Xuyên Thành Vị Hôn Thê Bỏ Trốn Của Tổng Tài Bá Đạo
Đặng La Vi Chi
Edit: Sel Team

Mục lục

Chương 1: 🍓 : Xuyên sách
Chương 2: 🍓 : Ma quỷ
Chương 3: 🍓 : Không có hứng thú
Chương 4: 🍓 : Xấu xa
Chương 5: 🍓 : Thật ngoan
Chương 6: 🍓 : Củi khô bốc lửa
Chương 7: 🍓 : Lệ chí
Chương 8: 🍓 : Lấy lòng
Chương 9: 🍓 : Thất vọng
Chương 10: 🍓 : Giày vò
Chương 11: 🍓 : Tuyệt sắc
Chương 12: 🍓 : Bệnh tâm thần
Chương 13: 🍓 : Mất khống chế
Chương 14: 🍓 : Lễ thành nhân
Chương 15: 🍓 : Chạy trốn
Chương 16: 🍓 : Trả giá đắt (1)
Chương 16-2: 🍓 : Trả giá đắt (2)
Chương 16-3: 🍓 : Trả giá đắt (3)
Chương 17-1: 1🍓 : Si mê
Chương 17-2: 🍓 : Si mê (2)
Chương 18-1: 🍓 : Người đàn ông của cô (1)
Chương 18-2: 🍓 : Người đàn ông của cô (2)
Chương 19-1: 🍓 : Dấu vết (1)
Chương 19-2: 🍓 : Dấu vết (2)
Chương 19-3: 🍓 : Dấu vết (3)
Chương 20-1: 🍓 : Mềm lòng (1)
Chương 20-2: 🍓 : Mềm lòng (2)
Chương 20-3: 🍓 : Mềm lòng (3)
Chương 21-1: 🍓 : Hôn tôi (1)
Chương 21-2: 🍓 : Hôn tôi (2)
Chương 21-3: 🍓 : Hôn tôi (3)
Chương 22-1: 🍓 : Dỗ dành (1)
Chương 22-2: 🍓 : Dỗ dành (2)
Chương 22-3: 🍓 : Dỗ dành (3)
Chương 23-1: 🍓 : Tự mình đi đón cô (1)
Chương 23-2: 🍓 : Tự mình đi đón cô (2)
Chương 24-1: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (1)
Chương 24-2: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (2)
Chương 24-3: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (3)
Chương 25-1: 🍓 : Em yêu anh (1)
Chương 25-2: 🍓 : Em yêu anh (2)
Chương 26-1: 🍓 : Dung túng (1)
Chương 26-2: 🍓 : Dung túng (2)

Chương 26-3: 🍓 : Dung túng (3)
Chương 27: 🍓 : Lời đ ồn
Chương 28: 🍓 : Không ai sánh bằng
Chương 29: 🍓 : Anh trai
Chương 30: 🍓 : Thương tiếc
Chương 31-1: 🍓 : Em ở lại (1)
Chương 31-2: 🍓 : Em ở lại (2)
Chương 32-1: 🍓 : Làm nũng (1)
Chương 32-2: 🍓 : Làm nũng (2)
Chương 33: 🍓 : Cúp điện
Chương 34: 🍓 : Đáng yêu
Chương 35: 🍓 : Lợi hại
Chương 36: 🍓 : Không thể trêu vào
Chương 37: 🍓 : Cứu cháu
Chương 38: 🍓 : Vui vẻ
Chương 39: 🍓 : Chiếm hữu
Chương 40: 🍓 : Hôn
Chương 41: 🍓 : Thất cà vạt
Chương 42-1: 🍓 : Thi đại học (1)
Chương 42-2: 🍓 : Thi đại học (2)
Chương 43-1: 🍓 : Tân hôn vui vẻ (1)
Chương 43-2: 🍓 : Tân hôn vui vẻ (2)
Chương 44-1: 🍓 : Đêm đ ầu (1)
Chương 44-2: 🍓 : Đêm đ ầu (2)
Chương 45: 🍓 : Ngọt ngào
Chương 46: 🍓 : Tưởng Tân Nguyệt
Chương 47: 🍓 : Si tình
Chương 48: 🍓 : Lời âu yếm
Chương 49: 🍓 : Vào đại học
Chương 50: 🍓 : Dung nhan
Chương 51: 🍓 : Phản bội
Chương 52: 🍓 : Làm càn
Chương 53: 🍓 : Hối hận
Chương 54: 🍓 : Tự ngược
Chương 55: 55: Lợi Hại
Chương 56: 56: Không Thể Trêu Vào
Chương 57: 57: Cứu Cháu
Chương 58: 58: Vui Vẻ
Chương 59: 59: Chiếm Hữu
Chương 60: 60: Hôn
Chương 61: 61: Thất Cà Vạt
Chương 62: 62: Thi Đại Học 1
Chương 63: 63: Thi Đại Học 2
Chương 64: 64: Tân Hôn Vui Vẻ 1
Chương 65: 65: Tân Hôn Vui Vẻ 2
Chương 66: 66: Đêm Đ ầu 1
Chương 67: 67: Đêm Đ ầu 2
Chương 68: 68: Ngọt Ngào

Chương 69: 69: Tưởng Tân Nguyệt
Chương 70: 70: Si Tình
Chương 71: 71: Lời Âu Yếm
Chương 72: 72: Vào Đại Học
Chương 73: 73: Dung Nhan
Chương 74: 74: Phản Bội
Chương 75: 75: Làm Càn
Chương 76: 76: Hối Hận
Chương 77: 77: Tự Ngược
Chương 78: 78: Ngủ Một Giấc
Chương 79: 79: Đêm Nay
Chương 80: 80: Rời Đi
Chương 81: 81: Chờ Em
Chương 82: 82: Thích Em
Chương 83: 83: Nghiêm Túc Dạy Cô
Chương 84: 84: Tham Lam
Chương 85: 85: Ca Hát
Chương 86: 86: Ngọt Ngào
Chương 87: 87: Đã Từng Tự Sát
Chương 88: 88: Em Đừng Đi
Chương 89: 89: Yêu Nhau
Chương 90: 90: Yêu Em
Chương 91: 91: Cả Đời
Chương 92: 92: Kết Cục
Chương 93: 93: Ngoại Truyện 1 Ngọt
Chương 94: 94: Ngoại Truyện 2 Ngọt 2
Chương 95: 95: Ngoại Truyện 3 Cục Cưng
Chương 96: 96: Ngoại Truyện 4 Chuyện Xưa Bắt Đầu

Chương 1: 🍓 : Xuyên sách

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nửa đêm, tia chớp cắt ngang bầu trời, mưa còn chưa tạnh, xung quanh giống như toả ra hương vị của sự thê lương.

Lúc ý thức của Nặc Nặc thanh tỉnh một chút, cả người đã hung hăng ngã xuống đất.

Tiếng nói của thiếu niên bên người hơi khàn, vội vàng chạy tới đỡ cô: "Nặc Nặc, cậu không sao chứ?"

Đau, đau quá!

Dưới sự giúp đỡ của thiếu niên, Nặc Nặc chật vật đứng dậy, đầu gối không biết bị cái gì cắt qua, cô đau đến nỗi nước mắt lưng tròng, suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Thiếu niên nôn nóng, thấp giọng nói: "Nặc Nặc, đừng gây ra tiếng động, chúng ta đi thêm một lát nữa được không? Không cần sợ, tôi nhất định sẽ cứu cậu ra ngoài!"

Trong màn đêm thiếu nữ đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh, tóc dính vào trên má.

Nhưng ánh mắt lại sáng ngời, sắc môi kiều diêm, dáng người thướt tha.

Cô mới 17 tuổi, nhưng đã trổ mã vô cùng xinh đẹp, ba phần vũ mị, bảy phần thanh thuần. Vừa mới té ngã gây ra động tĩnh lớn như vậy, không chạy chắc chắn là không thoát được. Nhưng cô thật sự quá đau, cô đứng ngồi không yên, bắt đầu nhỏ giọng nức nở thành tiếng.

Giây tiếp theo, tiếng chó săn liên tiếp kêu lên, ở trong bóng đêm càng thêm hung ác.

Đèn của biệt thự lần lượt được bật lên.

Thân thể thiếu niên cứng đờ, run rẩy nói: "Anh, anh ta phát hiện rồi!"

Sau đó kéo Nặc Nặc muốn chạy.

Nặc Nặc:"..."

Ai? Ai phát hiện?

Tình huống bây giờ là như thế nào? Cô rõ ràng vẫn đang ngủ ở trong phòng. Trước khi đi ngủ bạn cùng phòng còn đọc cho các cô một cuốn tiểu thuyết vô cùng máu chó, khiến cho mọi người cười lăn lộn, kết quả vừa mở mắt ra cô lại thấy mình đứng ở trong đêm tối lại còn bị người lảo đảo kéo đi.

Nặc Nặc không muốn chạy, cô đâu có quen biết cậu ta. Bây giờ cô chỉ cảm thấy đầu gối rất đau, giống như sắp vỡ vụn.

Cô tránh thoát khỏi tay của thiếu niên, cậu ta ngẩn ngơ, quay đầu nhìn cô: "Sao vậy?"

Nước mắt Nặc Nặc cứ thế rơi xuống, đại khái cũng biết được thiếu niên này không có khiếu quan sát, EQ rất thấp.

Nhưng cô còn chưa kịp nói chuyện, mấy con chó săn đã lao tới vây quanh hai người.

Lúc này đau đớn trên đầu gối Nặc Nặc cũng không rảnh mà quan tâm, cô rất sợ chó. Từ lúc nhỏ bị cắn một lần, nỗi sợ này liền khắc sâu vào trong xương cốt. Cô nghĩ lại bản thân lúc này đang bị thương chắc chắn là chạy không thoát liền cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Thiếu niên cũng là người rất dũng cảm, rõ ràng cậu ta đang sợ hãi nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, đứng ra chắn ở trước người Nặc Nặc.

Ba con chó săn toàn thân đều là màu đen, ở trong đêm tốc độ cực nhanh. Đến gần cô mới phát hiệj cả ba con đều là Becgie Đức. Nặc Nặc sợ đến oà khóc, khuôn mặt nhỏ treo đầy nước mắt, gắt gao túm lấy góc áo của thiếu niên.

Becgie cao lớn uy mãnh, giống như chó nghiệp vụ.

Nói không chừng bọn họ sẽ bị ba con chó này gặm đến một miếng xương cũng không còn.

Nhưng Nặc Nặc lại cảm thấy hoàn cảnh quỷ dị này rất quen thuộc.

Trước khi đi ngủ, bạn cùng phòng đã thần thần bí bí nói: "Hôm nay mình sẽ đoic cho mọi người nghe một câu chuyện tổng tài vô cùng máu cún, tên là [vị hôn thê 17 tuổi bỏ trốn của bá đạo tổng tài]. Khúc đầu chính là cảnh vị hôn thê bỏ trốn cùng người khác trong đêm, chó săn của bá tổng vô cùng soái khí mà lao tới, suýt chút nữa đã cắn thiếu niên dẫn vị hôn thê bỏ trốn kia thành tàn tật..."

Cả người Nặc Nặc run rẩy.

Becgie đen uy phong lẫm liệt không một chút lưu tình đã cắn chân thiếu niên bị thương.

Một trong ba con ghé vào chân Nặc Nặc ngửi ngửi, sau đó giống như không quan tâm mà nhào tới cắn thiếu niên trước mặt cô.

Thiếu niên gắt gao cắn răng, liều mạng đấm đá với bọn chúng.

Nhưng những con chó kia không hề sợ hãi, mà là chúng nó không hề sợ cậu.

Cậu thật sự sẽ có khả năng bị tàn phế.

Cả người Nặc Nặc run đến lợi hại, nhìn vết máu trên chân thiếu niên, cô cắn răng ôm lấy một con chó, mở miệng ra mới biết giọng nói của mình mềm mụp đến kì cục: "Không được cắn!"

Becgie thế mà lại buông lỏng, quay đầu hung tợn hướng Nặc Nặc "gâu" một tiếng giống như đang uy hiếp.

Chân cô đầu đã mềm nhũn, nhưng cô phát hiện chúng sẽ không cắn mình, liền làm theo cách vừa rồi để lôi hai con còn lại ra.

Làm xong hết thảy, thiếu nữ giống như mất hết sức lực ngồi phịch xuống đất.

Ngay sau đó, một đám người mặc đồ đen chạy ra. Ở giữa có người cầm ô, giày da của người đàn ông xuất hiện trước mắt cô.

Bước đi của hắn ưu nhã, rũ mắt nhìn cô, thanh âm thập phần lười biếng:

"Chơi vui không? Hửm?"

Cô nâng mắt, nhưng trong mắt đã ướt sũng nước, không thấy rõ gương mặt của hắn.

Người đàn ông cả một thân lãnh lệ, trên đỉnh đầu của hắn che một cái ô đen.

Nặc Nặc run rẩy hỏi: "Cừu Lệ?"

Hắn không trả lời mà chỉ thấp giọng cười nhạo một tiếng, giống như hoài nghi chuyện cô dám gọi thẳng tên của hắn.

Trong lòng Nặc Nặc lạnh ngắt, cô thật sự đã xuyên vào trong sách.

Cho nên tình huống bây giờ là...trong đêm mưa cô hẹn cùng người khác chạy trốn, kết quả bị Cừu Lệ bắt được. Mà thiếu niên kia vừa rồi gọi cô là Nặc Nặc, có lẽ tên đầy đủ là Tống Nặc Nặc.

Sở dĩ bạn cùng phòng cười nhạo là vì cô gái tên Tống Nặc Nặc này giống tên với Nặc Nặc là cô.

Nhưng Nặc Nặc biết.

Tống Nặc Nặc này không phải nữ chính, mà em gái Tống Liên của cô.

Đây chính là một cuốn tiểu thuyết bá đạo tổng tài kinh điển. Chuyện xưa bắt đầu, Tống Nặc Nặc bị người nhà đưa cho Cừu Lệ, mà cô lại cầu xin thiếu niên cùng lớp cứu cô ra khỏi biển khổ, thiếu niên vốn đã thích cô, cho nên không do dự mà đồng ý.

Ai ngờ thiếu niên bị thương nặng, Cừu Lệ không chút để ý nói "chạy rồi cũng đừng trở về!"

Vì vậy Tống Nặc Nặc bị đưa về Tống gia.

Tống gia kể bên bờ vực phá sản, cả nhà hoang mang rối loạn, chỉ kém quỳ xuống dập đầu, cuối cùng lại đem Tống Liên dâng lên.

Trong sách Tống Liên chính là nữ chính ghét cái ác như kẻ thù, tuy rằng quan hệ với Tống Nặc Nặc không tốt, nhưng cô lại vô cùng căm ghét loại đàn ông bá đạo vô tình như vậy, kết quả cô gái nhỏ này cũng...chạy trốn....

Hai chị em cùng tuổi, năm nay đều 17, còn đang học lớp 12.

Nhưng nữ chính thì vẫn mãi là nữ chính, Tống Liên tuy rằng chạy không thoát nhưng nam chính vẫn cảm thấy cô vô cùng đáng yêu.

Vì thế trải qua một phen tương ái tương sát*, hai người ở bên nhau.

Còn Tống Nặc Nặc trở thành trò cười, thiếu niên bị thương quá nặng, ban đầu là một học bá nhưng trải qua chuyện này cả nửa đời còn lại coi như bị huỷ hoại. Người nhà của cậu cưỡng bách, một hai nói Tống Nặc Nặc phải chăm sóc cậu.

Tống Nặc Nặc chỉ là đứa con ngoài giá thú, từ bé đến lớn đều bị người của Tống gia ghét bỏ. Lúc đầu cô còn kiên cường, thật sự cùng thiếu niên ở bên nhau, còn chăm sóc cậu.

Nhưng thời gian lâu dần, cô gái nhỏ cũng không chịu được sinh hoạt khắc khổ như vậy, hai người đều không thi đại học, bằng cấp không cao,

cuộc sống liền vô cùng nghèo túng thê thảm. Tống Nặc Nặc lại nhìn thấy em gái của mình được gả vào hào môn, Cừu Lệ khiến cô sợ hãi hoá ra lại tuấn mĩ giỏi giang như vậy. Trong lòng Tống Nặc Nặc khó có thể bình tĩnh được, cô vứt bỏ thiếu niên kia để quay về tìm Cừu Lệ, kết quả bị ngược vô cùng thảm, bi kịch kết thúc.

Câu chuyện về tiểu hôn thê chạy trốn, có lẽ là kể về Tống Liên.

Nhưng vị hôn thê bỏ trốn giờ phút này lại là Nặc Nặc.

Cô nhớ lại cốt truyện một lần, thật sự muốn khóc.

Xuyên thành con gái của tiểu tam thì thôi đi, đã chạy trốn còn bị tóm được để rồi rơi vào bi kịch. Mà mấu chốt là hiện tại cô mới 17 tuổi, nếu muốn thoát khỏi cốt truyện cô phải trải qua một kì thi đại học.

Bản thân Nặc Nặc vốn dĩ đã 18 tuổi đang học đại học năm nhất, khổ sở lắm mới trải qua kì thi kinh khủng kia, giờ vừa xuyên qua lại bắt đầu phải đối mặt với nó.

Nhưng việc hệ trọng lúc này là cứu người, cô xuyên qua thành Tống Nặc Nặc, cho nên nhất định không thể để bản thân trở thành yêu nghiệt cho mọi người chỉ trích được.

Tay nhỏ của cô dính nước bùn, không dám chạm vào Cừu Lệ.

Cô biết bản thân mình là nữ phụ, mà nữ phụ lại dám mơ ước chạm vào nam chính, kết cục nhận được đương nhiên rất thê thảm.

Nặc Nặc đem nước mắt lau khô, tôn nghiêm hiện giờ cũng không thể so sánh được với tương lai của thiếu niên kia. Cô ghé sát vào Cừu Lệ, vẫn còn khóc nức nở, giọng nói mềm mại:

"Thù tổng, mọi chuyện đều là do tôi, là tôi không hiểu chuyện, tôi sai rồi..."

Cô thút thít nói, đáng thương không chịu được.

Cừu Lệ ngoài ý muốn nhướng mày.

Ba con becgie vận sức chờ phát động, chỉ cần hắn ra lệnh liền nhào lên cắn xé thiếu niên kia.

Mà thiếu niên Hàng Duệ kia cũng rất dũng cảm.

Cậu không nhịn nổi cảnh Nặc Nặc xin tha, cắn răng chịu đựng nhoài lên muốn nâng cô dậy.

"Chúng ta không cần cầu xin tên ma quỷ đó!"

Đôi mắt của "ma quỷ" đen nhánh, nghe vậy cũng chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua bọn họ.

Nặc Nặc tránh khỏi tay cậu ta, cô hiểu rõ mọi chuyện. Ma quỷ trước mắt thật sự là ma quỷ, đồ vật thuộc về hắn, nếu hắn không cần thì nhất định sẽ huỷ diệt, cho nên không có chuyện bị cướp đi rồi còn mang trả, Cừu Lệ chắc chắn sẽ đem cô cùng Hàng Duệ huỷ hoại hoàn toàn.

Chuyện này nói đến cùng vẫn là Nặc Nặc liên luỵ Hàng Duệ. Dựa vào thành tích của cậu ta thì không khó để thi vào một trường đại học danh giá. Nhưng chỉ vì chuyện này mà cả nửa đời còn lại đều sống trong đau khổ.

Cô không thể để hai người tiếp tục đi lên con đường cực khổ kia nữa.

Nặc Nặc lau khô nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn Cừu Lệ.

Tia chớp giống như muốn rạch nát bầu trời, hắn bỗng nhiên nhìn rõ gương mặt nhỏ trước mặt mình.

Rõ ràng chật vật như vậy, nhưng vẫn giống như hoa đào tháng ba, vừa thanh thuần vừa mị hoặc.

Cặp mắt kia thuần tịnh sáng ngời, mang theo cầu xin mà nhìn hắn.

Ánh mắt Cừu Lệ lạnh lẽo dừng ở trên người Nặc Nặc.

Thật lâu sau hắn vươn tay, c`ầm lấy cổ của cô.

C`ần cổ mảnh khảnh lại mịn màng. Chỉ c`ần dùng sức một chút, cô sẽ hết đường trốn chạy.

Người dưới tay run rẩy đến lợi hại.

Không ngừng khóc lóc muốn cậy tay hắn ra.

Cừu Lệ nhìn viên lệ chí ki`êu diễm ướt át ở khoé mắt cô, hơi hơi híp mắt. Tuy hắn chưa chạm vào Tống Nặc Nặc nhưng trí nhớ của hắn rất tốt, tốt đến nỗi một gương mặt không có gì nổi bật hắn cũng sẽ nhớ rất kĩ.

Lúc trước Tống Nặc Nặc không có viên lệ chí này.

Tay của hắn d`ần d`ần buộc chặt.

Đôi mắt xinh đẹp tràn đ`ầy nước kia đang nhìn hắn, hắn bị nhìn đến nỗi sống lưng tê dại, trong lòng xuất hiện một cỗ hưng phấn khó tả.

Đ`ồng tử Cừu Lệ đen nhánh, rũ mắt nhìn cô. Không chỉ có thêm lệ chí, mà khí chất cũng thay đổi, gương mặt cũng khác trước, đây không phải Tống Nặc Nặc. Tống Nặc Nặc không có vẻ ngoài câu nhân như vậy.

Thật là đẹp, bộ dáng khóc lóc giãy dụa cũng rất đẹp.

Quỷ dị, trong lòng Cừu Lệ sinh ra một chút khoái cảm.

Nũng nịu nữ nhân, hô hấp không thuận. Hốc mắt Nặc Nặc đỏ lên, gương mặt nhỏ lộ ra màu phấn h`ồng, sắc môi lại trắng bệch. Cô gái nhỏ 17 tuổi, lại trong bộ dáng chật vật như vậy, thoạt nhìn giống như một nụ hoa yếu ớt.

Ha, thật là đẹp.

Tống Nặc Nặc?

Không, không phải. Hắn sống 30 năm nay chưa từng thấy đôi mắt nào đẹp như vậy, chưa có đôi mắt mào khiến tim của hắn đập nhanh như vậy, từng nhịp từng nhịp, đâm đến lồng ngực hắn phát đau.

Nặc Nặc bị người đàn ông siết cổ đến nỗi tiếng khóc cũng nghẹn lại trong cổ họng. Cô nhìn gương mặt lạnh lùng quyết tuyệt của hắn, trong lòng liền tuyệt vọng.

Cô không muốn chết.

Trong sách rõ ràng viết, sau khi nam chính hành hạ nam phụ xong liền ném nữ phụ về nhà mẹ đẻ. Sau đó nữ chính lên sàn diễn, từ đấy cũng không còn chuyện của nữ phụ nữa.

Nhưng bây giờ thì sao? Nam phụ không có chuyện gì, cô lại sắp bị nam chính bóp chết.

"Cầu...cầu xin anh.." Nước mắt của cô rơi vào mu bàn tay của hắn.

Đồng tử đen nhánh của người đàn ông co rút lại.

Tay bỗng nhiên dùng lực.

Hình ảnh cuối cùng mà Nặc Nặc nhìn thấy chính là đuôi mắt của người đàn ông đỏ lên một cách thô bạo, mang theo biểu tình mà cô không hiểu.

Thanh âm của hắn khàn khàn, bám vào bên tai cô, cũng chỉ có mình cô nghe thấy:

"Cô không phải Tống Nặc Nặc, cô đẹp lắm!"

Mà Tống Nặc Nặc có thể phản bội hắn, chạy trốn khỏi hắn. Nhưng người này...không thể.

Hắn cười nhạo nói: "Nhân lúc tôi còn chưa yêu cô...thì đi chết đi!"

Cái chết cùng sợ hãi bao trùm lấy Nặc Nặc, sống mười mấy năm trên đời, đây là lần đầu tiên cô muốn chửi tục.

Đi cái bà nội nhà anh đồ tổng tài bá đạo chết tiệt.

Nhưng ngay sau đó, trên cổ tê rần, cô cũng mất đi ý thức.

Hô hấp dừng lại, lông mi còn hơi run rẩy. Nặc Nặc vừa xuyên sách ngày đầu tiên cứ như vậy mà chết đi.

Cô sống không quá một giờ.

Tiếng sấm rền vang, cơn mưa rốt cuộc tạnh.

Chỉ còn lại tiếng thét tê tâm liệt phế của thiếu niên:

"Nặc Nặc!"

Sel: Từ bây giờ mình cũng sẽ bắt đầu up truyện trên wattpad, còn bạn nào muốn đọc nhanh hơn 2c thì ghé qua blog "Sel" của mình nhé. Link blog mình gắn ở tường nhà.

Chương 2: 🍓 : Ma quỷ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Editor: Sel

Sáng sớm, bên ngoài Tống gia được bao phủ một t`ầng sương. Nặc Nặc kinh hoàng mở mắt ra, nghiêng ngả lảo đảo chạy đến trước gương.

Trong gương là một gương mặt quen thuộc, là mặt của Nặc Nặc.

Nhưng mà trong khung ảnh bên cạnh, lại là gương mặt của Tống Nặc Nặc. Nụ cười của Tống Nặc Nặc tươi sáng rạng rỡ, có năm ph`ần giống với Nặc Nặc, đây cũng là phòng của cô ấy.

Nặc Nặc suy sụp ng`ồi ở trên sàn nhà.

Xong r`ồi...

Đêm qua cô xuyên thành Tống Nặc Nặc, cũng coi như biết Cừu Lệ vì sao lại giết mình. Nếu cô t`ồn tại sẽ khiến nam chính cảm thấy nguy hiểm, nên hắn ta dứt khoát trừ khử một người ngoài xuyên đến như cô.

Nhưng mà Nặc Nặc sau khi chết đi cũng không trở v`ê thế giới thực, mà cô vẫn như cũ là Tống Nặc Nặc.

Sao lại thế này?

Lịch để bàn bị xé đi một tờ, bên trên là nét vẽ nghịch ngợm - ngày 18 tháng 9.

Cửa bị một người dùng sức gõ, giọng nói chê cười của người phụ nữ ngoài cửa vang lên:

"Tống Nặc Nặc, đừng tưởng cứ ở trong đó ăn vạ thì sẽ không có việc gì. Chỗ Cừu thiếu, mày nhất định phải đi, không đi cũng phải đi. Nhanh lăn

ra đây cho tao!"

Nặc Nặc nghe thấy hai chữ "Cừu thiếu", theo bản năng mà run rẩy, cô nhớ tới đôi mắt không có độ ấm kia.

Không c`ần..... Hắn thật đáng sợ, cô sẽ chết mất.

Nhưng mà Nặc Nặc cũng hiểu rõ hoàn cảnh lúc này, cô bị nam chính bóp chết. Thời gian trong sách quay ngược lại, cô v`ềtới thời điểm Tống Nặc Nặc còn chưa bị đưa đến bên cạnh nam chính.

Sắc mặt Nặc Nặc tái nhợt.

Chết qua một l`ần cũng không thể quay v`ềthế giới thật, cô cũng chỉ có thể ở đây diễn vai Tống Nặc Nặc.

Vốn dĩ đây chỉ là một quyển truyện bá đạo tổng tài bình thường.

Nhưng sau khi xuyên vào mới biết, nam chính ở đây...

Vừa điên cu`ồng vừa đáng sợ, Nặc Nặc khiếp đảm nhớ tới, thế giới trong sách vốn là một thế giới không khoa học. Mà vị nam chính này..... Chẳng lẽ còn hắc hoá? Cô đến bây giờ vẫn nhớ rõ cảm giác bị bóp chết.

Đời này cô nhất định sẽ không để chuyện này phát sinh thêm l`ần nào nữa.

Tổng cộng nam chính nói với cô hai câu, mà đây cũng chính là lí do cô bị giết.

Cô không phải Tống Nặc Nặc.

Cô rất đẹp, nhân lúc tôi còn chưa có yêu cô, đi tìm chết đi.

Nặc Nặc muốn khóc, quyển sách này cũng bá đạo quá r`ồi.

Người khác xuyên sách cũng gặp phải những chuyện đáng sợ như vậy sao?

Nam chính cảm thấy cô lớn lên xinh đẹp liền ra tay giết cô.

Nặc Nặc từ trên mặt đất bò dậy, nơm nớp lo sợ mà nghĩ: Sống sót, nhất định phải sống sót mà trở về.

Muốn sống, chỉ có hai con đường.

Thứ nhất, quyết không thể làm người khác phát hiện cô không phải Tống Nặc Nặc.

Thứ hai, không thể làm nam chính nảy sinh tình yêu với cô, không cần phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

Tống Nặc Nặc trong sách, tuy rằng kết cục có hơi thảm một chút, nhưng cô ấy sống rất lâu. Còn cô sống chưa được mấy giờ đã nghẻo mất.

Người phụ nữ ngoài cửa không có kiên nhẫn thúc giục:

"Tống Nặc Nặc, mày dám không ra, còn không ra ngoài tao sẽ gọi người xông vào trói mày đấy!"

Nặc Nặc mím môi, nhìn thấy một đống đồ trang điểm của Tống Nặc Nặc, nội tâm kì dị cuối cùng cũng trở nên yên ổn.

Nếu cô không bị xuyên vào trong quyển sách này, thì sau khi học xong cô sẽ trở thành một chuyên viên trang điểm.

Ở phương diện này cô rất có thiên phú, bắt đầu từ cao trung Nặc Nặc đã đi trang điểm cho người khác để kiếm tiền.

Cô đem phấn nền ở trên má xoa đều, bắt chước thiếu nữ trong bức ảnh gần đó mà tô tô vẽ vẽ.

Lệ chí bị kem che khuyết điểm che mờ, khóe mắt hơi hơi nhếch lên, lập tức nhiều thêm vài phần rạng rỡ. Nhưng mà Nặc Nặc vốn dĩ tuyệt sắc kinh diễm lại mỹ lệ, đã biến mất không còn dấu vết.

Thiếu nữ trong gương, hoàn toàn giống Tống Nặc Nặc như đúc.

Nặc Nặc hít sâu một hơi, ổn định nội tâm nhút nhát —— Nặc Nặc, mày có thể.

Nặc Nặc mở cửa, người phụ nữ ngoài cửa còn chưa đi. Bà ta khoảng chừng 40 tuổi, trang điểm rất đậm.

Trái tim Nặc Nặc như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, nhưng người đàn bà kia chỉ nhăn chặt mi: "Tống Nặc Nặc, mau mặc cái váy ngày hôm qua đi."

Nặc Nặc gật đầu, vội vàng đáp: "Được."

Thật sự có thể! Người đàn bà này hẳn là mẹ của nữ chính, nếu ngay cả bà ta cũng không nhận ra, vì vậy khả năng người khác nhận ra cô không phải Tống Nặc Nặc cũng không cao.

Nếu có một ngày bị phát hiện, thì Nặc Nặc có thể nói với bọn họ rằng Tống Nặc Nặc mà họ thấy từ trước đến nay, đều là sau khi trang điểm mới thành như vậy, bây giờ mới chân chính là cô.

Đây chính là một tấm thẻ bảo mệnh.

Nặc Nặc về phòng quả nhiên thấy một hộp quà được dùng dây nhung để gói lại.

Bên trong có một cái váy tơ lụa màu trắng.

Váy rất thích hợp cho những cô gái ở độ tuổi thiếu nữ, nhìn qua có vài phần thuần khiết.

Nhưng mà mặc vào cái váy này, Nặc Nặc liền trở thành đồ vật bị đóng gói đưa cho nam chính.

Cô nhớ tới đêm giông tố ngày hôm qua, cả người đều phát run.

Chỉ mới gặp mặt một lần, cô đã đối với nam chính Cừu Lệ sinh ra sợ hãi, đã thâm nhập trong xương cốt.

Hiện giờ muốn bảo vệ cái mạng này, thì chỉ có cách đem cốt truyện bẻ trở về.

Trở thành Tống Nặc Nặc, bị đưa cho nam chính làm bình hoa, cùng thiếu niên chạy trốn, chờ nữ chính tiếp nhận nam chính, sau đó Nặc Nặc liền không có chuyện gì nữa. Nặc Nặc lớn mật suy đoán, có lẽ cô phải hoàn thành cốt truyện mới có thể về nhà.

Nhưng mà nghĩ đến cảnh chạy trốn kia, Nặc Nặc liền run lên.

Đừng sợ nha Nặc Nặc, cô nhẹ nhàng an ủi chính mình, mày là Tống Nặc Nặc, nam chính không thích mày liền sẽ không giết mày.

Nặc Nặc vừa xuống lầu, đã thấy nữ chính của quyển sách này - Tống Liên.

Tống Liên diện mạo nhiều lắm chỉ được gọi là thanh tú, không thể so với vẻ đẹp của Tống Nặc Nặc, nhưng ở trong quyển sách bá tổng này chính là không có đạo lý. Tổng tài bá đạo đều thích nữ chính đơn thuần thích tranh luận lại nghịch ngợm như vậy.

Tống Liên đang ăn bữa sáng, mặt mày hớn hở cùng người đàn bà vừa rồi nói gì đó.

Người đàn bà kia tên Triệu Tiệp, là mẹ ruột của nữ chính Tống Liên. Không giống khi đối xử với Nặc Nặc rất hung ác, Triệu Tiệp đối với Tống Liên lại vô cùng ôn nhu: "Tốt, được, Liên Liên nhà ta cố lên."

Người đàn ông trung niên bên cạnh thấy Nặc Nặc xuống lầu, gương mặt vốn đang nhẹ nhàng bỗng đọng lại, thở dài: "Nặc Nặc, ăn bữa sáng đã."

Ông ta ở bên ngoài dưỡng tiểu tam sinh ra Tống Nặc Nặc, Tống Nặc Nặc và Tống Liên lại trùng hợp sinh cùng tháng cùng năm, Tống Chiêm vốn là đuối lý, vì thế mười bảy năm qua, mỗi khi Triệu Tiệp lôi lại chuyện cũ, ông ta liền không hề có biện pháp.

Nhưng tính cách của Tống Nặc Nặc quá ương bướng, không nghe lời, thành tích học tập cũng yếu, không dễ quản, bởi vậy quan hệ của hai cha con càng không thân thiết.

Nặc Nặc ngồi xuống, biểu tình của nữ chính cứng đờ.

Vốn dĩ tính cách của Tống Liên rất hoạt bát , cùng nam chính cũng là một đôi hoan hỉ oan gia.

Lúc này Tống Liên buông chiếc đũa: "Ba, con nghe nói Cừu Lệ không phải người tốt, nhà của chúng ta không thể đi vay ngân hàng sao? Đem cô ta đưa đến chỗ của Cừu Lệ, vốn dĩ cũng không phải biện pháp tốt. Nếu Cừu Lệ không chịu nhận vậy chẳng khác tự làm nhục mình."

Nếu là nguyên thân Tống Nặc Nặc, hơn phân nửa cô nàng sẽ cười lạnh, đưa tôi đi là không tốt, chẳng lẽ đưa cô đi thì được.

Nhưng mà lúc này người nhận nhiệm vụ lại chính là Nặc Nặc, trong mắt chứa mắt mong đợi mà nhìn Tống Chiêm.

Nếu không đi theo cốt truyện thì chính là tốt nhất, hiện tại cô chỉ cần nhớ tới Cừu Lệ liền sợ hãi.

Tống Chiêm còn chưa nói câu nào, Triệu Tiệp trừng mắt liếc Tống Liên một cái: "Con thì biết cái gì, mau ăn cơm, ăn xong thì đi học. Nhớ rõ xin nghỉ cho Tống Nặc Nặc ."

Mấy cái ngân hàng của người quen có thể mượn đều đã mượn, nhưng mà lần này công ty thiếu hụt quá lớn, toà án cũng sắp tuyên cáo phá sản, Cừu Lệ không ra tay, công ty nhỏ của Tống gia chỉ có thể đóng cửa.

Nặc Nặc cúi đầu.

Nhớ tới ngày trên tờ lịch trong phòng, hôm nay là thứ năm, vốn dĩ phải đi học.

Tống Liên không lên tiếng nữa, bộ dáng có chút không vui: "Con ăn no rồi."

Tống Chiêm đưa hai chị em ra cửa.

Ông lái xe đưa Tống Liên đến trường học trước, tới cổng trường Thất Trung, nữ chính đồng phục hai màu xanh trắng đan xen đi vào trong.

Tống Chiêm quay đầu lại, liền thấy Nặc Nặc một thân váy trắng, qua cửa sổ, nhìn cổng trường người đến người đi.

Nặc Nặc rất an tĩnh, bộ dáng cũng ngoan ngoãn.

Tống Chiêm nghĩ đến chuyện kế tiếp mà Nặc Nặc phải đối mặt, rốt cuộc cũng nảy ra một tia đau lòng, ông miễn cưỡng trấn an nói: "Đừng sợ, Cừu tổng là người hơi lạnh nhạt một chút thôi."

Nặc Nặc dừng một chút, gật gật đầu: "Con biết rồi, ba."

Hai người đều biết đây là nói dối.

Cừu Lệ người này, thanh danh ở thành phố B này chính là có tiền cùng với thủ đoạn đặc biệt tàn nhẫn.

Mà đến lúc này Nặc Nặc mới biết được, hôm nay là sinh nhật của Cừu Lệ, đây là bữa tiệc sinh nhật 30 tuổi của hắn.

Cô ngẫm lại ở trong sách mình mới mười bảy tuổi, ở hiện thực cô cũng chỉ vừa tròn mười tám, nhất thời có chút im lặng.

Trong mấy cuốn tiểu thuyết bá đạo tổng tài này, 30 với 18, sẽ khiến người đau.

Sau đó tổng tài bá đạo bóp chết cô. Đúng là đau thật.

Tống Chiêm để cô cầm hộp quà, sợ con gái mình lại phát tác tính tình ương bướng, làm mọi chuyện hỏng thêm, vì thế nghiêm mặt: "Nặc Nặc, con biết rồi đấy, công ty còn nợ hơn một ngàn vạn, nếu Cừu tổng không

hỗ trợ, cả nhà chúng ta liền uống gió Tây Bắc mà sống. Ba chỉ có thể đem con đưa về chỗ của cô con."

Lời này có chút uy hiếp, không cần nghĩ cũng biết người cô của Tống Nặc Nặc có bao nhiêu kinh khủng.

Ít nhất nguyên thân Tống Nặc Nặc sẽ sợ cái này, bằng không thiếu nữ thời kì phản nghịch sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà đi đến bên người Cừu Lệ.

Nặc Nặc không phải diễn viên, cô sẽ không diễn kịch, chỉ có thể tận lực làm biểu tình của mình thoạt nhìn hoảng loạn một chút: "Ba, con hiểu rồi."

Đây là căn biệt thự đêm qua, cũng chính là nơi mà Nặc Nặc tử vong.

Nhưng mà không giống với lúc đó đó giông tố đan xen, giờ phút này này quả thực đây chính là chỗ xã giao hình mẫu của xã hội thượng lưu.

Vô số siêu xe ngừng ở ngoài cửa, trong hoa viên cúc Ba Tư nở rộ.

Tống Chiêm không có quản cô, đi thẳng đến chỗ đám người kia bắt chuyện.

Công ty nhỏ nhà ông có nguy cơ đóng cửa, chuyện quan trọng lúc này chính là kêu gọi tiếp tế, mà đến bữa tiệc sinh nhật của Cừu Lệ, không một ai ở đây là người tầm thường, đây chính là thời cơ tốt nhất mà ông trời ban cho, mỗi phút mỗi giây đều là cơ hội.

Nặc Nặc dựa vào cạnh cửa, ngoan ngoãn ôm hộp quà, biểu tình có chút ngây thơ mờ mịt.

Cuộc sống của cô không giống với tiểu thuyết.

Ở thế giới thực, nhà Nặc Nặc rất nghèo. Ba làm việc ở công trường, mẹ xảy ra tai nạn xe cộ nên tay bị thương. Hai vợ chồng đem Nặc Nặc trở thành toàn bộ hy vọng, Nặc Nặc cũng tranh đua, từ nhỏ đến lớn ngoan

ngoãn lại hiểu chuyện, chịu làm việc nhà, thành tích ở lớp học đều rất nổi bật.

Cuộc sống của cô đơn thuần, lớn lên lại xinh đẹp, nhưng cô rất ngoan, ngay cả yêu sớm cũng không.

Nặc Nặc chỉ nghĩ nỗ lực học tập, mang ba mẹ ra khổ vực sâu nghèo khổ, chính là cô vừa mới thi đậu một trường đại học danh tiếng, cách ước mơ không xa thì bỗng nhiên cô lại xuyên vào trong sách, trở thành nữ phụ bi thảm Tống Nặc Nặc.

Nơi xa xỉ như thế này, Nặc Nặc chỉ thấy ở trong TV. Phòng khách phần lớn đều là người làm ăn, mọi người đều đang chuyện trò vui vẻ.

Cô mặc một thân váy trắng, đứng ở trong góc.

Tóc dài hơi xoăn, rối tung rũ ở trước ngực.

Ngoan ngoãn lại an tĩnh, cùng nơi này không hợp nhau.

Lúc đó là 10 giờ sáng, mọi người đều đang đợi Cừu thiếu —— nghe nói Cừu thiếu cùng một đám con nhà giàu còn ở trên núi đua xe.

Nặc Nặc nghĩ thầm, người người đàn ông này thích kích thích.

Nặc Nặc cúi đầu nhìn hộp quà trong tay, nó giống như rất quan trọng.

Nghe nói là đồ vật có thể làm Cừu thiếu chịu nhận cô.

Là cái gì vậy? Nặc Nặc có chút tò mò.

Khoá cửa vang lên, bên ngoài đột nhiên đẩy cửa ra, Nặc Nặc hoảng sợ, vội vàng né sang bên cạnh.

Cửa lớn mở ra.

Cô lại được nhìn thấy nam chính một lần nữa.

Cô không khống chế được lại nhớ tới cảnh hắn bóp cổ cô, cả người run bần bật.

Cừu Lệ bên người dẫn theo một đám người.

Ngày tháng chín, thời tiết còn khô nóng, thái dương hắn ướt đẫm, đồng tử đen đặc.

Đám cậu ấm thở phì phò, hô to kích thích.

Phía sau có người nói: "Cừu thiếu đúng là trâu thật, vừa mới rồi chạy nhanh như vậy, tim của tôi như sắp nhảy ra ngoài luôn ấy."

Cừu Lệ cong cong môi, đáy mắt nhạt nhẽo.

Kích thích sao?

Tim của hắn còn chẳng thèm đập nhanh một lần.

Trái tim trong lồng ngực kia, nhịp đập mười phần trầm ổn. Phảng phất giống như hắn đã mất đi cảm giác hưng phấn.

Thời điểm Cừu Lệ đi vào bên trong liền thấy Nặc Nặc.

Ánh nắng nhỏ vụn từ ngoài cửa tản ra, thiếu nữ cạnh cửa gắt gao cúi đầu.

Cô ôm một hộp quà màu đen, ngón tay trắng như sứ, dùng sức nắm chặt hộp.

Thân thể còn run rẩy nhè nhẹ. Tận lực làm giảm cảm giác tồn tại, tự mình lừa dối chính mình.

Sợ hắn?

Sợ thành như vậy?

Hắn đột nhiên có chút buồn cười, nói với người đàn ông bên cạnh: "Châm cho tôi điếu thuốc."

Điếu thuốc được châm cẩn thận, Cừu Lệ kẹp ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng búng búng.

Bước chân của hắn vừa chuyển, cố ý dừng lại ở trước cô. Quả nhiên cô run càng lợi hại hơn.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, hắn cao 1m9, cô cùng lắm cũng chỉ cao đến bả vai của hắn, bộ dáng nhút nhát sợ sệt, giống như hắn là ma quỷ tội ác tày trời.

Hắn ra lệnh, nói: "Ngẩng đầu."

Thân thể Nặc Nặc cứng đờ, nghe lời kịch kinh điển trong tiểu thuyết tổng tài bá đạo.

Ngữ khí này, làm cô nhớ tới người đàn ông tàn nhẫn độc ác tối hôm qua.

Đây đúng là cuốn tiểu hủy tam quan, cmn bá với chẳng tổng.

Cô chán ghét, cũng sợ tên nam chính này muốn chết!

Chương 3: 🍓 : Không có hứng thú

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Trực tiếp đối diện với kẻ đã "giết" mình đêm qua, Nặc Nặc mới biết tâm lí của cô còn chưa đủ chắc chắn.

Đêm qua ít ỏi vài câu đối thoại, Nặc Nặc đã hiểu được tính âm tình bất định của nam chính.

Câu trước hắn còn khen cô xinh đẹp, câu sau lại trực tiếp bảo cô đi tìm chết. Thế giới trong cuốn tiểu thuyết này vốn thiên vị hắn, ngay cả nữ chính, cũng bị hắn ngược thân ngược tâm, cuối cùng mới vất vả happy ending.

Hơi thở của người đàn ông rất có cảm giác áp bách, mùi thuốc lá nhạt nhẽo quanh quẩn lại đây.

Cô an ủi chính mình, mày là Tống Nặc Nặc, Tống Nặc Nặc!

Tống Nặc Nặc không phải dạng này.

Tống Nặc Nặc ương bướng, rạng rõ, ánh mắt của cô hẳn là phải bình đạm trấn tĩnh. Huống chi trước mặt nhiều người như vậy, hắn sẽ không dám giết cô.

Nặc Nặc trấn tĩnh một chút, không hèrun rẩy nữa.

Cô ngẩng đầu lên, thẳng tắp đụng phải đôi mắt của hắn.

Khuôn mặt Cừu Lệ không có biểu tình, đôi mắt hơi mị mị, trước mắt là một gương mặt làm hắn hơi thất vọng.

Bình tĩnh mà xem xét, thật ra chủ nhân của gương mặt này lớn lên cũng không tệ lắm, nhưng mà tóm lại không hợp gout của hắn, không hợp chỗ nào Cừu Lệ cũng không nói lên được.

Phảng phất giống như cô có thể càng đẹp hơn nữa, rồi lại không hiểu sao lại nhạt nhoà như vậy.

Nặc Nặc nhìn hắn, khẩn trương muốn chết.

Cừu Lệ cười nhạt một tiếng, phát hiện cặp mắt kia có chút ý tứ, rực rỡ lung linh, ướt dầm dề. Cố tình tỏ vẻ "Không sợ", chỉ kém ở trong ánh mắt viết thêm một dòng chữ "tôi rất đáng sợ đó nha".

Nhưng mà rốt cuộc hắn cũng không có lý do gì để bắt nạt một cô gái nhỏ cả.

Cô mới bao lớn?

Chắc còn chưa thành niên, ít hơn hắn hẳn 10 tuổi, nhìn mềm mại ngoan ngoãn muốn chết.

Đột nhiên Cừu Lên không có hứng thú, vòng qua cô đi vào trong. Đám cậu ấm kia cũng theo thứ tự đi vào.

Mùi nước hoa từ đâu bay tới, ánh mắt Nặc Nặc vừa chuyển, thì thấy phía sau nhóm phú nhị đại kia còn có một người phụ nữ nữa.

Người phụ nữ đi một đôi giày cao gót màu rượu đỏ, mặt mày đều ẩn chứa phong tình.

Cô ta thấy Cừu Lệ đối với Nặc Nặc có chút hứng thú, ánh mắt cũng theo đó mà dừng ở trên người Nặc Nặc, mang theo chút nghiền ngẫm dò xét.

Tống Nặc Nặc mười bảy tuổi, lớn lên không tồi, nhưng cũng không tính là tuyệt sắc.

Nặc Nặc ôm hộp quà, tránh ánh mắt của cô ta.

Nặc Nặc đoán, đây chính là nữ phụ bi kịch nhất trong sách - Trần Thiến.

Gia thế của Trần Thiến không tồi, thủ đoạn cũng vô cùng cao siêu.

Nếu Nặc Nặc được gọi là vật hi sinh thì Trần Thiến chính là nữ hai.

Sắp đặt cho nữ chính lên giường với người khác, tạo ra các loại hiểu lầm, Trần Thiến đều làm hết.

Nhưng kết cục của Trần Thiến thảm hại hơn. Phải nói là nữ phụ yêu nam chính tất cả đều có kết cục bi thảm, không phải bị thay phiên cưỡng hiếp thì cũng bị thọc chết, hoặc là ngồi tù rồi nhiễm bệnh.....

Nghĩ vậy, ánh mắt của Nặc Nặc lại dừng ở trên người Cừu Lệ đứng cách đó không xa.

Người đàn ông này này..... có đánh chết cô cũng không muốn dính vào.

Còn đang mải suy nghĩ, Tống Chiêm đã đẩy cô một cái, thấp giọng nói: "Mau đi, đem hộp quà tặng cho Cừu thiếu."

"....." Nặc Nặc muốn khóc.

Cừu Lệ vừa rồi lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Hiện tại hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu đen xuống lầu, cổ áo cởi bỏ hai viên nút thắt, ánh mắt nhạt nhẽo, có loại khí chất không nói nên lời.

Người muốn nịnh hót hắn rất nhiều, nhưng là xét thấy tính tình của hắn quá kì quái nên không ai dám đi.

Cừu Lệ gác chân ngồi ở trên sô pha, chỉ có mấy người ngày thường có giao tình không tồi với hắn mới dám ngồi cùng.

Nặc Nặc cũng sợ, cắn môi nói: "Ba, người khác cũng chưa đi, con đi đến nhỡ đâu ngài ấy tức giận thì làm sao bây giờ?"

Tống Chiêm hận sắt không thành thép, ngày thường lá gan của đứa con gái này lớn đến nỗi muốn thọc trời, hiện tại còn biết sợ hãi: "Không đâu, chỉ cần ngài ấy nhìn thấy thứ này sẽ hiểu thôi mà."

Nặc Nặc không có cách nào, đành phải căng da đầu đi qua.

Trên bàn trà có một chai rượu vang trống không đang bị xoay tròn ở giữa.

Trong nháy mắt chai rượu dừng lại, Nặc Nặc đã đi tới trước mặt Cừu Lệ.

Vỏ chai rượu lảo đảo lắc lư, cuối cùng chỉ về phía Cừu Lệ.

Mọi người cười vang nói: "Haha, vận may của Cừu thiếu không được tốt lắm nhỉ?"

Cừu Lệ không nói chuyện, hắn lười biếng nâng mắt lên nhìn Nặc Nặc ở trước mặt mình.

Hiển nhiên là cô không biết bọn họ đang làm cái gì, biểu tình có chút mờ mịt, không biết tiến hay lùi, sợ quấy rầy đến họ, vì thế cứ xấu hổ mà đứng ở nơi đó.

Thiếu nữ mười bảy tuổi, góc váy trắng tinh. Một bộ thuần khiết đến làm người muốn hủy diệt.

Cừu Lệ một tay để trên môi: "Làm cái gì?"

Chớp mắt một cái mọi người đều trở nên yên tĩnh, hứng thú dào dạt nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc đón nhận ánh mắt của hắn với tâm trạng vô cùng khẩn trương, theo bản năng nhỏ giọng mở miệng: "Sinh nhật vui vẻ."

Tay cô trắng trắng thon thon, đem hộp quà đưa đến trước mặt hắn.

Trương Thanh Đạc ồn ào: "Anh Lệ, tín vật định tình kìa, mau nhận đi."

Mặt Nặc Nặc cương cứng, hết trắng lại hồng, vội vàng nghiêm túc bổ sung nói: "Quà sinh nhật."

Giọng nói của cô mềm mụp, đôi mắt ướt dầm đê đầy chân thành.

Cừu Lệ ý vị không rõ nhìn cô một cái, tùy tay lấy hộp quà kia mở ra.

Sau đó cười nhạo một tiếng.

Nặc Nặc lặng lẽ nhìn cái hộp đó, vừa liếc mắt một cái, chân cô đã mềm nhũn.

Bên trong để một khẩu súng, nhìn rất có cảm giác niên đại.

Cừu Lệ không chút để ý, lấy khẩu súng ra, híp híp mắt, nhắm ngay vào đầu Nặc Nặc: "Họ Tống?"

Nặc Nặc muốn khóc lớn.

Chắc chắn trên đời này không có ai xui xẻo giống như cô! Không có ai cả!

Cô nhịn xuống sợ hãi, miễn cưỡng gật gật đầu.

"Tên là gì?"

"Nặc Nặc." Thời điểm cô nói hai chữ này, giọng mũi nhợt nhạt, giống như đang triền miên.

Có chút đáng yêu.

Cừu Lệ cười, lặp lại một lần: "Nặc Nặc."

Nặc Nặc nhìn hắn, chỉ kém muốn quỳ xuống. Cô muốn chạy, không muốn tới có được không?! Cô chỉ sợ Cừu Lệ khen một câu, Nặc Nặc, cái tên không tồi, có thể đi chết rồi.

Nhóm cậu ấm chung quanh lựa chọn mù mắt coi như không thấy Cừu Lệ dùng súng chỉ vào đầu Nặc Nặc, Trương Thanh Đạc kinh hô: "Đm, là súng à?!"

Cũng không phải súng hiện đại mà là súng của thời dân quốc.

Cừu Lệ liếc Nặc Nặc một cái, chậm rì rì thả khẩu súng vào bên trong hộp.

Tay chân Nặc Nặc đã cứng đờ.

"Lại đây."

Nặc Nặc máy móc đi qua.

Trương Thanh Đạc ngồi đối diện nhướng mày: "Lệ ca, anh chọn cô ấy?"

Sắc mặt Trần Thiến không mấy tốt đẹp.

Cừu Lệ không để ý đến bọn họ.

Trò chơi của đám người này tuy ác liệt nhưng cũng rất thú vị, miệng chai rượu chỉ vào ai, thì người đó phải tìm một người khác giới để hôn một phút đồng hồ.

Nặc Nặc cũng không biết, cô bị Cừu Lệ lôi kéo ngồi vào trên đùi của hắn.

Khoảng cách được kéo gần, cô mới thấy rõ đồng tử của hắn, không phải thuần sắc đen nhánh, còn mang theo màu xám nhàm nhạt.

Cô ở trong lòng ngực của hắn run rẩy đến nỗi không dám thở mạnh.

Biểu tình của Cừu Lệ không thay đổi, cúi người xuống chuẩn bị hôn.

Nặc Nặc phản ứng cũng rất nhanh..... Giơ hai tay bịt kín môi hắn lại.

Nụ hôn của hắn dừng ở lòng bàn tay của cô.

Sau đó cô thấy ánh mắt nam chính trở nên rất nguy hiểm, trong lạnh nhạt lộ ra tàn khốc, an tĩnh mà nhìn cô.

Trương Thanh Đạc cười ầm lên: "Lệ ca..... Ha ha ha ha ha....."

Trước mặt bao nhiêu người mà bị xấu mặt như vậy , Lệ ca phỏng chừng muốn giết người. Lần đầu tiên chủ động tìm người để hôn, kết quả bị người ta bịt kín miệng.

Nặc Nặc cũng bị dọa khóc, cô ngượng ngùng buông tay: "Tôi..... Thực xin lỗi."

Thật ra chuyện này cũng không phải là cô sai, nhưng bên Cừu Lệ vẫn còn để một khẩu súng.

Ánh mắt Cừu Lệ lạnh băng, mạnh mẽ đẩy cô ra, khiến cô ngã ở trên mặt đất.

"Cút."

Cánh tay của cô đụng vào bàn trà, mang đến một trận đau đớn bén nhọn. Nặc Nặc bất chấp đau, vội vàng đứng dậy rời đi.

Cách khá xa, cô nghe thấy giọng nói của bọn họ: "Cừu thiếu đừng nóng giận, Trần tiểu thư cũng không tồi haha."

"Thôi thôi, tôi chỉ đùa một chút thôi mà....."

"Lệ ca, anh cảm thấy có hứng thú với em gái nhỏ kia à? Chưa thấy anh thích ai bao giờ, hoá ra khẩu vị lại nhã nhặn như thế!"

Nặc Nặc nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của nam chính: "Không có hứng thú."

Thanh âm quá mỏng, trong giây lát liền biến mất như chưa từng xuất hiện.

Tay chân Nặc Nặc lạnh lẽo mà đi tới bên cạnh Tống Chiêm, lần đầu xuyên vào sách, đuôi mắt Cừu Lệ hồng lên một cách không bình thường, còn khen cô "Cô rất đẹp", khi đó ánh sáng quỷ dị trong mắt hắn làm cô bây giờ nghĩ lại trong lòng đều lạnh lẽo. Cừu Lệ thích gương mặt nguyên bản của Nặc Nặc, cô sờ sờ gương mặt, còn may trước khi đi cô đã hóa trang, hắn đối với diện mạo của Tống Nặc Nặc này không hài lòng lắm.

Tống Chiêm đứng ở xa cũng sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, Nặc Nặc dù sao cũng là con gái của ông, huống chi mọi người ai cũng biết tính cách của Cừu thiếu kì quái như vậy.

So với đồn còn đáng sợ hơn.

Trong mắt Tống Chiêm lộ ra thất vọng, an ủi Nặc Nặc: "Không có việc gì, vừa rồi bị dọa sợ sao?"

Nặc Nặc trầm mặc lắc đầu.

Tống Chiêm thở dài, tâm tình cũng không tốt lên được, công ty sắp phá sản, giống như một ngọn núi lớn, nặng nề đè lên người ông, khiến ông thở không nổi.

Nặc Nặc có chút mờ mịt, cô không cho hắn hôn, Cừu Lệ bị mất mặt nên rất tức giận, cốt truyện xoay chuyển, Tống Nặc Nặc không còn cách nào để được Cừu Lệ chấp nhận nữa rồi sao?

Vậy cô còn có thể về nhà không? Nặc Nặc nhất thời không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên sốt ruột.

Yến hội diễn ra hai giờ chiều là kết thúc.

Mọi người sôi nổi ra về, Tống Chiêm không có cách nào, nói với Nặc Nặc: "Về nhà trước đã."

Bọn họ vừa mới đi tới cửa, giọng nói nghiêm khắc của một người phụ nữ trung niên vang lên: "Tống tiên sinh, Cừu thiếu nói khẩu súng đó ngài

ấy sẽ nhận, nếu là công lao lớn của tổ tiên, sinh tử giao tình, mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Sau đó ánh mắt như cá chết nhìn Nặc Nặc: "Tống tiểu thư, về nhà thu dọn đồ dùng, đêm mai Cừu thiếu muốn gặp cô."

Trong mắt Tống Chiêm phát ra ánh sáng, liên tục nói tốt.

Nặc Nặc mím môi, trong lòng có chút lạnh lẽo, người nhà ở thế giới thật của cô tuy vừa khổ vừa nghèo, nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ đối xử với con gái ruột của mình như vậy. Ba cô làm việc ở công trường rất vất vả, về nhà sẽ dùng số tiền lương ít ỏi tiền mua vài món quà nhỏ cho Nặc Nặc khiến cô vui vẻ.

Nặc Nặc có chút đồng tình với nguyên thân.

Nguyên thân tuy rằng bướng bỉnh, nhưng có lẽ trong lòng vẫn rất khổ sở.

Nặc Nặc về nhà thu dọn hành lý, cô chọn vài bộ quần áo đơn giản của nguyên thân cùng vài cái quần jean.

Cô không lấy một cái váy nào cả.

Dáng người của nguyên thân rất đẹp người. Chỗ nào cần lồi thì lồi, cần lõm thì lõm, eo thon chân dài. Nặc Nặc mỗi lần nhớ lại ngữ khí của nam chính khi khen cô đẹp, thì cô chỉ hận không thể xấu hơn lúc trước mười ngàn lần.

Đẹp sẽ phải chết, xấu một chút mới có thể giữ được mạng sống.

Sau đó là đồng phục, còn có huy hiệu trường của Thất Trung.

Buổi tối Tống Liên về nhà, cô ta có vẻ cũng biết chuyện này, nữ chính nhìn Tống Nặc Nặc vài cái, thấy "chị gái" chỉ lớn hơn mình vài ngày cúi đầu an tĩnh ăn cơm, không khóc không nháo, sắc mặt có chút vi diệu.

Ngay sau đó không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn Nặc Nặc cũng trở thành không có ý tốt.

Nặc Nặc chậm rãi ăn cơm, không để ý đến ánh mắt của nữ chính.

Tống Liên nghĩ gì đó, Nặc Nặc có thể đoán được, ước chừng là cảm thấy cô ham giàu, không đủ "kiên trinh".

Tuy rằng sau này Tống Liên cũng sẽ đi trên đường này, nhưng cùng việc, qua tay nữ chính sẽ là vì tình thế bức bách, hi sinh hạnh phúc bản thân để cứu gia đình.

Xuyên và trong sách, cô mới biết được thế giới này không công bằng với nguyên thân ra sao.

Sau này nguyên thân thảm như vậy, Tống Liên cũng không có ý muốn giúp đỡ một. Chỉ biết bày ra vẻ mặt tan nát cõi lòng lên án chị gái không biết xấu hổ cướp người đàn ông của cô ta.

Nặc Nặc không thích nữ chính này.

Đương nhiên, cũng càng chán ghét cái tên nam chính có bệnh tâm thần kia.

Cả mội đêm Nặc Nặc không ngủ ngon, cô che lại bàn tay, phảng phất còn có thể cảm nhận độ lạnh lẽo từ đôi môi của Cừu Lệ, khiến trong lòng cô rét run, cầu nguyện thời gian trôi qua chậm một chút.

Ngày hôm sau, Nặc Nặc cùng Tống Liên đi đến trường học.

Hai chị em còn bị phân vào cùng một lớp.

Nặc Nặc mặc áo đồng phục xanh trắng rộng thùng thình, cùng nữ chính chân trước chân sau đi vào phòng học.

Cũng may mắn là cùng một lớp cái, bằng không ngay cả lớp mình ở đâu Nặc Nặc cũng không tìm thấy.

Toàn bộ quá trình Tống Liên không nói với Nặc Nặc một câu nào.

Trong sách đã nói, thành tích của Tống Liên cũbg chỉ ở tầm trung, mà thành tích của Tống Nặc Nặc đúng là thảm không nỡ nhìn, luôn luôn ổn định ở vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên.

Nặc Nặc cùng Tống Liên vừa bước vào phòng học, lập tức có người chào hỏi Tống Liên, nhưng không một ai thèm để ý Nặc Nặc ở sau.

Nặc Nặc hiểu rõ, tính cách của nguyên thân không tốt, tự kiêu, cao ngạo, ở trong lớp cũng không được hoan nghênh.

Cho nên tình huống hiện tại của Nặc Nặc là, đối với cốt truyện cụ thể hoàn toàn không biết gì cả, nam chính tùy thời sẽ giết chết cô, cha không thương mẹ không yêu, thành tích kém, nhân duyên càng kém.

Còn có thể đen hơn nữa hay không chứ?

Tuy tính cách Nặc Nặc ôn nhu lạc quan, cũng cảm thấy đau đầu.

Bây giờ đã là 7 giờ 40, có không ít người đang đọc sách.

Nặc Nặc thấy cậu.

Thiếu niên mang cô chạy trốn đêm đó.

Hàng Duệ đang cúi đầu giải đề.

Thiếu niên quạnh quẽ cô độc, luôn tạo ra cảm giác người sống chớ gần.

Thấy cô đi vào, cậu ngước mắt lên, vài giây sau lại cúi đầu, ngay cả liếc cũng không thèm liếc cô một cái. Hoàn toàn không giống bộ dánh thiếu niên đêm đó ngượng ngùng lại dùng hết toàn lực bảo vệ Tống Nặc Nặc.

Nặc Nặc: "....."

Lúc này Hàng Duệ còn chưa thích Tống Nặc Nặc. Cho nên Nặc Nặc còn phải nghĩ cách làm Hàng Duệ đối với cô khăng khăng một mực?

Khăng khăng một mực đến nỗi không muốn sống mà đi chống đối Cừu Lệ.

Nhìn thiếu niên quạng quẽ tuấn tú, nghiêm túc làm đề, Nặc Nặc thở dài.

Nghĩ đến đêm nay còn phải đối mặt với Cừu Lệ, còn chưa biết hắn sẽ tra tấn cô như thế nào nữa.

Trước mắt Nặc Nặc bỗng nhiên tối sầm.

Nặc Nặc chửi thầm, đây nhất định là quyển sách không có tính người nhất trên cuộc đời này.

Chương 4: 🍓 : Xấu xa

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Kòy (TaeMin997)

Beta-er: Sel

Nặc Nặc đi ra ngoài ban công đứng, sắp đến tiết tự học buổi sáng, mọi người hầu như đều trở về chỗ của mình.

Cô liếc nhìn vị trí còn lại, ở hàng ghế phía trước là Hàng Duệ.

Cô đi qua đó ngồi xuống, lật sách ra. Phát hiện trên đó quả nhiên viết ba chữ thật to Tống Nặc Nặc.

Chữ viết của Tống Nặc Nặc rất xấu, quả thực không nỡ nhìn thẳng, trong sách chỉ viết tên lớp, những chỗ khác đều trắng tinh, chắc hẳn là chưa từng nghe giảng.

Nặc Nặc xem qua đại khái nội dung của mấy quyển sách một lần, trong long yên tâm hơn.

Vẫn ổn, mấy thứ này cô đều học rồi, cũng từng vì thế mà nỗ lực rất nhiều.

Nặc Nặc đã từng đứng đầu lớp.

Nhưng mà giờ phút này, cô nhất định phải trở thành Tống Nặc Nặc lúc trước.

Tống Nặc Nặc không học vấn không nghề nghiệp, Tống Nặc Nặc không nghe giảng phản nghịch lười nhác. Bạn cùng bàn của Nặc Nặc xem cô lật sách, ánh mắt cổ quái, Nặc Nặc cúi xuống, nằm sấp trên mặt bàn.

Bạn cùng bàn lúc này mới quay đầu lại.

Trong tiếng đọc sách lanh lảnh, Nặc Nặc nhắm mắt lại.

Cô không ngủ, đang suy nghĩ về mọi chuyện.

Đầu tiên thành tích nhất định phải từ từ đi lên, nhưng phải "tuần tự tiệm tiến" (tiến hành theo chất lượng). Đi hết cốt truyện xong xuyên trở về là thiết tưởng tốt nhất, nếu không được, chỉ có thể lưu lại thế giới này, cô lại càng phải dựa vào bản thân.

Cách ngày Tống Nặc Nặc trốn khỏi biệt thự còn hơn nửa năm.

Đợi khi nữ chủ Tống Liên đến bên cạnh nam chủ cũng sắp tới kỳ thi đại học, Nặc Nặc thi đậu đại học, là có thể hoàn toàn rời khỏi tên nam chủ bệnh thần kinh kia.

Tưởng tượng như vậy, Nặc Nặc lại lạc quan mà cảm thấy nhân sinh còn có hi vọng.

Bạn cùng bàn Nặc Nặc hơi béo, rất đáng yêu, sau khi tan học là bắt đầu ăn khoai tây chiên, thuận tiện quay đầu cùng bạn bàn dưới trò chuyện ríu rít.

Xem ra quan hệ của Tống Nặc Nặc cùng bạn cùng bàn cũng không tốt, Nặc Nặc lặng lẽ nhìn quyển vở mà lớp phó học tập phát xuống.

Bạn cùng bàn tên là Lữ Tương.

Cô yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Thời gian còn lại Nặc Nặc đều dùng để quan sát Hàng Duệ đằng sau.

Hàng Duệ rất yên tĩnh, đến tận lúc tan học, Nặc Nặc cũng không nghe cậu nói được mấy câu.

Cô cứ nhìn Hàng Duệ suốt, Hàng Duệ tự nhiên sẽ phát hiện.

Thiếu niên nâng mắt dứt khoát chống lại ánh mắt của Nặc Nặc. Trong mắt Hàng Duệ tràn đầy thiếu kiên nhẫn và chán ghét, cảnh cáo mà nhìn

Nặc Nặc.

Nặc Nặc: "....."

Nguyên chủ ngươi rốt cuộc đã làm gì vậy?

Trước ánh mắt chán ghét lạnh như băng của thiếu niên, Nặc Nặc chưa có kinh nghiệm yêu đương thật sự không thể mặt dày như vậy được, cô vùi mặt trốn vào khuỷu tay.

Quên đi..... Trước hết nghĩ xem buổi tối đối mặt với Cừu Lệ như thế nào đã.

Hàng Duệ nhìn cô ảo não rút lui, lại cúi đầu đọc sách.

Lúc tan học Hàng Duệ cưỡi xe đạp đi, thiếu niên dáng người tuấn lãng như gió, gương mặt lạnh lùng.

Gió thổi tung vạt áo của cậu, trong giây lát thân ảnh liền biến mất không thấy tăm hơi.

Nặc Nặc nhìn theo bóng dáng cậu, thở dài, như thế này thì đuổi theo kiểu gì? Cao lãnh chi hoa (*), coi vẻ vô cùng khó khăn.

(*)Cao lãnh chi hoa: được sử dụng như một phép ẩn dụ cho thứ chỉ có thể nhìn thấy từ xa và không thể chạm vào, đó là thứ chỉ có thể mơ ước, ngoài tầm với của bản thân.

"Tống Nặc Nặc."

Nặc Nặc quay đầu lại, mới phát hiện nữ chủ Tống Liên đang gọi cô.

Tống Liên chính nghĩa nói: "Cô nếu đã là hôn thê của Cừu thiếu, vậy không cần quấy rầy bạn học Hàng Duệ. Cuối tuần trước cô tỏ tình với cậu ấy tôi thấy cả rồi, bạn học Hàng Duệ từ chối cô. Cậu ấy không muốn yêu đương, cậu ấy muốn thi đại học. Quấy rầy cậu ấy nếu để Cừu thiếu biết được sẽ không để yên cho cô đâu."

Thì ra Tống Nặc Nặc tỏ tình với Hàng Duệ bị từ chối, chẳng trách Hàng Duệ nhìn cô bất thiện. Ai cũng sẽ không thích người không biết xấu hổ quấy rầy mình.

Nhưng mà giọng điệu này của Tống Liên làm Nặc Nặc cảm thấy kỳ lạ, cô chớp chớp mắt: "Cô cũng thích Hàng Duệ?"

Tống Liên đỏ mặt: "Cô..... Cô đừng nói bậy!"

Đúng là thích rồi.

Chẳng trách Tống Liên căm thù Tống Nặc Nặc đến tận xương tuỷ như vậy, những người cô nàng có cảm tình, đều từng bị Tống Nặc Nặc "chấm mút".

Nặc Nặc đối với người mình thích có thể dịu dàng vô hạn, nhưng với người mình không thích, Nặc Nặc sẽ không để mặc cô ta bắt nạt.

Nguyên chủ kết cục thảm như vậy, Tống Liên góp sức rất lớn.

Nặc Nặc nhớ lại tính cách vốn có của Tống Nặc Nặc, miệng nhếch lên: "Cô không có can đảm tỏ tình còn đòi quản tôi? Tôi thích đấy thì sao? Ít nhất tôi dám nói với cậu ấy, mà cô thì không dám. Tôi có thể không để ý cô nói ra, cùng lắm thì Cừu thiếu nổi giận, chúng ta 'người một nhà' chết cùng nhau."

Tống Liên tức đến mức run cả tay. Sao lại có thứ con gái không biết xấu hổ như thế?

Nặc Nặc quay đầu, không thèm lý sự với cô ta nữa, đi về phía cổng trường.

Cô cảm thấy cuốn tiểu thuyết này không khoa học, nam chủ và nữ chủ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Một người tàn nhẫn độc ác cấp độ ác ma, một người kích động EQ thấp cấp tân thủ.

Nặc Nặc kéo dây quai cặp sách.

Cảm thấy hơi vui vẻ.

Diện mạo nữ chủ bình thường, nhiều lắm coi như thanh tú. Dáng người bình thường. Nói thiện lương thật ra cũng ích kỷ, nói chính nghĩa lại quá dễ dàng gặp rắc rối.

Nữ chủ tiêu chuẩn của tổng tài bá đạo.....

Nặc Nặc nghĩ đến người đàn ông bóp chết mình, nghĩ đến anh ta về sau vì Tống Liên vung tiền như rác, nói không chừng còn muốn tà mị cuồng quyến, liền nhịn không được muốn cười.

Nhưng mà tới biệt thự rồi.

Khi trời tối, Nặc Nặc rốt cuộc cười không nổi nữa.

Cừu Lệ ngồi trên sô pha, biệt thự đèn sáng như ban ngày.

Anh đang xem văn kiện, bên chân là ba con chó becgie đen ngồi xổm, bị vệ sĩ nắm dây thừng, như hổ rình mồi mà nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc thấy chúng nó, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Cô đến giờ vẫn nhớ rõ cái cảm giác sợ muốn chết ấy, đêm mưa, chó sủa, ánh mắt của người đàn ông lạnh băng.

Nặc Nặc mặc đồng phục trường học, đeo cặp sách, đứng ở cửa không dám đi vào.

Nguyên chủ muốn chạy là chuyện bình thường, Nặc Nặc cũng rất muốn chạy.

Tên điên!

Cô cúi đầu nhìn mũi giày của mình.

Dì Trần nghiêm mặt đến đổi dép cho cô.

Thấy Nặc Nặc cứng đờ như cái cọc gỗ, dì Trần cũng lười quan tâm đến cô, tự mình rời đi.

Sự an tĩnh tiếp tục đến khi Cừu Lệ khép văn kiện lại.

Vệ sĩ cung kính đưa dây thừng trong tay cho cho anh.

Anh đứng dậy, rốt cuộc đối mặt với khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Nặc Nặc.

"Tống Nặc Nặc."

"Cừu thiếu."

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng, chiếc mặt nạ cố gắng duy trì bình tĩnh đã tan vỡ, thiếu nữ ở trong một tấc vuông, không có chỗ trốn, nước mắt đảo quanh hốc mắt, trên mặt không còn giọt máu.

Thế nhưng không hiểu sao lại có chút xinh đẹp.

Con chí becgie đen bổ nhào đến trước mặt Nặc Nặc, Cừu Lệ búng tay một cái, con chó lớn uy phong ngồi xuống tại chỗ.

Giọng điệu Cừu Lệ lười biếng: "Nghe lời một chút."

Không biết đang nói con chó hay là nói cô.

Nặc Nặc nuốt nước mắt vào trong, lần đầu tiên chán ghét một thứ khốn nạn đến như vậy.

Cô tủi thân nghĩ, hay..... hay là theo đuổi cao lãnh chi hoa trước đi.

Cừu Lệ đi đến trước mặt cô, bóp chặt cằm cô: "Nghe hiểu không, hửm?"

Nặc Nặc lúc này rất sợ anh, vội vàng gật đầu.

Cô nước mắt lưng tròng, bộ dáng ngoan ngoãn.

Cừu Lệ híp mắt, không h`ê có cảm giác áy náy khi bắt nạt trẻ vị thành niên.

Anh nhìn môi cô, sắc mặt trắng bệch, nhưng sắc môi vẫn là màu h`ông anh đào như cũ. Anh nhớ hành động che miệng anh ngày hôm qua của Nặc Nặc, ánh mắt lạnh lùng.

Cừu Lệ buông lỏng tay ra.

Dì Tr`ân nghiêm mặt lại xuất hiện, đưa cho Cừu Lệ một cái khăn.

Cừu Lệ lau khô ngón tay.

Vệ sĩ dắt chó đi.

Cừu Lệ không quản cô nữa, đi lên l`âu.

Cằm Nặc Nặc hiện lên hai vệt màu h`ông.

Cô mím môi, lau khô nước mắt. Cừu Lệ là cô người ghét nhất trong suốt 18 năm cuộc đời.

Nặc Nặc không ăn cơm tối.

Cừu Lệ xã giao ở bên ngoài đã ăn r`ôi, không có lệnh của anh ta, đ`âu bếp sẽ không chuẩn bị cơm tối cho Nặc Nặc.

Biệt thự chỉ còn lại có một chiếc đèn, dì Tr`ân lạnh lùng nói: "Cừu thiếu muốn Tống tiểu thư ngủ phòng chứa đ`ô, yên tĩnh một chút, đừng khiến cậu ấy tức giận."

Nặc Nặc tr`âm mặc, sắc mặt bình tĩnh.

Cô hi`ên dịu, tính tình tốt, cũng hiểu Cừu Lệ đang làm cái gì.

Tính cách như nước tiểu của nam chủ bá đạo tổng tài văn, coi người như chó, dạy dỗ đến khi hợp ý anh ta. Nhưng cô không phải nữ chủ, cô vĩnh viễn sẽ không hợp ý anh ta.

Nặc Nặc không cùng dì Trần tranh cãi, cô an tĩnh mà đi đến phòng chứa đồ.

Phòng chứa đồ đã dọn dẹp, trống rỗng, ở giữa chỉ có một cái giường.

Tốt xấu gì cũng là nhà nam chủ, cho dù là phòng chứa đồ, xem ra cũng rất xa hoa, màn giường màu xanh đậm khép lại, có một loại cảm giác lạnh người ngột ngạt khó thở.

Nặc Nặc mở đèn, lấy sách trong cặp ra xem một lát.

Đến hơn mười một giờ tối, Nặc Nặc lặng lẽ đi ra ngoài rửa mặt —— phòng chứa đồ không có nhà vệ sinh riêng.

Nhưng những phòng cho khách khác đều có.

Bên ngoài thật yên tĩnh.

Một mảnh tối đen, Nặc Nặc không dám bật đèn, động tác nhẹ nhàng nhanh chóng rửa mặt xong lại trở về.

Nam chủ này thích lạnh băng cô tịch cùng hắc ám, biệt thự to như vậy bên ngoài có vệ sĩ, bên trong lại không có người, Nặc Nặc hẳn là ngoại lệ đầu tiên.

Nặc Nặc nhắm mắt lại, buộc mình phải ngủ.

Ngày mai còn muốn đi học.

Bởi vì sắp thi đại học, thứ bảy cũng không được nghỉ, mỗi tuần chỉ có một ngày chủ nhật nghỉ.

Nặc Nặc mê man thiếp đi, nhưng đến nửa đêm, nàng bị đói tỉnh.

Học cao trung rất dễ đói, một bữa không ăn là đói đến mức tay đều run rẩy.

Nặc Nặc mở to mắt, cô nhất định là người xuyên sách thảm nhất, cơm cũng không được ăn.

Cô cắn môi, an ủi chính mình ngủ nhanh lên, ngủ sẽ không đói bụng.

Đêm yên tĩnh, cô nghe được phòng khách có âm thanh cái gì rơi trên mặt đất, một tiếng vang lanh lảnh, ngay sau đó là một tiếng "rầm", giống như tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nặc Nặc do dự một chút, hé cửa ra một khe nhỏ.

Ánh trăng rơi đầy trên mặt đất.

Tiếng Cừu Lệ kêu rên truyền tới, anh tựa hồ đang chịu đựng nỗi đau cực đại, cả người đau đến nỗi cuộn tròn ở trên mặt đất.

Nặc Nặc bất chấp vui sướng khi người gặp họa, phản ứng như vậy hiển nhiên là đau tới cực hạn rồi.

Cứu người quan trọng.

Nam chủ mà chết thì cô cũng xong, cả đời này đều không thể quay về.

"Cừu tiên sinh." Nặc Nặc chạy tới, hạ tuần tháng chín, đêm lạnh như nước. Cô định tới dìu anh: "Anh làm sao vậy?"

Cừu Lệ hoàn toàn không thấy rõ trước mắt là ai, nhưng có thể nghe thấy tiếng của cô, thực mềm mại nhu hòa, như gió tháng ba.

"Thuốc....."

"Thuốc gì? Thuốc ở đâu?"

"Bàn trà....."

Nặc Nặc không có cách nào nâng anh dậy, một người đàn ông trưởng thành cao lớn quá nặng. Cô vội vàng đi lấy thuốc.

Nặc Nặc trong lúc nôn nóng tìm thuốc thuận tay mở đèn lên, Cừu Lệ nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Thiên đạo luân hồi thật tốt.....

Nặc Nặc bỗng nhiên nhớ tới tên nam chủ bá đạo tổng tài văn kia, không sợ trời không sợ đất nhưng lại bị bệnh đau dạ dày hành hạ đến chết đi sống lại.

Nặc Nặc rất nhanh tìm được thuốc: "Bao nhiêu viên?"

Cừu Lệ cầm lên, trên tay nổi đầy gân xanh, thật vất vả mở nắp lọ, trực tiếp đổ vào miệng.

Một lát sau, anh dường như đã khá hơn một chút.

Thần sắc dữ tợn biến mất hoàn toàn, anh bình tĩnh từ trên mặt đất đứng dậy.

Nặc Nặc trong lòng còn ghi hận anh, thấy anh không có việc gì, cũng không muốn giúp đỡ.

Ngay sau đó Cừu Lệ liền ngã lên người cô, anh đau lắm rồi, đứng không vững nữa.

Người đàn ông một mét chín, trực tiếp đẩy cô ngã nhào xuống sàn nhà. Nặc Nặc bị anh ép tới một hơi thiếu chút nữa không hồi lại được, cũng may trên sàn nhà trải thảm mềm, phía sau lưng cô không bị thương.

Chờ hơi thở của cô hồi phục bình thường.

Phát hiện tay nam chủ..... đặt ở nơi không tốt lắm.

Cừu Lệ thần sắc tái nhợt thống khổ, ý thức không rõ, chỉ biết mình đè lên một người.

Nặc Nặc vừa xấu hổ lại vừa tức giận, duỗi tay đẩy anh ra.

..... Đau quá.

Một giây sau khi cô gỡ tay anh ra, anh gục đầu, té xỉu trên cổ cô.

Nặc Nặc dùng sức lực lớn nhất cả đời này đẩy anh ra, từ dưới người anh chui ra, ngồi ở trên sàn nhà.

Cô thở phì phò, lần này thật sự tức phát khóc.

Nặc Nặc có một loại ảo giác..... cô sớm hay muộn cũng bị anh đùa chết. Loại đàn ông thô bạo này, xứng đáng đau đến chết.

Nặc Nặc nước mắt lưng tròng.

"Khốn nạn."

"Bắt nạt người khác."

"Không cho ăn cơm, tàn nhẫn đáng hận."

Cô dùng hết tất cả vốn từ nghèo nàn của mình ra mắng Cừu Lệ.

Càng nghĩ càng tủi thân, xuyên thư đã đủ xui xẻo, ăn không đủ no, còn bị bắt nạt như vậy!

Nặc Nặc ngồi xổm xuống, nhìn người đàn ông bất tỉnh nhân sự.

Anh ta còn giết cô một lần.

Ma quỷ!

Cô tát một cái lên mặt nam chủ.

Nghĩ đến anh về sau nói không chừng lúc nào đó nổi điên rồi vẫn sẽ giết cô, Nặc Nặc lại cho anh một cái tát.

Sức lực cô không lớn, hai tiếng giòn giã, nhưng không hề lưu lại dấu vết gì.

Nặc Nặc từ trước đến nay rất ngoan, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng làm chuyện xấu, đây là chuyện 'ác độc' nhất cả hai đời cô làm.

Cô thật sự triệt để chán ghét người đàn ông này.

Nước mắt cô lăn dài: "Cái tên khốn này..... Xấu xa chết đi được."

Nặc Nặc bình tĩnh một hồi lâu, trở về phòng mặc nội y vào, lại mở cửa đi ra ngoài gọi người. Bệnh bao tử có thể nặng có thể nhẹ, để Cừu Lệ ở đây không phải biện pháp.

Cấp dưới của anh vội vội vàng vàng đưa anh đến bệnh viện.

Nặc Nặc lúc này mới về phòng ngủ một lần nữa.

Ban đầu cô chỉ là đói bụng, lúc này còn thêm ngực đau.

Nặc Nặc không ngủ được, bấm tay tính toán.

Ngày rời xa Cừu Lệ, còn tám tháng.

~

Cừu Lệ tỉnh lại, mặt vô cảm nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Dạ dày anh vẫn còn đang đau, anh nhịn đau một trận, không rên một tiếng.

Anh đang ở bệnh viện.

Dì Trần thấy anh tỉnh, vội vàng bưng cháo loãng đến: "Cừu thiếu."

Cảnh tượng này, Cừu Lệ không thấy ngoài ý muốn.

Bệnh bao tử của anh mỗi lần tái phát, tỉnh lại đều ở chỗ quỷ quái này.

Nhưng mà lần này lại không giống .....

Anh mặt đầy âm lệ mà đẩy cháo ra, lạnh lùng nheo mắt, sờ sờ mặt mình.

Thật không may, anh có lẽ là làm nhiều chuyện xấu. Ngủ không an ổn, té xỉu cũng không an ổn.

Hai tiếng giòn giã kia.

Còn có cô nũng nịu mắng anh xấu xa, tất cả anh đều biết.

Rõ ràng.

Đuôi mắt anh hiện lên màu đỏ nguy hiểm, rất tốt.

Chương 5: 🍓 : Thật ngoan

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nặc Nặc rất đói bụng.

Cô ngồi ở trong phòng học, cả người như bị say xe.

Mùi khoai lát mãnh liệt truyền ra từ cái hộp dưới bàn học của Lữ Tương, khiến cô không có cách nào tập trung tâm tư nghe giảng bài, liên tục nuốt nước miếng.

Cô chưa bao giờ biết khoai lát lại có thể mê người như vậy!

Vật Lý lão sư vẫn đang ở trên bục giảng thao thao bất tuyệt, mà bụng của Nặc Nặc đã bắt đầu không biết xấu hổ mà reo lên.

Ngồi cùng bàn Lữ Tương kinh ngạc nhìn Nặc Nặc liếc một cái.

Nặc Nặc vô cùng xấu hổ.

Không còn cách nào khác, nhân tố tâm lý thì cô có thể khống chế, nhưng là phản ứng sinh lý thì cô không khống chế được.

Cô đã nhịn hai bữa cơm rồi.

Sáng sớm dì Trần đã đến bệnh viện chăm sóc cho Cừu Lệ, lúc Nặc Nặc xuống lầu, đầu bếp mặt vô biểu tình mà nói với cô: "Không có lệnh của Cừu thiếu, cho nên không có cơm cho tiểu thư."

"Nhưng mà Cừu thiếu ở bệnh viện cũng chưa có tỉnh....."

"Vậy tiểu thư cứ chờ đến lúc Cừu thiếu tỉnh lại rồi nói, tôi không dám chuẩn bị thức ăn cho tiểu thư."

Nặc Nặc không còn cách nào khác, đành phải vác cái bụng rỗng đến trường học. Cũng may tài xế không có khó xử cô, trực tiếp trở cô tới trường.

Tới giờ phút này, Nặc Nặc mới ý thức được một vấn đề.

Cừu Lệ rất có tiền, làm nam chủ bá tổng văn, hắn có thể vì nữ chủ vung tiền như rác, hắn cũng không có bỏ đói nguyên thân Tống Nặc Nặc, hơn phân nửa còn sẽ ném cho nguyên thân vài cái thẻ gì đó.

Nhưng mà Nặc Nặc ngay cả cơm còn không được ăn.

Tống Chiêm không cho cô tiền, bởi vì đi theo Cừu thiếu, thiếu cái gì thì thiếu chứ đặc biệt không thiếu tiền.

Nguyên thân thật ra có mấy cái thẻ, nhưng Nặc Nặc không biết mật mã.

Cho nên cô không một xu dính túi bị bỏ đói tới tận bây giờ.

Lữ Tương ngồi cùng bàn với mình là một nữ sinh kiêu ngạo cứng đầu, giờ phút này thấy cô mất mặt như vậy, không cần nói cũng biết trong lòng có bao nhiêu vui sướng.

Nhưng Lữ Tương là một người rất thích ăn, suy nghĩ một hồi lại cảm thấy, chịu đói rất khó chịu.

Ăn rất quan trọng nha!

Lữ Tương do dự hồi lâu, cuối cùng nhỏ giọng hỏi cô: "Cậu có muốn ăn khoai lát không?"

Sau đó cô nàng thấy đôi mắt của thiếu nữ bên cạnh sáng lấp lánh nhìn mình: "Muốn, cảm ơn Lữ Tương."

"....." Đm! Trong nháy mắt, Lữ Tương không thể không thừa nhận, cô nàng bị biểu cảm mềm mại tràn đầy làm cho rung động rồi. Cô nàng nhìn Nặc Nặc, vốn dĩ còn cho rằng Nặc Nặc sẽ cao lãnh mà nói một câu "Liên quan đ gì đến cậu?"

Nhưng thời điểm Nặc Nặc ôn nhu gọi hai tiếng "Lữ Tương", cô nàng thiếu chút nữa không khống chế được đỏ mặt. Tống Nặc Nặc lớn lên thật là đẹp mắt.

"Được rồi được rồi, tan học cho cậu."

"Ừm."

Một bộ dáng dễ nghe lời.

Hàng Duệ ngồi ở phía sau nghe vậy, ngòi bút hơi dừng một chút, trên giấy đột ngột xuất hiện một dấu chấm.

Cậu ngước mắt nhìn Nặc Nặc một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn vào đề toán.

Nửa túi khoai lát cũng không thể khiến Nặc Nặc no bụng, mà khiến cô càng đói hơn.

Nhưng tình bạn của nữ sinh cũng đến một cách vô cùng thần kỳ lại đơn giản, hết tiết học thứ ba, Nặc Nặc thế nhưng lại được Lữ Tương hỏi có muốn đi wc hay không.

Nặc Nặc gật đầu: "Có."

Đi vệ sinh cùng nhau, mọi người chính là bạn bè.

Lữ Tương nhìn sườn mặt tinh xảo của bạn cùng bàn, vô cùng hào khí hỏi: "Buổi chiều cậu còn ăn khoai lát không?"

Nặc Nặc sợ đến trưa Cừu thiếu vẫn không cho cô ăn cơm, vì thế nghiêng nghiêng đầu: "Có thể ăn sao?"

"Đương nhiên."

"Vậy ăn."

Lữ Tương lại muốn che ngực.

Thật sự đáng yêu..... muốn mạng. Cô đường đường là một gái thẳng chính hiệu mà lại bị bạn cùng bàn làm cho tim đập nhanh không ngừng, chỉ qua một buổi sáng mà cô nàng đã quên lúc trước bản thân có bao nhiêu chán ghét Tống Nặc Nặc.

Nặc Nặc giữa trưa về đến nhà liền ngửi được mùi đồ ăn.

Rất thơm, thơm đến nỗi khiến đầu óc của cô đều trở nên hỗn hỗn độn độn, chỉ nhớ thương hương vị kia.

Hai chân Nặc Nặc nhũn ra.

Nguyên thân mới mười bảy tuổi, đang ở độ tuổi rất dễ đói, học tập mệt mỏi cả một buổi sáng, Nặc Nặc càng thêm đói bụng.

Cô rất sợ chính mình lúc này bị đói chết.

Nặc Nặc theo mùi hương đi đến bên cạnh bàn ăn, liền thấy Cừu Lệ.

Cừu Lệ đang thong thả ung dung ăn cơm.

Trên bàn bày đầy đồ ăn, toàn bộ đều là thức ăn thanh đạm, nhưng vô cùng đa dạng, anh đúng là quá xa xỉ.

Nặc Nặc dừng lại bước chân.

Người đàn ông nâng lên đôi mắt, cách bàn ăn xa hoa, lạnh mặt nhìn cô.

Trên mặt nam chủ đã sớm không còn dấu vết, nhưng mà ngực Nặc Nặc vẫn còn đau.

Nặc Nặc một chút đều không hối hận khi đac đánh anh, nếu có thể, cô thậm chí còn muốn đánh thêm vài cái. Dù sao cái tên xấu xa này cũng không biết.

Nhưng hiện tại Nặc Nặc đã sắp chết đói.

Ngón tay của cô xoắn chặt: "Cừu..... Cừu thiếu, tôi có thể ăn cơm không?"

Cừu Lệ cười.

"Tống Nặc Nặc."

"Vâng, Cừu thiếu."

"Ăn đi." Ăn, ăn bữa cơm trước khi bị "chặt đầu" đi.

Nặc Nặc hoài nghi chính mình nghe lầm, cô thấp thỏm ngồi đối diện với Cừu Lệ, bắt đầu cẩn thận cơm.

Lúc cô ăn cơm cũng rất nghiêm túc, chẳng sợ sắp chết đói, sống lưng cũng phải thật thẳng.

Cừu Lệ cứ như vật ngồi đối diện với cô.

Anh kiều chân, châm một điếu thuốc.

Trong làn sương khói lượn lờ, Nặc Nặc thấy không rõ mặt anh, Cừu Lệ cười nhạo một tiếng, bắt đầu tự hỏi phải giết chết cô gái to gan này như thế nào.

Cái gì Cừu Lệ cũng nhớ rõ.

Anh nhớ rõ ngực cô mềm mại, nhớ rõ cảm giác sung sướng khi chạm vào. Nhưng dù có sung sướng thế nào cũng không đủ để làm hắn quên đi hai cái tát không thoải mái kia.

Anh nhất định sẽ không để cho cô chết một cách bình yên.

Không phải không cho anh chạm vào sao?

Anh sẽ vì cô mà tìm một lý do thật tốt.

Nặc Nặc ăn cơm xong, Cừu Lệ thong thả ung dung mở miệng: "Buổi chiều mang cô đi gặp một người."

Nặc Nặc có loại dự cảm bất thường, cô nhút nhát sợ sệt, đánh bạo cự tuyệt: "Buổi chiều tôi có tiết....."

Dưới ánh mắt lạnh băng của anh, giọng nói của Nặc Nặc càng ngày càng nhỏ.

Cô cũng không thể đối nghịch với anh, ít nhất là bây giờkhông thể.

Buổi chiều Cừu Lệ lái xe mang cô đi ra ngoài.

Anh dùng tốc độ đua xe để chạy xe thể thao, lúc Nặc Nặc xuống xe, chân có chút nhũn ra.

Xe dừng lại ở trước một hội sở giải trí.

Nặc Nặc ngẩng đầu nhìn, tên của hội này là "Giấy Say".

Nặc Nặc cảm thấy có chút quen tai, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Lúc đó cô còn mặc đồng phục của Thất Trung, buộc tóc đuôi ngựa, bộ dáng thanh thuần bộ dáng, thấp thỏm mà liếc mắt nhìn Cừu Lệ một cái.

Anh muốn làm cái gì đây?

Hội sở chia thành hai tầng.

Cừu Lệ trực tiếp mang cô lên lầu hai, trên lầu hai có một đám cậu ấm đang đợi. Thấy anh tới liền sôi nổi gọi Lệ ca.

"Người có tới không?"

"Ở lầu một."

Anh lạnh lẽo câu ra một nụ cười, nói với Nặc Nặc: "Lại đây, giới thiệu cho cô một 'người bạn'"

Nặc Nặc đi qua, trên mặt Cừu Lệ không h`ê có một tia ý cười.

Anh bỗng nhiên duỗi tay bóp chặt cằm cô, để cô đứng từ trên l`âu hai nhìn xuống, Nặc Nặc cảm thấy xương cốt của mình sắp bị anh bóp nát.

Nhưng những lời anh nói khiến cô lạnh hơn: "Thấy người đàn ông có hình xăm trên cổ kia không? Hắn ta tên là Vệ Vịnh. Tôi nghĩ, hắn ta nhất định rất thích cô."

Sắc mặt Nặc Nặc trắng bệch.

Cô nhớ rõ Vệ Vịnh, lúc bạn cùng phòng kể chuyện, còn vô cùng cường điệu biểu đạt sự ghê tởm đối với người đàn ông này.

Hắn có đam mê ngược đãi.

Vai ác, có thể xem như đối thủ một mất một còn của nam chủ.

Sau này có ý đ`ônhúng chàm nữ chủ, bị nam chủ Cừu Lệ phế đi. Ở trong chuyện tình tương ái tương sát của nam nữ chủ, vị này chẳng qua chỉ là một diễn viên phụ không hơn không kém.

Hắn cũng không phải đối thủ của Cừu Lệ đối, chỉ có mình hắn đơn phương coi Cừu Lệ là tình địch, mà Cừu Lệ lại coi hắn như con kiến. Sau này Cừu Lệ bị hắn chọc giận mới ra tay giải quyết.

Đây rõ ràng phải là cốt truyện mà nữ chủ phải đối mặt.

Nhưng mà giờ phút này, Nặc Nặc không biết đã xảy ra cái gì, thế nhưng mọi chuyện lại chuyển đến trên người cô.

Mạng nữ chủ quý, Cừu Lệ sẽ đau lòng cô ta.

Nặc Nặc đi thì chỉ có con đường chết.

Sống sờ sờ bị tra tấn chết.

Trong lòng Nặc Nặc rét run, tới giờ phút này, cô coi như đã hiểu rõ, Cừu Lệ cái gì cũng biết. Anh biết cô mắng anh, cũng biết cô tát anh hai bàn bạt tai, cho nên tên nam chủ bị bệnh tâm thần này mới muốn cho cô chết không được tử tế.

Cả người Nặc Nặc đều lạnh, cô ngước mắt nhìn anh.

Đôi mắt của người đàn ông so với bóng đêm càng lạnh hơn.

Trương Thanh Đạc đột nhiên nói: "Lệ ca, Vệ Vịnh lên đây."

Ánh mắt Cừu Lệ cũng chưa chuyển, ngón tay ở trên môi của cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Môi hồng hồng mềm mềm giống như anh đào, giống như hoa đào mới nở.

Không cho anh nếm thử, không cho anh chạm vào, một người phụ nữ như vậy, anh cũng không cần.

Anh thích người nghe lời.

Hoặc là chớ chọc anh, nếu đã trêu chọc anh, dù sao cũng phải làm anh vừa lòng một chút.

Vệ Vịnh cười ha ha đi lên lầu.

Phía sau hắn dẫn theo một đám người, cách không xa, Nặc Nặc thậm chí nghe được trong bọn họ có người đang kể chuyện hài thô tục.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần.

Ngay cả giết người Cừu Lệ còn dám, anh không có gì là không làm được.

Nặc Nặc không ngu ngốc, chỉ là tính cách cô ôn hòa, nhưng cũng rất thông minh. Cô đoán được Cừu Lệ chính là muốn dùng làm con mồi để

nhử, chính thức khơi mào chiến tranh cùng Vệ Vịnh, lấy cớ vì báo thù cho Nặc Nặc mà đoạt lấy lợi ích từ Vệ Vịnh.

Cừu Lệ buông cằm Nặc Nặc ra, lạnh lùng câu môi.

Nặc Nặc hận chết cái cốt truyện cẩu huyết của mấy tiểu thuyết bá tổng văn này.

Quá trí mạng.

Phải ở trong đó, mới biết được có bao nhiêu trí mạng.

Vệ Vịnh đã lên lầu, đi qua chỗ rẽ.

Nặc Nặc biết, cô cần thiết phải đưa ra một lựa chọn.

Khoé miệng đang cười của Cừu Lệ bỗng dưng khựng lại, một thân mình mềm mụp nhào thẳng vào trong lòng ngực của anh.

Khó khăn lắm đỉnh đầu của cô mới chạm đến bả vai của anh, Nặc Nặc vươn tay ôm lấy eo của anh.

Thiếu nữ 17 tuổi thiếu, thân thể kiều mềm, tiếng nói cũng rất ngọt: "Cừu Lệ."

Cô thấp giọng gọi như vậy.

Trong giọng nói giống nhue chứa đường, ngọt đến nỗi trong lòng phát run. Đây là lần đầu tiên cô không hề lắp bắp mà là mềm mại gọi thẳng tên của anh.

"Tôi sẽ ngoan,về sau đều nghe anh nói, anh đừng đem tôi đưa cho hắn."

"Anh dẫn tôi về nhà nhé?"

"Anh bảo vệ tôi, được không?"

Ánh mắt của người đàn ông ám lại.

Anh trầm mặc một lúc lâu, cơ hồ không áp xuống được loại cảm giác quái dị này.

Anh không có kéo cô ra.

Anh thích cảm giác này.

Thân thể của thiếu nữ cũng mềm mại như giọng nói của cô vậy.

Ngón tay của anh chậm rãi mơn trớn cái trán của Nặc Nặc.

Mỗi một giây đồng hồ, đối với Nặc Nặc mà nói chính là dày vò.

"Lại gọi một lần." Anh thấp giọng ở bên tai cô nói.

Nặc Nặc không xác định được anh rốt cuộc muốn gì, âm cuối nhu nhu mềm mềm: "Cừu Lệ?"

"Ừm."

Ngón tay Cừu Lệ xoa xoa vành tai mềm mụp của cô, thật ra cô có chút đau, nhưng lại không dám hé răng.

Nặc Nặc còn muốn sống tiếp.

Cô muốn sống sót trở về, cầu xin tác giả viết kết cục cho tên nam chủ bệnh tâm thần này thật lâm li bi đát, tốt nhất là chết đi.

Càng thảm càng tốt.

"Thích tôi sao?" Anh thấp giọng hỏi.

Lúc đó Vệ Vịnh đã đẩy cửa ra.

Bọn người Trương Thanh Đạc đã trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không khí mạc danh dày đặc.

Ở trong bầu không khí như vậy, cô ôm chặt anh thêm một chút, rầu rĩ nói: "Thích."

Cừu Lệ cười nhạo: "Khá tốt, thích thì tạm thời sống tiếp." Khi nào không thích, liền có thể đi tìm chết.

Sau đó anh mạnh mẽ đem đầu cô ấn vào trong lòng ngực mình, nghênh ngang mang Nặc Nặc xuống đươi lầu.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy bộ đồng phục màu xanh nhạt trong lòng ngực của anh.

Cừu Lệ rất bừa bãi, anh không hề cho Vệ Vịnh mặt mũi, ngay cả liếc một cái cũng không thèm, trực tiếp rời đi.

Trương Thanh Đạc líu lưỡi, quả thực muốn hô một tiếng soái. Ngay sau đó mới kịp nhận ra, đm, Lệ ca đi rồi, người thu thập cục diện rối rắm này lại biến thành bọn họ!

Tràn đầy hô hấp của Nặc Nặc đều là hương vị trên người Cừu Lệ.

Cô vừa nhặt lại được một cái mạng, nhưng cô cười không nổi.

Nặc Nặc biết nam chủ thích nguyên bản chính mình.

Cô dùng cái này cứu mình một mạng, cô đánh cuộc anh sẽ luyến tiếc khoái cảm trong chớp mắt kia. Không cần cho anh xem gương mặt mà anh sẽ yêu, cho anh cảm giác mà anh thích như vậy lả đủ rồi.

Nhưng mà thích nam chủ?

Đời này đều không thể.

Cô không thích bị ngược, cũng không thích tương ái tương sát. Nặc Nặc không phải nữ chủ Tống Liên, cô là người có đầu óc bình thường.

Nặc Nặc không cần nam chủ thích cô, tốt nhất đi xong cốt truyện, sau này không gặp lại là tốt nhất. Cô tin tưởng tiểu thuyết cường đại, chờ nam

chủ thấy "em gái" của Tống Nặc Nặc, liền sẽ buông tha cho cô.

Nặc Nặc tình nguyện đối diện với gương mặt như cây bài Poker của Hàng Duệ.

Đến nỗi chuyện thích nam chủ, nếu có một ngày anh hèn mọn quỳ gối dưới chân của cô, khẩn cầu cô nói yêu anh.

Vậy Nặc Nặc..... nhất định phải đá cho anh một cái.

Biến đi, bệnh tâm thần!

Chương 6: 🍓 : Củi khô bốc lửa

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Kòy (TaeMin997)

Beta-er: Sel

Nặc Nặc nhặt về được một mạng, buổi tối còn phải lên lớp tự học.

Lớp 12 chương trình học bận rộn, một tuần chỉ có một ngày chủ nhật được nghỉ.

Buổi chiều Nặc Nặc bị bắt trốn học, Cừu Lệ sẽ không có lòng hảo tâm xin nghỉ giúp cô. Thế nên buổi tối Nặc Nặc bị điểm danh phê bình.

Chủ nhiệm lớp vẻ mặt nghiêm khắc: "Tống Nặc Nặc, em không muốn đi học là có thể không tới. Đến trường học giống như đi siêu thị đúng không? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Em nhìn Tống Liên mà học tập, là chị em sao chênh lệch lại lớn như vậy!"

Tống Liên là uỷ viên sinh hoạt của lớp (tương đương lớp phó đời sống), cho dù thành tích bình thường, nhưng rất nghe lời thầy cô, cũng rất nỗ lực học tập. Thích giúp đỡ mọi người, nhân duyên thập phần tốt.

Nặc Nặc chưa từng trốn học, cô ở hiện thực là học sinh tốt điển hình, cho dù sinh bệnh cũng sẽ đến trường học.

Đây là lần đầu tiên.

Nặc Nặc cảm nhận được ánh mắt vui sướng khi người gặp họa từ bốn phương tám hướng, trong lòng có hơi khó chịu.

Mọi người đều đang đợi cô bùng nổ, dẫu sao ai cũng biết, điều Tống Nặc Nặc không chịu được nhất là lấy cô ra so với Tống Liên.

Nhưng mà đợi một lúc lâu, thiếu nữ mới nhẹ nhàng mở miệng: "Thưa cô, em xin lỗi."

Cô đứng thẳng, cả người ôn hòa mềm mại.

Chủ nhiệm lớp ngây người, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng khiến Tống Nặc Nặc chống đối trường học phải trở về nhà, kết quả cô lại nhận sai.

Chủ nhiệm lớp cảm thấy như đấm vào bông một cái, thật lâu sau mới nói: "Ngồi xuống đi, các em đều mau làm bài tập."

Cánh tay Nặc Nặc bị người khác khẽ đụng vào.

Lữ Tương nhỏ giọng nói: "Mình biết cậu không cố ý trốn học."

Nặc Nặc nhìn cô.

Lữ Tương cười, đuôi mắt cong lên: "Đừng buồn, mình cho cậu khoai tây chiên."

Nặc Nặc có chút cảm động.

Đây là người đầu tiên đối tốt với cô từ khi xuyên vào trong sách.

Lúc trước bị Cừu Lệ ức hiếp cũng không hề khó chịu như vậy, cô nuốt xuống nước mắt suýt tràn ra. Theo sau đó là một nụ cười hơi ngại ngùng: "Ưm."

Nặc Nặc không đói bụng, Cừu Lệ cho cô ăn cơm.

Cô tự an ủi mình, tốt xấu gì cũng xem như một sự phát triển tốt đẹp.

Nhưng mà mạng nằm trong tay Cừu Lệ, Nặc Nặc rất lo. Nam chủ bá đạo tổng tài văn rất hay động kinh, không ai biết sau đó Cừu Lệ sẽ đối xử với cô như thế nào.

Cô buộc phải làm gì đó.

Nặc Nặc quyết định thực hiện một bước đi táo bạo.

Cô muốn thúc đẩy cốt truyện trước, thử tác hợp nam nữ chủ.

Nặc Nặc do dự một chút, đi tới trước mặt nữ chủ Tống Liên.

Tống Liên đang cùng bạn thân nói chuyện phiếm.

Bạn thân của cô nàng tên là Diêu Giai Giai, là một nữ phụ trong sách về sau phản bội cô nàng.

Nữ chủ bá đạo tổng tài văn, thực tế kẻ thù luôn nhiều hơn so với bạn tốt.

Diêu Giai Giai phản bội Tống Liên, là vì cô ta thích Cừu Lệ.

Nặc Nặc nghĩ thầm, cô gái này..... khẩu vị thật là thần kỳ.

Nặc Nặc đi qua, sắc mặt Tống Liên cùng Diêu Giai Giai đều rất quái dị. Cảm giác như Nặc Nặc lúc bị giáo huấn không phát điên, muốn phát vào lúc này.

Diêu Giai Giai trực tiếp trừng mắt mở miệng: "Tống Nặc Nặc, cô muốn làm gì Tiểu Liên?"

Nặc Nặc: "....." Cô làm được cái gì chứ, cô còn không có cách trở thành nữ phụ độc ác.

Cô mặc kệ Diêu Giai Giai, dù sao thì nữ chủ và nữ phụ cũng sẽ trở mặt thôi.

"Tống Liên, cô giáo muốn tôi học tập cậu, cuối tuần cậu có thể giúp tôi học bù không?"

Bộ dạng Tống Liên như thấy quỷ.

Nhưng Tống Liên là nữ chủ, thiếp lập tính cách của nữ chủ chính là nhiệt tình thiện lương, khi nào ở đâu cũng là thánh mẫu trợ giúp người

khác.

Dưới ánh mắt quỷ dị xung quanh, Tống Liên gian nan gật đầu: "Được."

Nặc Nặc rất vui, đôi mắt cô cong cong, chân thành nói: "Cảm ơn cậu."

Cô không ghét Tống Liên, nếu Tống Liên có thể cùng nam chủ yêu nhau sớm một chút, thì Tống Liên chính là người đáng yêu nhất trên đời.

Nặc Nặc vừa đi, Diêu Giai Giai vội vàng nói: "Sao cậu ta lại đột nhiên nhờ cậu giúp đỡ học bù? Nhất định là âm mưu, Tiểu Liên cậu phải cẩn thận."

"Mình cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng là không sao, mình không sợ cậu ấy. Mình sẽ cẩn thận, nhỡ đâu cậu ấy thật sự muốn học tập thì sao?"

"Tiểu Liên cậu thật là tốt."

"Đâu có, tuy rằng quan hệ giữ mình với cậu ấy không tốt, nhưng tốt xấu gì cũng là bạn học mà."

Nặc Nặc nhân tiện đem hình tượng học sinh ngoan của mình từ hiện tại đến.

Cô lấy sách toán ra, tìm ra mấy đề trọng điểm.

Cô âm thầm cổ vũ chính mình, sau đó ôm sách quay đầu.

Vừa vào tháng chín, ban đêm không còn quá nóng nực, phòng học tắt điều hòa, gió lùa vào cửa sổ rộng mở.

Hàng Duệ ngồi bên cạnh cửa sổ.

Gió thổi tung mái tóc đen của thiếu niên, tóc trên trán che đi lông mày.

Đông tác quay đầu Nặc Nặc quá đột ngột, cậu cầm bút ngẩng đầu lên.

Sau đó cậu nhìn thấy thiếu nữ trước mặt chớp mắt một cái, dáng vẻ khẩn trương, lắp bắp:

"Bạn..... bạn học Hàng Duệ, mình có đề không biết làm, cậu có thể....."

"Không thể." Hàng Duệ lạnh lùng lên tiếng.

Giọng nói của cậu rất trong trẻo, có một loại cảm giác cự tuyệt người cách xa ngàn dặm.

Nặc Nặc vốn dĩ không biết làm sao để quyến rũ cái loại cao lãnh chi hoa này, sau khi bị từ chối, mặt đỏ rực.

Nặc Nặc nhụt chí mà quay đầu.

Thật là khó..... Ôi khó quá đi.....

Nhưng tưởng tượng ra ngón tay lạnh như băng của Cừu Lệ bóp cổ cô.

Nặc Nặc lại quay đầu.

Dù khó nhưng mạng sống để đi hết cốt truyện về nhà quan trọng hơn.

Cô mềm giọng năn nỉ nói: "Một đề thôi! Được không, Hàng Duệ?"

Khi đó gió thổi tóc mái cô, đôi mắt trong veo tinh khiết, ánh mắt mang theo sự cố chấp cậu không hiểu được. Cậu biết cô không còn giống trước đây nữa, sau khi xin nghỉ lại quay lại, không thấy sự xấu hổ và tức giận khi bị từ chối trên mặt cô.

Cô trở nên dịu dàng hơn.

Đặc biệt là lúc nói chuyện với Lữ Tương, rất mềm mại. Khi cô nói chuyện cùng Lữ Tương luôn phản ứng chậm nửa nhịp, ngữ điệu ôn hòa, trong mắt luôn mang theo ý cười.

Hàng Duệ đột nhiên cảm thấy ngực có chút khó chịu.

Mùa hè nóng bức còn chưa qua.

"Quay lên đi, không được."

Nặc Nặc cạn lời.

Vậy..... nếu như không có Hàng Duệ, không, không bằng cô tự mình chạy đi? Tự mình chạy có thể đổi nữ chủ Tống Liên đến không?

Nặc Nặc có một loại dự cảm, sẽ không.

Nam chủ còn trực tiếp giết chết cô luôn.

Kết cục của nguyên chủ không tốt, nam chủ cũng có công lao. Nam chủ cảm thấy, đã muốn chạy, chạy rồi thì đừng trở về, anh ta sẽ cho Hàng Duệ và Tống Nặc Nặc bị sinh hoạt khó khăn tra tấn cả đời.

Nếu chỉ có mình Nặc Nặc chạy, phỏng chừng sẽ là trực tiếp đóng băng.

Nặc Nặc bình tĩnh lên kế hoạch, cái đêm cô chết kia, ba con chó săn cũng không cắn cô, có thể kéo ra, chứng minh Hàng Duệ có thể tránh việc bị thương.

Sau khi nam chủ cùng nữ chủ ở bên nhau, tâm tư giày vò người khác ít đi rất nhiều.

Hành hạ Hàng Duệ nhiều nhất, là gia đình Hàng Duệ.

Nặc Nặc vừa rồi quay đầu lại, thấy được vết bầm trên cổ tay thiếu niên.

Hàng Duệ có một người cha bạo lực.

Nặc Nặc khẽ thở dài.

Cô cũng không biểu hiện ra việc mình phát hiện Hàng Duệ bị đánh, thiếu niên ở tuổi này, lòng tự tôn luôn rất mạnh.

Hàng Duệ buông tay áo, chính là không muốn người khác nhìn thấy vết thương của cậu.

Nếu có thể, Nặc Nặc muốn lặng lẽ giúp đỡ cậu.

Rốt cuộc ở trong sách, vận mệnh của bọn họ đã bị trói lại với nhau.

~

Nặc Nặc chờ mong đến cuối tuần.

Ngày nữ chủ đến giúp cô học bù.

Ngày nam nữ chủ gặp mặt!

Lúc ăn bữa sáng, ánh mắt Cừu Lệ như có như không rơi trên người cô.

Cô rất vui vẻ, đôi mắt long lanh, tràn đầy niềm vui.

Vú Trần bưng cho cô một ly sữa bò, cô nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó lại thì không nói gì nữa. Nhấc cái ly uống một ngụm nhỏ sữa bò.

Cô được dạy dỗ rất tốt, thậm chí ăn cơm cũng không phát ra tiếng.

Chuyện này rất thú vị, vào ngày đầu tiên Tống Nặc Nặc bị đưa tới, tư liệu kỹ càng tỉ mỉ về cô đã được đưa đến bàn làm việc của Cừu Lệ.

Tống Nặc Nặc sắc bén, dễ giận, lòng tự trọng rất cao.

Cô gái ăn cơm đối diện anh, mảnh mai, mềm mại, co được dãn được.

Cừu Lệ cong cong môi, nhấp một ngụm cà phê.

Rất thú vị.

Còn nói thích anh?

Cô hình như lựa chọn quên đi chuyện không vui ngày hôm qua, hôm nay lại là một bộ dáng trong sáng tươi đẹp.

Ánh mắt của Cừu Lệ lạnh lùng.

Lúc anh sửa sang lại cà vạt ra cửa, tiếng nói ngọt ngào của thiếu nữ vang lên.

"Cừu Lệ." Khi cô gọi cái tên này, âm cuối thật mềm mại, giống như nỉ non.

Cừu Lệ quay đầu lại.

Nặc Nặc thật sự khẩn trương, ngón tay lo lắng nắm chặt. Đôi mắt to nhìn hắn: "Hôm nay em gái tôi có thể tới giúp tôi học bù không?"

Nắng sớm tháng chín thật đẹp.

Khuôn mặt cô hồn nhiên, đôi mắt trong veo, như có ánh nước.

Cừu Lệ thong thả ung dung vuốt ve khuy măng sét: "Thành tích của cô rất kém?"

Nặc Nặc gật đầu, nhỏ giọng nói: "Ừm, trước kia tôi không cố gắng, lại ngốc." Lúc nói lời này, cô nhìn anh đầy chờ mong. Như muốn nói, không lừa anh, tôi ngu ngốc như vậy, anh cho cô ấy đến đây đi.

Đáng yêu khủng khiếp.

Trong lòng Cừu Lệ có một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Giống như ngày hôm qua cô đột ngột nhào vào trong lòng anh, loại cảm giác này đột nhiên đến không kịp đề phòng.

Làm tim anh đập nhanh một chút.

Muốn nghiền nát cô, phá hủy cô, thế là bình tĩnh lại trở nên xúc động.

Rất xa lạ, nhưng mặt khác cũng rất kích thích.

Loại cảm giác này từ ngoài không khí xâm nhập vào phổi của anh.

Cô có khuôn mặt không phù hợp với khẩu vị của anh, nhưng tính cách thật sự nguy hiểm.

Cũng may cô không đẹp thêm một chút.

Bằng không anh không ngại tự tay phá hủy sự uy hiếp trong tương lai này, áo giáp của anh không c`ần vết rách.

Cứ để cô tạm thời t`ồn tại đã.

Không sao.

Tống Nặc Nặc chưa đẹp đến nỗi làm anh si mê, trước khi đến mức đó, anh sẽ bình tĩnh rút ra.

Việc anh giỏi nhất là tự chủ.

Cừu Lệ đã quen khống chế tất thảy, anh sẽ không cho phép t`ồn tại thứ làm anh mất khống chế.

"Được."

Nặc Nặc đoán được anh sẽ đ`ồng ý, tính cách Cừu Lệ là như vậy, sẽ không vì những chuyện nhỏ mà làm khó dễ người khác.

Anh thủ đoạn tàn nhẫn, sấm r`ền gió cuốn, nếu đã làm khó người khác thì phải là việc chết người.

Tổng tài bá đạo trên phương diện này rất hào phóng.

Nam nữ chủ đ`âu phối hợp như vậy.

Nặc Nặc cảm thấy bản thân có hy vọng, từ khi cô xuyên thư tới nay, đây là l`ần đ`âu tiên cảm thấy nhân sinh còn có hi vọng.

Nam nữ chủ tương ngộ, như củi khô bốc lửa. Rất nhanh sẽ chẳng còn việc gì của Nặc Nặc nữa.

Đón nắng sớm, Nặc Nặc đôi mắt cong cong: "Cảm ơn anh, Cừu Lệ."

Cô mặc quần jean áo phông đơn giản.

Bởi vì không phải đi học, tóc xõa tung trên vai, đuôi tóc hơi xoăn, bộ dáng thật ngoan ngoãn.

Anh không hiểu sao lại nghĩ tới bộ phận anh sờ thấy đêm đó, còn có tiếng cô yêu kiều mắng người.

Cái loại ngữ điệu này, tốt nhất là khóc ra.

Cừu Lệ có chút động lòng.

Anh không có thói quen để bản thân uất ức.

Đã suy nghĩ rồi thì hành động thôi.

Anh cười nói: "Buổi tối 9 giờ tôi sẽ về."

Nặc Nặc chớp chớp mắt, cũng vui vẻ nói: "Được, tạm biệt."

Đã có thời gian chính xác, vậy cô sẽ hẹn Tống Liên 8 giờ 40 gặp!

Chương 7: 🍓 : Lệ chí

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Editor: Kòy (TaeMin997)

Beta-er: Sel

Nặc Nặc gọi điện thoại cho Tống Liên, Tống Liên cũng không đồng ý ngay lập tức.

"Cô lại có ý tưởng quỷ quái gì? Tôi cảnh cáo cô, nếu ba mẹ biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô."

Nặc Nặc kéo rèm ra: "Ừ, chị biết rồi, chỉ là học bù mà thôi. Em không phải là không dám tới chứ?"

"Ai nói tôi không dám."

Cũng may nữ chủ này thuộc phái xúc động, không chịu nổi phép khích tướng, đúng 8 giờ 40. Tống Liên quả nhiên xuất hiện ở biệt thự.

Tuy rằng nhà họ Tống cũng mở công ty, nhưng so với nhà họ Cừu, hoàn toàn chính là người nghèo.

Tống Liên nhìn biệt thự xa hoa, sửng sốt một giây, sau đó ánh mắt nhìn Nặc Nặc tỏ ý khinh thường.

Nặc Nặc không để ý: "Tới phòng chị đi."

Tống Liên cảnh giác mà đi theo.

Phòng Nặc Nặc ở lầu một, là phòng chứa đồ đã sửa lại.

Màu xanh đậm cách điệu, toát ra hơi thở mang theo áp lực, trong phòng trống rỗng, chỉ có một cái bàn sách. Nhìn trong phòng là biết Nặc Nặc đến

đây cũng không tốt, Cừu Lệ cũng không yêu thương cô.

Tống Liên nhìn Nặc Nặc, người chị gái này chỗ nào chịu được loại sỉ nhục như vậy?

Nặc Nặc lại không thấy sao cả.

Cô vốn dĩ đã từng trải qua những ngày tháng khổ sở, đối với cô mà nói, sống bình an hạnh phúc là tốt rồi, vật chất bên ngoài đều có thể do đôi tay mình chăm chỉ làm ra.

Nặc Nặc mới gội đầu, còn chưa kịp sấy. Bọt nước làm ướt bả vai, cô dùng khăn lông lau chúng đi.

Nặc Nặc để Tống Liên ngồi xuống, đặt sách ở trước mặt Tống Liên, cũng tự mình ngồi xuống: "Đồ vật trong phòng không có nhiều, em thông cảm chút."

Tống Liên muốn nói cô làm bộ làm tịch, nhưng mà dưới ánh đèn Nặc Nặc thật xinh đẹp, cơ hồ còn xinh đẹp hơn trước kia.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Tống Liên có vướng bận.

Hai người cùng cha khác mẹ, diện mạo hoàn toàn không giống nhau.

Tống Nặc Nặc rất xinh đẹp, Tống Liên lại rất bình thường.

Khi còn nhỏ Tống Liên cũng từng ghen ghét Tống Nặc Nặc, sau đó Tống Nặc Nặc không được cha mẹ và những người xung quanh yêu thương, dần dần Tống Liên sinh ra cảm giác ưu việt, cảm thấy không cần quan tâm đến Tống Nặc Nặc nữa, xinh đẹp thì sao chứ? Vẫn khiến người ta chán ghét như thường.

Tống Liên rũ mắt, không để cảm xúc lộ ra ngoài.

Cô bắt đầu giảng bài cho Nặc Nặc.

Thật ra trình độ Tống Liên cũng không cao, thành tích trong lớp cũng chỉ ở hạng trung bình. Nhưng vì nguyên chủ thành tích rất kém, nên Nặc Nặc chỉ có thể làm bộ nghe được cái hiểu cái không.

Tống Liên đã hơi thiếu kiên nhẫn, nhưng Nặc Nặc thật sự nghiêm túc, cô cũng ngại nói gì.

Đúng đến 9 giờ tối.

Tim Nặc Nặc nhảy lên, ánh đèn bên ngoài biệt thự sáng rực, tiếng động cơ ô tô vang lên.

Từng tiếng chào cung kính "Cừu thiếu" mơ hồ truyền đến.

Nặc Nặc đứng dậy: "Cừu thiếu đã trở lại."

Tống Liên ngẩn người, hừ lạnh: "Tôi ghét nhất cái loại đàn ông ỷ vào có tiền liền không kiêng nể gì."

Quả thực là lời kịch kinh điển của nữ chủ.

Nặc Nặc nghiêng đầu: "Cừu thiếu khá tốt, Tống Liên, anh ấy là chủ nhà, em cũng đi chào hỏi anh ấy đi."

Tống Liên không tình nguyện đứng lên, cô không thích loại đàn ông phô trương, nhưng gia giáo không thể không có. Tống Liên nghĩ thầm, phàm là loại này đàn ông này, nhất định là đầu hói bụng bia, cả người toàn mùi thuốc lá bia rượu, cô không thèm.

Lúc hai người đi ra ngoài, Cừu Lệ đang đưa áo vest cho dì Trần.

Anh mặc áo sơmi đen, cởi bỏ hai cúc đầu.

Khuôn mặt lạnh lùng, khí chất có hơi cuồng dã.

Thập phần tuổi trẻ anh tuấn.

Tống Liên ngây ngẩn cả người, trong lòng có hơi khó chịu.

Sau đó cô hừ một tiếng, quay đầu đi, tỏ vẻ khinh thường đối với 'kẻ có tiền'.

Ngay sau đó ánh mắt Cừu Lệ quét đến.

Nặc Nặc rất khẩn trương.

Cô đứng ở đó, bộ dáng ngoan ngoãn. Lúc Cừu Lệ nhìn qua, cô hơi cong khóe môi.

Ánh mắt Nặc Nặc ngoan ngoãn, cô nghĩ thầm, tổng tài bá đạo trong thiên hạ đều thích người đối nghịch với mình.

Hiện giờ Nặc Nặc cùng Tống Liên "không sợ cường quyền" tạo thành hình ảnh đối lập rõ rệt.

Tổng tài bá đạo ngay sau đó nên nắm cằm Tống Liên: "Dám không thèm nhìn tôi, em là người đầu tiên, rất tốt! Cô gái, em đã thành công khiến tôi chú ý."

Nhưng mà Cừu Lệ lại không đi theo cốt truyện, anh nhìn Nặc Nặc ngoan ngoãn dễ thương, khẽ cười một cái.

Sau đó mới chuyển ánh mắt lên người Tống Liên: "Em gái cô?"

Nặc Nặc vội vàng gật đầu: "Vâng, em ấy tên Tống Liên, tâm địa thiện lương, là người rất tốt."

Tống Liên không biết làm sao, mặt hơi đỏ lên.

Không lên tiếng phản bác.

Cừu Lệ thong thả ung dung cài lại cúc áo, ánh mắt hơi lạnh: "Là chị em, sao lại chênh lệch lớn như vậy."

Đối với Nặc Nặc và Tống Liên những lời này đều rất quen thuộc, trước đó không lâu chủ nhiệm lớp mới nói qua.

Trong lòng Tống Liên không thể khống chế mà sinh ra vui vẻ.

Nặc Nặc nhìn đôi mắt đen của anh, ánh mắt ướt nhẹp, lại không hề buồn bã. Nam chủ thích nữ chủ mới là bình thường.

Cừu Lệ ngữ điệu châm chọc: "Một người xinh đẹp một người xấu xí, Tống nhị tiểu thư hình như còn không có gia giáo."

Tống Liên vốn dĩ hai má đỏ hồng nháy mắt trắng bệch.

Những gì cô nghe được từ nhỏ đến lớn đều là Tiểu Liên so với Nặc Nặc hiểu chuyện hơn nhiều, Tiểu Liên thật giỏi giang. Chưa từng bị người khác sỉ nhục trắng trợn như vậy!

Cô là nữ chủ, thiết lập là không thể nhẫn nhịn, tức lên là mắng: "Nếu như Cừu thiếu có gia giáo, sao lại không tôn trọng người khác! Tôi ghét nhất loại đàn ông tự cho mình là đúng như anh."

Khi nam chủ không đi theo kịch bản, nữ chủ vẫn theo kịch bản như cũ, sẽ có hậu quả gì?

Đồng tử Cừu Lệ tối sầm lại, thật lâu sau đó mới mỉm cười.

Cổ tay anh giật giật.

Anh không cần gia giáo, Anh có thể khiến cô nàng xong đời là đủ rồi.

Nặc Nặc có chút mông lung, sau khi mờ mịt chớp mắt một cái, trái tim cô căng thẳng, chạy nhanh tiếnnhanh chóng đi lên túm lấy góc áo Cừu Lệ: "Cừu Lệ."

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, trong mắt không hềcó chút ý cười nào.

Anh là người kiêu căng tự đại, sao có thể chịu được Tống Liên chỉ vào mặt anh mắng như một tên tiểu nhân.

Lòng Nặc Nặc lạnh lẽo, nam chủ này..... Khi anh ta điên lên đến nữ chủ cũng muốn giết, ôi thật đáng sợ.

"Anh ăn cơm chưa?" Cô nâng đôi má ửng hồng, giọng nói dịu dàng, "Ăn cơm trước đi, dạ dày sẽ khó chịu"

Kỳ thật cô cũng sợ hãi nam chủ như vậy.

Trên mặt anh không có biểu tình gì.

Tay Nặc Nặc kéo góc áo anh cũng run rẩy.

Cô rõ ràng rất sợ hãi, sợ đến nỗi trong mắt đã đầy nước.

Còn dám đến đây.

Thiếu nữ mười bảy tuổi, anh thậm chí còn có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô. Không phải mùi dầu gội, mà là một loại mùi nhàn nhạt khác, giống như hoa sơn chi.

Có chút quyến rũ.

Anh cười: "Được thôi."

~

Tống Liên bị quăng ra ngoài.

Cô ta bị dọa sợ mất mật, tóc tai tán loạn.

Dì Trần ngữ điệu lạnh như băng: "Tống nhị tiểu thư đúng là thiếu đầu óc, cho dù là cha cô tới đây, cũng phải cung kính khom lưng gọi Cừu thiếu."

Trong một chớp mắt, Tống Liên cảm thấy người đàn ông khóe miệng mỉm cười đó thật sự muốn giết chết cô.

Anh ta đẹp như một vị thần, lại lạnh lùng bạc tình như Tu La.

Trong lòng Tống Liên đột nhiên sợ hãi, nhưng sau khi sợ hãi qua đi, lại là một loại mất mát không thể nói rõ, quanh quẩn trong lòng cô ta, sinh ra

một chút không cam lòng.

Nặc Nặc mê mang mà nhìn cô nàng bị ném ra ngoài, bộ dáng trên mặt còn đau khổ hơn cả cô.

Tống Liên có chút hận!

Tống Nặc Nặc nếu chỉ là muốn nhìn cô bị xấu mặt, hà tất phải làm bộ giả mù sa mưa. Trước kia tính cách Tống Nặc Nặc cũng không phải như vậy, cô nhất định là vì lấy lòng đón ý nói hùa tên kia!

Một bữa cơm, Nặc Nặc vẫn luôn bu ồn bã.

Xong r ồi, xem ra nam chủ không thích nữ chủ.

Lòng Nặc Nặc chìm xuống, vội vàng an ủi chính mình. Sẽ không, đại đa số tiểu thuyết tổng tài bá đạo, nam nữ chủ luôn là hoan hỉ oan gia, mở đ ầu chán ghét lẫn nhau, trải qua đ ồng hành, ma sát r ồi cuối cùng sẽ hạnh phúc ở bên nhau.

Cừu Lệ..... Có lẽ chỉ là loại tổng tài bá đạo hung dữ nhất trong đó.

Chờ thêm một đoạn thời gian, khẩu vị anh ta trở lại, nhất định sẽ bị Tống Liên hấp dẫn.

Cừu Lệ cơm nước xong.

Anh cúi đ ầu liếc Nặc Nặc một cái, ra lệnh: "Không được đóng cửa."

Nặc Nặc: "......?"

Cô không dám hỏi, nhưng mạch não của tổng tài bá đạo rất khó hiểu, Nặc Nặc chỉ ngoan ngoãn đáp: "Vâng."

Cừu Lệ rất vừa lòng bộ dáng ngoan ngoãn này của cô, đi tắm.

Nặc Nặc chán nản v ềphòng học từ vựng.

Nàng còn đang sốt ruột nam nữ chủ không hề bắn ra tia lửa.

Từ vựng Nặc Nặc đều nhớ rõ, nhưng cần phải củng cố.

Đầu tháng sau Thất trung sẽ tiến hành một bài thi hang tháng, Nặc Nặc dự tính trước tiên khống chế điểm mỗi môn đạt tiêu chuẩn, sau đó từ từ đi lên, như vậy mới không khiến người khác cảm thấy kỳ quái.

Cô học trong chốc lát, dự định đi ngủ sớm một chút.

Nặc Nặc đi tắm rửa, có bài học lần trước, cô hiện giờ đi ngủ đều mặc nội y.

Thú thật như vậy rất khó chịu, cô phát dục rất tốt, mặc nội y ngủ thứ nhất là không thoải mái, thứ hai không tốt cho cơ thể.

Nhưng vì tránh việc lại phát sinh chuyện xấu hổ, cô cảm thấy cảnh giác một chút vẫn tốt hơn.

Nhịn mấy tháng, là có thể rời xa Cừu Lệ.

Khi Nặc Nặc về lại phòng, nhìn thấy người đàn ông trong phòng, nháy mắt da đầu tê dại.

Nửa người dưới Cừu Lệ chỉ quấn khăn tắm, anh vai rộng eo hẹp, còn có cơ bụng. Thấy cô đi vào, cong cong môi: "Lại đây."

Nặc Nặc muốn khóc.

Anh ta thế mà lại muốn ngủ với cô!

Rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào, chẳng lẽ là hôm nay thấy nữ chủ nên dục cầu bất mãn sao?

Chẳng lẽ không phải nên giữ Tống Liên ở lại sao?

Anh ta tại sao lại muốn chạm vào cô?

Rõ ràng anh ta không hài lòng gương mặt này của Tống Nặc Nặc.

Nặc Nặc điên rồi mới đến đó, cô sợ muốn chết rồi.

Nặc Nặc lui về phía sau, lắc đầu: "Cửu thiếu, muộn lắm rồi. Tôi còn phải làm bài tập nữa."

Cửu Lệ lười quan tâm cô đang nói cái gì.

Dục vọng bốc lên, ánh đèn chiếu rọi, Nặc Nặc thật sự thực rất đẹp.

Bỏ đi sắc bén, mọi đường nét đều phảng phất trở nên mềm mại. Nhà họ Tống đưa vị hôn thê đến đây, vốn là cho anh chạm vào.

Anh trực tiếp đi đến bế cô lên.

Nặc Nặc liều mạng giãy giụa, Cửu Lệ không kiên nhẫn, ném cô lên giường, giữ chặt cổ tay cô rồi cởi quần áo cô ra.

Nặc Nặc sắp điên rồi: "Cửu Lệ!"

Cô giơ chân đá, bị anh chân dài đè lên liền không thể động đậy. Không chỉ là chênh lệch giữa đàn ông và phụ nữ, còn có sự gia tăng về phương diện này của tác giả đối với nam chính.

Nặc Nặc hận thấu quyển sách này, hận thấu người đàn ông trên người cô.

Quần áo cô bị Cửu Lệ vén lên trên ngực, lộ ra nội y màu lam nhạt bên trong.

Còn có thỏ con trắng nộn.

Nặc Nặc vòng eo rất mảnh, không đầy một nắm tay, cái rốn thật đáng yêu.

Tần suất hô hấp của Cửu Lệ thay đổi.

Một khắc anh muốn hôn xuống, Nặc Nặc sợ tới phát khóc.

Cô hận chết anh ta! Hận chết quyển sách tam quan không biết xấu hổ này!

Đây không phải cường thủ hào đoạt, nếu anh ta không phải nam chủ, đây là phạm tội cưỡng gian!

Cô hận chết anh ta!

Nặc Nặc khóc vô cùng thương tâm, cả người đều run rẩy.

Cừu Lệ nhìn chằm chằm nơi trắng như tuyết của cô vài giây, cởi quần áo cô xuống. Trên mặt cô đều là nước mắt, hốc mắt đỏ hồng, nước mắt theo khóe mắt lăn dài.

Cừu Lệ thô bạo lau nước mắt cho cô, da thịt dưới tay non mịn, mềm mại khác thường.

"Khóc cái gì."

Nặc Nặc thở hổn hển: "Tôi..... tôi mới..... mười bảy tuổi..... Hu hu....."

Cô khóc lên thật động lòng người, hàng mi vương nước mắt, trong mắt có ánh nước.

Ngữ khí yêu kiều: "Anh là cái đồ cầm thú, khốn nạn, kẻ điên, tôi vẫn..... vẫn chưa....."

Thật là đến hơi thở cũng không thông thuận.

Anh không hiểu sao lại cười.

Thật là đẹp mắt.

So với lúc ngoan ngoãn còn đẹp hơn.

Anh đột nhiên nhớ tới cô đêm đó ngữ điệu yêu kiều mắng mình khốn nạn, anh ngoại trừ khó chịu khi bị người khác đối nghịch, càng có nhiều hơn là một loại khoái cảm khôn tả.

Cừu Lệ nắm cằm cô: "Không được khóc."

Nặc Nặc..... nhịn không được mà khóc càng lớn.

Thật là đáng sợ, cô thiếu chút nữa đã bị nam chủ cưỡng hiếp.

Cô kìm nén, gương mặt nghẹn đến mức đỏ bừng. Vẫn còn âm thanh nức nở nho nhỏ.

Cô cắn môi, nuốt âm thanh nức nở xuống. Mái tóc đen chưa khô còn đọng nước, tán loạn trên khăn trải giường màu xanh lá.

Cừu Lệ có chút hoa mắt chóng mặt.

Thật là mẹ nó..... Cái xúc động muốn chà đạp chết tiệt này.

Chỉ là ngay sau đó, ánh mắt anh dừng ở khóe mắt bị nước mắt thấm ướt của cô.

Vốn dĩ khóe mắt trống không.

Một nốt ruồi lệ màu son rụt rè lộ ra.

Kiều diễm ướt át.

Chương 8: 🍓 : Lấy lòng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Editor: Sel

Ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào.

Da thịt ấm áp da, hai tròng mắt đong đầy nước mắt, nốt ruồi son này là sau khi cô khóc mới lộ ra?

Nặc Nặc thật vất vả dừng lại âm thanh nghẹn ngào, liền chạm phải ánh mắt quỷ dị của nam chủ.

Ánh mắt của anh dừng ở trên khóe mắt của cô.

Sau đó anh lại cúi người xuống lần thứ hai.

Nặc Nặc sửng sốt một giây, khóe mắt ấm áp ẩm ướt.

Cô ngây ngốc một lúc mới hiểu được Cừu Lệ làm cái gì! Cái tên biến thái này, anh ta dám liếm chỗ đó.

Nơi đó..... Là nơi mang đến thay đổi sau khi cô xuyên sách.

Xong đời rồi.

Gương mặt Nặc Nặc ửng đỏ, thân thể lại lạnh băng. Cô thấy rõ sự mê luyến trong mắt nam chủ.

Đó không phải yêu thích bình thường, mà là bệnh tâm thần đối với đồ vật yêu tha thiết, vừa muốn chiếm hữu vừa hủy diệt.

Cô nhớ lại biểu tình đêm đó khi anh nói "Cô thật đẹp".

Trong lòng rét lạnh giống như kết băng, anh nhìn thấy nốt ruồi son kia, sau đó lại muốn cô chết sao?

Nặc Nặc vừa sợ vừa hận, cô lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cô bộc phát hận ý đối với một người.

Cừu Lệ thích bộ dáng này của cô, liền không tính toán buông tha cô.

Trong khoảng khắc tay anh mạnh mẽ vói vào trong vạt áo của cô, Nặc Nặc không thể nhịn được nữa, run rẩy cho anh một cái tát.

"Đừng chạm vào tôi!"

Tiếng vang thanh thúy, ở ban đêm an tĩnh phá lệ chói tai.

Khi đó đã là tháng chín.

Đêm tối mùa thu hơi se se lạnh.

Dục vọng biến thái trong mắt anh còn chưa tan đi, biểu tình trên mặt cứng đờ. Đầu anh cũng không lệch đi, lạnh băng mà rũ mắt nhìn cô.

Nặc Nặc còn ở dưới thân của anh.

Cô khóc đến nỗi đôi mắt phiếm hồng, cả người còn run đến lợi hại.

Xong rồi..... Lúc này thật sự phải chết, cô dám đánh nam chủ. Tên nam chủ này chính là người chỉ cần ánh mắt ngươi không đủ cung kính thì đầu sẽ bị giết chết một cách thô bạo.

Lúc này, ở thời điểm hai người cũng đủ tỉnh táo. Nhất định anh sẽ tra tấn cô đến khi chết.

Ngón tay cái của Cừu Lệ xoa xoa khóe miệng.

Trên môi anh còn giữ lại hương vị nước mắt của cô.

Động tác anh nhìn qua vô cùng tuỳ ý, nhưng trong mắt đã tràn ngập huyết tinh, khiến Nặc Nặc một trận tuyệt vọng.

Thật lâu sau, anh cười: "Cô cho rằng tôi thèm chạm vào cô?"

Nặc Nặc nghĩ tới vẻ mặt biến thái say mê của anh vừa rồi, cảm thấy anh rất "thèm".

Nhưng nếu cô còn muốn giữ mạng, thì có cho tiền cô cũng không dám nói lời này ra.

Chết qua một lần, hưởng qua cảm giác đáng sợ đó, tới thời điểm này, sự sợ hãi liền bị phóng đại đến mức lớn nhất.

Cô không muốn chết..... Không muốn chết!

Nặc Nặc bỗng nhiên nâng đôi mắt lên. Trước khi nam chủ còn chưa ra tay giết cô, hết thảy còn có hi vọng.

Chỉ là nốt ruồi son mà thôi, lớp trang điểm của cô còn chưa bị phai hết. Nam chủ cũng chưa nhìn thấy khuôn mặt chân thật của cô.

Cô vẫn là Tống Nặc Nặc!

Cô vẫn muốn sống tiếp.

Cừu Lệ híp híp mắt, tay đã đặt ở trên cổ của cô.

Chớp mắt một cái Nặc Nặc lại nghênh diện cảm giác hít thở không thông này.

Cô cắn răng, chết cũng không cầu xin, làm theo cách trái ngược, không phải nam chủ không chịu nổi có người khiêu chiến tự tôn của anh sao? Vậy cô sẽ học theo Tống Liên cùng nguyên thân Tống Nặc Nặc.

Cô giơ khuôn mặt nhỏ lên, nước mắt rõ ràng còn không có chảy ra, giọng nói cũng mềm mại, chính là lời nói của cô lại làm Cừu Lệ nháy mắt lạnh mặt.

"Tát anh ba cái, dù anh có bóp chết tôi, tôi cũng không thiệt."

Sau một lúc lâu, giọng nói lạnh lẽo của anh truyền đến: "Cô nói đúng, cho nên ông đây nên ngủ với cô rồi lại giết sau."

Nặc Nặc trợn tròn mắt.

Không phải nam chủ nên nói rằng "Nếu đã như vậy, tôi muốn giữ cô lại chậm rãi tra tấn" sao?

Lời nói không có liêm sỉ này, quả thực không phải lời kịch cửa một nam chủ bá đạo tổng tài. Không còn nghi ngờ gì nữa, tên này đúng là bệnh thâm thần.

Thời điểm anh xé quần áo của cô, Nặc Nặc rốt cuộc mới biết giãy giụa.

Cô khóc thút thít: "Cừu Lệ, tôi sai rồi, không muốn, không muốn....."

Cô khóc đến càng thương tâm, càng sợ hãi, nốt ruồi son câu nhân nơi khóe mắt càng nhiều thêm vài phần diễm sắc.

Cừu Lệ cong cong môi.

Thật đẹp.

Rõ ràng lá gan không lớn, còn cố tình dám học theo bộ dáng ghê tởm của Tống Liên.

Anh bóp chặt cằm cô, giống như đang nhìn một cái gì đó thú vị đang giãy giụa hấp hối.

"Không muốn chết?"

Trong mắt cô hàm chứa nước mắt, nhu nhược gật đầu.

"Biết lấy lòng tôi như thế nào sao?"

Tuy mạng của Nặc Nặc nằm ở trong tay anh, nhưng một khắc nghe thất câu nói kia, cô vẫn nhịn không được cảm thấy da đầu tê dại.

Cô nhìn anh, trong mắt ba phần mờ mịt.

Cừu Lệ nhàn nhạt mở miệng: "Nói chuyện."

"Biết." Cô biết cái quỷ gì!

"Tốt lắm."

"Ngày mai bắt đầu, để tôi nhìn thấy thành ý của cô." Anh đứng dậy, cuối cùng cười nhạo nhìn cô một cái, ra khỏi phòng.

Cả người Nặc Nặc cũng chưa lấy lại được sức lực.

Sau một lúc lâu cô mới đứng dậy, đem nước mắt lau khô, lại đi đóng cửa lại.

Tồn tại thật khó.

Nhưng cho dù có khó hơn, nàng cũng muốn chờ đến ngày mình rời đi khỏi anh, tìm được cách để trở về.

Ba mẹ cô còn đang chờ cô.

Nặc Nặc cắn môi, thiên đạo luân hồi, ông trời sẽ chẳng bỏ qua cho ai.

Chỉ có sống thật tốt, cô mới có thể nhìn thấy báo ứng của Cừu Lệ!

Xác định Cừu Lệ đã rời đi, Nặc Nặc lại lấy đồ trang điểm của nguyên thân ra.

Nặc Nặc lấy ra gương nhỏ, quả nhiên nốt ruồi son ở khóe mắt đã lộ ra.

Tốt xấu gì lớp trang điểm vẫn còn.

Nặc Nặc thở dài, lần này là cô vận khí tốt, không biết lần sau còn được may mắn như vậy không?

Nặc Nặc trang điểm lại một lần, nhưng không che đi nốt ruồi son kia nữa.

Nếu Cừu Lệ đã phát hiện, giấu đầu lòi đuôi ngược lại không tốt.

Cô ngủ cũng không tẩy như cũ trang, vô cùng khó chịu. Nhưng so với bảo vệ mạng sống, mấy chuyện cỏn con này không đáng giá nhắc tới.

Đến lúc này rồi, tuy cốt truyện của nam nữ chủ còn chưa khai triển, nhưng tình cảnh của Nặc Nặc lại càng ngày càng gian nan.

Cô cũng không biết nên lấy lòng Cừu Lệ như thế nào, nhưng cô cần thiết phải sống sót.

Cái tát đêm nay, chính là đánh vào ngạo khí cùng tự tôn của Cừu Lệ.

Nếu thiết lập tính cách của nam chủ là kiêu căng ngạo mạn, thì nhất định sẽ không bỏ qua cho Nặc Nặc.

Nặc Nặc muốn trước tiên phải bảo vệ lớp trang điểm, để sau này sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như đêm nay.

Sau đó cô phải có tiền, hiện tại Nặc Nặc vẫn đang học lớp 12, đi học hay tan học đều là người của Cừu Lệ đưa đón. Cô không có thời gian đi làm thêm, cũng không khỏi tai mắt của Cừu Lệ được. Muốn làm thêm kiếm tiền là chuyện không thể thực hiện được.

Trong trường học mặt có cây ATM. Nặc Nặc nhìn thẻ của nguyên thân trong tay, quyết định ngày mai đi thử vận may.

Nhưng vận may của Nặc Nặc cũng không tốt.

Cô trước sau sắp xếp lại ngày sinh nhật của nguyên thân nhập vào mật mã, nhưng tất cả đều không phải.

Nặc Nặc chưa từ bỏ ý định, lại ấn bừa mấy số.

Và tất nhiên là không được, thẻ còn thiếu chút nữa bị khoá lại.

Nặc Nặc không dám thử tiếp, cầm lấy thẻ quay trở về phòng học.

Vẻ mặt của cô uể oải, ai nấy đều thấy được.

Bây giờ Lữ Tương rất thích cô: "Cậu sao vậy?"

Nặc Nặc cười lắc đầu: "Không có việc gì."

Thần sắc của Lữ Tương có chút vi diệu, tới gần bên tai Nặc Nặc nhỏ giọng hỏi: "Cậu cũng biết chuyện đó à?"

Nặc Nặc mờ mịt: "Chuyện gì?"

Lữ Tương lấm lét nhìn về đằng sau, thấy cao lãnh học bá Hàng Duệ không ở đây, vội vàng nói bát quái cho Nặc Nặc: "Hoa khôi của lớp 3 vừa đưa thư tình cho Hàng Duệ."

Nặc Nặc dừng một chút, sau một lúc lâu chậm rì rì mở miệng: "Khá tốt mà."

"Cậu không thích Hàng Duệ sao?"

Nặc Nặc mở to hai mắt nhìn Lữ Tương, sao toàn thế giới này đều biết Tống Nặc Nặc thích Hàng Duệ nhỉ?

Lữ Tương cười tủm tỉm: "Đừng nghĩ rằng mình không nhìn ra, trước kia ai cậu cũng không thèm để ý, chỉ thích tìm Hàng Duệ nói chuyện."

"....."

"Nặc Nặc cậu đừng hoảng hốt, Hàng Duệ không có nhận thư tình, huống chi cậu đẹp hơn cô gái lớp 3 nhiều, bạn trai của cô ta một tháng thay ba người, đào hoa như thế nhất định Hàng Duệ sẽ không thích. Mình ủng hộ cậu theo đuổi Hàng Duệ."

Nặc Nặc dở khóc dở cười.

Sau khi cô suy nghĩ một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Mình không theo đuổi Hàng Duệ đâu, cậu ấy rất tốt, mình không xứng với cậu ấy."

Tối hôm qua Nặc Nặc đã suy nghĩ suốt một đêm, cô không phải nguyên thân, nói không chừng Hàng Duệ sẽ không thích cô. Tuy nói cô có thể chắc

chắn khiến Hàng Duệ không bị ba con becgie đen kia cắn bị thương thương, nhưng vận mệnh ai cũng không nói trước được, chẳng sợ tránh được việc bị thương, Cừu Lệ mà tức giận thì Hàng Duệ chắc chắn sẽ không an ổn.

Việc cô đi xong cốt truyện có thể về nhà chỉ là suy đoán, Nặc Nặc vẫn luôn coi nơi này là một quyển sách, nhưng nếu thế giới này đã tồn tại, đối với người trong sách mà nói, đây là cả một đời của bọn họ.

Mà Hàng Duệ cũng có quyền được hưởng quyền lợi tốt hơn, Nặc Nặc quyết định ăn cả ngã về không, chờ thời cơ chín mùi, tự mình rời đi nam chủ.

Nếu không ở bên Nặc Nặc, nói không chừng Hàng Duệ có thể học đại học, sau đó cưới một cô vợ vừa đẹp vừa hiền huệ, bình an trải qua một đời này.

Nặc Nặc sợ Cừu Lệ, nhưng cô cũng không muốn lại kéo một cái thiếu niên tốt xuống nước cùng mình.

Cô nhớ tới thân ảnh quật cường đơn bạc che chắn cho cô vào đêm mưa đó, thấp giọng lặp lại một lần: "Mình sẽ không theo đuổi cậu ấy, vĩnh viễn đều không."

Cậu ấy nên sống thật tốt.

Vẻ mặt Lữ Tương vặn vẹo, ý bảo Nặc Nặc nhìn về phía sau.

Nặc Nặc quay đầu lại, đối diện với một hai tròng mắt đen nhánh trầm tĩnh.

Cậu mặt vô biểu tình mà cúi đầu nhìn cô.

Nặc Nặc lúc này mới nhận ra, khuôn mặt hồng lên.

Hàng Duệ đã nghe được cái gì rồi?! Nhưng đảo mắt một suy nghĩ, Hàng Duệ hẳn là phải vui vẻ mới đúng.

Người đáng ghét không dây dưa với mình nữa, đây là chuyện tốt.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng là Hàng Duệ chuyển tầm mắt đi.

Trên trán thiếu niên ướt đẫm, hẳn là vừa rửa mặt xong.

Nặc Nặc quay đầu lại.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Bạn học Hàng Duệ."

Ngón tay Hàng Duệ căng thẳng, trong lòng có loại khó chịu nói không nên lời. Cậu nâng lên đôi mắt nhìn cô.

Cô cắn môi: "Cậu có thể nói cho mình biết sinh nhật của cậu được không?"

Hàng Duệ trầm mặc mà nhìn cô, trong mắt biến ảo không chừng.

Lữ Tương trong lòng phun tào, này không phải là đang theo đuổi sao?

Nặc Nặc vội vàng giải thích: "Mình không có ý gì khác, mình muốn biết cái này..... ừm..... Có ích."

"23 tháng 10." Thiếu niên nhìn cô, đạm thanh nói, "Sinh nhật."

Nặc Nặc không nghĩ tới cậu thật sự sẽ nói ra.

Cô ngẩn người, chẳng lẽ Hàng Duệ cảm thấy về sau cô không bám lấy cậu nữa nên nhìn cô thuận mắt thêm một chút? Đôi mắt Nặc Nặc hơi cong, mềm giọng nói: "Cảm ơn cậu."

Ngữ điệu của cô mềm mụp, Hàng Duệ mất tự nhiên rũ mắt xuống.

Cậu không rõ trong lòng mình làm cảm giác gì, cô đã biết sinh nhật rồi, sau đó thì sao?

Sau đó Nặc Nặc cầm lấy thẻ đi thử lại.

Rút được tiền ra!

Tiền tiêu vặt của nguyên thân còn hơn 1 vạn (khoảng hơn 32tr tiền Việt mình)

Nặc Nặc ngơ ngẩn nghĩ mật mã đúng.

Nguyên thân..... Hẳn là thật rất sự thích Hàng Duệ đi.

Cô sờ sờ ngực của mình, yên tâm đi, lúc này đây, Hàng Duệ khẳng định có thể hạnh phúc.

Chẳng qua từ hôm nay trở đi, đối mặt với Cừu Lệ, biến thành chuyện của một mình cô.

Việc cấp bách chính là phải ngoan ngoãn ở trong tay hắn thêm 8 tháng nữa.

Nặc Nặc ôm tiền đi mua một đống đồtrang điểm mới về, cắn môi nghĩ, dựa theo tính cách của Tống Liên, bá tổng nam chủ chắc chắn sẽ chú ý đến nữ chủ trong sáng hào phóng lại chính nghĩa.

Cô chỉ cần ngoan một chút, nghe lời một chút.

Nam chủ cảm thấy không thú vị, liền sẽ buông tha cô đi?

Hiện tại cô đã mua đồtrang điểm không thấm nước, hẳn là sẽ khôg xảy ra vấn đềgì nữa.

~

Ngón tay Cừu Lệ ở trên bàn gõ nhẹ, khẽ cười một tiếng: "Sau khi tan học cô ấy mua cái gì?"

Tài xế nói: "Tiểu thư đến trung tâm thương mại mua một đống đồtrang điểm."

Đây là hành động rất bình thường.

Nhưng nếu không phải tối hôm qua ngoài ý muốn, thì ngay cả nốt ruồi son kia anh cũng không nhìn thấy.

Cừu Lệ vân vê môi.

Đột nhiên nhịp tim trở nên nhanh, bắt đầu chờ mong.

Anh giữ lại một mạng cho cô, cũng không phải vì cái gọi là lòng tốt.

Anh không có lòng tốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tống Nặc Nặc, anh thấy cặp mắt trong trẻo kia liền nghĩ, đôi mắt đủ xinh đẹp, nhưng gương mặt kia lại không đủ để làm lòng người rung động.

Chính là hiện tại, anh có loại suy đoán mới.

Rất có khả năng, cô sẽ cho anh một bất ngờ.

Mà bất ngờ này cũng có khả năng làm anh say mê.

Anh đã muốn lập tức biết được đáp án, lại sợ chính mình sẽ thất vọng, loại này thất vọng đủ để cho anh thất vọng đến nỗi muốn giết cô.

Đây đúng là món quà mà anh chờ mong nhất trong non nửa cuộc đời của mình.

"Sau khi Tống Nặc Nặc hết tiết tự học buổi tối, trực tiếp mang cô ta đến bể bơi Côn Sơn."

Học được cách lấy lòng anh?

Vậy rửa mặt trước đi.

Chương 9: 🍓 : Thất vọng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Editor: Kòy

Beta-er: Sel

Bể bơi Côn Sơn được xây dựng ở giữa trung tâm thành phố, là nơi phung phí điển hình của những kẻ có tiền. Trong tay Cừu Lệ kẹp một điếu thuốc, ngồi bên bờ, tư thái có chút lạnh lùng.

Ánh mắt Trương Thanh Đạc vẫn luôn dính ở trên người của một cô gái.

Thân hình Trần Thiến như cá bơi, cô ta vươn hai cánh tay trắng nõn từ trong bể bơi ra.

Hai tròng mắt Trương Thanh Đạc cũng chưa dời đi chỗ khác, thấy Trần Thiến liền dẫn đầu hô một tiếng "tốt".

Bách Diệp nhìn Cừu Lệ, hắn hạ mắt, ánh mắt không nhìn vào trong hồ.

Dường như một đám mỹ nhân kia đều không thể lọt vào mắt của hắn.

Thành thật mà nói, Trần Thiến rất xinh đẹp.

Trưởng thành, quyến rũ và duyên dáng. Trong hai năm qua, tâm tư của cô đối với Cừu thiếu người người đều biết.

Nhưng Cừu thiếu từ đầu đến cuối đều lạnh lùng với cô.

Hôm nay bọn họ tới bể bơi Côn Sơn chơi, có bạn gái đều mang theo bạn gái.

Một đám phú nhị đại, bạn gái dáng dấp cũng không tệ.

Có lẽ là có ý định khoe khoang, thế là có trận tranh tài bơi lội này.

Vừa đi vừa về năm vòng.

Người thắng được thưởng rất phong phú, các cô gái tràn đầy phấn khởi, thay áo tắm rồi xuống nước.

Trần Thiến tới đây một mình, cô ta không phải bạn gái của ai, nhưng sau khi nghe được trò chơi này, cô ta lại chủ động nhảy xuống nước.

Bộ áo tắm màu tím nhạt phác họa được dáng người đẹp đẽ của cô ta.

Trần Thiến ngoi lên khỏi hồ, cười hỏi: "Cừu thiếu, phần thưởng vẫn được tính chứ?"

Cuối cùng Cừu Lệ cũng nâng mí mắt lên, anh khẽ cười một tiếng: "Tính, muốn cái gì?"

Ánh mắt Trần Thiến như quấn tơ tình, cười mà không nói, nhìn anh.

Cừu lệ nghiêng chân, cười nhạo một tiếng: "Cho cô biệt thự Nam Thành."

Ánh mắt Trần Thiến tối lại, cuối cùng vẫn cười nói: "Cảm ơn Cừu thiếu."

Bách Diệp nói: "Thật hào phóng."

Biệt thự Nam Thành, ít nhất cũng hơn một ngàn vạn.

Nặc Nặc đến vừa đúng lúc nghe được câu này. Cô kéo quai túi sách, ánh mắt mê mang.

Cừu Lệ không keo kiệt, nói tặng biệt thự thì anh nhất định sẽ tặng.

Dù sao cũng là nam chủ trong bá tổng văn không khoa học, mấy ngàn vạn trong mắt anh có lẽ cũng chỉ giống như mấy đồng.

Nặc Nặc lại cảm thấy mình thật đáng thương, Cừu Lệ còn không muốn cho cô ăn cơm.

Lúc Nặc Nặc đi vào, ánh mắt mọi người đổ dồn trên người cô.

Thiếu nữ 17 tuổi, mặc đồng phục, tết tóc đuôi ngựa, trước ngực có huy hiệu của Thất trung.

Dung mạo của cô rất xinh đẹp, nhưng vẻ xinh đẹp đó không dễ thấy. Ngược lại là khí chất sạch sẽ an tĩnh, khiến người ta không nhịn được nhìn nhiều hơn.

Cô và nơi này không hợp nhau.

Trương Thanh Đạc còn nhớ rõ cô: "Ơ, tiểu mỹ nhân."

Nặc Nặc ngẩn người, khuôn mặt có chút hồng.

Cô mới nhìn thấy một nhóm những cô gái khác, các cô đều mặc áo tắm. Cãi nhau ầm ĩ lên bờ.

Khi đó tháng chín, áo khoác đồng phục của Nặc Nặc rộng thùng thình.

Che kín cơ thể linh lung của cô.

Mặc dù Nặc Nặc không biết Cừu lệ gọi cô tới đây làm gì, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong nội tâm cô sợ hãi, vô thức nhìn về phía Cừu Lệ.

Anh đang hút thuốc lá, không hề ngẩng đầu.

Cô bắt đầu đi vào, anh cong cong môi, đưa ánh mắt rơi trên người cô.

Người đàn ông kiều chân, ánh mắt nhìn cô bất thiện.

Nặc Nặc căng thẳng đi tới, mỗi ngày một lần nổi điên, cuối cùng lại đến nữa rồi.

Nặc Nặc sợ chọc giận anh, rất tự giác đi đến bên cạnh anh.

"Cừu Lệ." Cô nhẹ giọng gọi, ngữ điệu mềm mại.

Cừu Lệ nâng mắt đen, ánh mắt dừng ở trên mặt cô trong chớp mắt, r`ồi lại chuyển tới cặp sách sau lưng cô.

Nhân viên công tác rất tinh mắt, đi lên tỏ ý muốn Nặc Nặc giao túi sách cho mình.

Nặc Nặc bất an kéo quai cặp, không muốn đưa cho nhân viên.

Vốn dĩ cô đã không có cảm giác an toàn, nhưng nghĩ đến tính khí của Cừu lệ, anh từ trước đến nay không có tính nhẫn nại, Nặc Nặc vẫn cam chịu đưa túi sách ra.

Cô đứng trước mặt anh, như học sinh tiểu học chờ chủ nhiệm lớp khiển trách.

Rõ ràng cái gì cũng không làm, hết l`ần này tới l`ần khác bộ dáng lại có chút đáng thương.

Nụ cười của Tr`ần Thiến từ khi Nặc Nặc xuất hiện đã đóng băng.

Cô gọi Cừu thiếu là Cừu lệ.

Cừu thiếu không thích người khác gọi thẳng tên mình

Cừu Lệ đối xử đặc biệt với Nặc Nặc, Tr`ần Thiến có thể cảm nhận được. L`ần đ`ầu tiên anh nhìn thấy Nặc Nặc, ánh mắt vẫn rơi trên người cô.

Anh bị Nặc Nặc hấp dẫn mà không h`ềhay biết.

Cừu Lệ cười nhẹ: "Vừa mới tranh tài, còn có người chưa tham dự."

Bách Diệp có chút thông cảm cho Nặc Nặc.

Cừu Lệ chậm rãi mở miệng: "Cô so tài với Tr`ần Thiến, nếu thắng....."

Nặc Nặc nhìn anh.

Anh lại nói xong: " Tôi trả 40% cổ ph`ần của Tống gia cho ba cô."

Nặc Nặc: "....."

Nếu Tống Chiêm ở đây, có lẽ sẽ kích động đến ngất đi, sau đó một cước đá phăng Nặc Nặc xuống bể bơi.

Nhưng Nặc Nặc không muốn đi, cô không phải nguyên thân, dù là nguyên thân cũng chắc chắn không muốn trở thành trận đánh cược của Cừu Lệ.

Mặc dù đồ trang điểm đã đổi, nhưng mà Nặc Nặc vì để phòng vạn nhất, cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Tống gia bây giờ đã không có nguy cơ sụp đổ, cô cũng không có trách nhiệm giúp nó phát triển thịnh vượng.

Huống chi quyền sống chết đều ở trong tay người đàn ông này, hôm nay anh có thể trả lại cổ phần của Tống gia, ngày mai cũng có thể động ngón tay phá hủy nó.

Nặc Nặc tương đối bảo thủ, mặc dù cô biết bơi, nhưng cô không muốn "biểu diễn " cho đám khốn kiếp này nhìn.

Nặc Nặc cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: " Tôi có thể không đi được không?"

Cừu Lệ cười: "Cô cảm thấy thế nào?"

Ngón tay Nặc Nặc cuộn chặt: "Tôi bơi không giỏi, có lẽ sẽ không thắng ."

Cừu Lệ xùy một tiếng.

Anh vỗ tay cái độp, lập tức có nhân viên công tác cung kính đi tới: "Cừu thiếu."

Cừu Lệ hỏi Nặc Nặc: "Muốn tự đi hay là để người khác ép cô đi?"

Cả hai Nặc Nặc đều không muốn.

Đám công tử bột lại liên tiếp gây rối: "Sợ cái gì, đi đi!!.

"Đúng, thua cũng không sao."

Còn có tiếng huýt sáo.

Nặc Nặc cắn môi, lần thứ hai cô cảm thấy, mình đối với Cừu Lệ mà nói, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi.

Ngón tay Cừu Lệ gõ gõ bàn dài: "Xem ra cô chọn để người khác ép cô đi."

Ngữ điệu của anh hơi lạnh, cơ hồ vừa mới nói xong, Nặc Nặc liền bị người đẩy một cái, cưỡng bách lui về phía sau phòng thay đồ.

Nặc Nặc căng thẳng, vội vàng kéo Tay Cừu lệ.

Tay của cô vừa trắng nõn vừa mềm mại.

Tiến vào lòng bàn tay của anh.

Nặc Nặc cắn răng một cái: "Cừu Lệ."

Ánh mắt Cừu Lệ dừng lại tại hình ảnh tay hai người giao nhau, sau đó lại nhìn về phía cô , ngữ khí mang theo ba phần cười: "Như thế nào?"

"Tôi không muốn đi." Cô nói khẽ, "Xin anh ."

Nặc Nặc biết anh thích bộ đáng này của mình.

Ánh mắt của anh một khắc cũng không rời khỏi người cô, ánh mắt giống như anh túc nở rộ, lại đen như đêm tối.

Bên trong lại có nhàn nhạt si mê.

Nặc Nặc bắt đầu lo lắng, dáng dấp của cô ở trong hiện thực so với nguyên thân dễ nhìn hơn rất nhiều, người theo đuổi từ sơ trung đến đại học cũng đếm không hết.

Trong đó không thiếu người có ánh mắt giống như Cừu Lệ, nhưng mà không có một ai có thể biến thái bằng anh.

Mặc dù Nặc Nặc muốn học tập thật tốt, không nói chuyện yêu đương, nhưng cô đối với người khác giới thì luôn rất nhạy cảm.

Lần đầu tiên Nặc Nặc ý thức được, có thể đêm mưa ấy những gì Cừu Lệ nói là sự thật.

Khi đó cô không có đóng vai Tống Nặc Nặc.

Cô dùng khuôn mặt của chính mình gặp anh, cũng dùng tính cách vốn có của mình.

Anh nói sẽ yêu cô.

Anh thích Nặc Nặc chân thật, mà không phải Tống Nặc Nặc.

Thế cho nên mỗi lần Nặc Nặc muốn thoát khỏi nguy hiểm, cô sẽ trở lại tính cách vốn có, anh cũng không nỡ làm khó cô.

Việc này giốnh như nước ấm nấu ếch xanh, mà Nặc Nặc chính là con ếch bị nấu kia.

Cô cầu xin Cừu Lệ, người đàn ông này sẽ không đổ nước nóng vào.

Nhưng một ngày lại một ngày, nước ấm cũng không an toàn nữa.

Cừu Lệ nhìn cô, cũng không rút tay ra, thản nhiên nói: "Được."

Cũng không chỉ có mỗi phương pháp này.

Nếu anh muốn thì sẽ có thừa biện pháp, cô muốn giãy dụa cũng chiều theo cô.

Mắt Nặc Nặc cong cong, mềm nhu nhu nhìn anh: "Anh thật tốt."

Trong lòng cô vẫn muốn mắng anh, nhưng Nặc Nặc biết loại đàn ông tự đại cuồng vọng sẽ dính chiêu này.

"Vậy chúng ta về nhà."

Vốn dĩ Trương Thanh Đạc còn nghĩ sẽ có kịch hay để xem, không nghĩ tới Cừu Lệ lại lật lọng , Trương Thanh Đạc "ồ" một tiếng, cảm thấy tiểu mỹ nhân này rất có bản lĩnh.

Hắn cùng Cừu Lệ làm anh em đã nhiều năm, rất ít khi thấy anh buông tha Lệ nhanh như vậy.

Trương Thanh Đạc chưa thấy qua, tự nhiên Trần Thiến cũng là lần đầu tiên.

Bởi vậy trong lúc Nặc Nặc đi ra ngoài, cô ta lạnh mặt vươn tay đẩy một cái.

Trước mặt Nặc Nặc chính là bể bơi.

Sau lưng lực đạo vội vàng làm cô không kịp chuẩn bị, một giây sau Nặc Nặc đã bị nước vây quanh.

Trên bờ truyền đến tiếng kinh hô của các nữ cô gái.

Cô biết có người đẩy cô.

Nặc Nặc mặc dù không nhìn thấy là ai, nhưng khả năng lớn là nữ phụ Trần Thiến.

Nữ phụ thích nam chính, làm rất nhiều chuyện để hãm hại nữ chính. Nhỏ là đẩy một cái, lớn thì bày mưu để nữ chính cùng người đàn ông khác lên giường.

Lúc trước Nặc Nặc cũng không phòng bị Trần Thiến, dù sao cô cũng không có hào quang nữ chính, Tống Nặc Nặc chỉ là một pháo hôi bị nam chính giết chết mà thôi.

Nhưng mà Trần Thiến đẩy cô lần này, đã khiến lòng Nặc Nặc lạnh một nửa.

Nội hoạn còn chưa giải quyết xong, lại xuấtt hiện kẻ địch bên ngoài sao?

Cô sặc một ngụm nước, sau đó nhanh chóng nổi lên mặt nước, mãnh liệt ho khan.

Rất nhiều không khí tràn vào.

Toàn thân cô ướt đẫm, đồng phục dính ở trên người rất nặng.

Tóc Nặc Nặc ướt dán vào gương mặt, toàn thân chật vật bò lên trên bờ.

Tại bể bơi nháo loạn một trận, việc duy nhất khiến Nặc Nặc cảm thấy may mắn đó là, việc cô đổi đồtrang điểm là việc làm đúng đắn! Nếu không cô chắc chắn sẽ xong đời.

Sau khi Nặc Nặc lên bờ, nhìn thấy ánh mắt của nam chính, cô hơi ngây ngô một lát.

Đồng tử của anh đen nhánh, không chớp mắt mà nhìn cô.

Giống như anh đang rất chờ mong một việc gì đó, nhưng kết quả cuối cùng lại chẳng khác gì đang vả cho anh một cái đau điếng.

Sắc mặt của anh cũng dần dần lạnh xuống.

Nặc Nặc không rõ lí do, cứ như vậy đối diện với ánh mắt của Cừu Lệ.

Hiện tại cả người cô đang chảy nươc ròng ròng, lớp trang điểm cũng bị nhoè.

Nhưng có kinh nghiệm từ lần trước, bây giờ cô đã thông minh hơn, trên mặt luôn mang theo hai lớp trang điểm.

Một lớp làm cô trở thành Tống Nặc Nặc, dùng mĩ phẩm chống nước mà cô mua trước đó. Còn lớp còn lại chính là dùng đồ của nguyên thân để tô vẽ thêm một chút.

Tuy như vậy rất khó chịu nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Cô rũ mi mắt, không dám nhìn thẳng anh.

Nặc Nặc đoán được anh đã bắt đầu nghi ngờ mình, hiện tại hẳn là cô đã lừa được anh qua ải này đi.

Trong lòng Nặc Nặc thầm cảm thấy may mắn, nam chủ này chính là thẳng năm chất lượng 24k vàng ròng, mà nam chủ trong bá tổng văn không khoa hoặc chắc chắn sẽ vì nữ chính mà thủ thân như ngọc, không phải loại đàn ông vương vấn ngàn bụi hoa.

Nếu không anh nhất định sẽ biết trên đời này còn có một loại mĩ phẩm chống nước, nước tẩy trang rửa không sạch, phải hung hăng kì mới hết.

Nặc Nặc quay đầu nhìn Trần Thiến.

Trần Thiến cũng mỉm cười nhìn Nặc Nặc, nụ cười còn mang theo vài phần khiêu khích. Phảng phất giống như đang nói, là tôi đẩy cô thì sao, Cừu thiếu sẽ ra mặt vì cô chắc?

Thật đúng là...nữ phụ chuyên nghiệp.

Nhất thời bầu không khí ở nơi này trở nên vô cùng xấu hổ.

Nhưng sắc mặt của ai cũng không sánh bằng vẻ mặt lạnh băng của Cừu Lệ.

Anh đã đoán sai.

Nốt ruồi nơi khoé mắt lộ ra, nhưng gương mặt vẫn là Tống Nặc Nặc.

Cũng đúng, nếu Tống Nặc Nặc có nhan sắc kiều diễm như vậy, cô còn che giấu làm gì?

Anh cảm thấy ý nghĩ của mình lúc trước hoang tưởng đến mức bu ồn cười.

Giấc mộng xa xăm kia đến nỗi anh cũng sắp không nhớ rõ, gương mặt kia làm anh hưng phấn đến run rẩy, cùng Tống Nặc Nặc cả người chật vật hoàn toàn không giống nhau.

Chương 10: 🍓 : Giày vò

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Cả người Nặc Nặc ướt đẫm, Cừu Lệ nhìn cô một cái, không mảy may dao động.

Cô ôm chặt hai tay, áo đồng phục bị ướt khiến cô trở nên xấu xí cũng không thành vấn đề gì, may mắn là không bị lộ cảnh xuân.

Nặc Nặc cảm nhận được Cừu Lệ rất không vui, phảng phất giống như có người đập nát món quà quan trọng của anh, cho nên đối với ai anh cũng bày ra sắc mặt không tốt, cũng chẳng thèm để ai vào mắt.

Tuy Trương Thanh Đạc ngả ngớn gọi Nặc Nặc là tiểu mĩ nhân, nhưng lòng của hắn lại theo Trần Thiến. Tự nhiên cũng không dám đắc tội với cô ta mà nói giúp Nặc Nặc.

Bách Diệp khe khẽ thở dài.

Cô gái nhỏ cúi thấp đầu, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Cô còn chưa thành niên đi?

Mặc áo đồng phục nghĩa là đang còn đi học, mà tính tình của Cừu thiếu ai cũng biết, động phải người của anh chắc chắn sẽ không có kết cục đẹp.

Bách Diệp thấp giọng dặn dò nhân viên công tác: "Mang vị tiểu thư kia đi thay áo khoác."

Đã sắp vào tháng 10, thời tiết chuyển lạnh, cả người Nặc Nặc cũng hơi run lên.

Bị người ta ức hiếp thành như vậy cô còn không được phản kháng.

Hai mắt nóng lên, cô lại cứng rắn nuốt nước mắt ngược trở lại.

Khi Bách Diệp nói ra câu ấy cô cũng nghe được. Cho nên lúc nhân viên công tác dẫn cô đi thay quần áo, cô nhỏ giọng nói cảm ơn với hắn.

Ban đầu Bách Diệp cũng không quá để ý đến cô.

Rốt cuộc so với ánh sáng kiều diễm của Trần Thiến bắn ra bốn phía, cô chẳng qua chỉ là một thiếu nữ khả ái xinh xắn.

Chính là giây phút nghe thấy giọng nói của cô, Bách Diệp ngước mắt, trong mắt mang theo ý cười. Giọng nói của cô rất dễ nghe, mềm như dính mật, rất ngọt, không tạo cảm giác khó chịu cho người nghe.

Là giọng nói khiến đàn ông dễ dàng say đắm.

Nặc Nặc vừa đi được vài bước, cổ tay đã bị người khác mạnh mẽ nắm lấy.

Đau đến nỗi cô hít ngược một hơi.

Cô quay đầu lại liền đối diện với hai tròng mắt lạnh như băng của Cừu Lệ.

Cừu Lệ nhìn cô, nhưng nói lại là nói cho Bách Diệp nghe: "Người của tôi, không cần cậu phải lo lắng."

Bách Diệp không dám trêu chọc anh, chỉ có thể im lặng đồng tình cho Nặc Nặc, sau đó cúi người nói với Cừu Lệ: "Xin lỗi."

Đôi mắt thanh triệt của Nặc Nặc nhìn chằm chằm Cừu Lệ.

Cô mím môi.

Cô bị Trần Thiến ức hiếp, Cừu Lệ cũng không thèm giúp cô, bây giờ người muốn giúp cô lại bị liên luỵ ăn mắng oan.

Từ trước đến nay cô chưa từng gặp qua người đàn ông nàp đáng ghé như vậy.

Tính chiếm hữu của anh rất mạnh, từ đêm mưa cô cùng Hàng Duệ chạy trốn cô đã biết.

Trong lòng cô vô cùng chán ghét anh, hận không thể cắn anh một ngụm cho hả dạ, nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt.

Không phải chỉ còn 8 tháng nữa thôi sao? Cố gắng chịu đựng một chút thì nửa đời sau không cần gặp anh nữa.

Cô tức giận, trong lòng Cừu Lệ cũng xuất hiện một ngọn lửa không tên.

Cho nên lúc bọn họ trở về, Cừu Lệ cũng không ngồi siêu xe của anh mà kéo Nặc Nặc vào trong xe thường ngày đưa đón cô đi học.

Sắc mặt của anh lạnh băng đáng sợ, sợ tới mức lúc tài xế mở cửa xe cũng không dám hé răng nói lời nào.

Nhưng Nặc Nặc lại ngọt ngào chào hỏi: "Chào chú Vương."

Trong mắt chú Vương có ý cười hiền từ nhưng cũng không dám trả lời.

Nặc Nặc ngồi bên cạnh Cừu Lệ.

Dáng người cao lớn thon dài của người đàn ông rất có tính áp bách, cô vừa rét vừa chán ghét anh, cho nên cố tình ngồi sát vào một góc, quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Hai chân thon dài của Cừu Lệ gác lên nhau, nghiêng đầu nhìn cô.

Má hồng của cô đã tái nhợt, sắc môi cũng không còn kiều diễm như lúc trước.

Nhìn cô lúc này vừa chật vật vừa xấu xí.

Ánh mắt của anh quá mức chuyên chú, khiến Nặc Nặc như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, đèn neon bên ngoài cũng bắt đầu sáng lên.

Ánh đèn hoa mỹ xẹt qua mắt cô, trong mắt cô lại là một mảnh ôn nhu ấm áp, càng thêm rực rỡ lung linh.

Thế mà Cừu Lệ lại không cảm thấy cô xấu.

Năm nay mùa hè ở thành phố B thật sự trôi qua quá nhanh, đầu thu ngoài ý muốn có chút lạnh. Lúc Cừu Lệ ở công ty, ngoại trừ áo sơmi anh còn khoác theo một chiếc áo gió mỏng.

Anh giơ tay cởi bỏ áo khoác.

Sau đó Nặc Nặc lại nghe tên bệnh tâm thần này nói: "Lại đây!"

Nặc Nặc quay đầu nhìn anh.

Anh cởi một cúc áo, thần sắc trong mắt cũng nhu hoà một chút, anh cũng không tính toán đưa áo khoác cho cô. Nặc Nặc lại nhìn lồng ngực của anh. Ý của Cừu Lệ chính là muốn cô chủ động nhào vào ngực mình.

Nặc Nặc ghét anh muốn chết.

Có bị điên mới ôm anh.

Cái ôm này tốt nhất vẫn nên để dành cho Tống Liên thì hơn.

Nặc Nặc lắc đầu: "Trên người tôi ướt đẫm rồi, như vậy sẽ làm bẩn quần áo của ngài."

Cừu Lệ nghe xong, hai tròng mắt trầm xuống. Sau đó bỗng ép sát về phía cô, ánh mắt mang theo ý vị nghiền ngẫm: "Tống Nặc Nặc, cô nói thích tôi là giả. Thật ra cô rất chán ghét tôi đúng không?"

Nặc Nặc cắn môi: "Không phải."

Anh lạnh nhạt vạch trần: "Nói dối."

Nặc Nặc không biết gạt người, cô cũng không biết làm cách nào để lừa được anh.

Sau một lúc lâu, mặt cô đỏ lên, vành tai cũng chuyển thành màu hồng phấn: "Thật sự không có..."

Cừu Lệ xuỳ một tiếng: "Vậy cô cũng bao dung thật."

Nặc Nặc mở to hai mắt nhìn anh, hoá ra anh cũng biết là anh đối xử với cô không hề tốt một chút nào.

Cô ôm chặt hai tay, mắt rũ xuống, cũng không cãi lại.

Trong lòng Cừu Lệ còn lạnh hơn sắc mặt của anh hiện giờ, hoá ra cô thật sự chán ghét mình.

Ha.

Tim Cừu Lệ giống như bị người khác cầm một cây kim châm một cái vậy.

Cô tặng anh ba bạt tai, còn khiến anh thất vọng như vậy, tới giờ phút này, khi biết Nặc Nặc chán ghét mình, cảm giác đau đớn như từ trong lòng chui ra, không thể giấu diếm được nữa.

Không phải là cô không hiếm lạ gì cái ôm của anh sao?

"Dừng xe!"

Chú Vương vội vàng dừng xe lại.

Nặc Nặc nghe được mệnh lệnh lạnh băng của người đàn ông: "Xuống xe, tự mình đi bộ về biệt thự."

Khi đó còn cách biệt thự một đoạn đường.

Đèn đường tối tăm, bên ngoài lại bắt đầu nổi gió.

Anh nhìn Nặc Nặc, nhưng Nặc Nặc cũng không thèm liếc anh một cái, bình tĩnh mở cửa xe đi xuống.

Cô biết nếu như mình lại cầu xin anh, hoặc là ôm anh giống như lần trước, anh chắc chắn sẽ đổi ý. Nhưng cô không muốn, lúc này cô đã chán ghét anh đến đỉnh điểm rồi.

Đi bộ về cũng được.

Nặc Nặc vừa xuống xe đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Áo khoác đồng phục của cô vẫn còn ẩm ướt.

Gió thổi qua dán vào người vô cùng khó chịu.

Cô chịu đủ rồi, hành vi động một tí là giày vò này của nam chủ đáng lẽ phải làm với Tống Liên, nay lại đổ hết lên người cô.

Nặc Nặc cũng không thèm liếc anh một cái, tự mình đi về phía biệt thự.

Trong xe, sắc mặt Cừu Lệ đã lạnh giống như kết băng.

Chú Vương có chút đau lòng, tuy ông sợ Cừu Lệ, nhưng mấy ngày hôm nay đón đưa Nặc Nặc, thiếu nữ ngoan ngoãn, nói chuyện lại ngọt ngào khiến ông yêu thích không thôi. Vì thế ông mới căng da đầu nói: "Cừu thiếu, người tiểu thư vẫn còn ướt, bên ngoài trời gió to như này về nhất định sẽ bị ốm. Hơn nữa tiểu thư còn nhỏ chưa hiểu chuyện..."

"Câm miệng, lái xe."

Chú Vương không còn cách nào khác đành phải khởi động xe.

Xe chạy vọt qua bên người Nặc Nặc.

Cô dụi mắt, thanh âm nức nở lúc này mới tràn ra: "Đồ xấu xa."

Tốt cuộc tuổi cô cũng không lớn, tính cách lại đơn thu`ần. Nguyên thân 17 tuổi nhưng cô cũng mới có 18.

Tuy nhà Nặc Nặc không giàu có, nhưng ba mẹ đ`âu rất thương cô. Cô xuyên vào sách lâu như vậy, đã bị anh giết một l`ần, bị anh giày vò không biết bao nhiêu l`ần, ăn không đủ no, bị người khác đẩy xuống nước, lúc này còn phải đi bộ v`ềbiệt thự.

Ở hiện tại có người nhà vô cùng yêu thương cô, còn có người bạn thân đối xử với cô rất tốt.

Nhưng trong sách này chỉ có tên nam chủ bệnh th`ần kinh, mỗi l`ần phát điên lại nghĩ cách giày vò cô.

Xe chạy được một lúc, Cừu Lệ lại ra lệnh dừng xe.

B`âu trời đêm của thành phố B không có nổi một ngôi sao.

Trong ban đêm an tĩnh, Cừu Lệ không nói lời nào, chú Vương cũng không dám hé răng.

Cừu Lệ hút xong một điếu thuốc, phía sau mới xuất hiện bóng dáng của cô.

Cừu Lệ ngước mắt: "Ông đi hỏi xem cô ta đã biết mình sai ở đâu chưa?"

Chú Vương nhanh chóng xuống xe, lúc này Nặc Nặc đã rét đến phát run, cả hai bàn chân đã sớm mất đi cảm giác.

Nghe chú Vương nói xong, cô tức muốn khóc.

Mạch não của tên biến thái này đúng là khôbg giống với người thường. Đối với Cừu Lệ mà nói, chỉ có chuyện cả thế giới này sai, chứ nhất định không có chuyện anh sai.

Khẩu vị của Tống Liên cũng nặng đô lắm mới yêu nổi một người đàn ông vô lý như thế này.

Cô tức giận đến nỗi không còn từ nào để hình dung.

Chú Vương nhỏ giọng khuyên: "Hay tiểu thư cứ nhận sai đi, nếu không Cừu thiếu..."

Giọng nói của Nặc Nặc mang theo nức nở, cô hít hít cái mũi: "Cháu tự đi bộ về cũng được."

Cùng lắm thì lại chết một lần, trọng sinh bắt đầu lại từ đầu. Nếu may mắn còn có thể xuyên trở về thế giới thực, cô có chết cũng không muốn cầu xin anh.

Lúc cô đi ngang qua xe, sắc mặt của Cừu Lệ đã không thể thối hơn nữa.

Cừu Lệ mạnh mẽ mở cửa xe, anh thân cao chân dài, đi vài bước đã đuổi kịp được Nặc Nặc. Lạnh mặt bế ngang cô lên ném vào trong xe.

Sau đó Cừu Lệ cũng ngồi vào: "Lái xe."

Nặc Nặc bò dậy, vành mắt đỏ bừng, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi, cô co rúm người lại, thu mình vào trong góc.

Cũng không thèm nhìn anh.

Đêm hôm ấy cô cũng không biết mình về bằng cách nào, đần độn vào phòng tắm, sau đó cả người lúc nóng lúc lạnh.

Lúc mơ mơ màng màng cô còn đang suy nghĩ, ngày hôm sau là kì thi khảo thí thì phải.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tình huống của cô đúng là không ổn lắm.

Cả người Nặc Nặc không có sức lực, cô sờ sờ cái trán, hơi nóng một chút.

Nhưng Cừu Lệ không ở nhà, từ đêm hôm đó cô cũng không gặp lại anh.

Tan học Nặc Nặc tự mua thuốc hạ sốt cho mình.

Ngày thứ ba Thất trung bắt đầu kì thi tháng, Nặc Nặc nhìn bài thi trước mắt, cả người giống như bị say xe.

Nặc Nặc kiên trì đến buổi chiều ngày thứ tư, cuối cùng cũng thi xong. Lúc này cô đã chịu không nổi nữa, mệt mỏi ghé mặt lên bàn.

Cô thật sự muốn nghỉ ngơi một lát.

Ở bàn cuối cùng, Hàng Duệ buông bút, ánh mắt chuyển đến trên người Nặc Nặc.

Hơi hơi nhíu mày.

Cậu để ý hai ngày nay mặt cô hồng bất thường, cả người không có tinh thần.

Nhưng cô vẫn kiên trì làm xong bài thi.

Cậu không tài nào đọc nổi đề thi nữa, trong đầu lại nhớ tới chuyện trước đây, lúc ấy hai mắt cô sáng ngời, hỏi cậu có thể giảng bài cho cô không.

Mấy ý nghĩ lung tung rối loạn ấy cứ thay phiên lui lui tới tới trong đầu Hàng Duệ, cuối cùng cậu rũ mắt, cầm lấy bút tiếp tục giải đề.

-

Thật vất vả mới thi xong.

Lúc Nặc Nặc choáng váng trở lại biệt thự, chỉ vừa mới mở được cái cửa, đầu óc cô đã bắt đầu quay cuồng sau đó dần dần mất đi ý thức.

Trước khi ngất đi cô còn nghĩ.

Thân thể này giống hệt với cô ở hiện thực, có uống thuốc hạ sốt cũng vô dụng.

Bệnh tình giống như còn nặng thêm.

Thật là khó chịu.

Mẹ Trần là người đầu tiên phát hiện Nặc Nặc đang nằm dưới sàn nhà.

Khuôn mặt nhỏ của cô sốt đến nỗi đỏ bừng, mẹ Trần từ trước đến nay nghiêm khắc cũng phải ngẩn người. Sau đó nhanh chóng dìu Nặc Nặc đi vào phòng.

Mấy ngày hôm nay không biết Cừu thiếu đi đâu, cũng không thèm trở về.

Mẹ Trần cũng không dám tự ý đưa Nặc Nặc tới bệnh viện.

Thái độ của Cừu thiếu đối với Nặc Nặc khiến mọi người không dám tự tiện quyết định về tất cả những gì liên quan đến cô.

Cừu thiếu chán ghét Nặc Nặc sao?

Bà ở Cừu gia làm việc đã hơn 20 năm, biết rõ tính tình của Cừu Lệ ra sao, trước nay cũng kiên quyết phục tùng theo mệnh lệnh. Cho dù Cừu thiếu nói không cứu, để mặc cho cô chết, bà cũng không cãi lại dù chỉ một câu.

Nhưng mẹ Trần lại nghĩ tới sáng nào Nặc Nặc cũng ngoan ngoãn gọi bà một tiếng "mẹ Trần", trong lòng lại không nỡ.

Bà xụ mặt, bê rượu trắng vào.

Giúp Nặc Nặc lau người.

Lau tứ chi sẽ khiến nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống.

Hô hấp của thiếu nữ trầm trọng, hoàn toàn không có ý thức.

Mẹ Trần lau chân tay cho cô xong, lại bắt đầu lau cổ.

Mẹ Trần nghĩ nghĩ, lại giúp Nặc Nặc rửa mặt.

Bà nghĩ tới mấy cô gái bây giờ ra khỏi cửa đều đã trang điểm kĩ càng, Nặc Nặc sốt cao, đi học vẫn còn trang điểm. Mẹ Trần liền cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ thật khó hiểu, giống y như con dâu của bà vậy.

Bà sợ Nặc Nặc ngủ không thoải mái, cầm lấy nước tẩy trang trên bàn bắt đầu rửa mặt cho cô.

Cái bà dùng chính là nước tẩy trang của Nặc Nặc.

Là loại nước tẩy trang chuyên nghiệp, dành riêng cho mĩ phẩm chống nước.

Mãi cho đến khi mẹ Trần rửa sạch lớp trang điểm, gương mặt nhỏ tuyệt sắc kia của Nặc Nặc mới chậm rãi hiện ra.

Mẹ Trần nhìn đến nỗi ngây người.

Quá xinh đẹp.

Lông mi dài đen nhánh cong vút, má hồng trắng nõn động lòng người, khoé mắt có một viên lệ chí, nhu nhu nhuyễn nhuyễn, kiều diễm ướt át.

Sau khi mẹ Trần nhìn xong, theo con mắt phụ nữ trung niên của bà, cô gái này có năm phần giống Nặc Nặc lúc bình thường, nhưng xinh đẹp hơn mọi ngày rất nhiều, thậm chí còn có chút yêu khí, quá câu nhân.

Quả thật giống như hai người khác nhau.

Kỹ thuật trang điểm của Nặc Nặc sao có thể xấu như vậy, không làm mình đẹp hơn thì thôi, còn khiến bản thân trở nên xấu hơn.

Mẹ Trần xụ mặt nghĩ, xinh đẹp như vậy rồi còn trang điểm làm gì nữa?

Tới tận buổi tối Nặc Nặc vẫn không tỉnh, nhiệt độ cũng không giảm.

Mẹ Trần nhíu mày nhìn gương mặt nhỏ trong chăn kia, nghĩ thầm, vẫn nên thông báo cho Cừu thiếu biết vậy.

Sel: Bắt đầu từ chương sau ngược nam theo yêu cầu của mọi người nha 🌝

Chương 11: 🍓 : Tuyệt sắc

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Kòy

Beta-er: Sel

Khi chuông điện thoại của Cừu Lệ vang lên, là lúc anh đang nói chuyện làm ăn ở chốn ăn chơi phồn thịnh nhất thành phố B.

Mẹ Trần nói: "Cừu thiếu, tiểu thư sinh bệnh, đang phát sốt, tôi đo nhiệt độ cơ thể cho tiểu thư thì phát hiện cô ấy sốt gần 40 độ. Hiện tại còn đang hôn mê chưa tỉnh lại."

Đầu bên kia một lúc lâu sau cũng không hề có âm thanh.

Chỉ có tiếng ồn ĩ ở chốn ăn chơi cho mẹ Trần biết là điện thoại kết nối được.

Mẹ Trần xin chỉ thị của anh: "Có cần đưa tiểu thư đi bệnh viện không ạ?"

Mấy ngày trước Cừu thiếu cùng tiểu thư náo loạn, nên loại vấn đề này cần phải hỏi rõ. Nếu Cừu thiếu muốn mạng Nặc Nặc, dì Trần cũng chỉ có thể mặc cô tự sinh tự diệt.

Thật lâu sau, đầu kia truyền đến giọng nói hơi khàn khàn của người đàn ông: "Buổi tối tôi sẽ về."

Cừu Lệ cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

Trương Thanh Đạc thấy anh phải đi, vội vàng nói: "Anh Lệ, CEO của Hoa Thịnh còn chưa tới mà....."

Sắc mặt Cừu Lệ lãnh đạm: "Ông ta đã đến muộn ba phút."

Vì vậy, cuộc hẹn bị hủy bỏ.

Đối tượng hợp tác đến quan niệm về thời gian còn không có thì anh không cần.

Bách Diệp lại hỏi thêm một câu: "Cừu thiếu, có chuyện gì sao?"

Cừu Lệ liếc hắn một cái, giọng điệu nhàn nhạt: "Không có gì."

Trương Thanh Đạc thấy Cừu Lệ thật sự muốn đi, nghĩ đến chuyện Trần Thiến nhờ mình, cắn răng vội nói: "Anh Lệ anh Lệ, chuyện đại thọ 80 tuổi của ông ngoại Trần Thiến trong tuần này, cô ấy hỏi anh....."

Cừu Lệ quay đầu lại, ánh mắt chợt lạnh xuống.

"Trương Thanh Đạc, cậu thích cô ta thì tự mình theo đuổi."

Trương Thanh Đạc ngây người một lúc lâu, đỏ mặt: "A..... Cái đó, tôi....." Mọi người đều biết Trần Thiến thích Cừu Lệ mà.

Cừu Lệ cười nhạo: "Nhờ cậu chuyển lời, mong cô ta tự hiểu mình là thứ gì, cậu thích nhưng tôi không thích."

Cừu Lệ độc miệng lên, chẳng thèm coi người xung quanh ra gì.

Sắc mặt Trương Thanh Đạc không tốt, buồn bực cúi đầu.

Chờ Cừu Lệ đi rồi, Bách Diệp mới vỗ vai Trương Thanh Đạc: "Đừng để ý, tính tình Cừu thiếu là vậy."

Trái lại Trương Thanh Đạc rất rộng lượng, xem như lớn lên cùng Cừu Lệ, từ nhỏ đến lớn không ít lần bị Cừu Lệ khinh thường, cũng thường xuyên bị đánh. Cho nên thật ra hắn cũng không ngại, chỉ là mặt ủ mày chau: "Anh Lệ cự tuyệt, Trần Thiến nhất định sẽ không vui, tôi nên nói với cô ấy thế nào đây. Anh Lệ sao lúc nhắc tới Trần Thiến lại đột nhiên nổi nóng, Trần Thiến chọc gì đến anh ấy sao?"

Ánh mắt Bách Diệp khẽ động.

Trương Thanh Đạc không nhịn được oán giận: "Trần Thiến có chỗ nào không tốt? Vừa xinh đẹp vừa thẳng thắn, cũng không biết anh Lệ thích dạng con gái thế nào, lẽ nào phải là tiên nữ mới xứng với anh ấy ư?"

Bách Diệp đột nhiên nhớ tới thiếu nữ có giọng nói mềm mại kia.

Cô có đôi mắt thật đẹp.

"Chắc anh ấy thích Tống Nặc Nặc."

"Tống..... Đậu má Tống Nặc Nặc!" Trương Thanh Đạc suýt nữa thì nhảy dựng lên, "Tiểu nha đầu ở trong nhà anh ấy? Tôi còn cho rằng anh Lệ niệm tình nghĩa mới nuôi! Không phải chứ, cô ấy mới bao lớn, anh Lệ....."

"Suyt, đừng nói nữa." Bách Diệp mở miệng, "Nếu muốn chết cậu cứ nói tiếp đi, chuyện rối rắm để trong lòng là được rồi."

Trương Thanh Đạc ngại ngùng ngậm miệng, suy nghĩ nửa ngày, vẫn không thể nhớ rõ ràng dáng vẻ của cô gái kia.

Hắn lẩm bẩm: "Hẳn là không xinh bằng Trần Thiến đâu nhỉ?"

Bách Diệp cạn lời, hiện tại anh cũng cảm thấy Trương Thanh Đạc mắt mù không cần nghi ngờ.

~

Đêm tháng mười, kèm theo một chút mát lạnh.

Lúc Cừu Lệ lái xe về mới 9 giờ, ánh đèn biệt thự sáng rực, vệ sĩ lần lượt chào hỏi anh.

Cừu Lệ mở cửa, dì Trần vội vàng đổi giày cho anh.

Đèn thủy tinh trong phòng khách chỉ sáng năm phần, trái lại ít đi một phần lạnh lẽo, nhiều thêm vài phần ấm áp.

Cừu Lệ đổi giày, giọng điệu bình đạm: "Cô ấy tỉnh chưa?"

Dì Trần có chút lo lắng, trên mặt vẫn là vẻ cứng nhắc như trước: "Bẩm thiếu gia, vẫn chưa."

Xem ra thật sự sốt không nhẹ.

Cừu Lệ lạnh mặt, lúc anh nhận được điện thoại là đã đoán được Nặc Nặc sinh bệnh vì cái gì.

Toàn thân ướt đẫm còn hứng gió lạnh lâu như vậy, vốn dĩ đã yếu ớt rồi.

Chỉ là anh đến giờ vẫn chưa chờ được Nặc Nặc cúi đầu chịu thua.

Cừu Lệ còn đang suy nghĩ về sự buồn bực không thể nói rõ trong lòng, vì thế dứt khoát vài ngày không trở về, không ngờ cô lại bị bệnh đến hôn mê.

Cừu Lệ cởi tây trang, bực bội mở mấy nút áo sơmi, lúc này mới chậm rãi đi về phía phòng cô.

Phòng Nặc Nặc ở lầu một.

Vốn ban đầu là phòng chứa đồ.

Khi đó cô mới tới, Cừu Lệ trực tiếp ném cô vào đây.

Phòng Nặc Nặc chỉ mở một cái đèn ngủ màu vàng ấm áp ở đầu giường——mẹ Trần sợ ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi.

Mái tóc đen mềm của cô tản trên chiếc gối đầu mềm mại, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, tiếng hít thở hơi nặng nề.

Cừu Lệ đẩy cửa đi vào, lạnh mặt đi đến bên mép giường.

Khoảnh khắc anh cúi đầu nhìn thấy gương mặt cô, nét lạnh lùng trên mặt ngưng đọng lại, Cừu Lệ nghe thấy tiếng tim mình đập hỗn loạn, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh hoài nghi bản thân đang ở trong một giấc mộng đẹp hoang đường.

Thiếu nữ trên giường, khuôn mặt nhỏ còn đẹp hơn hoa đào tháng ba, là dạng tuyệt sắc liếc qua một lần liền không thể nào quên.

Hàng mi dài đóng lại, đổ xuống gương mặt một bóng mờ, nốt lệ chí kiều diễm phảng phất sẽ nở rộ.

Bởi vì cô sinh bệnh, hô hấp không thuận, đôi môi hơi hé mở cho dễ hít thở.

Mái tóc đen xõa tung, trông cô không giống người bệnh, ngược lại giống như đang ngủ ngon lành.

Giữa tiếng tim đập điên cuồng.

Ngón cái của anh đã chạm vào gương mặt cô, ấm nóng, nhiệt độ hơn người bình thường một chút, cơ hồ đốt cháy đầu ngón tay anh.

Nhưng mà anh không thu tay lại được, cuối cùng dừng nơi có nốt lệ chí, nhẹ nhàng vuốt ve.

Một loại hưng phấn tê dại từ trong xương tủy sôi trào.

Anh cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

Cô thật đẹp.

Đây không phải là Tống Nặc Nặc bình thường, đây là một tuyệt sắc mỹ nhân. Dường như bộ dạng theo ý thích của anh mà trưởng thành, mỗi một tấc đều giống như sở thích của anh.

Sự kinh hỉ vốn đã mất đi của anh lại đột nhiên xuất hiện.

Cừu Lệ nhìn chằm chằm môi hơi hé của cô, hầu kết giật giật. Ngón cái của anh hung hăng miết lên môi cô. Cảm giác này từ đầu ngón tay truyền tới, chảy trong huyết dịch, anh hưng phấn đến tê dại cả người.

Giờ phút này anh thừa nhận mình là cầm thú, cô chỉ nằm ở trên giường, anh còn chưa chạm vào cô đã cứng. Anh muốn hôn cô, muốn làm cô.

~

Nặc Nặc rất khó chịu, cả người cô nóng bỏng, rồi lại lạnh đến phát run. Trong đầu mơ hồ không tỉnh táo, cô hít thở thôi cũng khó khăn.

Cô cảm thấy mình sắp chết.

Không chết trên tay nam chủ, lại chết vì một trận cảm mạo. Cô nhất định là người xuyên sách thất bại nhất.

Lòng bàn tay thô ráp miết trên môi cô, cô thật sự không thoải mái.

Nặc Nặc than nhẹ một tiếng, cố gắng mở mắt.

Hàng mi dài của cô run lên, giây đầu tiên ý thức trở về, cô thấy một khuôn mặt anh tuấn phóng đại.

Người đàn ông dáng vẻ lạnh lùng, trong mắt là sự hưng phấn như thiêu đốt mà cô vô cùng quen thuộc.

Nặc Nặc giật mình một cái, ánh mắt như vậy cô vĩnh viễn không quên. Đêm cô chết đó, ánh mắt của nam chủ chính là như vậy.

Mà giờ phút này, tay anh chống ở hai bên đầu cô, môi anh hạ xuống.

Phản ứng của Nặc Nặc có hơi chậm chạp, nhưng cô vẫn nhận ra anh là ai.

Một người đàn ông cô chán ghét vô cùng nhưng lại không thể chọc vào.

Cô nhanh tay che kín môi mình.

Nụ hôn của anh liền rơi lên mu bàn tay cô.

Lạnh lẽo, khiến toàn thân cô đều không dễ chịu.

Ánh mắt Nặc Nặc mông lung, còn chưa đủ thanh tỉnh. Cô đụng phải đôi con ngươi đen nhánh như mực.

Nặc Nặc lắng lặng nhìn anh.

Trong lòng có chút tuyệt vọng.

Cô vẫn còn nhớ rõ hậu quả lần trước cô che miệng lại là gì, nam chủ kiêu căng tự đại, tuyệt đối sẽ không để chuyệm này phát sinh lần thứ hai.

Nhưng cô chán ghét anh ta lắm rồi.

Dù sao cô cũng bệnh sắp chết, trước khi chết cũng nhất quyết không cho anh ta chiếm tiện nghi.

Nặc Nặc chờ anh phát giận.

Nhưng mà người đàn ông này lại cong môi, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay cô chưa dời đi, bộ dáng yêu thích đến không ngừng được.

Nặc Nặc: "....."

Mu bàn tay bị cảm xúc thấm ướt lành lạnh khiến da đầu cô tê dại.

Là cô điên rồi hay nam chủ điên rồi? Lúc này không phải anh nên lạnh mặt nói: Tống Nặc Nặc cô chết chắc rồi sao?

Nhưng mà trong mắt anh mang theo ánh sáng cô không hiểu được, từ trên mu bàn tay cô, nhìn đến khóe mắt cô, sau đó môi anh tựa hồ dừng lại ở đó.

Nặc Nặc nhớ lại hành động liếm mút biến thái trước đó của anh ta, trong lòng rất mâu thuẫn.

Cô quay đầu đi, dùng hành động nói cho anh biết, cô rất ghét bị anh đụng vào.

Nặc Nặc che miệng ho nhẹ.

Cô không thích anh dựa gần như vậy, cũng không thích loại ánh mắt như bệnh tâm thần này, cô muốn dùng hành động ho khan nói với anh rằng

cô là một bệnh nhân, sẽ lây bệnh cho người khác, anh nên lạnh lùng, ghét bỏ cách xa bệnh nhân.

Thế nhưng ngay sau đó cơ thể cô đã lơ lửng trên không trung, cô bị người đàn ông ôm lên.

Nặc Nặc thấp giọng kêu một tiếng.

Anh cười, lồng ngực hơi rung, giọng nói ấm áp: "Đưa cô đi khám bệnh."

Nặc Nặc mê mang phản ứng mất một giây.

Cô nghe thấy tiếng tim đập bên tai không bình thường, như nổi trống, như tiếng nổ vang. Kịch liệt đến mức lồng ngực chấn động.

Cô bị bệnh một hồi, nam chủ liền phát điên sao?

Cô không cho anh chạm vào, anh chẳng những không tức giận, còn đại phát từ bi quyết định muốn cứu cô một mạng?

Cô lại xuyên sách nữa sao?

Cừu Lệ ôm một người rất nhẹ nhàng, mà người Nặc Nặc cũng rất nhẹ.

Nặc Nặc bị anh ôm phát đau, kẻ điên! Đây hoàn toàn là cách ôm chiếm hữu.

"Đau." Tiếng cô hơi khàn, nước mắt sắp chảy ra.

"Xin lỗi, tôi sẽ nhẹ nhàng hơn." Anh nơi lỏng tay, Nặc Nặc lại không thể thư giãn.

Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Nam chủ vẫn là gương mặt kia, nhưng đây là cùng một người sao? Cảm nhận được ánh mắt của người trong lòng, anh rũ mắt, ánh mắt tối lại: "Thế nào?"

Nặc Nặc xác định anh vẫn vậy, cái loại ánh mắt thần kinh làm người ta sởn tóc gáy này, chỉ có một người có thôi.

Nặc Nặc mờ mịt nghĩ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô càng sợ hãi hơn đó!

Chương 12: 🍓 : Bệnh tâm thần

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Bệnh viện này cũng là bệnh viện của Cừu Lệ, Nặc Nặc nằm trên giường bệnh VIP, xem bác sĩ truyền nước biển cho mình.

Phòng bệnh giống như phòng ngủ nhỏ, lúc này đang là ban đêm, ánh sáng trong phòng nhu hoà, qua cửa sổ sát đất còn có thể nhìn thấy ánh trăng bên ngoài.

Trên bệ cửa sổ đặt một bó hoa hồng, trong phòng bệnh không có mùi nước sát trùng mà là mùi hoa thoang thoảng.

Tay Nặc Nặc tinh tế trắng nõn cho nên mạch máu cũng rất khó tìm. Bác sĩ cũng rất dịu dàng cùng tinh tế, lập tức tìm đúng tĩnh mạch, sau đó cẩn thận cắm kim tiêm vào. Mạch máu của cô rất mỏng, cảm giác đau đớn làm cô co rúm lại.

Cừu Lệ lạnh giọng mở miệng: "Không biết ghim kim à?"

"Xin lỗi Cừu thiếu."

Nặc Nặc ách giọng mở miệng: "Không đau."

Bác sĩ ghim kim cho cô còn nhẹ nhàng hơn Cừu Lệ ôm cô nhiều.

Chờ bác sĩ như được đại xá đi ra ngoài, Cừu Lệ ngồi ở mép giường, muốn nắm lấy bàn tay không ghim kim của cô.

Nặc Nặc nhanh chóng bỏ tay vào chăn.

Sắc mặt của anh dần dần lạnh đi.

Nặc Nặc rũ mắt không dám nhìn phản ứng của anh. Nhưng thật sự cô không thích anh chạm vào mình.

Cừu Lệ híp híp mắt, đi ra cửa.

Một lúc sau anh đi vào, trong tay còn cầm theo một cốc nước. Không biết anh lấy cái muỗng ở đâu ra, còn quấy quấy cốc nước vài cái.

Trong lòng Nặc Nặc lo sợ bất an, thấp thỏm nhìn tên bệnh tâm thần này.

Anh múc một muỗng, tự mình uống trước một chút.

Sau đó đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm nhìn cô, đút nửa muỗng còn lại đến bên môi cô.

Nặc Nặc: "..."

Biến thái, thật ghê tởm.

Cô có chết khát cũng không muốn uống nước thừa của anh.

Nhưng ánh mắt Cừu Lệ dừng ở trên người cô khiến cô sởn da gà.

Nặc Nặc không biết anh lại phát bệnh gì. Hay cảm thấy để cô chết là quá dễ dàng cho cô? Cho nên mới cứu sống một mạng để lăn lộn thêm vài lần nữa?

Ngay cả hôn cô còn không muốn chứ đừng nói đến việc bắt cô ăn nước miếng của anh.

Nặc Nặc dùng chăn che lại nửa khuôn mặt của mình, chỉ để lộ ra một đôi mắt hắc bạch phân minh, rầu rĩ nói: "Không khát."

Cô sốt cao, thật ra là khát vô cùng.

Lúc chiều hôn mê nên mẹ Trần không có cách nào đút nước cho cô. Vừa tỉnh dậy đã bị nam chủ ôm đến bệnh viện, ngay cả một ngụm nước

cũng chưa được uống.

Cừu Lệ tất nhiên là biết cô nói dối.

Anh nhìn cô một lúc lâu, sau đó cười: "Là không khát hay là ghét bỏ nước miếng của tôi?"

Nặc Nặc không hé răng.

Sắc mặt Cừu Lệ lạnh lẽo, sau đó ném cái muỗng vào thùng rác bên cạnh, rồi lại đưa cốc nước cho cô: "Tự mình uống."

Lúc này Nặc Nặc cũng không từ chối nữa, cô ôm ly nước cẩn thận uống từng ngụm một.

Cuối cùng cũng không còn khát nữa.

Cừu Lệ nhìn chằm chằm chỗ miệng cốc nước mà cô vừa uống.

Chờ cô ngoan ngoãn uống xong xuôi, hầu lết anh khẽ nhúc nhích: "Nặc Nặc."

"Hả?" Nặc Nặc ngước mắt nhìn anh, đối với ngữ khí của anh có chút kinh hoàng. Từ trước đến nay anh đều gọi cô là Tống Nặc Nặc, trừ bỏ lần đầu tiên gặp nhau, lúc ấy anh gọi cô là Nặc Nặc.

Cừu Lệ nhìn gương mặt trắng nõn non nớt của cô còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã vang lên.

Anh đi ra ngoài nghe điện thoại. Một lát sau mẹ Trần đi vào, trong tay cầm một hộp đồ ăn.

Hộp đồ ăn có năm tầng, là cháo gạo kê cùng đồ ăn sáng thanh đạm.

Mẹ Trần vẫn không có biểu tình gì dư thừa: "Tiểu thư, ăn cơm thôi."

Nặc Nặc không có hứng thú ăn uống, nhưng phải ăn thì mới có sức chống cự.

Cô miễn cưỡng ăn một chút lót dạ. Một cô y tá lại mang vào trái cây cùng điểm tâm ngọt. Nhưng Nặc Nặc ăn không nổi nữa, cuối cùng đành cảm ơn nhưng cũng không động đến.

So với lúc trước còn chẳng có cơm mà ăn, bây giờ đãi ngộ quá tốt khiến cô cảm thấy vô cùng kì quái.

Nặc Nặc thấy mẹ Trần giống như muốn ở laii đây, càng cảm thấy kì quái hơn.

Bình thường mẹ Trần chỉ chăm sóc cho một mình Cừu Lệ.

Cô cẩn thận dò hỏi: "Mẹ Trần."

"Tiểu thư."

"Hôm nay Cừu thiếu lạ quá, anh ấy làm sao vậy?"

Mẹ Trần nhìn cô, nhàn nhạt nói ra hai chữ: "Không biết."

Nặc Nặc nghẹn họng.

Một lát sau người đàn ông kì lạ kia đã quay trở lại, anh sờ sờ gương mặt của cô, lúc này Nặc Nặc còn chưa kịp trốn.

Anh thấp giọng nói: "Hôm nay công ti có việc gấp. Tối tôi sẽ đến thăm em."

Nặc Nặc chịu đựng ghê tởm, chỉ ước anh nhanh nhanh rời đi.

Cô vội vàng gật đầu: "Anh bận thì cứ đi trước đi."

Anh bật cười, để sát mặt vào má cô, tựa hồ muốn hôn cô một cái.

Nặc Nặc cảm thấy mình sắp điên rồi. Mẹ Trần còn ngồi ngay bên cạnh, anh không biết thế nào là xấu hổ sao?

Cô nhanh chóng quay đầu đi, nụ hôn của anh dừng trên tóc cô.

Cừu Lệ cũng không vì chuyện cô không phối hợp mà tức giận.

Anh cười một cái, xoay người đi ra cửa.

Nặc Nặc xấu hổ liếc mẹ Trần. Nhưng biểu tình mẹ Trần vẫn như cũ, ánh mắt không có tiêu cự, giống như muốn nói với cô rằng "tôi già rồi, chẳng nhìn thấy cái gì cả."

Tâm trạng cô không tốt, cơn buồn ngủ lại đánh úp trở về, nhưng trên người cô ra mồ hôi rất khó chịu.

Cô lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, muốn tắm một cái rồi đi ngủ sau, mẹ Trần cũng không ngăn cản cô. Có đôi khi sinh bệnh cũng cần tắm rửa một lần mới đỡ hơn, Nặc Nặc cũng nhớ tới lớp trang điểm của mình.

Nhưng lúc này cô không có cách nào để bổ trang, chỉ cố gắng không để mặt chạm nước, sáng mai trở về trang điểm lại sau.

Cũng may mĩ phẩm cô mua rất chất lượng.

Dưới chân Nặc Nặc không có bao nhiêu sức lực, cũng may phòng tắm cách giường không xa.

Cô đi vào bên trong, theo bản năng nhìn gương đầu tiên.

Trong gương lại là một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Giống y hệt khuôn mặt của cô trong hiện thực, không son phấn, xinh đẹp mĩ lệ.

Ước chừng hơn 10 giây sau Nặc Nặc mới phản ứng lại, tim đập hỗn loạn, trong đầu cũng loạn thành một cục.

Cô thậm chí còn không mở nước, thở phì phò đi ra khỏi phòng tắm.

Lồng ngực Nặc Nặc kịch liệt phập phồng: "Mẹ Trần...ai giúp tôi tẩy trang vậy?"

Mẹ Trần rất khiêm tốn, cũng không có ý muốn kể công: "Tiểu thư còn nhỏ nên không cần trang điểm làm gì, cô rất xinh đẹp."

"..." Cô biết cô rất xinh đẹp mà. Tức muốn khóc.

Cô không biết mới là lạ.

"Dì tẩy trang giúp tôi sao?"

"Vâng tiểu thư."

Nặc Nặc tức giận đến nỗi không nói được câu nào. Cô che lại ngực bình tĩnh một hồi lâu. Cũng không thể trách mẹ Trần. Dù sao bà cũng có lòng tốt. Nhưng cô sinh bệnh hay bị khinh bỉ cũng là sắm vai Tống Nặc Nặc, thân phận là Tống Nặc Nặc, tự nhiên khuôn mặt cũng phải của Tống Nặc Nặc.

Kết quả mới ngất đi một cái, mọi chuyện đều đổ sông đổ bể.

Khi Nặc Nặc ngâm mình vào trong nước ấm, tư duy chậm nửa nhịp lúc này mới phát hiện có điều không thích hợp.

Cô còn sống, nam chủ vậy mà không bóp chết cô?

Anh còn ôm cô đến bệnh viện, còn giống như mắc phải chứng thèm khát tiếp xúc da thịt nà muốn hôn cô.

Cô trì độn một lúc, sau đó mới hoảng sợ nghĩ, tên bệnh tâm thần này không phải thích cô rồi chứ?

Đêm đầu tiên xuyên vào sách, tay anh bóp lấy cổ cô, trong mắt là sự mê luyến đến bệnh hoạn.

Nặc Nặc nhớ lại ánh mắt vừa rồi của anh nhìn mình, càng nghĩ lại càng thấy quen mắt.

Ngay sau đó cô thật sự muốn khóc.

Đây là người điên, xong rồi, nam chủ mà thích cô thì nhất định cô sẽ chết.

Nhưng cho dù anh không giết cô thì cũng sẽ cưỡng bách để ngủ với cô.

Nếu không có cách nào để mang Tống Liên đến cạnh Cừu Lệ, cốt truyện sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Cả đời này Nặc Nặc sẽ không có cơ hội trở về nhà.

Ba mẹ cô vẫn còn ở nhà chờ cô, cô không muốn ở bên nam chủ bệnh thần kinh này cả đời đâu.

Tuy rằng Nặc Nặc không biết cốt truyện cụ thể nhưng cô biết kịch bản của bá tổng văn. Nữ phụ cùng pháo hôi mà có gút mắt với nam chủ, kết quả chính là bị luân gian, không thì cũng bị đâm chết hoặc là ngồi tù, kết cục không cần phải bàn cũng biết nó thảm hại cỡ nào.

Thế giới này chính là thế giới không khoa học, là thế giới tuỳ tiện hạ thuốc xong là có thể đưa đến khách sạn. Các loại nam phụ nữ phụ hung tàn ngốc nghếch, coi thường pháp luật, Nặc Nặc không dám nghĩ đến kết cục của chính mình, cả người nhũn ra.

Thật vất vả tắm xong, Nặc Nặc thất hồn lạc phách mặc quần áo, khi nằm xuống giường, trong đầu vẫn còn lộn xộn nghĩ.

Thừa dịp nam chủ còn chưa bị điên hoàn toàn, cô cần thiết phải đánh cược một phen. Mạnh mẽ xoay cốt truyện trở lại, để Tống Liên đến bên cạnh Cừu Lệ.

Hy vọng duy nhất của cô bây giờ chính kaf nữ chủ cùng với tình yêu của nam nữ chủ.

Đối với cô, Cừu Lệ chính là chiếm hữu dục cùng mê luyến không bình thường. Nhưng chắc chắn nữ chủ mới chính là chân ái, khiến anh muốn che chở và nuông chiều.

Chỉ cần Tống Liên ở bên cạnh anh, nhất định anh sẽ không để ý đến cô nữa.

Nặc Nặc cảm thấy Tống Liên cũng có chút rung động với Cừu Lệ.

Đúng! Cần thiết đổi! Nhất định phải đổi!"

Chờ cô khỏi bệnh rồi đến trường học tìm Tống Liên thương lượng, sau đó nhanh chóng chọn một ngày gần nhất để bỏ chạy.

Sau khi nghĩ thông suốt, cô cũng chưa thể thở phào nhẹ nhõm được.

Cô là một người bình thường, bây giờ lại bị bắt đi trình diễn tiết mục vị hôn thê bỏ trốn trong đêm mưa...

Nặc Nặc vừa khổ sở vừa chua xót nghĩ.

Nhưng Nặc Nặc cũng không do dự quá lâu, cô sinh bệnh nên rất dễ buồn ngủ, mơ mơ màng màng đã ngủ thiếp đi.

Thần kinh Nặc Nặc căng chặt.

Lúc nửa đêm, có một bàn tay sờ vào eo của cô.

Bây giờ Nặc Nặc rất sợ chết cho nên ngủ cũng không yên ổn.

Bỗng nhiên Nặc Nặc mở mắt ra, lúc đó trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh trăng ôn nhu từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, cô nhìn thấy một đôi mắt đen láy cách cô rất gần.

Tay của anh đặt trên eo cô, vạt áo đã bị xốc lên, hơi thở của anh thô suyễn dồn dập, áo sơmi đã cởi được hơn một nửa. Thấy cô tỉnh còn không biết liêm sỉ mà cong môi cười cười, còn không quên vuốt tóc cho cô.

Chẳng sợ Nặc Nặc không biết anh đang làm gì với mình. Nhưng nhìn bộ dáng phát dục này cô cũng biết được anh muốn làm cái gì.

Anh nói tối nay sẽ đến xem cô, kết quả rạng sáng rồi anh cũng gấp gáp trở về.

Cô có chút sợ hãi tên bệnh tâm thần này.

Nặc Nặc kịch liệt ho khan, muốn khụ nước miếng lên mặt anh, để cho anh tránh ra một chút chứ đừng dán sát vào cô như vậy.

Nhưng mà sắc mặt anh vẫn như cũ, cũng không tỏ ý chê bai, ngay cả động cũng không thèm động.

"Còn chưa khỏi bệnh?"

Nặc Nặc "ừm" một tiếng, giọng mũi nồng đậm, giống như đang rên rỉ.

Cô nghe được giọng mình liền đỏ mặt, chỉ muốn đào cái hố mà chui vào cho đỡ ngại.

Tiếng cười của anh trầm thấp: "Vậy em ngủ đi."

Nặc Nặc mềm mại nói: "Tôi rất khó chịu."

Anh đè lên người cô đã được một lúc lâu rồi, phảng phất giống như đang kiểm tran xem cô có nói dối hay không, sau đó mới chậm rì rì đứng dậy.

Tay cũng dời đi.

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhanh chóng dùng chăn bọc mình kín mít, nhắm mắt lại kiên quyết không nhìn anh.

Bây giờ cả người cô đã bắt đầu run nhè nhẹ.

Nặc Nặc không biết anh đứng nhìn cô bao lâu, cuối cùng cô mở mắt ra, anh đã không còn ở trong phòng.

Ánh trăng rải đầy đất, bây giờ cô không còn do dự nữa. Trong lòng kêu gào muốn chạy, nhất định phải chạy.

Cô thật sự rất sợ tên điên này.

Thà chết thêm một lần cũng không muốn ngủ với anh.

Chương 13: 🍓 : Mất khống chế

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Ngày hôm sau lúc Nặc Nặc tỉnh dậy, nhiệt độ cũng giảm xuống, chẳng qua trong người còn hơi mệt mỏi.

Sáng sớm lúc mẹ Trần đến chăm sóc cho Nặc Nặc, cô cũng không thấy Cừu Lệ xuất hiện. Nếu không phải cảm giác sợ hãi lúc rạng sáng hôm nay quá mãnh liệt, Nặc Nặc còn tưởng mình nằm mơ.

Cô nhớ tới lần trước mình không xin nghỉ học đã bị giáo viên chủ nhiệm dạy dỗ một trận, này lần thì chẳng khác gì đang trốn học.

Nhưng mạng của cô sắp không giữ nổi nữa rồi, tâm trí đâu mà để ý có trốn học hay không.

Nặc Nặc còn phải nhanh chóng gặp được Tống Liên, cô nghĩ nghĩ: "Mẹ Trần, tôi có thể về trường học sao?"

"Chuyện này phải hỏi Cừu thiếu, nếu thiếu gia bảo được thì có thể."

Nặc Nặc nghĩ thầm, cái chân mọc trên người cô, chẳng lẽ không tự mình ra viện được?

Vì thế Nặc Nặc thay xong quần áo, tính toán về biệt thự trang điểm lại rồi đến trường gặp Tống Liên.

Tuy nói bây giờ Cừu Lệ đã thấy gương mặt này của cô, nhưng trước mắt mọi người trong lớp cùng Tống Liên mà biến thành một gương mặt khác thì cũng quá doạ người.

Nặc Nặc cũng không muốn doạ đến bọn họ, thân phận của cô vẫn là Tống Nặc Nặc.

Thấy Nặc Nặc buộc tóc xong muốn ra ngoài, mẹ Trần cũng không cản cô mà chỉ nghiêm mặt ngồi cắm hoa tươi.

Nặc Nặc vừa đi tới cửa đã bị mấy người đàn ông mặc đồ đen mặt vô biểu tình ngăn lại, sau đó một người trong đám người này đứng ra khách khí nhưng cũng vô cùng cứng rắn nói:

"Tiểu thư, nghỉ ngơi cho tốt."

Thân hình của đám người này vô cùng cường tráng.

Tất cả đều đang nhắc nhở Nặc Nặc rằng, đây là bá tổng văn.

Nam chủ bá đạo tổng tài bên người lúc nào cũng có rất nhiều bảo tiêu, Cừu Lệ không mở miệng, cô muốn đi đâu cũng không được.

Nặc Nặc nhíu mày, quay người đi về phòng bệnh.

Hoa hồng trong lọ đã đổi thành hoa bách hợp, toả ra hương thơm dìu dịu đặc trưng.

Nặc Nặc tựa vào cửa hỏi mẹ Trần: "Tôi gọi điện thoại cho Cừu thiếu thì có quấy rầy ngài ấy không?"

Lúc này mẹ Trần lại không chút suy nghĩ mà đáp luôn: "Không đâu.". Mẹ Trần còn "tốt bụng" đọc số điện thoại cho cô.

Vì thế Nặc Nặc đành phải gọi điện cho Cừu Lệ.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động tìm nam chủ, tuy cô không muốn nghe thấy giọng nói của hắn nhưng cô nhất định phải quay lại trường học mới được.

Chuông mới kêu tiếng đầu tiên, đầu bên kia đã bắt máy.

Sau đó Nặc Nặc nghe thấy đầu dây bên kia đang trong cuộc họp:

"Việc hợp tác với Hoa Thịnh..."

Thanh âm đột nhiên im bặt, Nặc Nặc nắm chặt di động, có chút thấp thỏm theo bản năng nhìn mẹ Trần, mẹ Trần cũng không có biểu cảm gì.

Nặc Nặc biết Cừu Lệ đang họp.

Cho dù là nam chủ của bá tổng văn đi chăng nữa, cho dù một giây anh có thể tiêu xài ngàn vạn nhưng anh vẫn phải nỗ lực làm việc. Ngày hôm qua anh bận rộn đến nửa đêm mới trở về là cô đã biết anh không phải loại công tử nhà giàu chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Cừu Lệ đi ra bên ngoài nghe điện thoại, anh nghe thấy giọng nói thấp thỏm mềm mại của thiếu nữ: "Cừu thiếu, tôi là Tống Nặc Nặc."

Cừu Lệ cong môi, anh biết, bằng không còn lâu anh mới nhận điện thoại.

"Xin lỗi vì đã làm phiền anh."

"Không có làm phiền." Anh nhàn nhạt nói.

Nặc Nặc nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể xuất viện không?"

Người đàn ông ở đầu dây bên kia đã quen thói thích ra lệnh: "Em còn đang bị bệnh, nghỉ thêm hai ngày nữa đi."

Nặc Nặc cắn môi, nếu cô còn ở đây thêm một ngày nào nữa thì anh nhất định sẽ đến khủng bố cô thêm một lần.

Nếu cô ở trường học thì ít ra ban ngày cô không cần nhìn thấy anh.

"Tôi đã đỡ nhiều rồi. Hơn nữa bây giờ tôi đã học lớp 12, còn sắp thi đại học nữa."

Cừu Lệ nhướng mày, đối với chuyện thi đại học này có chút ngoài ý muốn.

Anh không được coi là xuất thân hiển hách, những gì mà anh có được ngày hôm nay đều là do anh nỗ lực làm ra. Nhưng gia cảnh của anh cũng

khá tốt, thuộc dạng không cần nỗ lực cũng có thể kế thừa tài sản mà sống khá giả cả đời.

Thi đại học ở trong mắt anh mà nói thì chẳng được coi là cái gì cả.

Lúc anh còn đi học, chính là điển hình của việc đẹp trai mà học dốt. Thời gian trôi qua nhanh, anh cũng quên mất có chuyện thi đại học này.

Mà lúc này Nặc Nặc lại đang học lớp 12, nếu là trong gia đình bình thường thì cả nhà đang chuẩn bị vô cùng khẩn trương cho "cuộc chiến" sắp tới, hy vọng con mình thi có thể đạt được điểm cao.

Bởi vậy khi nghe Nặc Nặc nói phải về trường học thật tốt, phản ứng đầu tiên của Cừu Lệ chính là nghĩ Nặc Nặc thích học tập sao? Trên tư liệu cũng không thấy nói đến chuyện này, nhưng Nặc Nặc mà anh biết thì đúng là bộ dáng của một học sinh ngoan.

Phản ứng thứ hai của Cừu Lệ chính là: Nặc Nặc mới học lớp 12, còn chưa đủ 18 tuổi, non nớt mềm mại vô cùng.

Nghĩ như vậy mới phát hiện ra tuổi của bọn họ chênh lệch nhau quá nhiều. Anh cũng không có đam mê thích những cô gái nhỏ, chẳng qua người đó là Nặc Nặc thì mọi chuyện này khác.

Nặc Nặc tuổi này nên được cưng chiều đi?

Bằng không nếu so sánh anh với những thiếu niên trẻ trung ấm áp của trường cô, anh chẳng có gì để cạnh tranh bằng thực lực cả.

Vì thế Cừu Lệ đồng ý: "Được."

Ngữ điệu của thiếu nữ mềm mại vài phần: "Cảm ơn Cừu thiếu."

Anh tựa hồ có thể tưởng tượng ra cặp mắt kia sáng lên như thế nào, vì thế cũng không nhịn được cười.

Cừu Lệ nhìn cuộc gọi đã bị cắt đi, ý thức được một vấn đề.

Lúc trước anh có chút khốn nạn, Nặc Nặc không muốn gần gũi với anh, sau khi nhận được câu trả lời mà cô mong muốn thì ngay cả một câu cô cũng không thèm nói nữa mà tắt điện thoại luôn.

Tròng mắt Cừu Lệ đen nhánh.

-

Trên đường trở về biệt thự, Nặc Nặc đã nghĩ đến kế hoạch chạy trốn dựa vào cốt truyện.

Cô xem dự báo thời tiết trong vòng 1 tuần sắp tới, lượng mưa của mùa thu cũng không nhiều như mùa hè, theo như dự báo thời thời tiết thì thứ năm tuần sau sẽ có mưa.

Phi vụ chạy trốn này thiếu Hàng Duệ vốn đã xảy ra biến động lớn, Nặc Nặc biết có hiệu ứng bươm bướm nên cô chỉ có thể tận lực để không ảnh hưởng đến kết quả.

Trong truyện gốc, thời gian mà Nặc Nặc chạy trốn là vào hai tuần trước khi thi đại học.

Ban đêm có mưa rào còn có sấm chớp.

Đến nỗi có chạy thoát được hay không thì nguyên chủ cũng không biết, nhưng Nặc Nặc lại vô cùng rõ ràng. Muốn chạy khỏi nam chủ, cho dù có tặng cho cô một đôi cánh thì cô cũng không thể làm được.

Nặc Nặc cũng không tính toán chạy trốn, cô chỉ muốn chọc giận Cừu Lệ để anh phải đổi cô để lấy Tống Liên.

Vì sao phải chạy trốn ở trong đêm mưa?

Nặc Nặc nghĩ một chút, là bởi vì bầu không khí tốt sao?

Mặc kệ như thế nào, cô vẫn quyết định thời gian chạy trốn sẽ vào thứ năm.

Rất nhanh đã đến biệt thự.

Lúc Nặc Nặc muốn trở về phòng như thường ngày, mẹ Trần lại cản cô lại: "Phòng của tiểu thư ở lầu hai."

Nặc Nặc ngây ngốc chớp mắt một cái, nhìn về phía căn phòng cũ mà cô đang ở.

Mẹ Trần coi như không hiểu ánh mắt của cô, cũng coi như quên mất bọn họ từng cho cô ngủ ở phòng chứa đồ, lúc này lại bình tĩnh nói: "Đồ đạc của tiểu thư đều dọn lên phòng trên lầu hai rồi."

Nặc Nặc nói: "Tôi cảm thấy phòng ban đầu khá tốt."

"Chuyện này tiểu thư nên nói với Cửu thiếu thì hơn."

"..." Lầu hai thì lầu hai, dù sao cô cũng không ở được mấy ngày, sẽ nhanh chóng đổi thành Tống Liên thôi.

Nặc Nặc đi theo mẹ Trần lên lầu, trong nháy mắt mở cửa ra cô liền nghi ngờ đây là phòng ngủ mà nam chủ chuẩn bị cho nữ chủ.

Giấy dán tường màu hồng nhạt, màn ren xinh đẹp cùng giường công chúa, đèn hình ngôi sao bằng thuỷ tinh.

Trên giường còn có một con thỏ bằng bông to bằng người cô.

Phòng rất lớn, ánh sáng cũng rất tốt. Không hề giống như bầu không khí u ám ở phòng chứa đồ.

Bàn học trang trí rất đẹp mắt, trên đó còn để rất nhiều những bức tranh xa xỉ đắt tiền.

Nặc Nặc nhìn đến tủ quần áo bên trong liền cảm thấy có một loại dự cảm bất thường.

Cô đi tới mở tủ quần áo ra, thật sự cười không nổi nữa.

Tràn đầy một ngăn tủ là những bộ váy xinh đẹp, đa số đều là những màu dịu mắt, thiết kế rất tinh xảo.

Vô cùng đẹp mắt.

Toàn bộ căn phòng này chính là gout thẩm mĩ của thẳng nam.

Tuy quần áo rất đẹp, nhưng đây chính là thẩm mĩ của thẳng nam nuôi người yêu.

Mẹ Trần lúc này còn không quên dậu đổ bìm leo* đưa cho cô một cái thẻ: "Cừu thiếu đưa tiền tiêu vặt cho tiểu thư. Mật mã là sinh nhật của cô."

Hay lắm, cốt truyện đều lệch khỏi quỹ đạo ban đầu rồi ┬┴┬┴

Nặc Nặc phát hiện Cừu Lệ dùng phương pháp nuôi vợ nhỏ để nuôi cô rồi.

Cô cũng không nhận tấm thẻ kia: "Tôi không cần."

Mẹ Trần: "Nếu tiểu thư không cầm thì Cừu thiếu sẽ đưa tận tay cho cô."

Nặc Nặc giận đến nỗi bật cười, phát hiện người hầu của nam chủ nói chuyện cũng có tính uy hiếp cực cao.

Nhưng Nặc Nặc vẫn không muốn, cô không biết trong tấm thẻ này có bao nhiêu tiền. Nhưng dựa theo tính cách của Cừu Lệ, anh có thể tiện tay ném cho Trần Thiến một cái biệt thự thì số tiền trong đây nhất định sẽ doạ cô nhảy dựng.

Nặc Nặc không thích Cừu Lệ, đương nhiên cũng không thích tiền của anh.

Mẹ Trần thấy cô kiên trì không chịu nhận, đành phải cầm lại thẻ.

Nặc Nặc phát hiện đồ đạc của mình đều ở trong phòng, thậm chí còn có rất nhiều đồ trang điểm mới.

Cô xem giới thiệu bên ngoài sản phẩm, phát hiện Cừu Lệ chuẩn bị mỹ phẩm cho cô còn tốt hơn là cô tự mua.

Nặc Nặc không động tới những cái đó.

Cô dùng đồ trang điểm cũ của mình bắt đầu tô tô vẽ vẽ, một lúc sau cô lại trở thành "Tống Nặc Nặc".

Nặc Nặc trực tiếp đi tới trường học.

Lúc cô đến nơi thì đang là môn Toán của Triệu Lệ, mà Triệu Lệ cũng chính là chủ nhiệm lớp của cô.

Nặc Nặc đứng ở cửa, ách giọng hô "báo cáo".

Lúc này Triệu Lệ đã tức điên lên, nữ sinh này cứ 3 ngày thì có đến 2 ngày không đi học còn một ngày đến muộn, làm lơ quy củ trường học, không coi giáo viên ra gì.

Triệu Lệ nói: "Tống Nặc Nặc em ra hành lang đứng cho tôi. Không muốn học thì nghỉ ở nhà đi."

Nặc Nặc há miệng thở dốc, toàn bộ học sinh trong lớp đều quay qua nhìn cô, cô cũng không biết nên giải thích thế nào. Cũng do danh dự của Tống Nặc Nặc quá kém, mà trên mặt của cô lại đang trang điểm nên không có cách nào để giáo viên tin rằng mình đang bị bệnh.

Nặc Nặc ra ngoài hành lang đứng, trong lớp truyền tới âm thanh giảng bài của Triệu Lệ, cô đang củng cố lại kiến thức trọng tâm cho mọi người.

Nặc Nặc đứng ngoài cửa sổ nhìn vào, lẳng lặng nghe.

Tháng mười, gió thu hơi lạnh.

Hai bên tóc mai của cô nhẹ nhàng đong đưa, cô cũng không tức giận khi bị phạt mà cả người lại toát ra khí chất vô cùng bình thản.

Hàng Duệ ngồi bàn thứ tư nhìn thoáng qua cô sau đó lại nhanh chóng chuyển tầm mắt, bút trong tay cũng bị nắm chặt.

Cậu biết tại sao cô không đi học.

Cô đã bị bệnh mấy ngày rồi.

Nhưng Triệu Lệ phạt cô, cô cũng không ồn ào không cãi lại, cũng không ở trước mặt mọi người làm Triệu Lệ khó coi.

Cô giống như đã trở nên dịu dàng bao dung hơn.

Hàng Duệ rũ lông mi, lại nghe được hai nam sinh phía sau nói: "Này, tuy tính cách của Tống Nặc Nặc không ra gì nhưng cậu ta cũng xinh đẹp quá."

"Đừng nghĩ làm cái gì, cậu cũng nuốt không trôi đâu, haha."

"Tính tình cậu ta xấu thôi chứ người thi vô cùng đẹp. Còn đẹp hơn hoa khôi ở lớp ba nhiều."

"Cậu dám tỏ tình không?"

"Sao không dám? Tan học tôi tỏ tình ngay cậu có tin không?"

Hàng Duệ bỗng nhiên đập mạnh bút xuống mặt bàn.

Hai nam sinh phía sau hoảng sợ, mà Triệu Lệ ở trên bảng cũng bị doạ nhảy dựng.

Triệu Lệ quay đầu, thấy nơi phát ra âm thanh là chỗ của Hàng Duệ, rốt cuộc cậu cũng là học sinh đứng nhất toàn khối cho nên ngữ khí của Triệu Lệ cũng vô cùng ôn hoà:

"Hàng Duệ, có chuyện gì không em?"

Sắc mặt cậu bình tĩnh, đáy mắt không gợn sóng: "Cô viết sai công thức rồi."

Triệu Lệ nhìn lại thấy quả nhiên là mình viết sai liền nhanh chóng xoá đi sửa lại, nhưng cậu cũng đâu cần phản ứng lớn như vậy?

Hàng Duệ rũ mắt xuống, lại cầm lấy cây bút kia.

Cậu giống như có chút... mất khống chế.

Chương 14: 🍓 : Lễ thành nhân

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Chờ đến lúc tan học Triệu Lệ cũng không có ý muốn răn dạy cô, xem ra Triệu Lệ đã coi Nặc Nặc là bùn nhão không thể trát tường.

Nặc Nặc đi vào trong lớp học.

Diêu Giai Giai một bộ vui sướng khi người gặp hoạ, mà Tống Liên cũng chỉ nhìn Nặc Nặc, không nói một câu nào.

Tống Liên còn nhớ rõ những lời nhục mạ của Cừu Lệ hôm đó.

Tất cả đều do Tống Nặc Nặc.

Tống Nặc Nặc muốn thấy cô ta xấu mặt.

Nặc Nặc đi đến trước mặt cô ta: "Tống Liên, tôi có chuyện muốn nói với cô. Có thể ra ngoài một chút được không?"

Theo bản năng, Tống Liên lạnh lùng đáp trả: "Chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả."

Nặc Nặc có chút vô thố, cảm xúc lúc trước của nữ chủ cũng không tệ như vậy, chẳng lẽ tình cảm của cô ta vì thái độ của nam chủ mà xảy ra biến hoá?

Cô muốn tráo đổi cốt truyện nhưng cũng phải xem Tống Liên có đồng ý hay không, rốt cuộc cô cũng rất sợ tên bệnh tâm thần kia, mà cô cũng hiểu đạo lí nếu quá gượng ép thì sẽ chẳng có kết quả tốt. Nếu như Tống Liên không muốn thì tất cả các kế hoạch của cô đều trở thành thừa thãi. Đến lúc ấy cô lại phải nghĩ cách thêm một lần nữa.

Nặc Nặc nói: "Là chuyện rất quan trọng, xin cô đấy."

Dưới ánh mắt hoài nghi của Diêu Giai Giai, cuối cùng Tống Liên cũng xả ra một nụ cười, đứng lên: "Được rồi. Tan học rồi nói."

"Ừm, cảm ơn."

Nặc Nặc vừa trở lại chỗ ngồi đã bị Lữ Tương giữ chặt tay: "Cậu bị làm sao vậy? Sao ngày hôm qua không đi học?"

Nặc Nặc nhỏ giọng nói với cô nàng: "Mình bị bệnh, hôm qua phải nằm ở viện."

Lữ Tương đau lòng muốn chết: "Bây giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Trong lòng Nặc Nặc vô cùng ấm áp, gật gật đầu: "Đỡ nhiều rồi."

Hai nữ sinh lại bắt đầu vui vẻ nói chuyện phiếm. Chẳng qua Nặc Nặc ít nói mà cô cũng không biết nên nói cái gì. Phần lớn đều là Lữ Tương nói còn cô đảm nhận nhiệm vụ nghe là được.

Mặc kệ Lữ Tương nói toàn những chuyện nhảm nhí không đâu, cô đều vô cùng nghiêm túc nghe, trên gương mặt còn treo ý cười nhàn nhạt. Thật sự cô rất thích cô bạn này.

Giờ ra chơi này Hàng Duệ không ra ngoài.

Hai nam sinh phía sau cậu cũng không có đi tỏ tình với Tống Nặc Nặc. Tính cách Hàng Duệ lạnh lùng xa cách, không mấy khi giao tiếp với mọi người cho nên cậu không biết, đôi khi nam sinh khoác lác với nhau, thì không bao giờ là sự thật cả.

Chờ đến tan học, quả nhiên Tống Liên ở lại đợi Nặc Nặc.

Nặc Nặc đi tới, hai người cùng nhau đi đến cánh rừng nhỏ sau trường học.

Các cô đi ngược hướng với mọi người, rất nhanh đã đến khu rừng nhỏ quạnh quẽ đó.

Nặc Nặc đi theo sau Tống Liên. Đột nhiên cô cảm thấy quan hệ của nguyên thân với nữ chủ quá xấu hổ, không giống chị em một chút nào.

"Nói đi. Có chuyện gì?"

"Tuần trước cô có tới Cừu gia rồi. Cô cảm thấy Cừu Lệ là người thế nào?"

Tống Liên ngẩn người, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, cô ta nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không chịu nổi nữa, giọng nói bén nhọn cất lên: "Tống Nặc Nặc, cô đang muốn khoe khoang với tôi à? Tôi nói cho cô biết, chuyện này chẳng có gì để kiêu ngạo cả. Loại bán sắc như cô còn không biết xấu hổ?"

Nặc Nặc mờ mịt nhìn Tống Liên.

Rõ ràng cô còn chưa nói cái gì, Tống Liên lại suy diễn ra chuyện gì vậy?

Vốn dĩ cô chỉ muốn hỏi xem nữ chủ có cảm giác với nam chủ hay không. Ai ngờ vừa hỏi xong Tống Liên đã tức giận.

"Việc hôm trước tôi xin lỗi." Nặc Nặc nói: "Tôi không biết sẽ xảy ra chuyện đó."

Nặc Nặc dừng một chút, Tống Liên lại dùng ánh mắt như nhìn thấy người xa lạ mà nhìn cô.

Nặc Nặc cũng sợ nhiều lời sẽ gây ra sai sót, dù gì nữ chủ cũng là em gái của nguyên thân, đối với nguyên thân cũng có hiểu biết nhất định. Cho nên cô không lòng vòng nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính.

"Nếu cô đã gặp qua Cừu Lệ rồi. Vậy cô có thể đến Cừu gia làm vị hôn thê của anh ta được không?"

Sắc mặt Tống Liên chậm rãi đọng lại: "Cô...cô nói cái gì?"

Nặc Nặc nhẹ giọng nói: "Tôi muốn rời khỏi anh ta, tôi với Cừu Lệ không hợp nhau. Nếu như cô đồng ý thì thứ năm tuần này, người bên cạnh anh ta sẽ đổi thành cô."

Bàn tay của Tống Liên nắm chặt lại, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Cô có đồng ý đến Cừu gia làm vị hôn thê của Cừu Lệ không sao?

Người đàn ông kia lạnh lùng, trẻ tuổi lại có tiền. Tuy tính tình rất đáng sợ nhưng nếu được người đàn ông như vậy chung thuỷ với một mình mình...đây chính là sự dụ hoặc khó có thể chống đỡ.

Tống Liên nghe thấy thanh âm từ dưới đáy lòng của mình, cô ta đồng ý.

Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Cừu Lệ, anh mặc áo sơmi đen, mặt mày lộ ra nhợt nhạt cấm dục. Tống Liên có loại cảm giác vô cùng kì quái, cô ta muốn có được người đàn ông này.

Tuy ý nghĩ này rất đáng xấu hổ, cô ta cũng không muốn nói cho bất cứ ai nghe, dù sao chị gái cùng cha khác mẹ của cô ta chính là vị hôn thê của anh.

Từ ngày ở Cừu gia về, Tống Liên vẫn luôn suy nghĩ, tại sao người được đưa đến đó lúc trước không phải là mình? Cô ta rất nguyện ý hi sinh vì người nhà mà?

Tống Nặc Nặc thì có gì tốt? Cô không xứng với người đàn ông kia.

Chính là giờ phút này, Tống Nặc Nặc lại đem cơ hội ấy bày ở trước mắt cô ta.

Tống Liên cũng không tin tưởng cô. Theo như hiểu biết của cô ta đối với Tống Nặc Nặc, thì cô ta càng tin rằng Tống Nặc Nặc đang chơi mình, muốn nhìn thấy mình xấu mặt sau đó nhân cơ hội mà chê cười cô ta.

Thấy biểu tình của Tống Liên thay đổi thất thường, Nặc Nặc nghĩ nghĩ, biết cô ta không yên tâm chuyện gì.

"Tôi nói rất nghiêm túc. Tôi không thích anh ta."

Nặc Nặc lại nói tiếp: "Thứ năm tuần này tôi sẽ rời khỏi biệt thự. Đến lúc ấy nhất định anh ta sẽ rất tức giận. Cô chỉ cần nói với ba là cô đồng ý thay thế tôi để làm vị hôn thê của Cừu Lệ là được."

Bàn tay đang nắm chặt của Tống Liên cũng dần buông lỏng: "Thứ năm tuần này cô sẽ rời đi thật chứ?"

"Đúng vậy."

"Nếu cô thật sự làm được, đến lúc đó rồi nói sau."

Nặc Nặc cũng biết Tống Liên băn khoăn cái gì, nhưng nữ chủ chịu nói như vậy, cũng chứng minh cô ta không bài xích việc ở bên cạnh nam chủ.

Quả nhiên Tống Liên có cảm giác với Cừu Lệ.

Nặc Nặc có chút vui vẻ, việc đó có phải chứng minh sớm hay muộn gì thì Cừu Lệ cũng sẽ yêu Tống Liên không?

Chuyện này coi như hai người đã bàn bạc xong.

Trong lúc Nặc Nặc đang muốn đi về phía cổng trường, Tống Liên lại gọi cô lại: "Tống Nặc Nặc."

Nặc Nặc quay đầu, biểu tình của Tống Liên có chút kì quái: "Sao cô lại chọn thứ năm tuần này?"

Nặc Nặc: "..."

Chẳng lẽ muốn cô nói cho Tống Liên biết rằng do dự báo thời tiết nói thứ năm tuần này sẽ có một trận mưa kèm theo sấm chớp, bầu không khí rất thích hợp để biểu diễn tiết mục tiểu kiều thê bỏ trốn sao?

Tống Liên: "Cô cố tình chọn ngày sinh nhật tròn 18 tuổi của mình để trốn đi là muốn khiêu khích ba mẹ sao?"

Nặc Nặc sửng sốt.

Cô thật sự không biết thứ năm là sinh nhật của nguyên thân.

Cô vội vàng lắc đầu: "Không phải vậy. Chỉ trùng hợp mà thôi."

"Cô vì Hàng Duệ nên mới rời khỏi Cừu Lệ?"

Nặc Nặc có chút xấu hổ.

Nhưng vẻ mặt Tống Liên vẫn rất hoài nghi, xem ra một câu cô ta cũng không tin.

Nặc Nặc phát hiện nữ chủ có một tật xấu, Tống Liên chỉ tin chính bản thân mình. Nhưng hiệu ứng trong sách cũng quá mạnh mẽ, mới một giây trước Tống Liên còn thích Hàng Duệ, sang giây tiếp theo cô ta đã yêu Cừu Lệ luôn rồi.

Nặc Nặc không muốn quan tâm gút mắt tình cảm của cô ta, tự mình đi về phía cổng trường.

Khá tốt, nếu nữ chủ đồng ý...

Thì chờ đến thứ năm đi.

Hôm nay là thứ ba, còn có hai ngày nữa.

-

Tống Liên về đến nhà suy nghĩ thật lâu, trong lòng âm thầm nhảy nhót một hồi lại trầm xuống.

Nhỡ đâu Tống Nặc Nặc chơi cô ta thì sao?

Vốn dĩ Tống Nặc Nặc không phải loại người tốt đẹp gì, mẹ cô chết khiến cô vẫn luôn ghi hận trong lòng. Tại sao lại đột nhiên nhường Cừu Lệ cho cô ta?

Tống Liên trằn trọc suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định đi tìm Tống Chiêm.

"Ba, cho con mượn điện thoại một chút."

Tống Chiêm rất cưng chiều cô ta, thấy vậy thì cười cười: "Đây con cầm đi, có điện thoại thì đưa cho ba là được rồi."

Hôm nay Tống Chiêm vô cùng vui vẻ phấn chấn, không biết Cừu thiếu vì chuyện gì mà có tâm trạng tốt đến vậy, còn ra tay giúp công ty của ông một phen. Khiến ông nhận được rất nhiều cơ hội hợp tác mà trước nay không dám mơ tới.

"Vài phút là được rồi ạ."

Tống Liên cầm điện thoại, nhấn vào số điện thoại của Cừu Lệ.

Tim cô ta đập liên hồi, ngón tay cũng run nhè nhẹ.

Cô ta cứ cầm điện thoại phát ngốc nửa ngày, có chút sợ người đàn ông kia.

Cuối cùng Tống Liên vẫn cắn răng một cái, soạn một cái tin nhắn:

[Xin chào Cừu thiếu, tôi là Tống Liên, em gái của Tống Nặc Nặc. Hôm nay chị ấy có nói với tôi một chuyện, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng...]

Tống Liên nghĩ nghĩ, lại đổi chữ "lo lắng" thành "lo lắng cho chị ấy".

Sau đó hô hấp dồn dập, nói kế hoạch chạy trốn của Tống Nặc Nặc cho anh.

Mặc kệ chuyện này có phải thật hay không.

Chỉ cần Cừu Lệ biết chuyện này thì trong lòng anh sẽ có nghi ngờ với Tống Nặc Nặc. Anh cao ngạo như vậy, tuyệt đối sẽ không tha cho ai dám lừa dối mình. Đến lúc ấy cô ta mới thật sự có cơ hội đến gần anh.

Trong đầu Tống Liên lộn xộn.

Chờ cô ta thật sự gửi đi, bên tai thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của mình.

Tống Liên ngơ ngẩn nhìn dòng nhắc nhở đã gửi tin nhắn thành công.

Thật lâu sau chân cô ta mới bắt đầu mềm nhũn, xụi lơ ngồi ở trên giường.

Hoá ra trong nội tâm của cô ta cũng xấu xí như vậy sao?

-

Nặc Nặc tan học về đến nhà, ngoài cửa biệt thự lại ngoài ý muốn xuất hiện ba con becgie Đức đen xì kia. Nhân viên thuần dưỡng đang chuẩn bị mang chúng nó về.

Năhc Nặc xuống xe sau đó dừng một chút, ổn định lại tâm trạng mới thấp thỏm đi đến trước mặt ba con chó Đức kia.

Cả ba con đều ngẩng đầu nhìn cô.

Trong lòng Nặc Nặc có chút e ngại, cô rụt rè hỏi nhân viên thuần dưỡng: "Tôi có thể cho bọn nó ăn không?"

"Được ạ thưa tiểu thư."

Nặc Nặc cẩn thận cầm lấy đồ ăn, đổ vào chén của từng con một.

Nhân viên thuần dưỡng cười nói: "Tiểu thư không cần sợ. Chúng nó rất ngoan và cũng thông minh nữa. Sẽ không cắn người một nhà."

Nụ cười của Nặc Nặc cứng đờ.

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...

Trách không được đêm đó bọn chúng không cắn cô mà chỉ cắn Hàng Duệ.

Rốt cuộc cô rất sợ chó, cũng không dám gần chúng nó quá. Ba con becgie nhận được mệnh lệnh ăn cơm, chúng nó ngửi ngửi đồ ăn, sau đó vui vẻ bắt đầu ăn thức ăn mà cô cho.

Bộ dáng vẫy vẫy đuôi khi ăn cơm của chúng nó quả thật rất đáng yêu.

Nặc Nặc nhìn trong chốc lát, nhưng những lúc chúng nó hung ác thì cũng rất đáng sợ.

Cho chó ăn xong, trong lòng cô cũng bình tĩnh lại.

Không phải sợ. Không có việc gì cả.

Lúc Nặc Nặc mở cửa đi vào, bên trong biệt thự không bật đèn.

Cô vừa học xong tiết tự học buổi tối, về đến nhà cũng gần 10 giờ. Cô còn tưởng Cừu Lệ vẫn còn đang bận nên chưa về.

Nhưng đến lúc cô mở đèn lên, lại thấy người đàn ông đang ngồi trên sopha hút thuốc, trong lòng theo bản năng mà cảm thấy sợ hãi.

Anh giống như bị ánh đèn làm cho chói mắt.

Hơi hơi nheo mắt nhìn qua đây.

Thấy gương mặt nhỏ xinh đẹp của Nặc Nặc lại biến thành bộ dáng tầm thường của Tống Nặc Nặc, anh cười nhạt một tiếng.

Cô đúng là rất có bản lĩnh, rất lợi hại.

Hoàn toàn như hai người khác nhau.

Cừu Lệ nhớ tới tin tức hôm nay nhận được, trong lòng như bị đâm một nhát dao.

"Lại đây."

Nặc Nặc không dám làm trái ý của anh, hơn nữa cô lại nhớ tới thứ năm, vì thế chỉ có cách ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh.

Cừu Lệ kéo lấy cô, để cho cô ngồi trên đùi mình.

Loại tư thế xấu hổ như này khiến Nặc Nặc chỉ muốn tặng cho anh một cái tát cho anh tỉnh ra.

Một tay khác của anh luồn ra sau lưng Nặc Nặc, tay còn lại thì vuốt ve khoé miệng cô: "Hết bệnh rồi. Không nóng nữa."

Nặc Nặc tránh khỏi tay của anh.

Mặc dù muốn xem cô có phát sốt hay không thì cũng nên sờ trán chứ không phải sờ khoé miệng cô một cách sắc tình như vậy.

Cừu Lệ thấy cô tránh đi, ánh mắt ám lại.

Nhưng trên gương mặt anh lại nở nụ cười: "Nặc Nặc, ngày kia là lễ thành nhân của em rồi."

Hai chữ "Nặc Nặc" anh nhấn nhá vô cùng lưu luyến.

Sau khi cô nghe được hai chữ "ngày kia" thì trong lòng nhảy dựng, cưỡng ép chính mình phải bình tĩnh.

Cô giãy giụa muốn đứng lên.

Nhưng Cừu Lệ lại ôm cô vào trong ngực, vùi đầu vào cổ của cô.

Nặc Nặc bị động tác ngửi đến say mê của anh làm cho cứng đờ, da đầu tê dại.

Anh cười cười nói: "Em thích quà gì? Hửm?"

Nặc Nặc lắp bắp nói: "Không...không c`ần..."

Anh hít vào một hơi, mùi hương của cô rất dễ ngửi, mùi thơm cơ thể của thiếu nữ vừa thanh nhã vừa nhu hoà.

Cừu Lệ tuy cười, nhưng ánh mắt lại lạnh giống như băng: "Đương nhiên phải muốn. Lễ thành nhân hôm đó của em. Tôi sẽ tặng em một món quà lớn."

Món quà khiến em cả đời không thể quên.

Chương 15: 🍓 : Chạy trốn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nặc Nặc cảm thấy Cừu Lệ rất không bình thường.

Tựa hồ anh rất đang tức giận nhưng trên mặt lại mang theo ý cười.

Nhưng nam chủ lúc nào chẳng không bình thường.

Ở trong mắt Nặc Nặc, anh là một người có thể phát bệnh ở mọi nơi. Nhưng hiện tại trong lòng cô đang có chuyện giấu anh, cho nên mỗi động tác của anh đều khủng bố gấp đôi những ngày thường.

Cô cảm thấy Cừu Lệ đã biết chuyện gì đó, nhưng ngẫm lại cũng không có khả năng.

Cuối cùng Nặc Nặc tự an ủi mình rằng vì quá khẩn trương nên cô mới lo lắng linh tinh.

Cừu Lệ vẫn ôm lấy cô, điếu thuốc bị anh dập tắt, trên người vẫn còn nhàn nhạt mùi thuốc lá.

Nặc Nặc không thích mùi này, cô nhíu nhíu mày muốn thoát khỏi anh.

Anh vẫn luôn quan sát biểu tình cho cô nên cũng tự nhiên phát hiện được động tác nhỏ này.

Cừu Lệ bật cười, càng ôm sát cô hơn, khiến hơi thở của mình tràn ngập khoang mũi của cô.

Nặc Nặc thật sự không chịu nổi, cố gắng giãy giụa muốn ra ngoài.

Cửu Lệ cũng không ngăn cản cô, cánh tay ôm cô cũng dần dần buộc chặt lại, ngay sau đó cả người Nặc Nặc bỗng trở nên cứng đờ.

Nơi đó không biết đã cứng rắn từ khi nào, vững vàng chọt vào mông cô.

Nặc Nặc ngốc một hồi lâu mới nhận ra cái kia là cái gì.

Cô ngước mắt nhìn Cửu Lệ. Tên tâm thần này còn cực kì bình tĩnh nhìn cô cong cong môi, gương mặt Nặc Nặc đỏ bừng lên.

"Anh..." Cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Người đàn ông này rất khó nắm bắt. Nếu anh không vui thì chỉ cần nói gì đó không vừa ý anh thì anh sẽ nổi giận ngay lập tức. Nhưng mỗi khi anh vui thì cũng cùng nghĩa với việc anh lại không biết xấu hổ, mặc kệ cô nói cái gì anh cũng vui vẻ nghe.

Cho nên cô không dám làm bừa.

Nặc Nặc cùng anh nhìn nhau một lát, nơi đó không những không mềm xuống, hơn nữa còn có tình trạng cứng rắn hơn.

Hai tai nhỏ của Nặc Nặc đỏ lên.

Cô cắn răng: "Tôi không thoải mái."

Anh thấp giọng cười: "Nặc Nặc, tôi cũng không thoải mái."

Không thoải mái thì buông ra đi tên xấu xa này.

Trước khi không còn nhịn được nữa, Cửu Lệ vẫn phải buông tay ra.

Nặc Nặc nhanh chóng chạy đến cầu thang: "Tôi...tôi phải làm bài tập."

Cửu Lệ không động đậy, cũng không quan tâm "thằng em" của mình vẫn ngóc đầu từ nãy tới giờ.

Ngón tay của anh vuốt vuốt sopha, bất ngờ lớn nhất vẫn nên để dành cho lễ thành nhân của cô.

-

Nặc Nặc làm xong một đề Vật lý lại ngồi học từ đơn một lúc.

Cô cảm thấy khá may mắn khi nguyên thân không chọn khoa văn. Địa lý của cô không tốt lắm, lịch sử cùng chính trị thì trung trung, nếu nguyên thân mà chọn khoa văn thì chắc chắn cô phải đâm đầu vào sách vở để học rồi.

Nặc Nặc làm xong bài tập Vật lí, sai ba bài, còn một bài cuối cùng cô không biết làm.

Ở thế giới thực Nặc Nặc đã thi xong đại học được nửa năm, bây giờ muốn ôn lại các kiến thức cơ bản thì cũng phải cần chút thời gian, với thành tích hiện tại của cô cũng rất khả quan.

Phòng ngủ ở lầu hai này còn có phòng tắm độc lập.

Lúc Nặc Nặc rửa mặt xong chuẩn bị đi ngủ, cô phải xác định cửa phòng đã khoá kĩ rồi mới bất an nằm xuống giường.

Cửu Lệ ở ngay phòng bên cạnh khiến cho gô rất sợ hãi, có loại cảm giác tuỳ thời sẽ gặp ác mộng.

Cô mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, dù sao cũng vừa khỏi bệnh cho nên lúc ngủ cũng không an ổn.

Trong giấc mơ, cô thấy mình chạy trốn bị bắt được, ba con chó becgie Đức cắn xé cô. Giấc mơ lại vừa chuyển, cô lại thấy mình gặp được Cửu Lệ, anh cười âm trầm, sau đó duỗi tay bóp chết cô.

Cô trầm trầm ngủ tới hừng đông mới phát hiện đó là những ác mộng vụn vặt.

Cả người Nặc Nặc đều toát mồ hôi lạnh, cô vội vàng đi tắm một cái mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lúc đó mới hơn 5 giờ sáng, Nặc Nặc trang điểm xong xuôi đi xuống lầu, thấy có người đang trang trí lại biệt thự.

"Mẹ Trần, chào buổi sáng."

Mẹ Trần gật đầu: "Tiểu thư buổi sáng tốt lành."

"Mọi người đang làm cái gì vậy?"

"Đang chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của tiểu thư."

Lúc này Nặc Nặc mới nhớ tới ngày mai chính là lễ thành nhân của nguyên thân.

"Cừu thiếu đâu rồi?"

"Thiếu gia đã đến công ty từ sớm rồi ạ."

Nặc Nặc cảm thấy nếu bỏ qua bệnh tâm thần của Cừu Lệ thì anh là một người kiếm tiền rất chăm chỉ mặc dù anh đã có rất nhiều tiền rồi.

Nặc Nặc nghĩ đến ngày mai mình phải đi, nhìn phòng khách được trang trí xa hoa này khiến cô không khỏi xót tiền: "Tôi...tôi không cần tổ chức tiệc đâu. Cứ như ngày bình thường là được rồi."

Nếu tổ chức tiệc thì chắc chắn Cừu Lệ sẽ mời rất nhiều người đến. Nếu những người đó đều nhìn thấy cô mà cô lại chạy trốn khỏi đây thì chẳng khác nào đang vứt mặt mũi của anh xuống đất vậy.

Nặc Nặc không dám nghĩ đến trường hợp đó, bây giờ cô đã đủ sợ hãi rồi.

Đương nhiên là mẹ Trần không làm chủ được chuyện này.

Bọn họ đều chỉ nghe lời của Cừu Lệ.

Cả ngày hôm đó Nặc Nặc đi học với tâm trạng vô cùng bất an. Tới ngày hôm sau, biệt thự đã được trang hoàng xong. So với sinh nhật của Cừu Lệ thì chỉ có hơn chứ không có kém, ngay cả bóng dáng của anh cũng không thấy cho nên Nặc Nặc không có cách nào nói với anh rằng mình không cần tổ chức tiệc sinh nhật.

Ở lớp học Nặc Nặc đụng mặt Tống Liên rất nhiều lần. Cô ta cứ tỏ vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng Nặc Nặc không chịu nổi, hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Cô sẽ bỏ trốn thật sao?" Tống Liên nhỏ giọng hỏi, những lời này chỉ có mình Nặc Nặc hiểu.

Nặc Nặc gật đầu, nhẹ giọng trả lời: "Ừm."

Tống Liên mím môi không nói gì nữa.

Càng tới gần khoảnh khắc kia, Nặc Nặc càng khẩn trương.

Buổi chiều thời tiết đã bắt đầu thay đổi, trên bầu trời thi thoảng xuất hiện vài tiếng sấm.

Lúc tan học buổi tối đã bắt đầu có mưa nhỏ.

Bên ngoài biệt thự là mấy hàng siêu xe loá mắt, những người được mời đến đây, chẳng sợ dưới cái thời tiết làm cho người ta phiền lòng như thế này, bọn họ vẫn vui vẻ đến đây mua vui cho Cừu Lệ.

Không hiểu vì sao trong lòng Nặc Nặc lại có chút lo lắng.

Nặc Nặc vừa bước vào cửa, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người của cô.

Lúc ấy trên người cô còn mặc đồng phục, gương mặt vẫn là Tống Nặc Nặc, nhiều lắm chỉ là một nữ sinh cấp ba có diện mạo không tồi.

Trong lòng mọi người đều kinh ngạc, hoá ra vị hôn thê của Cừu thiếu lại là người như thế này. Nhưng tươi cười trên mặt lại chỉ hận không thể kết thân ngay với Nặc Nặc.

Nặc Nặc không quen bị mọi người nhìn chằm chằm như vậy.

Mẹ Trần nói: "Cừu thiếu nói tiểu thư lên lầu thay quần áo trước."

Nặc Nặc gật đầu, dưới ánh mắt như hổ rình mồi của mọi người mà đi lên lầu. Bữa tiệc đã bắt đầu, cô cũng đã không còn đường lui, không thể làm mất mặt mũi của nam chủ ngay lúc này được.

Trên lầu đã có nhà thiết kế cùng chuyên viên trang điểm đã đợi sẵn.

Trước mặt Nặc Nặc có một cái hộp, cô cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc đầm dạ hội màu trắng cùng một chiếc vòng cổ.

Cô không thể không thừa nhận, mấy thứ này quá xinh đẹp.

Vòng cổ được làm từ hồng bảo thạch, khắc thành một bông hoa nhỏ đang nở rộ, nhìn vô cùng tinh xảo.

Nặc Nặc chưa từng mặc đầm dạ hội, cô thay quần áo xong, đầm cũng rất vừa người. Nhà thiết kế lấy ra một đôi giày cao gót bằng pha lê đã chuẩn bị từ trước đưa cho cô.

Nặc Nặc đứng ở trước gương, bên trong chính là một thiếu nữ yêu kiều diễm lệ.

Giống một viên lưu li cực kì xinh đẹp nhưng lại mỏng manh dễ vỡ.

Chuyên viên trang điểm đi đến, muốn trang điểm lại giúp cho cô.

Nặc Nặc lắc đầu: "Cứ để như vậy cũng được."

Chuyên viên trang điểm rất khó xử: "Cừu thiếu nói nếu tiểu thư còn xuất hiện với gương mặt này thì ngài ấy không ngại nói vấn đề dung mạo của tiểu thư với Tống Chiêm."

Nặc Nặc nhất thời khiếp sợ, cắn cắn môi.

Tống Chiêm dù sao cũng là ba ruột của nguyên thân. Có vài chuyện nếu bị xáo trộn lên thì lế hoạch của Nặc Nặc cũng coi như đi tong.

Nhân viên trang điểm thấy Nặc Nặc im lặng mới bắt đầu trang điểm lại từ đầu cho cô.

Sau khi trang điểm nhẹ xong, gương mặt này giống với gương mặt ở hiện thực của cô tới tám phần.

Nhân viên trang điểm nhịn không được kinh diễm: "Tiểu thư thật xinh đẹp."

Cổ họng Nặc Nặc khô khốc, một câu cảm ơn cũng nói không được. Lâu rồi cô đã không nhìn thấy gương mặt quen thuộc của mình, cô cũng không nghĩ tối nay sẽ được nhìn thấy nó.

Mẹ Trần đứng ở cửa: "Tiểu thư, Cừu thiếu về rồi. Mời tiểu thư xuống."

Lúc trước Cừu Lệ mới chỉ nhìn thấy gương mặt có năm phần giống hiện tại của mình mà biểu hiện của anh đã trở nên kì lạ rồi.

Tối hôm nay gương mặt này còn giống tám phần, suýt chút nữa đã khác hoàn toàn nguyên thân.

Trong giây lát Nặc Nặc còn tưởng rằng đây chính là gương mặt thật của mình.

Cô quả thật không dám tưởng tượng, lát nữa nhìn thấy Cừu Lệ sẽ xảy ra chuyện gì.

Huống chi Cừu Lệ nói còn muốn đưa cho cô một món quà thành nhân, điều này càng khiến cô lo lắng hơn.

Tuy cô không thích đọc tiểu thuyết bá đạo tổng tài, nhưng bạn cùng phòng của cô lại rất mê thể loại này, còn hay kể cho cô nghe.

Nhớ không lầm thì trước đây bạn cùng phòng của cô từng nói: nếu nam chủ nói muốn đưa món quà thành nhân cho nữ chủ, thì chắc chắn đó chính là mạnh mẽ phá thân.

Nặc Nặc nhìn thiếu nữ kiều diễm trong gương, hai chân không nhịn được mềm xuống.

Cô cảm thấy đêm nay chạy không thoát, nếu cốt truyện không trở lại như ban đầu thì cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ rất đáng sợ.

Nặc Nặc cưỡng ép chính mình phải thật bình tĩnh, chỉ cho phép thành công không được phép thất bại.

Nhưng cô vẫn thấp thỏm không ngừng.

Nặc Nặc nhìn con dao gọt hoa quả trong đĩa đựng trái cây, quyết định lát nữa sẽ tìm cơ hội giấu nó đi.

Lúc Nặc Nặc xuống lầu, trong đại sảnh bỗng yên lặng một giây.

Cô không quen tham dự mấy buổi tiệc như vậy, hoảng loạn ngước mắt, lại đối diện thẳng với ánh mắt của Cừu Lệ.

Anh đứng ở đại sảnh lầu một nhìn cô.

Cách quá xa cho nên Nặc Nặc không thấy rõ ánh mắt của anh.

Nhưng vẫn khiến cô sởn tóc gáy.

Tống Liên hôm nay cũng tới. Vào giây phút nhìn thấy Tống Nặc Nặc, cả người giống như bị đóng băng lại.

Mẹ của Tống Liên - Triệu Tiệp trợn to mắt: "Đấy là Tống Nặc Nặc sao?"

Bình thường thì giống như một tiểu yêu tinh, bây giờ lại giống như trở thành một người hoàn toàn khác.

Vô cùng xinh đẹp.

Tống Liên siết chặt cái ly trong tay, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cô ta không tin đây là Tống Nặc Nặc, nhưng thiếu nữ trên cầu thang xoắn ốc vừa nhìn thấy cô ta đã nở một nụ cười nhợt nhạt.

Tựa như đang nhắc nhở ước định của hai người.

Trên người Tống Liên là một trận rét run.

Thời điểm Tống Nặc Nặc xuất hiện, ánh mắt của mọi người kìm lòng không đậu đều hướng về phía cô.

Không chỉ vì dung mạo mà còn vì khí chất an tĩnh trong sáng trên người của Nặc Nặc.

Thoạt nhìn rất ngoan.

Tống Liên rũ mắt, bàn tay xiết chặt lại.

Không sao, cô cũng chỉ đắc ý được đêm nay thôi. Tất cả những thứ này đều là Cửu Lệ cho cô, qua khỏi đêm nay, khi Cửu Lệ biết được kế hoạch của Tống Nặc Nặc, anh nhất định sẽ rất tức giận.

Lúc ấy Tống Nặc Nặc đừng mong được yên ổn.

Cửu Lệ vươn tay về phía Nặc Nặc, co do dự một lát, cuối cùng vẫn đút tay nhỏ vào trong lòng bàn tay của anh.

Lòng bàn tay của người đàn ông thô ráp, không giống với bộ dáng được nuông chiều từ bé.

Ngược lại càng tôn thêm làn da trắng như tuyết của Nặc Nặc.

Cửu Lệ cong môi, dắt cô đi về phía trước.

Nặc Nặc không biết anh muốn làm cái gì, trong lòng có chút bất an.

Ngay sau đó Cừu Lệ rũ mắt nhìn Nặc Nặc, lại tuyên bố với mọi người: "Đây là vị hôn thê của tôi, Tống Nặc Nặc."

Nặc Nặc không thể tin tưởng mà nhìn anh.

Anh câu môi, cũng nhìn cô: "Nặc Nặc rất yêu tôi, cả đời cũng sẽ không rời khỏi tôi, đúng chứ?"

Hàn ý trong lòng cô dày đặc.

Mọi người đều đang chờ cô trả lời, mà đêm nay cô lại lên kế hoạch rời khỏi anh.

Ít nhất bây giờ cũng không thể để anh phát hiện ra điều gì không thích hợp, vì thế Nặc Nặc đành run rẩy nói: "Đúng vậy."

Ngón tay anh lướt qua khoé mắt cô, anh rũ mắt, ghé vào bên tai cô thì thầm: "Tốt lắm, nhớ kỹ những gì em nói."

Bữa tiệc rất nhanh đã kết thúc, phảng phất chỉ là Cừu Lệ sắp xếp một sân khấu mở màn đầy xa hoa.

11 giờ đêm, mọi người đã về gần hết, mưa đêm cũng đã tạnh, anh sờ sờ tóc cô: "Đi nghỉ trước đi."

Nặc Nặc về phòng, cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Món quà lớn mà Cừu Lệ nói...đến bây giờ cô còn chưa biết đó là cái gì.

Mặc kệ là cái gì thì Nặc Nặc cũng không muốn nhận.

Mà lời hứa ngày hôm nay, chắc cô cũng bị ấm đầu rồi mới hứa với tên bệnh tâm thần đó là sẽ bên nhau cả đời.

Cô thà tự sát cũng không muốn sống cả đời với anh.

Nặc Nặc tự an ủi chính mình.

Không có việc gì, không phải mọi thứ vẫn còn bình thường sao?

Cô lẳng lặng chờ đợi cơn mưa vào lúc rạng sáng kia.

Nặc Nặc chờ đến 2 giờ sáng, bên ngoài đã bắt đầu mưa nhỏ.

Cô thay một bộ quần áo giữ ấm bình thường sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Phòng của Cừu Lệ đã không có tiếng động, chắc anh đã ngủ rồi.

Nhưng Nặc Nặc biết mình sẽ chạy không thoát nên trong lòng vô cùng sợ hãi.

Cũng không biết có thể chạy được bao xa.

Anh vừa công bố vị hôn thê, cô lại ngang nhiên vả ngược vào mặt anh. Chắc chắn anh sẽ tức chết.

Nặc Nặc rất sợ hãi nhưng cô vẫn rón rén đi xuống lầu.

Nếu không đổi cốt truyện về như cũ, chẳng lẽ cô muốn sống cả đời với Cừu Lệ sao? Không nói ở cùng nam chủ sẽ khổ sở thế nào mà nữ chính cùng các nữ phụ khác nhất định sẽ không để yên cho cô.

Nặc Nặc ôm tay áo, cẩn thận mở cửa lớn, gió lạnh bên ngoài đã ập vào mặt.

Quá lạnh.

Tim cô đập liên hồi, Nặc Nặc men theo cửa lớn đi ra ngoài.

Nặc Nặc đã quan sát một thời gian, nếu muốn không để bảo tiêu phát hiện thì chỉ có thể nhảy ra từ chỗ này. Đêm đó cô cùng Hàng Duệ chạy trốn cũng chọn nơi này.

Màn trời đen nhánh, Nặc Nặc lo sợ, toàn bộ căn biệt thự là một mảnh an tĩnh.

Nặc Nặc cẩn thận không làm mình bị thương, lúc ra đến ngoài biệt thự rồi mà cô vẫn còn ngây ngốc.

Không có tiếng chó sủa, đèn cũng không được bật lên.

Cô thật sự chạy trốn được rồi sao?

Vậy bây giờ cô nên đi đâu đây?

Không có Hàng Duệ, cô nên gọi taxi về nhà họ Tống sao?

Trong lúc Nặc Nặc do dự, bỗng có một tia chớp cắt ngang bầu trời.

Nặc Nặc nhìn thấy người đàn ông trong màn mưa.

Cừu Lệ đứng ở trước cô, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Nặc Nặc.

Người đàn ông còn chưa thay quần áo, trên người vẫn là bộ vest mặc trong bữa tiệc, bảo tiêu đứng cạnh che ô cho anh.

Cách xa như vậy mà trong khoảnh khắc tia chớp loé lên, tựa hồ cô có thể nhìn thấy nét âm u rét buốt trên gương mặt của anh.

Sao...Cừu Lệ lại ở chỗ này chờ cô?

Trong lòng Nặc Nặc vô cùng khủng hoảng. Cô cảm thấy đêm nay còn đáng sợ hơn đêm đầu cô xuyên vào cuốn sách này. Cô biết anh đã phát hiện, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nổi giận.

Người đàn ông lạnh lùng cong môi: "Em muốn đi đâu vậy? Vị hôn thê của tôi?"

Đêm nay chính là lễ thành nhân của em mà!

Chương 16: 🍓 : Trả giá đắt (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Cả người Nặc Nặc bị nước mưa xối ướt đẫm.

Hàm răng cô phát run, trong lòng đã lạnh một nửa, hoá ra...Cừu Lệ đã biết trước chuyện này.

Nặc Nặc chỉ nói chuyện này cho duy nhất một người - đó chính là Tống Liên.

Nữ chủ vậy mà lại nói chuyện cô sẽ trốn đi cho nam chủ nghe?

Cốt truyện lúc này đã hoàn toàn tan vỡ rồi.

Mà thứ Nặc Nặc phải đối mặt bây giờ chính là nam chủ với cảm xúc đáng sợ của anh.

Tiếng sấm rền vang trên bầu trời nhưng ngay cả một câu biện minh cô cũng không thốt ra được.

Khoé miệng Cừu Lệ treo một nụ cười, điềm tĩnh đi tới trước mặt cô.

Lúc này anh không cần dù, cứ thế cùng cô đứng dưới cơn mưa. Mưa càng lúc càng lớn, giờ phút này Nặc Nặc vô cùng sợ hãi việc phải đối mặt với anh, anh chỉ cần tiến thêm một bước thì cô lại lập tức lui về phía sau một bước.

Mãi cho tới khi đụng phải lan can, phía sau không còn đường lui.

Mái tóc đen ngắn của Cừu Lệ nhảy mắt đã ướt đẫm.

Anh duỗi tay nắm lấy cằm Nặc Nặc, ép cô phải nhìn mình:

"Em đang run sao? Hửm? Sợ tôi?"

Nặc Nặc cảm thấy trong chớp mắt bàn tay kia sẽ chuyển xuống tới cổ của cô.

Sức lực của nam chủ rất lớn, cô cảm giác như cằm của mình sắp bị anh bóp vỡ vụn.

Nặc Nặc cắn môi không rên một tiếng.

Thậm chí cô còn nghĩ, đừng tra tấn cô như vậy nữa mà cứ để cô chết một cách thoải mái đi.

Cô không muốn ở trong quyển sách này, càng không muốn ngày nào cũng phải tiếp xúc với tên nam chủ bệnh thần kinh này.

Nếu nam chủ lại giết cô một lần nữa, nói không chừng cô có thể trở về hiện thực.

Nghĩ là như vậy, nhưng trong khoảnh khắc đối mặt với cái chết, cô cũng không có cách nào để khiến mình thôi sợ hãi.

Cừu Lệ cười nhẹ: "Em sợ cái gì chứ? Cùng tôi về nhà nào."

Có đánh chết Nặc Nặc cũng không muốn trở về, cô run run nói hết lời: "Cừu Lệ, tôi muốn về nhà của tôi. Anh nói đúng, tôi thực sự rất sợ anh. Tôi nghĩ anh chắc cũng không cần một người vợ lúc nào cũng sợ anh, muốn rời khỏi anh đâu nhỉ? Nhà họ Tống cũng đâu phải có mỗi đứa con gái, Tống Liên khá tốt, em ấy..."

Ánh mắt của Cừu Lệ bỗng nhiên lạnh xuống, anh ra lệnh: "Im miệng."

Nặc Nặc nhìn anh, sợ tới mức gần khóc nhưng vẫn cứng rắn nói hết: "Tôi không thích anh mà anh cũng không thích tôi, cứ gượng ép như vậy thì cả hai đều không hạnh phúc."

Tròng mắt của anh lại càng thêm lạnh lẽo, một lúc sau anh bật cười, đây chính là nụ cười của một tên bệnh tâm thần:

"Ai nói tôi không thích em?"

Ngay sau đó trời đất quay cuồng, cả người bị bế lên.

Tên bệnh tâm thần này lại dám khiêng cô đi vào trong biệt thự.

Động tác này khiến dạ dày của cô không thoải mái, còn làm cô muốn nôn mửa.

Nếu một giây trước Nặc Nặc còn hi vọng Cừu Lệ sẽ giết mình thì giờ phút này cô lại sợ hãi đến nỗi toàn thân phát run.

Cô liều mạng giãy giụa: "Tôi muốn về nhà..."

Tia chớp đâm thủng bầu trời đêm.

Nặc Nặc không quan tâm, cứ thế gào lên: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Nhưng trong quyển sách này không có ai quan tâm cô cả, chỉ có một người duy nhất chính là Hàng Duệ nhưng Nặc Nặc lại không muốn liên luỵ tới cậu.

Nặc Nặc bị ném vào trong bồn tắm, cả người đau nhức.

Vách tường bồn tắm lạnh băng khiến cô run rẩy, nhưng cô bất chấp lạnh lẽo, cô biết hoàn cảnh lúc này rất không ổn nên liều chết bấu lấy vách tường muốn bò ra ngoài.

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng, vươn tay vặn nước ấm ra.

Nước ấm chảy thẳng xuống mặt cô khiến cô không mở nổi mắt.

Quần áo ướt đẫm dán ở trên người, cô còn chưa kịp đứng dậy, Cừu Lệ đã trực tiếp bước vào bồn tắm.

Cổ tay của cô bị ấn ở trên đỉnh đầu.

Hơi nước mờ mịt.

Trên cổ tay truyền đau đớn, anh đè ở trên người cô. Toàn bộ nước ấm xối vào người anh sau đó lại chảy vào thân thể của cô.

Nặc Nặc sặc một ngụm nước, sặc đến nỗi chảy cả nước mắt.

Đèn trong phòng tắm được bật lên.

Anh đứng từ trên cao nhìn xuống, rũ mắt liếc cô.

Khuôn mặt nhỏ bị nước ấm hun đến phiếm hồng, bởi vì bị sặc nên còn đang ra sức ho. Nhưng sức lực giãy giụa của cô rất nhỏ, giống như đoá hoa xinh đẹp không có gai góc.

Khoé mắt Nặc Nặc chảy ra nước mắt, hiện tại gương mặt của cô không nhiễm son phấn, lệ chí đỏ tươi ướt át.

Thật xinh đẹp.

Cười rộ lên rất xinh đẹp, lúc giãy giụa mắng người cũng rất xinh đẹp.

Anh tuỳ ý cười hai tiếng, cúi người xuống: "Nặc Nặc, sinh nhật 18 tuổi vui vẻ nhé!"

Nặc Nặc không hề cảm thấy vui vẻ, bây giờ cô đang rất sợ hãi có được không?

Chương 16-2: 🍓 : Trả giá đắt (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nặc Nặc không kìm được nước mắt, thậm chí cô còn không biết giây tiếp theo tên bệnh tâm thần này sẽ làm gì với cô: "Cừu Lệ, tôi sai rồi, tôi xin lỗi. Tôi không dám trốn đi nữa, anh buông tôi ra được không?"

Anh cũng không quan tâm đến những gì cô nói: "Đêm nay là lễ thành nhân của em mà? Tôi sẽ có cách khiến em phải nhớ tôi cả đời."

Anh cười khẽ, hai từ "cả đời" phát ra từ trong miệng anh cũng khiến sống lưng người phát lạnh.

Nặc Nặc run đến lợi hại, nước ấm đã đầy bồn, cả người cô ngâm ở trong nước.

Một tay Cừu Lệ túm chặt lấy hai cổ tay của cô, chân dài chặn chân cô lại.

Một tay khác thì thong thả bắt đầu cởi quần áo của cô.

Nặc Nặc khóc thành tiếng: "Đừng mà...Tôi không muốn..."

Cô chán ghét anh, có chết cũng không muốn làm việc này với tên bệnh tâm thần này.

Nhưng Cừu Lệ cũng chẳng để tâm đến suy nghĩ của cô, cũng mặc cô giãy giụa điên cuồng. Anh vẫn nhẹ nhàng cởi áo của cô xong rồi lại chạm đến quần.

Móng tay của cô xẹt qua tạo thành một vết xước trên mặt Cừu Lệ nhưng anh lại giống như không cảm thấy đau, nháy mắt một cái đã lột sạch quần áo của cô.

Cả người Nặc Nặc trần trụi lộ ra dưới mắt anh, sợ hãi cùng xấu hổ ùa đến vây cô lại.

Cô vừa khóc vừa mắng anh: "Cừu Lệ anh chính là tên điên. Đồ biến thái, đồ thần kinh. Anh như vậy là cưỡng gian đó!"

Mỗi một câu mắng của cô lại đổi lấy sắc mặt của anh lạnh thêm một phần.

Sau đó anh bật cười: "Em nói đúng lắm, như em mong muốn."

Dưới ánh đèn mờ ảo cùng hơi nước, thân thể của cô đẹp đến nỗi khiến anh hít thở không thông.

Xinh đẹp giống như gương mặt của cô.

Cũng hấp dẫn như tính cách của cô vậy.

Thành thục lại ngây ngô, ngây thơ lại yêu dã. Cố tình cô chỉ cần hơi động một chút, loại kích thích này lại tăng thêm một phần.

Cừu Lệ cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên đầu vai trần trụi của cô.

Nặc Nặc sắp phát điên rồi, cảm giác xấu hổ khi khoả thân cô đã không còn quan tâm nữa, trong nháy mắt anh cúi đầu, cô điên cuồng cắn mạnh vào cổ của anh.

Từ trước đến nay cô vẫn luôn rất ngoan ngoãn, chưa từng có hành động mất khống chế như vậy bao giờ.

Cô gắt gao cắn răng, hận không thể cắn chết đồ xấu xa này.

Cừu Lệ thấp giọng kêu rên một tiếng.

Rõ ràng trên mặt cô còn treo đầy nước mắt nhưng cắn lại không nhẹ một chút nào. Anh cứ để cô cắn trong chốc lát, sau đó mới nắm lấy cằm của cô, hơi dùng một chút lực.

Cầm Nặc Nặc tê rần không thể cắn được nữa, cuối cùng chỉ có thể nhả miệng ra.

Môi của cô đỏ thắm, bên trên còn dính máu.

Cắn tàn nhẫn thật.

Nhưng cô khóc cũng rất đáng thương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, nức nở khóc lóc, bây giờ còn xấu hổ muốn che người mình lại.

Anh giống như không thấy đau, cũng mặc kệ máu đang chảy, chỉ cẩn thận lau đi vết máu trên môi cô.

Hiếm khi anh dịu dàng như vậy.

Nước trong bồn tắm đã dâng đến cổ của Nặc Nặc.

Nặc Nặc bị anh cưỡng ép ngưỡng đầu lên để hô hấp, động tác này giống như cô đang đón ý nói hùa với anh khiến cô khóc càng lớn hơn.

Cô hận anh!

Cừu Lệ cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào môi cô.

Sau đó bắt đầu tự cởi áo sơmi của mình ra.

Anh tự cởi quần áo của mình nhẹ nhàng hơn so với lúc cởi quần áo cho Nặc Nặc rất nhiều.

Nặc Nặc vô cùng tuyệt vọng, cô đã khóc đến nỗi mất hết sức lực. Cô quay đầu đi, một chút cũng không muốn nhìn tên điên này khoả thân.

Cừu Lệ bật cười thành tiếng.

Không biết vì sao, nhưng có lẽ anh cũng biết cô chán ghét mình cho nên năng lực thừa nhận sự thật của anh cũng cứng rắn hơn.

Nhìn bộ dáng vừa xấu hổ vừa tức giận này của cô, anh cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Thật sự anh rất thích rất thích rất thích cô.

Anh sợ cô lại sặc nước cho nên dứt khoát bế cô lên.

Da thịt hai người dán vào nhau, trong lòng là thân thể mềm mềm non nớt như bông khiến anh yêu thích không muốn buông tay.

Trong lòng anh cũng mềm mại theo.

Cừu Lệ ôm Nặc Nặc đến giường, lúc hôn lấy cô cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Nước mắt của Nặc Nặc giàn giụa nhưng anh cũng rất kiên nhẫn lau khô cho cô.

Cả người Nặc Nặc run lẩy bẩy, giây phút anh vùi đầu hôn cổ cô, trong đầu Nặc Nặc đều trống rỗng.

Chỉ còn một ý nghĩ, đó chính là cô chán ghét người đàn ông này, cô không muốn anh chạm vào mình.

Nặc Nặc sờ đến con dao gọt hoa quả dưới gối đầu, đây là lúc trước cô vì đề phòng nên đã đặt trước ở đây. Cô không thích tên nam chủ biến thái này, cũng không muốn nhận cốt truyện cẩu huyết như vậy.

Người đàn ông đang động tình, sợ làm đau cô nên bàn tay đang nắm cổ tay cô cũng buông lỏng.

Nặc Nặc cảm nhận được nụ hôn của anh dừng ở trên xương quai xanh, cuối cùng cô nhắm mắt lại, cắn răng đâm một dao xuống.

"Phập" một tiếng, dao ghim vào da thịt.

Ngay sau đó cổ tay cô đau xót, dao nhỏ rơi khỏi tay.

Nặc Nặc mở to mắt, đối diện với gương mặt lạnh băng của anh. Cừu Lệ lạnh lùng gằn từng chữ:

"Em muốn giết tôi?"

Chương 16-3: 🍓 : Trả giá đắt (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nặc Nặc theo bản năng lắc đ`ầu.

Phản ứng của cô trở nên chậm chạp, lòng bàn tay dính nhớp, đó chính là máu của anh.

Một dao kia cô đã đâm vào lưng của anh.

Cảm giác lưỡi dao ghim vào da thịt này khiến cô hỏng mất.

Từ trước đến nay Nặc Nặc vẫn luôn là một cô gái vô cùng ngoan ngoãn lại nghe lời. Đừng nói là giết người, ngay cả mấy động vật nhỏ đi lạc trước cửa tiểu khu cô cũng sẽ tìm cách giúp chúng nó.

So với sự bình tĩnh của Cừu Lệ thì Nặc Nặc lại cảm thấy một dao này giống như đâm vào người cô vậy.

Gương mặt nhỏ của cô tái nhợt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cô sắp hỏng mất.

Cô nức nở thành tiếng: "Xin lỗi...Thật xin lỗi..."

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, thấy cô thật sự sợ chết khiếp r`ồi. Trong lòng lại không khỏi cảm thấy bu`ồn cười, lá gan bé như vậy mà cũng dám đâm một dao vào người anh, có thể thấy cô thật sự chán ghét anh đến tận xương tuỷ.

Anh cũng không quan tâm vết thương trên lưng.

Nhìn cô nhu nhu nhược nhược lại hoảng sợ run rẩy, trong nháy mắt b`ầu không khí trở nên an tĩnh, anh cũng cảm thấy mình xong đời r`ồi.

Nữ sinh này tát anh ba cái, còn thọc anh một dao.

Nhưng mỗi khi anh nhìn cô lại không có cách nào nổi giận, cũng không có oán hận.

Vĩnh viễn chỉ nghe được tiếng đập điên cuồng của trái tim trong lồng ngực.

Anh cẩn thận lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc, ông đây còn chưa chết được."

Ánh mắt thanh triệt sạch sẽ của cô tràn đầy nước mắt, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, cảm thấy mình thật sự xong đời rồi.

Giờ phút này không những không muốn giết cô mà anh lại cảm thấy đau lòng cùng buồn cười.

Anh kéo lấy chăn bọc cô lại, sau đó đi xuống giường.

Cừu Lệ đi vào phòng tắm nhìn vết thương qua tấm gương.

Cũng may miệng vết thương không sâu, chút sức lực này của cô cũng không giết người được.

Nhưng Cừu thiếu muốn ngủ với một cô gái, không ngủ được thì thôi lại còn bị người ta đâm cho một dao, anh còn dỗ người ta nín khóc. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì có thể làm chuyện cười cho đám người kia cả một năm.

Cừu Lệ lắc lắc đầu đi ra ngoài.

Nặc Nặc vẫn còn đang thút thít nức nở, một đôi mắt đen to lúng liếng cứ nhìn chằm chằm anh.

Tựa hồ muốn nhìn xem anh đã chết hay chưa.

Cừu Lệ cười cười...thật là cmn...vậy mà anh lại cảm thấy cô đáng yêu, chắc chắn là anh bị điên rồi.

Vết thương trên lưng còn đổ máu, anh cũng không nỡ chạm vào cô, cô xuống tay cũng không lưu tình chút nào.

Cừu Lệ thấy tinh thần của cô không tốt lắm, nhẹ nhàng sờ sờ tóc cô, cười nói: "Nhìn cái gì? Mặc quần áo nhanh lên rồi ra ngoài gọi người vào đây. Không em thật sự muốn nhìn thấy ông đây chết mới vừa lòng sao?"

Cô lắc lắc đầu hít hít mũi, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Trong lòng anh mềm đến rối tung rối mù, suýt nữa đã quên việc mình tức giận vì cô muốn rời khỏi đây.

Cừu Lệ biết cô thẹn thùng, vì thế anh đi đến tủ quần áo lấy cho cô một bộ váy.

"Đừng khóc, tôi không đau. Ra ngoài gọi người được không? Hửm?"

Nặc Nặc được anh trấn an xong, chui trong ổ chăn mặc xong váy, thần kinh căng chặt lúc này mới được thả lỏng một chút. Cô chạy nhanh xuống dưới lầu tìm người, cô không muốn giết người, nếu không cả đời này cô sẽ gặp ác mộng mất. Tam quan của cô không có vặn vẹo như Cừu Lệ đâu.

Mẹ Trần buổi tối đã về nhà, trong biệt thự chỉ còn đám người dưới trướng Cừu Lệ.

Bọn họ nhận được tin tức xong thì vội vàng lên lầu, người trên của Cừu Lệ trần trụi nhưng phía dưới đã mặc xong quần.

Phòng ngủ của Nặc Nặc lộn xộn, vành mắt cô đỏ ửng, trên khăn trải giường màu hồng nhạt còn dính máu.

Mấy tên vệ sĩ vội vàng chạy lên xem tình hình của ông chủ thấy cảnh này cũng không khỏi đỏ mặt.

Cừu Lệ lạnh nhạt phân phó: "Gọi bác sĩ gia đình tới đây. Vết thương nhỏ như này không cần đến bệnh viện."

Người nọ nhận lệnh xong nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi còn không nhịn được lặng lẽ liếc Nặc Nặc một cái. Vết thương trên lưng của Cừu thiếu chắc chắn không phải tự ngài ấy tạo ra, vậy khẳng định đó là do Nặc Nặc làm.

Cô đúng là to gan lại còn biết cách chơi thật đấy.

Nặc Nặc đứng ở cửa nhòm vào, bây giờ cô vô cùng sợ hãi lại mờ mịt. Lúc trước cô chỉ mắng anh một câu mà anh đã nổi giận, nay cô còn dám thọc anh một dao, lát nữa không biết cô còn toàn thây hay không.

Ngón tay của Nặc Nặc run nhè nhẹ.

Cả đời này chắc cô chẳng thể quên cảm giác đáng sợ khi làm tổn thương người khác.

Chẳng sợ chuyện này vốn dĩ là anh sai.

Nặc Nặc chỉ đang tự vệ mà thôi.

Có thể cô chính là người đầu tiên cứng rắn xoay chuyển cốt truyện của bá tổng văn, hơn nữa còn là một nữ phụ qua đường dám đâm nam chủ một nhát dao.

Cừu Lệ nhìn thoáng qua Nặc Nặc đang sợ hãi khép nép đứng ở cửa, bình tĩnh gọi cô: "Lại đây."

Cô do dự một lát, sau đó mới đi đến trước mặt anh.

Anh thấy hốc mắt cô vẫn còn hồng, trên lông mi còn treo nước mắt, thanh âm không khỏi thấp xuống vài phần: "Mở ngăn kéo của bàn trang điểm ra, cầm cái hộp đó lại đây."

Bây giờ cả người Nặc Nặc đều mê mang không biết nên làm cái gì, cô cứ ngây ngốc làm theo lời Cừu Lệ nói. Quả nhiên bên trong ngăn kéo bàn trang điểm có để một hộp quà nhỏ, bên trên còn thắt một cái nơ màu trắng rất xinh xắn.

Cô còn chưa thoát ra khỏi nỗi sợ hãi ban nãy, cầm hộp quà nhỏ nức nở một tiếng.

Thật sự quá đáng thương.

Anh cong cong môi: "Mở ra nhìn xem."

Nặc Nặc mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay thuỷ tinh rất tinh xảo.

Nặc Nặc ngơ ngẩn nhìn chiếc vòng tay.

"Nặc Nặc."

Cô nâng mắt lên, giọt nước mắt treo trên lông mi hơi rung động.

Anh chợt mềm lòng: "Đừng khóc, sinh nhật vui vẻ. Đây mới là quà sinh nhật của em. Vừa rồi doạ em sợ sao?"

Nặc Nặc nhìn thẳng vào mắt anh, thoạt nhìn chẳng khác gì một người đàn ông bình thường.

Tuy Nặc Nặc không biết chiếc vòng tay này được đặt vào phòng cô từ khi nào, nhưng hành động vừa rồi của Cừu Lệ không phải đơn thuần là muốn doạ cô. Lúc ấy anh đã cởi sạch quần áo của cô ra rồi.

Hơn nữa nhìn biểu cảm thoả mãn lúc đó của anh thì cô đã biết anh căn bản không muốn dừng lại.

Anh thật sự muốn cô trả giá đắt vì dám chạy trốn.

Nếu không phải cô đâm anh một dao thì anh đã sớm đi vào.

Nặc Nặc biết, tổng tài bá đạo trên thế giới này đều có một mạch não như nhau đó chính là tự đại cuồng vọng, vĩnh viễn chỉ nghĩ cho bản thân mình. Cừu Lệ tuyệt đối không phải loại người gì tốt.

Anh còn ác liệt hơn tất cả các tổng tài bá đạo mà cô biết, anh còn là người gặp sắc nảy lòng tham.

Nhưng Nặc Nặc cũng không dám trở mặt với anh. Nếu anh đã nguyện ý giả làm một người bình thường, như vậy cũng tốt hơn là một tên tâm thần.

Nếu cô lại chọc anh tức giận thì chắc chắn anh sẽ không ngại mà tiếp tục chuyện còn dang dở vừa rồi.

Nghĩ đến ngọn nguồn của thất bại lần này, Nặc Nặc không khỏi tức giận.

Thế mà lại thất bại vì nữ chính.

Nữ chủ bán đứng cô thì thôi, ai ngờ tam quan lại còn bất chính như vậy. Không phải nhân thiết của nữ chính được xây dựng là thiện lương sao?

Tống Liên có nghĩ tới rằng nếu cô ta làm như vậy nam chủ sẽ giết chết cô không? Rõ ràng Tống Liên cũng biết nam chủ xấu tính như thế nào.

Cho dù Tống Liên có chán ghét mình, nhưng dù sao nguyên thân cũng là chị gái ruột của cô ta mà?

Nặc Nặc cũng không dám tin tưởng nhân thiết của quyển sách này nữa.

Trong lòng cô uỷ khuất lại nghẹn một cục tức, cô thậm chí còn không dám nói đến sự ác độc của nữ chủ cho nam chủ nghe.

Nam chủ nếu không yêu nữ chủ mà cứ một hai đòi dây dưa với Nặc Nặc thì đây mới là điểm chết người.

Nặc Nặc cùng Tống Liên xem như chính thức trở mặt.

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc muốn làm người xấu, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhìn người đàn ông cao hơn mình rất nhiều: "Cừu Lệ, anh có đau không?"

Cừu Lệ cười nhẹ nói: "Đau lắm, em thổi thổi giúp tôi được không?"

Má cô phiếm hồng, trong lòng thầm mắng anh không biết xấu hổ.

Nếu cô có thể giết chết nam chủ thì thế giới này sẽ khoa học hơn bây giờ rất nhiều.

Chỉ cần ở thế giới này thì không một ai có thể khiến nam chủ chết cả.

Trong lòng Nặc Nặc cũng bình tĩnh trở lại, ít nhất một dao này của cô cũng không giết người được.

Cô lấy hết dũng khí để nêu ý kiến với nam chủ: "Anh xem tôi hư như vậy, còn làm anh bị thương nữa. Tôi cảm thấy Tống Liên rất ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không làm anh bị thương. Hơn nữa tính tình nó còn hoạt bát thú vị, còn tôi chỉ muốn chuyên tâm đi học..."

Ý cười trên mặt nam chủ đã không còn, tầm mắt lạnh như băng nhìn cô.

Nặc Nặc cũng không cần cái mạng này nữa. Dù sao cô đã đâm anh một dao thì những ngày tiếp theo chắc chắn sẽ không được yên ổn. Dưới ánh mắt thâm trầm của anh, cô lấy hết can đảm nói: "Tống Liên cũng họ Tống, hay là anh thử đổi cho em ấy tới đây xem sao."

Anh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng duỗi tay xoa xoa má của cô: "Nhưng tôi không thích bộ dáng của Tống Liên, cô ta không có ngực cũng không có mông. Vẫn là em dễ gợi dục vọng của tôi hơn."

Tai nhỏ của Nặc Nặc đỏ lên, cô thật sự muốn mắng chết tên đàn ông xấu xa vô liêm sỉ này.

Ngay sau đó tên bệnh tâm thần lại cười nói: "Muốn đổi cũng được."

Cô ngẩn người, tràn đầy hi vọng mà nhìn anh.

"Lột da của em xuống rồi khoác lên người Tống Liên là được."

Sắc mặt Nặc Nặc trắng bệch.

"Đổi hay không đổi? Hửm? Nói đi."

"Không, không đổi."

Anh cười: "Ngoan."

Nặc Nặc sởn tóc gáy, lần đầu tiên sự sợ hãi đối với một người đàn ông của cô đạt tới cực điểm.

Nhưng tâm trạng của Cừu Lệ lại hoàn toàn không xong, cô chán ghét anh như vậy còn đau hơn khi bị đâm một dao vào tim nữa.

Chờ bác sĩ băng bó cho anh xong, trên mặt anh vẫn không có một tia ý cười.

Sợ tới mức mọi người đều im lặng như ve sầu mùa đông.

Nặc Nặc vẫn luôn im lặng.

Chạy trốn bị bắt được, cô còn suýt chút nữa giết chết nam chủ, bây giờ chính là cục diện tồi tệ nhất.

Nếu không thể về nhà thì cô cũng muốn cách xa tên bệnh tâm thần này.

Nhưng với tính cách của Cừu Lệ thì căn bản hiện tại anh không muốn buông tha cho cô.

Anh thật sự có hứng thú với cô.

Trong bá tổng văn có một thứ vô cùng đáng sợ, đó chính là "sự hứng thú". Mà Cừu Lệ lại có quá nhiều tính thú.

Muốn Cừu Lệ thả cô ra thì Tống Liên chính là hy vọng duy nhất.

Tâm Nặc Nặc như tro tàn, cô muốn thử thêm một lần nữa.

Nặc Nặc đặt vòng thuỷ tinh ở trước mặt anh, người đàn ông nhấc chân, không vui nhìn cô: "Không thích?"

"Không phải." Nặc Nặc nói: "Nhưng tôi muốn đổi sang một món quà khác."

Cừu Lệ nhìn cô, đồng tử sâu không thấy đáy.

Nặc Nặc rũ lông mi nói: "Tôi nhớ Tống Liên, anh để con bé tới biệt thự ở một tháng đi."

Lời này của cô vừa nghe đã biết là nói dối, cô thế mà tình nguyện không muốn sống cũng nhất định không muốn ở bên anh, còn chưa từ bỏ ý định thay đổi người.

Cừu Lệ nhìn cô, miệng vết thương ẩn ẩn đau, anh tức giận đến cực điểm, dứt khoát cầm lấy chiếc vòng thuỷ tinh kia ném thẳng vào tường.

Thuỷ tinh vỡ thành từng mảnh, dưới ánh chiết xạ của ánh đèn càng sáng đến chói mắt.

Sau một lúc lâu anh bật cười: "Được thôi, như em mong muốn."

Chỉ mong sau này em sẽ không hối hận.

Tống Nặc Nặc!

Chương 17-1: 1🍓: Si mê

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit by Sel

Nặc Nặc không hối hận, thật ra cô vui vẻ g`ần chết có được không?

Vốn dĩ cô còn cho rằng mình xong đời r`ồi, một là bị Cừu Lệ giết chết, hai là sớm hay muộn cũng bị anh tra tấn mạnh hơn, nhưng cuối cùng dưới sự giận dữ anh lại đ`ồng ý với cô.

Nếu Tống Liên đến đây, anh sẽ phát hiện chẳng qua Nặc Nặc chỉ là thú vui nhất thời không thú vị, Tống Liên mới là định mệnh cả đời của anh.

Tuy Nặc Nặc không thích Tống Liên nhưng đối với phát triển như vậy lại rất vui mừng.

Thời gian 1 tháng cũng đủ để Tống Liên cùng Cừu Lệ vun đắp tình cảm.

Nặc Nặc vừa mới khỏi cảm cúm, ban đêm ngủ cũng không mấy ngon giấc.

Ngày hôm sau là thứ sáu, Nặc Nặc vẫn theo lẽ thường đến trường học.

Sắc mặt của mẹ Tr`ần khi nhìn cô rất không cps thiện chí - người làm trung thành này đã biết chuyện tối hôm qua Nặc Nặc đã đâm Cừu Lệ một dao r`ồi.

Thế nên lúc mang sữa bò cho Nặc Nặc, bà còn cố tình đặt mạnh ly sữa xuống bàn để bày tỏ sự tức giận.

Nặc Nặc mím môi không nói gì, ăn xong bữa sáng thì lẳng lặng ra cửa.

Mẹ Trần ở sau lưng cô chêm thêm một câu: "Miệng vết thương tối qua lại vỡ ra, Cừu thiếu đến bệnh viện rồi."

Người đàn ông kia dù có nhịn được đau, nhưng đó cũng là bị thọc một dao chứ không phải một vết thương nhỏ.

Bước chân của Nặc Nặc hơi khựng lại, nhưng cô không hề quay đầu mà cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Mẹ Trần cảm thấy Cừu thiếu không giết chết cô bé không có lương tâm này thật sự là một chuyện rất thần kỳ.

Cừu thiếu xấu tính từ khi nào sức chịu đựng lại cao như vậy?

Thứ sáu cũng là ngày công bố thành tích thi tháng của Nặc Nặc.

Triệu Lệ nhẹ nhàng đi vào phòng học: "Lần này các em đều thi không tồi, tan học lớp trưởng lấy một bản dán ở bảng thông báo. Hàng Duệ vẫn đứng đầu khối, đứng thứ 3 của thành phố. Hy vọng em có thể giữ vững phong độ như này."

Cả lớp ồ lên, Thất Trung không được tính là trường học tốt, nhưng có thể lấy được thành tích đứng thứ 3 thì đúng là rất lợi hại.

Ngay cả Lữ Tương cũng nhỏ giọng nói bên tai Nặc Nặc: "Hàng Duệ cũng trâu bò thật."

Nặc Nặc gật đầu, cậu đúng là rất lợi hại.

Có thể thấy nếu như Cừu Lệ không xuống tay với Hàng Duệ, tương lai sau này của cậu chắc chắn sẽ rất xán lạn.

Trên mặt Triệu Lệ mang theo ý cười, cuối cùng ánh mắt từ người của Hàng Duệ lại chuyển đến trên người của Nặc Nặc.

Triệu Lệ dừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định làm gì cũng nên công bằng: "Lần này còn muốn khen ngợi bạn học Tống Nặc Nặc. Em chính là

người tiến bộ nhất trong lớp, thành tích tăng 20 bậc, các môn đều đạt tiêu chuẩn."

Lời này vừa được nói ra, cả lớp còn giật mình hơn so với vừa rồi, ngay cả Hàng Duệ - người luôn chẳng để ý tới ai cũng nâng mắt lên nhìn thiếu nữ ngồi phía trước mình.

Lớp học một trận thổn thức.

Tống Nặc Nặc là ai? Chính là người lúc nào cũng an an ổn ổn đứng ở vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên, không thích học tập - Tống Nặc Nặc.

Đm vậy mà môn nào của cô cũng đạt tiêu chuẩn?

Diêu Giai Giai viết vài dòng lên tờ giấy sau đó đưa cho Tống Liên.

[Tiểu Liên, cậu ta mới nhờ cậu bổ túc cho một lần, sao có thể tiến bộ nhanh như vậy? Chắc chắn là gian lận rồi.]

Tống Liên nhìn tờ giấy rồi lại nhìn Tống Nặc Nặc.

Trong lòng cô ta đang rất loạn, nhưng cảm thấy không trả lời Diêu Giai Giai thì không hay lắm, vì thế viết một dòng rồi ném lại.

[Đừng nói như vậy, có lẽ là do cậu ta cố gắng ôn tập thôi.]

Nhưng chỉ có trời mới biết, tâm trạng của Tống Liên lúc này như bị hung hăng ném xuống đất dẫm đạp.

Cả đêm hôm qua cô ta không ngủ chỉ để suy nghĩ kết cục của Tống Nặc Nặc sau khi bị Cừu Lệ phát hiện.

Cô ta đã hy vọng Tống Nặc Nặc sẽ không thật sự xảy ra chuyện, nhưng sâu trong lòng lại muốn Cừu Lệ sẽ ra tay tàn nhẫn với cô.

Nhưng sáng hôm nay Tống Nặc Nặc vẫn khoẻ mạnh như bình thường khiến cô ta thất vọng cô cùng.

Như vậy có thể chứng minh rằng Cừu Lệ không h`ê làm gì cô.

Chẳng lẽ anh thật sự thích Tống Nặc Nặc?

Chương 17-2: 🍓 : Si mê (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Sel

Tống Liên nhớ tới thiếu nữ tuyệt sắc đêm hôm qua, lại ngơ ngác nhìn Tống Nặc Nặc đã trang điểm xong, còn kém xa với "Tống Nặc Nặc" của đêm hôm qua, cô ta cơ hồ sắp bị cảm giác khó chịu ăn mòn.

Rõ ràng xinh đẹp như vậy còn cố tình trang điểm thành bộ dạng này.

Dựa vào cái gì chưa? Những thứ mà cô ta nỗ lực theo đuổi thì Tống Nặc Nặc lại có được một cách quá dễ dàng?

Bây giờ Tống Nặc Nặc còn có xu hướng nâng cao thành tích học tập, ưu thế duy nhất của Tống Liên có thể hơn Tống Nặc Nặc chính là thành tích, nhưng nếu có một ngày ngay cả thành tích cũng không duy trì được nữa thì Tống Liên không biết lúc đó mình sẽ khó chịu đến cỡ nào.

Chỉ có một người là thật lòng vui vẻ.

Lữ Tương cười híp cả mắt lại: "Oa Nặc Nặc giỏi thật, nhanh như vậy đã tiến bộ không ít. Quá lợi hại."

Khoảng thời gian này Nặc Nặc cố gắng học hành như thế nào cô nàng đều thấy được. Cho nên khi biết thành tích của Nặc Nặc được cải thiện, Lữ Tương là thật lòng vui vẻ.

Lữ Tương là người duy nhất khiến Nặc Nặc cảm thấy ấm áp.

Nặc Nặc cũng cười cười gật đầu: "Chúng ta cùng nhau cố gắng."

Lữ Tương vui tươi hớn hở đồng ý, một bộ dáng tràn ngập nhiệt tình.

Nhưng Triệu Lệ lại phát hiện người đứng nhất lớp - Hàng Duệ có chút không bình thường.

Cô gọi cậu đứng dậy trả lời, nhưng cậu chỉ nhàn nhạt đáp một câu: "Xin lỗi cô Triệu, em không nghe rõ."

Triệu Lệ có chút tức giận, cảm thấy nam sinh này mới vừa đạt được thành tích tốt đã bắt đầu mơ màng, cứ đà như này không sớm thì muộn thành tích cũng tụt dốc không phanh.

Vì thế, cô cũng không hề thiên vị cậu là học sinh giỏi mà bỏ qua việc cậu không chú ý, cứng rắn nói: "Vậy em đứng nghe giảng đi."

Đây là lần đầu tiên Hàng Duệ bị phạt đứng, nhưng biểu cảm trên mặt cậu vẫn không thay đổi, lạnh nhạt thờ ơ với ánh mắt của mọi người xung quanh.

Mà tất nhiên tất cả học sinh trong lớp đều đang tò mò một vấn đề.

Học bá bị phạt đứng là một chuyện, nhưng rốt cuộc là việc gì mới khiến cậu thất thần?

Đầu tháng mười, cây ngô đồng trong sân trường cũng đã bắt đầu úa vàng.

Từ góc độ của Hàng Duệ có thể nhìn thấy tóc đuôi ngựa của thiếu nữ, còn có ngón tay trắng nõn đang cầm bút kia.

Cô đang làm đề thi toán, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Đường thẳng cô vẽ trên giấy nháp cũng thẳng tắp.

Từng bước giải của cô đều chính xác rõ ràng.

Hàng Duệ còn có thể nhìn thấy vành tai nho nhỏ tinh xảo của cô, trắng nõn đáng yêu đến nỗi khiến người ta muốn xoa nắn.

Cậu vội dời tầm mắt, có chút chật vật.

Hàng Duệ nghĩ tới mùa hè vừa rồi, Tống Nặc Nặc tỏ tình bị cậu từ chối, lúc ấy cô rất tức giận nhưng vẫn không phục: "Cậu chờ đó, tôi nhất định sẽ thi cùng trường đại học với cậu. Dù cậu không hẹn hò với tôi thì cũng không được ở bên người khác!"

Lúc đó cậu không thèm để ý, đến bây giờ nghĩ lại lỗ tai lại nóng lên.

Cô nghiêm túc sao? Cho nên bây giờ mới cố gắng như vậy?

Bị bệnh vẫn cố gắng làm bài thi.

Triệu Lệ nói cái gì cậu cũng không nghe rõ nữa rồi.

-

Giữa trưa tan học Nặc Nặc trở vềbiệt thự, mẹ Trần xụ mặt: "Tiểu thư, Cừu thiếu vẫn còn ở bệnh viện."

Nặc Nặc không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến nam chủ cả.

Việc đêm hôm qua nói không có gì thì chính là giả.

Thứ đồkia của anh tuy chưa đi vào nhưng quần áo của Nặc Nặc cũng đã bị cởi sạch sẽ, những gì không nên nhìn anh cũng nhìn hết rồi.

Ở hiện thực ngay cả yêu sớm Nặc Nặc còn chưa thể nghiệm qua, cô vẫn luôn muốn yêu đương với một người có tính cách hoà ái dễ gần, sau đó cũng giống như bao người khác, kết hôn rồi sống một cuộc sống thật bình yên.

Nhưng Cừu Lệ quá lạnh lẽo, quá nguy hiểm.

Không hềgiống với mẫu người trong mộng của cô.

Cái đó tạm thời không nói đến, với hành động của anh vào đêm qua, đặt ở trong bá tổng văn thì chỉ là một tình tiết, nhưng đối với Nặc Nặc thì đó chính là tội ác.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ cảm giác đáng sợ khi bị môi lưỡi nóng rực của anh lướt trên từng tấc da, đáng sợ đến nỗi cô không muốn tiếp xúc thêm lần nào nữa.

Bởi thế khi nghe mẹ Trần nhắc đến Cừu Lệ, cô nhẹ giọng nói: "Tôi về phòng học bài."

Mẹ Trần tức gần chết.

Bà không thể không thừa nhận, bà rất thích cô gái nhỏ Tống Nặc Nặc này.

Vừa lễ phép vừa biết tôn trọng người khác, cười rộ lên đôi mắt cũng cong cong, khiến trái tim bà cũng mềm nhũn. Nặc Nặc rất ngoan ngoãn khiến ai cũng yêu thích, nếu cô trở thành nữ chủ nhân của căn biệt thự này thì chắc chắn Cừu thiếu sẽ bớt khó ở.

Bảo bối nhỏ này Cừu thiếu nuông chiều còn không kịp.

Mẹ Trần giữ chặt Nặc Nặc: "Tiểu thư, tôi đã mang cơm trưa của cô đến chỗ Cừu thiếu rồi, cô đến đó ăn cùng cậu ấy đi."

Nặc Nặc: "...Tôi không đói."

"Tiểu thư, em gái cô đến bệnh viện thăm Cừu thiếu, việc này không hợp lẽ thường lắm. Nghe nói cô ấy còn muốn đến đây ở, Cừu thiếu dù sao cũng là anh rể của cô ấy, tiểu thư không chăm sóc chồng tương lai của mình mà lại để chuyện này cho em gái, nếu truyền ra ngoài thì e rằng không được hay."

Nặc Nặc ngẩn người, nhanh như vậy mà Tống Liên đã tới bệnh viện rồi?

Không nghĩ tới cốt truyện bị lệch lớn như vậy, nữ chủ cũng chủ động hơn rồi.

Nặc Nặc chỉ mong Cừu Lệ sẽ trở thành em rể mình chứ không phải chồng mình.

Thấy vậy Nặc Nặc vô cùng vui vẻ, cảm thấy quyết định ở nhà học bài của mình vô cùng chính xác, nam nữ chủ cần có không gian riêng để bồi dưỡng tình cảm mà.

Nhưng Nặc Nặc cũng rất đói bụng, vậy là cô lại phải trải qua những tháng ngày không có cơm ăn rồi.

Nặc Nặc thở dài, có lẽ cô chính là vị hôn thê của tổng tài xui xẻo nhất trên đời này, một khi anh ta không vui thì ngay cả cơm cô cũng không được ăn.

Nhưng cô cũng không thèm so đo với anh...dù sao cô cũng tốt bụng, không chấp nhặt tiểu nhân.

Nặc Nặc yên lặng lấy số tiền thừa lúc trước mua mĩ phẩm ra để mua một cái bánh mì gặm qua cơn đói này.

Cả buổi chiều Tống Liên cũng không đến trường học.

Tới giữa trưa ngày hôm sau Nặc Nặc nhận được điện thoại của Cừu Lệ.

Anh giống như đã không nhịn được nữa, lạnh giọng ra lệnh: "Lăn đến đây. NGAY LẬP TỨC!"

Nặc Nặc vô cùng đau đớn nhét nửa cái bánh mì còn chưa ăn xong vào cặp, uể oải đi theo tài xế đến bệnh viện.

Khi đó là đầu tháng 10, gió thu thổi vào người có chút lạnh. Đồng phục của Nặc Nặc to rộng, tóc mái bị gió thổi nhẹ nhàng đong đưa.

Cô nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ xe, mọi thứ ở thế giới này đều giống như ở hiện thực.

Mọi thứ ở đây đều là thật sao?

Cô vươn tay, tiếp được một chiếc lá vàng đang rụng trước cửa bệnh viện.

Lúc Nặc Nặc mở cửa phòng bệnh ra, hoàn cảnh vô cùng xấu hổ. Tống Liên cũng ở đây, hơn nữa còn đang gọt táo cho nam chủ.

Nặc Nặc đóng cửa lại, ánh mắt lạnh lẽo của Cừu Lệ dừng ở trên người cô.

Cô rũ mắt không muốn nhìn thấy anh, một phần là do chuyện đêm trước, đúng thật là cô không thể nào quên nổi cảm giác lúc ấy.

Còn lại chính là nam nữ chủ đang ngọt ngọt ngào ngào ở bên nhau, tự dưng gọi cô tới làm cái gì?

Hai người này đúng là trời sinh một đôi, đều khiến cô chán ghét như nhau.

Động tác gọt táo của Tống Liên hơi khựng lại, lưỡi dao xẹt qua khiến ngón tay của cô ta bị rách da, máu cũng bắt đầu thấm ra.

Tống Liên "a" một tiếng, che lại ngón tay.

Cuối cùng Cừu Lệ cũng chịu chia cho cô ta một ánh mắt, nhìn thấy tay cô ta đầy máu tươi thì tỏ vẻ chán ghét.

Nặc Nặc nghĩ thầm, anh đúng là lòng lang dạ sói, xấu xa bỉ ổi.

Cừu Lệ: "Em tới gọt đi."

Nặc Nặc còn đang nghi ngờ mình nghe lầm, nhưng ngay sau đó tên xấu xa bỉ ổi kia đã lạnh lùng nói tiếp: "Tống Nặc Nặc, em muốn ông đây mời em sao?"

Tống Liên cắn răng đi ra ngoài băng bó miệng vết thương, đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy mất hết tự tôn khi ở trước mặt Tống Nặc Nặc.

Cấp dưới của Cừu Lệ đưa cho Nặc Nặc một con dao gọt hoa quả mới. Nặc Nặc nhìn Cừu Lệ, mà anh cũng đang nhìn cô.

Cừu Lệ cũng không sợ cô lại thọc thêm một dao nữa vào người anh.

Mà Nặc Nặc cũng không dám.

Cô cầm lấy quả táo mà Tống Liên đang gọt dở lên.

Nặc Nặc nghĩ thầm, tay cô còn chưa rửa, nếu anh đã muốn ăn thì đừng ngại dơ.

"Ném quả đó đi. Em gọt quả mới cho tôi."

Cừu Lệ quả thật cảm thấy máu của Tống Liên cũng ghê tởm hệt như con người của cô ta vậy.

Nặc Nặc khẽ "ừ" một tiếng, sau đó lấy một quả mới từ khay đựng hoa quả rồi bắt đầu lột vỏ.

Đồ trứng thối, không cho cô ăn cơm còn muốn ngồi mát ăn bát vàng được cô hầu hạ. Nằm mơ đi.

Cô cắn răng, cũng "vô ý" cắt phải tay mình.

Còn cố tình kêu lên, sau đó lại "vô ý" lau máu lên quả táo.

Ngay cả cô còn cảm thấy ghê, trong lòng đắc ý vô cùng, liếc mắt muốn nhìn phản ứng của Cừu Lệ.

Nhưng anh lại đang cười: "Tống Nặc Nặc."

"Hả?"

Trái tim của Cừu Lệ cũng sắp bị sự đáng yêu của cô làm cho mềm nhũn rồi: "Nhóc đáng yêu."

Vẻ mặt Nặc Nặc mờ mịt nhìn anh.

Người đàn ông nâng bàn tay bị thương của cô lên, sau đó ngậm ngón tay đang chảy máu vào trong miệng.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác vừa ướt vừa mềm khiến da đầu Nặc Nặc tê dại.

Ngay sau đó thiếu chút nữa Nặc Nặc đã nhảy dựng lên. Tên biến thái này còn dám liếm liếm.

Quá kinh khủng.

Anh không cảm thấy ghê thì cô cũng sắp nôn ra rồi.

Nặc Nặc vội rút ngón tay ra, bên trên vẫn còn dính nước bọt của Cừu Lệ.

Hiếm khi cô chán ghét một người như vậy, thậm chí nhìn ngón tay của mình còn không vừa mắt, cảm thấy nó đã lây dính hơi thở của tên tâm thần kia vậy.

Vốn dĩ vết thương này không sâu, một lúc sau đã không còn chảy máu nữa.

Cô vứt quả táo kia đi, sau đó chạy vào toilet kì tay đủ 3 lần.

Lúc cô đi ra, ánh mắt của Cừu Lệ không còn mang theo ý cười như vừa rồi nữa mà vô cùng lạnh lẽo liếc cô một cái.

Mẹ Trần đứng ở đối diện xụ mặt nói: "Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Cừu Lệ đã ăn xong, thức ăn này là chuẩn bị cho Nặc Nặc.

"Lại đây ăn cơm rồi đến trường học."

Nặc Nặc biết hành động vừa rồi của mình sẽ làm tổn thương người khác. Nhưng người bình thường cũng không liếm ngón tay cô, không phải anh nên bày ra vẻ mặt chán ghét sao?

Nặc Nặc không muốn chọc giận anh, ngoan ngoãn ăn xong. Dù sao cơm cũng ngon hơn bánh mì.

Thất trung có dành thời gian cho học sinh lớp 12 ngủ trưa, bởi vì còn có tiết học buổi tối, nếu không nghỉ ngơi tốt đến buổi chiều sẽ không chịu được. Vì thế cho dù đã vào tháng mười nhưng buổi chiều 2 giờ 30 mới vào giờ học.

Nặc Nặc rất mệt, hơn nữa Cừu Lệ không cho đi thì cô cũng không có cách nào rời khỏi đây.

Đã vài ngày sống trong lo lắng cùng sợ hãi, cô cũng không được ngủ ngon.

Cảm mạo còn để lại chút di chứng, hô hấp cũng không được thông thuận.

Cừu Lệ ngồi ở trên giường xem kế hoạch của công ty, giống như đã quên mất sự tồn tại của cô.

Nặc Nặc ngồi ở cửa sổ cách anh rất xa, gió thu nhè nhẹ, cô ghé vào trên bệ cửa sổ, buồn ngủ đột nhiên đánh úp lại, cô không cưỡng lại được, dứt khoát nằm bò xuống ngủ

-

Tống Liên càng nghĩ càng không cam lòng, lúc biết được mình sẽ được đến nhà Cừu Lệ ở, cô ta đã mừng như điên. Nhưng ngay sau đó lại được thông báo rằng đó chỉ là ở tạm, khoảnh khắc ấy giống như bị hất thẳng một cốc nước lạnh vào mặt vậy.

Biết tin Cừu Lệ bị thương, Tống Liên cắn răng đi đến bệnh viện.

Nhưng tâm trạng hai ngày nay của Cừu Lệ không được tốt, anh còn bảo cô ta cút xa một chút, giữa trưa hôm nay đột nhiên lại gọi cô ta tới.

Tống Liên còn chưa kịp vui vẻ, Tống Nặc Nặc lại xuất hiện.

Trái tim cô ta như rớt xuống đáy cốc, rốt cuộc cô ta cũng biết tại sao Cừu Lệ lại gọi mình đến.

Tống Liên băng bó xong, cứ thế đứng đờ người ở trước gương hồi lâu.

Thật ra cô ta là người có lòng tự trọng rất mạnh, Cừu Lệ đối xử với cô ta như vậy, cô ta không nên quay lại nữa.

Cô ta nên từ chối, nói với anh rằng cô ta không thèm khát anh đến như vậy. Nhưng cô ta biết khi mình nói ra những lời này, anh sẽ cười lạnh một cái, sau đó cả đời này cả hai người sẽ không có bất cứ tiếp xúc nào nữa.

Tống Liên không cam lòng.

Cô cảm thấy người đàn ông kiêu căng ngạo mạn đó phải là của mình.

Tống Liên lại quay về phòng bệnh.

Bảo tiêu do dự một chút, bọn họ không rõ thân phận của Tống Liên nhưng cũng không cản cô ta lại.

Tống Liên cũng không dám tin vào những gì mình đã thấy.

Cổ áo của đàn ông bá đạo kia cởi hai nút, Nặc Nặc ở trong lồng ngực của anh, áo đồng phục to rộng bị anh cởi xuống bả vai, lộ ra bả vai trắng nõn mềm mại, anh cúi đầu xuống, mê muội liếm mút.

Bộ dáng bảy phần say mê.

Tay anh đặt trên eo thon của cô, một bộ yêu chết người trong lòng, bộ dáng thành kính si mê.

Tống Liên khiếp sợ nói không nên lời.

Anh...anh...

Nhìn dáng vẻ của Tống Nặc Nặc không giống như chỉ là ngủ như bình thường.

Nhưng thiếu nữ 18 tuổi, da trắng như sứ, phấn má hồng nhạt xinh đẹp, xinh đẹp đến kì cục.

Tống Liên rốt cuộc không nhịn được nữa: "Anh đang làm gì vậy?"

Cừu Lệ ngẩng đầu, trên môi anh còn mang theo vệt hồng không bình thường.

Thần sắc anh nguy hiểm nhìn Tống Liên, ánh mắt kia khiến cô ta run lên, lùi về phía sau 2 bước theo bản năng.

Cừu Lệ cúi đầu hôn Nặc Nặc một cái sau đó cẩn thận kéo áo của cô lên rồi để cô dựa vào lòng mình.

Nặc Nặc ở trong lồng ngực anh không hay biết gì cả, vẫn ngủ ngon lành.

"Cậu ta làm sao vậy?"

Cừu Lệ cười cười: "Tống nhị tiểu thư, cái gì nên nói cái gì không nên nói, tôi nghĩ là cô tự hiểu rõ."

"Cô không thấy cái gì cả, Nặc Nặc chỉ đang ngủ trưa thôi."

"Nếu em ấy không cẩn thận biết gì đó rồi đến cãi nhau với tôi. Thì trong hai ngày sẽ có tin tức tổng giám đốc phá sản nhảy lầu, biết đâu lại trùng hợp là Tống Chiêm. Nghe đã hiểu chưa?"

Sắc mặt Tống Liên trắng bệch.

Cô ta cũng không biết làm cách nào để thốt ra ba chữ: "Tôi hiểu rồi."

Người đàn ông này quả thật là ma quỷ.

Chương 18-1: 🍓 : Người đàn ông của cô (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Sel

Khi Nặc Nặc tỉnh dậy thì cũng đã là buổi chiều, giấc ngủ này cô cũng ngủ quá say rồi.

Cô dụi dụi mắt, giây tiếp theo đã giật nảy mình, sắc trời đã sớm chuyển sang màu tối đen! Vậy mà cô lại ngủ quên mất, vừa nghĩ đến sắc mặt khó coi của Triệu Lệ, Nặc Nặc liền cảm thấy hoảng hốt.

Cô tỉnh lại bên cạnh cửa sổ, trên giường bệnh cũng đã không còn bóng dáng của Cừu Lệ, tay cùng chân của cô có chút đau lại còn hơi ngưa ngứa tê tê, có lẽ do ngủ quá lâu nên máu không được tuần hoàn.

Nặc Nặc có chút ảo não, sao cô có thể ngủ say như chết ở phòng bệnh của Cừu Lệ cả một buổi chiều được nhỉ?

Lúc cô đi ra ngoài, mẹ Trần vẫn còn đang canh giữ ở ngoài cửa: "Tiểu thư tỉnh rồi sao?"

"Vâng." Nặc Nặc gật đầu, do dự một chút rồi hỏi: "Cừu thiếu với Tống Liên đâu?"

Mẹ Trần nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, hai người họ không ở cạnh nhau. Tống nhị tiểu thư đi học, còn thiếu gia đến công ty."

Nặc Nặc không hề lo lắng, nói đúng ra cô còn có chút thất vọng. Hại cô còn tưởng nam nữ chủ đang đi hẹn hò với nhau cơ đấy.

Cô vừa nhìn đồng hồ đã thấy báo 5 giờ 30, từ khi nào mà cô có thể ngủ trưa lâu như vậy?

Đã gần tan học nên Nặc Nặc cũng không thể quay lại trường được nữa, đành phải phạm thêm một lần trốn học.

Cô thở dài, tính trở về biệt thự trước.

Hôm nay là ngày Tống Liên dọn đến.

Nặc Nặc có chút vui vẻ, nếu Tống Liên đã dọn đến thì Cừu Lệ cũng không tiện giở trò với cô.

Cô trở về biệt thự, mẹ Trần cũng đi theo.

Nặc Nặc nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi: "Tống Liên ở phòng nào?"

"Phòng cho khách ở lầu 1."

"Cô ấy không được ở lầu 2 sao?"

Mẹ Trần liếc cô một cái, chậm rãi nói: "Trừ tiểu thư ra thì không một ai được phép ở lầu hai cả."

"..." Nặc Nặc gian nan rời tầm mắt, không hề cảm thấy vinh dự một chút nào.

Cô vừa về không bao lâu thì Tống Liên cũng trở lại.

Nặc Nặc còn đang ghi thù việc Tống Liên phản bội mình nên không thèm mở miệng chào hỏi.

Tống Liên vừa vào đã nhìn chằm chằm Nặc Nặc, biểu cảm cổ quái, giống như trên mặt cô vừa mọc ra một bông hoa.

Nặc Nặc nhịn không được, hỏi: "Cậu nhìn tôi làm cái gì?"

Ai biết Tống Liên bị cái gì kích thích, nghe cô hỏi vậy lập tức đáp lại một cách đầy bén nhọn: "Ai thèm nhìn cậu."

Nặc Nặc cảm thấy kì quái. Cô cảm thấy Tống Liên hôm nay không bình thường, cô ta giống như đang kiêng kị cái gì đó vậy.

Mẹ Trần đứng ở bên cạnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Trong lòng Tống Liên không thoải mái, bây giờ cô ta cảm thấy rất lo lắng cùng sợ hãi.

Cả buổi học hôm nay cô ta đều thất thần.

Trong đầu vẫn luôn nhớ tới hình ảnh kiều diễm ở phòng bệnh trưa nay.

Môi của người đàn ông kia dao động trên người của Nặc Nặc, tay còn lại vuốt ve âu yếm cô, thậm chí nếu cô ta không lên tiếng hỏi thì anh thật sự sẽ không phát hiện trong phòng đã có thêm một người nữa.

Cũng không biết anh sẽ làm đến bước nào.

Càng làm Tống Liên phiền lòng chính là tan học chiều nay, lần đầu tiên Hàng Duệ hỏi chuyện cô ta lại chính là hỏi về Tống Nặc Nặc: "Chị cậu đâu?"

Sắc mặt Tống Liên lập tức thay đổi.

Từ khi nào mà Hàng Duệ lại quan tâm người khác như vậy? Cậu luôn độc lai độc vãng*, nổi tiếng là đoá hoa cao lãnh nên không ai dám đến gần.

*Độc lai độc vãng: Đi đâu hay làm gì cũng chỉ có một mình.

Tống Liên muốn cười lạnh. Ngay cả Hàng Duệ cũng thích Tống Nặc Nặc sao? Thật là không khéo, Tống Nặc Nặc mà cậu thích nói không chừng bây giờ còn đang nằm trong lòng của người đàn ông khác.

Nhưng Tống Liên không dám nói chuyện này ra, cuối cùng chỉ có thể nghẹn khuất nói: "Không biết."

Hàng Duệ nhíu nhíu mày, biết quan hệ của hai người không tốt nên cũng không gặng hỏi tiếp nữa, chỉ yên lặng quay đầu đi về.

"Tống Liên." Cuối cùng Nặc Nặc vẫn quyết định nói rõ với cô ta: "Lần trước cậu nói kế hoạch của tôi ra ngoài khiến tôi rất tức giận. Một tháng sau cậu muốn làm gì thì làm nhưng tốt nhất đừng bày mưu hãm hại tôi, nếu không tôi chắc chắn sẽ không để cậu có một ngày yên ổn."

Mấy lời này của Nặc Nặc thật ra có chút muốn ra oai, cô thấy những nữ phụ mạnh mẽ trong TV đều nói như vậy.

Nhưng một tháng sắp tới hai người phải chung sống dưới một mái nhà, nếu Tống Liên lại không an phận mà giở trò thì việc Nặc Nặc bị Cừu Lệ giết chết cũng có thể xảy ra.

Nặc Nặc muốn Tống Liên dọn tới đây với mục đích là liên thủ chứ không phải gọi cô ta tới đây để đẩy mình xuống vực sâu.

Chương 18-2: 🍓 : Người đàn ông của cô (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Sel

"Một tháng?" Sắc mặt Tống Liên thay đổi liên tục, lại nhớ tới người đàn ông ác ma kia, cuối cùng cũng không thể tỏ ra vui vẻ như bình thường được nữa.

Dưới tình huống này mạng sống mới là thứ quan trọng nhất, rất khó để cô ta tính kế cướp đoạt tình yêu.

Nhưng dựa vào đâu Tống Nặc Nặc có thể sống vui vẻ, còn cô ta phải nơm nớp lo sợ từng ngày như vậy?

Cừu Lệ mê luyến Nặc Nặc, dù cô coa chạy trốn anh cũng không giết cô mà còn coi cô như trân bảo mà đối xử, điều đó chứng minh anh luyến tiếc.

Nhưng chắc chắn Cừu Lệ sẽ không để yên cho Nặc Nặc nếu biết cô cho anh đội nón xanh*.

(*đội nón xanh: cắm sừng, ngoại tình)

Rốt cuộc không lâu trước đây chính tai Tống Liên đã nghe thấy Tống Nặc Nặc tỏ tình với Hàng Duệ, mà Hàng Duệ cũng không phải không quan tâm như đã biểu hiện ra bên ngoài.

Thấy Nặc Nặc muốn lên lầu, Tống Liên đột nhiên mở miệng: "Chiều nay tan học Hàng Duệ có hỏi cô ở đâu, tại sao không đi học."

Nặc Nặc kinh ngạc quay đầu lại, chớp mắt. Hàng Duệ? Sao có thể chứ?

Hàng Duệ rất ghét cô, ngay cả nói nhiều một câu cũng không muốn, thì làm sao có thể hỏi cô sao không tới đi học? Là Tống Liên lừa cô sao?

Tống Liên thấy ánh mắt nghi ngờ của cô thì tức giận: "Tin hay không tuỳ cô, tôi trả lời là không biết."

Nặc Nặc nghĩ nghĩ rồi gật đầu, đột nhiên có chút khẩn trương nhìn mẹ Trần bên cạnh.

Mẹ Trần nghiêm mặt nhìn dưới sàn nhà, một bộ như không nghe thấy gì.

Nặc Nặc nghĩ thầm, vất vả lắm mới kéo được Hàng Duệ ra khỏi chuyện này, hiện tại tương lai của cậu tươi sáng, cô không thể để cậu gián tiếp đắc tội với Cừu Lệ.

Nặc Nặc thấy Tống Liên định nói gì nữa, trong lòng căng thẳng vội đổi đề tài: "Buổi chiều tôi ngủ quên, mai sẽ nói với chủ nhiệm sau. Bây giờ đi ăn cơm chiều đi, lát nữa còn tiết tự học buổi tối."

Tống Liên nhìn Nặc Nặc, một lúc lâu sau mới gật đầu nói: "Được."

Trong lòng Tống Liên hơi thoải mái, hoá ra Tống Nặc Nặc cũng có lúc sợ.

Quả nhiên là cô không biết tí gì về những việc xảy ra vào buổi chiều, chỉ cho rằng mình ngủ quên.

Tống Liên cảm thấy Tống Nặc Nặc vẫn chưa buông được Hàng Duệ, rốt cuộc bao lâu nay cô chưa từng nỗ lực học tập, nay lại chăm chỉ hăng hái như tiêm máu gà.

Nếu không phải muốn ở bên Hàng Duệ thì Tống Nặc Nặc cũng không cần phải tranh đua như vậy, dù sao ở bên Cừu Lệ cô muốn gì được đó.

Nếu Tống Nặc Nặc thật sự không thích Cừu Lệ mà thích Hàng Duệ, lại biết thêm việc mà Cừu Lệ làm với cô trưa nay thì nhất định sắc mặt của Nặc Nặc sẽ rất vi diệu.

Nhưng Tống Liên cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi chứ chẳng dám hó hé một lời.

Hai chị em lòng mang tâm sự ngồi ăn cơm chiều, ngoài mặt vẫn cố duy trì bình tĩnh.

Sau đó tài xế lái xe đưa các cô đến trường học.

Nặc Nặc chủ động tìm chủ nhiệm xin lỗi, lần này là cô sai nên không có cách gì biện giải, bởi vậy mặc kệ Triệu Lệ nói gì cô cũng vô cùng thành khẩn mà nhận mọi sai lầm.

Triệu Lệ cũng không biết nên làm gì cô, thở dài: "Trong khoảng thời gian này em nghiêm túc nghe giảng khiến cô rất vui, hy vọng việc trốn học này sẽ không xảy ra thêm lần nào nữa. Cố gắng nỗ lực, cô cũng hi vọng em có thể thi được vào một trường đại học tốt."

Nặc Nặc ngơ ngẩn, sau một lúc vành mắt có chút nóng.

Tuy Triệu Lệ rất nghiêm khắc, cũng không đủ khoan dung, thậm chí phần lớn giáo viên đều có tật xấu là coi trọng thành tích. Nhưng Triệu Lệ vẫn tính là một giáo viên tốt.

Nặc Nặc chân thành nói cảm ơn với cô.

Trên đường quay lại lớp học, đèn ở hành lang đã được bật lên, trong lớp học sinh đang chăm chú đọc sách.

Bởi vì là lớp 12 cho nên bảng phía sau được dán rất nhiều biểu ngữ.

Nặc Nặc nhìn lướt qua, mấy biểu ngữ này cũng giống hệt như ở thế giới thực của cô.

"Không chịu nỗ lực thì sau này bức tường nhà người ta sẽ là do mình xây!"

Cô nhìn một chút, trong mắt sinh ra ấm áp.

Mặc kệ là thế giới nào, mọi người đều nỗ lực chiến đấu vì tương lai như nhau, ngẫm lại thì đây chính là một sự kiện khiến nhiệt huyết sôi trào.

Bảng trên có dán một quyển lịch đếm ngược, mỗi ngày xé một tờ.

Nặc Nặc rất thích xé quyển lịch đó, với người khác nó thể hiện cho ngày thi đại học đang tới gần.

Còn với cô, đây chính là đếm ngược số ngày cô sẽ rời xa Cừu Lệ.

Nếu tạm thời không thể trở về thế giới thực thì cô cũng có thể chọn đại học ở thành phố B.

Mà Hàng Duệ nhìn thấy Nặc Nặc cũng không nói gì, thậm chí còn chẳng nhìn nhiều thêm một cái.

Nặc Nặc xấu hổ nghĩ, chắc cậu chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi.

Mà ý Tống Liên muốn biểu đạt lại là ý khác.

Nặc Nặc cũng không chủ động bắt chuyện với cậu, cô phải cách xa cậu mới đúng.

Cô thở dài, không muốn nghĩ nữa.

Hy vọng cuộc sống của Hàng Duệ sau này sẽ trôi chảy, không cần phải giống với kết cục trong sách.

-

"Hàng Duệ?" Cừu Lệ hỏi lại, sắc mặt nhìn không ra vui buồn.

Mẹ Trần đúng sự thật nói lại: "Tống nhị tiểu thư nhắc đến tên này."

Tuy bà rất thích Nặc Nặc nhưng dù sao bà cũng là người làm cho Cừu Lệ chứ không phải cho cô.

Thật lâu sau Cừu Lệ lạnh lùng cười, ném mạnh cây bút xuống đất, kiều chân dựa lưng vào ghế.

Anh gọi điện thoại phân phó: "Tra xem Hàng Duệ là ai."

Kết quả buổi tối nhận được tư liệu, khiến anh tức đến bật cười.

Giỏi lắm, lúc nào cũng ra vẻ chán ghét, ghê tởm anh, nhưng trong mắt lại có một thằng nhãi miệng còn hôi sữa.

Tống Nặc Nặc chưa thấy anh tức chết nên chưa chịu bỏ qua đúng không?

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng: "Tống Liên thích diễn xiếc, trước tiên cứ quan sát đã, nếu quá đà thì trực tiếp ra tay. Sau đó dạy cô ta làm thế nào để kẹp chặt đuôi làm người."

Gương mặt của mẹ Trần nhiều năm nay chưa có biểu tình gì, nay lại có một tia nhảy nhót khó phát hiện: "Vâng, thiếu gia."

Cừu Lệ nới lỏng cà vạt.

Tuy Tống Liên thích châm ngòi, Cừu Lệ cũng biết đây là cô ta cố ý muốn anh biết. Nhưng việc này cũng không phải là giả.

Bây giờ trong lòng anh đang dấy lên một ngọn lửa.

Thậm chí còn thô tục nghĩ: Đm Tống Nặc Nặc.

Cừu Lệ hít vào một hơi, miệng vết thương trên lưng còn ẩn ẩn đau. Tất cả đau đớn này là cô mang đến cho anh, nhưng cô không hề biết điều mà sống quá tự tại.

Đôi mắt Cừu Lệ đen nhánh.

Cô chạy anh đuổi cũng không sao, anh còn cảm thấy như vậy rất tình thú. Nhưng nếu có một ngày cô dám cắm lên đầu anh một cái gì đó...

"Tan làm."

Trợ lí kinh ngạc, đại boss cuồng công việc sao có thể về trước giờ tan làm thế này?

Cừu Lệ hiểu được ánh mắt của cậu ta, nhẹ nhàng "xuỳ" một tiếng.

So với công việc nhạt nhẽo này anh lại càng thích dạy dỗ lại cô gái nhỏ nhà mình, dạy cô nên đối xử với người đàn ông của cô như thế nào mới đúng.

Chương 19-1: 🍓 : Dấu vết (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Sel

Lúc Cừu Lệ về biệt thự cũng là lúc Tống Liên cùng Nặc Nặc dùng bữa xong. Bữa cơm này yên tĩnh đến mức tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, trong không khí đều ngập tràn xấu hổ.

Nặc Nặc ăn cơm xong liền muốn đi lên lầu học bài.

Tống Liên nhìn bóng dáng của cô rời như suy tư gì đó. Hoá ra thời gian ở chung mỗi ngày của Tống Nặc Nặc cùng Cừu Lệ cùn không có nhiều. Phần lớn thời gian hai người gặp nhau đều là buổi tối, một người đi học một người lại đến công ty. Nếu Cừu Lệ đã phải dùng tới những thủ đoạn kia thì chính tỏ rằng Tống Nặc Nặc không muốn nhìn thấy anh.

Cảm giác trong lòng của Tống Liên lúc này không biết nên dùng từ gì để diễn tả.

Thứ mà cô ta luôn ao ước muốn có lại bị Tống Nặc Nặc coi như giày rách.

Nặc Nặc vừa lên lầu thì Cừu Lệ cũng bước vào biệt thự.

Tống Liên theo bản năng đứng dậy chào một tiếng: "Cừu thiếu."

Cừu Lệ đổi giày, mẹ Trần nhận lấy áo khoác từ tay anh. Ban đêm của những ngày đầu tháng 10 có chút lạnh lẽo, lúc anh đi vào trên người con mang theo hơi lạnh của gió đêm.

Cừu Lệ nhìn quét một vòng cũng không thấy Tống Nặc Nặc ở đây.

Mẹ Trần nói: "Tiểu thư lên lầu học bài rồi ạ."

Cừu Lệ gật gật đầu, cũng không thèm nhìn Tống Liên đứng như khúc gỗ ở đó mà đi thẳng lên lầu.

Tống Liên cắn răng cảm thấy rất nhục nhã.

Mẹ Trần nhàn nhạt nói: "Nếu Tống nhị tiểu thư cảm thấy uất ức thì có thể xin Cừu thiếu để được về nhà."

Tống Liên không cam lòng, cô ta trừng mắt nhìn mẹ Trần. Tại sao ngay cả một người giúp việc cũng thiên vị Tống Nặc Nặc?

Mẹ Trần nhìn Tống Liên đi về phòng, trên gương mặt cũng không có dao động.

Bà đã sống hơn phân nửa đời người, mắt nhìn người tất nhiên rất tốt. Tuy không thể bằng Cừu thiếu nhưng bà biết nội tâm của Tống Liên không tốt. Mẹ Trần chẹp miệng một cái không thèm quan tâm cô ta nữa, đi chuẩn bị sữa bò cho Nặc Nặc còn hơn.

Nặc Nặc đang nghe từ đơn, cô khoá trái cửa lại sau đó đeo tai nghe vào để học Tiếng Anh.

Tuy rằng kiến thức không có thay đổi nhưng dù sao cũng là hai môi trường học tập khác nhau, cô không thể lơ là được.

Lúc Cừu Lệ mở cửa đi vào thì thiếu nữ vẫn còn ngồi đối diện cửa sổ nỉ non. Khi ấy là đầu mùa thu, trước mặt của cô là một mảnh sao trời tươi đẹp rực rỡ.

Giọng nói của thiếu nữ nhỏ nhẹ mềm mại, anh biết cô đang học Tiếng Anh.

Cừu Lệ nghe không hiểu lắm, anh chỉ nghe ra được mấy từ đơn nhưng anh lại cảm thấy dễ nghe, là giọng nói rất dễ nghe.

Anh đứng ở cửa nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô.

Cừu Lệ lại nghĩ tới lúc cô nói rằng muốn học thật tốt.

Nhưng Nặc Nặc của anh muốn cố gắng học tốt để làm gì chứ?

Chắc chắn không phải vì anh.

Ấm áp trong mắt Cừu Lệ tan đi, cô cố gắng học tập để thi vào được trường đại học tốt, sau đó sánh vai với thằng nhãi kia?

Sống lưng Nặc Nặc cương cứng vì cảm nhận được một trận hàn ý, cô tháo tai nghe xuống quay lại nhìn liền thấy Cừu Lệ đang đứng ngay ở cửa.

Nặc Nặc sợ tới mức thiếu chút nữa đã hét lên.

Rõ ràng cô đá khoá trái cửa rồi cơ mà? Sao anh lại vào được?

Ngay sau đó Nặc Nặc mới hiểu ra, vốn dĩ Cừu Lệ không biết hai từ "tôn trọng" viết như thế nào, anh là chủ nhân của biệt thự này thì đương nhiên sẽ có chìa khoá riêng của từng phòng.

Mà với tính cách của nam chủ thì đương nhiên anh sẽ không chờ cô đồng ý mới đi vào phòng của cô.

Đồng tử Cừu Lệ đen nhánh, thấy bộ dáng giật thót của cô thì cười cười: "Vừa rồi đọc cái vid vậy?"

Trong lòng Nặc Nặc lại bắt đầu lo sợ, thoạt nhìn Cừu Lệ có vẻ bình thường nhưng cô luôn cảm thấy chỉ vài giây sau anh có thể nổi điên.

Cô rất sợ gặp Cừu Lệ vào buổi tối có được không?

Nặc Nặc nhỏ giọng nói: "Là "Nếu như tôi chưa từng được gặp qua mặt trời" của Emily."

Cừu Lệ đi tới, Nặc Nặc không được tự nhiên lui lại vài bước, hai tay chống lên bàn sách.

Cừu Lệ cúi đầu nhín cuốn sách Tiếng Anh kia.

Phía trên là Tiếng Anh nên Cừu Lệ không hiểu, nhưng dòng phiên âm chữ Hán ở dưới lại khiến anh chú ý.

"Tôi vốn chịu đựng được đêm đen

Nếu như chưa từng gặp ánh sáng

Thế mà thái dương lại hoang vắng

Hoang vắng cứ thế càng nhiều hơn."

Anh rũ mắt nhìn thiếu nữ còn thiếu chút nữa mới cao đến bả vai của mình, cả người cứ gọn lỏn trong lồng ngực anh.

Cô gắt gao dựa vào bàn đọc sách, thân thể theo bản năng mà bài xích anh.

"Nặc Nặc."

Cô nâng mắt lên, một đôi mắt hạnh ướt mềm trong sáng đang bất an nhìn anh.

Anh cười nhạo một tiếng: "Mặt trời của em là ai?"

Chương 19-2: 🍓 : Dấu vết (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Daisy

Trong mắt Nặc Nặc mang theo vẻ mê mang, Cừu Lệ đang nói cái gì vậy chứ? Nhưng ánh mắt của anh thật nguy hiểm, mà cô lại sợ tên bệnh tâm thần này gần chết cho nên chỉ có thể lắc đầu nói: "Tôi không hiểu."

Giữa hai hàng lông mày trở nên âm u, biểu cảm của anh cũng trở nên lạnh lẽo cứng rắn: "Cảm thấy ở bên tôi khiến em uất ức cho nên nhớ mãi không quên anh trai nhỏ Hàng Duệ?"

Nặc Nặc trợn to mắt nhìn anh.

Bốn mắt chạm vào nhau, ánh mắt của Cừu Lệ lạnh lùng khiến cô run lên. Hàng Duệ? Tại sao anh lại chú ý tới Hàng Duệ? Rõ ràng cô không bỏ trốn cùng Hàng Duệ, cũng chưa từng nhắc tới tên cậu ở trước mặt anh.

Vậy mà Cừu Lệ vẫn biết đến sự tồn tại của Hàng Duệ.

Chuyện khiến Nặc Nặc lo lắng nhất đã xảy ra, tuy người làm việc dưới trướng Cừu Lệ rất thích cô, đối xử với cô rất tốt nhưng dù sao bọn họ cũng là người của anh, được anh trả lương. Mấy câu của Tống Liên hỏi chiều nhất định đã truyền đến tai Cừu Lệ.

Dựa theo tính cách như bị tâm thần này của anh ta, nói không chừng nổi hứng lên lại muốn giết chết Hàng Duệ.

Tuy Hàng Duệ so với các bạn cùng tuổi thì có vẻ rất lợi hại, nhưng nếu đặt cậu ở trước mặt Cừu Lệ, thì cậu lại vô cùng yếu đuối, không hề có sức phản kháng.

Cô không thể để Hàng Duệ bị cuốn vào mớ rắc rối này.

Nếu Cừu Lệ cảm thấy khó chịu vì sự tồn tại của Hàng Duệ thì chắc chắn những ngày tháng sau này của cậu sẽ không được bình yên như trước nữa.

Nặc Nặc nhịn xuống nhút nhát, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

Cô biết thời điểm này mình không nên cầu xin, nếu cô cầu xin thì Cừu Lệ sẽ biết cô để ý tới Hàng Duệ. Nặc Nặc không ngốc, đến tận bây giờ mà anh chưa giết cô thì phần lớn là do anh có hứng thú với cô.

Cô lắc đầu, làm ánh mắt uỷ khuất của mình tràn ngập chân thành: "Tôi không cảm thấy ấm ức, là tự tôi cảm thấy mình không xứng với Cừu thiếu. Còn Hàng Duệ á, cậu ta rất kiêu ngạo, tôi mới không thèm thích cậu ta."

Ánh mắt của anh không hềthay đổi, tựa như đang quan sát xem lời thổ lộ của cô có thật lòng hay không.

Nặc Nặc thấp thỏm nhìn anh.

Anh cười: "Nặc Nặc, em coi ông đây là thằng ngốc à? Còn dàm giở trò với tôi? Sợ tôi giết chết thằng nhãi đó?"

Trong lòng Nặc Nặc đau khổ vô cùng, tên nam chính này thật khó bị lừa!

Người khác xuyên sách không phải vậy sao? Nam chính ngu ngốc đến nỗi vì nữ chính mà đầu rơi máu chảy, đoạn tuyệt với người nhà à?

Tên Cừu Lệ này lại lạnh nhạt tàn khốc, tâm tư thì thâm trầm.

Ngón tay Nặc Nặc bấu lấy góc áo của mình, không dám nhìn thẳng anh nữa: "Tuỳ anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ."

Trong chớp mắt, bầu không khí bỗng trở nên an tĩnh.

Cừu Lệ đột nhiên bật cười, sờ sờ gương mặt của Nặc Nặc: "Đùa em chút thôi, làm em sợ rồi à?"

Nặc Nặc không có cách nào bỏ qua cảm giác lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay của anh, cô biết, anh không hề nói giỡn.

Nhưng nếu cô không xem chuyện này là giỡn thì người xui xẻo chỉ có thể là Hàng Duệ.

Nặc Nặc ngước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngón tay của anh dời xuống, cười hỏi: "Nặc Nặc sợ tôi sao?" Cuối cùng lòng bàn tay của anh dừng lại trên môi cô.

Trên mặt Nặc Nặc còn mang theo lớp trang điểm của "Tống Nặc Nặc", môi cùng sắc mặt hồng hào, ánh mắt của anh sâu thẳm, anh thật sự rất quyến luyến cảm giác mềm mại của cô.

Đáng tiếc Nặc Nặc lại không để anh hôn.

Ngay cả hôm lễ thành nhân anh cũng chưa đụng qua nơi này, giữa trưa nay cũng không kịp. Cô ghét nước miếng của anh, trưa nay đút nước cho cô anh đã biết.

Nặc Nặc chán ghét anh, sợ hãi anh.

Loại ấn tượng này rất khó thay đổi, cố tình bảo bối nhỏ này tính cách lại quật cường, đánh chết cũng không muốn dây dưa với anh.

Thằng nhãi Hàng Duệ kia phải giữ lại, cô có hảo cảm với Hàng Duệ cũng không sao cả, thậm chí đây chính nguyên nhân khiến cô lá mặt lá trái* với anh.

Lá mặt lá trái: tráo trở, lật lọng, không trung thực.

Cô còn quá ngây thơ, nếu cô thật sự chẳng thèm để ý Hàng Duệ thì đáng lẽ ra cô nên hung hăng tát anh một cái, có lẽ anh sẽ tin cô ghét tên Hàng Duệ kia. Nhưng rõ ràng cô chán ghét mà lại lựa chọn nhẫn nhịn, bởi cô biết anh vô tình.

Cừu Lệ cười, vậy cô cứ tiếp tục nhịn vì tên Hàng Duệ kia đi.

Bằng không Nặc Nặc sẽ không cho anh chạm vào người cô, ngay cả liếc mắt nhìn anh một cái cũng không thèm.

Mà chỉ cần người ở trong ngực anh thì chính là người của anh.

Khiến cô và thằng nhãi kia không còn liên quan gì chẳng qua chỉ là vấn đềthời gian.

Nặc Nặc sợ hắn gần chết nhưng cô lại hiểu quá rõ tên bệnh tâm thần này, vì thế chỉ nhỏ nhẹ đáp: "Không sợ."

Anh sung sướng cong cong môi: "Vậy sau này anh cũng không doạ em nữa, được chứ?"

Nặc Nặc muốn chửi hắn một trận, nhưng lại không dám: "Vâng."

Anh nói: "Ngoan một chút, chờ em đủ tuổi thì chúng ta sẽ kết hôn."

Chương 19-3: 🍓 : Dấu vết (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Daisy

Nặc Nặc: "..."

Cô không dám trả lời câu này, nếu bàn về độ chán ghét thì ở trong lòng cô, vị trí của Cừu Lệ còn vượt xa Tống Liên.

Nhưng cô không còn cách nào khác ngoài việc kéo dài thời gian.

Cũng may xem ra trước mắt Cừu Lệ không tính toán làm cái gì với cô, cô vẫn còn ở trong diện an toàn. Cô cũng chỉ thầm cầu mong Cừu Lệ sớm ngày yêu Tống Liên, nếu không cô cũng chẳng còn đường sống nữa.

Thấy Nặc Nặc không trả lời, Cừu Lệ cũng không miễn cưỡng.

Anh ngồi xuống ghế mà cô vừa ngồi, ngón tay gõ nhẹ vào trang sách: "Bài thơ Tiếng Anh này không tồi, em đọc lại lần nữa đi."

Nặc Nặc sợ cái tính âm tình bất định của anh, càng không muốn thảo luận chuyện tình yêu, đọc sách cũng tốt hơn. Vì thế cô lại nhẹ giọng đọc lại lần nữa.

Mười ngón tay anh đan vào nhau, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Ngoài cửa sổ là sao trời, dưới ánh đèn là mỹ nhân. Anh nhớ rõ dung mạo thật của cô, vì thế dù cô có trang điểm cũng không ảnh hưởng. Mà ánh sao trời ngoài kia cũng chẳng thể xinh đẹp rực rỡ bằng mỹ nhân trong lòng anh.

Cừu Lệ không hỏi vì sao cô phải trang điểm thành dạng này đến trường học, vì có hỏi cô cũng không chịu nói thật với anh.

Nếu anh muốn thì anh nhất định sẽ có cách để biết được, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Anh bất động thanh sắc mà ngửi hơi thở của cô.

Thơm ngọt mềm mại, thật là muốn ăn sạch cô.

Nặc Nặc hoàn toàn không hay biết gì, cô đọc xong một lần còn nói: "Tôi còn phải học bài nữa."

Cừu Lệ cong môi cười: "Ừ, Nặc Nặc của tôi ngoan quá."

Tai của cô hồng lên, trên người cũng nổi một tầng da gà. Cô không thích ánh mắt của anh, loại ánh mắt bên trong chỉ có cô, giống như mãi mãi không thay đổi mà chỉ cất chứa duy nhất mình cô vậy.

Như vậy khiến cô rất sợ hãi.

Cũng may Cừu Lệ đã rời đi.

Nặc Nặc đóng cửa lại, chân cô có chút mềm. Xong rồi, Hàng Duệ phải làm sao bây giờ?

Lúc này Nặc Nặc cũng ghét Tống Liên vô cùng, nữ chủ này đúng là xấu xa, đúng là trời sinh một đôi với nam chủ.

Nhưng trước mắt cô cùng chỉ còn cách giữ khoảng cách an toàn với các nhân vật quan trọng trong tiểu thuyết, trừ cách đó ra thì không còn gì cả.

Nặc Nặc chưa từng lo lắng như vậy.

Bài tập Nặc Nặc đã làm xong, cô định bụng đi tắm, tẩy trang sạch sẽ rồi đi ngủ. Dù sao Cừu Lệ cũng thấy dung mạo thật của cô cho nên ở biệt thự cô cũng chẳng cần cảnh giác nữa.

Nặc Nặc mở vòi sen, lúc cởi quần áo cô chợt phát hiện có chỗ không thích hợp lắm.

Khuy cài áo ngực của cô bị cài sai rồi!!!

Trong hơi ấm của nước nóng bốc lên, biểu tình của cô cũng khựng lại.

Nặc Nặc tắt vòi sen, sau đó đi đến trước gương xoay người lại nhìn.

Thân thể thiếu nữ trong gương thướt tha trắng nõn, phía sau bả vai còn có nhợt nhạt vệt hồng.

Nặc Nặc sửng sốt một lúc lâu.

Thân thể này của Tống Nặc Nặc rất dễ để lại sẹo, ngày thường bị va nhẹ một cái cũng phải mất một ngày mới hết đỏ. Cho nên bình thường Nặc Nặc rất chú ý bảo vệ thân thể mình.

Bây giờ là mùa thu, mà mùa thu ở thành phố sẽ không có muỗi.

Mà cho dù có muỗi đi nữa nó cũng không cắn ở chỗ đó.

Buổi chiều cô ngủ lâu như vậy vốn đã không khoa học rồi.

Nếu không phải khuy cài áo ngực của cô bị cài sai thì chắc có lẽ cô sẽ chẳng phát hiện sau vai của mình có dấu hôn.

Đúng vậy! Đây chính là dấu hôn.

Anh không ngờ rằng sẽ để lại dấu vết, mà dấu vết này cũng không có cách nào để che giấu.

Đây là lần thứ hai trong cuộc đời cô muốn văng tục chửi người.

Mà người bị cô chửi cũng vẫn là một người.

Con mẹ nhà anh, Cừu Lệ biến thái chết tiệt.

Nặc Nặc tức đến nỗi sắp khóc. Cô không thèm làm Tống Nặc Nặc nữa, cô chán ghét cái tên đáng chết này. Vốn dĩ cô còn đang chờ anh yêu Tống

Liên, còn ngây thơ cho rằng ít nhất trong khoảng thời gian này anh sẽ không chạm vào mình.

Nhưng cô không ngờ anh lại không có liêm sỉ, không biết xấu hổ như vậy.

Ai muốn hầu hạ anh thì hầu hạ, cô không thèm làm.

Loại người xấu khó phòng bị như này đến kiếp sau cô cũng không đấu lại được với anh, cô cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nặc Nặc tức giận đến run rẩy. Bị anh làm nhục như vậy thì thà anh cứ giết chết cô đi. Cô không ở đây nữa, mai cô sẽ về Tống gia ngay lập tức!!!

Chương 20-1: 🍓: Mềm lòng (1)

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Edit: Daisy

Cả một đêm Nặc Nặc đều trong tình trạng vừa xấu hổ vừa tức giận, mãi tới khi trời gần sáng cô mới ngủ được.

Sáng hôm sau là cuối tuần, Nặc Nặc lại thức dậy rất sớm. Lúc cô đến đây cũng không mang theo nhiều đồ lắm, cô thu dọn đơn giản vài thứ rồi chuẩn bị đi.

Nặc Nặc biết chuyện này sẽ kinh động đến Cừu Lệ, nhưng cô cũng đã làm xong công tác chuẩn bị cho việc trở mặt với anh rồi.

Tối hôm qua cô tức đến nỗi mụ mị cả đầu, một lòng chỉ muốn về lại Tống gia. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô biết chuyện sẽ không đơn giản như cô muốn.

Tuy Tống Chiêm cũng có chút đau lòng cho Tống Nặc Nặc nhưng chắc chắn ông sẽ không vì cô mà trở mặt với Cừu Lệ. Triệu Tiệp lại càng không phải nói, con gái bảo bối Tống Liên của bà ta còn ở chỗ của Cừu Lệ, cho nên nhất định bà ta cũng không dám xằng bậy.

Sợ rằng, dù Nặc Nặc có về được Tống gia thì cũng bị Tống Chiêm đánh gãy chân rồi giao lại cho Cừu Lệ.

Nếu có thể đi ra ngoài được, tạm thời Nặc Nặc muốn thuê tạm một nơi để ở.

Cô có tay có chân, cũng không đến nỗi khiến bản thân mình chết đói.

Nặc Nặc đã từ bỏ cứu vớt cốt truyện, trước mắt xem ra cô phải chạy trốn khỏi nơi này. Tên bệnh tâm thần này cô không khống chế được.

Nặc Nặc cũng không biết mấy người xuyên sách khác trở về nhà bằng cách nào, nhưng chỉ cần cô còn tồn tại một ngày trong quyển sách này thì cô nhất định sẽ nỗ lực tìm ra cách để trở về hiện thực.

Cô tức từ tối qua đến tận bây giờ, lúc cô xuống lầu thời gian vẫn còn sớm, mẹ Trần cũng mới đến biệt thự.

Nặc Nặc khoác túi nhỏ đi xuống, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận.

Mẹ Trần cảm nhận được tâm trạng của cô không bình thường. Mọi ngày cô đều ngọt ngào gọi "mẹ Trần" mỗi khi thấy bà. Hôm nay vừa xuống đã quay ngoắt mặt đi không hé răng nói lời nào.

"Cô chủ, hôm nay cuối tuần không có tiết học."

Nặc Nặc không trả lời. Cô đang muốn đồng quy vu tận với Cừu Lệ, sợ mình mở miệng ra sẽ giận cá chém thớt lên mẹ Trần.

Cô cứ thế đi thẳng ra ngoài, gương mặt vạn năm không đổi của mẹ Trần lúc này mới hơi nhíu lại.

Tính tình buổi sáng của Cừu thiếu không tốt lắm, mẹ Trần sợ cô sẽ chọc giận anh.

Sáng sớm trong hoa viên còn đầy sương mù, giờ này mặt trời còn chưa lên cao, cuối chân trời mới chỉ nhú ra vài rặng mây đỏ.

Nặc Nặc đi đến cửa lớn nhưng nó vẫn đóng chặt. Chỗ mà lần trước Nặc Nặc bỏ trốn cũng bị lấp kín, bây giờ đứng trước mặt cô lại là mấy bức tường thịt của bảo tiêu.

Nặc Nặc vòng qua bọn họ đi ra ngoài, sắc mặt cô trầm xuống, trong mắt nộ khí đằng đằng.

Tất cả mọi người đều không dám động vào cô. Đùa sao, đây là người của Cừu thiếu đấy, cho nên họ chỉ dám khuyên chứ không dám động tay động chân.

"Cô chủ muốn đi đâu vậy?"

Bọn họ không dám cản, Nặc Nặc cũng không để ý bọn họ mà chạy thẳng ra lan can.

Cô ngẩng đầu nhìn cái lan can cao ngất, nuốt nước bọt một cái rồi nắm lấy lan can chuẩn bị leo lên.

Đám bảo tiêu sợ tới mức tái mặt: "Cô chủ ơi, nguy hiểm lắm. Cô nhanh xuống dưới đi."

Lan can đen đặc bóng loáng còn được gắn điện, nhưng không ai dám ngăn cản cô.

Người dẫn đầu đám bảo tiêu tên Đỗ Nhất. Anh ta thấy tình huống không đúng nên đã sớm sai người đi thông báo cho Cừu Lệ. Giờ phút này sợ Nặc Nặc bị ngã nên vội vàng nói:

"Nhanh lót đệm ở dưới."

Để cô chạy thoát đương nhiên là không có khả năng, nhưng nếu để cô bị thương thì bọn họ không ai dám gánh trách nhiệm.

Từ nhỏ đến lớn Nặc Nặc đều rất ngoan, cô cũng chưa từng làm ra chuyện như trèo lan can lần này. Bây giờ thử trèo mới biết khó thế nào

Cô tức đến nỗi sắp khóc.

Lúc Cừu Lệ mặc xong quần áo đi ra thì thấy cảnh như vậy.

Mẹ Trần đi theo phía sau anh, tính gắt ngủ buổi sáng của anh rất nghiêm trọng, vừa mở mắt mà Nặc Nặc đã làm ra chuyện kích thích anh như vậy nên bà chỉ sợ tính tình thô bạo của anh sẽ làm tổn thương Nặc Nặc.

"Cậu chủ đừng giận, cô chủ Nặc Nặc còn nhỏ."

Chương 20-2: 🍓 : M̀ềm lòng (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Daisy

Cừu Lệ vừa đi vừa cài nốt cúc áo cuối cùng, anh đi nhanh tới, vạt áo cuốn theo gió, khí lạnh cũng lan tràn trên mặt.

Đám bảo tiêu thấy anh đi tới thì cúi đ`ầu xuống, im như ve s`ầu mùa đông.

Chỉ có Nặc Nặc vẫn còn đang không ngừng nỗ lực. Mặc dù cô đã tìm rất nhi`ều cách nhưng không làm thế nào để trèo qua được.

Gương mặt Cừu Lệ không h`ề có biểu tình gì mà cứ đứng ở một bên hơi ngước mắt nhìn cô. Thiếu nữ gấp gáp không trèo qua nổi, sốt ruột đến nỗi g`ần khóc.

Anh nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên bật cười.

Cmn, đáng yêu quá!

Cô còn đang treo nửa vời ở trên không trung đã nghe Cừu Lệ nói: "Em xuống nhanh đi, mới sáng sớm đã nháo cái gì?"

Nặc Nặc đã sớm mệt lử, cặp sách của cô đã ném qua lan can nhưng cô lại không có cách trèo qua được. Lan can bóng loáng trơn trượt, lòng bàn tay Nặc Nặc cũng thấm ra một lớp m`ồ hôi. Cô còn đang tính thử lại l`ần nữa thì bỗng trượt tay một cái, cả người không khống chế được ngã xuống.

Cánh tay hữu lực của người đàn ông đón được cô, vững vàng ôm cô vào trong l`ồng ngực.

Cô vừa ngước mắt đã đối diện với ánh mắt ngậm ý cười của Cừu Lệ: "Mới sáng ra mà em đã làm cái gì vậy?"

"Buông ra!" Bây giờ cô chỉ hận không bóp chết được anh ta.

Cừu Lệ cũng nhận ra cô đang tức giận. Đây là lần thứ hai anh thấy cô giận dữ như vậy kể từ đêm đó anh suýt chạm vào cô.

Cừu Lệ hơi híp mắt lại.

Nặc Nặc vẫn còn đang không ngừng giãy giụa, anh đưa mắt nhìn bảo tiêu, mấy tên bảo tiêu rất hiểu ý liền cầm một đoạn dây thừng mềm mại tới.

Cừu Lệ tự mình ra tay trói Nặc Nặc cẩn thận, sau đó bế cô lên.

Nặc Nặc bị anh ôm đi vào trong biệt thự, cơn giận cuối cùng vẫn không nhịn xuống được: "Cừu Lệ anh đúng là tên biến thái, đồ tâm thần, xấu xa, khốn kiếp!!!"

Mỗi một câu mắng của cô khiến đám bảo tiêu nghe xong đều cúi thấp đầu.

Sắc mặt Cừu Lệ lạnh lẽo: "Câm miệng."

Thật ra vốn từ chửi người của cô cũng chỉ có nhiêu đó, vành mắt đã bắt đầu hồng hồng, người cũng đã mềm đi. Cô giãy giụa cũng không thoát được, ấm ức không chịu nổi, ánh mắt ướt dầm dề sắp khóc đến nơi.

Anh rũ mắt thấy bộ dáng cô như vậy, trong lòng lại gào lên: "Đm, đáng yêu chết mất!"

Ngay cả từ ngữ mắng chửi người cũng không có.

Anh nhịn không được cười thành tiếng, lồng ngực nhẹ nhàng chấn động.

Nặc Nặc tức gần chết, cô tức như vậy mà anh ta vẫn còn cười được?

Có cái gì buồn cười sao? Nếu bây giờ mà cho cô khẩu súng thì cô nhất định sẽ cho anh một viên đạn rồi tự sát. Tốt nhất là cùng chết đi tên xấu xa này.

Cừu Lệ người cao chân dài, rất nhanh đã ôm cô vào nhà.

Tống Liên nghe thấy ồn ào cũng đã tỉnh lại, vừa thay xong quần áo tính ra ngoài xem tình hình.

Không cần Cừu Lệ mở miệng, mẹ Trần đã nghiêm mặt nói: "Tống nhị tiểu thư nên ở trong phòng của mình thôi."

Tống Liên thấy Nặc Nặc bị trói.

Ánh mắt cô ta loé lên. Tuy cô ta không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần Tống Nặc Nặc không yên ổn là cô ta mãn nguyện rồi. Tống Liên cũng sợ Cừu Lệ, bởi vậy không dám chọc anh.

Cô ta biết đây là ý của Cừu Lệ nên rất nghe lời đóng cửa lại.

Cừu Lệ ôm Nặc Nặc đi về phòng của mình.

Cô biết có mắng anh cũng vô dụng nên cũng không thèm phí sức nữa.

Chương 20-3: 🍓 : Mềm lòng (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mây

Tuy cuộc sống ở hiện thực của cô có hơi khổ sở, nhưng gia đình cô rất yên ấm hạnh phúc. Mà cô cũng đã thi đậu một trường đại học tốt, không lâu sau có thể kiếm tiền báo đáp cha mẹ đã vất vả bao năm nay.

Nhưng cô lại vô duyên vô cớ xuyên vào một quyển sách, tên nam chính là bệnh tâm thần, không chỉ từng chết một lần mà còn bị tên tâm thần kia khinh nhục.

Tuổi Nặc Nặc còn nhỏ, cô không có cách nào bình tĩnh để đối diện với chuyện này.

Cô bị trói chặt không thoát ra được, chỉ có thể nhẹ nhàng nức nở.

Cừu Lệ đá văng cửa rồi nhẹ nhàng đặt cô lên giường, để cô ngồi ổn định xong mới rũ đầu nhìn.

Lúc này dáng vẻ của cô trông đặc biệt khổ sở, ngay cả liếc cũng không thèm liếc anh một cái.

Theo lí thuyết thì anh phải rất tức giận, dù sao công việc của anh bận rộn, giấc ngủ không được tốt. Vất vả lắm mới có ngày cuối tuần để nghỉ ngơi nay lại bị phá vỡ, người bình thường mà bị như vậy còn tức giận huống chi là anh.

Nhưng giờ phút này anh cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, chỉ cần nhìn đến đôi mắt ướt mềm của cô là trái tim anh đã nhũn ra.

Anh cười nhẹ hỏi: "Làm sao vậy?"

Giọng nói của Nặc Nặc còn mang theo nức nở: "Cừu Lệ, anh thật quá đáng. Nếu anh không cho tôi về nhà thì anh giết tôi đi."

Cừu Lệ chỉ xem như cô đang nổi tính xấu, mà anh lại sẵn lòng dung túng cho cô gái nhỏ này.

Anh rũ mắt nhìn, tuy dây thừng mềm nhưng anh vẫn sợ nó làm đau tay cô, vì thế tự tay cởi nó ra.

Lúc này Nặc Nặc đã chẳng còn quan tâm chuyện sống chết nữa, tay vừa được cởi cô đã cho anh một cái tát.

Âm thanh thanh thuý vang lên, đầu của anh hơi nghiêng sang một bên. Thời điểm anh quay mặt lại, sự dịu dàng nơi đáy mắt đã biến mất không còn một mảnh.

Nhưng một cái tát này đủ làm sao được? Những việc mà anh làm thì dù có tát 100 cái cũng không dập được lửa giận trong lòng của cô.

Anh thấy Nặc Nặc còn muốn đánh nữa, giơ tay nắm lấy cổ tay của cô.

Cừu Lệ nhịn không được nổi lửa: "Tống Nặc Nặc!"

Mắt to không chớp mà nhìn anh, trong đó tràn ngập ghê tởm cùng chán ghét.

Được lắm, đây là lần thứ tư rồi.

Anh bị một cô gái tát 4 lần!

Ánh mắt Cừu Lệ lạnh lùng, một tay khác nắm lấy cổ của cô: "Em có biết em đang làm gì không?"

Anh cũng không dùng sức mà chỉ nắm nhẹ cổ cô, Nặc Nặc nức nở nói: "Không bằng anh giết tôi luôn đi. Đồ biến thái chết tiệt, dám chuốc thuốc tôi?"

Thần sắc của anh không thay đổi, tay vẫn giữ nguyên như vậy.

Dưới lòng bàn tay là da thịt non mịn, mềm đến kì cục. Sinh mệnh của cô yếu ớt như vậy, anh chỉ cần hơi dùng lực một chút thì cô gái này sẽ không còn xuất hiện trên đời này nữa.

Trên bản tin cũng chỉ xuất hiện thông tin với tiêu đề: Tống đại tiểu thư hậm hực nhảy lầu mà chết.

Nhưng khi đối diện với đôi mắt mênh mông nước kia, trái tim của anh như bị thứ gì đó đụng phải khiến nó chợt nhói lên.

Anh buông tay ra, sờ sờ đuôi mắt của cô: "Đừng khóc, hửm?"

Giọng điệu của anh bình tĩnh, không hề hoảng loạn: "Chuốc thuốc cái gì? Nặc Nặc, đây là lần thứ tư em dám ngỗ nghịch với tôi, tôi không hy vọng có lần tiếp theo.

Nặc Nặc thấy anh chống chế không chịu nhận thì tức đến đỏ cả mặt: "Anh không cần nói là trưa ngày hôm qua tôi ngủ quên. Suốt cả một buổi trưa với cả buổi chiều mà tôi lại không hề hay biết."

Anh cười: "Em mới khỏi bệnh nên ngủ lâu hơn bình thường là chuyện đương nhiên, có vậy mà em lại cho rằng tôi chuốc thuốc em? Nếu em không tin thì có thể nhờ bác sĩ kiểm tra xem có còn tàn dư của thuốc hay không."

Nặc Nặc cảm thấy tên xấu xa này đúng là không biết hai chữ "xấu hổ" viết như thế nào.

Cô biết dù có tàn dư của thuốc trong cơ thể của cô, nhưng chỉ cần Cừu Lệ muốn thì nó sẽ biến thành không có.

"Kể cả tôi có bị bệnh..." Cô cắn răng: "Vậy anh nói xem trên người..."

Nói ra mấy từ kia làm cô cảm thấy thẹn muốn chết, cho dù hắn không biết xấu hổ nhưng cô thì biết. Nhưng cô lại càng chán ghét cái dáng vẻ bình tĩnh của người đàn ông này hơn.

Hai tai của Nặc Nặc đỏ lên, cô lựa lời nói: "Vậy..mấy vết hồng hồng trên người của tôi là sao?"

Cừu Lệ khựng lại một giây, sắc mặt trở nên vi diệu. Anh không nghĩ da cô dễ lưu lại dấu vết như vậy.

Cũng qua nửa ngày rồi mà mấy vết đó vẫn chưa phai.

Biểu tình của anh cũng không có biến hoá gì, Nặc Nặc giận đỏ mặt, cô trực tiếp nói ra nguyên nhân khiến mình bực nhất: "Hơn nữa nút thắt (áo lót) của tôi...cài sai rồi!"

Lời này vừa nói ra, Nặc Nặc lần đầu tiên nhìn thấy...

Trên mặt của Cừu Lệ có gì đó vô cùng quẫn bách.

[988 words]

Chương 21-1: 🍓 : Hôn tôi (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Daisy

Nhưng chẳng qua anh cũng chỉ bối rối mất một giây, ngay sau đó đã rũ mắt cười rộ lên nói: "Xin lỗi."

L`ần sau anh nhất định sẽ chú ý.

Câu xin lỗi này chính là thừa nhận cho hành vi vô liêm sỉ ngày hôm đó của anh, nhưng anh lại không h`ềcảm thấy xấu hổ mà còn rất tự nhiên nói: "Nặc Nặc, em là vị hôn thê của tôi."

Mấy lời này của anh làm Nặc Nặc tức đến nỗi g`ần ngất xỉu: "Tôi không có phải, đó là do anh đơn phương nói. Tôi không muốn."

Anh ng`ồi xổm xuống đối diện với ánh mắt cô, trắng trợn nói ra sự thật kia: "Là nhà họ Tống đã tặng em cho tôi, là Tống Chiêm c`ầu tôi chứ không phải tôi xin ông ta."

Cô chợt an tĩnh lại.

Anh cười nhạo một tiếng: "Nặc Nặc, nếu không phải vì tôi thì chắc giờ này nhà họ Tống của em đã nợ ngập đ`ầu. Ngay cả em ba em cũng không thể nuôi nổi. Tôi không nợ nhà em cái gì hết, là nhà em nợ tôi."

Ngón tay của Nặc Nặc run lên nhè nhẹ.

Từ trước cho tới nay cô đ`ều xem nhẹ một vấn đ`ề đó chính là cô không có cách nào xem mình cùng nguyên thân là một. Cô không thích những người nhà họ Tống, nhưng họ lại chính là ruột thịt của nguyên thân Tống Nặc Nặc.

Mà nguyên nhân chính là bọn họ vì muốn được Cừu Lệ giúp đỡ nên mới nhắc tới chuyện hứa hôn hồi xưa lắc xưa lơ, sau đó lại mạnh mẽ ép Nặc Nặc gả cho Cừu Lệ.

Nếu Cừu Lệ chấp nhận Nặc Nặc thì Tống gia sẽ sống, còn nếu Cừu Lệ không chịu chấp nhận thì Tống gia sẽ chết.

Cừu Lệ thấy cô im lặng thì nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô đối diện với mình: "Là nhà em nợ tôi, mà tôi lại chỉ muốn em. Cho nên việc chạy trốn em đừng tốn công suy nghĩ nữa, chỉ cần ông đây còn sống một ngày thì em đừng hòng rời khỏi người tôi."

Nặc Nặc hơi hoảng hốt một lát.

Ngay sau đó cô chớp chớp mắt, thiếu chút nữa đã bị Cừu Lệ lừa vào tròng.

Cô không phải nguyên thân, mà cho dù có là nguyên thân đi nữa thì cũng không có cái đạo lí phải trả giá vì người khác.

Cô quay mặt đi, không thích động tác mà mấy tên bá đạo tổng tài hay làm.

Cừu Lệ lại nghe rõ ràng những gì cô nói: "Cừu Lệ, anh biết mà? Tôi chính là đứa con gái bị Tống gia vứt bỏ."

Anh hơi nhướng mày.

"Nhà họ Tống nợ anh đó là do ba tôi không có bản lĩnh. Ông ấy quyết định từ bỏ tôi để cầu xin anh giúp đỡ mà không phải tự mình Đông Sơn tái khởi cũng là do ông ấy vô trách nhiệm. Ông ấy không có tư cách làm ba tôi."

Rõ ràng Tống Chiêm biết con người của Cừu Lệ rất đáng sợ, vậy mà ông ta vẫn nhẫn tâm đưa hai đứa con gái của mình dâng cho anh. Ông ta không đủ tư cách làm ba của nguyên thân và Tống Liên.

Cừu Lệ bật cười: "Vậy thì sao?"

Cô hơi dừng một chút, có lẽ là cảm thấy ngại ngùng khi nói mấy lời tuyệt tình như vậy: "Ông ấy xấu xa như vậy, tôi mới không thèm hy sinh cả đời mình vì ông ấy." Giọng nói của cô cũng ngày càng nhỏ: "Tại ông ấy không cần tôi trước."

Cừu Lệ thật sự rất thích dáng vẻ hồn nhiên ngốc nghếch này của cô.

Anh quyết định phân tích cho cô hiểu: "Đây cũng không phải chuyện để em có thể lựa chọn. Nặc Nặc, em nghĩ tại sao tôi phải giúp Tống gia? Nếu đã giúp thì nhà em cũng phải để tôi có lợi, buôn bán đâu thể để mình thua thiệt được?" Anh trào phúng nói: "Ông đây cũng không phải nhà từ thiện."

Cô mím mím môi, đầu cúi thấp xuống.

Cái tên nam chủ này đúng là không ngốc một tí nào. Vậy mà cô lại cảm thấy anh nói rất có lí, đúng là nhà họ Tống nợ anh thật.

Cô cảm thấy thật đáng sợ, dù có tức giận cũng không biết nên trút giận vào đâu:

"Vậy...Tôi cảm thấy Tống Liên..."

Anh tức đến bật cười: "Tống Nặc Nặc, em im miệng lại cho tôi, đừng có mà chọc điên ông đây."

Nặc Nặc lạu nghĩ, hình như có gì sai sai thì phải.

Không phải bọn họ đang thảo luận vềchuyện tên biến thái Cừu Lệ này chuốc thuốc cô hay sao?

Đôi mắt sáng ngời của cô toát ra ấm ức: "Nhưng chính anh đã chuốc thuốc tôi, anh còn..."

Anh cong môi nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, da mặt mỏng tới nỗi mấy từ kia cũng không dám nói.

Cái gọi là da mặt này từ lúc sinh ra Cừu thiếu của chúng ta đã không có rồi.

Anh còn rất bình tĩnh mà cãi lại: "Bác sĩ nói đó là thuốc có thể giúp em nghỉ ngơi tốt sau khi khỏi bệnh."

"Vậy sao anh lại chạm vào tôi?"

Bầu không khí đột nhiên im lặng.

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh của cô đều là sự lên án đối với anh.

Lúc ấy là buổi sáng của những ngày đầu tháng 10, vài ánh nắng mặt trời của buổi sớm xuyên qua lớp cửa pha lê chiếu vào trên người cô.

Sáng lạn mà ấm áp.

Anh cười.

"Bởi vì tôi thích em, Nặc Nặc."

[982 words]

Daisy from Sel Homie chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ❣

Chương 21-2: 🍓 : Hôn tôi (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Vuyy

Nặc Nặc sửng sốt, sau đó cả mặt cùng lỗ tai đều dần dần đỏ lên.

Cô nhỏ giọng nói: "Nhưng tôi không thích anh."

Ai mà thích cái tên bệnh tâm thần này được cơ chứ?

Bàn tay đang nắm cằm của cô bỗng nhiên hơi dùng lực, cô đau đến nỗi "a" lên một tiếng.

Nhưng mà khi Nặc Nặc nhìn về phía anh thì có vẻ anh không để ý đến mấy lời cô nói thật. Cừu Lệ cười cợt: "Ông đây không thèm quản xem em có thích hay không. Tống Nặc Nặc, em còn chưa xứng để nói điều kiện với tôi. Bây giờ dậy thay quần áo ra ngoài với tôi ngay."

Nặc Nặc cảm thấy lúc này anh mới tức giận thật sự.

Nhưng vốn dĩ chuyện này là anh sai, rốt cuộc tam quan của anh ta méo mó đến cỡ nào vậy chứ? Nếu cô gái anh thích cũng bị đối xử như vậy thì cô ấy cũng quá thảm rồi.

Nam chủ đúng là bá đạo một cách kì cục.

Nặc Nặc cự tuyệt: "Tôi không đi."

Anh cười, mặt mày âm lệ: "Không cần? Hai từ này tôi chỉ thích nghe trong một tình huống duy nhất, còn lại thì hơn hết là em đừng chọc giận tôi."

Nặc Nặc ngây ra một hồi lâu sau mới hiểu "tình huống duy nhất" mà anh nói là tình huống gì.

Cô cắn môi, hai hốc mắt đều đỏ lên, cái đồ biến thái chết tiệt này.

"Ông đây cũng không ngại giúp em thay đồ đâu."

Lúc Nặc Nặc bước ra khỏi phòng của anh, trên cằm của cô đã bị anh làm đỏ lên.

Mẹ Trần thấy Nặc Nặc vẫn bình an vô sự không có chuyện gì, trong lòng cũng kinh ngạc mất mấy giây.

Nặc Nặc mắng Cừu Lệ, rất nhiều người đều nghe được.

Theo như tính tình của Cừu thiếu, mẹ Trần còn cho rằng Nặc Nặc sẽ ăn ít đau khổ. Nhưng hình như ngoài việc bị bắt nạt một chút thì cũng không bị gì nghiêm trọng.

Nhưng không ai ngờ rằng, Nặc Nặc đã cho Cừu Lệ hưởng trọn 4 cái tát mà vẫn còn sống tốt tới tận bây giờ.

-

Nặc Nặc mặc một chiếc váy màu hoa hồng.

Làn váy dài vừa vặn đến đầu gối, Cừu Lệ vừa lái xe vừa quay sang nhìn, nhìn thấy chính là dáng vẻ cô quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Lúc này gương mặt là của Nặc Nặc nguyên bản, xinh đẹp tinh xảo đến kì cục. Khoé mắt có một nốt ruồi son vô cùng câu nhân, cô ngồi thẳng lưng, nhìn qua cực kì thanh thuần ngoan ngoãn. Cô thích nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ như đang rất tò mò về thế giới này.

Giống hệt như thiên sứ lạc đường xuống trần gian.

Khiến anh muốn bẻ gãy cánh của cô, khiến anh không khống chế được dục vọng muốn chiếm lấy cô.

Anh cười cười, quay đầu đi.

Anh muốn dạy cho Nặc Nặc hiểu rõ một đạo lí.

Thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, anh có tiền lại có quyền, anh muốn ai được sinh ra thì người đó phải sinh ra, anh muốn ai chết thì người đó nhất định phải chết.

Nhà họ Tống là như thế này, mà Tống Liên cũng giống như vậy.

Nặc Nặc muốn phản kháng, đó là do anh muốn dung túng, nhưng nếu cô muốn chạy trốn thì tốt nhất là cả đời này cũng đừng nghĩ tới. Anh không ngại chơi tình thú với cô, mà anh cũng rất mê luyến cảm giác cô nằm dưới thân anh.

Nhưng cái đề tài thích hay không thích này...

Cho dù cô có không thích thì cũng nên giữ lại trong lòng chứ đừng dại dột mà chọc giận anh.

Trong lòng Nặc Nặc vẫn đang rất thấp thỏm. Quyết định mang cô ra ngoài là quyết định lâm thời của Cừu Lệ, mà hình như có liên quan đến việc cô muốn bỏ đi vào sáng hôm nay.

Tên bệnh tâm thần này lại muốn giở trò gì nữa đây?

[709 words]

Vuy from Sel Homie chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, đừng quên vote và cmt nhé!

Chương 21-3: 🍓 : Hôn tôi (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Phưn

Cuối cùng xe dừng lại trước một hội sở tên "Thịnh Thế".

Trương Thanh Đạc đang đứng hút thuốc bên ngoài, thấy Cừu Lệ xuống xe thì cười cười chào hỏi: "Anh Lệ!"

"Người đâu?"

"Ở bên trong ạ."

"Tình huống thế nào?"

Ánh mắt của Trương Thanh Đạc lùi về sau, thấy được thiếu nữ tuyệt sắc sau lưng anh. Ánh mặt trời rực rỡ trải đầy đất, dưới bóng cây lắc lư, đôi mắt của cô sạch sẽ lại trong suốt.

Trương Thanh Đạc nhìn đến ngây người, đến lúc tay bị tàn thuốc chạm đến mới hoảng hốt bừng tỉnh.

Ánh mắt của Cừu Lệ lạnh lẽo, liếc cảnh cáo hắn ta một cái.

Trương Thanh Đạc không nhịn được: "Đm... đây là?"

Lần trước hắn cũng có tới dự tiệc sinh nhật của Nặc Nặc, nhưng hôm đó đứng khá xa nên hắn không nhìn rõ. Hôm nay nhìn gần như vậy hắn mới phát hiện cô gái này cũng... xinh đẹp quá mức rồi.

Trương Thanh Đạc nhìn cô cô cùng ai có vài phần giống kì thật cũng đoán được.

Tống Nặc Nặc?

Này thế nhưng lại là Tống Nặc Nặc lúc trước thoạt nhìn không được xuất chúng lắm? Bảo sao lúc trước hắn nói Tống Nặc Nặc không đẹp bằng Trần Thiến lại bị Bách Diệp cười nhạo.

Đúng là nếu chỉ so về diện mạo thì Trần Thiến không thể sánh được.

Cũng may Trương Thanh Đạc thần kinh thô, kinh diễm mất vài giây hắn ta lại bắt đầu mờ mịt.

Đm, bây giờ anh Lệ đang tính kế cha ruột của người ta đó.

"Ván thứ nhất bắt đầu rồi."

"Tốt lắm." Cừu Lệ cười.

Nặc Nặc vừa nghe thấy tên Tống Chiêm, trong lòng đã bắt đầu sốt ruột. Cô nâng mắt nhìn Cừu Lệ, anh lại mỉm cười nhìn cô: "Tôi đưa em đi xem một chuyện rất thú vị."

Bên trong phòng có một bức tường trong suốt.

Lúc này Nặc Nặc chỉ biết cứng đờ ngồi trên sopha, nhìn Tống Chiêm ở bên ngoài vẫn đang hồn nhiên không biết gì.

Là ba ruột của nguyên thân.

Trong khoảng thời gian này Tống Chiêm rất hăng hái, không chỉ công ti đang trên đà phát triển không ngừng, cổ phiếu bắt đầu tăng, đối tượng hợp tác ngày càng lớn mà ngay cả vận may của ông ta cũng rất tốt.

Có lẽ là do Cừu Lệ nên có rất nhiều người muốn cùng Tống Chiêm "buôn bán", tặng không ông ta rất nhiều thứ tốt.

Con người chính là như vậy, từ bên trong thung lũng tối tăm đột nhiên bước lên được đỉnh núi cao chót vót thì sẽ cảm thấy lâng lâng, vận may của ông ta cũng không ngừng tăng lên.

Người đối diện với Tống Chiêm là Trần Mậu.

Là chủ nợ lúc trước của Tống Chiêm.

Hôm nay hai người đang bàn về chuyện hợp tác, Trần Mậu lại đột nhiên nói lúc trước đắc tội hơi nhiều, hi vọng Tống Chiêm có thể chơi một trò chơi nhỏ để xoá hết ân oán ngày trước.

Lần một có thi đấu quyền anh, chỉ cần đặt cược xem bên hồng hay bên đen thắng là được.

Nếu Tống Chiêm thắng, Trần Mậu sẽ trả lại tất cả số cổ phần lúc trước Tống Chiêm đã bán đi để gán nợ.

Tống Chiêm biết ông ta lấy lòng mình vì Cừu Lệ nên rất vui vẻ đồng ý.

Không bao lâu, giọng nói của Trần Mậu từ phòng bên kia lại rõ ràng truyền tới: "Vận may của Tống tiên sinh tốt thật, 5% cổ phần trả lại ông."

Bên này Nặc Nặc hơi nhíu mày, Cừu Lệ kiều chân, cười nhẹ hỏi: "Nặc Nặc đoán xem lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì?"

Bánh từ trên trời rơi xuống nhất định không phải chuyện tốt.

Cố tình Tống Chiêm lại ỷ vào Cừu Lệ, trong khoảng thời gian này lại càng thêm không biết lượng sức mình.

Nặc Nặc đột nhiên nghĩ đến nguyên lí "nước ấm nấu ếch xanh"*, trong lòng chợt lạnh.

*Nước ấm nấu ếch xanh: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở "thiên đường" (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống "địa ngục" (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Trần Mậu lại nói tiếp: "Tống tiên sinh đừng nóng vội, lúc trước đắc tội hơi nhiều. Tống thị hiện nay chỉ còn lại cổ phần của cổ đông, tôi đây cũng thu mua một chút, ước chừng khoảng 25%. Không biết Tống tiên sinh có hứng thú chơi tiếp trò chơi này? Vẫn là cược thắng thua, thắng thì tất cả đều là của ông, nếu thua thì trả 15% cổ phần cho tôi là được."

Tống Chiêm không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời luôn: "Được!"

Ván này Tống Chiêm thua.

Tay ông ta run run, trời ơi, là 15% cổ phần đấy!

Nhưng Trần Mậu nhìn qua còn tỏ vẻ tiếc nuối hơn nhiều: "Vận may của Tống tiên sinh hình như không tốt lắm, ván thứ ba sắp bắt đầu rồi. Hay như này đi, nếu ông thắng thì ông được 40%, ông thua thì trả tôi 30% được chứ?"

Tống Chiêm đã bắt đầu sợ hãi, vốn dĩ ông ta chỉ cho rằng đây là một trò chơi nho nhỏ, ai ngờ lại thành một cuộc đánh cược xa hoa như thế này.

Cố tình không chỉ có mỗi Trần Mậu, mà bên cạnh còn có rất nhiều đối tác làm ăn đang xem.

Ngoại trừ việc không thể làm mất mặt mình, ông ta còn khát vọng 40% cổ phần nữa.

Vốn dĩ ông ta đã có 50% cổ phần, nếu có thêm 40% nữa thì toàn bộ công ti sẽ là của ông ta.

Huống chi còn có Cừu Lệ, bọn họ cũng sẽ không dám làm gì quá đáng với ông ta.

Sau khi nghĩ kĩ, Tống Chiêm lại cười cười: "Được! Vậy tôi cược bên đen thắng."

Nặc Nặc giật thót, vội vàng quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cừu Lệ vẫn cười như không cười.

Lúc này cô mới biết Cừu Lệ muốn nói với mình điều gì.

Ở trong mắt của anh, Tống gia chẳng qua chỉ là một trò chơi. Cô rất muốn làm Tống Chiêm tỉnh táo lại, nhưng người bên kia lại không hề hay biết gì.

Anh có thể cho Tống Chiêm tất cả, cũng có thể một tay làm ông ta rơi vào địa ngục.

"Cừu Lệ." Nặc Nặc cảm thấy anh thật đáng sợ, ngón tay hơi run rẩy: "Ba tôi... có phải ông ấy sẽ thua đúng không?"

"Nặc Nặc thông minh thật!"

Lúc này cô chỉ muốn nhảy dựng lên tát anh vài cái.

Nhà họ Tống đúng là sắp xong đời rồi.

Cừu Lệ cúi xuống, ngón tay xoa xoa mặt cô: "Nhưng nếu Nặc Nặc nói thắng thì sẽ thắng..."

Hàm răng của Nặc Nặc cũng bắt đầu run lên.

Anh biết cô hiểu ý của mình.

Cô cách anh gần như vậy, anh rất thích hơi thở của cô, Cừu Lệ nhẹ nhàng ngửi ngửi, nở nụ cười: "Hôn tôi đi Nặc Nặc."

Nặc Nặc: "..."

[1311 words]

Phưn from Sel Homie chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, đừng quên vote và cmt nhé!

Chương 22-1: 🍓 : Dỗ dành (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Méo

Anh cúi rất gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy rõ tròng mắt đen nháy tràn đầy sự mê li của anh.

Hơi thở nóng rực của người đàn ông khiến cô không thoải mái, huống chi vẫn là lời thoại sặc mùi bá đạo tổng tài này.

Nặc Nặc hiểu ý của anh.

Nếu cô nói thắng thì 90% cổ phần sẽ thuộc về Tống Chiêm, nếu cô từ chối thì ngay cả 30% Tống Chiêm cũng không giữ được.

Điều kiện chính là cô chủ động hôn anh.

Không, hoặc là nói, điều kiện chính là Nặc Nặc phải thuận theo anh.

Bình tĩnh mà xem xét thì Cừu Lệ chính là nam chính được tác giả ưu ái, không những giàu có mà còn rất đẹp trai.

Rút đi hơi thở ngây ngô của thời niên thiếu, trên người anh lúc này mang theo khí chất thâm trầm, dung nhan lạnh lùng , bởi vì có tiền có thế lại càng thêm kiêu căng ngạo mạn.

Nhưng khi Nặc Nặc nhìn thấy gương mặt này, cô chỉ cảm thấy chán ghét, ghê tởm, buồn nôn.

Có quỷ mới thèm hôn anh.

Hầu kết của anh khè nhúc nhích, ngón tay vỗ vỗ tóc cô:

"Nặc Nặc..."

Hai tiếng này được anh gọi cực kì triền miên, da gà của Nặc Nặc cũng bắt đầu nổi lên.

"Tránh ra." Cô duỗi tay chống ngực của anh, mặt quay đi hướng khác.

Vốn dĩ nhìn thấy anh thôi đã chán ghét rồi chứ đừng nói là dựa vào gần như vậy.

Hôn anh? Nằm mơ đi.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, Nặc Nặc bị anh giam cầm dưới thân, dưới ánh đèn nhu hoà trong phòng, anh có thể nhìn thấy rõ ràng da thịt tinh tế cùng đôi mắt trong vắt như dòng suối nhỏ của cô.

Nhưng cô lại nhíu mày, yếu ớt nói: "Anh cách tôi xa một chút, tôi không đồng ý."

Cừu Lệ không đếm được đây là lần thứ mấy bị cô từ chối, anh nắm lấy cằm cô cưỡng ép cô quay mặt lại, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt chán ghét đó của cô. Giống như anh là thứ gì đó dơ bẩn khiến cô ghét bỏ.

Tuy anh mê luyến cô gái này, nhưng bị người mình thích ghét bỏ thì trong lòng vẫn rất tức giận.

"Không muốn cứu công ti của nhà em nữa à?"

Nặc Nặc nhìn thẳng vào mắt anh, cắn răng nói: "Cho dù hôm nay có cứu được thì sao? Hôm nào đó anh muốn phá huỷ thì phá huỷ. Bây giờ ba tôi cũng không nhận rõ được vị trí của ông ấy ở đâu, bị mấy lời a dua nịnh hót che mắt, anh muốn phá huỷ thì còn dễ hơn giết chết một con kiến nữa. Tôi không cần...không cần hôn anh. Anh tránh xa một chút, đừng chạm vào tôi."

Nếu cô nhường một bước thì sau này còn phải nhường thêm ngàn vạn bước.

Nặc Nặc không biết nếu hôm nay đổi lại là Tống Liên gặp phải chuyện này thì nữ chính sẽ có quyết định như thế nào.

Nhưng Nặc Nặc thấy gương mặt khiến người ta ghét này của nam chính thì quả thật là không có cách nào khắc phục chướng ngại tâm lí của mình.

Anh hơi nheo mắt, lộ ra vài phần lạnh lẽo nguy hiểm: "Em đừng hối hận đấy."

Nặc Nặc ngồi thẳng người, tiếp tục quan sát diễn biến của phía bên kia.

Cừu Lệ cong cong môi, ý cười lại không đạt đáy mắt.

Tống Chiêm càng lúc càng khẩn trương, thành công hay thất bại chính là do lần này quyết định. Nhưng tiếng hoan hô trong phòng vừa vang lên, sắc mặt của ông ta cũng trở nên trắng bệch.

Màu đen thua!

Không những không lấy được 40% mà ngay cả 30% của mình cũng không giữ nổi.

Trần Mậu đứng dậy, cười cười tỏ vẻ tiếc nuối: "Tống tiên sinh, ông thua rồi."

Tống Chiêm lung lay như sắp đổ: "Ván tiếp đi, không phải vẫn còn sao?"

Trần Mậu lại nho nhã lễ độ lắc đầu: "Tống tiên sinh này, nếu ông muốn chơi tiếp thì tôi có thể chơi tới cùng, nhưng bây giờ ông còn gì đáng giá sao? Cổ phần trong tay ông chỉ còn 20%, của tôi đây có 70%. Lợi thế đầu không bình đẳng, Tống tiên sinh không đủ tư cách để cược với tôi nữa rồi."

Tống Chiêm tức giận đập bàn, trừng lớn hai mắt: "Mày chơi tao, mày cố ý lừa tao đúng không?"

Trần Mậu cũng trầm mặt: "Tống tiên sinh nên cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình đi."

"Mày lừa tao như vậy mà không sợ đắc tội với Cừu thiếu à?"

Trần Mậu liếc nhìn bức tường đối diện một cáu, sau đó quay đầu nhìn ông ta với ánh mắt đầy châm chọc: "Nếu Tống tiên sinh cảm thấy không công bằng thì có thể đi tìm Cừu thiếu thử xem sao. Tôi còn có việc, thứ lỗi không thể ở lại với ông được nữa."

Đám người kia rời đi, Tống Chiêm rốt cuộc không nhịn được nữa, hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế.

Xong rồi...30% cổ phần...tất cả đều không còn nữa rồi.

Đó chính là mạng sống của ông ta đấy!

Cơ nghiệp của tổ tiên, cũng chính là sự nghiệp mà ông ta phấn đấu cả nửa đời người.

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng, quay sang nhìn thiếu nữ váy hồng bên cạnh mình: "Nặc Nặc, thấy trò này vui không?"

Tống Chiêm chật vật đến đáng thương, ngay cả người tính kế mình thật sự là ai cũng không biết, lại còn đang nghĩ cách tới cầu xin Cừu Lệ.

Nặc Nặc không nói lời nào, cuối cùng chỉ liếc Tống Chiêm một cái.

Đây là ba ruột của nguyên thân, 50% trong tay ông ta có được từ việc mang Nặc Nặc ra trao đổi. Vậy mà bây giờ ông ta lại mang ra làm tiền đặt cược.

Nếu nguyên thân tận mắt chứng kiến, chỉ sợ cô ấy sẽ đau lòng đến chết.

[1051 words]

Méo from Sel Homie chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, đừng quên vote và cmt nhé!

Chương 22-2: 🍓 : Dỗ dành (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Vuyy

Lúc hai người rời khỏi nơi này, Trương Thanh Đạc lại đột ngột xuất hiện.

Hắn cẩn thận nhìn sắc mặt của Nặc Nặc.

Cô gái nhỏ vẫn rất bình tĩnh, chỉ có mỗi anh Lệ là lạnh mặt.

Như là có ai nợ anh mấy trăm triệu vậy.

Tâm trạng của Cừu Lệ không tốt nên ngữ khí cũng trở nên áp lực: "Nói!"

"Anh Lệ, Trần Mậu hỏi anh xem anh muốn xử lí 70% cổ phần của Tống gia thế nào?" Trương Thanh Đạc nhịn không được lại nhìn thoáng qua Nặc Nặc.

Cô hơi rũ mắt, nhẹ nhàng mím môi.

Xuỳ, đúng là xinh đẹp thật.

Giọng nói của Cừu Lệ lành lạnh: "Không ohair Trần Thiến muốn à? Bảo Trần Mậu cứ để cho em gái cậu ta tuỳ tiện chơi chơi đi."

Nặc Nặc vẫn luôn rũ mắt, vừa nghe anh nói vậy đã không thể tin nổi mà ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nụ cười của anh lạnh nhạt, phảng phất như 70% cổ phần đó chỉ là trò chơi tiêu khiển.

Nặc Nặc cắn môi.

Cô tức sắp chết đến nơi rồi!!!

Nếu Tống gia chỉ đơn giản bị Cừu Lệ tính kế thì cô cũng không tức giận đến nỗi như vậy. Nhưng rõ ràng Cừu Lệ biết Trần Thiến xấu tính thế nào, đồ vào trong tay cô ta, nói không chừng đời này nhà họ Tống cũng chẳng lấy lại được.

Đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ như in cảm giác hít thở không thông khi rơi vào trong nước.

Cô lại càng thêm chán ghét Cừu Lệ.

Nặc Nặc siết chặt tay không nói một lời.

Cổ phần đã rơi vào tay anh, anh thích cho ai thì cho. Nhưng trái tim là của cô, cô nhất định sẽ không yêu người đàn ông này.

Đồ xấu xa, đồ đáng ghét!

Trương Thanh Đạt rất thức thời nhận ra bầu không khí giữa hai người không được ổn, vội lấy cớ rồi chuồn đi mất.

-

Nặc Nặc nghĩ là làm.

Sau khi từ "Thịnh Thế" trở về, đã mấy ngày rồi cô cũng chưa nói một câu nào với Cừu Lệ.

Mẹ Trần là người đầu tiên nhận ra sự không thích hợp.

Bình thường thì thời gian Cừu thiếu cùng Nặc Nặc thức dậy đều không chênh lệch mấy, lúc ăn bữa sáng cũng có thể gặp phải.

Nhưng dạo gần đây Nặc Nặc dậy rất sớm, lúc ấy Cừu Lệ cùng Tống Liên còn chưa thức dậy.

Cô vẫn như bình thường ngoan ngoãn yên tĩnh ăn xong cơm sáng rồi tới trường học.

Cô vẫn ngọt ngào gọi mẹ Trần, cũng vẫn cười với bà thật ấm áp.

Nhưng mẹ Trần phát hiện Nặc Nặc cố tình tránh mặt mỗi khi Cừu Lệ ở nhà.

Nếu hai người chẳng may gặp nhau, thì nguyên bản Nặc Nặc mềm mại sẽ nhanh chóng trở nên trầm lặng, ngoan ngoãn an tĩnh nhưng khó gần.

Mẹ Trần ý thức được, cô chủ hình như đặc biệt chán ghét Cừu thiếu.

Tống Liên cũng phát hiện không thích hợp, gần đây bầu không khí trong biệt thự vô cùng áp lực, khó thở. Cô ta còn chưa kịp vui vẻ thì lại một chuyện khiến cô ta sầu não ập đến.

Hoàn cảnh túng quẫn cùng lỗi lầm mà Tống Chiêm phạm phải Tống Liên cũng biết.

Triệu Tiệp điên cuồng gào khóc trong điện thoại, bảo Tống Liên có thể nhờ Cừu thiếu ra tay giúp đỡ dạy dỗ tên Trần Mậu đáng chết kia được không.

Nhưng gần đây sắc mặt của Cừu thiếu càng ngày càng lạnh, cả người như kết băng.

Nếu Nặc Nặc xuất hiện thì ánh mắt của anh luôn không thể nhịn được mà dừng trên người cô. Nhưng phát hiện sự lạnh nhạt và bài xích của cô thì sắc mặt của anh lại càng thêm khó coi.

Tình trạng này đã kéo dài hơn một tuần.

Chờ đến khi Tống Liên nhìn thấy Tống Chiêm ở ngoài cổng trường, cô ta đau lòng đến nỗi suýt nữa bật khóc.

Sắc mặt của ông tiều tuỵ, hốc mắt đỏ bừng, tóc đã bạc thêm rất nhiều, nhìn qua như già đi chục tuổi.

Tống Chiêm tới thăm hai chị em các cô.

Tuy rằng tinh thần của ông không tốt nhưng giọng nói vẫn hết sức hoà nhã. Còn mua cả điểm tâm ngọt cho Nặc Nặc cùng Tống Liên: "Là ba vô dụng nên đã mắc phải sai lầm như vậy. Thật sự rất xin lỗi các con, đặc biệt là Nặc Nặc."

Nặc Nặc nhìn bánh kem có hình chú gấu nhỏ trong tay mà không nói lời nào.

"À...Nặc Nặc...không biết con có thể giúp ba nhờ Cừu thiếu..."

Trong lòng Nặc Nặc vô cùng khó chịu, cô hơi nhíu mày cảm nhận.

Phảng phất giống như cảm xúc của nguyên thân khiến cô không biết theo ai.

Nguyên thân vẫn còn rất yêu thương ba ruột mình, chỉ trừ việc Tống Chiêm mang nguyên thân đưa cho Cừu Lệ còn không ở những phương diện khác ông vẫn đối xử rất tốt với nguyên thân.

Mẹ của nguyên thân chết sớm, chỉ có ba ở bên cạnh cô cùng cô trưởng thành.

Nặc Nặc không nói lời nào, Tống Liên nắm chặt tay, nghiêm mặt nói: "Ba yên tâm, bọn con sẽ cầu xin Cừu thiếu. Ba mẹ đừng quá buồn, còn nước còn tát mà."

Tống Liên quay đầu nhìn Nặc Nặc ôm bánh kem im lặng không nói gì, lửa giận trong lòng bùng lên: "Tống Nặc Nặc, sao cô có thể máu lạnh vậy?"

Nặc Nặc ngước mắt nhìn.

Khi đó sắc trời đã khá muộn, đôi mắt của cô tĩnh lặng như hồ nước không gợn sóng vô cùng xinh đẹp, Nặc Nặc không cãi lại, chỉ là nhìn Tống Chiêm nhẹ giọng nói: "Sau này ba đừng quá tin người nữa. Còn dư lại 20% cổ phần cũng đủ ăn đủ mặc. Cừu Lệ không đáng tin, anh ta có thể cho

chúng ta tất cả cũng có thể lấy đi mọi thứ. Tự lập vẫn là con đường đúng đắn nhất."

Tống Chiêm bị Nặc Nặc nói vậy có chút bực, bây giờ ông ta ghét nhất ai vạch ra lỗi sai của mình: "Thôi được rồi, các con mau về đi."

Nặc Nặc hơi do dự, nhưng cũng không nói cho Tống Chiêm biết rằng người đứng sau thao túng tất cả chính là Cừu Lệ.

Tống Liên và Nặc Nặc vẫn còn một tiết học buổi tối.

Lúc hai người đang trên đường trở về khu dạy học, Tống Liên rốt cuộc không nhịn nổi nữa: "Tống Nặc Nặc, rốt cuộc cô có trái tim không? Ba nuôi chúng ta 18 năm, bây giờ trong nhà đang gặp khó khăn mà cô vẫn có thể khoanh tay đứng nhìn được sao?"

Nặc Nặc cũng không tức giận, giọng điệu mềm mại: "Anh ta không đáng tin."

"Cừu thiếu không đáng tin chẳng lẽ cô đáng tin? Nếu có bản lĩnh thì mau lấy lại 70% cổ phần đi."

"Tôi không có bản lĩnh." Nặc Nặc nhìn Tống Liên, nhẹ giọng nói: "Tôi không có bản lĩnh đi cầu xin anh ta, không có bản lĩnh khiến anh ta trở nên lương thiện. Nếu cô có thể thì tôi cũng không ngăn cản."

Tống Liên tức gần chết, cướp lấy bánh kem trong tay Nặc Nặc: "Đồ vong ân bội nghĩa, cô không xứng nhận đồ của ba tôi."

Động tác của cô ta quá đột ngột, góc hộp bánh kem cắt một đường nhỏ ở mu bàn tay Nặc Nặc.

Tống Liên hung hăng ném hộp bánh kem xuống đất rồi dẫm nát, phảng phất giống như đang nghiền Nặc Nặc ra thành trăm mảnh.

"Máu lạnh vô tình." Nói xong Tống Liên xoay người chạy đi.

Đèn cảm ứng ở khu dạy học sáng lên, Nặc Nặc cúi đầu nhìn vết thương trên tay.

Nữ chủ này còn ngu đần hơn cả mình, lại còn xúc động dễ giận.

Nặc Nặc nhíu mày, vết cắt trên tay khá dài, thật sự có chút đau.

Cô không muốn so đo với Tống Liên, dựa theo thế giới quan của cô ta thì cảm thấy cô máu lạnh vô tình là chuyện bình thường.

Nếu Tống Liên thật sự muốn đi tìm Cừu Lệ thì ngược lại chính là chuyện tốt.

Huống chi số cổ phần kia đã rơi vào tay Trần Thiến thì sao có thể dễ dàng lấy lại được?

Nặc Nặc cũng không muốn quan tâm tới người khác, cô chỉ muốn từ từ tìm đường trở về thế giới thực hoặc rời xa nhóm người có bệnh tâm thần này.

Nặc Nặc nhặt hộp bánh kem đã bị dẫm nát lên, muốn ném nó vào thùng rác.

Nhưng ở chỗ ngoặt lại tình cờ thấy một thiếu niên đang an tĩnh nhìn cô.

Hàng Duệ đứng dưới tán cây anh đào, tay đút trong túi quần.

Đồng phục to rộng khiến cậu càng trở nên thanh tú.

Bóng cây lắc lư, ánh đèn lay động.

Cậu lẳng lặng nhìn Nặc Nặc, mím môi hỏi: "Tay cậu sao vậy?"

Nặc Nặc lắc đầu, cả một quyển sách cũng chỉ có Hàng Duệ còn coi như là người bình thường.

Chính là như vậy nên cô mới không muốn liên luỵ tới cậu.

Nặc Nặc lễ phép trả lời: "Không có gì."

Giọng nói của cô mềm nhẹ đáng yêu.

Nhưng biểu cảm cùng hành động lại rất xa cách, sau khi ném bánh kem vào thùng rác, Nặc Nặc liền xoay người đi về khu dạy học, ngay cả liếc nhìn cậu một cái cũng không.

Hàng Duệ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô.

Phảng phất hình ảnh cô e lệ nghe cậu giảng đề đều là ảo giác của riêng mình cậu.

Nặc Nặc như vậy...thật sự rất đẹp.

Vô cùng chọc người yêu mến.

Lúc ấy cậu từ chối... có phải cậu đã sai rồi đúng không?

[1701 words]

Edit by Vuyy from Sel Homie

Chương 22-3: 🍓 : Dỗ dành (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Pou

Gió đêm se se, ban đêm càng ngày càng lạnh, có lẽ mùa đông ở thế giới này đã đến rồi.

Nặc Nặc thở ra một hơi.

Không ngờ cô đã trải qua những ngày tháng khổ sở lâu như vậy.

Lúc kết thúc lớp tự học buổi tối thì ánh trăng cũng ló dạng.

Nặc Nặc phát hiện một hộp băng keo cá nhân trong ngăn bàn của mình.

Cô sửng sốt hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

Chờ mọi người ra về hết, Nặc Nặc đặt hộp băng keo lên bàn Hàng Duệ rồi tắt điện, đi ra ngoài khoá cửa lại.

Tốt nhất Hàng Duệ nên yên phận sống an ổn chứ đừng dây dưa với Cừu Lệ.

Tống Nặc Nặc có thể vì cậu mà làm tất cả.

Thiếu niên trong mộng của nguyên chủ là một người tốt, xứng đáng sống một cuộc đời an yên.

-

Lúc Nặc Nặc cùng Tống Liên trở về biệt thự, mẹ Trần nói: "Tâm trạng của Cừu thiếu không tốt." Dừng lại một chút, bà lại nhấn mạnh: "Cực kì không tốt."

Trước buổi tối anh đã trở về, trên người nồng nặc mùi rượu, thần sắc lạnh băng, thiếu chút nữa là mắng khóc đám người hầu trong biệt thự.

Nặc Nặc không muốn nghe mấy chuyện liên quan đến nam chủ, nhưng Tống Liên lại rất khẩn trương: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Mẹ Trần xụ mặt: "Hôm nay là ngày giỗ của ông chủ cùng phu nhân, có lẽ còn cả chuyện của công ty nữa. Tôi cũng không rõ."

Tống Liên nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ đồng tình.

Nặc Nặc nói: "Mẹ Trần, con ăn cơm ở trường học rồi, giờ con lên phòng học đây."

Mẹ Trần: "..."

Cô chủ của tôi ơi, cô có thể nhanh nhẹn một chút không? Cô không hiểu ám chỉ của tôi sao? Giờ không phải lúc để học, việc cô nên làm là đi dỗ dành người nào đó mới đúng.

Tống Liên lại quá mức tranh đua, thở dài thườn thượt: "Hoá ra ngài ấy đáng thương như vậy."

Mẹ Trần: "..."

Ngài ấy không đáng thương, nếu ngài ấy muốn giết chết cô thì ngay cả chớp mắt ngài ấy cũng không thèm chớp lấy một cái.

Mẹ Trần mắt không thấy tâm không phiền, dứt khoát quay vào phòng bếp nấu canh giải rượu cho Cừu Lệ.

Tống Liên nghĩ đến chuyện mà Tống Chiêm nhờ ban tối nên vội vàng chạy theo: "Mẹ Trần để tôi bưng lên được không? Tôi có vài chuyện muốn nói với Cừu thiếu."

Mặt mẹ Trần không có cảm xúc: "Cậu chủ không thích có người tuỳ ý lên lầu hai, càng không thích người khác vào phòng mình."

Sắc mặt Tống Liên cứng đờ.

Chờ mẹ Trần lên lầu, Tống Liên cũng ngồi không yên.

Không được!

Tống Nặc Nặc có thể máu lạnh không quan tâm tới tương lai của Tống gia nhưng cô ta thì khác, cô ta không thể mặc kệ. Vì Tống gia, cô ta có thể làm mọi thứ.

Tống Liên cắn chặt răng, quyết tâm đi lên lầu.

Thừa dịp mẹ Trần không đóng cửa, cô ta vội vàng lẻn vào.

Người đàn ông ngồi trên sopha, trên bàn là máy tính, trong phòng còn có mùi thuốc lá và mùi rượu nhàn nhạt.

Anh nghe thấy tiếng động thì nâng mắt lên nhìn.

Mẹ Trần cũng kinh ngạc nhìn Tống Liên.

Tống Liên hít sâu một hơi: "Cửu thiếu, hẳn là anh đã biết chuyện nhà chúng tôi. Chỉ tôi không hiểu chuyện nên đắc tội với anh, cầu anh rộng lượng ra tay giúp đỡ ba tôi. Chỉ cần như vậy thì anh muốn tôi làm gì thì tôi đều đồng ý."

Hai ngón tay Cửu Lệ đang kẹp điếu thuốc, nghe vậy anh chỉ cười: "Cái gì cũng đồng ý?"

Tống Liên hiên ngang lẫm liệt gật đầu.

Cửu Lệ thong thả ung dung búng tàn thuốc: "Cô là cái thá gì?"

Sắc mặt Tống Liên trắng bệch.

Anh vẫn không hề lưu tình, miệng lưỡi sắc bén như dao: "Tống nhị tiểu thư hình như đánh giá bản thân quá cao rồi. Cô thì có cái gì? Tư sắc? Tài

hoa? À, chị gái cô không hiểu chuyện nên đắc tội với tôi? Vậy bảo cái người đắc tội kia đến xin ông đây!"

Cừu Lệ dập tắt điếu thuốc.

Đôi mắt của anh đen láy, đột nhiên anh đứng dậy, cười cười đi đến gần Tống Liên.

Tống Liên không hiểu tại sao cả người cô ta lại rét đến nỗi run bần bật.

Khí tràng của anh lãnh khốc cường đại, âm trầm nói: "Cô có biết hậu quả của việc tự tiện xông vào là gì không Tống nhị tiểu thư?"

-

Nặc Nặc vừa mới mở đề hoá học ra liền nghe thấy tiếng thét chói tai từ phòng cách vách: "A! Không cần, Tống Nặc Nặc, cứu tôi, cứu tôi..."

Là giọng của Tống Liên.

Nặc Nặc bất chấp mọi thứ, vội vàng chạy vào phòng Cừu Lệ.

Đây là lần thứ hai cô bước vào căn phòng này.

Màu chủ đạo là mày đen, tạo ra một cảm giác cực kì áp lực.

Nặc Nặc nâng mắt nhìn, cửa sổ sát đất mở rộng ra, gió đêm hiu hiu thổi, mà nửa người trên của Tống Liên lại bị dồn ra ngoài cửa sổ.

Cừu Lệ bóp chặt cổ cô ta, tươi cười u lãnh.

Chỉ cần anh dùng sức một chút thì Tống Liên sẽ ngã từ lầu hai xuống.

Nặc Nặc kinh hoàng, cô đồng cảm với Tống Liên bởi cô cũng từng nếm trải cảm giác sợ hãi như cô ta lúc này. Nam chủ điên rồi sao? Sao anh ta có thể muốn giết nữ chủ?

"Tống Nặc Nặc, cứu tôi!"

Cho dù cô không thích Tống Liên thật, nhưng cô cũng không muốn nhìn thấy cô ta chết.

Nặc Nặc sợ Cừu Lệ sẽ thật sự giết Tống Liên nên vội vàng chạy tới.

Qua nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên cô chịu nói chuyện với anh: "Cừu Lệ."

Anh nghe thấy giọng nói của cô, rốt cuộc cũng chịu quay đầu lại.

Ánh mắt của thiếu nữ hoảng sợ mà nhìn anh. Haha, hoá ra cô cũng sợ anh.

Đừng sợ mà, anh không nỡ làm tổn thương cô.

"Anh muốn làm gì vậy? Mau buông Tống Liên ra."

"Nhưng tôi đang không vui."

Nặc Nặc sắp hỏng mất, hoá ra ngài đây không vui là muốn giết người à?

Tống Liên không chịu được cảm giác cả nửa người treo ngoài không khí nên há miệng khóc lớn, nhưng tay Cừu Lệ lại bóp chặt một chút, tiếng khóc cũng nghẹn lại ở cô họng.

Trong bầu không khí an tĩnh một cách quỷ dị, Cừu Lệ lặp lại một lần nữa: "Tôi rất không vui."

Biết rồi, biết rồi, tôi biết anh không vui rồi.

Nặc Nặc cũng vui không nổi.

Cô thử thăm dò mà nắm lấy cánh tay của anh, cơ bắp của người đàn ông cứng như đá, anh chỉ khẽ cười một tiếng nhưng không ngăn cản.

Tuy trong lòng vô cùng khiếp đảm nhưng Nặc Nặc vẫn tận lực mềm giọng: "Cừu Lệ, anh say rồi. Anh không nên làm như vậy, anh bỏ Tống

Liên xuống được không?"

"Tại sao em không để ý đến tôi?"

Nặc Nặc sắp phát điên với tên bệnh tâm thần này rồi.

Thấy Tống Liên đã sắp chịu không nổi, Nặc Nặc vội nói: "Xin lỗi, sau này sẽ không không để ý đến anh nữa."

Anh vừa lòng cười: "Tốt."

Lúc Tống Liên được thả xuống đã xụi lơ trên mặt đất, khóc tới nỗi cả người run rẩy.

Đời này cô ta cũng không dám chọc vào người đàn ông như ma quỷ này nữa. Cho dù Tống Chiêm có lấy dao kề cổ thì cô ta cũng phải về nhà.

Rất nhanh vệ sĩ đã đi vào kéo Tống Liên ra ngoài.

Nặc Nặc sợ hãi nhìn theo Tống Liên, ngay cả nữ chủ còn như vậy thì cuộc sống sau này của cô sẽ thê thảm đến mức nào đây?

Nặc Nặc cũng sợ anh, không muốn ở lâu với tên bệnh tâm thần này.

Nhưng cô vừa muốn đi ra ngoài thì một đôi tay đã ôm lấy eo cô, sau lưng còn dựa vào một lồng ngực rắn chắc lại ấm áp.

Trên người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, Nặc Nặc cảm thấy cực kì áp lực.

Cô ngây ngốc chớp mắt một cái, ngay sau đó tức đến nỗi mặt đỏ lên.

Cái tên bệnh tâm thần kia dám liếm chỗ đó!

"Nặc Nặc..."

Anh ta gọi cũng thật ghê tởm.

"Anh buông tôi ra, tôi khó chịu."

"Tôi cũng rất khó chịu, còn rất khổ sở."

Tay anh bắt đầu di chuyển, rất nhanh sẽ chạm đến nơi kia, Nặc Nặc đỏ bừng mặt xấu hổ quát lên: "Cừu Lệ!"

"Hử?" Anh khẽ cười một tiếng, bàn tay ác ý mà chạm vào nơi mềm mụp của cô: "Nặc Nặc."

"Anh thật quá đáng." Cô tức gần khóc.

Vừa cứu được Tống Liên, chẳng lẽ tiếp theo người xong đời sẽ là cô sao?

Cô có thể ngửi được mùi rượu trên người anh, cho nên anh lại phát bệnh gì đây?

Cừu Lệ đi đến trước mặt cô, bàn tay quyến luyến vuốt ve hai má cô. Gương mặt cô mềm mềm âm ấm, hai má đỏ bừng, trong mắt còn chứa nước long lanh chọc người yêu mến.

Cô dùng ánh mắt nhìn kẻ điên để nhìn anh.

Anh không điên, mà chỉ là sắp không nhịn nổi, nhớ cô đến gần chết rồi.

Bảo bối mà anh trân quý như mạng, muốn anh cúi đầu thì đã sao?

"Cổ phần của Tống gia tôi chưa đưa cho Trần Thiến, em đừng giận nữa có được không?"

Nặc Nặc không có gì để nói.

Nhưng cô vẫn tức giận.

Anh lại nhịn không được dỗ dành cô: "Đều cho em hết được không? Như vậy thì tên Tống Chiêm bất tài kia sẽ không dám bắt nạt em, mà Tống

Liên cũng phải nhìn sắc mặt em mà sống. Nếu em không thích Trần Thiến thì để tôi dạy cô ta một bài học được không?"

Nặc Nặc quả thực sợ anh gần chết.

Người đàn ông này quá vô tình, mặc kệ Trần Thiến đã vì anh mà làm những gì, anh nói trở mặt là sẽ trở mặt ngay lập tức.

Mà Cừu Lệ sẽ không bao giờ làm chuyện gì khiến mịn bị lỗ, anh chưa bao giờ tốt bụng như vậy.

Chẳng sợ cô còn tức giận mà giọng nói thì vẫn cứ mềm mại: "Không cần, tôi không cần anh làm cái gì cả."

Nhưng tên bệnh tâm thần này nghe không hiểu tiếng người.

Anh kéo lấy tay nhỏ của cô đặt lên trên ngực mình.

Nặc Nặc có thể cảm nhận được nhịp tim đập kịch liệt của anh, một chút một chút, như nổi trống, chấn động khiến cô kinh hãi.

Anh thấp giọng cười cười: "Tất cả đều cho em hết, em thích tôi một chút được không?"

[1907 words]

Pou: áaaaa ngược nam rồi mn ơii quẩy lên 🐓

Chương 23-1: 🍓 : Tự mình đi đón cô (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mei

Nặc Nặc cảm thấy anh điên rồi.

Cô lại không phải nữ chủ. Với cả xem ra bây giờ nữ chủ đã sợ anh gần chết, nhưng cô lại cảm thấy, phàm là người bình thường thì sẽ không có ai dám thích người đàn ông này, lại càng không muốn anh ta thích mình.

Cô lắc đầu, xem nhẹ nhịp tim cô cảm nhận được dưới lòng bàn tay: "Cừu Lệ, anh uống say rồi, nhanh đi ngủ một giấc đi."

Dù sao cô cũng không dám lấy cổ phần, cô biết nếu mình nhận thứ gì từ Cừu Lệ thì cô phải trả giá gấp mấy nghìn lần thứ cô nhận được đó.

Cừu Lệ cười nhạo.

"Tống Liên là tới cầu xin cho ba mình, còn em thì sao? Không để ý chút nào à?" Anh dụ dỗ: "Cũng không bắt em làm gì, chỉ cần thái độ em đối với tôi tốt một chút là được."

Nặc Nặc cảm thấy anh ta bị bệnh thật rồi.

Cô rũ mắt, lần đầu tiên nói hết những gì mình giấu trong lòng cho anh nghe: "Cừu Lệ, anh luôn tự cho mình là đúng. Lần đầu tiên tôi gặp nhau anh đã lấy súng chĩa vào tôi, sau đó còn để tôi ngủ ở phòng để đồ, ăn không đủ no, suýt chút nữa thì..." còn lại mấy chữ "bị anh cưỡng bức" cô thật sự nói không lên lời, Nặc Nặc dừng một chút: "Anh hẳn cũng biết là tôi rất sợ anh. Nhưng tôi cũng không sợ chết, cũng không quan tâm chuyện của nhà họ Tống như anh nghĩ."

Cừu Lệ xấu xa như vậy thì làm gì có ai thích anh được cơ chứ?

Mỗi một chữ cô nói ra, ánh mắt anh đều ám đi một chút.

Cuối cùng cô nói: "Cừu Lệ, mấy năm nay tôi chỉ nghĩ chuyên tâm học hành để thi đại học. Ba tôi không đáng tin cậy, những người khác lại càng không. Con người mà muốn sống tốt thì chẳng còn cách nào khác ngoài tự dựa vào chính mình."

Cô nửa thật nửa giả nói hết một lần, hi vọng anh không còn âm tình bất định như trước nữa.

Nặc Nặc cũng không thích cùng anh trình diễn tiết mục tương ái tương sát, bây giờ cô chỉ muốn rời khỏi anh. Lúc này anh có thể đang cầu xin tình yêu từ cô, nhưng giây sau lại có thể khiến cô sợ hãi đến run lẩy bẩy, đây không phải một cuộc sống mà cô mong muốn.

Hơn nữa Nặc Nặc còn cảm thấy vô cùng uể oải, nhìn bộ dạng kinh sợ của Tống Liên vừa rồi, có lẽ cả đời này nữ chủ cũng không dám cùng nam chủ HE (happy ending).

Cừu Lệ im lặng một lát.

Sau lại đột nhiên hỏi: "Tay em sao vậy?"

Nặc Nặc lúc này mới chú ý bàn tay đang bị anh nắm có một vết xước.

Cô lắc đầu: "Không có gì, tôi không cẩn thật nên bị góc hộp quẹt vào thôi."

Anh cúi đầu, môi còn chưa chạm đến vết thương cô đã vội rút về.

Đáy mắt anh âm u, ngước lên nhìn cô.

Nặc Nặc: ....

Bọn họ không phải đang diễn phim ngôn tình, cái gì mà "anh hôn miệng vết thương thì em sẽ không đau nữa!" Dựa theo thói hư tật xấu của người

đàn ông này, anh chắc chắn không chỉ hôn mà còn liếm nữa.

Vừa dơ vừa nhiều vi khuẩn, hơn nữa còn khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Nhưng khi đối diện với ánh mắt của Cừu Lệ, cô tỏ vẻ xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Đau."

Nặc Nặc không muốn anh chạm vào, Nặc Nặc ghét anh nhiều thế nào, thật ra Cừu Lệ đều biết.

Nhưng anh không cảm thấy mình làm sai chỗ nào.

Nếu là người khác dám đối xử với anh như vậy thì đã bị anh đánh chết vài lần.

Cố tình Tống Nặc Nặc lại tỏ vẻ ghét anh đến chết thế này.

"Về phòng ngủ đi, tôi sẽ sai người đưa Tống Liên về."

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, xoay người chuẩn bị về phòng.

Lúc gần đến chỗ rẽ, anh đột nhiên mở miệng: "Nặc Nặc."

Cô quay đầu lại.

Cừu Lệ cong cong môi: "Em muốn học thì cứ học, tôi không ép em."

Nặc Nặc gật đầu.

"Còn cổ phần của ba em mấy ngày nữa sẽ trả lại."

Nặc Nặc có chút sợ hãi, sao anh lại đột nhiên tốt bụng vậy?

Vẻ mặt cô khiếp sợ nhìn anh.

"Trước khi em vào đại học, tôi sẽ không chạm vào em." Cho nên đừng sợ như vậy, cũng không cần lúc nào cũng dùng ánh mắt nhìn một tên tội phạm cưỡng gian để nhìn anh.

Lúc này Nặc Nặc không nhịn được hỏi: "Thật sao?"

Má cô hồng hồng như phấn hoa tháng ba, mắt to đen trắng rõ ràng, trong đáy mắt sáng lấp lánh như chứa hàng vạn ngôi sao.

Xem ra cô thật sự rất để ý chuyện anh có chạm vào cô không.

Anh đứng nhìn cô từ xa như vậy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim điên cuồng của mình.

Không chạm vào cô rất khó.

Có làm được hay không thì để sau này nói sau, bây giờ dỗ dành cô một chút cũng không sao cả.

Anh cười nói: "Không lừa em đâu."

Nặc Nặc sợ nhất là cái này, cô thấy lạ khi Cừu Lệ trịnh trọng như vậy, nhịn không được cong cong khoé môi, đôi mắt cũng ẩm ướt mềm mại: "Cảm ơn anh."

Nếu nam chủ thật sự không chạm vào cô vậy thì tốt quá.

Có trời mới biết từ lúc cô dọn lên lầu hai, chưa đêm nào cô ngủ ngon cả.

Con người luôn có tâm lí như vậy, cô ngoan ngoãn lại đơn thuần, cảm thấy sẽ chẳng có ai hứa suông cả, huống chi là trịnh trọng hứa hẹn kiểu này.

Nhưng Nặc Nặc không biết, đối với người đàn ông này thì lời hứa chỉ là cái rắm.

Cừu Lệ đi tới, Nặc Nặc theo bản năng lùi về một bước.

Cô chớ chớp mắt, mềm mụp vô cùng: "Không phải anh đã hứa rồi sao?"

Anh bật cười: "Đ ầu đã nói sau này sẽ không chạm vào em r ồi thì ít nhất cuối cùng cũng phải cho ông đây ôm em một cái chứ."

"Anh thật sự không gạt tôi chứ?"

"Ừ!"

Nặc Nặc nghĩ th ầm, nếu có thể miễn trừ bảy tháng bị quấy r ầy trong tương lai thì ôm một chút cũng không có gì. Huống chi anh còn bướng bỉnh như thế, nếu cô còn không chịu thì anh sẽ thất hứa cho mà xem. Rốt cuộc sau khi cô nhẹ nhàng gật đ ầu đ ồng ý anh mới ôm cô vào trong lòng ngực.

Thân thể thiếu nữ m ềm đến kì cục, mới ôm như vậy thôi mà anh đã có thể cảm nhận được đường cong lả lướt của cô.

Anh nghĩ đến "cảnh xuân" đêm đó mình nhìn thấy, mắt đột nhiên ám ám.

Cừu Lệ cảm thấy cô quá ngây thơ đáng yêu, mà cũng dễ lừa muốn chết.

[1229 words]

31/03/2021

Mei: Tháng 4 là lời nói dối của anh Lệ =)) Nặc Nặc khóc trong lòng nhìu trút

Chương 23-2: 🍓 : Tự mình đi đón cô (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Ning

Đây là lần đầu tiên cô chịu yên tĩnh rúc vào trong lồng ngực của anh, Cừu Lệ thoả mãn gác cằm ở trên vai Nặc Nặc, nhẹ nhàng ngửi hơi thở của cô. Nặc Nặc không quen nên hơi động đậy, ánh mắt của Cừu Lệ trở nên đen tối, cố gắp áp chế dục vọng của mình mà chủ động buông cô ra.

Anh có thể cảm nhận được Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra.

Bây giờ có muốn cô thì anh cũng không thể làm gì được, bằng không cô sẽ càng chán ghét anh.

Thân thể Cừu Lệ vẫn còn đang ngo ngoe rục rịch, nhưng trên mặt lại không hềnhìn ra một tia dục niệm: "Tôi nói chuyện giữ lời rồi đấy, em về phòng ngủ đi."

Nặc Nặc nghe vậy thì vội chạy vềphòng.

Đêm nay ngoài ý muốn lại thu được kết quả tốt nên cô có chút vui vẻ.

Tốt xấu gì Cừu Lệ cũng là nam chính của quyển sách này, tuy anh bá đạo không nói lý lại còn rất hư, nhưng cũng không đến nỗi nuốt lời tự vả mặt chính mình đâu.

Chỉ cần nam chính không chạm vào, vậy thì cô sẽ đăng kí thi một trường đại học ở rất xa rất xa, như vậy sẽ không phải quay lại nơi này nữa.

Cho dù không thể quay vềthế giới thực nhưng có thể tránh xa tên bệnh tâm thần này là tốt rồi.

-

Ngày hôm sau Tống Liên liền trở về nhà họ Tống.

Tống Chiêm có hỏi gì thì cô ta cũng không chịu nói, cả người phảng phất an tĩnh rất nhiều.

Sáng thứ hai Nặc Nặc vẫn tới trường như thường lệ, nhưng Tống Liên lại không đi học.

Nặc Nặc thở dài, nữ chính đúng là không còn hi vọng nữa rồi, Tống Liên bị Cừu Lệ doạ cho sợ mất hồn mất vía, có lẽ là rất khó để bình tĩnh lại được.

Qua hai ngày Tống Liên mới đi học lại, đến giờ nghỉ trưa, cô ta đột nhiên giữ lấy tay Nặc Nặc, tựa hồ rất xấu hổ mà mở miệng:

"Cảm ơn cậu."

Tống Liên cũng biết rõ rằng nếu hôm đó không nhờ có Nặc Nặc thì chắc hẳn mạng cô ta cũng chẳng còn.

Nặc Nặc kinh ngạc nhìn cô ta.

Tống Liên có chút tức giận: "Cậu đừng dùng ánh mắt đó để nhìn tôi, cậu mới là người đáng thương nhất đấy, để tôi xem cậu ở cạnh anh ta được bao lâu."

Nặc Nặc cười, cô cười rộ lên rất đẹp, giống như hoa đào nở rộ vô cùng bắt mắt: "Không có gì." Sau đó cô lại nghĩ nghĩ: "Sống ngày nào biết ngày đấy?"

Tống Liên nhìn gương mặt xinh đẹp kia, đột nhiên có chút buồn bực, sao cô ta lại cảm thấy Nặc Nặc vẫn luôn không thuận mắt mình nay lại... hơi đáng yêu nhỉ?

Cô ta cảm thấy thật đáng sợ, cũng không nói chuyện với Nặc Nặc nữa mà cầm balo của mình đi.

Diêu Giai Giai chạy theo: "Tiểu Liên, cậu vừa nói gì với Tống Nặc Nặc vậy?"

Tống Liên mím mím môi: "Không nói gì hết."

Sắc mặt của Diêu Giai Giai trở nên vi diệu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Hôm qua mình nghe ba mình nói chủ tịch Cừu thị có vị hôn thê tên là Tống Nặc Nặc. Chẳng lẽ là cậu ta?"

Bước chân của Tống Liên dừng lại: "Cậu nghĩ nhiều rồi đấy, Cừu thị là tập đoàn lớn sao có thể để ý đến Tống Nặc Nặc? Huống hồ cậu ta mới bao nhiêu tuổi, làm sao mà đính hôn được?"

Diêu Giai Giai vẫn cảm thấy không đúng lắm, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cũng chẳng sai, các cô vẫn còn là học sinh cấp ba mà.

Huống chi Cừu Lệ lại là thần thoại của giới thượng lưu, bối cảnh của Tống gia còn chẳng tốt bằng Diêu gia, muốn trèo cao lên làm phu nhân chủ tịch Cừu thị cũng không đến lượt Tống Nặc Nặc.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều thứ tư là môn thể dục. Đây là môn học thả lỏng duy nhất của toàn khối 12, trường học gọi nó với cái tên vô cùng có cánh là "cường kiện thân thể".

12a3 cùng 12a7 đều học chung một tiết thể dục.

Bởi thế quan hệ của hai lớp mới tốt hơn mấy lớp khác.

Chiều nay học sinh A3 kích động một cách dị thường, Lữ Tương đã sớm nhắc mãi: "Trời ơi là thi đấu bóng rổ hữu nghị đấy, mình không nghĩ là học lớp 12 rồi mà vẫn còn có thể xem được. Nặc Nặc, chúng ta đến cổ vũ cho các bạn nam lớp mình đi."

Khi đó thời tiết cũng rất mát mẻ, Nặc Nặc nghe vậy cười cười: "Mình không đi đâu, mình muốn ở lại luyện đề."

Lữ Tương nũng nịu: "Xin cậu đấy, đi đi mà, mình đi một mình vừa chán vừa ngại, ngay cả hô lên cổ vũ cũng không dám nữa."

Nặc Nặc không làm gì được đành miễn cưỡng gật đầu.

Lữ Tương hoan hô một tiếng rồi bắt đầu kiểm tra đồ ăn vặt mang theo của mình.

Nhưng Lữ Tương đã lo xa rồi, tiết thể dục kia căn bản là cô ấy không ăn được đồ ăn vặt, mà trong toàn bộ quá trình đều ôm khoai lát thét chói tai.

Không hề rụt rè như vừa rồi bảo "không dám".

Nữ sinh A3 điên cuồng mà kêu: "12A3 cố lên!!!

A7 liền thét chói tai: "12A7 tiến lên, các cậu đẹp trai nhất!"

Các thiếu niên trong sân càng là nhiệt huyết sôi trào, chạy nhanh chuyền bóng cho đội mình, đây là sự toả sang chỉ thuộc về tuổi thanh xuân.

Giờ phút này Nặc Nặc mới có cảm giác đây là một thế giới chân thật, thanh xuân của bọn họ vô cùng đáng yêu, có máu có thịt cực kì nóng bỏng.

Cô nhìn một lát, không nhịn được mà bật cười.

Nặc Nặc cũng chỉ mới 18 tuổi, cùng bọn họ không khác nhau lắm, cô ngượng ngùng trong chốc lát, sau đó cũng hô lên giống Lữ Tương: "A3 cố lên!"

Chính lúc này Hàng Duệ chuyển bóng cho đồng đội, quay đầu nhìn lại đây.

Cậu rất cao, dáng người thiếu niên như gió, trên người mặc đồng phục màu xanh biển, ở trước áo còn ghi số "05", phía sau là dòng chữ "Hàng Duệ A3".

Hàng Duệ rất đẹp trai, chơi bóng cũng rất giỏi.

Không ít nữ sinh A7 trèo tường: "Hàng Duệ cố lên!!!"

"Hàng học bá cố lên!"

"Hàng Duệ aaaa, bạn đẹp trai cố lên!!!"

Mấy nam sinh A7 đứng xem: "Mẹ nó...."

Hàng Duệ lại không nghe thấy, từ lúc cậu nhìn thấy hộp băng cá nhân bị trả lại, đã rất nhiều ngày cậu không nói chuyện với Tống Nặc Nặc, quan hệ của hai người lại quay về như lúc ban đầu.

Thái độ lạnh băng như người xa lạ.

Phần lớn thời gian cô đều ngoan ngoãn an tĩnh, lúc không giải được đề lại cực kì đáng yêu, thích dùng bút chọc chọc vào cằm.

Từ trước đến nay Hàng Duệ chưa từng thấy bộ dáng hoạt bát này của cô, cô vậy mà cũng biết reo hò cổ vũ như những nữ sinh khác.

Cậu nhịn không được cong cong môi.

Điểm số của A3 càng ngày càng tăng, nam sinh A7 thở hồng hộc, rất muốn chửi tục.

Mệt rồi thì thôi đi, ai ngờ "đội cổ động viên" của lớp mình còn "trèo tường" nữa chứ.

Tiếng cổ vũ "A3 cố lên" đã sắp nuốt sống hai chữ "A7" rồi.

Khoảng cách điểm số của hai lớp bị kéo xa như vậy bọn họ cũng sốt ruột.

Rốt cuộc ở lúc Hàng Duệ chuẩn bị ném bóng, một nam sinh của A7 đột nhiên nhảy lên đẩy bóng ra ngoài.

Ba phần sức lực vốn đã rất mạnh lại bị cậu ta đập một cái, bóng rổ bay thẳng về phía các nữ sinh.

Các nữ sinh sợ tới mức kêu lên loạn xạ, trong số các cô không ai biết chơi bóng rổ nên chỉ biết né theo bản năng.

Nặc Nặc bị người đẩy ra ngoài.

Lữ Tương kêu to: "Nặc Nặc!"

Nhưng mà đã không kịp, bóng rổ đã hung hăng hay đến đây.

Huyệt thái dương cùng cái trán của Nặc Nặc đột nhiên đau rát, cô ngã ng ồi trên mặt đất, mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, cô cảm thấy mình sắp ngất luôn r ồi.

Trong đám người hoảng loạn, thiếu niên chạy tới đẩy bọn họ ra: "Tống Nặc Nặc."

Đau quá.

Nặc Nặc bị ném trúng khoé mắt, đôi mắt cơ h ồkhông mở được. Cô chỉ có thể th ầm cảm thấy may mắn là nó là quả bóng chứ không phải thứ gì đó sắc nhọn, nếu không cô sẽ mù mất.

Trong lúc mê mang, thiếu niên đã cong người bế cô lên.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, nước mắt sinh lí chảy ra.

Cổ áo thiếu niên có mùi thơm thanh mát trộn cùng mùi m ồhôi nhàn nhạt, cô nghe thấy giọng nói của cậu ấy run rẩy: "Nặc Nặc, Nặc Nặc, cậu sao r ồi?"

Nặc Nặc che mắt mình lại: "Cậu bỏ tôi xuống trước đã."

Chân cô không bị thương, có thể tự đi đến phòng y tế.

Thiếu niên ngẩn người r ồi thả cô xuống, Nặc Nặc quơ quơ, vừa đau vừa xấu hổ khiến má cô đỏ lên.

"Hàng Duệ, cậu về trước đi, mình có thể tự đến phòng y tế được mà, không sao đâu."

Vất vả lắm cô mới có được những ngày tháng bình yên, trong khoảng thời gian này Cừu Lệ rất bận, cũng vừa lúc "nói chuyện giữ lời" mà không đến quấy rầy cô, cho nên Hàng Duệ tốt nhất là bảo trì khoảng cách với cô, như vậy cậu mới có thể thi được đại học, có một tương lai tốt đẹp.

Cô cách xa cậu, chính là bảo vệ cậu.

Hàng Duệ cũng hiểu rõ đây là cô đang cố tình xa cách mình, thiếu niên mím môi, thần sắc hoảng loạn vừa rồi cũng biến mất.

Biểu tình lãnh đạm lại lần nữa xuất hiện.

Thiếu niên thiếu nữ tuổi này ai chẳng có lòng tự trọng cực lớn.

Hàng Duệ nói: "Vừa rồi bóng là tôi không cẩn thận đánh trượt, để tôi đưa cậu đến phòng y tế."

Lúc ấy Nặc Nặc có quan sát nên biết không phải cậu.

Cô đau không mở được mắt, đôi mắt bị thương cũng không ngừng chảy nước.

Nặc Nặc che mắt lại, tự mình đi về phía phòng y tế, vừa đi vừa nói: "Không phải cậu, cậu về đi, còn chưa thi đấu xong mà."

Sắc mặt của Hàng Duệ trầm xuống, lẳng lặng đi sau cô.

Khi đó đã gần hoàng hôn, dáng người thiếu nữ mỏng manh, lúc cậu ôm lấy cô đã biết cô không nặng, nhỏ yếu mà mềm mại.

Bởi vì che một mắt nên thị giác cô không ổn lắm, lúc đi đường còn hơi sai phương hướng.

Nặc Nặc đau đến nỗi cả một đường đều vừa đi vừa rớt nước mắt.

-

Cừu Lệ bận vài ngày mới giải quyết ổn thoả phiền toái do lần trước từ chối hợp tác cùng Hoa Thịnh.

Đã gần đến tháng 11, thời tiết cũng dần dần vào cuối thu.

Gió to xào xạc thổi, lá rơi rụng đầy đất, cảnh tượng vô cùng tiêu điều. Nhất định mùa đông năm nay sẽ rất lạnh.

Cừu Lệ huỷ buổi tiệc xã giao vào tối nay, đã mấy ngày rồi anh chưa cẩn thận nhìn Nặc Nặc.

Nghe mẹ Trần nói mấy ngày nay cô rất vui sướng nhẹ nhàng.

Anh nhớ tới lại cảm thấy cô vừa đáng yêu vừa đáng giận.

Cừu Lệ tính toán tự mình đi đến trường học đón cô.

Năm đó Cừu Lệ học ở trường cấp ba quý tộc chứ không phải trường cấp ba công lập như Nặc Nặc.

Trường quý tộc mà Cừu Lệ học đa số là cậu ấm cô chiêu, lại đang vào thời kì phản nghịch. Ai không học hành cẩn thận thì đều phải về kế thừa sự nghiệp của gia tộc, thành tích dở không dám nhìn.

Anh thời niên thiếu ngông cuồng, rất thích những thứ có tính kích thích cao.

Đua xe đánh nhau, thậm chí là đấu quyền anh hay lặn nước, cơ bản là anh chưa từng chú tâm vào chuyện học. Nếu không phải ba mẹ anh xảy ra chuyện thì đời này anh có thể chỉ là một phú nhị đại vô ưu vô lo.

Không có quyền có thế như hiện tại, nhưng ăn chơi cả đời cũng chẳng hết tiền.

Cừu Lệ cảm thấy Nặc Nặc thật ngoan.

Cô giống như không phải người cùng một thế giới với anh. Trong thế giới quan của cô thì phải nỗ lực, phải cố gắng học tập thì mới có tương lai.

Nhưng anh lại cảm thấy cô ngốc g`ần chết, nhưng cũng đáng yêu muốn mạng.

Lúc xe anh chạy tới cổng trường, chú Trương tài xế riêng của Nặc Nặc cũng cảm thấy ngoài ý muốn: "Cừu thiếu."

"Cô ấy đâu?" Cừu Lệ nhìn đ`ồng h`ồ, giờ này cô cũng nên tan học r`ồi.

Người trong trường thưa thớt, hiển nhiên là đã v`ề g`ần hết.

Chú Trương cũng sốt ruột, bình thường Nặc Nặc đ`ều đúng giờ tan học, nhưng hôm nay lại chưa thấy bóng dáng cô đâu.

"Tôi cũng không biết, ngày thường giờ này cô chủ đã ra r`ồi."

Cừu Lệ mở cửa xuống xe: "Tôi vào tìm,"

Anh đi được vài bước, lại nhíu mày cởi áo vest quá mức cứng nhắc của mình ném vào trong xe, trên người chỉ còn mỗi chiếc áo sơmi mỏng manh.

Chú Trương: "..."

Tuy ông không hiểu động tác này của Cừu thiếu nhưng ông đ`ều cảm thấy lạnh hộ anh.

Kì thật ở tuổi của Cừu Lệ thì trong thương giới được coi là tuổi trẻ đ`ầy hứa hẹn, nhưng dù sao cũng khác rất nhi`ều với học sinh.

Khí chất của Cừu Lệ quá mức lãnh đạm tự phụ, khi không cười lại càng thêm âm lệ doạ người.

Cừu Lệ chưa vào trường học của cô bao giờ mà chỉ ỷ vào chân dài mà tuỳ ý đi.

Rốt cuộc cấp ba không rộng bằng đại học, đi cũng chẳng mất bao lâu.

Thời điểm Diêu Giai Giai nhìn thấy Cừu Lệ thì cả người đã ngây ra vì sợ.

Cô ta từng nhìn thấy người đàn ông vừa có tiền vừa có quyền này trên tạp chí, nên vừa được tận mắt thấy cô ta còn tưởng mình gặp ảo giác.

Diêu Giai Giai kích động véo vào tay Tống Liên.

Tống Liên ăn đau rút tay mình về, bực bội hỏi: "Cậu làm gì thế?"

Trái tim Diêu Giai Giai đập loạn xạ: "Cậu xem kia có phải chủ tịch của Cừu thị không?"

Trong lòng Tống Liên lộp bộp, cũng nhìn theo tầm mắt của cô ta.

Ngay sau đó Tống Liên lại nhớ tới anh từng suýt nữa giết chết cô, một đêm kinh hoàng đó cả đời này cô ta cũng không quên được, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Hai người thấy Cừu Lệ thì tự nhiên anh cũng nhìn thấy Tống Liên.

Anh nhướng mày, vài bước đã đi tới.

Tống Liên có chút run run, Cừu Lệ cũng không muốn phí thời gian: "Tống Nặc Nặc đâu?"

Không biết Tống Liên nghĩ tới cái gì mà sắc mặt đột biến, Diêu Giai Giai đứng ở một bên nghe vậy mặt cũng đổi sắc.

Cừu Lệ hơi híp mắt liếc các cô một cái, anh nhìn người cực kì nhạy nén, vừa nhìn là biết các cô có chỗ gì đó không đúng.

Diêu Giai Giai cúi đầu, Tống Liên im lặng không nói.

Cừu Lệ thong thả mà xoay xoay đồng hồ của mình: "Tống Nặc Nặc đâu? Đừng để ông đây hỏi đến lần thứ ba."

Tống Liên cắn răng: "Cậu ấy ở phòng y tế, vừa nãy bị bóng rổ đập trúng."

Sắc mặt Cừu Lệ bỗng nhiên lạnh xuống: "Bên kia?"

Tống Liên chỉ đường cho anh xong, anh cũng quay người đi thẳng.

Diêu Giai Giai nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông, một lúc lâu sau cũng chưa hồi phục lại tinh thần. Anh hỏi Tống Nặc Nặc...Tống Nặc Nặc....

Vị hôn thê của Cừu thiếu lại chính là bạn học cùng lớp của cô ta - Tống Nặc Nặc!

Sắc mặt Diêu Giai Giai cứ thay đổi xoành xoạch, cuối cùng cực kì khó coi.

Tống Liên lại cảm thấy vô cùng quẫn bách.

Trước kia cô ta rất ghét Tống Nặc Nặc, tuy mẹ ruột của cô đáng ghét, suýt nữa phá huỷ gia đình Tống Liên nhưng Nặc Nặc lại chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với cô ta. Nếu không có Tống Nặc Nặc thì có lẽ bây giờ Tống Liên đã chết rồi.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì hai người vẫn là chị em có chung huyết thống.

Cừu Lệ báo đạo thế nào, để ý Nặc Nặc nhiều ra sao thì Tống Liên là người rõ nhất.

Mà vừa rồi Hàng Duệ ôm Nặc Nặc đi đã bị bao nhiêu con người nhìn thấy.

Thậm chí giờ phút này Nặc Nặc cùng Hàng Duệ có lẽ còn ở cạnh nhau.

Tống Liên nhớ tới lúc trước Nặc Nặc từng thích Hàng Duệ, còn chính mình đã cố ý tiết lộ chuyện của Hàng Duệ cho Cừu Lệ. Dựa vào thủ đoạn

của anh thì nhất định sẽ đánh 18 đời tổ tông nhà Hàng Duệ một lần, anh không có khả năng không biết Hàng Duệ trông như thế nào.

Nếu Cừu Lệ nhìn thấy Nặc Nặc cùng Hàng Duệ ở bên nhau.

Vậy người đàn ông này...

Anh có thể nhịn được sao?

[3084 words]

03/04/2021

Chương 24-1: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

ت Edit: Méo

Nặc Nặc nằm trên giường nhỏ trong phòng y tế, y tá xử lí miệng vết thương cô, chỗ bị bóng đập trúng đã bắt đầu sưng đỏ, phỏng chừng lát nữa sẽ biến xanh tím.

Da cô rất trắng nên vết thườn nhìn cực kì doạ người.

Giáo viên y tế là một người phụ nữ 30 tuổi nhiệt tình lại rộng rãi.

Cô ấy thấy Hàng Duệ vẫn đứng ở cửa thì trêu ghẹo: "Nhóc con đứng vào đây đi, bạn gái cậu bị thương hơi nặng chút, tôi xử lí vết thương bên ngoài trước, nhưng tốt nhất là mang đến bệnh viện kiểm tra lại đi."

Lời vừa nói ra, Nặc Nặc đã vội đáp: "Không phải đâu ạ, bọn em chỉ là bạn học thôi."

Hàng Duệ liếc nhìn Nặc Nặc một cái, mím môi không nói gì.

Giáo viên y tế cũng không xấu hổ, cười hỏi: "Vậy cậu ta là người làm em bị thương đúng không? Xuỳ mạnh tay thật, còn may là mắt không bị làm sao. Thằng nhóc xấu tính này."

Cô ấy nhìn đồng hồ rồi lại nói tiếp: "Bạn nam lại đây giúp cô chườm lạnh cho bạn nữ đi, cô ra ngoài có chút việc."

Nặc Nặc nhẹ giọng: "Em tự chườm cũng được ạ."

Hàng Duệ không nói một lời, đi đến nhận lấy túi đá giúp Nặc Nặc chườm lạnh.

Túi đá vừa chạm vào khiến đôi mắt cô lạnh run, Nặc Nặc không dám mở mắt mà chỉ có thể nhắm mắt lại.

Cô vừa khẩn trương vừa thấp thỏm, sao Hàng Duệ vẫn còn chưa đi nhỉ?

Đối diện với cậu làm Nặc Nặc cực kì xấu hổ, cô nhẹ giọng: "Tôi có thể tự chườm được, cậu về đi Hàng Duệ, không có chuyện gì đâu."

Giọng nói của thiếu niên mát lạnh, cậu nhàn nhạt nói: "Đừng nhúc nhích."

Cô nhắm hai mắt, thiếu niên rũ mắt nhìn cô. Vừa rồi giáo viên y tế đã dùng cồn tiêu độc ở khoé mắt cho cô.

Lớp trang điểm ở mắt cô đã bị lau sạch, lộ ra viên lệ chí* nho nhỏ.

(*nốt ruồi ở khoé mắt)

Kiều diễm ướt át lại khiến người yêu thương.

Hai người đã là bạn học cùng lớp hơn hai năm nay, nhưng cậu chưa bao giờ biết ở khoé mắt Nặc Nặc lại có một viên lệ chí, bộ dáng nũng nịu.

Nặc Nặc rất không thoải mái, tay cậu vẫn luôn bất động giữ nguyên một chỗ. Mới đầu còn mát mát, nhưng để lâu dần đã lạnh đến nỗi mất cả cảm giác.

Cô sờ soạng muốn tránh khỏi tay cậu, chuẩn bị cầm lấy túi chườm đá.

Nhưng cô vừa chạm tới túi chườm, từ ngoài cửa đã truyền vào một tiếng cười nhạo.

Thanh âm quá quen thuộc, đó chính là ác mộng vẫn đè ép cô hằng đêm.

Cô nhớ tới Hàng Duệ vẫn còn ở chỗ này, trái tim liền suýt nữa nhảy ra ngoài.

Nặc Nặc cũng bất chấp đau đớn ở mắt, cô lấy túi chườm ra, ngồi dậy mở to mắt nhìn.

Cừu Lệ dựa vào cạnh cửa, ánh mắt lạnh nhạt mà nhìn bọn họ.

Mắt đen của anh nặng nề, quay cuồng sự tức giận như muốn giết người.

Cũng không biết là muốn giết Hàng Duệ hay giết cô, thân thể Nặc Nặc theo bản năng run lên. Cô biết, mình xong đời rồi.

Ngàn trốn vạn trốn cũng không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, vừa vặn để Hàng Duệ cùng Cừu Lệ gặp nhau.

Hàng Duệ cũng thấy người đàn ông đứng ở ngoài cửa.

Ngày mùa thu tháng mười, người đàn ông mặc quần tây cùng áo sơmi trắng đơn bạc, biểu tình lạnh nhạt tàn nhẫn, tựa hồ như muốn mang bọn họ ra "thiên đao vạn quả".

Cậu theo bản năng quay sang nhìn phản ứng của Nặc Nặc, mắt to của cô tràn ngập nhút nhát sợ sệt, có vẻ cô rất sợ người đàn ông này.

Bọn họ quen nhau.

Tâm trạng Hàng Duệ trùng xuống, hơn nữa xem phản ứng của Nặc Nặc, có lẽ quan hệ của hai người này chính là mối quan hệ mà cậu không muốn thừa nhận nhất.

Cừu Lệ đối diện với đôi mắt của Nặc Nặc, cong cong môi châm chọc: "Sao vậy? Không giới thiệu bạn học của em cho tôi biết sao Nặc Nặc?"

Nặc Nặc cắn môi, một lúc sau mới mở miệng: "Cậu về trước đi Hàng Duệ, chồng sắp cưới của tôi tới rồi. Hôm nay cảm ơn cậu đã đưa tôi đến phòng y tế."

Thiếu niên đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Hàng Duệ không đi, cậu chỉ hỏi: "Tống Nặc Nặc, cậu nói anh ta là ai?"

Cừu Lệ kinh ngạc nhướng mày, rũ mắt nhìn về phía Nặc Nặc.

Cô mềm giọng lặp lại một lần: "Cừu Lệ, chồng sắp cưới của tôi."

Hàng Duệ cúi đầu, nhàn nhạt nói "Được".

Lần này cậu không cố chấp nữa mà đứng dậy rời đi.

Nặc Nặc thấp thỏm nhìn Cừu Lệ, ánh mắt của người đàn ông vẫn luôn dừng trên người cô, không hề biểu lộ cảm xúc vui buồn hay tức giận. Cô cảm thấy một màn này vừa cẩu huyết vừa bất đắc dĩ, nếu đặt ở trong cuốn ngôn tình tiểu thuyết khác thì Cừu Lệ chính là vai ác chuyên gia chia rẽ uyên ương.

Cô sợ lúc Hàng Duệ đi ngang qua người anh, anh sẽ đột nhiên móc da một khẩu súng rồi bắn thẳng vào trán Hàng Duệ.

Cũng may là Cừu Lệ chưa làm cái gì cả.

Khi đó là hoàng hôn, sắc trời hơi trầm xuống, bởi vì trên bầu trời nhiều mây nên xung quanh cũng xám xịt.

Hàng Duệ đi rồi, giáo viên y tế cùn không ở đây, chỉ có Nặc Nặc ngồi trên giường nhỏ.

Cừu Lệ cõng ánh sáng đi đến trước mặt cô.

Nặc Nặc gian nan nuốt nước bọt.

Cô phải nỗ lực khống chế lắm mới không run rẩy, cũng cố chịu đựng không hỏi mấy câu đại loại như "Anh muốn làm gì?"

Cô lui về phía sau.

Cô sợ hãi phải khi phải một mình đối mặt với Cừu Lệ.

Anh duỗi tay nâng cằm lên: "Lặp lại lần nữa, tôi là gì của em?"

Nặc Nặc một chút cũng không muốn đáp lại.

Cô nhỏ giọng nói: "Anh nghe thấy rồi cũng đừng hỏi lại nữa."

"Tôi muốn nghe em nói với một mình tôi."

Cô ôm đầu gối, rất muốn lui về phía sau, cảm thấy tên này lại muốn phát bệnh: "Chồng...chồng sắp cưới..."

Anh cong cong mắt cười: "Vì ba chữ này của em, tôi quyết định để thằng nhãi đó sống lâu thêm vài năm."

Nặc Nặc run lên.

Cô muốn khóc, thực sự rất đáng sợ.

Vừa rồi Cừu Lệ quả nhiên muốn giết chết Hàng Duệ.

Anh là ma quỷ sao?

Đúng vậy, anh chính là ma quỷ.

[1192 words]

11/04/2021

❦

Chương 24-2: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Vuyy

Anh vuốt ve đuôi mắt của cô, nguy hiểm híp híp mắt lại: "Sao lại bị thế này?"

"Lớp tôi cùng A7 chơi bóng rổ, không cẩn thận nên bị bóng đập trúng."

"Ai đánh bóng?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Không thấy rõ cũng không quen."

Anh không tỏ ý kiến, cô có nói hay không, có nhớ hay không thì cũng chẳng quan trọng. Người kia anh nhất định sẽ tìm được.

Cừu Lệ bế cô lên: "Đi bệnh viện."

Nặc Nặc ở trong lòng ngực anh càng thêm xấu hổ, cô nhịn không được nhắc nhở anh: "Cừu Lệ, hai ngày trước anh có nói là trước khi tôi vào đại học anh sẽ không chạm vào tôi."

Anh cong cong môi: "Không chạm vào em, tôi chỉ mang em đến bệnh viện thôi mà."

"Tôi tự mình đi."

Thần sắc của anh không đổi, cười nói: "Được thôi."

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc biết bị bóng rổ đánh bị thương lại phải khám kĩ càng như thế này, cô không nhớ nổi mình đã chụp CT mấy lần, sau đó là các loại kiểm tra, mãi đến tận khuya mới kết thúc. Lúc ấy cô đã mơ màng sắp ngủ.

Nhưng cả trán cùng mắt của cô đã sưng lên, cô muốn mở to mắt cũng khó khăn.

Đôi mắt dù sao cũng là nơi yếu ớt, bị đập mạnh như vậy nên cực kì đau.

Bác sĩ nhìn sắc mặt của Cừu Lệ, sau đó nói: "Tiểu thư, mắt của cô c ần phải băng bó."

Nặc Nặc gật đ ầu.

"Vì liên quan tới ngũ quan nên vết thương của cô hơi nghiêm trọng, thời gian g ần tới không c ần sử dụng mắt, qua mấy ngày đợi ổn hơn r ồi tháo băng ra."

Nặc Nặc biết tình huống này thì phải dùng băng tam giác.

Cô rất phối hợp gật gật đ ầu.

Nhưng đến khi băng gạc che lại cả hai mắt, cả người Nặc Nặc đ ều mờ mịt.

Một bên mắt bị thương thì bên còn lại cũng phải băng bó sao?

Nặc Nặc chưa từng có ý nghĩ nghi ngờ bác sĩ.

Ở hiện thực thể chất của cô không t ồi, rất ít khi bị bệnh, bình thường bác sĩ dặn cái gì thì cô sẽ nghe theo đó.

Nhưng khi hai mắt bị che lại, trước mắt bị bóng tối bao phủ, Nặc Nặc nhịn không được hoảng hốt, vươn tay muốn chạm vào băng gạt.

Bác sĩ liếc nhìn Cừu thiếu đứng ở bên cạnh, vội vàng nói: "Tiểu thư đừng chạm tay vào, sẽ bị nhiễm khuẩn đấy. Mấy ngày tới cũng đừng tháo băng, mỗi ngày tôi sẽ đến quan sát cẩn thận."

Nặc Nặc nhẹ nhàng đáp: "Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Cô nghĩ nghĩ vẫn là không nhịn được hỏi: "Một bên mắt có thể không cần băng bó sao? Như thế này thì không tiện lắm."

Mấu chốt là không có cảm giác an toàn.

Cừu Lệ cong môi.

Bác sĩ vội vàng nói: "Bị thương hơi nặng nên phải băng bó như vậy mới được."

Khi đó sắc trời đã khuya.

Cừu Lệ nói: "Em không thấy đường nữa rồi, để tôi ôm em về."

Nặc Nặc còn chưa kịp trả lời, ngay sau đó cả người đã bị anh ôm vào trong lòng.

Thế giới của cô là một mảnh đen tối, mọi cảm quan khác càng thêm rõ ràng.

Cô có thể cảm nhận được nhịp tim trong lồng ngực của người đàn ông, cấp tốc mà có lực, còn có nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh.

Cừu Lệ ôm cô lên xe.

Trong xe càng tối hơn, chú Trương lái xe, Cừu Lệ cùng Nặc Nặc ngồi ghế sau.

Lúc đi ngang qua đèn xanh đèn đỏ, chú Trương lơ đãng liếc qua kính chiếu hậu, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến ông sợ tới mức trái tim như ngừng đập.

Cô chủ cái gì cũng không nhìn thấy, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau.

Cừu thiếu cúi người tới gần cô.

Từ vị trí của chú Trương thì cả người Nặc Nặc đều bị Cừu Lệ che đi, ông hoàn toàn không nhìn thấy anh có phải đang hôn cô hay không.

Chú Trương sợ tới mức nhanh chóng nhìn xem đèn đỏ còn bao nhiêu giây nữa mới hết.

Cừu Lệ cũng không hôn cô.

Tay anh chống bên sườn Nặc Nặc, môi cách cô cực gần.

Chỉ gần một chút khoảng cách nữa là có thể cọ xát.

Bên ngoài đèn neon lộng lẫy, trên mắt cô là dải lụa trắng làm cho sắc môi càng thêm hồng hào.

Cô không nhìn thấy gì cả, anh nín thở, dựa vào gần cô nhưng cô vẫn không hay biết.

Tựa như cô gái này đàn ngoãn ngoãn ở trong lòng anh, không có chán ghét mà mặc anh đòi lấy.

Đáng yêu lại đáng thương.

Anh cong cong môi.

Nặc Nặc không biết vì sao bản thân mình lại cảm thấy cực kì thấp thỏm, cô nắm chặt gấu váy, chỉ cảm thấy không khí xúc quanh đặc biệt nóng.

Là do trong xe quá hẹp sao?

Nhưng ngay sau khi hết đèn đỏ, xe đột nhiên chuyển động khiến cả người Nặc Nặc theo bản năng đổ về phía trước.

Anh không tránh cũng không né, trong mắt vỡ ra ý cười.

Là tư thế này, môi cô sẽ đụng phải môi anh.

Hầu kết của anh khẽ nhúc nhích.

Anh muốn cô chủ động hôn mình.

Môi của thiếu nữ vừa mềm vừa ấm, quả thực ngọt một cách kì cục.

Anh muốn há miệng, muốn liếm, muốn hung hăng xâm phạm cô.

Nhưng tình thế hiện tại anh không dám lỗ mãng, anh lướt qua liền ngừng, chạm một chút liền tách ra, khống chế xong hô hấp của mình rồi lại thẳng lưng ngồi về vị trí cũ.

Để lại cô gái nhỏ với vẻ mặt mờ mịt, hoang mang sờ môi của mình.

Trong nháy mắt vừa rồi, hình như cô đụng vào cái gì đó.

Hơi lạnh lẽo một chút.

Nhưng loại cảm giác này dừng lại còn chưa đến một giây, cô hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

Cô nhíu nhíu mày, càng thêm hoảng hốt.

Cái băng gạc này làm cô sắp mắc phải chứng rối loạn lo âu rồi.

"Cừu Lệ?"

"Hửm?"" Giọng điệu lạnh nhạt của người đàn ông truyền đến từ bên cạnh, vừa nghe là biết anh ngồi cách cô rất xa.

Nặc Nặc mới cảm thấy yên tâm một chút.

Tên bệnh tâm thần không dựa gần vào cô là tốt rồi.

[1121 words]

15/04/2021

Chương 24-3: 🍓 : Người đàn ông xấu xa (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Lingg

Nặc Nặc chịu đựng xấu hổ cùng bóng tối quay về biệt thự, mẹ Trần tới đón cô.

Vừa thấy bộ dáng này của Nặc Nặc mẹ Trần liền hoảng sợ, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh đờ đẫn nay cũng nhịn không được mà lộ ra thần sắc kinh hoàng: "Cô chủ bị sao vậy?"

"Không có gì đâu ạ, chỉ là không cẩn thận bị bóng đập trúng thôi, mấy ngày nữa sẽ khỏi."

Mẹ Trần nhẹ nhàng thở ra.

"Vậy ăn cơm tối trước đã, chắc là cô chủ cùng Cừu thiếu còn chưa ăn cơm đúng không? Bây giờ cũng đã gần 11 giờ rồi."

Nặc Nặc lăn lộn ở bệnh viện khá lâu nên đúng thật là đói bụng, cô nhẹ giọng "vâng" một tiếng.

Mẹ Trần nhanh chóng sai người chuẩn bị đồ ăn.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên.

Nhà ăn của biệt thự rất lớn, mà bàn ăn cũng vậy.

Dù sao cũng là bá tổng văn theo motif cũ, nhà của nam chính không phải hoàng cung đã coi như là ổn rồi, nhưng vẫn có vẻ khoa trương.

Ngay từ đầu Nặc Nặc cũng không để ý lắm, bây giờ mới biết hai mắt bị che lại thì nhìn mọi vật bất tiện thế nào. Tuy rằng ở chỗ sáng sủa, lặng lẽ

cẩn thận mở mắt vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng mỏng manh, nhưng vẫn rất ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường.

Cừu Lệ thong thả ung dung cuốn ống tay áo lên cao một chút.

Sau đó bưng chén ngồi xuống cạnh Nặc Nặc.

Động tĩnh của anh rất lớn, Nặc Nặc bất an nhích ra xa.

Giọng nói của người đàn ông không hề khác thường: "Mắt em không tiện lắm, để tôi đút cho em."

Nặc Nặc cả kinh, cô tình nguyện bị đói chứ nhất định không chịu ăn.

Cô quay đầu đi: "Không cần, tôi có thể tự ăn được."

Cừu Lệ giống như không nghe thấy cô nói gì, cái muỗng đã đưa tới bên môi cô.

Mắt anh hưng phấn lại sâu thẳm, không kiêng nể gì đánh giá cô.

Cái muỗng trong tay anh để cạnh cánh môi mềm mại hồng hào của cô.

Nặc Nặc không kìm chế được bực bội, cô dùng sức đẩy cái muỗng ra: "Tôi nói không cần!"

Anh hơi híp mắt, nhưng giọng điệu hết sức bình tĩnh: "Tự mình ăn được không?"

"Được."

Cừu Lệ đem chén nhỏ cùng muỗng đưa tới trong tay cô, anh biết cô sẽ không chịu. Tuy cô ngây thơ nhưng nếu mình còn ức hiếp cô quá đáng, cô sẽ phát hiện ra sơ hở ngay.

Ba ngày.

Thời gian băng bó là ba ngày.

Anh có ba ngày để hưởng thụ khoái cảm được cô ỷ lại.

Cừu Lệ búng tay một cái người hầu liền nhanh chóng bưng những món khác lên.

Cô ăn cơm, còn anh thì nhìn cô.

Bình thường anh không dám dùng ánh mắt bừa bãi mà đầy sự chiếm hữu này để nhìn cô, vốn dĩ cô đã ghê tởm anh, nếu để cô thấy ánh mắt này của mình, chỉ sợ cô càng thêm chán ghét anh.

Nhưng mà bóng tối trước mắt cô lại chính là kiêu ngạo lớn nhất của anh.

Bởi vì không nhìn thấy gì nên bữa ăn này cô ăn rất chậm.

Nhưng bởi vì ngày thường cô có thói quen rất tốt, khi ăn xong cũng không bị đính đồ ăn ở mép, nhìn cực kì ngoan ngoãn.

Cơm nước xong mẹ Trần đỡ cô lên lầu.

"Cô chủ, mắt còn đau không?"

Thật ra đôi mắt sưng lên vẫn còn rất trướng rất đau, nhưng cô sợ mẹ Trần lo lắng nên chỉ nói: "Không đau ạ, bác sĩ nói sẽ nhanh khỏi thôi."

Mẹ Trần sờ sờ tóc cô, mang theo vài phần thương tiếc.

"Muốn tắm rửa không?"

Nặc Nặc gật đầu: "Mẹ Trần đỡ con đến phòng tắm đi, còn con sẽ tự tắm được."

"Được rồi, đừng để miệng vết thương dính nước."

"Vâng."

Mẹ Trần tìm quần áo cho cô, Nặc Nặc lần mò đi đến phòng tắm tắm rửa một lát liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Đến khi cô sờ soạng về đến mép giường, Cừu Lệ đã đứng ở cạnh cửa nhìn cô, nhưng Nặc Nặc lại không hề cảm nhận được.

Bởi vì sợ làm ướt băng gạc nên cô không gội đầu, mai đành phải tìm người giúp vậy.

Cừu Lệ cong cong môi.

Cô vừa mới tắm xong, xung quanh vẫn còn toả ra hơi nước mờ mịt, da thịt hồng hồng phấn phấn.

Do không nhìn thấy nên áo ngủ cô mặc không được chỉnh tề, một bên cổ áo hơi trượt xuống làm lộ ra bả vai trắng mịn.

Cô bò lên giường, sau đó ngoan ngoãn ngồi xếp bằng lại.

Thiếu nữ dưới ánh đèn ôn nhu mà tốt đẹp, cô giơ tay cởi tóc, mái tóc mềm mại xoã tung trên vai, một vài sợi còn dính chút nước.

Nặc Nặc nghiêng đầu dùng khăn lông xoa xoa.

Đôi mắt bị che lại, trước khi đi ngủ cô đã cẩn thận tỉ mẩn tẩy trang. Băng gạc màu trắng càng khiến ngũ quan của cô trở nên tinh xảo.

Đẹp đến câu nhân mà không hề hay biết.

Từ sau khi Cừu Lệ bị đau bao tử, mỗi tối tắm xong cô đều mặc nội y, mãi đến lúc lên giường đi ngủ cô mới dám cởi ra.

Từ đầu cô đã nghĩ tới việc mặc đồ lót đi ngủ, nhưng thân thể này lại không chịu được.

Thể chất dễ để lại sẹo, hơn nữa có chút yếu ớt. Mặc áo lót đi ngủ vài lần đầu khiến nơi mềm mại của cô bị đau.

Trước khi nằm xuống cô sẽ cởi áo lót ra.

Hầu kết Cừu Lệ giật giật, anh chỉ là một người đàn ông có nhu cầu sinh lí như những người bình thường khác. Cho dù chưa nhìn thấy bao giờ nhưng anh cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ anh đã cực kì khát vọng cô gái này, mỗi động tác của cô đối với anh đều là dụ hoặc chí mạng.

Anh đứng xa như vậy, nhưng sống lưng lại tê dại, hưng phấn đến nỗi run rẩy.

Nếu anh có thể ở trên người cô tuỳ ý làm bậy thì không biết sẽ thoải mái đến mức nào.

Cho dù Nặc Nặc không nhìn thấy nhưng cũng cảm thấy mất tự nhiên. Cô trầm mặc một lát, tuy hoài nghi mình đã mẫn cảm quá mức nhưng bởi vì không có cảm giác an toàn nên quyết định chui vào ổ chăn cởi áo lót.

Thấy cô chui vào chăn che đến kín mít, Cừu Lệ không nhịn được cười. Mẹ nó chứ!

Nhút nhát sợ sệt nhưng cũng rất đáng yêu.

Ngay sau đó điện thoại cô kêu lên, Nặc Nặc lần mò ấn nghe.

"Alo, ai vậy ạ?"

Đầu dây bên kia rất lâu không lên tiếng, cô chỉ có thể thử thăm dò: "Là..."

Bên kia rốt cuộc mở miệng: "Là tôi."

Giọng nói của thiếu niên khàn khàn mát lạnh.

Nặc Nặc cả kinh: "Hàng, Hàng Duệ?"

Cừu Lệ dựa vào cạnh cửa, ánh mắt lạnh băng.

Giỏi lắm!

[1247 words]

16/04/2021

Chương 25-1: 🍓 : Em yêu anh (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mei

Nặc Nặc bị cuộc gọi của Hàng Duệ doạ sợ.

Cô đã gặp qua rất nhiều ánh mắt ái mộ, hôm nay lúc Hàng Duệ chạy từ sân bóng rổ xuống ôm lấy cô, cô đã biết không đơn giản.

Tuy rằng cô từ bỏ không đi theo cốt truyện chính, nhưng không biết tại sao Hàng Duệ giống như có hảo cảm với cô.

Nặc Nặc vừa áy náy vừa xấu hổ.

Cô rất sợ Cừu Lệ nổi điên rồi đi tính sổ với Hàng Duệ.

Thiếu niên bên kia tựa hồ như bình tĩnh lại: "Vết thương của cậu thế nào rồi?"

"Còn tốt, không đau nữa rồi, bác sĩ nói sẽ nhanh khỏi thôi."

Hàng Duệ im lặng một lát, hỏi: "Những lời cậu nói ở phòng y tế chiều hôm nay đều là thật sao?"

Tháng mười cuối thu, Nặc Nặc cảm thấy không khí đều phiếm lạnh lẽo.

Cô nhíu mày dùng chăn quấn chặt người, trước mắt là bóng tối, cô nghe thấy giọng nói rầu rĩ của mình: "Đúng vậy."

"Nhưng cậu sợ anh ta!" Hàng Duệ bình tĩnh phân tích: "Nếu cậu thật sự thích anh ta thì sẽ không sợ thành như vậy. Lúc anh ta đi vào cậu còn run bần bật."

Nặc Nặc không còn lời nào để nói, cô không ngờ rằng Hàng Duệ lại mẫn cảm như vậy.

Giọng nói của thiếu niên lạnh lẽo: "Tống Nặc Nặc, cậu nói cho tôi biết, có phải cậu bị ép không?"

Nặc Nặc cảm thấy đây đúng là ý trời trêu người, nếu nói phải thì không chừng Hàng Duệ lại đi trở lại cốt truyện cũ. Giọng nói của cô mang theo ý cười, cố gắng mềm nhẹ nói: "Không phải, là tôi tự nguyện lấy anh ấy."

"Cậu thích anh ta?"

Nặc Nặc cố nhịn không nghĩ tới gương mặt chán ghét của Cừu Lệ: "Ừm, tôi thích anh ấy."

Đầu dây bên kia im lặng, lâu đến nỗi cô còn cho rằng cậu đã tắt điện thoại. Cô nhẹ giọng nói: "Hàng Duệ, ngủ ngon nhé. Cảm ơn cậu đã quan tâm, nhưng sau này cậu vẫn nên cách tôi xa một chút thì hơn."

Thiếu niên lạnh lùng nói: "Được, tôi sẽ không quấy rầy cậu nữa."

Nghe cậu nói vậy, đôi mắt của Nặc Nặc bắt đầu ê ẩm.

Nguyên thân hẳn là rất thích Hàng Duệ, chẳng sợ sau này cậu có tàn tật thì nguyên thân vẫn như cũ chọn gả cho cậu.

Nếu để Nặc Nặc chọn, cô cũng sẽ chọn Hàng Duệ.

Bóng lưng che chắn cho cô đêm mưa định mệnh ấy tuy không cao lớn nhưng lại hết sức kiên định, khiến cô có cảm giác an toàn. Đây sẽ là một thiếu niên vì người thương mà dũng cảm tiến lên.

Cho nên cô lại càng không thể làm hại cậu.

Nặc Nặc đợi cậu tắt điện thoại rồi mới đặt điện thoại xuống giường, cô kéo chăn lên ngang ngực nhưng không hiểu sao lại không ngủ được.

Cừu Lệ cong cong môi, không khống chế được tâm trạng tốt của mình.

Lần đầu tiên anh không mang theo bất kì dục niệm nào mà lẳng lặng nhìn cô ngủ.

Tư thế ngủ của cô rất ngoan, có lẽ vì không có cảm giác an toàn, cô nằm nghiêng, một bàn tay lót ở dưới má.

Từ trước đến nay anh là một người rất có kiên nhẫn, sợ gây ra tiếng động nên vẫn luôn chờ tới khuya. Tiếng hít thở của cô nhợt nhạt có quy luật, anh mới mở cửa rời đi.

Vừa về phòng Cừu Lệ liền gọi cho Trần Mậu: "Rút người về đi, cứ để thằng nhãi đó yên ổn trước đã."

Trần Mậu ngủ đến nửa đêm bị Cừu Lệ đánh thức, nghe mệnh lệnh của anh khiến hắn ta không nhịn được nhướng mày. Người đàn ông kia tàn nhẫn độc ác như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh có lòng tốt.

Nếu không có cuộc gọi này, thì sáng mai thiếu niên tên Hàng Duệ kia sẽ "không cẩn thận xảy ra tai nạn giao thông" mà hậu quả là mất một chân.

Trần Mậu biết anh làm vậy là vì ai, chính là vị hôn thê mà anh coi như bảo bối - Tống Nặc Nặc.

Hắn là anh trai của Trần Thiến, biết Cừu Lệ không có tình cảm gì với em gái mình, chỉ là cô ta quá cố chấp.

Sáng hôm sau Nặc Nặc tỉnh dậy, chuyện thứ nhất chính là gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm để xin nghỉ.

Cô Triệu cũng biết chuyện hôm qua cô bị bóng rổ đập trúng nên bảo cô cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Nặc Nặc vừa xuống lầu, mẹ Trần đã vội vàng đỡ lấy cô.

Hôm nay là thứ năm, Nặc Nặc không nghe thấy tiếng của những người khác. Cô cười cười chào mẹ Trần.

Mẹ Trần nói: "Cô chủ muốn ăn sáng trước không?"

"Cừu thiếu đến công ty rồi sao?"

"Không, đang tập thể dục."

Nặc Nặc gật đầu, mẹ Trần đỡ cô đi đến nhà ăn. Đi được một nửa thì mẹ Trần đột nhiên thả tay, Nặc Nặc ngây ngốc chớp mắt, bây giờ cô cũng chẳng biết mình đã đi đến chỗ nào nữa!!!

Sau đó hơi thở của người đàn ông ngày càng gần, bởi vì mới chạy bộ xong, hô hấp của anh hơi thô nặng.

Nặc Nặc vội vàng lui về phía sau, anh bật cười.

Cừu Lệ cố tình vòng ra phía sau cô, làm Nặc Nặc đụng phải ngực anh, anh duỗi tay ôm lấy eo cô từ phía sau. Gương mặt Nặc Nặc đỏ rần, cô có chút tức giận: "Cừu Lệ!"

"Hửm?"

"Anh đã nói sẽ không chạm vào tôi."

"Đây là em chủ động lùi vào trong lòng tôi."

"Anh là cố ý!"

"Nặc Nặc." Anh bật cười, lồng ngực khẽ run: "Tôi không có cố ý mà."

Một chân Nặc Nặc đạp lên chân anh, cô đạp cũng không nể tình chút nào, sắc mặt anh trở nên nguy hiểm nhưng vẫn không nỡ trở mặt với cô, đành phải buông lỏng tay ra.

[1051 words]

17/04/2021

Chương 25-2: 🍓 : Em yêu anh (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Jolie

Nặc Nặc nghiêng ngả lảo đảo về phía trước, bởi vì không nhìn thấy nên không cẩn thận đụng vào cái gì đó khiến đầu gối đau xót.

Mẹ Trần vội vàng tiến lên giữ chặt cô.

Cuối cùng Nặc Nặc mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc ăn sáng Cừu Lệ cũng không cưỡng ép cô, chỉ là sau khi ăn xong anh hỏi: "Hôm nay tôi đưa em đi chơi được không?"

Có quỷ mới thèm đi chơi với anh, Nặc Nặc lắvc đầu: "Không cần đâu."

Cô nhìn không thấy, chỉ có thể nghe được giọng nói lãnh đạm của người đàn ông: "Hoặc là tôi lên giường nằm với em, hoặc là ra ngoài chơi, trong hai chọn một."

Nặc Nặc cắn môi, cô hận anh muốn chết.

Đây căn bản không phải là chọn, cô không nhìn thấy gì hết, anh còn muốn chơi cái gì?

Cô nhút nhát hỏi: "Chơi cái gì?"

Cừu Lệ cong cong môi: "Tới rồi em sẽ biết."

Nặc Nặc thấp thỏm cả một đường, cô gắt gao nắm lấy đai an toàn.

"Nặc Nặc, xuống xe đi."

Tuy cô không biết anh muốn làm cái gì, nhưng cô biết tên này là đồ điên, Nặc Nặc có chút sợ: "Cừu Lệ, không đi được không?"

Anh cười khẽ một tiếng: "Đừng sợ, trò chơi nhỏ thôi mà."

Nặc Nặc không biết trò chơi như thế nào được gọi là trò chơi nhỏ, cô chỉ cảm thấy gió ở nơi này hơi lớn.

Trước khi ra ngoài mẹ Trần có khoác cho cô một chiếc áo khoác màu hồng nhạt, nhìn cô càng thêm ngoan ngoãn đáng yêu.

Cô nghe thấy giọng của Trương Thanh Đạc ở phía trước: "Anh Lệ, ở đây."

Theo bản năng cô liền cảm nhận được một dự cảm không tốt.

Nhưng Cừu Lệ đã giữ chặt tay cô, mạnh mẽ dắt cô đi về phía trước.

Bách Diệp kinh ngạc mở miệng: "Cô ấy..."

Cừu Lệ quét mắt nhìn anh ta một cái, Bách Diệp thức thời mà câm miệng.

Hình như ở đây có rất nhiều người, Trần Thiến cũng đi theo Trương Thanh Đạc tới, cô ta vừa thấy Nặc Nặc xuất hiện, sắc mặt liền không tốt lắm.

Trần Mậu vẫn là người bình tĩnh nhất, chẳng sợ nhìn thấy Tống Nặc Nặc ở đây, mặt hắn ta vẫn không đổi sắc: "Cừu thiếu, anh muốn chơi cùng cô Tống sao?"

Cừu Lệ cong cong môi: "Mang đồ tới đi."

Nặc Nặc có chút sợ hãi, nhưng ngay sau đó Cừu Lệ lại buông tay cô ra. Một lát sau trên eo cô trầm xuống, bị thứ gì đó gắt gao trói lại.

Cô luống cuống: "Ang muốn làm gì?"

Lần này cô không rảnh quan tâm đến vết thương, duỗi tay muốn tháo băng gạc xuống.

Cừu Lệ cười khẽ một tiếng, túm lấy hai tay cô bắt chéo sau lưng: "Ngoan một chút, sẽ không làm em bị thương đâu."

Trương Thanh Đạc cũng cảm thấy hơi đáng sợ, cậu ta dùng bả vai huých nhẹ vào vai Trần Mậu: "Cậu thông minh, cậu nói xem anh Lệ muốn làm cái gì?"

Cô gái nhỏ nhà người ta dịu ngoan nũng nịu, không thích hợp chơi mấy trò như thế này lắm.

Trần Mậu cười nhưng không trả lời câu hỏi của cậu ta: "Không biết."

"Đm, cậu cố tình không nói phải không?"

"Tôi không biết thật."

Nặc Nặc bị anh nửa ôm đi một đoạn đường.

Gió càng lúc càng lớn, tóc của cô hỗn độn.

Nặc Nặc nghe thấy tên bệnh tâm thần này cười ở bên tai mình: "Nặc Nặc, em sợ cao đúng chứ?"

Sắc mặt Nặc Nặc trắng bệch, theo bản năng muốn rời khỏi anh.

Tay anh ghìm chặt, làm cô cố định ở trong lồng ngực anh.

Cừu Lệ cười: "Sợ?"

Vậy tốt lắm, anh thật ra muốn nhìn một chút, xem cô sợ anh hơn hay sợ độ cao hơn.

"Nặc Nặc, em nhớ cho kĩ." Anh thấp giọng cười: "Đây là lần cuối cùng tôi chủ động ôm em, giây tiếp theo tôi sẽ buông tay, tuân thủ hứa hẹn không chạm vào em."

Nặc Nặc ngơ ngẩn chưa kịp hiểu, rốt cuộc Cừu Lệ muốn làm cái gì?

Anh thật sự sẽ không chủ động chạm vào cô nữa?

Cô còn chưa kịp hiểu kĩ, ngay sau đó cả người đã bị nhấc lên trên không trung, rồi lại không chịu khống chế mà rơi xuống dưới.

Bên tai là tiếng gió vun vút, thậm chí cả tiếng gào thét chói tai của cô cũng bị áp chế trong cổ họng.

Đôi tay đang ôm eo cô đột nhiên buông lỏng ra.

"Cừu Lệ!" Cô khóc to, kẻ điên, đồ tâm thần!!!

Anh ta vậy mà lại đưa cô đi nhảy bungee???

Nặc Nặc không nhìn thấy nên những giác quan khác càng thêm nhạy bén, cảm giác sợ hãi khi treo trên không cùng với cận kề cái chết làm đầu óc cô trống rỗng. Còn đáng sợ hơn cả đêm cô bị Cừu Lệ giết chết.

Nặc Nặc gắt gao ôm lấy eo anh, đầu dựa vào ngực của anh.

Gió núi sắc bén thổi tan tiếng khóc run rẩy của cô.

Cừu Lệ không nhịn được cười, đây là lần đầu tiên anh được cô chủ động ôm chặt như vậy.

Trong nháy mắt dây nhảy bắn ngược lại, cô khóc đến nỗi gần điên rồi.

Cừu Lệ gỡ tay cô ra, giọng nói đạm mạc: "Nặc Nặc, tôi nhớ rất rõ, là em không cho tôi chạm vào em!"

Nặc Nặc cảm thấy mình sắp chết, không, thà anh ta cứ cho cô chết một cách thoải mái còn hơn.

Hiện tại cô đã như người gần chết, chỉ nghĩ bắt lấy một thân gỗ mục.

Cô ôm chặt lấy eo của người đàn ông khóc nấc lên.

Cừu Lệ lại gỡ một tay cô ra, anh yêu muốn chết bộ dáng chỉ biết ỷ lại vào anh lúc này của cô: "Bảo bối, chúng ta bàn điều kiện."

Cô không biết mình đã nuốt vào bao nhiêu gió núi, cả người cô cứng đờ, đã sợ tới mức sắp không còn năng lực tự hỏi. Cô nhất định là sắp chết rồi.

"Để tôi chạm vào sao?"

Cô nức nở, vất vả lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Cho...tôi sợ, Cừu, Cừu Lệ....dừng lại đi mà, hức..."

Lại rơi xuống một lần nữa, lại một lần được cảm nhận cảm giác cận kề cái chết.

"Nói em yêu anh." Anh gỡ ra bàn tay còn lại của cô.

Nặc Nặc cắn răng, cả người run bần bật.

Trước khi ngón tay cuối cùng của cô bị gỡ ra khỏi eo anh, rốt cuộc Nặc Nặc mới nức nở nói: "Em, em yêu anh..."

Trên eo bỗng dưng căng thẳng, anh mạnh mẽ kéo cô trở về, dùng tư thế hoàn toàn chiếm hữu ôm cô vào trong ngực.

Ngay sau đó Nặc Nặc cảm thấy trên môi nóng lên, anh đã hôn xuống.

Cô đã không còn suy nghĩ được nữa, người đàn ông hung hăng hôn cô.

Đầu lưỡi duỗi vào bên trong.

Cô bị bắt nuốt hết tất cả.

Nụ hôn này quá lâu, mỗi giây đều là tra tấn đối với cô.

Cuối cùng cô hoàn toàn không còn sức lực, cảm thấy mình sẽ chết ở chỗ này.

Dây bắn không bắn ngược lại nữa, cô nghe thấy ngữ khí mang theo ý cười của anh, thân mật sủng ái vô cùng:

"Nặc Nặc, tôi cũng rất rất rất yêu em!"

Yêu, yêu cái quỷ nhà anh.

Nếu bây giờ đưa cô một con dao, cô nhất định sẽ không chút do dự mà đâm thẳng vào ngực của tên đàn ông xấu xa thủ đoạn này.

Lúc Nặc Nặc quay trở lại đỉnh núi, chân cô mềm nhũn ngồi trên mặt đất, dạ dày quay cuồng, cô rất muốn nôn.

Tóc tai cô hỗn độn, trên môi hồng nhuận, một bộ bị người hung hăng yêu thương chà đạp.

Sắc mặt Trần Thiến càng trắng hơn, tuy cô ta không biết bọn họ ở dưới vực núi làm gì, nhưng nhìn thấy Cừu Lệ vừa cười vừa bế Nặc Nặc lên, bộ dáng thoả mãn của anh làm cô ta tức đến phát điên.

Trần Mậu giữ chặt cô ta: "Thiến Thiến!"

Trần Thiến oán hận quay đầu đi.

Không biết qua bao lâu Nặc Nặc mới dần dần khôi phục sức lực.

Cô không nói một lời, run rẩy gỡ băng gạc xuống.

Cừu Lệ nhíu mày dỗ dành cô: "Đừng chạm vào băng gạc, sẽ làm mắt em bị thương mất."

Nhưng cô quá cố chấp, không gỡ được thì xé. Cừu Lệ sợ mắt cô bị thương nên duỗi tay gỡ cho cô: "Ngoan, để tôi tháo."

Trước mắt rốt cuộc sáng lên.

Thình lình nhìn thấy ánh sáng khiến cô không khoẻ, Cừu Lệ vươn tay che mắt cô lại, chờ cô hoàn toàn thích ứng mới chậm rãi buông ra.

Lúc này Nặc Nặc mới thấy rõ bọn họ đang ở đâu.

Trời xanh mây trắng, trước hội sở xa hoa chính là vách núi dựng đứng cực kì đáng sợ.

Là nơi nhảy bungee của những kẻ có tiền.

Trước mặt có vài người quen.

Lần đầu tiên Nặc Nặc tức đến run người, Cừu Lệ cho rằng cô còn sợ nên ôm lấy cô, ôn nhu nói:

"Đừng sợ, không sao đâu, nhảy bungee rất an toàn."

Hội sở lộ thiên xa hoa, rượu vang đỏ giá trên trời không biết được sản xuất từ năm bao nhiêu.

Nặc Nặc nghẹn ngào nói: "Ôm tôi qua đó."

Mắt cô nhìn về phía bàn rượu.

Cừu Lệ nghe được cô nói yêu mình, quả thực hận không thể sủng cô lên trời cao.

Anh không có sợ hãi sau khi nhảy bungee, vững vàng ôm cô đi tới bàn rượu.

Nặc Nặc vươn bàn tay nhỏ trắng muốt cầm lấy một chai rượu vang đỏ.

Đôi mắt cô vẫn còn sưng, xanh xanh tím tím. Cừu Lệ cảm thấy tim mình như bị ai đó hung hăng đấm một cái đau đớn vô cùng.

Nặc Nặc hỏi anh: "Chai này đắt không?"

"Không đắt."

"Tôi muốn đắt nhất."

Cừu Lệ liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ, cậu ta nhanh chóng cầm một chai rượu khác trên giá đến.

Màu sắc của rượu vang đỏ hết sức mỹ lệ.

Cô cầm trong tay, cong cong môi, nhợt nhạt cười.

Đây là lần đầu tiên Cừu Lệ nhìn thấy cô cười ở khoảng cách gần như vậy, mỗi lần đối diện với anh, cô đều rất ít cười. Phần lớn thời gian đều là khóc hoặc tức giận.

Anh không tài nào rời mắt được, chẳng sợ bây giờ mắt cô đang bị thương, chính là nụ cười lại rực rỡ như hoa đào tháng ba, anh nghe thấy tim của mình đập càng lúc càng nhanh hơn.

Nổi điên, mất khống chế.

Lúc anh không nhịn được muốn cười...

Nặc Nặc giơ bình rượu trong tay lên, dùng sức lực cuối cùng của mình, đập mạnh vào đầu của Cừu Lệ.

"Choang", chai rượu vang đỏ vỡ vụn.

Chất lỏng màu đỏ chảy từ tóc mái của anh xuống dưới, chảy qua hàng mi rồi xuống đến cằm.

Ấm áp trong mắt anh biến mất không thấy, Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô gái nhỏ trong ngực mình.

Thuỷ tinh làm mặt anh bị thương.

Con ngươi cảu anh đen nhánh, bên trong một mảnh vắng lặng, lẳng lặng nhìn cô.

Anh vốn dĩ có thể trốn, nhưng anh không làm vậy.

Bởi vì anh đang ôm cô, cô đang ở trong ngực anh, anh không thể buông tay.

[1992 words]

21/04/2021

Chương 26-1: 🍓 : Dung túng (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Jolie

Máu cùng rượu vang đỏ làm t`âm mắt của Cừu Lệ trở nên mơ h`ồ.

Anh không nói một lời mà nhìn Nặc Nặc, Tr`ần Thiến lại là người đ`ầu tiên hét lên:

"Mày dám..." Sau đó cô ta đã bị Tr`ần Mậu nhanh tay lẹ mắt che kín miệng, Tr`ần Thiến điên cu`ồng giãy giụa thì anh trai cô ta lại ấn đ`ầu cô ta xuống, b`ầu không khí đột nhiên an tĩnh đến đáng sợ.

L`ồng ngực Nặc Nặc kịch liệt phập ph`ồng, tay cũng run lẩy bẩy.

Cô thừa nhận, đây chính là chuyện lớn gan thứ hai mà cô dám làm trong đời, nhưng lại rất hả giận.

Cô hận anh muốn chết, còn không bằng đ`ồng quy vô tận*.

Đ`ồng quy vu tận: cùng nhau chết (mang nghĩa xấu)

Trương Thanh Đạc cũng không dám đi tới, đm nhìn Nặc Nặc mỏng manh nũng nịu như vậy, ai ngờ lại có gan to bằng trời. Đám người xung quanh cũng chỉ dám làm bộ như chưa nhìn thấy gì cả.

Cừu Lệ đột nhiên lạnh lùng cong cong môi, ôm Nặc Nặc đi v`ề phía xe.

Nặc Nặc đấm liên tiếp vào ngực anh: "Tôi không đi, Cừu Lệ, anh buông ra..."

Nhưng người đàn ông thân cao chân dài, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi t`ầm mắt của mọi người.

Trần Mậu buông Trần Thiến ra, cô ta đã tức đến phát điên: "Anh hai, vậy mà cô ta lại dám đánh Cừu thiếu, sao Cừu thiếu lại nhịn chứ? Sao anh ấy không giết cô ta luôn đi?"

Nhưng cô ta lại nhận được cái liếc mắt đầy lạnh nhạt của anh trai mình: "Em nghĩ là tại sao chứ?"

"Cừu thiếu bị thương rồi, em muốn đi theo anh ấy."

Trần Mậu giữ chặt tay cô ta: "Đừng có mà tự đi tìm mất mặt, còn nữa, chuyện hôm nay em cứ quên hết đi, Cừu thiếu nói cô ta không đánh là không đánh."

Trương Thanh Đạc cũng vội ngăn Trần Thiến lại: "Đừng đi đừng đ."

Nặc Nặc làm như vậy, nhất định là không muốn sống hoặc muốn bị Cừu Lệ lột ra.

Cừu Lệ tuổi trẻ kiêu căng ngạo mạn, ở trước mặt mọi người Nặc Nặc lại dám đập một chai rượu vang đỏ vào đầu anh, chứng tỏ cô đã cực kì hận Cừu Lệ.

Nếu đổi lại là người khác thì không chừng đã phơi thây đương trường, bây giờ đừng ai dại dột mà đi chọc Cừu thiếu.

Tuy Cừu Lệ không nổi điên ngay lúc đó nhưng chắc chắn là đang rất bực bội, ai lại dám đâm đầu vào họng súng chứ?

-

Lúc Nặc Nặc bị ném vào trong xe mới bắt đầu thấy sợ. Từ nhỏ tới lớn cô rất hiếm khi xúc động, nhưng đây đã là lần thứ hai Cừu Lệ động đến điểm mấu chốt của cô.

Người đàn ông này không coi ai ra gì, tự cao tự đại vô liêm sỉ, căn bản là không thèm để ý cảm nhận của người khác.

Lúc cô lơ lửng trên không trung, cô đã nghĩ mình sẽ chết thêm lần nữa.

Vì để được nghe những câu mà anh muốn nên anh không từ thủ đoạn, cố tình nam chính trong bá tổng văn đều buồn cười như vậy, cho rằng mọi thứ phải xoay quanh mình. Mặc kệ anh làm những chuyện phá huỷ tam quan thì nữ chính cũng sẽ tha thứ cho anh, cuối cùng là HE.

Nặc Nặc sẽ không như vậy, cô chán ghét anh.

Yêu?

Yêu Cừu Lệ? Có mà yêu cái đầu nhà anh!

Cô là bị Cừu Lệ ném vào trong xe, tuy ghế sau mềm mại nên Nặc Nặc cũng không thấy đau, nhưng biểu tình của anh cực kì đáng sợ.

Người đàn ông lạnh mặt, hai tay chống ở bên người cô.

Cô mở trừng trừng hai mắt nhìn anh.

Trên người đàn ông có mùi rượu vang đỏ rất thơm, trộn lẫn thêm cả mùi máu.

Rượu vang đã thấm vào áo anh, còn trên màu đỏ dính trên mặt thì chẳng còn gì khác ngoài máu.

Máu tươi trên trán anh còn chưa ngừng chảy, cứ thế trượt xuống theo gò má. Gương mặt của người đàn ông không có cảm xúc, gắt gao ấn cổ tay cô xuống.

Máu tươi nhỏ xuống má cô, Nặc Nặc run lên.

Anh điên rồi à? Không muốn sống nữa sao?

"Tống Nặc Nặc, em cũng biết sợ?" Anh mở miệng trào phúng: "Là sợ ông đây sẽ chết hay sợ ông đây không chết được?"

Cả người Nặc Nặc run nhè nhẹ.

Cô quay mặt đi, né tránh máu của anh.

Anh vươn tay lau đi giọt máu của mình đã rơi trên má cô, động tác có chút thô lỗ.

Nụ cười của Cừu Lệ có đến ba phần châm chọc: "Tôi sẽ không giết em đâu, tôi không nỡ."

Nặc Nặc ngơ ngẩn nghe anh thủ thỉ bên tai: "Nặc Nặc, tôi không nỡ... Thậm chí lúc ấy tôi còn chẳng có suy nghĩ giết em. Máu của tôi rơi trên má em, tôi còn sợ nó sẽ làm bẩn Nặc Nặc của tôi."

Cô dùng loại ánh mắt như đang nhìn bệnh nhân tâm thần để nhìn anh.

Anh cười: "Có phải em không thấy cảm động một chút nào, mà chỉ thấy tôi đáng sợ đúng không?"

Trong lòng Nặc Nặc một trận rét run, miệng vết thương của Cừu Lệ thật đáng sợ. Anh dựa vào gần như vậy lại làm cô nhớ đến cảm giác khi cô cầm chai rượu đập thẳng vào đầu anh. Cô không có khuynh hướng bạo lực, lần này là bị buộc đến không chịu được nữa.

Nhưng giờ phút này miệng vết thương của anh dữ tợn, đang ép cô đối mặt với nỗi sợ khi làm tổn thương người khác.

"Cừu Lệ, anh đang chảy máu đó, chúng ta đến bệnh viện đi."

"Em sợ tôi chết?"

[1016 words]

05/05/2021

Jolie: trời ơi mình vừa edit hai mắt vừa díu lại vì buồn ngủ ấy, vì thế nên mn đừng quên vote và cmt để ủng hộ chúng mình nha ^^

Chương 26-2: 🍓 : Dung túng (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Ai đó cực cute của Sel Team :3

Nặc Nặc cảm thấy anh sẽ không chết, thế giới này cho dù ai có chết đi nữa thì nam chính cũng sẽ không, bởi anh là người nghịch thiên để tồn tại.

"Nặc Nặc..." Anh bám vào trên người cô, nhẹ hôn cô một cái vào môi: "Nặc Nặc..."

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc tin rằng nam chính thật sự thích cô.

Dựa vào tính cách của anh, không dùng một phát súng bắn chết cô rồi cho c.h.ó ăn mà bây giờ lại còn có thể mặt đầy máu đến hôn cô, chứng tỏ anh đã điên đến nỗi không thể điên hơn nữa rồi.

Chính là không ai chịu nổi tình yêu như vậy.

Ngay cả nữ chính Tống Liên bây giờ cũng sợ đến nỗi tránh còn không kịp.

Lúc môi anh dán lên, Nặc Nặc quay mặt đi chỗ khác, nụ hôn của anh chỉ dừng lại ở khoé môi cô. Cô nhớ tới nụ hôn đáng sợ lúc bị treo trên không, dạ dày lại cuộn lên buồn nôn.

Nặc Nặc sợ nhất Cừu Lệ khát vọng mình.

Thích đến không muốn sống, như thiêu thân lao đầu vào lửa khiến cô nhịn không được co rúm lại.

Cô không chút nghi ngờ việc Cừu Lệ không nỡ giết cô nhưng chắc chắn sẽ ép cô ngủ với anh.

Lúc bị thả tự do dưới vách núi cô đã biết, người đàn ông này không biết tuân thủ lời hứa. Tất cả hứa hẹn đối với anh mà nói chỉ là đùa vui mà thôi.

Máu của anh thậm chí đã nhiễm hồng áo khoác của cô, rốt cuộc Nặc Nặc sắp bị anh bức điên rồi.

"Cừu Lệ." Ngữ khí của cô hết sức hoà nhã, đối diện với hai tròng mắt đen nhánh của anh: "Đi bệnh viện xem vết thương được không?"

Anh mắt điếc tai ngơ: "Em hận tôi đúng không?"

Nặc Nặc mím môi, nhìn anh: "Đúng, tôi không thích bị cưỡng ép."

Anh cười châm chọc: "Nhưng em có biết giây phút em nói em yêu tôi, lúc ấy tôi đã nghĩ gì không?"

Hai mắt Nặc Nặc sáng lên nhìn anh.

"Tôi muốn chiều chuộng cô gái này cả đời!"

Cô không nói gì, cô sợ nhất chính là phải dây dưa với anh cả đời.

"Cho nên lúc bình rượu đập xuống, tôi đã nghĩ, nếu tôi buông tay sẽ làm em bị ngã."

Nặc Nặc ngơ ngẩn.

"Rất buồn cười đúng không, hửm?" Tay anh nhẹ nhàng lướt qua viên lệ chí tinh xảo ở khoé mắt cô: "Em hận tôi, tôi lại yêu em."

Giọng nói của anh rất nhẹ, mang theo ý cười lạnh nhạt: "Tôi yêu em, Nặc Nặc!"

"Anh đừng nói nữa." Nặc Nặc cắn môi.

Tuy tính tình cô rất tốt nhưng cô không phải người không có nguyên tắc. Anh cưỡng ép cô nhảy bungee là không đúng, cô dùng rượu vang đỏ đập anh cũng không đúng.

Nhưng nếu hỏi cô có hối hận không? Thì chắc chắn cô sẽ không hối hận.

Dồn cô vào sợ hãi để cô phải đồng ý, tình yêu của anh cũng quá đáng sợ rồi.

Nhưng giây tiếp theo anh lại ngất xỉu ở trên vai cô.

Nặc Nặc nhẹ thở ra, cô mờ mịt vài giây mới phát hiện anh đã hôn mê.

Cô hơi hoảng, dù sao anh cũng là người có máu có thịt, cho dù là nam chính thì cũng sẽ bị đau, bị thương.

Sắc mặt Cừu Lệ tái nhợt, quần áo của anh cùng Nặc Nặc đều là máu.

Nặc Nặc run rẩy lấy điện thoại trong túi anh ra rồi gọi cấp cứu. Cô nghĩ nghĩ rồi dứt khoát gọi cho mẹ Trần, dù cứu thương có nhanh cũng chẳng thể bằng đám tay chân mà Cừu Lệ bồi dưỡng được.

Mẹ Trần bình tĩnh ngoài ý muốn: "Cô chủ đừng hoảng, mở GPS đi."

Không mất vài phút, đám người đón Cừu Lệ đã tới.

Nặc Nặc từ chối đi cùng bọn họ, Cừu Lệ đang hôn mê nên không ai dám cản cô, đành phải đưa cô về biệt thự.

Mẹ Trần đang định ra cửa thì thấy Nặc Nặc quay về, đôi mắt vẫn còn xanh tím, nhìn rất thê thảm. Bà hỏi cô: "Sao Cừu thiếu lại bị thương?"

Nặc Nặc rũ mắt, nhẹ giọng nói: "Là tôi làm."

"..." Mẹ Trần đanh mặt, thôi bỏ đi, thế giới của những người trẻ tuổi bà không hiểu nổi nữa rồi.

Nhưng trước khi đi, bà vẫn nhiều lời vài câu: "Cô chủ!"

Nặc Nặc quay đầu lại.

Giọng điệu của mẹ Trần không hề phập phồng: "Buổi sáng hôm nay Cừu thiếu rất vui vẻ, tôi chưa từng thấy ngài ấy vui như vậy bao giờ. Ngài ấy thật sự rất để ý đến cô."

Nặc Nặc dời mắt: "Mẹ Trần, tôi sợ anh ta. Cách anh ta thích người khác rất cực đoan, làm người khác sợ hãi."

[849 words]

22/05/2021

Chương 26-3: 🍓 : Dung túng (3)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Jolie

Mẹ Trần không nói gì nữa, mở cửa rời đi.

Nặc Nặc nhận được một cuộc gọi ngoài ý muốn, là Tống Liên gọi tới.

Đầu dây bên kia Tống Liên mất tự nhiên hỏi thăm vết thương của Nặc Nặc.

Nặc Nặc cảm nhận được đau đớn ở mắt, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: "Vẫn ổn."

Giọng nói của Tống Liên không nhịn được nhảy nhót: "Ba bảo tôi cảm ơn cậu, cổ phần của Tống gia được hoàn trả rồi!"

Nặc Nặc ngước mắt, cô chợt nhớ tới ngày đó Cừu Lệ đã cười và nói rằng: "Mấy ngày nữa, cổ phần sẽ được trả lại cho ba em!"

Anh cũng từng nói: Nặc Nặc, cái gì anh cũng có thể cho em, vậy nên em thích tôi một chút được không?"

Qua một lúc lâu sau Tống Liên mới do dự mở miệng: "Tống Nặc Nặc, người đẩy cậu ra hứng bóng rổ vào ngày hôm đó chính là Diêu Giai Giai."

Nặc Nặc cứ nghĩ rằng đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn, hoá ra là có người đẩy cô.

"Hôm qua mọi người đã bắt đầu đồn cậu và Hàng Duệ ở bên nhau. Đến tối Diêu Giai Giai cũng không đi học."

Mấy chuyện như lời đồn về cô và Hàng Duệ thì Nặc Nặc đã sớm đoán được, nhưng tại sao Diêu Giai Giai lại không đi học?

Nặc Nặc chỉ mới nghĩ đến đây, người hầu ở dưới đã gọi cô.

Cô kết thúc cuộc gọi rồi đi xuống lầu, người làm cung kính nói với cô: "Cô chủ, bên ngoài có người muốn gặp, nói là bạn học của cô, tên là Diêu Giai Giai."

Nặc Nặc nói: "Để cậu ta vào đi."

Thật ra chỉ mới hai ngày không gặp, nhưng lúc Diêu Giai Giai bước vào, sắc mặt cô ta trắng bệch, hốc mắt sưng đỏ, còn đáng sợ hơn cả đôi mắt đang bị thương của Nặc Nặc.

Cô ta đi theo mẹ của mình tới, người phụ nữ trung niên vừa đến gần đã cười cười làm lạn: "Bạn học Tống, xin lỗi cháu, Giai Giai nhà cô không hiểu chuyện nên mới phạm phải sai lầm, cháu có thể tha thứ cho nó được không?"

Bà ta lấy khuỷu tay thọc vào người Diêu Giai Giai.

Diêu Giai Giai run rẩy, khom lưng xin lỗi: "Tống Nặc Nặc, thật sự xin lỗi cậu, ngày hôm đó tôi không nên đẩy cậu ra ngoài!"

Cô ta thấy Nặc Nặc không phản ứng thì nức nở nói: "Cậu tha lỗi cho tôi được không? Tôi xin cậu mà, tôi không dám tái phạm nữa. Hay là tôi quỳ xuống dập đầu tạ lỗi được không?"

Nặc Nặc thấy cô ta thật sự muốn quỳ xuống thì vội vàng cản lại.

"Cậu đừng như vậy." Nặc Nặc nói không nổi câu tha lỗi. Cô không phải thánh mẫu, Diêu Giai Giai mới 17-18 tuổi mà đã hại bạn học, chứng tỏ tâm địa rất xấu.

Người xấu như thế mà lúc này lại sợ thành như vậy, chứng tỏ cô ta không phải ăn năn mà là cô ta sợ hãi.

Nặc Nặc dịu giọng hỏi: "Cừu Lệ ép cậu sao?"

Diêu Giai Giai trừng lớn mắt, vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải!"

Thấy cô ta sợ hãi thành như vậy thì còn gì mà không rõ nữa? Nặc Nặc lại nói: "Diêu Giai Giai, cậu về đi. Chúng ta lớn rồi chứ không phải trẻ con nữa, cậu làm gì đều có trời đất chứng kiến, cho nên đừng bao giờ có ý định hại người khác."

Chờ đến lúc Diêu Giai Giai rời đi, Nặc Nặc mới lặng lẽ ngồi xuống sopha.

Chưa nói đến chuyện tha thứ hay không tha thứ, Cừu Lệ mà ra tay thì khẳng định Diêu Giai Giai đã rất thảm. Ngày trước cậu ta là một nữ sinh hoạt bát sắc bén, hôm nay lại hận không thể cúi đầu làm người, đủ để biết Cừu Lệ tàn nhẫn ra sao.

Anh cuồng vọng tự đại, bởi vì tư bản là lớn mạnh nên anh chưa bao giờ để ai lọt vào mắt.

Nhưng Cừu Lệ tàn nhẫn như vậy nhưng chỉ ban nãy thôi, trên mặt còn mang theo vết thương dữ tợn mà lại dịu dàng nói với cô: "Cho nên lúc bình rượu đập xuống, anh đã nghĩ, nếu anh buông tay thì sẽ làm em ngã bị thương mất."

Lòng Nặc Nặc rối như tơ vò.

Lúc ấy vẫn là buổi chiều, thành phố B đã nổi gió.

Nặc Nặc tắm xong thay một bộ quần áo giữ ấm rồi đi ra ngoài cửa.

"Cô chủ, đi đâu đây ạ?"

Gió thu cuốn bay lá rụng, những bông hoa trong hoa viên lại kiên cường mà chống đỡ cơn cuồng phong.

Cô nhẹ nhàng nói: "Đến bệnh viện đi."

Gây chuyện không được chạy, không có đạo lý đánh người r ồi còn chạy trốn.

[843 words]

25/05/2021

Chương 27: 🍓 : Lời đồn

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Edit: Dora (nhuydora)

Cừu Lệ tỉnh lại là khi bác sĩ đang dặn dò những việc cần lưu ý.

Thần sắc của anh mau chóng lạnh đến kết băng.

"Cút"

Nhóm bác sĩ vội vàng rời đi.

Mẹ Trần thở dài trong lòng, nói cho Cừu Lệ thứ anh muốn biết :"Cô chủ đã quay lại biệt thự, ngài ăn cơm trước đi".

"Đừng làm phiền tôi".

Mẹ Trần biết tính tình của anh, đành phải lui ra ngoài.

Bà vừa đi ra liền thấy Nặc Nặc đang đứng trước cửa phòng, trong lòng vô cùng cao hứng.

"Cô chủ."

Nặc Nặc gật đầu hỏi bà:" Cừu Lệ tỉnh rồi sao, anh ta thế nào rồi?"

"Đã tỉnh, bác sĩ nói không có việc gì lớn, chú ý đừng để miệng vết thương bị nhiễm khuẩn là được."

"Vậy là tốt rồi." Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra

"Cô chủ không vào xem Cừu thiếu sao?"

Nặc Nặc rũ mắt, trên đường tới đây cô rất do dự, thật sự không có cách nào ở chung với anh. Đến nay cô vẫn không hối hận về hành động của

chính mình, bất luận là trừng phạt như thế nào cô đều chịu trách nhiệm. Chẳng qua đả thương người khác chung quy là điều không tốt, dù thế nào thì trong nội tâm một người bình thường đều sẽ thấp thỏm, bất an.

Nếu anh không có chuyện gì lớn, cô tính toán quay trở về biệt thự.

Mẹ Trần thấy cô định quay về liền nói: "Dạ dày của Cừu thiếu không tốt, hiện tại lại không chịu ăn cái gì."

Nặc Nặc ngước mắt nhìn mẹ Trần.

"Dạ dày đau rất khó chịu chắc cô chủ cũng biết, cô chỉ cần nói vài câu khuyên nhủ cho ngài ấy vui vẻ chút là được rồi."

Nặc Nặc trong đầu ngàn chấm hỏi, chính anh ta không yêu thương bản thân mình thì ai có biện pháp giúp anh?.

Mẹ Trần nói tiếp: "Tôi chưa từng xin cô chủ chuyện gì, năm Cừu thiếu mười sáu tuổi đã mất cha mất mẹ khiến cho Cừu thị bị đóng băng một khoảng thời gian dài, tòa án đều sắp tuyên bố phá sản, là Cừu thiếu từng bước cứu sống cái xí nghiệp này nhưng phải trả giá rất đắt bằng bệnh đau bao tử. Xem như mẹ Trần cầu xin cô, cô khuyên ngài ấy ăn cơm được không?"

Nặc Nặc còn chưa kịp nói chuyện đã bị mẹ Trần kéo đến trước cửa phòng bệnh.

Cô ngước mắt lên liền nhìn thấy đôi mắt của anh, tựa hồ thực ngoài ý muốn khi thấy cô ở đây.

Mẹ Trần nói với hộ sĩ: "Đưa cơm lại đây." rồi quay lại nói với Nặc Nặc:" Làm phiền cô chủ."

Nặc Nặc đang tiến thoái lưỡng nan thì toa ăn đã được đẩy lại đây.

Nặc Nặc: "..."

Sắc mặt Cừu Lệ tái nhợt xem ra đã mất máu quá nhiều, trán của anh bị băng bó, gương mặt kia bị mảnh pha lê vỡ ra đâm vào lan ra cả miệng vết thương cũng được bôi thuốc.

Hộ sĩ đưa cơm cho cô thấy thần sắc anh lạnh lùng thì không dám lại gần.

Nặc Nặc mở miệng: "Đưa cho tôi đi."

Cô nhận lấy toa ăn, đẩy vào phòng bệnh, cửa bị đóng lại, Nặc Nặc thản nhiên bỏ qua ánh mắt của anh, đi xem xem trong chiếc chén sứ nhỏ tinh xảo có gì.

Kết quả chỉ có cháo trắng thanh đạm .

Cô nhớ tới người đau bao tử kiêng kị rất nhiều loại đồ ăn.

Nén lại do dự trong lòng, cô bưng chén cháo tới trước mặt anh.

"Anh ăn cháo đi."

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, bỗng nhiên cười : "Nặc Nặc, em lấy thân phận gì mà tới đây? Thương hại thì ông đây không cần, em biết tôi muốn gì à?"

Lần đầu tiên cô thấy người có da mặt dày như vậy.

Ánh mắt cô thanh nhuận ướt mềm hỏi anh: "Anh không định ăn?"

Anh nắm lấy cổ tay cô.

Tay của thiếu nữ tinh tế, nhu nhược, phảng phất như không xương. Chỉ cần anh dùng sức một chút liền có thể bẻ gãy nó.

"Không được đi"

Nặc Nặc ngước mắt nhìn anh, giọng nói mềm mềm: "Tôi không đi."

Anh cười, ngữ điệu cô nói chuyện thực mềm, khiến cho trái tim anh cũng mềm mại theo. Anh không sợ Nặc Nặc hạ độc anh, nhận lấy chén cháo uống mấy ngụm.

Chờ anh ăn xong, cô yếu ớt mở miệng: "Cừu Lệ, tôi vừa mới ở dưới lầu, có hỏi một vị bác sĩ."

Nặc Nặc nhìn vào đôi mắt anh: "Tôi hỏi vị bác sĩ kia, tình huống giống như mắt tôi có cần phải băng bó cả hai mắt hay không..."

Cừu Lệ mặt không đổi sắc, cười nói: "Hửm, hắn ta nói thế nào?"

"Bác sĩ nói không cần, chỉ cần băng bó một bên là được."

"Bác sĩ khác nhau đương nhiên phương pháp xử lí khác nhau." Đúng là đồngu xuẩn, nếu anh biết là ai nói, trực tiếp giết chết hắn.

Nặc Nặc không quá tin tưởng, ngước mắt nhìn anh.

Thần sắc Cừu Lệ vẫn như thường, một chút cũng không để lộ ra sơ hở, nhưng cô sợ anh, cô cảm thấy người đàn ông này một chút ý đồtốt cũng không có.

Hồi ức của cô sau khi hai mắt bị bịt kín.

Phát hiện rất nhiều thời điểm có cảm giác quái quái.

"Anh không gạt tôi chứ?"

Nặc Nặc không tin anh, nhưng cũng không có biện pháp gì. Rốt cuộc bịt kín hai mắt không tính là phương pháp trị liệu sai, chẳng qua bác sĩ nói sinh hoạt sẽ có chút không tiện.

Trên đường tới đây Nặc Nặc suy nghĩ rất nhiều, cô muốn nói chuyện này cho anh.

Cô thấp thỏm, cảm thấy nếu nói ra chuyện này không chừng anh sẽ nghĩ sau khi đánh anh, cô vẫn còn giận cho nên giọng cô cũng mềm rụp đi:

"Tôi có thể cầu xin anh một việc được không?"

Đây là lần đầu tiên Cừu Lệ nghe thấy cô nói hai chữ cầu xin.

Anh đã nghĩ có lẽ cả đời này cô sẽ không cùng anh cầu cái gì.

"Nói đi."

"Học kỳ sau, còn nửa năm nữa là tôi thi đại học rồi." Cô cúi xuống nhìn ngón tay trắng nõn, tinh tế của chính mình, có chút khẩn trương: "Tôi có thể trọ tại trường chứ, thành tích của tôi không tốt, tôi nghĩ thời điểm đếm ngược cuối cùng này ở lại bồi dưỡng thêm chút, quay lại biệt thự mất nhiều thời gian lắm."

Anh cười nhạo một tiếng, nói đến cùng, cũng là vì rời xa anh.

Anh tự hỏi làm gì có chuyện Nặc Nặc đi tới xem anh sống chết như thế nào.

Cô ước gì anh chết đi mới đúng.

"Tống Nặc Nặc, em cút đi." Đừng ép anh phát hỏa.

Trong lòng Nặc Nặc uể oải, kỳ thật cô cũng không muốn ở đây, nhìn Cừu Lệ thôi cô cũng cảm thấy chán ghét. Chỉ là khi cô định rời đi, anh lại cầm lấy chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trên đầu giường nện mạnh một cái vào cửa.

Tiếng động rất lớn, thủy tinh vỡ đầy trên mặt đất.

Anh âm trầm mở miệng, gắt gao nhìn chằm chằm cô: "Em muốn đi đâu?"

Nặc Nặc: "..."Cô thật sự không biết lúc nào cái tên bệnh tâm thần này sẽ nổi điên nữa.

Người nói cô cút là anh, người không cho cô đi cũng là anh.

Khi đó ngoài kia, gió thu gợn lên hương cây ngô đồng cao lớn , bầu trời xám xịt một mảng.

Cô mặc một bộ quần áo hoodie màu trắng có chút hương vị đáng yêu, Nặc Nặc thở dài: "Tôi không đi đâu hết."

Cừu Lệ không ngủ được, liền gọi cho ban quản lý cấp cao của công ty.

Nặc Nặc biết anh rất bận.

Nhưng anh không để nhiều thời gian làm việc, ánh mắt cơ hồ đều rơi vào người cô.

Gian phòng bệnh này rất xa hoa, thậm chí còn có cả kệ sách.

Nặc Nặc nhớ kĩ lần chuyện trước kia, không dám ăn bất cứ thứ gì, ngủ cũng không. Cô cảm thấy nhàm chán, chỉ chỉ vào kệ sách, đôi mắt liếc Cừu Lệ như hỏi cô có thể xem không.

Cừu Lệ vốn vẫn luôn nhìn cô, anh gật đầu.

Vì thế Nặc Nặc nhìn kệ sách từ trên xuống dưới, không có tác phẩm nổi tiếng, linh tinh nào, đại đa số là sách kinh tế và tạp chí thời trang.

Tất cả đều không phù hợp với học sinh cấp ba như cô.

Nặc Nặc đối với làm ăn buôn bán không có hứng thú, nhìn xuống dưới tìm một lát, dường như cô thấy được một quyển sách khá thú vị.

Là quyển dạy trang điểm cho người mẫu.

Thời điểm chưa xuyên sách, cạnh bên nhà Nặc Nặc có một cô gái thường xuyên bôi trát lên gương mặt lớp trang điểm rất dày. Nặc Nặc rất thích cô ấy, nhưng mẹ của cô lại khuyên đừng đến gần cô ấy, rốt cuộc trong mắt cha mẹ thì những cô gái ngả ngớn thường có vẻ ngoài như vậy.

Mới đầu cô ấy nói muốn dạy Nặc Nặc trang điểm, cô đều cự tuyệt.

Mãi cho đến một ngày, cô ấy lại ra cửa, lúc này trang dung thanh thuần đến cực điểm, lập tức trẻ ra bảy, tám tuổi.

Nặc Nặc cảm thấy đây vốn không phải cùng một người.

Cô ấy cười đến vũ mị: "Em gái hàng xóm xinh đẹp, thấy chị lợi hại không? Có học hay không nào? Miễn phí cho em hết."

Tuy rằng Nặc Nặc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắc đầu.

Cô gái nói tiếp: "Khi nào lên đại học em có thể làm chuyên viên trang điểm, kiếm thêm chút tiền."

Nặc Nặc suy nghĩ hồi lâu, đáp: "Được."

Cha mẹ nuôi cô có bao nhiêu không dễ dàng, gian khổ trong đó cô đều biết hết.

Về sau Nặc Nặc hỏi cô nàng vì sao lại nhận cô làm học trò, cô ấy cười đến ngã cả người, vui vẻ nói: "Vì bà đây là một cái nhan khống a, mấy năm qua chỉ có em lọt vào mắt chị thôi."

Cho nên cô ấy muốn nhìn xem, qua vài năm nữa gương mặt nhỏ này có bao nhiêu xinh đẹp.

Mơ mơ màng màng học tập, cuối cùng kỹ năng nào của Nặc Nặc cũng giành hạng nhất.

Cô dựa vào cái này, ở lần xuyên sách thứ hai bảo vệ được cái mạng nhỏ của chính mình.

Nặc Nặc nghiêng đầu nhìn Cừu Lệ.

Cô xuyên sách đã gần hai tháng, kỳ thật dần dần, cô không tài nào liên tưởng được kẻ sát nhân đêm đó cùng với người trước mắt là một.

Cô nhớ rõ vào cái đêm mưa tầm tã kia, loại cảm giác hít thở không thông thực đáng sợ.

Gương mặt người đàn ông lạnh băng, hai tròng mắt hưng phấn đến điên cuồng, còn có cả nước mưa chụp đánh trên mặt cô thật đau đớn.

Chính là hai tháng sau, cô không thể chịu nổi khi ở cùng Cừu Lệ nữa mà làm trò trước mặt biết bao người, anh sẽ rũ mắt lau đi vết máu tươi rớt trên má cô, còn lựa chọn quên đi mà không nhắc lại:

Anh nói không nỡ giết cô.

Không nỡ?

Nhưng đêm đó như thế nào lại xuống tay với cô như vậy?

Nặc Nặc nhất thời có chút mờ mịt.

Sau hai lần xuyên sách, cô mới nhận ra, đừng nên quá tin tưởng vào cốt truyện của thế giới này.

Ngày hôm sau Nặc Nặc đi học.

Mỗi buổi sáng, học sinh lớp 12 đều rất khẩn trương.

Trong phòng học, những con số đếm ngược dần giảm bớt, giống như con roi vô hình thúc giục lứa học trò năm cuối đẩy nhanh tiến độ học tập cho mùa thi đại học.

Đôi mắt bị thương của Nặc Nặc còn chưa đỡ, làm Lữ Tương đau lòng muốn chết.

Cô nàng hầm hừ:" Cậu xem lúc đầu tớ đã thấy cô ta không đúng lắm, có lẽ cô ta là người đẩy cậu? Mấy ngày này cũng không thấy người đâu, chắc là chột dạ nên nghỉ học rồi."

Cô nàng nhìn về phía chỗ Diêu Giai Giai ngồi, quả nhiên không có.

Lúc Nặc Nặc tới trường học, lời đồn đãi đã lan ra khắp trường.

Ngày đó Hàng Duệ ôm cô chạy vào phòng y tế, rất nhiều học sinh lớp ba cùng lớp bảy trông thấy. Ở độ tuổi này, ồn ào tình ái, tin đồn yêu sớm dễ dàng làm con người ta bát quái.

Huống chi Nặc Nặc và Hàng Duệ được xem như hai gương mặt nổi danh nhất trường.

Hàng Duệ cao lãnh chi hoa, đừng nói là ôm hôn, ngay cả nói chuyện với nữ sinh khác cũng không quá mười câu.

Khiến toàn bộ các lớp đều sôi trào.

Vậy nên khi nhìn thấy Hàng Duệ cô không tránh khỏi xấu hổ.

Nhưng Hàng Duệ vẫn tỏ ra nhàn nhạt, phảng phất như thiếu niên xúc động gọi điện cho cô không phải là cậu.

Qua vài ngày nữa, lời đồn lại thay đổi.

Nặc Nặc phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn cô không đúng lắm. Lữ Tương đi WC một hồi, khi trở về mặt có thêm vết đỏ đỏ hồng hồng, cô nàng ôm cô khóc: "Nặc Nặc, tức chết tớ mất, tớ vừa mới cãi nhau với con khốn lớp tám lan truyền tin đồn kia, cô ta nói cậu giả dối, tự loan cậu và Hàng Duệ là một đôi, tức quá tớ liền đánh nhau một trận với cô ta."

Nặc Nặc còn đang xem vết thương trên má cô nàng: "Má cậu đau không? Đi, tớ đưa cậu đến phòng y tế."

"Nặc Nặc, cô ta còn nói cậu bị người ta bao dưỡng." Lữ Tương đột nhiên mở miệng: "Cô ta kể mỗi ngày đón cậu đều là siêu xe phiên bản giới hạn, ngược lại hướng đi của cậu cùng Tống Liên khác nhau." Cô nàng nấc một cái: "Còn có người đàn ông đón cậu là một gã trung niên bụng phệ."

Nặc Nặc ngơ ngẩn

"Bọn họ còn nói cậu bắt cá hai tay, vừa moi tiền lão già kia, vừa lừa gạt Hàng Duệ. Tức chết tớ mất, đây là bôi nhọ người khác đấy, mỗi người một miệng, như hận không thể đem chuyện này thổi bùng lên".

Một người thường thường không biết mỗi câu nói ra đã đả kích bao nhiêu người, còn chẳng biết là sẽ bạo lực bằng ngôn ngữ hay không.

"Là ai nói?"

"Tớ nghe lớp bên kể là Chu Hạ, lần trước cô ta tỏ tình với Hàng Duệ, nhưng người ta không đồng ý thậm chí còn chẳng nhìn mặt cô ta, nhất định là do ghen ghét với cậu nên mới cố ý làm vậy."

Nặc Nặc có chút ấn tượng, hình như là hoa khôi lớp bên.

Gửi thư tình cho Hàng Duệ lại bị người ta lạnh nhạt từ chối.

[2612 words]

25/05/2021

Chương 28: 🍓 : Không ai sánh bằng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Dora (nhuydora)

Người có thể quản được hành vi, nhưng không thể quản được ngôn ngữ.

Lời đồn ngày càng nghiêm trọng, thậm chí chủ nhiệm lớp Triệu Lệ cũng đã biết. Tiết tự học buổi tối, Nặc Nặc bị Triệu Lệ gọi lên văn phòng.

Trong văn phòng bao gồm Triệu Lệ thêm hai giáo viên khác đang làm làm việc.

Một người đang ngồi soạn bài, một người thì cùng Triệu Lệ chữa bài thi. Thấy Nặc Nặc đi vào, Triệu Lệ buông bút máy, chỉ vào chỗ bên cạnh: "Em ngồi đi".

Nặc Nặc theo lời ngồi xuống.

Chủ nhiệm Triệu không mở miệng liền nói mấy lời đồn gần đây, mà lấy từ bên trong đống bài thi kia bài của Nặc Nặc.

Triệu Lệ đưa bài cho cô:" Em tiến bộ rất nhanh, học kỳ này đi học cũng rất nghiêm túc, điểm số một lần so với một lần cao hơn. Cô cảm thấy rất vui, cứ theo đà này khả năng vào đại học khoa chính quy là không thành vấn đề".

Nặc Nặc đáp:" Cảm ơn cô".

"Nhưng gần đây cô nghe thấy một số tin đồn không tốt nhắn lại, nói em...". Rốt cuộc làm thầy kẻ khác, những từ ngữ dơ bẩn đó cô không thể nói nên lời, nên Triệu Lệ chỉ nói sơ lược: "Tất cả là thật chăng? Cô nhớ rõ gia đình em khá tốt mà".

Như thế nào cũng không lưu lạc đến mức bị bao dưỡng đi. Nhưng nếu là học sinh tự chính mình sa đọa, Triệu Lệ sợ nhất chính là cái này.

Cô Triệu nói lời thấm thía:" Em còn nhỏ, một bước đi sai vạn bước sai, tương lai có khả năng em sẽ hối hận".

Cô giáo đang lập hồ sơ nhịn không được ngẩng đầu liếc Nặc Nặc một cái.

Cô bé lớp A3 này công nhận rất xinh đẹp. Mới đến 18 tuổi, hai má hồng hồng mềm mại, đôi mắt to tròn ngập nước. Trông có vẻ thực ngoan ngoãn.

Xem ra lời đồn có hơi quá mức.

Nếu là một nữ sinh cuối cấp bình thường, có lẽ ít nhiều gì cũng ảnh hưởng tới kết quả thi đại học.

Nặc Nặc lắc đầu:" Cô giáo, em không có".

Triệu Lệ nhíu mày:" Kia là tin đồn vô căn cứ sao? Cô nghe nói em đi siêu xe tới trường, người lái là người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi".

Cái này Nặc Nặc không phủ nhận:" Đó là tài xế Trương ạ".

Triệu Lệ biết gia cảnh của Tống Liên và Nặc Nặc khá tốt. Nhưng chuyện có siêu xe bản giới hạn đưa đón như thế là điều không thể nào.

Triệu Lệ tương đối uyển chuyển khuyên cô: "Nếu em có gì khó khăn hãy nói với cô, cô sẽ giúp em nghĩ cách. Ngàn vạn không cần..."

"Thưa cô." Nặc Nặc nhẹ giọng mở miệng: "Em không bị bao nuôi, cũng không giống như những gì mà người ta nói."

Triệu Lệ nhìn đôi mắt trong suốt của cô, nhất thời không nói nên lời.

Rốt cuộc mồm năm miệng mười không cái nào đúng, vả lại điều tra việc riêng cũng không tốt.

"Vậy được rồi em về học trước đi." Chuyện này bị đồn thổi có chút lớn, nếu không bác bỏ tin đồn, khả năng phòng giáo vụ đều biết.

Nặc Nặc đi đến của đột nhiên quay đầu lại: "Học kỳ sau em ở lại trường được không ạ?"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Lời đồn tuy lớn, nhưng lại chỉ được có mấy ngày.

Cừu Lệ đang làm việc ở công ty, nghe thư ký báo lại tình huống của Nặc Nặc.

Nghe cô bị người ta đồn bao dưỡng, Cừu Lệ nhướng mày: "Cô ấy có phản ứng gì không".

Thư ký nói: "Cô chủ đi học có chút uể oải, nhưng vẫn đúng giờ học bài, đọc sách rất nỗ lực."

Ngón tay Cừu Lệ gõ nhẹ trên mặt bàn, lời đồn so với sự thật khác nhau, chẳng qua vô tình hại người khác, còn rất khó ngăn chặn. Rốt cuộc miệng mọc trên thân người khác, dù có ở trước mặt đàn áp hạ xuống tin đồn, sau lưng vẫn bàn tán như cũ.

"Tin tức còn nói, ngày đó Hàng Duệ ở sân bóng rổ, ôm cô chủ chạy về phía phòng y tế."

Cừu Lệ đã sớm biết, anh trầm mặt nhíu mày, không nghĩ tới lại nghe được lần thứ hai.

Gần đây Nặc Nặc phá lệ lãnh đạm, cô tựa hồ không biết cách ở chung với anh như thế nào. Cô không tha thứ cho hành vi trước kia của anh, lại không có biện pháp tránh mặt anh vì đang ở chung cùng anh.

Buổi tối, Nặc Nặc đã trở về.

Cô ở huyền quan thay giày, phát hiện hôm nay Cừu Lệ đặc biệt về sớm.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Người đàn ông này từ trước đến nay âm tình bất định, trong lòng cô lại có chút phiền não, quyết định ngày mai gặp mặt Chu Hạ nói cho ra lẽ.

Nếu là vì Hàng Duệ, kia thật cũng không cần.

Nặc Nặc rũ mắt bước lên lầu, Cừu Lệ mở miệng: "Lại đây."

Cô do dự, không muốn cùng anh đối mặt. Cừu Lệ nói: "Vừa rồi tôi gọi điện cho cô giáo của em."

Nặc Nặc trừng lớn mắt, đi tới trước mặt anh: "Vì chuyện gì?"

Anh cười: "Để quan tâm em ở trường như thế nào thôi."

Cô không cần loại người đáng sợ này quan tâm, cô biết Cừu Lệ cho người "giám thị" cô, chuyện trong trường học không có khả năng anh không biết. Nặc Nặc thậm chí ác ý mà phỏng đoán, tin tức lưu truyền nhanh đến kỳ cục, khả năng chính là Cừu Lệ truyền ra, rốt cuộc anh hư như vậy, lời đồn vừa ra, rất nhiều bạn học nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

Chỉ là nghĩ lại, Cừu Lệ "được lòng" người ghét, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, sẽ không đặt vào mắt cái thủ đoạn nhỏ nhoi này.

Cừu Lệ cũng không đề cập đến tin đồn, anh nhắc tới một sự kiện khác: "Cô giáo nói với tôi, ngày mai họp phụ huynh".

Nặc Nặc tự nhiên có dự cảm xấu: "Anh muốn làm gì?"

Anh đứng lên, đi đến trước mặt cô, vì chiều cao chênh lệch nên Nặc Nặc cảm thấy áp lực, liền lùi ra sau một bước.

Anh nâng cằm cô, làm cô nhìn anh: "Em biết hiện tại người giám hộ em là ai sao?"

Trong lòng Nặc Nặc khiếp đảm, anh lại phát bệnh sao, cô cẩn thận trả lời: "Ba tôi."

Anh cười, ngón tay vuốt vuốt trên mặt cô: "Không, là tôi, thời khắc ba em mang em đến trước nhà họ Cừu thì em đã chính thức bắt đầu trở thành của tôi."

"..." Đôi mắt cô tròn xoe, đồ hỗn đản gạt người, luật người giám hộ anh có hiểu không?

Anh mau bị biểu cảm ghét bỏ đến đáng yêu của cô làm nhũn hết cả tim: "Em đã 18 tuổi rồi Nặc Nặc, Tống Chiếm không có nghĩa vụ nuôi nấng em, em là của tôi."

Nặc Nặc mềm mại phản bác lại: "Tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì trên pháp luật, người giám hộ hay gì đó đều không tới phiên anh." Cho dù mẹ ruột của Tống Liên là Triệu Tiệp cũng có tư cách hơn anh.

"Ai nói phải có quan hệ trên pháp luật?" Anh cười có vài phần hoang dã: "Tất cả là do ông đây định đoạt."

Nặc Nặc nghẹn khuất trước cái tên trung nhị bệnh* này.

*là chỉ chứng tâm lý xảy ra với thiếu niên trong tuổi dậy thì. (Nam9 thuộc về cái này: Tin tưởng vào sức mạnh siêu nhiên, tự cho rằng mình có các năng lực ấy, hoang tưởng rằng mình có sức mạnh vĩ đại nào đó và tin rằng điều đó rất "ngầu", song thực chất mọi người xung quanh sẽ cảm thấy thật thảm hại, không bình thường.)

Thế gian vạn vật trong mắt anh đều là cái rắm, anh ghê gớm nhất.

Anh cong cong môi: "Vậy nên mai ở trường học chờ tôi."

Nặc Nặc muốn khóc.

Hiện tại nơi cô trú ẩn chính là trường học, so với sóng gió mưa sa ở trường, anh xuất hiện còn đáng sợ hơn gấp bội. Bởi vậy, cô mới không nói với Triệu Lệ sự tồn tại của Cừu Lệ.

Anh mới là cơn lốc đáng sợ nhất.

Nếu là một học sinh cấp ba bình thường có vị hôn phu, mà vị hôn phu đó là tổng giám đốc của tập đoàn tài chính khổng lồ. Chắc hẳn toàn bộ trường không thể bình tĩnh nổi, hơn nữa không riêng mình cô gái, khi nhóm bạn cùng tuổi đang vui vui đùa đùa, chính mình trong mắt các bạn lại gắn nhãn "đã kết hôn".

Đối với trưởng thành mà nói, cái này quả thực là một trắc trở.

Nhưng anh quyết định muốn đi, Nặc Nặc căn bản không thể thay đổi ý định của anh. Làm cô cả đêm lo sợ mãi tới lúc đến trường.

Sáng sớm cô giáo phân công học sinh bố trí lại phòng học một chút, sau đó tiến hành tổng vệ sinh lớp học.

Mỗi năm trường cấp ba đều tổ chức họp phụ huynh một lần, đại khái ở thời điểm cuối kỳ, trừ bỏ họp phụ huynh còn có động viên công tác tư tưởng cho phụ huynh. Niên cấp hi vọng gia trưởng coi trọng kì thi đại học, phối hợp với nhà trường cùng làm học sinh bảo trì được trạng thái tốt nhất nghênh đón kỳ thi đại học.

Bởi vậy lần này toàn bộ những lớp cuối cấp rất náo nhiệt.

Khi Nặc Nặc đang cầm khăn lau cửa sổ thủy tinh, Chu Hạ cùng đám bạn vừa lúc đi tới hành lang bên này.

"Nhìn Tống Nặc Nặc kìa."

"Cô ta không phải được lão già nào bao dưỡng sao? Như thế nào còn nguyện ý hạ mình quét tước, kêu bảo mẫu nhà ngươi tới làm thay là được rồi."

"Ha ha ha."

Nặc Nặc không điếc, các cô ấy nói lớn tiếng như vậy, trên hành lang đồng học đều vì "nước thơm" nhất nhất quay lại đây.

Nặc Nặc có chút tức giận, càn rỡ làm trò trước mặt cô như thế, không biết sau lưng có bao nhiêu lời khó nghe. Nặc Nặc nói: "Đứng lại."

Chu Hạ quay đầu lại: "Sao? Thẹn quá hóa giận?"

Ngữ điệu của Nặc Nặc bình tĩnh: "Chu Hạ, người nên xấu hổ là cô, hãm hại bạn học, ác ý bịa đặt. Cô không xấu hổ, thì tôi xấu hổ cái gì?"

"Tống Nặc Nặc, cô nói lại lần nữa!" Chu Hạ phát bực, mấy cô bạn nhanh chân giữ chặt cô ta lại, "Đừng làm loạn ở chỗ này, cả lớp ba đang đứng xem bên ngoài, nháo lớn khó coi."

Chu Hạ thấy quả nhiên có người đang vây quanh xem náo nhiệt, lạnh lùng cười. Đắc ý cái gì, vốn dĩ thanh danh đã xấu, Tống Nặc Nặc còn ở lớp bảy nửa năm nữa, coi như nửa năm sau này mấy lời xì xào cũng đủ làm cô ta dễ chịu.

Dù sao Chu Hạ cũng là hoa khôi lớp bảy nên phải bảo trì hình tượng của chính mình, vì vậy cô ta cùng bạn học đồng loạt quay về.

Lữ Tương đi đổ rác về nghe thấy chuyện như vậy liền tức giận: "Tớ đi xé miệng cô ta."

Nặc Nặc giữ chặt cô nàng: "Họp phụ huynh sắp bắt đầu rồi, Lữ Tương, ba cậu tới rồi, chúng ta xuống đón nào thôi."

Lữ Tương thấy cô như vậy thì cảm thấy ủy khuất: "Cô ta quá độc ác."

"Không phải liền không phải, cô ta nói ra một đóa hoa thì hiện ra một đóa hoa thật sao?" Nặc Nặc nhợt nhạt cười, đuôi mắt hơi cong cong, thấy cô nàng vẫn tức giận thì cầm tay cô ấy nói: "Cô ta lại không quản được miệng, khi nào chúng ta mua một đoàn thủy quân cho cô ta nếm thử tư vị như vậy, cậu thấy được không?"

Lữ Tương kinh hỉ nói:" Thật sự sao?"

Đương nhiên là giả, cô không thể vì trả thù người ta mà cũng biến mình thành cùng một loài.

Khi đó đã là tháng 11, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Bên trong Nặc Nặc mặc chiếc áo len mỏng, bên ngoài khoác áo khoác đồng phục. Bởi vì cô ngồi sát cửa sổ, cô xắn áo tới khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn.

Nặc Nặc thả tay áo xuống, tay có chút lạnh lẽo.

Thành phố B sắp tới mùa đông. Cô cùng Lữ Tương cùng nhau xuống đón gia đình.

Sân trường đậu đủ loại xe, có người đến có người đi, thỉnh thoảng có học sinh thân mật kéo tay cha mẹ mình, một đường cười nói vui vẻ.

Nặc Nặc lẳng lặng nhìn, nắm chặt lòng bàn tay.

Cô cũng nhớ cha mẹ.

Mẹ cô là người dịu dàng nhất trên đời, chẳng sợ bệnh tật có nhiêu bất tiện, mẹ cô vẫn kiên trì tham gia hội phụ huynh cho cô.

Ba của Lữ Tương là người trung niên phúc hậu, cô nàng hoan hô một tiếng rồi chạy qua.

Nặc Nặc cong cong mặt mày.

"Ba, đây là bạn tốt nhất của con, gọi là Tống Nặc Nặc."

"Chào bác, cháu là Tống Nặc Nặc."

"Chào cháu, bác thường nghe Lữ Tương nhắc đến cháu."

Vì còn sớm nên Lữ Tương mang theo cô và ba mình đi dạo vườn trường.

Tống Liên đi tới, có chút khó chịu mở miệng: "Hôm nay ba có việc, công ty mở họp."

Nặc Nặc gật đầu, tò mò nhìn cô ta.

Tống Liên cắn răng: "Mẹ tôi tới dự."

Úc.

Triệu Tiếp tới khẳng định là dự cho Tống Liên, Triệu Tiệp căn bản không thích Nặc Nặc. Xem ra hiện tại cô chính là người "không có gia đình".

Cô cảm thấy thái độ Tống Liên rất kì diệu, tựa hồ là sau khi suýt bị Cừu Lệ giết chết liền trở nên phi thường kì lạ, cùng cô thân mật thêm một chút.

Hôm nay tới nói cho cô có phải hy vọng Nặc Nặc chuẩn bị tâm lý đến lúc đó không cần phải khổ sở. Hoặc ngẫm biện pháp khác không?.

Nặc Nặc: "Cảm ơn cô, Tống Liên".

Tống Liên nhăn mày quay đầu đi, cô không có thói quen hòa bình sống chung với Nặc Nặc. Cô nghĩ Triệu Tiệp đã tới, đi về hướng cổng trường.

Triệu Tiệp tự mình lái xe đến.

Xí nghiệp Tống thị khởi tử hoàn sinh, khiến bà gần đây rất dễ chịu.

"Tiểu Liên."

"Mẹ!" Tống Liên do dự thật lâu: "Tống Nặc Nặc làm sao bây giờ, nếu không chờ lát nữa đi họp cho cô ta luôn?"

Triệu Tiệp nựng mặt cô một cái: "Đầu óc con dính nước sao? Mẹ mới không lo cho con tiện nhân kia."

Tống Liên không nói.

Cừu Lệ không cho người tới họp cho Nặc Nặc, Cừu thiếu là người quyền cao chức trọng như vậy, sẽ không quản mấy việc này.

Không ai tới, đối với một người học sinh mà nói thì quá thất vọng rồi.

Cuộc họp bắt đầu lúc 10 giờ, vì thể hiện sự tôn trọng với giáo viên. Vào 9 giờ 50, đa phần phụ huynh đã đầy đủ. Bậc cha mẹ ngồi ở vị trí con mình, chỉ có chỗ Nặc Nặc là không.

Phòng học chen chúc người, Nặc Nặc cùng các bạn đứng ngoài hành lang.

Ngắm từng chiếc lá ngô đồng rơi, đôi mắt cô thanh nhuận, giống như làn gió tháng ba nhẹ nhàng, ôn nhu.

Lữ Tương nhìn đến phát khóc.

Nặc Nặc thật đáng thương.

Hu hu không có cha mẹ Nặc Nặc, Chu Hạ lắm mồm liền dựng thoại. Lữ Tương tự bổ não lời kịch của cô ta, gia đình Nặc Nặc đối với con gái tự bán thân thể mình quá thất vọng, cắt đứt quan hệ gia đình linh ta linh tinh.

Nhưng vào hai phút cuối cùng.

Đột nhiên bạn học bên cạnh kinh hô một trận: "Đm nhìn kìa."

Mọi người theo ngón tay của cậu ta nhìn qua, tất cả ồ lên một tiếng.

Từng chiếc siêu xe màu đen tiến vào sân trường.

Trường học quy định xe của phụ huynh chỉ được đậu bên ngoài, không được đem vào sân trường. Nhưng điều đáng chú ý đó là lúc những chiếc xe này chạy vào, mọi người đều sôi trào, duỗi cổ ra ngoài xem đó là ai.

Mẹ nó, người có tiền đó!

Bày trận thật lớn, tuy phô trương nhưng lại có thể huyễn khốc mà đi vào.

Chiếc xe dẫn đầu dừng lại, bảo tiêu mặc vest đen tiến lên khom lưng mở cửa xe.

Người đàn ông kia một thân tây trang đen tuyền, trực tiếp bước từ trên xe xuống.

Lúc đó vừa vặn 10 giờ.

Bạn bè xung quanh Nặc Nặc vô cùng kích động, thấy thế cô liền đi theo xuống, vừa lúc thấy bộ dáng đẹp trai đến ngất trời của Cừu Lệ.

Cô đột nhiên nhớ tới câu nói của Tống Liên khi gặp Cừu Lệ lần đầu tiên, phô trương quá lớn.

Thật sự quá lớn.

Nhà người ta là không muốn để nhà trường chờ, còn anh là muốn để mọi người chờ anh.

[2996 words]

01/06/2021

Chương 29: 🍓 : Anh trai

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Dora (@nhuydora)

Beta: Giai Kỳ

"Anh ta là ai vậy nhỉ?"

"Tớ không biết, hơn phân nửa là tới tìm hiệu trưởng đi, ha ha, chẳng có khả năng đi họp phụ huynh đâu."

Thất Trung là trường công lập khác với trường quý tộc thuộc diện tư lập. Học sinh ở đây đa phần đến từ gia đình bình thường, phô trương như thế là vô cùng hiếm thấy. Huống chi cũng có mấy nam sinh am hiểu siêu xe, kích động đến mức không dừng lại được, kể cho những bạn học ngây thơ mấy loại siêu xe vừa phát hành gần đây.

Ngay cả Lữ Tương cũng mặt đầy hưng phấn đến xem náo nhiệt: "Anh ta ngầu thật, đúng là kẻ có tiền. Nặc Nặc, cậu nói xem anh ta đến trường mình làm gì nhỉ, quyên tiền cho trường học? Sửa lại thư viện?"

"..."

Nặc Nặc không thể không thừa nhận, trong phim truyền hình nam chính lái con xe trăm vạn ra vẻ bá đạo tổng tài có một phần khôi hài, mươi phần mắc bệnh ảo tưởng. Nhưng mà đến ngoài hiện thực rồi, người đàn ông một thân tây trang đen tiêu sái, theo sau là bảo tiêu và siêu xe...

Trông vô cùng vô cùng lợi hại.

Tận mắt nhìn thấy mang mười phần lực sát thương. Nặc Nặc nghe được đám nữ sinh mơ mộng được gả vào hào môn.

Nhưng Nặc Nặc không có cách nào để thả lỏng tâm trạng đi theo bọn họ xem náo nhiệt, trơ mắt nhìn Cừu Lệ dẫn theo đám bảo tiêu lên lầu. Bạn học bên cạnh kích động đến điên người, đã quên mất vẫn còn đang họp phụ huynh trong phòng.

"Trời đất, anh ta đi vào khu dạy học."

Không chỉ mình khối 12, nguyên dãy nhà học ai nấy đều hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Triệu Lệ đang kiểm kê nhân số trong phòng, nghe bên ngoài ầm ĩ liền dùng sách giáo khoa vỗ vỗ trên bục giảng: "Học sinh bên ngoài yên tĩnh chút."

Cừu Lệ trực tiếp đi lên lầu ba, hướng về phía phòng học của Nặc Nặc.

Các bạn học vừa khẩn trương vừa hưng phấn nhìn người đàn ông siêu cấp có tiền này.

Lữ Tương đỏ mặt, nói nhỏ bên tai Nặc Nặc: "Không phải chứ! Anh ta tới họp phụ huynh thật sao? Họp cho ai vậy nhỉ?"

Nặc Nặc cảm thấy thẹn.

Cô không muốn gạt Lữ Tương, giọng nói nhỏ như muỗi kêu đáp lại: "Anh ta tới họp cho tớ."

"Nặc Nặc cậu nói...Mẹ nó!" Lữ Tương ngây ngốc phản ứng lại, đôi mắt đột ngột trợn tròn.

Lúc này, Cừu Lệ đã đi tới cửa lớp ba.

Nặ Nặc ngước mắt nhìn anh.

Anh mặc áo vest màu đen, tự phụ đến muốn mạng. Bảo tiêu bên cạnh vừa đi vừa mở đường, tựa hồ là đang coi thường đám học sinh "dân thường". Chậc, mắt mọc trên đỉnh đầu.

Sau đó một tên bảo tiêu đến tự mình dọn ghế dựa ở hàng phía trước, cung kính khom lưng mời anh.

Bảo tiêu xếp theo thứ tự đứng sau anh, còn anh thong thả ung dung ngồi xuống, 2 bàn tay giao nhau, thần sắc lãnh đạm, nhếch chân lên, ngón tay gõ gõ thành ghế.

Triệu Lệ cũng sợ ngây người, quên mất mình định nói gì.

Khí tràng của Cừu Lệ rất mạnh, cả phòng học ồn ào ngay lập tức im như phỗng, chỉ còn tiếng chuông điện thoại của vị phụ huynh nào đó bất ngờ vang lên.

Lúc này phòng học yên lặng như ve sầu mùa đông, cơ hồ ánh mắt mọi người đều dừng trên người Cừu Lệ, một tiếng cũng không dám thốt ra khỏi cổ họng.

Dù không quen biết anh, nhưng nhìn là biết người đàn ông này thân phận không đơn giản, không dám chọc tới.

Như là tới gây chuyện.

Anh lạnh giọng mở miệng: "Nhanh bắt đầu đi, đừng lãng phí thời gian."

Nặc Nặc sắp khóc. Cô xong rồi, nhất định xong rồi, thật vất vả mới khiến Triệu Lệ cùng các bạn thay đổi ấn tượng về mình, vững chắc vượt qua cấp ba. Ấy vậy mà Cừu thiếu liền dùng ánh mắt chán ghét xen lẫn xem thường dò xét mọi người.

Tống Liên dần hồi thần lại, người đàn ông đáng sợ này quá kiêu căng, khiến người cô ta run rẩy một hồi.

Triệu Lệ khụ khụ vài cái, âm lượng tự giác nhỏ lại: "Chúng ta bắt đầu thôi."

Cô Triệu không điểm danh nữa, nhưng tất cả mọi người đều không nhịn được nhìn xuống chỗ ngồi duy nhất còn sót lại --- chỗ ngồi của Nặc Nặc.

Cừu Lệ là phụ huynh ai? Không cần nói cũng rõ.

Sắc mặt một vài cá nhân trong lớp cổ quái, khe khẽ nói nhỏ: "Các cậu không phải nói Tống Nặc Nặc bị lão già nào đó bao nuôi sao?"

Mắt các cô lại không mù, người đàn ông này đẹp trai lắm tiền, tuổi trẻ tuấn tú.

Mấy người kia lúng ta lúng túng như bị cắt mất lưỡi, cả mặt đỏ bừng.

Mọi người suy đoán anh cùng Tống Nặc Nặc có quan hệ gì, nhưng càng nhìn càng quen mắt, bất chợt có người hô lên: "Anh.. anh ta thường xuất hiện trên tạp chí kinh tế, là...là chủ tịch Cừu thị Cừu thiếu!"

Lời vừa thốt ra, mọi người kinh hãi một trận.

Cho dù không biết Cừu Lệ là ai, nhưng không thể không biết Cừu thị.

Đơn giản mà nói.

Cừu gia - nhà giàu số một thành phố B, ở đây nhắc tên anh là nhắc đến một nhân vật truyền kỳ.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, sôi nổi nhìn vào trong. Sinh thời hệ liệt, lại có thể nhìn thấy Cừu tổng bằng xương bằng thịt.

Lữ Tương ngây ngốc, Cừu tổng! Đm Cừu tổng! Cô cảm thấy hiện tại bạn ngồi cùng bàn của mình trên người phát ra hào quang thật đáng sợ. Loại đàn ông cao - phú - soái này đến dự phụ huynh cho Nặc Nặc?!

Bọn học sinh nhanh phản ứng lại, Triệu Lệ cùng phụ huynh học sinh một lát sau cũng phản ứng lại đây.

Đầu óc Triệu Lệ một mảnh vù vù, quên hết từ định nói.

Nặc Nặc với đám bạn học ngó ra ngoài hành lang: "Hình như hiệu trưởng đang đi đến lớp mình."

Hiệu trưởng quả nhiên vác khuôn mặt "hạnh phúc" lại đây, ông ta mới thu được cái chi phiếu một trăm vạn tiền quyên góp. Mặt đã cười như hoa rồi.

Kim chủ ba ba không nên chậm trễ à nha.

Lòng bàn tay Nặc Nặc toàn là mồ hôi lạnh.

Hiệu trưởng hiền từ cười với các bạn học đứng ngoài phòng học, khiến cho Triệu Lệ cảm nhận được áp lực rất lớn, đầu óc lộn xộn. Nguyên bản chỉ khích lệ học sinh năm cuối, ngắn gọn súc tích.

Cuối cùng nói: "Hôm nay các em đã vất vả, chiều nay nghỉ cả ngày."

Đám học sinh ngay cả hoan hô cũng dám, cả lớp biến thành một đám chim cút nhỏ. Hàng Duệ lại phá lệ trầm mặc.

Cừu Lệ dẫn đầu đi ra.

Nặc Nặc quả thực khóc không ra nước mắt, đây là hội phụ huynh mà?! Cừu Lệ đơn phương tạo áp lực, nghiền áp đến mức cơ hồ không một mống nào dám ho he cái gì. Khu năm cuối trong ngoài là một mảnh an tĩnh.

Chu Hạ ở lớp bên cạnh mắt đã trắng bệch như giấy.

Bị hiện thực hung hăng vả mặt, người thân chẳng những không phải là lão già bao nuôi gì gì đó, ngược lại là đại tổng tài sủng trong lòng như kiều hoa.

Chu Hạ bị đám hồ bằng cẩu hữu cách xa xa, không dám nói chuyện với cô ta.

Sắc mặt mọi người rất khó coi.

Một người khi làm chuyện xấu thì đắc ý, mặt vênh lên trời, nhưng khi đã lệch thời cơ kiếm chuyện thì chính là sợ hãi bị trả thù

Thần sắc của Cừu Lệ lãnh đạm.

Anh cơ hồ không cần tìm, chỉ cần một cái liếc mắt anh liền nhìn thấy Nặc Nặc của anh.

Cô cũng không tính là cao, cũng mặc đồng phục giống bao người. Nhưng kì diệu là, anh rõ ràng chỉ liếc một cái, không cần tìm đã biết cô đứng ở đâu.

Anh vươn tay về phía cô: "Nặc Nặc, về nhà."

Bộ dạng cao lãnh cấm dục, cùng cầm thú động dục mắc bệnh tâm thần vào buổi tối hoàn toàn không giống một người.

Nặc Nặc đứng giữa hàng loạt ánh mắt, gương mặt đỏ bừng, cô xấu hổ đến muốn khóc. Cô không cầm tay anh, mà đi đến bên cạnh anh.

Tay anh tự nhiên sờ tóc cô.

Sau đó cong cong môi.

Anh cười rộ lên rất đẹp, nếu không gắn thêm cái kính biến thái, quả thực là không cốc u lan*.

*Hoa lan trong cốc vắng.

Hiệu trưởng đứng đó nhảy vào giới thiệu: "Xin chào Cừu tổng, tôi là hiệu trưởng trường Thất Trung."

Cừu Lệ nhìn Nặc Nặc, có lệ bắt tay với hiệu trưởng.

"Tôi còn có việc."

"Vậy ngài cứ vội trước đi ạ, tôi không quấy rầy ngài nữa."

Cừu Lệ mang Nặc Nặc đi luôn.

Khi đó là mùa thu, hàng cây ngô đồng trong trường rụng lá, bao phủ một tầng mỏng trên sân như tấm thảm hoàng kim.

Nặc Nặc đi phía sau anh, đám học sinh trên lầu vẫn hóng hớt mải miết xem anh và cô.

Thiếu nữ kỳ thật cao còn chưa đến bả vai anh.

Khí chất của người đàn ông lãnh đạm, vừa nhìn đã biết là khó ở chung.

Nhưng anh đi chưa nổi vài bước, quay đầu lại cầm tay cô.

Lòng bàn tay anh thô ráp, ngón tay thon dài hữu lực.

Nặc Nặc bị toàn trường vây quanh, cô chợt ngộ ra, bị nam chủ tổng tài bá đạo coi trọng trong tiểu thuyết vườn trường não tàn quá đáng sợ.

Anh không thèm để ý người ta xăm soi, anh sướng là đủ.

Chỉ là Nặc Nặc cảm thấy thẹn thùng.

Cô không dám ném tay anh ra, chán nản gục đầu xuống.

Anh khẽ cười một cái, lôi kéo về xe anh.

Bảo tiêu khom lưng mở cửa: "Tiểu thư."

Cô vụt nhanh lên xe, thời điểm rời khỏi trường, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Tay cô vẫn nằm gọn ở lòng bàn tay anh, bàn tay thiếu nữ vừa trắng vừa mềm, da thịt kiều nộn, như không xương. Anh dùng lực một tí liền gãy.

"Dừng xe."

Nặc Nặc nghĩ rút tay về, anh lại nắm chặt muốn chết, cười nói: "Ông đây mới họp một nửa đã chạy tới trường họp cho em, em xem em có lương tâm hay không?"

"Anh buông ra."

"Không buông."

Anh cười nhạo nói: "Người cha đáng chết kia không đến họp à, ông ta không tới thì tôi tới, sao em không cảm ơn tôi một câu?"

Bên tai Nặc Nặc đo đỏ, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, cái tên đáng ghét này còn mặt mũi nói người khác đáng ghét à?

Anh đi bừa bãi như vậy đồng nghĩa tuyên bố chủ quyền. Về sau chỉ sợ các nam sinh khác một từ cũng không dám nói với cô.

Lời đồn tự nhiên sụp đổ, sau này cũng sẽ không ai dám hỏi mối quan hệ giữa cô và Hàng Duệ.

Chu Hạ truyền mấy lời ngày đó chẳng khác nào bê đá đập chân mình.

Trong lòng cô cảm kích anh, biết những lời đó đâu phải sự thật, nhưng đối với một cô gái mới 18 mà nói, bị người ta hãm hại như thế có chút khó chịu.

Thậm chí cô có thể cùng Chu Hạ đại náo một trận, xử chết cô ta.

Nhưng trừ bỏ làm 2 cô chịu phạt một chút thì lời đồn cũng khó dừng lại.

Anh xuất hiện, chính là phương thức tốt nhất.

Nặc Nặc không muốn cùng anh trở mặt thành thù. Anh giúp cô, cô biết, cô cũng không phải người chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Ân tình người khác Nặc Nặc đều nhớ kỹ, tuy rằng cách anh giúp cô quá làm người khác thấy thẹn.

Dẫu vậy, khó làm thay đổi việc cô chán ghét anh.

Cô cũng không chịu đựng được phương thức biến thái muốn bóp vỡ xương cô bằng cách nắm tay này.

Đau lắm đấy tên biến thái này!

"Cảm ơn anh." Hai má cô đỏ bừng: "Anh buông tay tôi ra đi, tay đau quá."

Cô than đau mang theo chút nũng nịu, khảm sâu vào trái tim anh.

Anh cười: "Tay đau sao?"

Cô gật gật đầu: "Ừ."

Anh đã là cáo già thành tinh, cô còn quá non nớt, chỉ bóp tay một cái đã đau, anh híp híp mắt, anh đâu chỉ nghĩ làm đau mình tay cô. Nhưng mà anh vẫn tạm thời thả tay ra.

Nặc Nặc thở phào nhẹ nhõm.

Trong chốc lát bảo tiêu đã trở lại, trong tay còn cầm một cái bánh kem nhỏ.

Cừu Lệ nhận lấy, đưa cho Nặc Nặc: "Cầm."

Nặc Nặc theo bản năng ôm lấy.

Một chiếc bánh chocolate hình gấu, lần trước Tống Chiêm cũng mua cho cô và Tống Liên cái bánh kem này. Nhưng không tinh xảo bằng chiếc Cừu Lệ mua cho cô.

Nặc Nặc mím môi, có chút buồn cười.

Cừu Lệ nhìn đôi mắt hơi ươn ướt tràn ngập ý cười của cô: "Thích cái này?"

"Cũng được."

Mắt đen của anh thâm thúy, vậy cô cười cái gì nhỉ?

Lần trước ra cửa, mẹ Trần cố tình dặn anh. Cô rốt cuộc còn nhỏ, muốn thu phục cô vào túi, không nên bắt nạt cô quá nhiều, nên cưng chiều nhiều một chút.

Nặc Nặc nghe anh hỏi nghĩ nghĩ một hồi, vẫn quyết định nói cho anh: "Trước đây ba tôi mua bánh kem cho tôi, khá giống với cái bánh này."

Cừu Lệ anh so với Tống Chiêm vẫn chậm hơn rồi.

Ánh mắt anh nguy hiểm, cướp bánh kem trên tay cô vềrồi ném đi, muốn mắng chửi thô tục.

Cuối cùng anh tận lực nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Mẹ Trần mua, thuận tiện đưa cho em, không thích thì vứt."

Anh quả nhiên không biết xấu hổ.

Nhưng chợt nhớ tới anh có ý định vô cùng đáng sợ với cô, linh quang chợt lóe, ý đồcùng anh thương lượng: "Cừu Lệ."

"Hử?"

"Anh xem, anh hơn tôi tận 12 tuổi, dưa xanh hái không không ngọt". Cô nhút nhát: "Nếu không tôi nhận anh là chú...À không là anh trai. Vềsau tôi hiếu kính anh, không mắng anh, đánh anh nữa được không?"

Chỉ cần không nghĩ "ngủ" cô, nhận cái gì đều được.

Cô luôn làm anh bị thương, nếu anh đồng ý, cô nhất định cảm động đến rơi lệ, đối anh vạn phần tôn kính.

Đm. Mẹ nó.

Anh tà khí cười.

"Tống Nặc Nặc."

Cô không dám đáp, mỗi lần Cừu Lệ gọi cả tên lẫn họ cô ra chứng minh cô thành công giẫm lên điểm mấu chốt, cô rụt rè nói: "Tôi sai rồi, anh đừng nhìn tôi như thế."

Anh cười: "Được mà, sao lại không được?"

Nặc Nặc sợ bộ dáng bệnh tâm thần này của ạn muốn chết, cô cả rợn tóc gáy. Sớm biết vậy cô liền chôn ý tưởng này vào bụng.

Dáng vẻ lúc này của anh, làm không khí càng thêm áp lực.

Anh nắm cằm cô, bắt cô nhìn anh.

"Nhận, gọi là anh Cừu Lệ."

Gương mặt Nặc Nặc đau đớn: "Thôi, tôi nói giỡn thôi."

"Nói giỡn?" Anh lạnh lùng câu môi: "Nhưng tôi nghiêm túc, em mau gọi đi."

Nặc Nặc chụp lấy tay anh, như bị cô chọc trúng chỗ đau, trực tiếp nắm chặt lấy tay cô : "Không phải em kiến nghị sao, ông đây thấy khá tốt, em quay lại giải thích với đám trong trường em là anh trai tới dự cho em đi."

Nặc Nặc sắp khóc. Cuối cùng cô cũng biết Cừu Lệ để ý cái gì, từ khi sống chung đến nay, anh ở nhà không mặc tây trang mà là sơ

Chương 30: 🍓 : Thương tiếc

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dora

Beta: Giai Kỳ

Chương này chính là món quà mà Sel Team muốn tặng cho bạn @myduonglepham ❤️ chúc bạn sinh nhật vui vẻ nhaaaa 😘

•

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Tôi nói giỡn, anh buông tôi ra."

Anh nhìn kỹ cô hồi lâu rồi mới buông lỏng tay mình ra.

Da thịt cô kiều nộn, chỗ bị anh véo nổi một vết đỏ thẫm.

Nặc Nặc trơ mắt nhìn anh ném bánh kem xuống xe, trong lòng thở dài. Từ khi cô xuyên sách tới nay, mỗi lần được người ta tặng bánh kem thì đều bị ném đi. Chẳng qua người ném lần này không phải nữ chủ mà là nam chủ.

Quả thật Cừu Lệ đang họp một nửa đã chạy lại đây họp phụ huynh cho cô.

Buổi chiều và buổi tối Nặc Nặc không có lịch học, anh không để cô xuống xe, mà trực tiếp lái thẳng tới công ty.

Lần đầu tiên Nặc Nặc tới công ty của Cừu Lệ.

Lầu cao san sát, khí thế mười phần.

Vào trong sách rồi, Nặc Nặc mới phát hiện nam chủ cũng không nhàn rỗi như cô nghĩ, anh đặc biệt có tiền, nhưng nhiều tiền thì phải trả giá nhiều.

Nếu nói vậy, trong truyện gốc, thời gian nam chủ, nữ chủ yêu đương không quá nhiều đi.

Mắt Cừu Lệ dán lên người Nặc Nặc.

Bộ dáng cô tò mò, nhưng lại hết sức ngoan ngoãn.

Anh cong môi: "Buổi chiều tôi còn có việc, em chờ tôi một lát. Rồi mang em đi ăn cơm."

Nặc Nặc sởn tóc gáy, từ đáy lòng cô ý thức được rằng, cái tên bệnh tâm thần này thực sự muốn cùng cô yêu đương?

Chỉ là cô không muốn, cũng không nghĩ tới sẽ chờ anh.

Anh làm việc thì cô ở chỗ này làm gì chứ, hơn nữa ngẫm lại tuần sau phải đối mặt với thầy cô cùng các bạn liền thấy đau đầu.

Đi được một đoạn cô thấy trên xe có cái máy nghe nhạc, Nặc Nặc nghĩ nghĩ: "Tôi có thể nghe nhạc trong lúc chờ anh không?"

Nặc Nặc còn nhỏ, Cừu Lệ cũng không nghĩ muốn dính lấy cô, tuy rằng nhìn cô không cao hứng mà chờ anh lắm, nhưng rốt cuộc anh vẫn đồng ý: "Đỗ Nhất sẽ đi theo em."

Nặc Nặc nhíu nhíu mày, chỉ cần không phải thời thời khắc khắc thấy mặt anh, những điều kiện khác tựa hồ có thể tiếp thu.

Cô gật gật đầu: "Được."

Nặc Nặc quay đầu lại, đột nhiên một trận ấm nóng dán trên trán cô, anh cúi người thả một nụ hôn rơi xuống trán Nặc Nặc.

Khi đó gió thu mát lạnh, mang theo khí lạnh nhạt nhẽo.

Ngẫu nhiên có một hai con chim sẻ bay ngang qua phía chân trời đi tìm tổ ấm mới.

Xí nghiệp Cừu thị đang tăng ca, thấy như vậy mọi người đều không nhịn được trợn to hai mắt nhìn.

Nặc Nặc nhanh chóng che lại cái trán, kinh hoàng lùi ra phía sau.

Cô có chút ủy khuất, mở đôi mắt to nhìn anh. Anh thấy bộ dạng của cô ghét bỏ anh, thiếu điều mắng anh là đồ trứng thối.

Lòng anh mềm đến nát nhừ, cười nói: "Đi thôi."

Nặc Nặc không khống chế được cảm xúc khó chịu, giơ tay mà chà đi sự tê dại trên trán, ba phần chán ghét, bảy phần kỳ quái.

Nhưng lúc ấy, cô cũng không biết. Từ trước đến nay nam chủ bá đạo trong sách, đều là cường thủ đoạt hào, một lời không hợp liền hôn nữ chính đến nghiêng trời lệch đất. Lại hiếm có khi tràn đầy trìu mến hôn nhẹ cái trán.

Anh đã tới điểm giới hạn, đây là lần cuối cùng anh nhượng bộ, Nặc Nặc à...

Đỗ Nhất không dám ngẩng đầu lên, trong lòng có hàng triệu con cừu đang gào thét. Cừu thiếu tính xấu ai ai cũng biết, trước kia quanh năm suốt tháng chưa thấy anh cười lần nào, bây giờ lại thường xuyên thấy anh cười. Thời điểm thấy Nặc Nặc, cậu ta thấy trong mắt anh đều là ánh sáng rạng ngời.

Nặc Nặc chịu đựng cảm giác không khỏe, nói với Đỗ Nhất: "Đi nhà hát đi."

Xe đi được mười phút rồi đến nhà hát.

Nặc Nặc vừa nhìn đã muốn đi vào, cô vội vàng nhìn qua tấm poster treo bên ngoài cổng cho rằng chỉ là màn biểu diễn dương cầm bình thường, chỉ khi đến cửa rồi cô mới phát hiện cần phải có thư mời mới được vào.

Đỗ Nhất nói: "Cô chủ có thể trực tiếp đi vào."

Nặc Nặc liếc cậu ta một cái, thấy cậu ta đã biết trước điều này, cũng biết địa vị của Cừu Lệ ở thành phố B không phải lời đồn đãi.

Cô đi qua, nhân viên phục vụ mỉm cười khom lưng: "Cô chủ."

Tiếng dương cầm dào dạt quanh quẩn toàn bộ đại sảnh. Tòa nhà to lớn có cầu thang xoắn ốc phía trên, thậm chí còn có cả sân khấu biểu diễn ba lê. Đúng là hội sở tư nhân, trang hoàng tráng lệ, đại khí huy hoàng, đây chắc chắn không phải nhà hát bình thường.

Đỗ Nhất mang theo tai nghe, giới thiệu cho Nặc Nặc: "Lầu 3 là khu trò chơi điện tử, lầu 4 là quán cà phê, cô chủ nếu thấy hứng thú có thể đi ngồi."

Nặc Nặc không có hứng thú

Lúc trước cô chỉ muốn cách xa Cừu Lệ một lát, ai ngờ anh dẫn cô sang hẳn khu ăn chơi của "kẻ có tiền", như vậy cô càng không muốn.

Đỗ Nhất kiến nghị: "Cừu thiếu làm việc rất lâu, cô chủ không muốn chơi vậy đi đến quán cà phê ngồi một lát đi."

Nặc Nặc đồng ý.

Cô ngồi vào quán cà phê, quản lý nồng nhiệt tiếp đón cô chu đáo.

Nặc Nặc chọn một ly cà phê, chống cằm ngắm khí trời ngoài cửa sổ.

Tháng 11, thời gian rời xa Cừu Lệ chỉ còn mấy tháng ít ỏi.

Đỗ Nhất cúi đầu đứng gần Nặc Nặc, vài người bảo tiêu đồng tâm nhất trí đứng cạnh cô. Nặc Nặc biết đây là công việc của bọn họ cùng việc kiếm

con đường sống của cô không hề giống nhau, vả lại bọn họ cũng không thể lựa chọn con đường sống.

Vào buổi chiều lúc ba giờ, từ trong tai nghe Đỗ Nhất truyền đến tiếng nói chuyện.

Cậu ta nhíu mày, sau đó lại gần cô xin chỉ thị: "Cô chủ, trên lầu có người đang tác quái, Trương thiếu cũng ở đó, nghe nói là sắp đánh nhau rồi. Đây địa bàn của Cừu thiếu nên rất an toàn, tôi sợ bọn họ định náo loạn nơi này nên đi một lúc, cô chủ muốn gì thì có thể nói với bảo tiêu."

Cô không ngờ nơi này lại thuộc về Cừu Lệ, an phận thủ tường ngoan ngoãn đáp ứng cậu ta.

Đỗ Nhất vội vàng rời đi.

Nặc Nặc nghĩ nghĩ, Trương thiếu? Là cái tên cợt nhả Trương Thanh Đạc sao?

Nhưng mà không đợi cô nghĩ nhiều, phía sau một trận kinh hô: "Cô chủ!"

Nặc Nặc quay đầu lại, bảo tiêu đi theo cô trên trán bị một nòng súng đen ngòm dí vào.

Thấy vậy, bọn họ rất nhanh đã rút súng nhắm ngay đối phương, người kia cũng không vội, cười ha ha, ý bảo súng chỉ chĩa vào Nặc Nặc.

Lần đầu tiên Nặc Nặc ý thức được, thế giới tiểu thuyết thật hư cấu, không hề có chế độ tổng tài bá đạo như cô tưởng.

"Chúng mày thành thật một chút, đại ca bọn tao chỉ muốn cùng Tống tiểu thư tâm sự đôi lời, nếu chúng mày phản kháng, người chết chính là Tống tiểu thư."

"Tống tiểu thư hãy phối hợp, bọn tôi sẽ không làm tổn thương cô." Một người đàn ông cao lớn dùng khăn che lại miệng cùng mũi Nặc Nặc, cánh

tay cô bị bắt chéo trụ sau lưng, một mùi hương cổ quái bay vào mũi, cô phát hiện chiếc khăn kia đã tẩm thuốc mê.

Nặc Nặc lập tức ngưng thở, vậy mà không kịp, cô đã hít mấy ngụm liền, nháy mắt đầu óc đã trở nên choáng váng, chân tay vô lực.

~

Nặc Nặc không biết xe đi bao lâu, rẽ trái rẽ phải rồi tới khách sạn.

Cô ở trong cảm giác choáng váng ghê tởm, bị người ta lôi xuống xe.

Dọc theo đường đi cô cố gắng suy nghĩ thật lâu.

Trong lòng không khỏi lạnh lẽo, xuyên sách là việc bất hạnh nhất mà đời này cô trải qua. Cô nguyên bản chỉ muốn bình đạm sinh hoạt, bình tĩnh bước từ cấp ba lên đại học, nhìn chuyện đang xảy ra trước mặt cô mà nói đều là tiểu thuyết não tàn, ai ngờ hiện tại rơi trúng đầu cô.

Nặc Nặc bị người kéo vào thang máy.

Bọn chúng đẩy cửa ra, cô liền thấy được Vệ Vịnh đeo vòng cổ vàng to đùng. Dưới dây xích vàng có hình xăm.

Lòng cô phát lạnh.

Người này cô không bao giờ quên, Cừu Lệ đã từng uy hiếp cô, không nghe lời sẽ đem cô cho Vệ Vịnh.

Đây là người đàn ông thích ngược đãi người khác.

Nặc Nặc nhớ tới nội dung tiểu thuyết, ngoại trừ nữ chủ thì những nữ phụ có gút mắc với nam chủ thì đều phải nhận lấy kết cục cực kì thê thảm.

Cô run nhè nhẹ, trong lòng nhịn không được sinh ra ghê tởm cùng sợ hãi.

Vệ Vịnh nhìn cô: "Đây là vị hôn thê của Cừu Lệ?"

"Đúng vậy, đại ca."

Vệ Vịnh tựa hồ rất không vừa lòng: "Trần Thiến chơi ông à? Cái đứa bé xíu này so sánh được với cô ta sao?"

Người phụ nữ đang túm Nặc Nặc cười nói: "Trần tiểu thư nói vị hôn thê của Cừu Lệ rất xinh đẹp, nếu rửa mất lớp trang điểm của con bé này thì ngài sẽ bất ngờ cho mà xem."

Vệ Vịnh sờ sờ cằm, cười to nói: "Được!"

Nặc Nặc liều mạng giãy giụa, vẫn là bị mang vào phòng tắm bên cạnh.

Cô ả bắt cô ra tay vô tình, trói chặt Nặc Nặc, ấn đầu cô vào bồn rửa tay phía trước.

Dòng nước lạnh băng tràn vào khoang mũi, Nặc Nặc cắn răng, cô ta mạnh bạo tháo trang sức khỏi tay cô, nhịn xuống đau đớn không phát ra tiếng hô đau.

Lúc này chỉ có thể nghĩ cách tự cứu.

Trong lòng Nặc Nặc rét buốt, Trần Thiến! Hóa ra là Trần Thiến!

Trách không được ở địa bàn Cừu Lệ mà Vệ Vịnh lại có thể tiến vào dễ dàng, anh trai Trần Thiến là Trần Mậu có quan hệ mật thiết với Cừu Lệ, người ở đó hơn phân nửa là anh ta quản.

Ả ta túm tóc lôi Nặc Nặc lên, nước lạnh trượt qua mặt cô rơi xuống.

Cô ta cười: "Trần tiểu thư quả thật không nói điêu."

Nặc Nặc nghĩ trong đầu, không rên một tiếng.

Cô đã sớm biết có ngày này, gặp được Cừu Lệ là hạn lớn nhất đời cô.

Cây đao hạn không bổ Cừu Lệ liền bổ cho người xấu số, mà người xấu số - Nặc Nặc may mắn trúng thưởng, vận khí tốt thì sống, không tốt thì đi

chầu trời.

Ả lau khô khuôn mặt tinh xảo của cô: "Tống tiểu thư, vị hôn phu của cô không xem ai ra gì, cô hèn mòn một chút mới có thể khiến đại ca tôi hả giận, chúc cô gặp may."

Thời điểm Nặc Nặc bị bọn họ mang ra ngoài, Vệ Vịnh liếc mắt một cái liền thấy được lông mi còn dính bọt nước của Nặc Nặc.

Má cô bởi vì nước lạnh mà tái nhợt, càng thêm vẻ thanh thuần trắng nõn.

Hắn ngây người vài giây, ngay sau đó cười ha ha: "Quả thật là bảo bối, xinh đẹp, quá xinh đẹp. Trách không được Cừu Lệ muốn cất giấu, Trần Thiến không lừa ông đây."

Cô ả buông Nặc Nặc ra, mang theo người đi ra ngoài. Cửa bị đóng lại, Nặc Nặc lúc trước ngửi phải đồ vật linh tinh, sức lực cạn kiệt.

Cô tận lực bình tĩnh đối mặt Vệ Vịnh, đồng phục to rộng, tay nắm chặt con dao nhỏ.

Quyển sách biến thái, cô hận không thể giải quyết xong đám này.

"Người phụ nữ của Cừu Lệ." Vệ Vịnh liếm liếm môi, "Hắn bảo vệ mày thành như vậy, khẳng định hương vị rất tuyệt."

Tuyệt? Nặc Nặc nghĩ thầm, nếu có thể, cô sẽ làm cho hắn "tuyệt" đến nỗi nhớ cả đời.

Vệ Vịnh thích cô gái giãy giụa phản kháng, chính là Nặc Nặc vẫn không nhúc nhích, trừ bỏ sắc mặt tái nhợt, có chút suy yếu, ánh mắt ngoài ý muốn sạch sẽ kiên định.

Hắn chưa thấy qua thiếu nữ như thế.

Tuyệt sắc, ngây thơ, mềm mại lại quật cường.

Hắn há há cười: "Mày cho rằng Cừu Lệ sẽ đến cứu mày? Một kẻ không coi ai ra gì thì ai có thể đả động hắn? Chờ hắn tới nơi, tao đã làm mày đến thịt nát xương tan rồi."

Nặc Nặc không trông cậy Cừu Lệ tới cứu cô, ngoại trừ gương mặt đẹp trai của Cừu Lệ, toàn bộ đều là cá mè một lứa, chung một mặt hàng.

Vệ Vịnh vớt Nặc Nặc túm lên giường, chân cô không sức lực, bị hắn áp xuống xé rách quần áo phía trước. Nặc Nặc cắn răng khuơ khuơ tay, dao nhỏ bằng bạc cắt ra vệt máu trên mặt Vệ Vinh.

Vệ Vịnh không phòng bị nhưng hắn phản ứng rất nhanh.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, hô đau một tiếng, che lại mặt của mình: "Con khốn!"

Nếu hắn dậy chậm một nhịp, mũi dao sẽ cắm hỏng một con mắt của hắn

Hắn đau không chịu được, vốn chỉ định hù dọa cô, thế mà cô lại dám đâm hắn. Ánh mắt hắn ta dần một hung ác, tát thẳng xuống dưới, cả người Nặc Nặc căng chặt, nghiêng đầu né tránh, vẫn bị đầu ngón tay hắn ma sát, gương mặt cô đau đớn.

Cô bò dậy, nắm chặt dao nhỏ. Trái tim vì sợ hãi đập thình thịch, vì đau mà đôi mắt đã đẫm nước. Nhưng cô sẽ không để đám cặn bã này chạm vào cô.

Chương 31-1: 🍓 : Em ở lại (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Na

Cừu Lệ kéo tay phải đang giấu trong tay áo của cô ra, anh rũ mắt nhìn con dao nhỏ mà sắc lẹm kia.

Nặc Nặc nức nở xong cũng lẳng lặng nhìn anh.

Cừu Lệ không ngốc, sao trên người cô lại luôn mang theo dao, anh chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng biết. Lần trước cô đã đâm cho anh một dao, mẹ Trần nói trên lưng Cừu Lệ đã xuất hiện một vết sẹo mãi mãi cũng không thể mờ.

Nặc Nặc cứ nghĩ anh nhìn thấy con dao này thì sẽ tức giận, nhưng rất lâu sau anh cũng chưa nói gì cả mà chỉ lau khô nước mắt trên má cô.

Sau đó cởi áo khoác choàng lên người Nặc Nặc, gió đêm tháng 11 hơi lạnh, lòng bàn tay cô cũng đang túa ra những giọt mồ hôi lạnh lẽo. Áo của anh rất ấm, vẫn còn mang theo nhiệt độ nóng rực của người đàn ông.

Cừu Lệ cũng không có tịch thu con dao nhỏ của cô.

Anh coi như không có việc gì, người đàn ông cao lớn quay lưng lại với cô rồi ngồi xổm xuống: "Tôi cõng em về."

Lúc ấy đèn đường tối tăm, mà Nặc Nặc cũng chẳng còn sức lực.

Cô ngoái đầu lại nhìn nhìn, không có ai theo kịp.

Cô do dự một chút rồi duỗi tay ôm lấy cổ anh.

Anh cõng cô lên, lưng của người đàn ông rộng rãi, con dao nhỏ mà cô cầm cũng đặt ngay bên cổ của anh.

Chỉ cần cô tàn nhẫn một chút, dùng sức một chút, lưỡi dao mỏng mà sắc lẹm kia có thể cắt qua động mạch của anh.

Cô thật sự chán ghét thế giới này, cũng ghét tất cả mọi thứ. Chỉ cần nam chính còn sống thì anh sẽ mãi dây dưa với cô không thôi, mọi chuyện không hay cũng sẽ nối gót ập tới.

Anh giống như không thèm để ý đến nguy hiểm, cũng không tự hỏi cô gái trên lưng chán ghét anh đến mức độ nào. Cô hận anh không thể chết ngay lập tức, tuy anh biết vậy nhưng bước chân vẫn cực kì trầm ổn.

Áo khoác của anh bao bọc lấy thân thể của cô, cả đường đi không ai hỏi ai câu nào.

Nặc Nặc không biết suốt chặng đường mình đã nghĩ cái gì, sau đó tác dụng của thuốc phát tác, cô cứ thế ngủ thiếp đi trên lưng anh.

Lúc cô tỉnh lại, mẹ Trần đang đắp chăn cho cô.

Cô dụi dụi mắt, giọng nói hơi khàn: "Mẹ Trần, mấy giờ rồi ạ?"

"Cô chủ, 5 giờ sáng rồi ạ."

Nặc Nặc vừa thấy ngoài cửa sổ lộ ra ánh sáng nhạt, quả nhiên chân trời mới hơi hửng sáng.

Mẹ Trần nói: "Tôi đã giúp cô chủ xin nghỉ rồi, cô cứ ngủ thêm một lát nữa đi."

"Cừu Lệ đâu rồi?"

"Sau khi đưa cô về thì ngài ấy ra ngoài luôn, đến bây giờ vẫn chưa về."

Nặc Nặc nhẹ nhàng ho khan vài tiếng: "Thôi không cần đâu, con không mệt lắm, dậy luôn cũng được ạ."

Nặc Nặc đi chân trần xuống giường, cô nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất, chỉ thấy dưới biệt thự là một đám vệ sĩ mặc vest đen đang đứng thẳng tắp,

nhưng trong đó lại không có Đỗ Nhất.

"Đỗ Nhất đâu rồi?"

Mẹ Trần nghiêm mặt: "Cậu ta không bảo vệ tốt cô nên cậu chủ bảo cậu ta về nhà rồi."

Nặc Nặc không nói gì nữa, người đi theo Cừu Lệ nhiều năm như Đỗ Nhất cũng bị anh khai trừ, vậy thì kết cục của tên Vệ Vịnh kia... cô không cần nghĩ cũng đoán được.

Không có nữ chính Tống Liên tham dự mà kết cục của phần lớn người trong sách lại tương đồng nhau.

Lông mi của Nặc Nặc khẽ run lên, vậy còn Trần Thiến?

Rất nhanh cô sẽ biết. Buổi chiều ngày hôm sau, Trần Mậu quỳ gối ở bên ngoài biệt thự.

Nặc Nặc vừa tản bộ về, người đàn ông mặt không bao giờ đổi sắc lại quỳ xuống dập đầu 3 cái với cô.

Cô ngẩn người, vội vàng lui về phía sau.

Trần Mậu nhìn cực kì mỏi mệt: "Tôi tới đây để xin lỗi cô chủ, Trần Thiến không hiểu chuyện mới làm ra những việc như vậy. Xin cô chủ nói giúp cho nó, khuyên Cừu thiếu để cho nó một con đường sống. Tôi sẽ đưa nó ra nước ngoài, cả đời này cũng không để nó xuất hiện trước mặt cô chủ nữa."

Nặc Nặc rũ mắt: "Cô ta bây giờ đang bị làm sao?"

Trần Mậu im lặng một lát rồi nói: "Ở bệnh viện tâm thần."

"Trần Mậu, tôi sẽ không cầu xin giúp anh. Nếu hôm qua Cừu Lệ không tới, thì tôi sẽ chết."

Trần Mậu đột nhiên ngẩng đầu, Nặc Nặc cũng rất bình tĩnh: "Vệ Vịnh là người như thế nào hẳn anh cũng biết. Rơi vào tay hắn sẽ có kết cục gì thì anh cũng rõ hơn tôi nhiều. Trần Thiến không đáng thương, ai cũng phải trả giá cho hành động mà mình gây ra. Nếu người hôm qua rơi vào tay Vệ Vịnh là Trần Thiến thì liệu anh sẽ cảm thấy người hại em gái mình nên được tha thứ sao?"

Giọng nói của Trần Mậu khàn khàn, rất lâu sau mới đứng lên: "Tôi biết rồi."

Nhưng không kìm nổi bi thương trong lòng, hắn ta quay đầu lại: "Cô Tống."

Nặc Nặc ngước mắt nhìn hắn ta.

Trần Mậu nói: "Tôi chỉ có mỗi một người em gái, lúc Thiến Thiến mười tuổi đã quen Cừu thiếu, tuy tính tình của nó có kiêu căng nhưng vẫn luôn đối xử rất tốt với ngài ấy. Nhưng tối qua, lúc nó bị người ta mang đi, ngay cả liếc nó một cái mà Cừu thiếu cũng không thèm." Hắn cười khổ: "Ngay cả liếc mắt một cái cũng không."

Nặc Nặc lẳng lặng nhìn hắn.

Mẹ Trần nhíu mày: "Trần Mậu, cậu nói nhiều quá rồi đấy."

Trần Mậu nho nhã lễ độ khom lưng: "Xin lỗi."

Chờ hắn đi rồi, mẹ Trần mới nói: "Cô chủ, chúng ta về thôi, cô đừng nghe người ngoài nói bậy. Cừu thiếu là người thế nào tôi hiểu rất rõ, ngài ấy nhất định sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cô."

Nặc Nặc nhợt nhạt cong môi: "Con biết rồi."

Trần Mậu là người thông minh, hắn không phản lại được Cừu Lệ cũng chẳng cứu được Trần Thiến, nhưng hắn có thể gieo một cây gai nghi ngờ trong lòng Nặc Nặc.

Để cô biết rằng, Cừu Lệ có thể đối xử lạnh nhạt vô tình với người đã quen biết bao nhiêu năm, thì một ngày không xa Nặc Nặc cũng là người tiếp theo nhận hậu quả như vậy.

Chỉ là hắn tính sai rồi, nếu Nặc Nặc yêu Cừu Lệ thì sau khi nghe mấy lời hắn nói sẽ bắt đầu sợ hãi, trong lòng cũng có khúc mắc.

Đáng tiếc là cô không yêu Cừu Lệ.

Một người không liên quan gì đến cô trong tương lai, thì chuyện anh đa tình hay vô tình cô cũng chẳng quan tâm.

1243 words

22/06/2021

Chúc mừng sinh nhật Sel ❤️

Chương 31-2: 🍓 : Em ở lại (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Sel

Cừu Lệ vẫn không trở về, Nặc Nặc nghỉ ngơi một thời gian rồi bắt đầu đi học lại.

Nhờ phúc của Cừu Lệ mà giờ Nặc Nặc đã trở thành người nổi tiếng trong trường học.

Lúc cô đi ở trên đường đã phát hiện có rất nhiều người nhìn mình.

Còn có thể ngẫu nhiên nghe được mấy chữ như "siêu xe", "soái ca", "Cừu tổng".

Nặc Nặc đi vào phòng học, Lữ Tương có chút không được tự nhiên, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi cô: "Nặc Nặc, bây giờ cậu là người siêu cấp có tiền, cậu vẫn coi mình là bạn sao?"

Nặc Nặc không nhịn được cười: "Chúng ta là bạn với nhau cả đời!"

Lữ Tương nghe vậy thì không còn thấp thỏm nữa, sau đó lại vui vẻ tám chuyện với cô: "Hôm qua cậu không đi học nên không biết thôi, sắc mặt của Chu Hạ khó ngửi cực kì, bởi vì dám ác ý phỉ báng cậu lên cậu ta phải lên diễn đàn Tieba của trường để xin lỗi. Đám bạn của cậu ta cũng chẳng dám nói chuyện với cậu ta. Đáng đời lắm."

Chuyện này không ngoài ý muốn của Nặc Nặc, những việc thế này không gạt nổi Cừu Lệ, sinh hoạt của cô đều được anh giám sát chặt chẽ.

Sau đó Lữ Tương lại do dự, kéo kéo ống tay áo của Nặc Nặc: "À Hàng Duệ... Hai ngày nay cậu ấy không có tới trường. Giáo viên nói cậu ấy không xin nghỉ. Cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thật ra những lời cô nàng nói rất mập mờ, chuyện Hàng Duệ ôm Nặc Nặc đến phòng y tế lần

trước đã bị đ`ồn khắp nửa trường. Nếu Nặc Nặc có quan hệ với Cừu tổng, thì Cừu Lệ sẽ dễ dàng buông tha cho Hàng Duệ sao?

Hàng Duệ là học sinh giỏi đứng đ`ầu trường, không có khả năng nghỉ học không lí do.

Nặc Nặc bỗng nhiên quay đ`ầu lại, quả nhiên chỗ ng`ồi của cậu trống không.

Bạn ng`ồi cùng bàn của Hàng Duệ thấy cô quay lại nhìn thì kinh ngạc, ánh mắt cũng quái quái.

Xem ta không chỉ có mình Lữ Tương nghĩ vậy, mà có rất nhi`ều bạn học khác cũng có chung suy đoán.

Nặc Nặc có chút hoảng hốt, trong lòng lại nôn nóng. Hàng Duệ bị sao vậy? Chuyện này cứ lẩn quẩn mãi khiến cô cả buổi sáng đi học mà chẳng vào được chữ nào.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ tối qua Cừu Lệ phát hiện trong người cô có dao nhỏ, anh không trút giận lên người cô mà lại đi phát tiết lên người khác?

Cừu Lệ không phải người tốt, Nặc Nặc biết như vậy.

Anh là người vừa keo kiệt vừa âm ngoan, nếu anh không buông tha Hàng Duệ thì sao cậu có thể chạy trốn được?

Vất vả lắm cô mới nhịn được đến lúc tan học.

Nếu nói Chu Hạ và Tr`ần Thiến là phạt đúng người đúng tội, nhưng Hàng Duệ có làm sao gì đâu? Cậu không làm sai gì cả!

Giữa trưa tan học Nặc Nặc v`ề nhà, Cừu Lệ cũng đã v`ề.

Đã g`ần hai ngày không gặp anh, người đàn ông ng`ồi vắt chân trên sopha, trong tay đang c`ầm văn kiện, vừa thấy cô đi vào, anh theo bản năng

mà ngẩng đầu lên, sau đó ánh mắt cầm lòng không đậu mà trở nên mềm mại.

"Nặc Nặc, lại đây!"

Nặc Nặc đi tới, phát hiện trong tay anh còn có một cái hộp nhỏ.

"Mở ra xem đi."

Nặc Nặc do dự một chút, sau đó mở cái hộp màu hồng nhạt ra.

Bên trong là một chiếc vòng tay cực kì tinh xảo, không biết làm bằng nguyên liệu gì, mặt trên được khảm một bông hoa nhỏ bằng đá quý.

Cừu Lệ cầm vòng tay rồi nhẹ nhàng ấn nút rồi nắm lấy tay cô, để vân tay của cô chạm nhẹ vào viên đá. Vòng tay mở ra một khe hở, bên trong là một lưỡi dao sắc bén.

Nặc Nặc nhìn anh, trong nhất thời không dám nói gì cả.

Anh muốn làm gì? Thu sau tính sổ sao?

Cừu Lệ đưa vòng tay cho cô: "Con gái không nên lúc nào cũng mang theo dao, nếu gặp phải người xấu, bị phát hiện mang dao theo thì người gặp nguy hiểm chính là em đấy. Em đeo cái này vào đi."

Nặc Nặc ngơ ngẩn, trong lòng có chút mờ mịt cùng nhút nhát.

Anh bị sao vậy?

Chẳng lẽ anh không sợ cô sẽ dùng con dao này để giết chết anh khi anh có hành vi mất khống chế với cô sao?

"Nặc Nặc."

Cô ngước mắt nhìn.

Cừu Lệ cười: "Đừng sợ tôi được không, nếu như vậy khiến em có cảm giác an toàn thì tôi cho em, em muốn gì tôi cũng cho em hết."

Nặc Nặc nắm lấy chiếc vòng tay kia, có chút sợ tình cảm của anh.

Anh khẽ cười nói: "Em cho tôi một cơ hội được không? Nếu ngày nào đó tôi làm trái tim em bị tổn thương, thì em hãy dùng con dao này giết tôi."

Nặc Nặc không muốn nhận, cô ngước mắt nhìn anh.

Chẳng qua mới nhìn nhau vài giây, cô lại thấy ánh mắt anh dần thay đổi, cuối cùng lại trở thành một ánh mắt đầy áp lực và khát vọng.

Nặc Nặc: "..."

Nam chính vẫn là một tên nam chính có bệnh mà thôi.

Cô không chịu nổi nữa mà dời mắt đi.

Mấy ngày nay Cừu Lệ biến mất, hoá ra là để làm cái vòng này.

Nặc Nặc thở dài, lại nhớ tới chuyện của Hàng Duệ, trong lòng càng thêm bất an.

Cô vẫn quyết định quay đầu lại nhìn anh: "Cừu Lệ, anh lợi hại như vậy chắc anh biết Hàng Duệ ở đâu nhỉ?"

Ý cười trong mắt anh dần tan biến rồi trở nên lạnh lẽo, sắc mặt cũng lãnh đạm, giống như đang ẩn nhẫn tức giận.

Nặc Nặc nhỏ giọng nói: "Hàng Duệ không đi học, tôi đã nói là tôi và cậu ấy không có quan hệ gì cả. Chẳng qua cậu ấy từng giúp đỡ tôi nên tôi vẫn luôn cảm thấy biết ơn cậu ấy. Tôi cũng không có ý nghi ngờ anh, nhưng tôi thật sự muốn biết bây giờ cậu ấy thế nào."

Anh cong cong môi mang theo vài phần trào phúng: "Không có ý nghi ngờ tôi?"

Nặc Nặc gật đầu, ánh mắt sạch sẽ, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, nhận ân huệ của người khác thì sẽ ghi nhớ ngàn năm mà."

Cừu Lệ cười, cúi người tới gần cô: "Nặc Nặc, em biết tôi ghét nhất cái gì không?"

Ánh mắt của anh có chút nguy hiểm, Nặc Nặc thật sự sợ bộ dáng âm tình bất định của anh, giây trước còn nhu tình như nước, giây sau thôi đã hận như không thể lấy mạng của cô.

Cô không biết, thật ra cô không hề hiểu anh. Chỉ biết anh để ý đến vấn đề tuổi tác, cho nên từ đó về sau cũng không dám nhắc tới nữa.

"Tôi ghét nhất chính là, mỗi khi em nhìn tôi lại đều nghĩ tới người đàn ông khác." Anh nhẹ nhàng vuốt ve khoé mắt cô: "Nhận ân huệ của người khác thì sẽ ghi nhớ ngàn năm, vậy cả đời này tôi đều đối xử tốt với em, ít nhất em cũng nên nhìn tôi kĩ một chút được không?"

Nặc Nặc nhịn không được lùi về sau vài bước.

Bây giờ anh rất đáng sợ.

Cừu Lệ cong môi: "Được rồi, nếu em muốn biết thì để tôi đưa em đi."

Trong lúc bọn họ đang chạy xe trên đường, Cừu Lệ đột nhiên lên tiếng: "Nặc Nặc, tháng sau sang năm em sẽ thi đại học đúng không?"

Không hiểu sao Nặc Nặc lại khẩn trương, cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh nhìn cô nói: "Còn sáu tháng nữa, nửa năm."

Sau đó anh dụ dỗ cô: "Tôi sẽ để tên Hàng Duệ kia được yên ổn, cử cậu ta đến trường đại học nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp cũng có tương lai ngời ngời, cả đời này đều như diều gặp gió có được không?"

Nặc Nặc trừng lớn mắt nhìn anh.

Không phải chứ? Cừu Lệ lại tốt bụng như vậy sao? Hơn nữa anh vẫn luôn không quan tâm chuyện học và thi cử của cô, Nặc Nặc còn cho rằng mình có thể trộm rời đi. Bây giờ anh lại cảnh giác khiến cô xù lông lên như một chú thỏ nhỏ.

Hầu kết của anh khẽ nhúc nhích: "Cậu ta sẽ sống thật tốt. Em ở lại, đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi tôi, ở lại bên tôi đi."

1513 words

01/07/2021

Chương 32-1: 🍓 : Làm nũng (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Chee

Nặc Nặc cúi đầu, thật ra cô không thích nói dối, nhưng từ khi cô xuyên vào quyển sách này, những lần cô nói dối còn nhiều hơn cả nói thật.

Ở lại là chuyện không thể nào.

Cho dù không muốn về nhà thì sớm muộn gì cô cũng phải rời khỏi Cừu Lệ. Thương tổn mà anh gây ra cho cô đã không còn cách nào để quên đi, cô cũng không thích mẫu người đàn ông kiêu căng tự cho mình là đúng như anh.

Cô không nói lời nào, lẳng lặng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Tháng 11, bầu trời vẫn luôn xám xịt, có lẽ mùa đông năm nay sẽ rất lạnh.

Nhà của Hàng Duệ ở trong một tiểu khu có hoàn cảnh không tệ lắm.

Xe của Cừu Lệ trực tiếp chạy vào, dọc theo đường đi không ít người mải đưa mắt nhìn theo chiếc siêu xe sang trọng của bọn họ.

Nặc Nặc có chút khẩn trương, cô không trả lời câu hỏi của Cừu Lệ nên sắc mặt anh bắt đầu lạnh đi.

Nhưng anh chịu đưa cô đến đây thì đã chứng minh chuyện Hàng Duệ không đi học không liên quan tới anh.

"Dừng xe lại đi ạ."

Tài xế nghe thấy nhưng cũng không dám dừng lại, rốt cuộc Cừu thiếu còn ở trên xe nên không thể nghe theo lệnh của cô chủ được.

Cừu Lệ liếc Nặc Nặc một cái: "Dừng đi."

Nặc Nặc vội mở cửa xuống xe: "Bên ngoài lạnh lắm, tôi tự đi xem là được rồi."

Thật ra cô chưa từng tiếp xúc quá gần gũi với người khác phái bao giờ, bởi vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nên vẫn luôn dốc sức làm việc, chưa từng yêu đương, càng không biết tại sao sắc mặt của anh lại trầm xuống.

Trong lòng Nặc Nặc hơi khiếp, cô nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy anh đi với tôi được không?"

Cừu Lệ bước xuống xe.

Anh cũng không nói lời nào, cường thế dắt tay cô đi vào bên trong.

Tay của cô ấm áp, mà tay anh lại hơi lạnh.

Nặc Nặc càng tới gần toà nhà kia, trong lòng lại nghĩ đến cốt truyện của cuốn sách này.

Sau khi nguyên thân cùng Hàng Duệ chạy trốn, bởi vì cậu bị tàn tật nên người nhà cậu ép nguyên thân phải chăm sóc cậu. Vốn dĩ tính tình của nguyên chủ cũng quật cường nên dứt khoát đồng ý. Nhưng sau này không thể chịu nổi khổ cực nên mới cảm thấy hối hận.

Nặc Nặc nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh lợi hại như vậy, nhất định sẽ biết hoàn cảnh quẫn bách của nhà Hàng Duệ.

Mỗi ngày tới trường học, dưới lớp vải của bộ đồng phục là những vết thương chồng chất.

Nếu không phải Cừu Lệ ra tay thì nhất định người thân của cậu có vấn đề. Thiếu niên ở tuổi này rất tự tôn và quật cường, tuyệt đối sẽ không để người khác biết những chuyện xấu trong nhà mình.

Sau khi cô suy nghĩ cẩn thận lại, trong lòng lo sợ không yên, đột nhiên không muốn đi nữa.

Cô lui một bước, nhẹ nhàng kéo tay Cừu Lệ: "Chúng ta về đi, không đi nữa."

Cừu Lệ ngoái đầu nhìn cô.

Mắt đen của anh thâm thuý, lộ ra vài tia châm chọc. Bỗng nhiên anh áp cô vào ven tường: "Tới cũng tới rồi, không đi xem sao được?"

Nặc Nặc biết người đàn ông này đã hiểu rõ ràng mọi chuyện.

"Anh biết hoàn cảnh của cậu ấy đúng không?"

"Tôi nói em tin sao?"

Mắt hạnh của cô hơi chớp: "Ừm!"

Trái tim của anh nhảy dựng, bị bộ dáng đáng yêu của cô làm cho choáng váng. Ngay sau đó anh lại cười lạnh, đáng yêu gì chứ, đây là cô muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho Hàng Duệ mà thôi.

Anh nửa kéo nửa ôm cô đi: "Ngoan nào, chúng ta tới xem."

Nặc Nặc biết sẽ có chuyện không hay nên giãy giụa: "Không đi, Cừu Lệ, chúng ta không đi được không?"

Động tĩnh lớn như vậy khiến mấy người đi ngang qua cũng tò mò ngó mắt nhìn.

Một tay Cừu Lệ ấn đầu cô vào trong ngực mình, sau đó lạnh lùng liếc bọn họ một cái.

Người nọ sợ tới mức vội chạy đi, ai vậy chứ, xem một tí cũng không cho xem. Hung dữ thật.

Nặc Nặc không chịu nổi anh phát bệnh thần kinh, cà vạt của Cừu Lệ còn chưa cởi ra, cô từ trong lồng ngực anh mà ngẩng đầu lên, một phen giữ chặt lấy cà vạt, giọng nói mềm mại: "Không đi!"

Cô dùng sức không nhẹ, hô hấp của anh cứng lại. Rũ mắt nhìn cô, bộ dáng của Nặc Nặc có chút uất ức mà túm cà vạt, không hề có chút nào gọi là tiếc sức. Nhưng cô như vậy đối với anh lại giống như đang làm nũng.

Anh nhịn không được cong cong môi.

Nặc Nặc bị nụ cười của anh làm cho sởn tóc gáy, đúng là bệnh tâm thần, cả đời này cô cũng không hiểu nổi mạch não của anh.

Cô biết Cừu Lệ thích giọng điệu kiểu này nên nhịn xuống cảm giác muốn nôn mà cẩn thận hỏi lại: "Có được không?"

Anh yêu chết dáng vẻ đáng yêu khi làm nũng này của cô.

Cũng không chê cô lỗ mãng.

Một tay anh bao lấy bàn tay nhỏ của cô, giọng nói khàn khàn: "Được!"

Khi bọn họ trở lại xe, Cừu Lệ mới nói: "Đưa đây."

Vệ sĩ đi theo lập tức lấy ta một tập văn kiện đưa cho Nặc Nặc.

Lúc cô mở ra, nhìn đến nỗi ngây người.

Đây chính là báo cáo về tình trạng của Hàng Duệ mấy ngày gần đây.

Cô càng đọc càng trầm mặc.

Chỉ ngay ngày hôm trước thôi, mẹ của Hàng Duệ đã nhảy lầu tự tử.

Từ tầng cao nhất của tiểu khu nhảy xuống, tắt thở ngay tại chỗ.

Nguyên nhân là bị bạo lực gia đình thường xuyên, tinh thần thất thường.

Bố Hàng Duệ uống say là lại đánh hai mẹ con cậu.

Nói mẹ cậu ngoại tình, Hàng Duệ không phải con ông ta.

Mà bu ồn cười chính là trong bản báo cáo này của Cừu Lệ, Hàng Duệ lại chính là con ruột của ông ta.

Nặc Nặc lật sang trang tiếp theo, vừa nhìn thấy ảnh chụp đã ngây ngẩn.

Là một tấm ảnh chụp lại cảnh mẹ của Hàng Duệ được khiêng đi, trong đám người nhốn nháo vây xem, Hàng Duệ đứng cách xa đám đông ấy, không có biểu cảm gì nhưng nước mắt lại chảy đ ầy mặt.

Đây hẳn là thời khắc cậu chật vật đau khổ nhất.

Cậu khóc.

Cho nên cậu không đi học, là muốn che chắn mọi ác ý đến từ phía "người ngoài".

Nặc Nặc chớp mắt, mũi chua xót.

Cô tưởng cô đã hiểu, từ trước tới nay cô chỉ cho rằng đây là thế giới tổng tài bá đạo ngốc nghếch.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn như vậy, từ ngày cô xuyên vào quyển sách này, mỗi người ở đây đ ều có máu có thịt, có cảm xúc có tình yêu.

Cô chỉ biết mọi chuyện trong sách đ ều dễ hiểu dễ miêu tả, lại không biết hết thảy đ ều có nguyên nhân.

Nặc Nặc đã đoán được chân tướng.

Sau khi nguyên chủ gả cho Hàng Duệ, nhất định cũng đã bị bố của cậu hành hạ. Ông ta một người xấu xa không có tình người, ngay cả vợ cùng con trai mình con ra tay được huống chi một người ngoài như nguyên chủ.

Mà Hàng Duệ tàn tật lại không có cách nào bảo vệ cô ấy, cho dù có yêu đến mấy thì cũng bị sự đau đớn cùng khổ cực mài mòn.

Có lẽ sau này Hàng Duệ cũng sẽ hận cô ấy, vì nguyên chủ mà cậu mới bị tàn tật.

Cuối cùng nguyên chủ không thể chịu nổi cuộc sống như vậy nữa.

Bởi vì phản bội Cừu Lệ nên cô cùng Hàng Duệ không có nơi nào nhận vào làm. Không có tiền lại thường xuyên bị đánh đập, còn phải đối mặt với người chồng tàn tật như Hàng Duệ, chạy không thoát mà đi cũng không được.

Bàn tay đang cầm tài liệu của Nặc Nặc cũng run rẩy.

"Sao? Em đau lòng?"

Giọng nói lạnh băng của người đàn ông bên cạnh khiến cô lấy lại tinh thần.

Nặc Nặc ngước mắt nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu: "Cừu Lệ, về nhà đi."

Hàng Duệ không muốn người khác đồng tình, cậu chỉ muốn tự mình vạch ra một con đường sống. Có lẽ năm đó cậu đưa nguyên chủ chạy trốn không phải vì tình yêu giữa hai người sâu đậm, mà cậu chỉ hy vọng sẽ có người sống như mẹ của cậu.

Trên đường trở về, ngoài trời có mưa nhỏ.

Nặc Nặc nhẹ giọng nói: "Cừu Lệ."

Người đàn ông rũ mắt nhìn cô.

"Cả đời này tôi sẽ không yêu Hàng Duệ." Cô nhẹ giọng: "Cũng sẽ không thích cậu ấy. Anh yên tâm đi."

Nặc Nặc nghĩ, nếu nguyên chủ còn tâm nguyện cuối cùng thì có lẽ cô ấy muốn sống lại một lần nữa, để không có quan hệ gì với thiếu niên kia. Lúc đó cậu sẽ đi trên con đường của riêng cậu, hoá kén thành điệp, kiên định đi về phía trước.

Người đàn ông nhéo cằm cô, tựa hồ như muốn nhìn thấu đôi mắt của Nặc Nặc: "Em không lừa ông đây chứ?"

"Ư!"

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không yêu anh.

04/07/2021

1666 words

Chương 32-2: 🍓 : Làm nũng (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mei

Qua một tuần Hàng Duệ lại đi học như bình thường,

Cậu gầy đến đáng sợ, chủ nhiệm lớp Triệu Lệ đại khái cũng biết tình hình nhà cậu nên chỉ dám thở dài trong lòng.

Lữ Tương nhỏ giọng hỏi Nặc Nặc: "Cậu có biết Hàng Duệ bị sao không? Nhìn có vẻ là tâm trạng không được tốt, với cả còn gầy đi rất nhiều."

Nặc Nặc nắm chặt bút: "Mình không biết."

Hàng Duệ càng ngày càng chăm chỉ học tập hơn.

Từng ngày từng ngày cũng cứ như vậy mà trôi qua trong yên bình.

Nặc Nặc không có đeo vòng tay mà Cừu Lệ tặng, giờ đã tới tháng 12 nên thời tiết đã hoàn toàn trở lạnh. Ngoài đường gió thổi rất lớn, mọi người ra ngoài đều không quên mang theo khẩu trang.

Cừu Lệ vẫn là tây trang áo sơmi, giống như không biết lạnh.

Nặc Nặc sợ lạnh.

Cô mặc một chiếc áo lông màu vàng nhạt, trên mũ áo còn có hai quả cầu nho nhỏ rất đáng yêu.

Mẹ Trần nhịn cười, Nặc Nặc vốn đã có dáng người nhỏ nhắn dễ cưng, từ lúc trời trở lạnh, cô mặc quần áo dày lại càng đáng yêu hơn, khiến người ta chỉ muốn dùng sức ôm vào trong lòng mà xoa nắn.

Hai tháng ở chung với nhau nên hai chú chó becgie Đức kia cũng quen với Nặc Nặc, không h`ê dùng ánh mắt cảnh giác để nhìn cô nữa. Nặc Nặc cũng không còn sợ như trước nữa, thi thoảng còn cho chúng nó ăn.

Trong khoảng thời gian này cuộc sống của Nặc Nặc vô cùng thoải mái nhẹ nhàng bởi vì Cừu Lệ rất ít khi v`ê nhà, anh đang cực kì bận rộn.

Mẹ Tr`ần nói năm nào g`ần đến Tết anh cũng bận như vậy.

Từ đây Nặc Nặc lại có nhi`êu thêm một nguyện vọng.

Cô ước gì ngày nào cũng là Tết thì tốt r`ôi.

Tới đêm Bình An hôm ấy, Tống Chiêm đến biệt thự thăm cô.

Người cha tự tay dâng con gái mình lên cho Cừu Lệ, đây vẫn là l`ân đ`âu tiên tới cửa chào hỏi.

Ông ăn mặc rất nghiêm trang như chuẩn bị gặp lãnh đạo. Vừa biết Cừu Lệ không có ở biệt thự, Nặc Nặc đang học bài trong phòng, ông thở dài.

Đứa con gái ngốc này của ông đúng là không biết lấy lòng người khác.

Mẹ Tr`ần cũng không cho Tống Chiêm sắc mặt tốt, bình tĩnh nói: "Nếu ngài Tống đến tìm Cừu thiếu thì cậu chủ không có ở đây. Ông có thể đến thăm hỏi vào ngày khác."

Tống Chiêm lúng túng: "Tôi đến thăm Nặc Nặc."

Đúng lúc Nặc Nặc vừa xuống l`âu.

Thật ra tính tình cô khá tốt, Tống Chiêm là ba ruột của nguyên thân chứ không phải của cô, cho nên yêu hận cũng không quá mãnh liệt.

"Nặc Nặc, dạo này con có khỏe không?"

Mẹ Tr`ần lạnh mặt, ở một bên như hổ rình m`ồi, như sợ rằng Tống Chiêm sẽ dạy hư bảo bối nhỏ nhà Cừu Lệ.

"Khá tốt ạ."

"Đêm nay là đêm Bình An, ba có quà muốn tặng con, con xem có thích không?"

"Cảm ơn ba."

Trong lúc nhất thời Tống Chiêm không nói gì, qua một lát ông mới nói: "Lúc nào Cừu tổng cũng bận vậy à? Con ở nhà một mình suốt sao?"

"Còn có mẹ Trần mà."

"..."

Tống Chiêm cứng họng: "Cừu tổng là chồng tương lai của con, con cũng phải săn sóc cậu ấy một chút, không uổng công cậu ấy tốt với con như vậy."

Nặc Nặc muốn cười, cô chớp chớp mắt: "Anh ta đối xử với ba cũng tốt lắm sao?"

Tống Chiêm nén giận, nhưng rốt cuộc lại không trách cô được chuyện gì, rốt cuộc những hành động của Cừu Lệ trong thời gian vừa qua đã chứng tỏ anh thích Nặc Nặc đến cỡ nào.

Tống Chiêm không biết nói gì nữa nên đành đi về.

Nặc Nặc lên lầu cầm một cái túi nhỏ xuống dưới rồi đưa cho mẹ Trần: "Đây là con tặng mẹ Trần, hy vọng mẹ Trần sẽ luôn bình an."

Nếu không phải được mẹ Trần chăm sóc thì chắc cô đã sớm chết vào cái đêm phát sốt ấy.

Vẻ mặt cứng đờ quanh năm của bà lúc này lại hơi giật giật, mở túi ra mới biết là một đôi găng tay.

Nặc Nặc nói: "Năm nay rất lạnh, sáng ra mẹ Trần nhớ đeo nha."

Bởi vì Cừu Lệ không cho phép người làm ở lại nên mỗi sáng mẹ Trần đều đến rất sớm.

Sáng sớm là lúc lạnh nhất, tay bà cũng đã nứt ra.

"Cảm ơn cô chủ."

Nặc Nặc cười bảo bà không cần xcarm ơn, cô vừa định về phòng làm tiếp đề toán thì mẹ Trần đã giữ lấy cô: "Cô chủ."

"Dạ?"

"Tối nay cô hãy đến công ty gặp Cừu thiếu đi."

Nặc Nặc ngẩn người.

Mẹ Trần nói: "Gần đến Tết nên rất bận, ngày nào cậu ấy cũng tăng ca, tính tình của cậu ấy trong thời gian này cũng không tốt, đám người Tiểu Phong cũng bị cậu ấy mắng cho phát khóc."

Nặc Nặc cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Mẹ Trần thở dài, cô chủ rất biết cách quan tâm người khác khiến cho người ta ấm áp, nhưng cố tình cô lại cực kì ghét Cừu Lệ.

"Mẹ Trần là vì muốn tốt cho cô, chẳng sợ sau này cô sẽ vào đại học, nhưng nếu Cừu thiếu còn so đo thì cuộc sống của cô chắc chắn không yên bình. Cô chịu khó dỗ dành cậu ấy một chút thì cậu ấy sẽ cưng cô lên tận trời."

Bà dừng một chút rồi nói: "Cô chủ, tôi đi theo Cừu thiếu nhiều năm rồi nên nhịn không được muốn khuyên cô, Cừu thiếu không muốn từ bỏ cô nghĩa là vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ. Dựa theo tính cách của cậu ấy thì cô càng phản kháng cậu ấy sẽ càng nắm chặt. Nếu cô thật sự không muốn thì có thể thử cách khác."

Dựa theo tính tình của anh, càng phản kháng anh lại càng nắm chặt, Nặc Nặc có chút đồng tình với ý kiến này.

Rốt cuộc tư duy của tên có bệnh tâm thần không giống với người thường, bá đạo tổng tài càng không chiếm được lại càng muốn chiếm. Nếu anh thật sự không muốn buông tha cô thì dù có chạy đi đâu cô cũng chẳng thể thoát nổi.

Thử cách khác?

Nặc Nặc mang găng tay đeo khẩu trang, ôm quả táo đứng trước tòa cao ốc của Cừu thị, cô mới mờ mịt nhìn xung quanh.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, làm như vậy có thể thành công sao?

1116 words

17/07/2021

Chương 33: 🍓 : Cúp điện

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Chee

Đến Cừu thị để gặp Cừu Lệ không phải chuyện dễ dàng gì.

Lễ tân cùng bảo vệ ở dưới tầng 1 đều đang tăng ca.

Lúc Nặc Nặc còn đang do dự, bọn họ cũng đang nhìn về phía cô.

Thiếu nữ 18 tuổi bởi vì sợ lạnh nên xõa tóc ra, những lọn tóc mềm mại ngoan ngoãn rũ ở trên vai.

Áo lông màu vàng, hai quả cầu bằng nhung bị gió thổi cũng hơi đung đưa.

Nặc Nặc đeo găng tay cùng khẩu trang ra ngoài, mẹ Trần còn sợ cô lạnh nên đã quàng thêm cho cô một chiếc khăn len màu trắng gạo.

Bây giờ cả người cô chỉ có đôi mắt to tròn ngập nước là lộ ra bên ngoài.

Cô chưa từng tới công ty nên cũng chẳng có ai ở đây quen biết cô.

Bảo vệ nhìn cách ăn mặc của cô là đoán được cô vẫn là học sinh cấp ba, không biết bọn họ có nhận ra được đám bảo an đi theo sau cô chính là người của Cừu Lệ không. Vì sai lầm lúc trước của Đỗ Nhất nên Cừu Lệ đã tức giận mà thay một loạt bảo an mới để đi theo bảo vệ cho Nặc Nặc.

Các nhân viên an ninh chỉ có thể đoán già đoán non không biết cô là vị tiểu thư nhà giàu nào.

Giống như Trần Thiến vậy, nghĩ mọi cách để được gặp Cừu Lệ.

Bọn họ hơi rùng mình, lại là một cô gái ngây thơ muốn bám theo Cừu thiếu.

Bảo an đi theo cô đã được thay mới hoàn toàn, hiện giờ người đứng đầu tên là Tiết Tán. Lấy chuyện lúc trước làm gương, bây giờ bọn họ càng thêm cẩn thận, thấy Nặc Nặc ôm quả táo đứng ở trong gió lạnh đã vài phút thì nhịn không được tiến lên khuyên: "Hay là cô chủ đi lên đi? Bên ngoài lạnh lắm."

Nặc Nặc cũng cảm thấy cả một đám người cứ đứng im ở ngoài trời đêm với cô quả thật rất ngốc.

Cô gật gật đầu.

Tiết Tán gọi cho Cừu Lệ.

Nặc Nặc nghiêng đầu nhìn, đột nhiên cô lại nhớ tới ngày đó Vệ Vịnh đã từng nói rằng Cừu Lệ tự cao tự đại không coi ai ra gì, lúc làm việc cũng không bao giờ để ý đến ai. Chờ Cừu Lệ tới cứu cô là chuyện không có khả năng.

Nhưng ngày hôm ấy Cừu Lệ đến rất nhanh.

Mà bây giờ Tiết Tán lại trực tiếp gọi cho anh, chứng tỏ anh rất để ý tới chuyện của cô.

Ít nhất là Cừu Lệ cũng không phải người không coi ai ra gì.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Tiết Tán nói: "Cô chủ cứ thế đi lên là được."

Bảo an cùng lễ tân nhận được lệnh thì ánh mắt nhìn Nặc Nặc cũng thay đổi. Thật ra bọn họ không biết boss mình có vị hôn thê, nhưng mà mọi người đều biết bây giờ boss đang mắng chửi nhân viên trong cuộc họp.

Tính tình Cừu Lệ rất kém, trong buổi họp thường niên phòng tài vụ và kế toán lại nộp bản báo cáo sai lệch thông tin. Những năm trước công ty

còn mở vũ hội rồi tiệc tối, cuối năm còn có khen thưởng cực kì phong phú, nhưng năm nay không một ai dám hó hé nửa lời.

Mấy ngày nay mọi người đều nơm nớp lo sợ, trời có sập xuống cũng không dám đi gặp boss của mình.

Huống chi là trong lúc có cuộc họp quan trọng như này, mọi người ai cũng cảm thấy đầu xuân năm sau người của phòng kế toán sẽ được thay mới hoàn toàn, từ trước tới nay Cừu Lệ không hề khoan dung với những ai không có năng lực.

Cho nên Nặc Nặc tới lúc này, có rất nhiều người dùng ánh mắt như đang nhìn thần minh để nhìn cô..

Nặc Nặc bị nhiều người nhìn như vậy thì hơi mất tự nhiên.

Tiết Tán đưa cô đến thang máy chuyên dụng của Cừu Lệ: "Cô chủ lên đi, Cừu tổng đang ở văn phòng tầng 88 đợi cô. Tôi sẽ đợi ở dưới này."

Nặc Nặc ôm quả táo đi vào thang máy.

Cô đứng trong gió lạnh mấy phút, tuy lòng bàn tay ấm áp nhưng những đầu ngón tay đã nhuốm lạnh.

Thang máy mở ra, tầng 88 cũng chỉ có một văn phòng, thiết kế cực kì xa hoa.

Nếu không phải thế giới trong tiểu thuyết thì phỏng chừng sẽ rất ít có tòa nhà nào cao như vậy. Nặc Nặc nhớ rõ lúc trước có từng đọc qua một vài tài liệu, tòa cao ốc cao nhất trên thế giới mới chỉ có 101 tầng, cao hơn 500m.

Nặc Nặc cố khắc phục sự sợ hãi đối với tầng 88 này, từ ngày bị bịt mắt rồi mang đi nhảy bungee đã để lại trong lòng cô một bóng ma.

Cô liếc mắt một cái là có thể thấy Cừu Lệ, anh đang ngồi trước bàn làm việc đọc bản báo cáo.

Trong văn phòng có mùi thuốc lá nhạt nhẽo, Nặc Nặc ngửi ngửi, mùi thuốc lá cũng chưa kịp tan đi.

Cửa sổ sát đất được mở ra, có lẽ Cừu Lệ muốn mượn gió trời để thổi tan mùi thuốc lá trong phòng.

Nghe nói những người hay thức đêm thăng ca thường rất thích hút thuốc để giữ cho tinh thần được tỉnh táo.

Cừu Lệ rất ít khi hút thuốc trước mặt cô.

Đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn chút khiếp sợ.

Rốt cuộc mục đích tới đây của cô cũng không tính là tốt, mà cô hy vọng anh sẽ buông tha cho mình. Mẹ Trần nói vốn trong nhà có nuôi 4 chú chó becgie Đức, nhưng chỉ duy nhất chú chó đã chết kia chính là chú chó không nghe lời và bất trung nhất.

Mà chuyện của Trần Thiến lúc trước cũng khiến Trương Thanh Đạc suy sụp rất lâu. Tuy hắn ta bị Trần Thiến lợi dụng nhưng cũng không thể thoát nổi cơn thịnh nộ của Cừu Lệ. Mẹ Trần cũng nói, người khác với chó, Cừu Lệ cũng nhớ tới bao nhiêu năm làm anh em với Trương Thanh Đạc nên cũng không làm chuyện gì quá đáng sợ với hắn.

Nặc Nặc gõ cửa.

Cừu Lệ ngước mắt, anh cười: "Lại đây."

Nặc Nặc đi tới, cô không biết nên nhìn vào nơi nào, cũng giữ lễ phép không tự ý nhìn vào đống giấy tờ trên bàn của anh. Lỡ đâu có thông tin cơ mật của công ty thì sao?

Anh thấy cô mặc thành như vậy thì bật cười.

Đối lập với người ăn mặc đơn giản không sợ lạnh như anh, nhìn cô tròn tròn mềm mại cực kì đáng yêu.

Cừu Lệ biết cô sợ lạnh.

Sợ lạnh như vậy còn đến công ty tìm anh?

Anh duỗi tay kéo cô, để cô ngồi lên đùi mình.

Nặc Nặc sợ nhất những lúc anh như thế này, cô hơi kinh hoàng ngước mắt nhìn.

Tâm tình của anh lúc này rất vui vẻ, cười khẽ ra tiếng: "Ngoan, để tôi ôm một cái."

Đúng là tay anh chỉ nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, sợ làm cô đau nên không dám dùng sức.

Cách lớp quần áo dày cộm kia anh vẫn có thể cảm nhận được vòng eo tinh tế mềm mại kia.

"Em tới làm gì, hửm?"

Gương mặt Nặc Nặc đỏ bừng, cô âm thầm cảm thấy may mắn khi anh không tháo khẩu trang của cô xuống. Đôi mắt cô ướt dầm dề, bởi vì xấu hổ nên cũng không biết trả lời thế nào. Cũng quên luôn cả sự tồn tại của quả táo đang nằm trong tay.

Bàn tay đang đeo găng tay lông cừu ôm một quả táo đỏ bụ bẫm.

Thiếu nữ tóc đen càng khiến da cô trở nên trắng hơn, viên lệ chí nơi khóe mắt lại càng chọc người trìu mến.

Nặc Nặc không trang điểm, da cô vào mùa đông khá yếu nên ngoại trừ những lúc đi học thì thời gian còn lại cô đều để mặt mộc.

"Táo?"

Nặc Nặc gật đầu, nhu giọng nói: "Mẹ Trần bảo tôi mang cho anh."

Anh nhịn không được bật cười, lồng ngực cũng run lên. Nặc Nặc ngẩn ngơ không rõ anh đang cười cái gì. Vốn dĩ cô đã xấu hổ, cô không có thói quen chung sống hòa bình với Cừu Lệ.

Cô hơi bực: "Không thích thì thôi."

"Thích!" Ý cười lan tràn trong mắt anh, Cừu Lệ dịu giọng dỗ dành cô: "Nặc Nặc tặng gì tôi cũng thích."

Anh cúi đầu cắn một miếng trên quả táo.

Nặc Nặc ngơ ngẩn ôm lấy quả táo, do dự một lúc mới nhỏ giọng sợ hãi nói: "Anh đừng ăn, còn chưa rửa đâu."

Mẹ Trần nói chỉ cần cô chủ đi thăm cậu ấy thì dù có tặng quả táo thôi cậu ấy cũng sẽ vui gần chết. Vì thế bà nhét quả táo vào lòng cô, nhưng còn chưa kịp rửa thì anh đã ăn rồi.

Lần trước Tống Liên gọt táo cho Cừu Lệ anh còn lạnh lùng không thèm liếc một cái, Nặc Nặc cho rằng chỉ tặng anh rồi thôi.

Cừu Lệ cười nói: "Không sao."

Nặc Nặc còn cho rằng anh sẽ tức giận, kết quả anh còn chẳng thèm nhíu mày.

Từ khi nào mà nam chính lại tốt tính như vậy?

"Bên ngoài làm em lạnh lắm sao?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Tôi ngồi ở trong xe, không có lạnh."

Cô không thích ở chung với Cừu Lệ, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chiếm hữu cực mạnh của anh.

Với lại chỉ cần nhìn thấy cô, Cừu Lệ nhất định phải chạm vào người cô bằng được.

Anh muốn cô ở trong lồng ngực, trong hơi thở của mình.

Nặc Nặc nói: "Vậy tôi về trước nhé? Anh..." Cô dừng một chút: "Anh chú ý sức khỏe, trời lạnh thì mặc nhiều quần áo vào một chút."

Đáy mắt anh dịu dàng như nước, nhịn không được cong môi: "Tuân lệnh."

"Vậy anh mau buông tôi ra."

Lòng anh thành vũng nước, nghĩ thầm thời gian cũng không kém nhiều lắm.

Giây phút anh vừa buông tay ra, đột nhiên cả văn phòng tối đen.

Nặc Nặc hoảng sợ, toàn bộ đèn thủy tinh đều đã tắt, cô ngây ngốc: "Cúp điện sao?"

Cừu Lệ nói: "Làm em sợ à? Để tôi gọi hỏi thử sao lại thế này."

Sau đó Nặc Nặc nghe thấy giọng nói gần như khóc của thư kí ở đầu dây bên kia: "Dạ thật sự xin lỗi tổng giám đốc, ở tầng 45 xảy ra sự cố nên suýt chút nữa đã cháy. Bây giờ toàn bộ office building đều bị cắt điện rồi ạ. Nếu muốn sửa gấp cũng phải mất mấy giờ."

Nặc Nặc: "..." Cô xui xẻo vậy sao?

Ngữ khí của Cừu Lệ trầm trọng: "Làm việc thất trách, ngày mai cho nghỉ việc hết đi."

Thư kí tắt điện thoại, từ buồn rầu chuyển sang vui vẻ: "Mọi người mau về thôi."

Tiếng hoan hô vang dội khắp các lầu.

"Tốt quá không cần tăng ca nữa rồi."

"Có chuyện gì vậy không biết? Boss lại chủ động cắt điện đấy."

"Haha chị Cổ nói cuối năm nay thưởng gấp đôi. mọi người mau về tắm rửa rồi đi ngủ, chuẩn bị đón Tết thôi."

Phòng tài vụ và phòng kế toán là kích động nhất, chỉ kém quỳ xuống cảm tạ trời xanh, cuối cùng cũng đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trên tầng 88 Nặc Nặc đã gần khóc đến nơi, duỗi tay cũng không thấy năm ngón.

Tối đến đáng sợ.

Cừu Lệ hỏi cô: "Em sợ tối sao?"

Nặc Nặc lắc đầu, cho rằng tối thế này anh không thấy được mình nên mạnh miệng nói: "Không sợ."

Cừu Lệ cười cười: "Túm lấy áo tôi, cẩn thận không ngã."

Nặc Nặc do dự, anh lại nói: "Đưa em đi xem cảnh đường phố vào ban đêm dưới tòa nhà chọc trời này nhé."

Tay Nặc Nặc bị tay anh bao lại, Cừu Lệ dẫn cô đến gần cửa sổ sát đất.

Tầng cao gió lớn, Cừu Lệ sợ cô lạnh nên đóng cửa sổ lại.

Lúc Nặc Nặc rũ mắt nhìn xuống, trong mắt được những ngọn đèn nhỏ vụn dưới kia thắp sáng.

Cảnh đẹp mỹ lệ kinh tâm động phách thậm chí còn khiến cô quên đi nỗi sợ độ cao của mình.

Có vô số những ngọn đèn lung linh từ những tòa cao ốc khác tỏa ra.

Mà nơi cô đứng lại tối tăm, thời tiết khắc nghiệt cùng với những cơn gió lạnh run người cũng trở nên nhu hòa mỹ lệ dưới bóng đêm.

Lần đầu tiên cô nhận ra thế giới này cũng rất đẹp, không phải lúc nào cũng mây đen xám xịt cả bầu trời.

Cừu Lệ đang nhìn cô, bởi vì ánh đèn bên ngoài hắt vào nên trong mắt cô như chứa hàng vạn vì sao, anh không tiếng động mà mỉm cười.

"Nặc Nặc, mất điện nên không thể dùng thang máy được. Bây giờ muốn đi từ tầng 88 này xuống chỉ có thể đi thang bộ thôi, nhưng như vậy nguy hiểm lắm."

Nặc Nặc cũng sửng sốt.

Cô có chút muốn khóc, đây là tầng 88 đấy, tối thế này thì đi bộ xuống kiểu gì?

Cừu Lệ kiến nghị: "Không bằng em vào phòng nghỉ của tôi ngủ một lát, để tôi gọi người sửa điện."

Nặc Nặc nói: "Hay là chúng ta đi xuống đi?"

Cừu Lệ thầm cười nhạo, cô đúng là vừa ghét vừa sợ anh hết thuốc chữa rồi. Thà lần mò trong bóng đêm đi bộ từ tầng 88 xuống chứ không muốn ở chung một phòng với anh.

Anh nhếch mép: "Được thôi."

Nhưng đến lúc anh dẫn cô ra đến cầu thang bộ...

Nặc Nặc nhìn xung quanh tối đen như mực: "..."

Đừng nói là người, có là quỷ cũng chẳng dám đi xuống.

Cừu Lệ nói: "Tôi ôm em xuống được không?"

"Không cần, hay là chúng ta cứ từ từ đợi đi."

Cuối cùng Cừu Lệ vẫn đưa cô về phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ có sofa, còn có cả giường.

Cừu Lệ nói: "Em lên trên giường ngủ đi, đắp chăn vào không lạnh. Tôi sẽ ở bên cạnh canh cho em ngủ, đừng lo, tôi đã nói là sẽ không chạm vào em rồi mà."

Nặc Nặc chỉ dám ngồi chứ không dám ngủ.

Cô cũng không biết mình ngồi bao lâu, tới 10 giờ hay có lẽ là muộn hơn. Lúc đầu cô còn có thể nghe được tiếng hít thở thô nặng của người đàn ông trong đêm tối, cuối cùng đó vì quá mệt mỏi sau một ngày học tập căng thẳng nên cô không thắng nổi cơn buồn ngủ, đầu dựa vào đầu giường rồi ngủ thiếp đi.

Cừu Lệ rũ mi cười.

Anh nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường, để cô nằm thoải mái hơn..

Từ trước tới nay chưa ai so nhẫn nại mà thắng được anh.

Ngay sau đó anh cũng leo lên giường, cẩn thận ôm cô vào trong lòng.

Để đầu cô dựa vào ngực mình.

Cừu Lệ sợ cô hô hấp không thuận nên cởi khẩu trang giúp cô.

Tầng 88 lạnh, chăn lại mỏng làm người ngủ say không nhịn được rúc vào nơi tỏa ra hơi ấm.

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

Đêm đầu tiên.

Cừu Lệ khẽ cười nói: "Giáng Sinh vui vẻ, Nặc Nặc của tôi."

2580 words

18/07/2021

Chương 34: 🍓 : Đáng yêu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Chee

Chúc mừng sinh nhật muộn bann @syyanie nha ❤️ dù hơi muộn xíu nhưng mà chưa hết ngày thì vẫn kịp đúng khum nàa 🥲

-

Ngày hôm sau Nặc Nặc tỉnh dậy, phát hiện thành phố B tuyết đã rơi.

Lúc cô mở mắt ra thì chỉ có một mình cô ở trên giường, nhưng cô lại ngửi được mùi gì đó rất kì quái.

Cô nhăn mũi ngửi ngửi, mùi đó rất kì lạ, nhưng cô cũng không rõ nó lạ ở chỗ nào.

Hình như hơi tanh?

Nặc Nặc nhìn chiếc chăn đắp trên người mình trong chốc lát, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định ngửi xem mùi đó là mùi gì.

Đ ồmà Cừu Lệ đã dùng r ồi, cô mà cứ ngửi mãi thì chẳng khác gì biến thái cả.

Nặc Nặc không tin Cừu Lệ, trước khi ra khỏi phòng cô còn kiểm tra lại thân thể mình từ trong ra ngoài một l ần.

May quá, không hề có cảm giác không khoẻ, cũng không có vệt đỏ khả nghi nào.

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra.

Cô vuốt vuốt mái tóc rối của mình rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Bởi vì đồng hồ sinh học của cô thường hay dậy sớm, nên lúc này mới có 6 giờ sáng.

Mà ánh đèn trong văn phòng đã sáng choang, Cừu Lệ đang cau mày xem tài liệu.

Biểu tình của anh nghiêm túc, lúc không cười khiến người ta phải hoảng sợ, có chút doạ người. Phần lớn thời điểm đều mang lại cảm giác lạnh lẽo xa cách. Nặc Nặc không biết anh đang xem cái gì nhưng cũng biết anh đang không vừa lòng.

Tiếng đẩy cửa của cô khiến anh quay đầu lại: "Tỉnh rồi à?"

Nặc Nặc đối diện với anh có hơi xấu hổ, hôm nay mới là thứ sáu, cô phải nhanh nhanh đến trường.

Cừu Lệ buông tài liệu trong tay xuống: "Để tôi đưa em đi ăn sáng."

Nặc Nặc xua tay: "Không cần đâu, anh cứ làm việc của mình đi. Tôi tự về là được."

Cô sợ Cừu Lệ nên đành bổ sung thêm: "Chỗ này cách trường học xa quá, nếu ăn sáng xong sẽ không kịp giờ đi học."

Cừu Lệ rũ mắt cười: "Được rồi."

Anh bất động thanh sắc hỏi cô: "Tối qua để em chịu ấm ức rồi, đêm đến lạnh lắm, em ngủ có ngon không?"

Nặc Nặc gật đầu.

Ánh mắt của anh sâu hơn một chút: "Em đi học đi."

Nghe anh nói vậy, Nặc Nặc vội vàng rời đi.

Lúc cô xuống thang máy, vẫn còn đang mải suy nghĩ xem có chỗ nào không đúng.

Dì dọn vệ sinh của công ty tới rất sớm, trước 5 giờ phải đi làm, trước 8 giờ phải dọn dẹp xong, sau đó công ty mới tiến hành những công việc thường ngày.

Hôm nay trợ lý Mễ cũng đi làm từ sớm, vừa lúc thấy dì dọn vệ sinh với vẻ mặt đầy đáng tiếc mà ném quần áo của boss vào thùng rác thì vội ngăn lại: "Dì làm gì vậy?"

Dì ấy nói: "Trợ lý Mễ, đây là tổng giám đốc bảo tôi vứt đi."

Trợ lí Mễ nghi ngờ nhìn dì, ngày thường boss không cho ai động vào quần áo của mình, sao hôm nay lại tuỳ tiện bảo dì dọn vệ sinh vứt đi?

Dì dọn vệ sinh không dám giải thích quá nhiều, ấp úng nói: "Dù sao cũng là sếp bảo tôi vứt."

Sáng nay lúc sếp gọi bà lên tầng 88, bà đã sợ tới mức tái mặt, kết quả sếp của bà chỉ lạnh mặt ra lệnh: "Bộ quần áo này ném đi, không được nhiều lời."

Haiz, quần áo đắt tiền như vậy mà...

Cuối cùng dì ấy vẫn tiếc bộ quần áo đắt tiền ấy, giá của nó cũng bằng mấy năm tiền lương của bà. Kết quả vừa đi xuống lầu, trộm liếc thấy hình như đũng quần có gì đó là lạ.

Đó là...

Mặt già của dì dọn vệ sinh không nhịn được đỏ lên, chạy nhanh vứt vào thùng rác.

Bà chưa nhìn thấy cái gì của sếp cả!

Trợ lí Mễ tặc lưỡi một cái, cũng không hỏi nhiều.

Không biết ai to gan dám động vào đồ của boss. Bây giờ cô thừa dịp tâm trạng boss tốt mà báo cáo xong việc của mình, coi như năm nay đã trôi qua một cách viên mãn.

-

Lớp 12 của Thất Trung còn một kì thi tháng cuối cùng nữa

Triệu Lệ lòng đầy cảm khái mà đi vào phòng học.

"Lần này lớp chúng ta thi rất tốt, điểm trung bình của cả lớp cũng đứng đầu khối, cô Triệu cảm thấy cực kì tự hào về các em."

Các bạn học sôi nổi vỗ tay.

Đây là lần đầu tiên lớp đứng hạng nhất trong suốt ba năm qua.

"Bạn Hàng Duệ lần này đứng đầu trường, mọi người vỗ tay cổ vũ bạn đi."

Tiếng vỗ tay lại kịch liệt vang lên.

Lữ Tương nói: "Trời ơi lợi hại thật đấy."

Nặc Nặc cũng mỉm cười gật đầu.

Lớp trưởng phát phiếu điểm cho mọi người, Lữ Tương thò sang nhìn: "Mình xem điểm của cậu với."

Nặc Nặc đưa phiếu điểm cho cô nàng nhìn.

Lữ Tương: "..."

Huhu Nặc Nặc thật lợi hại, vậy mà lại lọt vào top 20 của lớp!!!

Đáng sợ thật, một người từ đội sổ dần dần tiến bộ lọt vào top 20.

Lữ Tương đau lòng nhìn phiếu điểm của mình, xếp hạng lớp: 28

"Ông trời đúng là không công bằng, các cậu ăn gì mà thông minh vậy chứ?"

Nặc Nặc sợ cô nàng đánh mất tư tưởng nên vội vàng nghiêm túc khuyên nhủ: "Lữ Tương, cậu đừng nhụt chí. Cái gì cũng có cái giá của nó mà, tối nào về nhà mình cũng ôn từ đơn rồi luyện đề. Cậu xem Hàng Duệ kìa, cậu ấy ở nơi người khác không nhìn thấy nhất định cũng rất nỗ lực. Càng nỗ lực mới càng may mắn!"

Hai mắt Lữ Tương sáng lên: "Cậu nói đúng, mình muốn nỗ lực hơn nữa!"

Cô nàng tự nhủ từ bây giờ về nhà sẽ không đọc truyện tranh nữa mà phải giống như Nặc Nặc vậy, chăm chỉ học từ đơn và luyện đề.

Nặc Nặc cười cười gật đầu.

Bảng thành tích được dán lên, ánh mắt của mọi người nhìn Nặc Nặc cũng không giống nhau. Người có quan hệ với boss lớn của Cửu thị mà còn nỗ lực như vậy, cô muốn mọi người phải sống sao đây?

Diêu Giai Giai chuyển đi thì Tống Liên lại có bạn mới, tên là Nhậm Tiểu Mân.

Nhậm Tiểu Mân lặng lẽ nói với Tống Liên: "Tống Nặc Nặc xếp thứ 20."

Tống Liên nhìn phiếu điểm của mình.

22, đúng là trời xang trêu ngươi.

Nếu là trước đây cô ta nhất định sẽ hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi, nhưng bây giờ có lẽ trải qua chuyện của Cừu Lệ khiến cô ta hiểu ra, cánh

chim của Tống Nặc Nặc càng cứng cáp thì mới càng có khả năng thoát khỏi Cừu Lệ.

Tống Liên không có ghen ghét, mà ngược lại còn có chút phục Nặc Nặc.

Vài lần ba cô ta hận sắt không thành thép nói: "Con bé Nặc Nặc ngốc quá đi mất, ngày nào cũng ngồi làm mấy cái đề toán, Cừu tổng bận mà nó cũng không biết đường đi tìm cậu ta."

Tống Liên không hé răng nói câu nào.

Đến tiết thứ hai, Triệu Lệ ra hiệu cho mọi người yên lặng.

"Năm nay không tổ chức Đại hội mùa Đông nên trường học định tổ chức hoạt động tuyên thệ." Triệu Lệ phấn chấn nói tiếp: "Lớp chúng ta thi đứng nhất nên được giao nhiệm vụ dẫn đầu."

"Trước khi tuyên thệ thì phải có bạn cầm cờ đỏ đi vòng quanh sân thể dục, vậy người dẫn đầu lớp chúng ta là..."

"Tống Nặc Nặc ạ!"

Lời này vừa nói ra, cả lớp an tĩnh một giây.

Nặc Nặc cũng ngây ngẩn cả người.

Triệu Lệ biết bối cảnh của Nặc Nặc rất lợi hại, sợ cô không muốn. Được cử cầm cờ tuy vinh quang nhưng đối với nữ sinh thì có hơi nặng. Mà với những ai tâm cao khí ngạo còn cảm thấy hành động ấy trông ngốc nghếch cực kì.

Triệu Lệ cẩn thận hỏi cô: "Tống Nặc Nặc, em có đồng ý không?"

Nặc Nặc đứng dậy: "Em cảm ơn cô ạ."

Triệu Lệ thở ra một hơi, lộ ra nụ cười vui vẻ. Nửa năm nay Tống Nặc Nặc thay đổi thật sự rất lớn, là một học sinh ngoan, cần cù lại thật thà. Tuy

bối cảnh lớn mạnh nhưng không hề khoe khoang. Ngay từ đầu Triệu Lệ không thích cô, bây giờ cũng nhịn không được mà muốn thiên vị cô học sinh nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện này.

"Tan học Tống Nặc Nặc đến văn phòng copy nhạc nhé, bây giờ Hàng Duệ xuống văn phòng với cô một lát."

Lữ Tương tò mò hỏi: "Cậu đoán xem cô Triệu gọi Hàng Duệ xuống văn phòng làm gì?"

Nặc Nặc nghĩ nghĩ rồi nói: "Chắc về chuyện cử đi học đại học."

Lữ Tương mở to hai mắt.

Trong mắt Nặc Nặc mang theo tia nhu hoà nhợt nhạt.

Đúng vậy, không xảy ra sự kiện bỏ trốn nên bây giờ cũng đến lúc Hàng Duệ nhận được thông báo về việc cử đi học đại học.

-

Văn phòng.

Triệu Lệ cười nói: "Phía bên đại học M nói có thể đặc cách cho em đỗ thẳng vào trường. Trường đó là trường đại học nằm trong top 1 top 2 của nước ta, Hàng Duệ, em phải biết quý trọng cơ hội lần này, thời gian sắp tới cũng không được chậm trễ."

Hàng Duệ nhận lấy đơn thông báo kia, mím môi đáp: "Em biết rồi ạ."

Lúc cậu đi ra khỏi văn phòng, Lữ Tương đang lôi kéo Nặc Nặc đi ngắm tuyết rơi.

Bông tuyết trắng như lông ngỗng bay khắp trời, cô vươn tay, bông tuyết dừng trên găng tay màu trắng của cô.

Khoé miệng cô mỉm cười, vừa an tĩnh vừa dịu dành, lộ ra tinh thần đáng yêu phấn chấn của những cô gái ở độ tuổi này.

Tay Hàng Duệ nắm chặt đơn thông báo kia.

Nếu thời gian quay lại lúc trước, quay lại ngày mà Tống Nặc Nặc tỏ tình với cậu.

Thì nhất định hôm nay cậu sẽ không nhận lấy đơn thông báo này, cậu muốn chờ cô.

Đại học M đúng là trường đứng thứ nhất thứ hai của cả nước.

Tốt đến nỗi nếu không phải thông minh xuất chúng hoặc tiền nhiều đến nỗi không đếm xuể thì căn bản không có cửa bước vào ngôi trường này.

Thành tích bây giờ của Nặc Nặc ở khối 12 cũng chỉ xếp thứ 300.

Giây phút cậu nhận lấy đơn thông báo ấy cũng chính là lúc cậu hoàn toàn từ bỏ Nặc Nặc.

Nếu khi đó cậu không chán ghét Nặc Nặc mà là đồng ý với cô, cậu sẽ lựa chọn lui một bước, chẳng sợ không được vào đại học tốt nhất cậu cũng muốn ở bên cạnh cô.

Chính là không có "nếu như".

Hàng Duệ biết mình thua rồi.

Cô đi rất chậm, an tĩnh ôn nhu. Từ trước đến nay cậu chưa từng đợi cô, chỉ hi vọng cô phải chạy đuổi theo mình.

Mà ngày họp phụ huynh hôm đó, cậu biết mình thua.

Người đàn ông kiêu căng tên Cừu Lệ kia, rõ ràng trên mặt tỏ vẻ lạnh nhạt, trong mắt lộ ra chán ghét cùng mất kiên nhẫn, nhưng vào lúc cô chậm rì rì không theo kịp, trong mắt anh ý cười như một đoá hoa chậm rãi nở ra, quay đầu lại cứng rắn nắm lấy tay cô.

Sau đó sóng vai cùng nhau đi về phía trước.

Phảng phất giống như dù cả đời này cô có đi chậm, anh cũng không buông tay, vì muốn đồng hành với cô mà sẽ vĩnh viễn nhân nhượng.

Hàng Duệ vùi đầu ở khuỷu tay, nước mắt lặng lẽ tràn ra, như vậy cũng khá tốt.

Chỉ mong sau này bọn họ có thể cầu gì được nấy, vui vẻ sống hết đời này.

Vào được ngôi trường tốt như vậy, tương lai của cậu cũng bằng phẳng, có thể thoát khỏi người ba như kí sinh trùng kia.

Trận tuyết này rất lớn, chôn vùi toàn bộ rung động không người biết của thiếu niên tên Hàng Duệ.

Thiếu niên hơi nghẹn ngào, ký ức khắc sâu trong đầu cậu lúc này chính là vào tiết tự học buổi tối của tháng chín, cô thấp thỏm quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi: "Cậu có thể giảng bài cho mình được không?"

Khi đó gió đêm bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng phe phẩy, trong mắt cô lại trong suốt sạch sẽ.

So với bầu trời đêm ngoài kia còn xinh đẹp hơn.

-

Vào lúc tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn mấy bông tuyết bay lả tả, Cừu Lệ về nhà.

Liền thấy Nặc Nặc cầm cờ đỏ rực đứng trong hoa viên, còn có khúc quân hành vang lên ở đâu đó.

Hai chú becgie là Đại Mao cùng Nhị Mao vây quanh chơi với cô rất vui vẻ, còn Tiểu Mao đang ở bên cạnh nghịch tuyết.

Cô luyện tập rất chăm chú.

Chương 35: 🍓 : Lợi hại

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Chanh

Nặc Nặc không biết Cừu Lệ trở lại, Tiểu Mao phát hiện đầu tiên, vốn dĩ nó đang nghịch tuyết rất vui vẻ nhưng đột nhiên ngửi thấy mùi hương quen thuộc, nó vừa ngửi được hơi thở của Cừu Lệ liền rên ư ử kẹp chặt đuôi ngồi xuống.

Hai chú chó còn lại nhận được tín hiệu ngầm thì cũng thành thật im lặng, an tĩnh như gà.

Nặc Nặc giơ cờ, ngước mắt nhìn thấy Cừu Lệ.

Vệ sĩ che ô cho anh, tuyết phủ trên đỉnh ô.

Cô nghĩ bộ dáng vui sướng ban nãy của mình bị anh nhìn thấy thì có chút xấu hổ.

Dù sao cô cũng chưa đến 19 tuổi.

Nếu ở trong hiện thực, thì phần lớn những thiếu nữ ở độ tuổi này đều thích chơi điện thoại.

Từ nhỏ Nặc Nặc đã không có nhiều thời gian để vui chơi, trong lúc các bạn nhỏ cùng tuổi nô đùa ầm ĩ với nhau thì cô đang ngồi lột đậu Hà Lan với mẹ.

Cô cũng biết nấu cơm từ rất sớm.

Cô không có điện thoại di động, sau này lên cấp ba phải sống xa nhà, ba cô mới thương cô mà mua cho một cái điện thoại, nhưng cô cũng chỉ dùng để gọi điện.

Đối với cô mà nói, mỗi phút mỗi giây cô đều cố gắng hết mình để ba mẹ sớm thoát khỏi cuộc sống khổ sở.

Nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, những lúc không có ai cô vẫn muốn được chơi thỏa thích.

Cừu Lệ đi tới, vẫy tay ra hiệu vệ sĩ không cần che dù theo nữa.

Cô giơ hồng kỳ, lúng tung lui về phía sau một bước.

Người nuôi chó thấy Cừu tổng đã về thì vội vàng cho mấy chú chó về chuồng.

"Sao không tiếp tục?"

Anh nhìn khiến cô xấu hổ được chưa?

Nặc Nặc nói: "Lạnh lắm, ngày mai lại luyện tiếp. Cô Triệu nói tùy tiện đi một vòng là được."

Cô cao 1m68, Cừu Lệ m9, anh rũ mắt gạt đi bông tuyết đậu trên tóc cô: "Sao em chưa bao giờ cười với tôi?"

Khẩu trang che hết nửa gương mặt của cô, tuyết phủ đầy mặt đất.

Mùa đông ở thế giới này lạnh quá.

Cô chỉ lộ ra một đôi mắt ướt dầm dề nhìn anh.

Cừu Lệ nói: "Lần đầu tiên cũng là duy nhất em cười với tôi, chính là lúc em đập một chai rượu vang lên đầu ông đây."

"..."

Nặc Nặc không còn lời gì để nói. Cô cảm thấy rất khó khăn khi phải cười với anh.

Ai có thể cười với một người âm hiểm lạnh nhạt lại vô tình như anh thì đúng là không tim không phổi.

Ngón tay Cừu Lệ chạm nhẹ vào hàng lông mi cong cong của cô: "Nặc Nặc, nếu lần sau em muốn xin tôi một việc gì đó, chỉ cần cười với tôi một cái là được rồi."

Cô chỉ cần cười một cái là tim anh đã mềm đến rối tinh rối mù.

Nặc Nặc ngẩn người, nam chính cũng tự tin thật, cứ như vậy mà chắc chắn rằng sẽ có ngày cô phải cầu xin anh.

Không đến mức đường cùng thì cô nhất định sẽ không xin xỏ anh, mà chỉ sợ đến lúc đó thì đừng nói cười, cô có khóc lóc thảm thiết thì anh cũng chẳng để cô viên mãn.

Lúc ăn cơm tối, Cừu Lệ hỏi cô khi nào mới thi xong.

"Tết năm nay tôi sẽ mang em về quê gặp ông nội."

Nặc Nặc thiếu chút nữa bị sặc chết.

Cô tròn mắt nhìn anh: "Ông nội?" Ngay sau đó cô mới kịp hiểu anh nói gì, mặt đỏ lên, đây đâu phải ông nội cô, là ông nội của anh mà.

Cừu Lệ cong môi, suýt nữa thì cười ra tiếng.

Thật ra cô rất thông minh, nhưng có lẽ do tính tình ôn hoà nên phản ứng so với người bình thường thì hơi chậm.

Bởi vậy những lúc cô ngốc ngốc đáng yêu như này quả thực như muốn mạng anh.

"Đúng vậy." Cừu Lệ giải thích cho cô nghe: "Ông lão cứng đầu, muốn sống một mình ở quê để canh giữ mộ của bà nội. Tết năm nay chúng ta về thăm ông ấy."

Nặc Nặc nói không lên lời.

Cô không biết cốt truyện hoàn chỉnh, cũng vẫn luôn cho rằng nam chính đơn độc chỉ có một mình, lại không biết rằng anh vẫn còn một người thân cuối cùng.

Trước khi cô lên lầu ngủ, mẹ Trần có nói cho cô biết, ông cụ Cừu trước kia làm trong quân đội, là người giữ chức vị rất cao. Ông còn là người rất ngay thẳng chính trực, không ưa nhất là loại người thích đi đường ngang ngõ tắt, tàn nhẫn độc ác không coi ai ra gì như Cừu Lệ.

Mỗi lần nhìn thấy Cừu Lệ thì ông cụ chỉ muốn dùng một gậy đập chết anh.

Cố tình Cừu Lệ lại ngoan cường, không ai có thể hại anh được.

Nặc Nặc nghe xong thì thấy có chút buồn cười.

Cừu Lệ đúng là khiến cho người ta chán ghét, ngay cả ông nội của anh cũng chẳng ưa anh.

Cô cười xong, nháy mắt lại cảm thấy sửng sốt.

Đúng, ông nội của Cừu Lệ, người thân cuối cùng của anh.

Nếu cô muốn rời khỏi anh thì đây chính là cơ hội duy nhất.

Cô vẫn luôn cảm thấy trên đời không có ai trị được anh, nếu muốn rời khỏi anh thì mua vui cho anh chính là lựa chọn cuối cùng. Nhưng bây giờ xem ra cũng không phải, nếu ông Cừu cũng không thích tính cách này của anh, vậy nói không chừng ông ấy sẽ giúp cô.

Tốt xấu gì ông nội Cừu cũng là trưởng bối, chắc có lẽ anh sẽ không ngỗ nghịch tới nỗi đối đầu với ông nội mình.

Với cả cô cũng không yêu anh, nếu hai người cứ bị ép buộc với nhau thì sẽ chẳng có ai hạnh phúc cả.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu chờ mong đến Tết.

-

Ngày trường học tổ chức lễ tuyên thệ, ông trời cũng rất phối hợp nên thời tiết rất dễ chịu.

Nặc Nặc mặc đồng phục, tay giơ hồng kỳ, phía sau là các bạn học cầm cờ đi theo. Những lớp 12 còn lại xếp hàng ở sân thể dục chuẩn bị hát quốc ca.

Nặc Nặc đi đúng tiết tấu, dẫn theo các bạn học hiên ngang đi vào.

Các học sinh khối 12 bắt đầu thảo luận.

"Ai dẫn đầu ấy nhỉ?"

"Là Tống Nặc Nặc đấy, cậu không biết à?"

"À có nghe qua, là người được Cừu thiếu đến họp phụ huynh cho sao? Nhìn cũng chẳng xinh lắm.0

"Hahaa cậu ghen tị đúng không? Tôi thấy rất xinh mà."

"Sao cậu ta lại được dẫn đầu nhỉ? Chắc là nhờ quan hệ cả..."

Thấy học sinh nói chuyện riêng, chủ nhiệm giáo dục không nhịn được cao giọng nói: "Tất cả im lặng, nếu không sẽ trừ điểm thi đua của cả lớp."

Lời vừa nói ra phần lớn có hiệu quả, nhưng vẫn không ngăn được một vài người có tính tò mò thích tọc mạch chuyện người khác.

Âm nhạc vang lên rất hào hùng, Nặc Nặc đi cũng rất nghiêm túc.

Giao hồng kỳ cho hiệu trưởng, sau đó nghi thức kéo cờ hát quốc ca bắt đầu.

Nặc Nặc nhìn hồng kỳ dần dần được kéo lên, mặt trời lại phá lệ tươi đẹp, đôi mắt cô ướt át, ở một khoảng không gian khác, một thế giới khác

nhưng lại hát một bài quốc ca như nhau, có lẽ đây là hoàn cảnh duy nhất khiến cô cảm nhận được lòng trung thành của mình.

Tuyên thệ xong, trường học có mời học sinh cũ về trường diễn thuyết. Học sinh cũ là một người phụ nữ trung niên ngồi xe lăn. Bà ấy dựa vào hai bàn tay trắng mà gây dựng sự nghiệp, bây giờ cũng đã trở thành nhân vật rất lợi hại trên thương trường.

Khi đó tuyết đã rơi nặng trĩu cả cành cây.

Trên đỉnh đầu chính là cây cổ thụ 60 năm tuổi.

Thời điểm cành cây bị gãy, đám người đều hét lên.

Nặc Nặc không kịp nghĩ nhiều, vội chạy lên kéo xe lăn lùi lại .

"Bộp" một tiếng, cành cây rụng xuống sân khấu.

Các giáo viên cùng lãnh đạo trường vội vàng đứng lên, nếu bà Khương Anh mà xảy ra chuyện gì thì mọi trách nhiệm đều do nhà trường phụ trách, cho nên ai cũng rất lo lắng.

Khương Anh hoảng sợ, quay đầu nhìn Nặc Nặc cũng sợ chẳng kém mình, bà không nhịn được cười với cô. Một cô gái nhỏ vừa xinh đẹp lại dũng cảm, tâm địa cũng thiện lương. Nếu cô lên chậm một chút nữa thì có lẽ cả hai người sẽ cùng bị thương.

Đám người xung quanh hỗn loạn, Khương Anh đưa danh thiếp của mình cho Nặc Nặc: "Cảm ơn cô bé, cô tên là Khương Anh, cảm ơn cháu đã cứu cô hôm nay, nếu sau này cháu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ nói với cô, cô sẽ cố gắng hết sức."

Nặc Nặc lắc đầu: "Không cần đâu ạ, cháu cảm ơn ý tốt của cô."

Đây chỉ là phản ứng theo bản năng của cô, vì cô cũng có mọt người mẹ bị tàn tật tay, nên cô biết bọn họ sống khó khăn thế nào.

"Cầm lấy đi."

Nặc Nặc thấy bà kiên trì thỉ chỉ có thể nhận lấy danh thiếp.

Tống Liên nhìn về phía sân khấu, Nhậm Tiểu Mân kinh ngạc hỏi: "Tống Liên, sao cậu lại khóc?"

Tống Liên giơ tay chạm vào mắt, mới cảm nhận được đầu ngón tay của mình ướt át.

Cô ta lắc đầu không nói lời nào.

Một chớp mắt kia cô ta đã nghĩ, cho dù Nặc Nặc đã cứu mình nhưng trong lòng vẫn còn ẩn ẩn cảm giác ghen ghét, cô ta không hiểu vì sao tất cả mọi người đều thích Nặc Nặc.

Dáng vẻ điên cuồng của Cừu Lệ hay Hàng Duệ khổ sở ảm đạm.

Rõ ràng Tống Nặc Nặc chỉ có gương mặt xinh đẹp.

Nhưng vừa rồi cô ta đã hiểu.

Nặc Nặc giống như bông hoa diên vĩ nở vào mùa đông, thuần trắng nhu nhược, rõ ràng yếu ớt mỏng manh nhưng lại dũng cảm quật cường.

Đêm đó Tống Nặc Nặc có thể không cứu cô ta, bởi vì nó chẳng có ích gì với cô cả. Nhưng Nặc Nặc nghe thấy lời cầu cứu của Tống Liên, rõ ràng cả hai mới chỉ là những thiếu nữ 18 tuổi, ai cũng rất sợ nhưng Nặc Nặc không hề lùi bước.

Hôm nay cô đã cứu Khương Anh.

Đó là phản ứng từ trong xương cốt.

Nặc Nặc luôn bảo vệ người khác, tuy tính cách cô mềm mại nhưng không mù quáng hẹp hòi.

Mà ngày đó ở sân bóng rổ, lúc Diêu Giai Giai đẩy Nặc Nặc ra ngoài, thật ra Tống Liên có thể cản lại, nhưng trong chớp mắt cô ta lại do dự, cứ thế trơ mắt nhìn mà không ngăn cản.

Trước kia Tống Liên luôn cảm thấy Nặc Nặc chính là người đã cướp hết mọi thứ vốn thuộc về cô ta, nhưng thật ra không phải, vì những thứ đó có cho thì cô ta cũng không cần nổi.

Tống Liên lau khô nước mắt, thấp giọng tự hỏi: "Có phải mình thua rồi không?"

-

Trường học tổ chức kì thi khảo sát cuối kì.

Lúc Nặc Nặc ngồi làm bài thi, nhìn sương mù ngoài cửa sổ, cô đột nhiên phát hiện mình đã xuyên vào thế giới này được hơn 4 tháng rồi.

Cô hà hơi làm cho mấy ngón tay sắp đông cứng được dễ chịu một chút.

Hơn 4 tháng, từ mùa thu đến mùa đông, cô vẫn còn ở lại chỗ này.

Cô còn có thể về nhà được nữa không?

Thi xong ba ngày đã có thành tích.

Lần này Nặc Nặc đứng hạng 15.

Cô dùng 1 học kì, trải qua các kì thi lớn nhỏ, rốt cuộc làm mọi người thay đổi ấn tượng về cô nàng đội sổ Tống Nặc Nặc.

Nhận thành tích xong, các học sinh bắt đầu kì nghỉ đông của mình.

Lúc chú Trương đón cô còn vui tươi hớn hở hỏi: "Kết quả thi của cô chủ có tốt không?"

"Cũng được ạ, tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều."

"Cô chủ thật lợi hại."

"Chú Trương không nghỉ về nhà ăn Tết ạ?"

"Có thưa cô, mấy ngày nữa tôi sẽ nghỉ,nhưng đám người Tiết Tán thì không, bọn họ muốn đi theo cô chủ và Cừu thiếu về thành phố G."

Nặc Nặc lúc này mới ý thức được thời gian trôi nhanh thật, rốt cuộc ngày mà cô chờ mong đã đến.

Trong ấn tượng của Nặc Nặc, về nông thôn phải đi đường núi nên đổi xe rất phiền phức.

Nhưng đến khi cô nhìn thấy chiếc trực thăng màu trắng ở trước mắt...

Nặc Nặc: "..."

Bảo sao ông nội Cừu lại ghét Cừu Lệ, chuyến này của anh người nào mà không biết chắc sẽ nghĩ rằng anh sắp đi chinh chiến ở đâu đó.

2241 words

01/08/

Chương 36: 🍓 : Không thể trêu vào

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mei

Trước khi về thành phố G ăn tết, mẹ Trần là người xếp hành lí cho Nặc Nặc.

"Thành phố B còn không lạnh bằng thành phố G, cô chủ vốn đã sợ lạnh, đến đó thì phải chú ý một chút...Ông lão..." Nghĩ nghĩ gì đó, mẹ Trần vẫn là không nói hết, mà chỉ cặm cụi gấp quần áo, còn nhét cả một chú gấu bông vào vali.

Tựa như những gì có trong phòng này đều phải mang hết đi.

Nặc Nặc cười khổ.

Kết quả đến lúc nhìn thấy vệ sĩ mang theo rau quả tươi, còn có cả đầu bếp đi theo, lúc ấy Nặc Nặc mới hiểu tại sao ông nội Cừu lại ghét Cừu Lệ như vậy.

Người đàn ông này quả thật đáng đánh đòn.

Như thế này thì làm gì có cảm giác gia đình đoàn tụ, phỏng chừng ông nội Cừu mà thấy còn sốt ruột hơn.

Mẹ Trần không đi theo, bà ấy phải về nhà xum họp với gia đình.

Cừu Lệ thay quần áo ở nhà, Nặc Nặc lại tròn như cục bông, nhưng anh vẫn rất phong độ mà chỉ mặc hai cái áo mỏng.

Áo gió cùng áo sơmi, nhìn qua cực kì anh đĩnh (anh tuấn đĩnh đạc).

"Ba em đến đây chúc Tết, có muốn gặp không?" Khi anh nói mấy câu này thì mang theo ý chê cười, nhưng cũng không được gọi là vui vẻ. Nếu

người nhà họ Tống không tới, anh cũng sẽ tỏ vẻ coi trọng cùng tôn trọng Nặc Nặc, xử lí xong việc ở công ti rồi mang cô về nhà một chuyến.

Mặc kệ nhà họ Tống có nghèo túng thế nào, tốt xấu gì cũng là bề trên.

Chính là ba Tống tự mò đến cửa, chỉ nghĩ lấy lòng anh mà không nghĩ đến địa vị sau này của Nặc Nặc.

Nặc Nặc cũng nghĩ đến chuyện này, cô thở dài trong lòng. Nếu nguyên thân ở đây, phỏng chừng sẽ rất tức giận.

Nặc Nặc gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, nhà ba người họ Tống liền xuất hiện.

Tống Liên cầm lễ vật, có vẻ cô ta cũng cảm thấy xấu hổ nên ngay cả liếc mắt nhìn Cừu Lệ một cái cũng chẳng dám.

Cừu Lệ cũng không cho người ra tiếp, anh ngồi trên sofa: "Ông Tống cứ từ từ nói chuyện với Nặc Nặc."

Nụ cười trên mặt Tống Chiêm cứng ngắc, sau đó mới nói: "Vâng vâng, tôi đến thăm Nặc Nặc."

Nặc Nặc cảm thấy Tống Chiêm thảm hại thật, tới lấy lòng vài lần mà chính chủ cũng chẳng quan tâm. Tính tình Cừu Lệ vốn đã kiêu căng, ông càng hạ thấp mình anh lại càng xem thường.

Cừu Lệ không nói để bọn họ ngồi xuống, ba người là khách mà ngay cả ngồi cũng không dám ngồi.

Triệu Tiệp cũng không còn dáng vẻ hung dữ như mọi ngày, cười cười nói: "Tiểu Liên nhà tôi có vài lời muốn nói với Nặc Nặc, cậu có thể để hai đứa đến phòng khác nói chuyện được không ạ?"

Hai người các cô đi rồi, Tống Chiêm mới có cơ hội nói chuyện của công ty với Cừu Lệ.

Nặc Nặc cũng không muốn bầu không khí căng thẳng thêm, cô nghĩ nghĩ, Cừu Lệ không thích người lạ lên lầu hai, vì thế nói: "Đến phòng đàn đi."

Cô cũng muốn biết mẹ của nữ chính muốn nói gì với mình.

Triệu Tiệp nhìn Cừu Lệ, anh cong cong môi: "Nếu Nặc Nặc đồng ý thì đi đi."

Ba người đi đến phòng đàn, căn phòng này rất rộng, trải thảm mềm mại, bên trong có đầy đủ mọi nhạc cụ mà những thiếu nữ thích.

Mặc dù cô không biết chơi đàn.

Nhưng Tống Liên vừa vào, trong mắt liền toát ra vẻ cực kì hâm mộ. Tuy bên ngoài nhà họ Tống có vẻ khá giả, nhưng thật ra Tống Chiêm đã bị khủng hoảng sau khi gần phá sản, không còn hào phóng như trước.

Triệu Tiệp không giữ được nụ cười giả dối nữa, rốt cuộc bà ta cũng rất ghét Nặc Nặc, vừa nhìn cô là bà ta lại nhớ ngay tới người phụ nữ phá hư gia đình mình.

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, mày là người họ Tống, bây giờ đi theo Cừu tổng, ít nhiều gì cũng phải tính toán cho người nhà được lợi chứ? Nếu Cừu tổng nguyện ý giúp Tống gia lấy lại cổ phần thì cũng chỉ là một câu nói trong lúc vui vẻ thôi. Mày đừng để nhà tao phí tiền nuôi mày."

Nặc Nặc ngẩn người, ngay sau đó vẻ dịu dàng trên mặt cũng biến mất tăm.

"Dì Triệu, dì ghét tôi, tôi có thể hiểu, nhưng chuyện ngoại tình là chuyện của hai người họ. Dì không dám trút giận lên ba tôi mà lại quay sang giận chó đánh mèo với mẹ tôi. Bọn họ đều không đúng, nhưng tôi không có quyền lựa chọn có được xuất hiện trên thế giới này hay không. Tôi mới 18 tuổi, cùng tuổi với con gái của dì, ở bên cạnh Cừu Lệ cực kì không ổn."

Nặc Nặc thậm chí chẳng biết cảm xúc lúc này là của cô hay là của nguyên thân, nhưng cô thật sự có chút tức giận.

"Tôi chưa kết hôn với Cừu Lệ, nói trắng ra chỉ là món quà mà mấy người tặng anh ta. Anh ta vui vẻ thì không sao, thậm chí giết tôi thì cũng chỉ cần bồi thường chút tiền cho mấy người, mà mấy người ngoài chuyện cười cười cho qua thì còn làm được gì? Các người tốn tiền nuôi tôi? Không phải, công ty nhà họ Tống chết đi sống lại kiểu gì, hẳn là các người rõ nhất. Ngày mà tôi chuyển tới đây sống với Cừu Lệ, ân tình của mấy người tôi cũng trả hết rồi."

Từ trước tới nay Triệu Tiệp vẫn biết Tống Nặc Nặc phản nghịch, nhưng không nghĩ bây giờ cô lại nhanh mồm dẻo miệng thế này.

Triệu Tiệp tức run người: "Mẹ mày chính là tiện nhân thích quyến rũ chồng người khác. Mày không muốn, mày dựa vào cái gì mà không muốn? Đừng cho là tao không biết Cừu Lệ thích mày nhiều thế nào. Mày học được nhiều thứ từ mẹ mày như thế mà còn sợ không câu được đàn ông? À, Tiểu Liên đã sớm nói với tao, nếu mày có tâm, chịu khó dỗ ngọt cậu ta vài câu thì Tống gia đã sớm một bước bay lên mây. Mày đúng là con ranh không có lương tâm..."

Nặc Nặc cũng giận đến nỗi không chịu được.

Cô nhìn Tống Liên, cô ta lại cúi đầu không dám đối diện.

Loại người cực phẩm như Triệu Tiệp đúng là chỉ có trong sách.

Cô ta không phải rất sợ Cừu Lệ sao? Sợ mà vẫn còn dám đến tác oai tác quái trên đầu Nặc Nặc?

Nặc Nặc không muốn nghe mấy lời sỉ nhục người khác từ miệng bà ta nữa, cô đứng dậy chạy ra mở cửa.

Phòng đàn tuy cách phòng khách khá xa, lại đóng cửa nên Triệu Tiệp mới không kiêng nể, nhưng tốt xấu gì vẫn cùng một tầng lầu.

Nặc Nặc đứng ở cửa: "Cừu Lệ."

Triệu Lệ sợ hãi, hạ giọng quát: "Tống Nặc Nặc, mày bị điên à?"

Nặc Nặc thật sự rất muốn cười, sợ còn dám tới khiêu khích? Có lẽ Triệu Tiệp chắc chắn rằng nguyên thân sẽ không cáo trạng, chỉ biết dậm chân, bởi vì tính cách nguyên thân cao ngạo nên không bao giờ muốn ai biết chuyện của mình.

Nhưng Nặc Nặc không phải nguyên thân.

Nặc Nặc chỉ gọi một câu, Cừu Lệ đã nhanh chóng đi tới.

Vốn dĩ cô chỉ muốn doạ Triệu Tiệp, cũng không gọi lớn lắm, cũng không nghĩ rằng thính lực của anh tốt như vậy.

Anh cau mày, ánh mắt lạnh nhạt quét qua người Triệu Tiệp với Tống Liên.

Mẹ con họ vốn đã sợ anh, bị ánh mắt anh quét qua thì cả người run bần bật.

Cừu Lệ vuốt tóc cô: "Sao thế? Bọn họ ức hiếp em?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Không phải, chỉ là tôi cảm thấy không còn nhiều thời gian, mẹ Trần cũng sắp về nhà rồi, nên ra tạm biệt bà ấy."

Anh cười nói: "Được."

"Tiễn khách." Người hầu nhận lệnh, lạnh mặt "mời" cả nhà họ Tống ra ngoài.

Triệu Tiệp sợ tới mức không nhẹ, đầu cũng chẳng dám ngoảnh lại.

Nặc Nặc cũng không nhìn bà ta nữa, có lẽ từ này về sau cô sẽ không phải nghe mấy lời sỉ nhục từ miệng Triệu Tiệp nữa.

Cô có chút ảo não, vừa nãy cô nhất thời xúc động, bây giờ nghĩ lại mới thấy có chút kì quái.

Hình như cô cũng dần trở nên xấu xa rồi.

Cáo mượn oai hùm, cũng coi như gián tiếp lợi dụng Cừu Lệ. Cô rất ít khi làm chuyện xấu, như vậy lại khiến lòng cô thấp thỏm không yên, vừa nhớ tới là đỏ mặt.

Cừu Lệ nhìn ra dáng vẻ bực bội của cô.

Anh bất động thanh sắc mà cong môi, đã gần nửa năm, nếu bảo cô không có chút ỷ lại vào anh thì rất khó.

Anh hiểu rõ tính cách của Triệu Tiệp, còn hiểu rõ hơn Nặc Nặc. Cũng đoán được bà ta nói chuyện không xuôi tai.

Nhưng cô làm tốt lắm, cô không có nhường nhịn.

Cô rất thông minh.

Anh không ngại để cô lợi dụng, không chiếm được tình yêu của cô thì cũng phải dựa vào cái gì đó để giữ cô lại.

Trước khi Nặc Nặc lên máy bay, cô âm thầm nói với chính mình rằng lần sau không được như vậy nữa. Ngã một lần khôn hơn một chút, xúc động là ma quỷ. Bằng không chẳng sợ Cừu Lệ không biết thì trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Mẹ Trần nhìn hai người lên máy bay tư nhân rồi mới rời biệt thự.

Lúc Nặc Nặc vào đại học đã từng ngồi máy bay, nhưng đây là lần đầu cô được ngồi trực thăng tư nhân.

Rất nhanh máy bay đã rời khỏi mặt đất.

Hôm nay bọn họ đi không sớm lắm, bay từ thành phố B đến nông thôn ở thành phố G cũng mất hơn 3 tiếng.

Nặc Nặc quàng một chiếc khăn màu trắng, xuyên qua cửa kính nhìn ra bên ngoài.

Có thể thấy tầng mây nhợt nhạt, lúc bay thấp còn có thể thấy những toà nhà cao chọc trời.

Thế giới này rất chân thật.

Chỉ có cô vẫn luôn không chịu thừa nhận nó tồn tại.

6 giờ chiều, máy bay đáp xuống mặt đất.

Nặc Nặc kinh ngạc: "Sân bay?"

Động tĩnh bọn họ tạo ra rất lớn, người dân ở cách đây không xa sôi nổi nhìn ra.

"Kìa, người họ Cừu lại đến đấy."

"Bé ơi, đến xem máy bay này."

"Đây chính là Cừu tổng, chính là người xây trường tiểu học cho thôn chúng ta đấy."

Thôn Lý không tính là nghèo, nhưng sơ với thành thị phồn hoa thì vẫn khác biệt rất lớn. Người nào cũng có nhà lầu cho riêng mình, nhưng họ chưa thấy ai nhiều tiền thừa của như Cừu Lệ.

Người trong thôn đều biết Cừu Lệ giàu có đến cỡ nào.

Nhưng rất ít người biết rằng Cừu Lệ lại ghét nơi nghèo nàn này, vì thế năm nào cũng tài trợ không ít tiền. Phần lớn bộ phận trong thôn đều bị anh động qua một lần, duy chỉ có nhà cũ mà ông nội Cừu đang ở.

Thôn Lý là quê của bà nội Cừu Lệ, hồi còn trẻ ông Cừu ở trong quân đội nên ít khi có thời gian bên bà, sau khi bà chết, ông luôn canh giữ ở nơi này.

Cũng không để Cừu Lệ động tới ngôi nhà cũ của người vợ kết tóc với mình.

Lúc ấy Cừu Lệ phái người xây sân bay, lúc đó ông Cừu đã cầm lấy gậy quyết đánh gãy chân thằng cháu trời đánh này.

Cừu Lệ lười biếng nắm lấy gậy gỗ: "Ông nội chú ý eo đi. Tốt xấu gì ông cũng có xuất thân hiển hách, cái sân này nát quá rồi, chẳng lẽ ông còn muốn nuôi gà nuôi vịt? Liền tính hoài niệm cũng không cần diễn thật như vậy."

Ông nội Cừu thiếu chút nữa bị anh chọc giận đến nỗi ngất xỉu, ngày hôm sau giận dỗi, thật sự mua về hai mươi chú vịt con.

Sắc mặt Cừu Lệ lạnh tanh.

Vệ sĩ cung kính khom lưng, sau đó bắt hết vịt lại.

Ông nội Cừu ôm ngực đứng ở cửa: "Cút cút cút, lần sau đừng có mà về nữa."

Thằng cháu trời đánh này, chính là chưa từng yêu ai nên mới cảm thấy mọi thứ ông làm là làm màu. Nhưng sau khi thật sự mất đi người mình yêu, một sợi tóc của người ấy cũng có thể làm mình rơi lệ. Cũng không biết sau này ai xui xẻo phải lấy thằng ranh này.

Ở nông thôn ăn cơm chiều rất sớm, lúc Nặc Nặc xuống máy bay, có rất nhiều người đã ăn xong chạy ra xem.

Rốt cuộc là ở đâu cũng có người thích xem náo nhiệt.

Huống chi Cừu Lệ lại có gia thế đáng mơ ước như này.

Năm đầu tiên Cừu Lệ tới đây, anh đã bảo người ta xây một tiểu khu cạnh nhà cũ của bà nội để vệ sĩ cùng đầu bếp đi theo ở đó.

Ông nội Cừu không quen nhìn mấy thứ trướng mắt đó, chờ anh đi ông lại kêu người phá đi.

Năm thứ hai, Cừu Lệ lại cho người xây lại.

Nếu muốn so tiền, thì số tiền mà ông nội anh tiết kiệm được còn chẳng lọt vào mắt anh.

Tới tới lui lui vài lần, ông nội Cừu mắt không thấy tâm không phiền.

Ông mà còn chấp anh nữa thì sẽ bị anh lăn lộn thành ông già nghèo khổ mất.

Nặc Nặc xuống máy bay, mới cảm thấy những lời mẹ Trần nói quả nhiên không sao. Bên trong máy bay rất ấm áp, nhưng bên ngoài lại rất lạnh, có lẽ chỉ 4-5 độ. Bây giờ còn chưa đến tết đâu đấy.

Hai má cô hồng hồng mềm mềm, bởi vì lạnh nên hai mắt cũng ướt dầm dề.

Cừu Lệ cười khẽ một tiếng, nhịn không được xoa xoa má cô. Mềm mại ấm áp, khiến anh hận không thể nâng trong lòng bàn tay mà nuông chiều. Nặc Nặc không được tự nhiên quay đầu sang hướng khác, đi theo anh về phía nhà cũ.

Anh thích dáng vẻ này của cô.

Bởi vì vềthăm ông nội nên anh không cho Nặc Nặc trang điểm.

Những năm trước anh đều vềmột mình, lần này anh lại mang theo một cô gái nhỏ xinh đẹp tuyệt trần.

Thôn dân sôi nổi bàn tán: "Ai đi cùng thế nhỉ?"

"Bạn gái Cừu tổng à? Đẹp thật đấy."

"Cô gái này may mắn thật."

"Cô gái may mắn" Nặc Nặc: ...

Cừu Lệ nhịn không được cười.

Nặc Nặc cảm thấy, có lẽ Cừu Lệ là người được chào đón nhất ở thôn Lý. Dù sao cũng là người chơi hệ nhân dân tệ, dùng tiền của người ta nên không thể trêu vào.

2646 words

15/08/2021

Chương 37: 🍓 : Cứu cháu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ediy: Elee

Cừu Lệ đến đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên ông nội Cừu cũng biết.

Lúc biết anh tới đây, thiếu chút nữa ông cụ đã nhảy dựng lên. Năm ngoái thằng ranh đó không tới làm ông còn cho rằng nó chơi chán nơi này rồi, ai ngờ năm nay lại tới nữa.

Ông Cừu vội vã cất mấy đồ cổ từ thời bà Cừu còn sống đi, sau đó lại chạy đi khoá cửa.

Dù sao trong thôn cũng không phải không có chỗ ở, ông vừa nhìn thấy Cừu Lệ là phiền lòng.

Năm trước anh còn muốn tìm bảo mẫu cho ông, nhưng ngôi nhà này là của bà Cừu, ông không cho phép bất cứ ai tới đây để thay đổi nó.

Với lại ông cũng đâu bị liệt tay liệt chân, tìm bảo mẫu làm cái gì không biết.

Nhưng của còn chưa kịp khoá thì đã bị vệ sĩ của anh mở toang ra.

Ông nội Cừu vừa muốn thổi râu trừng mắt thì bỗng thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh anh.

Cô gái mặc áo lông vũ màu trắng, hàng lông mi cong vút, gương mặt nhỏ xinh xắn tinh xảo rất dễ mến.

Một tay của cô bé bị thằng ranh kia nắm lấy.

Cô gái nhỏ có chút khẩn trương, cô thấy ông cụ nhìn mình thì mặt đỏ bừng lên, mềm mại nói: "Cháu chào ông nội Cừu."

Ông nội Cừu ngẩn người, theo bản năng nở một nụ cười như mỗi khi nhìn thấy trẻ con trong thôn.

"Chào cháu, chào cháu."

Ngay sau đó ông cụ liền bừng tỉnh, đây chẳng lẽ là bạn gái của thằng cháu nội ông? Với tính cách cao ngạo không coi ai ra gì như nó mà cũng có thể tìm được bạn gái, mà hơn nữa lại là một cô gái ngoan ngoãn xinh đẹp thế này, không phải là thằng cháu ông đã cưỡng ép con gái nhà người ta đấy chứ?

Ông nội Cừu trừng mắt nhìn Cừu Lệ: "Đây là con gái nhà ai, hình như chưa thành niên đúng không? Thằng ranh này, hôm nay tao phải đánh chết mày."

Vốn dĩ Cừu Lệ đã để ý đến chuyện tuổi tác, nay ông cụ còn cố tình chọc vào miệng vết thương của anh.

Anh cười lạnh: "Không phải bà cũng ít hơn ông 8 tuổi sao? Thượng bất chính hạ tắc loạn*, cháu cũng chỉ là noi theo tấm gương của ông thôi."

* Từ điển Thành ngữ và Tục ngữ Việt Nam của Vũ Dung, Vũ Thúy Anh, Vũ Quang Hào (Nxb Văn Hóa, Hà Nội, 1995) đã giải nghĩa "Thượng bất chính, hạ tắc loạn" như sau: "Thượng: trên, hạ: dưới, bất chính: không ngay thẳng, tắc: thì, loạn: lộn xộn - Người trên mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được".

Ông nội Cừu tức đến nghiến răng.

Vốn dĩ Nặc Nặc còn cho rằng dù ông cụ có ghét anh cỡ nào thì cũng sẽ khách khí một chút, vì có thế nào đi nữa anh cũng là cháu nội của ông. Tuy ngoài miệng tỏ ra chán ghét nhưng vẫn rất gần gũi, nếu không Cừu Lệ cũng chẳng nguyện ý đi một quãng đường dài để về thăm ông cụ. Ai ngờ hai người vừa nhìn thấy nhau là như sắp có chiến tranh đến nơi.

Ông nội Cừu đã dữ, Cừu Lệ còn dữ hơn.

Cô sợ hãi lui về phía sau, hai người này sẽ không đánh nhau thật đấy chứ?

Cô chưa từng chứng kiến bầu không khí căng thẳng như sắp đánh nhau giữa hai ông cháu lâu ngày mới gặp lại như này.

Cừu Lệ cảm nhận được sự sợ hãi của cô nên hơi dừng một chút, thôi bỏ đi, hơi đâu mà so đo với ông cụ.

Anh dùng ánh mắt sâu kín nhìn ông cụ: "Ông nội, Nặc Nặc là cháu dâu tương lai, có cô ấy ở đây cháu không muốn cãi nhau với ông." Sau đó khoé môi anh cong lên: "Cô ấy tên Tống Nặc Nặc, là cháu gái của Tần Kỳ."

Trong ánh mắt của ông nội Cừu ánh lên vài phần không thể tin nổi.

Tống Kỳ chính là bạn tốt của bố ông nội Cừu, tổ tông công huân, sinh tử giao tình, nếu không có Tống Kỳ thì bố ông nội Cừu cũng khó mà sống được.

Nhớ đến đây, ánh mắt của ông nội Cừu khi nhìn Nặc Nặc lại càng nhu hoà hơn: "Nặc Nặc lại đây để ông xem nào."

"Tốt lắm tốt lắm, là một cô bé ngoan." Nhưng ông lại thở dài, ngoan ngoãn xinh đẹp như này mà lại rơi vào tay thằng ranh kia.

Nặc Nặc nở một nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt cũng dịu dàng.

Vốn dĩ ông nội Cừu không muốn để Cừu Lệ vào nhà, nhưng ngặt nỗi lần này còn có Nặc Nặc đi theo.

Ông cụ cười ha hả bảo Nặc Nặc mau vào trong, người già thường thích lải nhải chuyện cũ, ông kể rất nhiều chuyện về ông cố của nguyên thân, cô cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cừu Lệ đi đến giữ lấy tay cô.

Động tác của anh hơi đột ngột, Nặc Nặc ngoái đầu lại nhìn anh.

Cừu Lệ cười nhẹ một tiếng: "Em còn chưa ăn cơm chiều đâu, ăn trước đi đã."

Ông nội Cừu cũng không so đo với anh: "Đúng rồi đấy, ông cũng quên mất, chắc Nặc Nặc đói bụng rồi hả?"

"Dạ không ạ, cháu không đói."

Không lâu sau đầu bếp đã bưng đồ ăn lên.

Thành phố G lạnh, cũng may tiểu khu cách nhà cũ không xa, đồ ăn mang tới vẫn còn nóng hầm hập, trong nhà còn được lắp điều hoà, trừ bỏ những đồ vật mà bà nội Cừu để lại mà ông cụ không cho ai chạm vào, thì bên trong rất đầy đủ tiện nghi.

Ông cụ đã ăn cơm chiều, chỉ là người của thế kỉ trước như ông rất chú ý lễ nghe nên cũng ngồi xuống ăn cùng Cừu Lệ và Nặc Nặc.

"Năm nay Nặc Nặc bao nhiêu tuổi rồi?"

Tay đang cầm đũa của Cừu Lệ nắm chặt lại, ánh mắt hơi lạnh.

"18 ạ."

Ông cụ hung hăng lườm Cừu Lệ một cái, sau đó lại hỏi cô.

"Cháu vẫn còn đi học hả?"

"Dạ vâng, năm nay cháu học lớp 12 ạ."

"Ừ đây là thời kì quan trọng, cháu phải cố gắng học để vào một trường đại học thật tốt nhé."

Nặc Nặc nghe vậy thì trịnh trọng đáp: "Vâng, cháu biết rồi ạ."

Ông cụ rất thích Nặc Nặc. Chính là mẫu cháu gái trong mơ của ông cụ lại sinh ra trong gia đình khác, hơn nữa còn rơi vào tay tên kiệt ngạo khó thuần như thằng cháu ông.

Cừu Lệ lạnh nhạt nói: "Ăn không nói."

Nặc Nặc rũ mắt nhìn chén cơm, lông mi buông xuống như cánh bướm, im lặng không nói gì.

Rốt cuộc Cừu Lệ cũng không nỡ hung dữ với cô, chẳng qua anh để ý đến việc ông nội Cừu cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề tuổi tác. Anh muốn cô trở thành người phụ nữ của mình chứ không có ý định nhận con gái nuôi.

Anh lại dịu giọng nói: "Không nói em, ăn cơm đi, hửm?"

Ông nội Cừu tức muốn bể phổi, nếu không nói Nặc Nặc thì chính là chê ông già này lắm mồm hả?

"Thằng bất hiếu...bất hiếu."

Cừu Lệ cũng mặc kệ ông.

Ăn cơm xong, người hầu lại đến thu dọn chén đũa.

Sau đó lại có người tới đổi chăn, sửa sang lại giường đệm.

Ông cụ đang vui vẻ nói chuyện với Nặc Nặc, vừa ngẩng đầu nhìn một cái đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Mỗi năm thằng ranh kia đến đều ngủ lại ở nhà cũ, tuy ông cụ không ưa nhưng mỗi lần Cừu Lệ gióng trống khua chiêng trải thêm chăn ông cụ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng lần này người hầu mang đến chỉ có một bộ chăn ga.

Ông cụ nghĩ một lát, sau đó đứng dậy đi tìm gậy của mình.

Nặc Nặc nhanh chóng chạy theo, lúc này Cừu Lệ vẫn còn đang xem văn kiện.

Ông nội Cừu vừa giơ gậy lên đã chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Cừu Lệ: "Ông thử đánh xem!"

"Sao tao không đánh được mày?"

Cừu Lệ nhìn Nặc Nặc yên lặng đứng ngoài cửa, thong thả ung dung uy hiếp: "Nếu ông dám đánh, thì ngày mai căn phòng này sẽ trở thành một bãi đất trống."

"Thằng ranh này, mày đừng tưởng tao không biết mày có âm mưu gì. Trên lầu chỉ có hai phòng ngủ, mày chuyển đồ của Nặc Nặc lên, rõ ràng không có ý gì tốt."

Cừu Lệ cười nhạt một cái.

Tuy ông cụ già rồi nhưng phản ứng vẫn rất nhanh nhạy. Bằng không ông cụ cho rằng anh dẫn theo Nặc Nặc về đây để làm cái gì? Để ngắm gương mặt đầy nếp nhăn của ông sao?

Anh bình tĩnh nói: "Nặc Nặc về đây nhất định phải ở nhà cũ cùng cháu. Cháu sẽ cưới cô ấy, chờ cô ấy lên đại học rồi sẽ tổ chức hôn lễ."

Nặc Nặc nghe hai ông cháu nói chuyện mà cũng muốn khóc, cô sợ muốn chết, chẳng trách mẹ Trần muốn nói lại thôi.

Hoá ra "trở về" là như thế này.

Cô vừa nghe liền hận không thể quỳ xuống trước mặt ông cụ cầu xin: Cháu không muốn, ông nội Cừu, cứu cháu!

Cũng may ông cụ không cần cô quỳ vẫn cực lực phản đối: "Không được, con gái nhà khác cũng không được, huống chi đây còn là con gái nhà họ Tống. Đêm nay mày ngủ với tao, để Nặc Nặc ngủ một mình."

Nặc Nặc vội gật đầu.

Cừu Lệ thấy cô nhút nhát sợ sệt, đôi mắt ầng ậng nước tràn đầy hi vọng thì không khỏi cảm thấy hiếm lạ khiến anh muốn bật cười.

Anh quay sang nhìn ông cụ: "Ông vẫn nên ôm tro cốt của bà nội mà ngủ đi, cháu vẫn thích ngủ với Nặc Nặc hơn."

Nặc Nặc: "..."

Ông nội Cừu: "Nó sắp thi đại học!"

"Thì cứ thi, cháu đâu có cấm. Có vài nước con gái 16 tuổi đã kết hôn được rồi, cô ấy cũng không còn nhỏ."

"Thằng đểu này."

"Ông quá khen rồi."

Nặc Nặc càng nghe càng sợ, anh đúng là không có chút kính trên nhường dưới nào, ngay cả ông nội mà cũng không thể chấn chỉnh được anh.

Ông nội Cừu ôm ngực thở dốc, Nặc Nặc chạy tới đỡ ông cụ: "Ông ơi ông sao thế ạ? Ông đừng nóng giận mà, không có việc gì đâu ông, ông đừng giận."

Ông cụ thấy Cừu Lệ thờ ơ, đôi mắt vẫn luôn mỉm cười nhìn về phía Nặc Nặc.

Đúng là thằng cháu bất hiếu, chiêu này hữu dụng với nhà khác chứ hoàn toàn vô dụng trước mặt Cừu Lệ.

Ông thấy Nặc Nặc định chạy ra ngoài gọi người thì vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì. Nặc Nặc đừng sợ, ông làm chủ cho cháu."

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng.

Làm chủ?

"Mỗi tháng đều có bác sĩ tới kiểm tra sức khoẻ cho ông, nên ông cũng đừng kích động, tình trạng sức khoẻ của ông ra sao cháu là người rõ nhất." Cừu Lệ đóng máy tính lại, người hầu khom lưng đi tới cầm máy tính mang đi.

Cừu Lệ vươn tay về phía Nặc Nặc: "Em lại đây."

Nặc Nặc lắc đầu, cô không ngờ rằng ý nghĩa của việc về quê ăn Tết chính là ngủ chung một giường với Cừu Lệ.

Cô nhẹ giọng nói: "Không cần đâu, nếu nhà cũ không có đủ phòng thì tôi ngủ bên tiểu khu cũng được."

Cừu Lệ cười về sự ngây thơ của cô: "Ở đây thì đừng gây chuyện với tôi, hửm? Bằng không thân thể ông nội không tốt, sợ ông không chịu nổi mà lên cơn đau tim."

Ông nội Cừu nghẹn họng, thiếu chút nữa thốt lên nói rằng sức khoẻ của ông đây vẫn rất tốt.

"Tao nói không được chính là không được, tao không cho mày ức hiếp Nặc Nặc đâu."

Cừu Lệ cong môi, ức hiếp? Đúng là anh muốn ức hiếp cô thật, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thực hiện được ý đồ đó.

Nếu anh không có ý đồ gì với Nặc Nặc thì đó mới là không bình thường.

Quanh năm suốt tháng, cũng chỉ đến lúc nghỉ Tết thì anh mới được nhàn nhã.

Nặc Nặc không gần gũi với anh, anh biết điều đó nhưng tạm thời chưa có hành động gì.

Vất vả lắm mới có thời gian rảnh, hoặc là theo đuổi, hoặc là cẩn thận dỗ ngọt, hoặc là vừa đe doạ vừa dụ dỗ. Dù sao cô nhất định sẽ thuộc về anh.

2226 words

02/09/2021

Chương 38: 🍓 : Vui vẻ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Chanh

Mãi tới lúc Nặc Nặc bị đưa lên lầu đối diện với Cừu Lệ, cô cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Vốn cô đã tính là ông nội Cừu tòng quân nhiều năm, nói một là một, hai là hai, bắt buộc Cừu Lệ phải tha cho cô. Cho dù nam chính có ác liệt thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng ngay cả ông nội mình mà cũng chẳng thèm nghe.

Nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên, ông nội Cừu trừ việc bị anh làm tức đến nỗi ôm ngực thì cũng không có cách đối phó với anh.

Chẳng lẽ lại giống như mẹ Trần nói, cô phải đích thân đi lấy lòng Cừu Lệ?

Tổng tài bá đạo có lẽ đều có tính cách như vậy, càng không chiếm được lại càng muốn.

Nhưng mỗi lần Nặc Nặc nhìn thấy Cừu Lệ liền nhớ tới những chuyện mà anh đã làm, trong lòng cũng cực kì bài xích. Tuổi cô không lớn, không học được cách nằm gai nếm mật.

Nặc Nặc nghĩ thầm, lần sau cô lại tìm thời cơ thích hợp để nói chuyện với ông nội Cừu.

Xem biểu hiện của ông cụ thì có thể thấy ông rất coi trọng ân tình mà tổ tiên nhà họ Tống đã từng trao cho ông. Nói không chừng ông có thể giúp cô.

Hiệu suất làm việc của người hầu rất cao, phòng trên lầu hai rất nhanh đã được thu dọn ổn.

Xa hoa đến nỗi thảm trải dưới sàn cũng thay mới.

Cừu Lệ cũng không quan tâm xung quanh có người hay không mà bắt đầu cởi nút áo sơmi.

Nặc Nặc trừng mắt, có hơi xấu hổ: "Cừu Lệ!"

Anh cười: "Sao thế?"

"Anh vừa mới nói ở trước mặt ông nội Cừu..."

"Không phải không chạm vào em sao? Quần áo cũng không cho tôi cởi à?"

Nặc Nặc mặt đỏ tai hồng, cô không nói lại anh, chỉ biết đứng im ngoài cửa.

Độ ấm trong nhà được điều chỉnh ở mức 27 độ, ở khu vực cực bắc, nhiệt độ trong và ngoài nhà chênh lệch rất rõ.

Vốn dĩ Nặc Nặc mặc rất nhiều áo, một lát sau đã nóng không chịu được.

Cừu Lệ thấy cô không chịu cởi khăn quàng cổ, ngồi ở chiếc ghế nhỏ cạnh cửa, ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tảng tuyết lớn đè nặng trên cành cây, thời tiết ở thành phố G rất lạnh.

Cả một năm anh rảnh nhất chính là lúc này, thời gian này có thể chọc cô tức chơi.

Nếu anh mà không làm gì thì có lẽ cô sẽ ngồi suốt một đêm ở chỗ đó.

Trên người Cừu Lệ chỉ còn chiếc áo sơmi mỏng màu đen.

Cổ áo cởi ba viên cúc, lộ ra nửa lồng ngực.

Không biết cô đang xấu hổ hay đang giận, chính là không chịu nhìn về phía anh.

Anh nhìn gấu bông trên sopha mà người hầu cố tình mang tới mà có chút buồn cười.

Cừu Lệ đi tới, Nặc Nặc không nhịn được quay đầu, đôi mắt đen lúng liếng lấp lánh ánh nước: "Anh muốn làm gì?"

Hai tay Cừu Lệ chống bên cạnh sườn cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán thiếu nữ.

Anh đoán không sai, trong mắt cô lướt qua tia hoảng loạn cùng phiền chán rồi biến mất.

Ánh mắt Cừu Lệ hơi trầm xuống: "Nặc Nặc, em là của tôi."

Cho nên anh phải làm rõ rằng, sớm muộn gì hai người cũng phải ngủ với nhau. Lâu như vậy không chạm vào cô, anh đã nhịn đến giới hạn rồi.

Nặc Nặc cắn môi: "Lúc trước anh đã hứa là sẽ không chạm vào tôi."

Anh sờ khoé mắt của cô. Cừu Lệ rất thích chỗ này, tựa hồ có thể nhìn thấu mọi chuyện. Anh cười nói: "Nhưng không phải em nói tôi là kẻ xấu xa lừa đảo sao?"

"Anh không phải, anh là..." cô cố nén cảm giác xấu hổ khen anh: "Là người đàn ông có chữ tín nhất trên thế giới."

Cừu Lệ cười không dừng được.

Tiếng cười của anh thấp thấp, rất có từ tính. Anh cảm thấy dáng vẻ trăm phương nghìn kế này của cô rất hoạt bát thú vị.

"Em bị ảo giác từ khi nào vậy, Nặc Nặc?"

Nặc Nặc không thích hơi thở mang theo tính xâm lược của anh, cô cảnh cáo: "Ông nội Cừu đang ở phòng bên cạnh."

Anh vuốt tóc cô: "Em nói đúng, em mà không nói thì tôi cũng quên mất ông ấy."

Nặc Nặc còn cho rằng sẽ có hiệu quả, ai ngờ...

Bỗng nhiên Cừu Lệ lạnh mặt mở cửa ra.

Ở bên ngoài tức giận đến nỗi muốn đập gậy - ông nội Cừu: ....

Ngoài ý muốn kinh ngạc đến ngây cả người - Nặc Nặc: ....

Cừu Lệ nói: "Đã muộn thế này mà ông nội còn muốn rèn luyện thân thể?"

Ông nội Cừu tức giận trợn trắng mắt: "Thằng ranh này, mày có còn coi tao là ông nội mày không hả? Tao không đồng ý, nhanh để con bé sang ngủ phòng khác."

"Nặc Nặc là người của cháu." Giọng của Cừu Lệ cũng lạnh xuống: "Cháu chỉ nói một lần thôi."

"Mày muốn làm tao tức chết à?"

"Cháu không có bản lĩnh đó. Thân thể của ông nội còn không tệ đâu."

"Thằng ranh con, mày không có con gái nên mới không biết cảm giác của người làm cha làm mẹ yêu thương con gái nó như thế nào. Nặc Nặc là cô bé tốt, có cái gì thì để kết hôn xong lại nói. Tao nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không đúng, Tống gia bọn họ đối xử với Nặc Nặc thế nào vậy chứ? Con bé mới bao lớn, ngay cả tao cũng chưa nhận được tin đính hôn, vậy mà người nhà họ Tống vẫn yên tâm để con bé đi cùng với mày? Đúng là tức chết mất."

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc nghe được những lời như vậy, hoàn toàn đặt vào vị trí người thân của cô để xuy xét.

Cô chớp chớp mắt, có chút chua xót.

Đúng vậy, nếu là gia đình bình thường biết tính cách thô bạo của Cừu Lệ, thì phàm là thương tiếc cho con gái ruột, họ sẽ không ngay lập tức đưa cô đến chỗ của Cừu Lệ.

Nếu Cừu Lệ yêu thương, quý trọng cô thì còn may, nhưng nếu anh không thèm để ý, vậy thì thật sự chỉ là chơi chơi mà thôi.

Nếu Nặc Nặc không phải xuyên sách đến đây thì cô cũng cảm thấy cô gái này thật đáng thương. Cũng may cô đã xem hết quyển sách này, cảm thấy tốt nhất không nên khơi gợi hứng thú của anh.

Cừu Lệ trầm mặt: "Cháu tự biết đúng mực, ông về đi ngủ đi."

Sau đó anh đóng cửa lại.

Ông nội Cừu thở dài một tiếng, nhà họ Cừu sao lại có một tên bá vương như này? Nhưng ông cụ cũng chẳng còn cách nào khác, đành đi về phòng của mình.

Cừu Lệ ngoái đầu nhìn lại, thấy hốc mắt Nặc Nặc phiếm hồng.

Anh mềm lòng không chịu được, ngồi xổm trước băng ghế cô đang ngồi, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi đâu có bắt nạt em, em khóc cái gì mà khóc?"

Cô sụt sịt mũi, giọng điệu mềm mại: "Không có khóc."

"Nhà họ Tống đối xử với em không tốt, tôi tốt với em được chưa?" Anh cười nói: "Chỉ cần em không nghĩ cách rời khỏi tôi, thì em muốn gì tôi cũng cho."

Cô muốn về nhà, không muốn nhìn thấy anh!

Nếu bây giờ cô ở nhà, ba sẽ làm vằn thắn sau đó treo đèn lồng màu đỏ, còn sẽ đón bà ngoại tới. Bà ngoại cô rất khéo tay, cắt giấy dán cửa sổ đẹp cực kì.

Cho dù gia cảnh không tốt nhưng lại ấm áp bình an, không có gì có thể so sánh được.

Cô rời đi lâu như vậy, chưa bao giờ dám nghĩ ba mẹ mình sẽ tuyệt vọng nôn nóng thế nào.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu nguyên thân cũng xuyên đến thế giới của cô, sống thay phần cô cũng tốt.

Chỉ cần để ba mẹ cô không mất đi con gái, như thế nào cũng tốt cả.

Nhưng đến lúc ăn Tết, lúc mà từng nhà đoàn viên với nhau, cô vẫn rất nhớ nhà.

Cô chưa từng làm chuyện gì sai trái, cớ sao lại để cô đến thế giới xa lạ này? Hai bàn tay trắng, không người thân cũng chẳng có chỗ để đi.

Lại còn phải đối mặt với nguy cơ bị "thất thân", chỉ cần nghĩ những chuyện đau khổ ấy do chính Cừu Lệ gây ra, cô lại càng thêm sợ anh.

Cừu Lệ bế cô lên: "Đi ngủ."

Nặc Nặc thở nhẹ một tiếng, thời điểm bị Cừu Lệ đặt lên giường, cô theo bản năng muốn ngồi dậy.

Lại nhìn thấy Cừu Lệ ngồi xổm ở mép giường cởi giày cho cô.

Nặc Nặc trừng mắt, cô cảm thấy một màn này còn khó tin hơn cả việc nhìn thấy heo bay trên trời.

Lần đầu tiên cô gặp anh là vào một đêm mưa, anh tự phụ lãnh ngạo, xem thường tất cả mọi người.

Vệ sĩ cầm ô, nước mưa văng khắp nơi, anh rũ mắt nhìn cô, giống như đang nhìn một con kiến đang giãy giụa giữa vạn vật.

Mà người đàn ông cao ngạo ấy bây giờ lại đang cởi giày cho cô.

Nặc Nặc thu chân lại, trừ việc khiếp sợ thì còn có cả e lệ: "Cừu Lệ..."

Vớ của cô cũng bằng bông xù xù ấm áp, còn một bên giày cô không chịu để anh cởi: "Anh...anh biết anh đang làm gì sao?"

Anh cười cười: "Tôi biết."

Nặc Nặc tự mình cởi chiếc giày còn lại, cô không thích anh nhu hoà như vậy, vừa thay dép lê đã muốn đi xuống.

Anh cúi người ngăn không cho cô động đậy: "Ngoan, đi ngủ đi. Tôi sẽ không bắt nạt em đâu."

Cô bị anh đè nặng: "Anh dậy, mau dậy đi."

Nhưng cô mặc áo rất dày, lúc phản kháng cũng cực đáng yêu.

Anh không nhịn được cười, cởi khăn quàng cổ của cô ra, còn cố ý dùng cằm cọ cọ cần cổ mềm mụp ấm áp của thiếu nữ.

Cô sợ lạnh nên bọc cả người kín mít, toàn thân vừa ấm vừa mềm.

Nặc Nặc sợ ngứa, cực kì sợ. Cho nên mỗi lần Cừu Lệ hôn cổ, cô đều cố chịu đựng cảm giác sởn tóc gáy.

Bí mật này rất ít người biết, cô luôn giữ khoảng cách an toàn với người khác.

Nhưng khi cả người anh dán lên, đầu tiên cô phản xạ có điều kiện mà ngẩn người rồi liều mạng tránh đi. Nhưng ngay sau đó nghẹn cười, cô nghẹn đến mức má hồng đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tràn ra.

"Hahaha...Cừu Lệ, anh bị điên sao...."

"Ngứa...hahaaha...tránh ra!"

Cô duỗi tay chống ngực anh, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Mặt mày anh nhu hoà, lần đầu tiên thấy cô cười thoải mái như vậy.

Thiếu nữ kiều tiếu diễm lệ lại tươi đẹp, trong mắt ngập nước, duỗi tay đẩy cằm của anh.

Anh mặc cô muốn làm gì thì làm.

Cừu Lệ thích dáng vẻ này của cô, sức sống bừng bừng. Thậm chí anh còn hy vọng cô đừng lúc nào cũng ngoan như vậy, cô có thể tuỳ hứng, có thể làm nũng, cái gì cũng có thể.

Cô cười xong, khi đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của anh lại cảm thấy xấu hổ buồn bực.

Cừu Lệ thấp giọng cười nói: "Đi tắm rửa thay quần áo, ngày mai mang em ra ngoài chơi." Anh hôn hôn tóc mái của cô: "Sẽ không chạm vào em, bởi vì tôi thương em."

Mãi tới tận nửa đêm, Nặc Nặc nằm một bên đầu giường, khoảng cách của hai người thật xa, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nhất định phải mau chóng tìm cơ hội nói chuyện với ông nội Cừu.

Ông nội Cừu chính là người bình thường duy nhất trong nhà họ Cừu.

Ngày hôm sau ăn cơm sáng, Cừu Lệ nói muốn mang cô ra ngoài chơi.

Trong lòng Nặc Nặc khiếp sợ không thôi, ai dám ra ngoài chơi với nam chính chứ? Lần trước nhảy bungee đã để lại ấn tượng mạnh trong cô.

Huống chi ngoài trời lạnh, cô cũng không muốn ra ngoài, cô tình nguyện chơi cờ tướng với ông nội Cừu.

Nhưng ông cụ lại bị kỳ thủ chuyên nghiệp lôi kéo đi chơi cờ tướng mất rồi.

Ông cụ cũng rất buồn cười, vốn dĩ còn đang đề phòng thằng cháu mất nết nhà mình bắt nạt Nặc Nặc, ai ngờ vừa thua một ván đã nhảy dựng lên:

"Chơi lại chơi lại." Dù có gọi ông thì ông cũng không nghe thấy, cũng đã sớm quên mất sự tồn tại của Cừu Lệ và Nặc Nặc.

Nặc Nặc: ...

Cừu Lệ cong cong môi: "Đi thôi."

Anh biết Nặc Nặc sợ lạnh nên trang bị đồ giữ ấm cho cô rất đầy đủ. Bên ngoài không có tuyết rơi, mặt sông lại đóng thành băng, độ dày khoảng 8-9cm, vệ sĩ cũng đi theo sau.

Thôn dân trong thôn thuần phác, cũng vì được Cừu Lệ giúp đỡ nên năm nào thôn cũng được xây mới.

Cái tên Cừu Lệ này ở thôn Lý còn được yêu thích hơn cả "vàng".

Nặc Nặc vẫn luôn cảm thấy tên nam chính này lạnh lùng khiến người ta ghét, chỉ có những nữ xứng ngốc nghếch trong sách mới người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Chính là hiện thực làm điên đảo quan niệm của cô.

Giây phút Cừu Lệ bước ra khỏi cửa, có rất nhiều thiếu nữ trang điểm kĩ càng chạy ra ngoài.

Phàm là Cừu Lệ trở về, người trong thôn sẽ dặn dò những cô gái chưa có bạn trai trong thôn là: Năm nay tôi cũng hỏi ông Cừu rồi, cháu nội ông ấy còn chưa có bạn gái.

Đây chính là người đàn ông vừa đẹp trai lại thừa tiền, tổ tiên còn là tướng quân.

Người trong thôn còn sẽ nói: Con xem ông Cừu cũng cưới con gái thôn này, chứng tỏ người ta không để ý gia thế xuất thân. Cố lên con gái.

Bầu không khí này....lập tức liền nổ mạnh.

Có tiền, đẹp trai, nhiều vàng.

Đến lúc Nặc Nặc phát hiện cứ cách một phút lại gặp được một cô gái thì có chút buồn cười.

Trần Thiến, Diêu Giai Giai, Tống Liên, thậm chí toàn bộ các cô gái ở thành phố B cũng không dám lại gần bởi vì sợ ác danh của Cừu Lệ.

Nhưng người ở thôn Lý lại khác, đối với cả thôn mà nói thì Cừu Lệ chính là một cái đùi vàng.

Phỏng chừng các cô gái trong thôn đều muốn gả cho anh.

Muốn sinh người thừa kế cho anh.

Lần đầu tiên Nặc Nặc cảm giác được bàn tay vàng của bá tổng, nhịn không được cong mắt cười.

Cừu Lệ thấy cô cười thì lạnh mặt.

Anh biết bây giờ Nặc Nặc đang vui vẻ vì chuyện gì, cô lấy tâm trạng của người ngoài cuộc để xem náo nhiệt. Nhưng anh ghét nhất chính là Nặc Nặc không hề để ý chút nào.

"Đưa cần câu cho cô chủ. Trong phạm vi mấy chục mét, không cho bất kì ai xuất hiện."

Lúc Nặc Nặc cầm lấy cần câu còn chưa phản ứng kịp. Lúc Cừu Lệ ra cửa còn bình thường, sao bây giờ lại giận rồi?

Thật ra có một khoảng thời gian anh rất ít khi tức giận với cô, dù sao bạn gái phải được cưng chiều.

Chính là lúc cô ngoan ngoãn khiến anh yêu thương, nhưng những lúc làm anh giận cũng khiến tim gan phèo phổi anh đau đến nỗi tê tái.

Anh thấy dáng vẻ ngây thơ của cô thì híp mắt: Tống Nặc Nặc, đục băng."

Lại nữa lại nữa... anh lại bắt đầu vô cớ nổi điên rồi.

Cuối cùng Nặc Nặc cũng hiểu được một quy luật, khi anh giận thì sẽ gọi cả họ cả tên của cô là Tống Nặc Nặc.

2811 words

30/09/2021

Chương 39: 🍓 : Chiếm hữu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Na

Nặc Nặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện những cô gái "tình cờ gặp được" đều bị người của Cừu Lệ đuổi đi.

Tên Tiết Tán mới tới này làm việc rất gọn lẹ, anh ta bảo mỗi một vệ sĩ gặp cô gái nào có ý định đến gần thì nói Cừu thiếu không muốn gặp bất kì ai ở chỗ này. Nếu còn dám ở lại, nhà bọn họ sẽ không được nhận thêm một đồng nào từ Cừu gia nữa.

Các cô gái uất ức không chịu được, nhưng cũng chẳng dám làm trái ý Cừu Lệ, đành phải chạy nhanh về nhà.

Nhưng phần lớn đều chỉ có thể thầm tiếc trong lòng.

Rốt cuộc ai có mắt đều nhìn thấy Nặc Nặc.

Các cô không thể không thừa nhận rằng Nặc Nặc rất xinh đẹp. Từ lúc bước ra khỏi cửa nhà ông nội Cừu, Cừu Lệ vẫn luôn nắm lấy tay cô gái kia.

Nặc Nặc sợ lạnh, Cừu tổng thậm chí còn không tháo găng tay của cô ra mà cứ như vậy nắm lấy. Những lần trước Cừu Lệ đến thôn Lý đều rất phô trương lại còn lạnh lùng, cũng rất ít khi ra khỏi nhà. Thường thường chỉ nghỉ ngơi hai ba ngày rồi lại đi, đây là lần đầu tiên các cô thấy trong ánh mắt của Cừu Lệ có chứa ý cười.

Tuy rằng không lâu sau, ý cười kia đã biến thành hàn ý.

Nhưng mọi người đều biết anh rất thích cô gái kia.

Mà cô gái được anh yêu thích ấy, giờ này đang ngồi xổm, nhận lệnh của anh mà đục băng.

Hai quả lông tròn tròn trên mũ của Nặc Nặc rũ xuống, mặt băng rất dày, cô chưa câu cá trên băng bao giờ, mùa đông ở quê của Nặc Nặc cũng rất ít khi có tuyết, nhiều lắm cũng chỉ kết thành một mảng băng mỏng.

Nặc Nặc thật sự đã dùng hết sức để đục lỗ, Cừu Lệ vẫn cứ đứng ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống.

Cô không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, rõ ràng mới tới đây không lâu, cô cũng không làm chuyện gì chọc tức anh.

Cô ngoan ngoãn lại nghe lời, vụn băng nhỏ từ lỗ bắn lên trên lông mi, Nặc Nặc theo bản năng che kín mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cừu Lệ túm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy: "Nước đá bắn vào mắt sao? Để tôi nhìn xem."

Nặc Nặc buông tay: "Không có."

Cừu Lệ ra lệnh cho Tiết Tán: "Các cậu làm đi."

Tiết Tán nhận lệnh, không lâu sau đã đục xong, bọn họ chuẩn bị cần câu cùng mồi câu, lại căng dù chắn gió cùng ghế dựa chắc chắn: "Cừu thiếu, cô chủ, mời ngồi."

Mọi việc diễn ra rất nhanh, chắc chỉ mất khoảng 3-4 phút.

Nặc Nặc ngồi bên cạnh Cừu Lệ, nhìn vẻ mặt đông lạnh bình tĩnh của anh. Cô vẫn không hiểu sao Cừu Lệ lại đưa cô ra đây câu cá làm gì.

Người đàn ông này thích những hoạt động có tính kích thích chứ không giống những người thích đi câu.

Nhưng anh ngồi từ sáng đến giữa trưa, nhìn chằm chằm vào mặt băng.

Trong cái thùng bên cạnh chỉ có vỏn vẹn vài con cá.

Đến lúc trở về, Cừu Lệ lạnh lùng cười: "Thả hết đi."

Tiết Tán không nói hai lời mà thả toàn bộ số cá trong thùng đi.

Cừu Lệ vươn tay nói với Nặc Nặc vẫn còn đang ngẩn ngơ: "Em lại đây."

Trong lòng Nặc Nặc rét run, rốt cuộc cô cũng biết Cừu Lệ muốn nói gì với cô.

Cả một buổi sáng cô vừa lạnh vừa mệt, nhìn chằm chằm đến nỗi hai mắt đ`âu hoa lên mới câu được mấy con cá ít ỏi.

Mà Cừu Lệ hết sức chăm chú không h`ênhúc nhích, đến cuối cùng anh lại ra lệnh thả hết đi.

Anh muốn nói cho cô biết rằng anh không để ý việc phải chờ đợi, cũng không sợ rét lạnh, thứ anh muốn nhất định sẽ bắt được.

Mà phương thức duy nhất để rời khỏi anh chính là anh hoàn toàn buông tay.

Người đàn ông này thật đáng sợ, thậm chí anh còn đoán được tại sao cô không phản kháng mà lại ngoan ngoãn theo anh v`êthăm ông nội Cừu.

Cũng ở trong lòng tinh tường tính xem còn bao nhiêu ngày nữa cô sẽ thi đại học xong.

Anh biết Nặc Nặc nghĩ gì.

Nặc Nặc mặc rất nhi`êu đ`ô, vốn đã không lạnh, nhưng trên đường v`ê, dù cho trong xe tài xế có bật đi`êu hoà nhưng cả người cô vẫn run lên.

Bọn họ v`êđến nhà, ông nội Cừu tức giận dậm chân. Ông cụ chơi cờ xong mới nhớ tới Cừu Lệ và Nặc Nặc, nhưng ngoảnh ra đã chẳng thấy ai.

"Nặc Nặc không sao chứ? Để ông xem nào."

"Con không có sao." Nặc Nặc nhìn Cừu Lệ đang trừng mắt với ông nội Cừu, mặc kệ thế nào đi nữa thì đây cũng là hy vọng cuối cùng của cô.

Nếu cô bảo anh buông tay, anh sẽ làm theo sao?

Không đâu, anh là một người cực kì cố chấp.

Mà Nặc Nặc lại bắt đầu ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Từ ngày cô tới thôn Lý thì chỉ ra cửa đúng 1 lần.

Từ hôm đi câu cá về, Cừu Lệ không để cô ra ngoài lần nào nữa.

Lúc cô phát hiện chuyện này là vào trận mưa tuyết buổi sớm. Nặc Nặc nhìn qua cửa sổ thấy có vài đứa trẻ đang đắp người tuyết, ở quê cô không có tuyết rơi nhiều như thế này bao giờ, thi thoảng mới có vài hạt lất phất, sáng hôm sau cũng tan luôn.

Nặc Nặc muốn đi đến đó xem bọn nhỏ.

Cừu Lệ sờ sờ tóc cô, trong mắt đen tối: "Em sợ lạnh mà, độ ấm bên ngoài hôm nay rất thấp. Nếu em muốn thì tôi bảo đám người Tiết Tán đắp người tuyết cho em xem, được không?"

Nặc Nặc nghĩ rồi gật đầu.

Tiết Tán cùng vài người vệ sĩ khác đắp người tuyết ở trước sân.

Nặc Nặc ghé vào thành cửa sổ, trước sau vẫn cảm thấy hơi kì quái.

Buổi chiều ông nội Cừu vui vẻ rủ Nặc Nặc đến chơi với ông bạn già của ông ở ngoài cửa thôn.

Nặc Nặc nhẹ nhàng cười: "Vâng ạ."

Nhưng lúc này Cừu Lệ lại nhếch miệng cười: Gần Tết rồi mà đi quấy rầy người ta thì không tốt lắm. Dù sao mình cũng là người ngoài, không nên làm phiền đến ngày đoàn viên của nhà người khác."

Ông nội Cừu cả giận nói: "Tết thì mới nên đi thăm hỏi đó, người ở thôn Lý này cũng không để ý mấy chuyện ấy, tao mang Nặc Nặc ra ngoài chơi

thì làm sao?"

Cừu Lệ cũng lạnh mặt: "Vậy ông đi một mình đi, Nặc Nặc còn phải ở nhà đọc sách. Cũng sắp thi đại học rồi, mải chơi quá không tốt."

Nặc Nặc ngoái đầu lại, nâng phấn má nên nhìn anh.

Anh lại vuốt tóc cô: "Ngoan, ở nhà đọc sách."

Ông cụ bực bội quay đi: "Đi một mình thì đi một mình."

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng nhận ra được không đúng chỗ nào.

Lúc Cừu Lệ vừa tới đây đã nói: Cháu chỉ nói một lần, Nặc Nặc là người của cháu.

Anh là đang nói sự thật.

Anh không chỉ muốn cô đi theo anh, mà còn muốn hoàn toàn chiếm hữu cô.

Thời gian, tự do, yêu thích của cô, anh đều muốn tất cả thuộc về mình.

Anh đang dùng chính phương thức, tiềm thức của mình để tạo ảnh hưởng cho Nặc Nặc.

Một khi có thể, có ngày trong tương lai anh sẽ cầm tù cô.

Nặc Nặc cảm thấy rét run, nhưng người đàn ông vẫn không tỏ ra khác thường, còn nhướng mày hỏi: "Sao lại nhìn tôi?"

Nặc Nặc lắc đầu, rũ mắt nhẹ giọng nói: "Không có gì, tôi đi đọc sách."

Đột nhiên Nặc Nặc ý thức được, thi đại học đối với chính mình mà nói, không phải cơ hội để rời khỏi anh. Mà chính là kỳ hạn cuối cùng anh để cho cô tuỳ ý làm bậy.

Cô không thể tiếp tục chờ được nữa.

Cô cần thiết tìm thời gian để ông nội Cừu giúp mình. Nếu không trở về thành phố B thì có khả năng cả đời này cô cũng không chạy thoát được.

-

Nhưng Cừu Lệ vẫn luôn thời thời khắc khắc ở cạnh cô, tới tận đêm giao thừa.

Từng nhà trong thôn Lý bắt đầu bắn pháo hoa, các màu pháo hoa ở trong đêm đen nở rộ, như những bông hoa diễm lệ đang bắt đầu nở.

Cừu Lệ thấy Nặc Nặc có vẻ thích thú thì nói: "Để tôi bảo Tiết Tán chuẩn bị."

Anh tự nhiên là coi thường mấy thứ pháo hoa bình thường kia, đi ra ngoài dặn dò Tiết Tán.

Ông nội Cừu lấy ra một cái hộp, thở dài: "Nặc Nặc, con đồng ý nhận cái này sao?

Bên trong là một cái vòng ngọc.

Ông cụ nói: "Cái này là đồ gia truyền, được trao lại cho con dâu của nhà họ Cừu."

Nặc Nặc nhìn ra cửa, bóng đêm đen nhánh, Cừu Lệ cũng không ở đây. Pháo hoa bên ngoài thậm chí còn áp đi cả tiếng nói của ông cụ.

Dưới ánh mắt của ôn nội Cừu, Nặc Nặc nhẹ nhàng lắc đầu.

"Con xin lỗi ông nội Cừu. Con không lừa ông nữa, thật ra con vẫn luôn nghĩ cách rời khỏi anh ta. Nhưng ngay từ đầu bởi vì nguyên nhân khác nên không thể, còn bây giờ là đi không được. Ông có thể giúp con được không?"

Ông nội Cừu đóng hộp lại, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ông gật đầu, thở dài: "Ông biết, để con uất ức rồi. Con sợ nó, ông nhìn ra mà."

Nặc Nặc mím môi.

Rồi ông cụ lại nói tiếp: "Ba mẹ nó qua đời vào lúc nó 17 tuổi."

Nặc Nặc ngước mắt, không hiểu sao ông lại nói những lời này với mình: "Lúc con trai và con dâu ông qua đời, Cừu Lệ không đến trường nữa. Khi ấy nhà họ Cừu chỉ có chút của cải, xí nghiệp Cừu thị cũng không khổng lồ như bây giờ. Vốn dĩ Cừu Lệ muốn đi du học, nhưng cuối cùng lại ở trong nước tiếp quản công ty, là vì báo thù."

"Nó không tin ba mẹ nó bị tai nạn xe cộ mà chết, cho dù cảnh sát đã đưa ra kết luận cuối cùng. Nó chỉ tin phán đoán của mình, đến năm thứ 4, xí nghiệp nhà họ Phương đã từng lớn mạnh nhất thành phố này phá sản, chủ tịch Phương cũng nhảy lầu tự tử."

Nặc Nặc nhẹ giọng hỏi: "Là anh ta làm sao?"

"Là nó, nó nói nhà họ Phương đã hại ba mẹ nó."

"Vậy là do Phương gia làm ạ?"

"Ông cũng không biết, ông tòng quân cả đời, tin tưởng phán đoán của tổ chức nên mới cãi nhau với Cừu Lệ. Nói cho con nghe cái này, cốt là để con biết rằng Cừu Lệ rất cố chấp. Những chuyện hay những người mà nó nhận định thì không ai có thể làm nó thay đổi được cả."

Ngón tay Nặc Nặc xoắn lại: "Cả ông cũng không được ạ?"

"Chờ sau thi đại học xong thì gọi cho ông. Ông sẽ đưa cháu đến một nơi rất xa." Tổ tiên nhà họ Cừu nợ nhà họ Tống, thì càng không nên ép buộc con gái của hậu bối nhà họ được.

Tâm sự lâu ngày của Nặc Nặc cuối cùng cũng chấm dứt, cô cảm thấy tâm trạng cũng trở nên thông thoáng thoải mái hơn nhiều.

Nghĩ đến lời bảo đảm của ông nội Cừu, có thể để cô rời xa Cừu Lệ là cô vui vẻ không thôi.

Có tiếng động vang lên.

Nặc Nặc ngoái đầu nhìn lại.

Pháo hoa nổ đầy trời.

Mà dưới ánh sáng loang lổ, người đàn ông đứng ngoài cửa lẳng lặng nhìn Nặc Nặc. Thần sắc của anh dưới ánh sáng của pháo hoa lúc sáng lúc tối nhìn không rõ.

Đột nhiên Nặc Nặc cảm thấy lạnh cả người.

Anh có nghe thấy gì không?

Không, không đâu.

Đêm giao thừa náo nhiệt như vậy, cô và ông cụ nói cũng không lớn, anh không có khả năng nghe thấy, anh không phải thần.

Quả nhiên giây tiếp theo anh đã cười với cô: "Nặc Nặc, ra đây xem pháo hoa."

Nặc Nặc nhìn ông nội Cừu, ông cụ ra ám hiệu bảo cô nhanh đi đi, bình tĩnh đừng để lộ chuyện.

Cô áp xuống hoảng hốt rồi chạy ra ngoài.

Anh cười cười, gắt gao ôm cô vào trong ngực: "Em thích không?"

Nặc Nặc cảm thấy anh ôm chặt quá, thậm chí cô còn hơi khó chịu: "Cừu Lệ, anh ôm lỏng một chút đi."

Cừu Lệ lấy ta máy nghe trộm mini sau áo lông vũ của cô ra, nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt tối như đêm đen.

Anh vẫn ôm lấy cô, bóp nát đồ vật trong tay.

"Nặc Nặc, em thơm quá, mềm quá." Anh cong môi: "Tôi muốn ôm em cả đời."

Tâm tạng của Nặc Nặc đang tốt nên chẳng so đo với anh. Cô ở trong lòng anh, nhìn pháo hoa rực rỡ đầy trời, nghĩ thầm anh nên nằm mơ đi, ông nội Cừu đã hứa với cô rồi. Đợi thi xong đại học, anh nên ở đây mà phát điên một mình.

Cô không thèm chơi trò cầm tù với anh.

2363 words

03/10/2021

Chương 40: 🍓 : Hôn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ

Ở quê ăn Tết xong, Cừu Lệ lại mang Nặc Nặc trở về.

Ngày về, ông nội Cừu lưu luyến không rời. Mỗi lần Cừu Lệ đi, ông chỉ hận không thể bắn pháo ăn mừng, nhưng lần này ông luyến tiếc Nặc Nặc.

Nặc Nặc ngoan ngoãn hiểu chuyện, người già nào cũng thích có một cô cháu gái như vậy.

Ông cụ già rồi, nói chuyện cũng chẳng có mấy người trẻ tuổi nào chịu lắng nghe, nhưng Nặc Nặc không như vậy.

Cô lên máy bay còn vẫy tay chào ông cụ.

Cách khá xa, cô nhìn ông nội Cừu chống gậy, lẻ loi đứng đó nhìn theo thì đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Nhất định là ông nội Cừu rất yêu vợ của mình, nếu không sẽ chẳng chịu ở nơi đó để canh giữ cho bà.

"Không nỡ xa ông nội sao? Sang năm chúng ta lại về thăm."

Nặc Nặc cúi đầu, không biết nên trả lời Cừu Lệ thế nào.

Anh cong môi, cũng không cần cô trả lời.

Lúc Nặc Nặc về biệt thự, mẹ Trần đã sớm dẫn người tới đây để đón.

Qua năm mới, dáng vẻ mẹ Trần vẫn như vậy, biểu cảm lạnh nhạt, lễ nghi hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

"Cừu thiếu, cô chủ, hoan nghênh về nhà."

Nhưng thật ra Nặc Nặc rất vui vẻ, cô biết bà là người ngoài lạnh trong nóng nên vui mừng gọi: "Mẹ Trần."

Mẹ Trần khom lưng: "Cừu thiếu có muốn ăn cơm trước không ạ?"

Cừu Lệ nói: "Ừ."

Nhưng mà đoàn người còn chưa kịp đi vào, một chiếc xe thể thao đã chạy tới, đến cửa lớn biệt thự thì bị vệ sĩ ngăn lại.

Trương Thanh Đạc từ trên xe xuống dưới: "Nhường đường đi, đừng có cản tôi."

Cừu Lệ: "Để cậu ta vào."

Trương Thanh Đạc đẩy đám người ra rồi chạy vào. Hắn ta ít khi tập thể dục, chạy một đoạn đường cũng quá sức.

"Anh Lệ." Lúc mở miệng, Trương Thanh Đạc có chút do dự. Theo Cừu Lệ nhiều năm như vậy, anh vô tình thế nào thì hắn ta biết rõ ràng, nhưng tình nghĩa ngần ấy năm khiến hắn không thể không tới đây: "Trần Thiến đang ở tầng thượng bệnh viện, cô ấy muốn nhảy lầu, anh tới xem một chút được không?"

Cừu Lệ cười nhạt một tiếng: "Nếu cô ta có cái gan đó thì cứ nhảy, nếu đã đoán được thời gian tôi trở vềthì chỉ sợ cô ta không lỡ nhảy thôi."

Trương Thanh Đạc gấp muốn khóc: "Dù sao chúng ta cũng quen biết Trần Thiến nhiều năm như vậy, tuy cô ấy có lỗi..." Hắn ta nhìn thoáng qua Nặc Nặc đang dùng đôi mắt to lúng liếng nhìn mình thì ấp úng nói: "Nhưng gây ra mạng người không hay lắm. Coi như em với Bách Diệp xin anh. À không, Trần Mậu làm việc cho anh lâu như vậy, cậu ta cũng chỉ có mỗi cô em gái là Trần Thiến, anh Lệ, anh đi xem một chút đi mà."

Cừu Lệ cười lạnh, vừa định nói "không, cút xa tôi một chút".

Nhưng anh lại nhớ tới cuộc nói chuyện giữa Nặc Nặc và ông nội Cừu trong đêm giao thừa, cô sợ tính cách lạnh nhạt tàn khốc của anh.

Cừu Lệ trầm ngâm một lát: "Chở tôi đến đó."

Sau đó anh nói với Nặc Nặc: "Em ăn trước đi nhé."

Nặc Nặc gật đầu, dù sao cô cũng không thể đi theo được. Thật ra chuyện mà Trần Thiến đã làm, bây giờ nghĩ lại cô vẫn cảm thấy bài xích. Một người như Vệ Vịnh, mặc kệ cô gái nào rơi vào tay hắn ta thì cũng để lại một hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc ăn cơm, mẹ Trần hỏi tình huống ở chỗ ông nội Cừu, Nặc Nặc đều ngoan ngoãn trả lời.

Vốn dĩ cô cho rằng Cừu Lệ đã tới đó thì Trần Thiến sẽ không nhảy lầu.

Nhưng không lâu sau, có một cuộc gọi gọi đến điện thoại của Nặc Nặc.

Lúc ấy cô đã ăn xong, đang làm bài ở trong phòng.

Đầu dây bên kia là Trần Mậu, giọng điệu của hắn ta cũng rất lạnh: "Tống tiểu thư, em gái tôi nhảy xuống rồi."

Hai mắt của Nặc Nặc mở to.

Trần Mậu cười, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra: "Có phải tôi đã sớm nói rằng Cừu Lệ chính là kẻ lạnh nhạt vô tình đúng không? Thiến Thiến đứng trên đó lâu như vậy, sớm đã đau lòng muốn chết, nhưng Cừu Lệ ngay cả dỗ dành con bé một câu thôi cũng không làm."

Nặc Nặc nhíu mày: "Trần tiên sinh, trạng thái của anh hình như không tốt lắm."

Nói ra Cừu Lệ cũng không có nghĩa vụ phải dỗ dành Trần Thiến. Đời này Nặc Nặc không thích nhất chính là loại người không biết yêu quý bản thân mình.

Huống chi tính cách của nam chủ đã như vậy, cho dù toàn thế giới này trách anh vô tình bạc nghĩa thì anh cũng chẳng quan tâm.

"Không tốt? Hahaha, Tống Nặc Nặc, Thiến Thiến vẫn còn sống nhưng có khả năng cả đời này nó sẽ là người thực vật. Hết thảy đều là mấy người ban tặng đấy. Cô cho rằng Cừu Lệ thích cô sao? Hahaha không, anh ta thích từ trước tới nay không phải cô. Ngay từ hồi học cấp ba tôi đã quen Cừu Lệ, khi đó anh ta thích Tưởng Tân Nguyệt. Cô nghĩ tại sao Cừu Lệ lại coi trọng cô? 17 tuổi, gương mặt thanh thuần, tính cách nhu nhược, cô chính là Tưởng Tân Nguyệt thứ hai. Cô chẳng qua chỉ là thế thân mà thôi."

Nặc Nặc: "...."

Chuyện thần kì gì thế này? Vậy mà Cừu Lệ lại còn có một bạch nguyệt quang nữa? Cô xuyên nhầm sách à? Hay truyện này có tên là "Người tình thế thân của tổng tài bá đạo?"

Nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại, lúc trước hình như bạn cùng phòng có nói sau này có một nữ phụ vô cùng lợi hại xuất hiện, thiếu chút nữa đã thành công ly gián nam nữ chính.

Chẳng lẽ chính là Tưởng Tân Nguyệt?

Trần Mậu vẫn luôn bình tĩnh nay vì chuyện của Trần Thiến mà hoàn toàn mất lí trí.

"Tống Nặc Nặc, lúc trước Tưởng Tân Nguyệt ra nước ngoài, Cừu Lệ còn uống rất nhiều rượu. Bây giờ cô ta đã về rồi, bọn họ cũng đã gặp lại nhau. Có phải Cừu Lệ còn chưa về nhà đúng không? Cô thấy đây có phải tin tốt không?"

Nặc Nặc thành thật đáp: "Đúng."

"...." Thiếu chút nữa Trần Mậu đã không biết nói cái gì: "Ngày đó cô không cứu Thiến Thiến, hiện giờ tôi cũng sẽ mở to mắt để xem kết cục của cô."

Nặc Nặc tắt điện thoại, cảm thấy hai anh em nhà Trần Mậu này đúng là dùng cả cuộc đời để nỗ lực làm một vai phụ.

Rõ ràng Tống Liên không tham gia cốt truyện nhưng bọn họ vẫn liều mạng bẻ cốt truyện trở về.

Nặc Nặc chống cằm nghĩ, Tưởng Tân Nguyệt sao?

Cô lại cầm lấy gương nhỏ soi soi, trong gương là khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần lại đầy phấn chấn của tuổi trẻ.

Giống như Trần Mậu nói, thanh thuần động lòng người.

Tưởng Tân Nguyệt cũng đã từng như thế này, đột nhiên Nặc Nặc nghĩ, lần đầu tiên ở trong đêm mưa Cừu Lệ nói khả năng sẽ yêu cô, có phải vì hồi niên thiếu đã từng thích một cô gái như Tưởng Tân Nguyệt?

Kết quả đối với bạch nguyệt quang cầu mà không được nên bây giờ mới chọn Tống Nặc Nặc?

Cô đột nhiên có chút cảm khái.

Haiz, Tưởng Tân Nguyệt ơi Tưởng Tân Nguyệt, tôi thật sự mong cô hãy cướp Cừu Lệ đi.

Cả một buổi chiều Cừu Lệ không về, lúc anh về tới biệt thự thì trời đã tối.

Anh lạnh mặt, vừa về đã lên phòng Nặc Nặc.

Cô đang call video với Lữ Tương.

Lữ Tương thích anh hàng xóm của mình.

Mấy năm trước anh chàng đó đã dọn đi, năm nay ăn Tết trở về thăm người thân, Lữ Tương thấy rất khẩn trương.

"Mình hồi hộp quá, cậu nói xem mình có thể thành công theo đuổi anh ấy không?"

Nặc Nặc cách màn hình dạy cô nàng: "Lữ Tương, cậu vén tóc ra sau một chút."

"Ừ ừ đúng rồi, ấy đừng kẻ mắt vội. Đánh son đã, chọn màu tự nhiên thôi. Sau đó thì tỉa lông mày..."

Cô nghe thấy tiếng bước chân thì vội nói: "Mình tắt trước nha, lát mình gọi lại sau."

Nặc Nặc ngoái đầu nhìn lại liền thấy Cừu Lệ với cả người nồng nặc mùi rượu.

Cô mới chỉ kịp tắt điện thoại, người đàn ông đã vài bước đi tới trước mặt cô.

"Cừu...ưm..." Nặc Nặc cơ hồ bị anh ép cho từng bước lui về sau, mãi cho đến khi lưng dựa vào tường. Người đàn ông đầu hôn lấy môi cô, hơi thở với mùi rượu toả ra, lúc cô ở nhà không mặc nhiều áo, anh nắm lấy eo cô, tựa như dùng hết sức lực toàn thân muốn nuốt cô vào bụng.

Một nụ hôn ẩn nhẫn, đau khổ, cầu mà không được.

Chân Nặc Nặc nhũn ra, gương mặt đỏ bừng.

Một tay cô bị ấn trên đỉnh đầu, một tay khác liều mạng cấu véo đánh anh. Nhưng Cừu Lệ giống như không cảm thấy đau, anh còn như trả thù mà hung hăng cắn môi cô.

Đau, ghê tởm.

Một tay khác của cô cũng bị anh bắt lấy, đây là làn đầu tiên anh hôn cô như vậy, cưỡng bách, bá đạo giống như không muốn sống.

Trên người Cừu Lệ nồng nặc mùi rượu, lộ ra phẫn nộ ngập đầu cùng chiếm hữu.

Nặc Nặc tức muốn khóc, cô không trêu chọc anh mà... Lâu lắm rồi cô có làm gì chọc điên tên bệnh tâm thần này đâu.

Chính là hôm nay anh đi uống rượu, vừa về đã động dục.

Anh còn nhận ra cô là ai sao?

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc biết bá đạo tổng tài trong sách hôn thế nào, cô gắt gao cắn răng. Anh hừ lạnh một tiếng, nắm cằm cô, ép cô phải há miệng. Dùng tư thế hoàn toàn xâm chiếm, không quan tâm cảm thụ của cô mà điên cuồng chiếm đoạt. Sau đó trong lúc Nặc Nặc ngây ra, anh đút nước miếng của mình cho cô.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, nước mắt cũng chực trào ra.

Cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại một chút, ở bên tai cô nỉ non nói nhỏ: "Sao em lại muốn rời xa tôi..."

Nặc Nặc cả kinh, sợ tới mức thiếu chút nữa hồn cũng lìa khỏi xác.

Nhưng cô nghĩ lại, không đúng, Cừu Lệ đâu có biết chuyện giữa cô và ông nội Cừu. Trần Mậu cũng nói rằng anh đã từng mua say vì bạch nguyệt quang. Bây giờ Tưởng Tân Nguyệt cũng về nước, mà Cừu Lệ lại say thành như vậy.

Tưởng Tân Nguyệt rời khỏi anh khi anh còn niên thiếu, nên hiện tại anh nhận nhầm cô thành cô ta?

Nặc Nặc vừa tức vừa hận, cô chưa bị ai hôn như vậy bao giờ. Cố tình người đó lại là Cừu Lệ mà cô ghét cay ghét đắng.

Đây đúng là một quyển sách có độc.

Trên môi cô vẫn còn giữ lại cảm giác kì quái chán ghét kia, hơi thở của người đàn ông vây quanh cô.

Lần đầu tiên trong mắt Cừu Lệ toát ra đau khổ cùng hận ý, phảng phất như đã áp lực lâu lắm, muốn giết chết cô nhưng không lỡ.

Rốt cuộc là anh thích, anh nhớ Tưởng Tân Nguyệt đến cỡ nào?

Trách không được Tống Liên trong sách cũng thiếu chút nữa bị bạch nguyệt quang xử lý.

Bạch nguyệt quang đúng là lợi hại.

Môi Cừu Lệ vẫn còn chưa rời đi, Nặc Nặc giận không làm gì được. Tên biến thái này quả là được một tấc lại muốn tiến một thước. Anh có tiền có thế, nếu thích Tưởng Tân Nguyệt thì cứ theo đuổi đi, tự dưng về nhà phát điên cái gì không biết.

Nặc Nặc không động đậy, cô dứt khoát nhón mũi chân cắn anh.

Đi tìm chết đi đồ xấu xa.

Cô không đủ cao mà Cừu Lệ lại quá cao, cô cắn vừa vặn đến cằm của anh.

Nặc Nặc dùng lực, trong mắt còn mờ mịt hơi nước.

Bộ dáng uất ức lại tỏ vẻ hung dữ.

Cô cắn không nhẹ, lập tức liền đổ máu.

Anh đau đến nhíu mày, nắm má cô để cô nhả miệng ra. Trên cằm Cừu Lệ cũng xuất hiện một dấu răng thấm máu.

"Ô ô, Cừu Lệ, anh là đồ xấu xa...."

Người đàn ông không tỉnh táo, nhưng vẫn biết khống chế lực đạo.

Mặt cô đau, nói chuyện cũng chẳng rõ.

Anh rũ mắt nhìn cô, lệ chí ở khoé mắt cô tẩm qua nước như phát sáng, vừa khóc vừa mắng.

Chỉ nhìn đôi mắt cô thôi mà muôn vàn không bình tĩnh chả anh giờ phút này đột nhiên lắng xuống.

Thật ra anh cũng chẳng nghe rõ cô nói cái gì.

Nhưng nói cái gì cũng được.

Cứ như vậy nhìn cô, toàn thế giới như lộng lẫy sáng ngời, cô ngẩng mặt, trong mắt ngập nước chỉ có một mình anh.

Đêm nay anh thật sự đã say.

Nhưng là uống say anh vẫn nhớ rõ cô sợ, cô nhát gan, không thể doạ cô. Nên anh buông tay, trong mắt dịu dàng, thấp giọng nói với cô: "Ừ, tôi nghe em."

2367 words

06/10/2021

Chương 41: 🍓 : Thất cà vạt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ

Lúc Nặc Nặc nhíu mày chuẩn bị nói gì đó thì Cừu Lệ đã dựa vào người cô rồi ngủ mất.

Cô không còn cách nào khác đành đỡ anh lên giường, sau đó xuống lầu tìm mẹ Trần.

Nhưng khi xuống dưới mới biết mẹ Trần đã về.

Nặc Nặc không có chìa khoá của phòng cho khách, cô nghĩ một lát rồi quyết định đêm nay sẽ ngủ ở sopha.

Đêm đến biệt thự rất an tĩnh, cô sờ môi mình, cơn giận cũng chưa tan. Nếu nam chính thật sự thích Tưởng Tân Nguyệt vậy thì anh theo đuổi cô ta đi, dựa vào tính cách bá đạo của anh mà còn rụt rè như vậy, thì điều đó có phải chứng tỏ rằng Tưởng Tân Nguyệt là đặc biệt quan trọng không?

Nặc Nặc nghĩ, nếu trong truyện gốc Tưởng Tân Nguyệt và Tống Liên có giao thoa thì chắc chắn cô ta có ý muốn ở bên cạnh Cừu Lệ. Nếu là như vậy thì sớm muộn gì người phụ nữ lợi hại kia sẽ tìm tới mà thôi.

Trải qua chuyện của Trần Thiến, Nặc Nặc không dám thiếu cảnh giác với bất kì nữ phụ nào.

Bọn họ thích Cừu Lệ là tốt, nhưng nếu nghĩ cách để hãm hại cô thì không tốt chút nào. Tuy cô sống ở một xã hội có luật pháp, nhưng không có bất kì một cô gái nào điên cuồng như các nữ phụ cả.

Sáng hôm sau, lúc Cừu Lệ tỉnh dậy, anh lạnh mặt xoa xoa cái trán. Dù sao cũng là say rượu, khi tỉnh lại đương nhiên sẽ khó chịu.

Anh nhìn thấy đây là phòng của Nặc Nặc, tay chạm vào cằm, miệng vết thương đã đóng vảy.

Cừu Lệ không nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, bình thường anh không dễ say như vậy. Nhưng tối qua anh thất thố, anh vốn cho rằng mình đã che giấu rất tốt, để Nặc Nặc thi đại học, sau đó chặt đứt ý nghĩ rời đi của cô.

Nhưng câu nói cuối cùng của Trần Thiến ngày hôm qua đã khiến anh bạo nộ.

Cô ta đứng trên sân thượng điên cuồng cười to: "Cừu Lệ...tôi thích anh nhiều năm như vậy mà anh cũng không hề mềm lòng chút nào. Tại sao ngay cả liếc tôi mà anh cũng chẳng thèm liếc một cái? Tại sao chứ? Anh thích Tống Nặc Nặc, tôi biết anh thích cô ta. Nhưng Cừu Lệ ơi, cô ta không thích anh. Người tàn nhẫn như anh có biết gì không, kết cục hôm nay của tôi cũng chính là kết cục của Tống Nặc Nặc ở một ngày nào đó thôi. Đến một ngày nào đó, cô ta sẽ vì để rời khỏi anh mà không tiếc gì cả, sẽ giống như tôi lúc này, nhảy từ trên đây xuống."

Trương Thanh Đạc thấy sắc mặt của Cừu Lệ thì sợ tới mức lắp bắp: "Anh Lệ...anh đừng tin cô ấy nói. Trạng thái của cô ấy không tốt, chỉ đang nói khùng nói điên thôi."

Nhưng ngay sau đó Trần Thiến đã nhảy từ trên tầng thượng xuống. Cho dù phía dưới có cứu trợ kịp thời thì cô ta vẫn trở thành người thực vật.

Từ lúc đó về sau Cừu Lệ vẫn luôn trầm mặc. Anh nhớ tới ngày còn ở thôn Lý, cô cũng dùng ánh mắt đó để nhìn anh khi anh không cho cô ra khỏi cửa.

Nếu thực sự có một ngày Nặc Nặc chỉ vì rời khỏi anh mà không màng tất cả, thì anh phải làm sao đây?

Trương Thanh Đạc ngồi uống rượu với anh cả nửa ngày.

Vốn dĩ Trương Thanh Đạc có hảo cảm với Trần Thiến, chỉ là qua năm này tháng nọ lại càng ngày càng thất vọng.

Cừu Lệ không nói một lời, anh nhớ tới cái máy nghe trộm kia, rồi nhớ tới những lời Trần Thiến nói. Từng lu rượu cứ vơi lại đầy, anh phải làm gì bây giờ?

Anh không buông tay, nếu buông tay sẽ mất cô vĩnh viễn.

Sáng nay khi tỉnh lại ở phòng của Nặc Nặc, Cừu Lệ biết có chuyện không hay rồi.

Anh vào phòng tắm soi gương, thấy trên cằm có dấu răng nhợt nhạt, chắc chắn là Nặc Nặc cắn. Tính cách của cô rất mềm mại, nếu không làm gì quá mức thì cô sẽ không cắn anh.

Cừu Lệ nhíu mày, ngửi thấy trên người mình toàn mùi rượu, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Mẹ Trần đang tưới cây.

"Nặc Nặc đâu?"

"Cô chủ đi chạy bộ rồi ạ."

Nặc Nặc mang theo ba chú chó becgie đi chạy bộ.

Sáng dậy cô thấy môi mình sưng lên, tâm trạng tối tăm không muốn nhìn thấy mặt của tên Cừu Lệ kia. Mặc cho ai bị hôn như vậy thì cũng sẽ không vui vẻ gì.

Tiểu Mao chạy trốn không thấy bóng dáng đâu, một lát lại trở về. Đại Mao cùng Nhị Mao thì gắt gao bảo vệ cô, chỉ chạy kè kè bên cạnh Nặc Nặc.

Cô chạy vài vòng quanh biệt thự bởi không thể chạy ra bên ngoài được.

Sáng sớm ở hoa viên mênh mông sương mù, bởi vì trời rét nên khi thở ra cũng toàn sương trắng.

Rốt cuộc Nặc Nặc vẫn sợ lạnh, chạy một lát thì về.

Vừa về cô đã thấy Cừu Lệ, anh đang đứng ở cạnh cửa đợi cô.

Ánh mắt đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Nặc Nặc cảm thấy kỳ quái, dựa theo tính cách của Cừu Lệ thì anh sẽ trực tiếp đi tới chứ không chỉ đứng xa xa mà nhìn cô.

Nặc Nặc đoán có lẽ anh đang do dự không biết chọn ai giữa cô và Tưởng Tân Nguyệt.

Đừng do dự mà, cứ quyết đoán chọn Tưởng Tân Nguyệt đi.

Nặc Nặc có chút vui vẻ, nếu nam chính nguyện ý chọn Tưởng Tân Nguyệt thì cô sẽ tha thứ cho hành vi tối hôm qua của anh.

Cô đi tới định thử một chút, rốt cuộc tự mình suy đoán cũng không tốt.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô.

"Cừu Lệ, sáng hôm qua Trần Mậu gọi cho tôi."

Ánh mắt của anh lập tức nguy hiểm: "Cậu ta nói cái gì?"

Nặc Nặc nhìn sắc mặt của anh, nỗ lực khắc chế giọng điệu nhảy nhót mà làm ra vẻ trầm trọng: "Anh ta nói người anh thích chính là Tưởng Tân Nguyệt.

Thần sắc của Cừu Lệ cổ quái, ngay sau đó anh nhíu mày: "Em tin?"

Nặc Nặc tin nhưng không dám nói, cô sợ Cừu Lệ nổi điên.

Cừu Lệ cười lạnh: "Xem ra Trần Mậu không biết cách kẹp chặt đuôi làm người rồi."

Cũng là do anh sơ sẩy, tin tức về Nặc Nặc luôn được anh bảo mật kĩ càng, nhưng Trần Mậu vẫn tra ra được số điện thoại di động của Nặc Nặc

là bởi vì trước kia hắn ta làm việc cho anh.

Nặc Nặc thấy anh không nói vào trọng điểm nên có chút gấp gáp: "Anh thích cô ấy sao?"

Lông mày Cừu Lệ nhíu chặt: "Nói gì thế? Tưởng Tân Nguyệt ra nước ngoài từ cấp ba, sau đó lấy chồng bên đấy, năm nay mới ly hôn về nước. Sao tôi có thể thích cô ta được?"

Nặc Nặc nghi hoặc nhìn anh, nhìn anh không giống đang nói xạo.

Nhưng nghĩ lại cô mới thấy, trách không được Cừu Lệ không chịu cứng rắn giữ Tưởng Tân Nguyệt bên người, chẳng lẽ để ý chồng trước của cô ta?

Đàn ông mà nên bao dung một chút, quá khứ thì cứ cho qua đi.

Nặc Nặc nhỏ giọng nói: "Qua một đời chồng rồi cũng không sao mà."

Cừu Lệ bị cô chọc giận đến nỗi bật cười: "Tống Nặc Nặc!"

Cô ngước mắt, anh thấy dáng vẻ cô ngây thơ không biết sai thì lại càng tức hơn.

Mặt anh lạnh băng, nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Mắng không nỡ mà đánh cũng không được, cố tình cô còn nói mấy lời làm anh đau lòng.

Cái gì mà kêu qua một đời chồng cũng không sao? Nếu cô mà dám lấy người khác thì anh nhất định sẽ giết tên khốn kia trước, sau đó có trói cũng phải trói cô mang về.

Nhưng bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại anh liền nghĩ tới câu nói đầy châm chọc của Trần Thiến.

Nếu anh ép buộc cô quá, cũng sẽ có khả năng mất đi cô.

Cừu Lệ lạnh giọng nói: "V`ê phòng học đi, em sắp thi đại học r`ồi đừng suốt ngày chạy ra ngoài."

Nói xong anh quay người đi đến gara xe.

Tiết Tán đi theo phía sau còn mải suy nghĩ, không đúng, kỳ nghỉ của Cừu tổng còn chưa kết thúc, sao anh lại đến công ty sớm mấy ngày thế này?

Nặc Nặc v`ê phòng cũng nghĩ, chẳng lẽ Cừu Lệ được cô khuyên nên thông suốt r`ồi.

Bây giờ đang đi ra ngoài tìm Tưởng Tân Nguyệt???

Cô có chút vui vẻ, nhớ tới tối hôm qua còn chưa kịp dạy Lữ Tương vẽ mắt nên vội call video cho cô nàng.

Lữ Tương khẩn trương g`ần chết: "Anh ấy sẽ chấp nhận mình sao? Anh ấy có từ chối mình vì mình béo không? Mình lo quá...không được, mình không đi nữa đâu."

Nặc Nặc cười ngâm ngâm nhìn cô nàng.

Trong chốc lát Lữ Tương lại cắn răng: "Nặc Nặc, sao cậu không khuyên mình, cho mình xíu dũng cảm hả?"

Nặc Nặc dịu giọng nói: "Cậu chắc chắn sẽ đi."

Lữ Tương: "..."

Sau đó cô nàng lại nói: "Đúng vậy, nếu không thử mình sẽ không cam lòng."

Tới buổi tối, Lữ Tương kích động đến nỗi đỏ bừng cả mặt: "Nặc Nặc ơi mình thành công r`ồi! Anh ấy, anh ấy nói cũng thích mình, chúng mình đã hẹn với nhau r`ồi, sẽ cùng nhau thi cùng một trường đại học, khi ấy sẽ bắt đ`âu nói tới chuyện hẹn hò!"

Nặc Nặc cũng rất vui, mỉm cười chúc phúc cho cô nàng.

Lữ Tương do dự, hỏi Nặc Nặc: "À...cậu và Cừu tổng...cũng sẽ ở bên nhau sao?"

Nặc Nặc sửng sốt hồi lâu mới hàm hàm hồ hồ đáp: "Tuỳ duyên đi."

Không phải ai cũng có cơ hội tốt như vậy. Có người sẽ được ở cạnh người trong lòng. Bạn thích người đó, mà người đó cũng vừa lúc thích bạn.

-

Sau khi khai giảng, bầu không khí của khối 12 đột nhiên thay đổi.

Học kỳ cuối cùng, những bạn học ngày trước còn nhàn nhã cũng bị bầu không khí này làm cho hoảng hốt, bắt đầu nỗ lực học tập.

Lữ Tương bởi vì đã hẹn với anh hàng xóm sẽ cùng thi vào một trường đại học nên càng ngày càng cố gắng học.

Cả người giống như được tiêm máu gà.

Mà qua một kì nghỉ đông, Nặc Nặc cũng để lộ thực lực của mình.

Ở kì thi tháng, cô lọt vào top 3 của lớp.

Cả lớp đều sợ ngây người.

Đây chính la Tống Nặc Nặc đó! Hơn nửa năm trước còn đứng nhất từ dưới đếm lên, bây giờ có thể lọt vào top ba của lớp.

Đây là thiên tài sao? Thật là đáng sợ.

Ngay cả chủ nhiệm lớp - Triệu Lệ cũng khó có thể tin, cô ấy dạy học nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy ai có thể hăm hở tiến lên lợi hại như Nặc Nặc.

Bởi vì chuyện của Nặc Nặc lên cả khối nổi lên một phong trào học tập: Cậu nhìn Tống Nặc Nặc của lớp ba kìa, chính là người đã nỗ lực từ hạng dưới từ nhất đếm lên rồi lọt vào top 3 đó. Còn không mau nắm chắc thời gian mà bắt đầu cố gắng!

Trong lớp 3 cũng có người nhỏ giọng thảo luận: "Sao Tống Nặc Nặc chăm học thế nhỉ? Cậu ấy là vị hôn thê của Cừu tổng thì còn sầu sau này không có việc làm sao?"

"Cậu thì biết cái gì, có lẽ muốn cố gắng để xứng đôi với Cừu thiếu đó."

Nặc Nặc mắt điếc tai ngơ.

Mùa xuân tới, cô vẫn chưa thể về thế giới của mình. Nếu chỉ có thể ở lại nơi này thì cô cũng muốn có bản lĩnh tự lập tự cường.

Người không khẩn trương và nhẹ nhàng nhất lớp lúc này có lẽ là Hàng Duệ. Tuy đại học nổi tiếng đã đặc cách cho cậu lên thẳng, nhưng cậu vẫn như trước kia, tới lớp rất sớm, ít nói nhưng vẫn cố gắng học hành.

Thành tích của Tống Liên tụt dốc không phanh.

Từ hạng 20 tuy xuống hạng 40, về nhà Triệu Tiệp cũng không chịu được mà mắng cô ta một hồi.

"Mẹ nghe chủ nhiệm của các con nói Tống Nặc Nặc lọt top 3, còn con thì sao? Nhìn thành tích bây giờ của mình đi, sao con lại để con tiện nhân kia vượt mình hả?"

Tống Liên hét lên: "Con ghét phải so sánh với cậu ta, con không muốn nghe."

Cô ta đóng cửa lại, bao nhiêu uất ức cùng không cam lòng cứ thế tràn ra.

Cực kì không cam lòng.

Rõ ràng ngay từ đầu cái gì cũng là của cô ta, nhưng sau này tất cả đều trở thành của Tống Nặc Nặc.

Vốn dĩ Hàng Duệ không thích Tống Nặc Nặc, vốn dĩ Cừu Lệ cũng chán ghét cô, còn có thành tích, cảm tình của các bạn trong lớp. Nhưng bây giờ có rất nhiều người thích Tống Nặc Nặc.

Tống Liên quá áp lực.

Vào đêm mưa ấy, Tống Liên bung dù đi ra ngoài.

Cô ta dựa vào bảng thống kê của lớp học, đi đến trước nhà Hàng Duệ.

Mưa nhỏ tí tích rơi, cô hỏi người đi đường, cuối cùng cũng tìm được nhà của cậu.

Thiếu niên mở cửa thấy là Tống Liên, trên gương mặt lạnh nhạt thoáng qua tia giật mình khó phát hiện: "Tống Liên?"

Cô ta cắn răng, kéo cậu ra tới mái hiên.

Hàng Duệ hất tay cô ta ra: "Cậu làm gì vậy?"

Tống Liên thấy xung quanh không có ai, lúc này mới cảm thấy lạnh.

Cô ta khắc chế sự hồi hộp, hưng phấn cùng run run: "Hàng Duệ, nếu tôi nói tôi thích cậu, nguyện ý cố gắng thi đậu trường đại học A cùng cậu, thì cậu có đồng ý chấp nhận hẹn hò với tôi không?"

Hàng Duệ cảm thấy cô ta đúng là điên rồi, cậu cau mày: "Cậu về đi, coi như hôm nay tôi chưa nghe thấy gì cả."

Thiếu niên xoay người muốn đi.

Tống Liên hô to: "Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Tại sao Tống Nặc Nặc lại được mà tôi thì không? Lúc trước cậu cũng từ chối cậu ta, nhưng sau đó cậu đã hối hận. Hôm nay cậu từ chối tôi, sau này nhất định sẽ thấy hối hận!"

Bước chân của Hàng Duệ dừng một chút.

"Tôi chưa từng hối hận." Cậu quay đầu lại, từng câu từng chữ nói rất rõ ràng: "Khi cô ấy tỏ tình tôi không thích cô ấy. Sau này khi thích cô ấy tôi cũng không có dũng khí để cùng cô ấy ở bên nhau. Từ trước đến nay đều không có khả năng ở bên nhau thì sao phải hối hận?"

Tống Liên che mặt lại: "Không phải như thế. Hức...rõ ràng mọi chuyện không nên như thế này."

Vậy thì nên như thế nào?

Đêm hôm ấy Tống Liên mơ một giấc mơ, cô ta mơ thấy hoàn cảnh tương tự nhưng mọi thứ lại không giống nhau. Ở nơi đó Cừu Lệ thích cô ta, Hàng Duệ cũng từng yêu thầm cô ta. Ngay cả Bách Diệp là bạn của Cừu Lệ cũng cực kì thâm tình với cô ta.

Ở trong mộng, cô ta chính là một người cực kì quan trọng, cô ta hoạt bát nghịch ngợm, mấy người đàn ông đều vì cô ta mà si cuồng.

Mà Tống Nặc Nặc thì sao?

Tống Nặc Nặc sống ở xóm nghèo bẩn thỉu, khóc lóc cầu xin cô ta cứu Hàng Duệ. Chân của Hàng Duệ lại bị thương lần thứ hai, bị nhiễm trùng nặng, nếu không có tiền chữa trị thì sẽ tàn phế hoàn toàn.

Tống Liên thấy mình từ chối.

Sau đó Tống Nặc Nặc bí quá hoá liều, muốn đi quyến rũ Cừu Lệ.

Kết cục cuối cùng rất thảm, nhưng Tống Liên cũng không tha cho cô.

Trong giấc mơ ấy, Tống Liên suýt chút nữa cười tỉnh. Cô ta có tình yêu của Cừu Lệ, khi uất ức thì có Bách Diệp mở rộng vòng tay ấm áp vì mình.

Chính là đồng hồ báo thức đã làm cô ta tỉnh lại, cô ta mới biết đó chỉ là mơ.

Tống Liên sửng sốt hồi lâu, xuống giường nhìn gương mặt bình thường không hề có ý cười hạnh phúc của mình. Cừu Lệ, Hàng Duệ, Bách Diệp, không một ai thích cô ta cả.

Tống Liên nắm chặt tay, cô ta còn muốn đi cướp về sao?

Không cướp, cô ta vĩnh viễn chỉ có thể đi trên một quỹ đạo bình thường, gả cho một người đàn ông cũng bình thường, sau đó sinh con, rồi cả đời chỉ nhọc lòng về mắm muối gạo tiền.

12

Bạn đang đọc truyện trên: Truyen3S.Com

Chương 42-1: 🍓 : Thi đại học (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ

Thật ra Nặc Nặc rất ít khi ở chung với người khác giới, vả lại cô cảm thấy mục đích của mình quá khó nói rồi.

Nặc Nặc nhớ rõ Cừu Lệ có tính gắt ngủ, cho nên buổi sáng là lúc anh lạnh nhạt nhất.

Cô có chút gấp gáp, trong mắt ướt dầm dề, không duyên cớ lại lộ da vài phần đáng thương. Cừu Lệ không nói lời nào mà rũ mắt nhìn cô. Nếu Nặc Nặc có dáng vẻ này thì một là cô đang áy náy, hai là cô đã làm sai chuyện gì đó.

Bình thường lúc này anh đã xuống lầu.

Nặc Nặc thấy anh muốn xoay người thì trong lòng hoảng hốt: "Cừu Lệ."

Anh ngoái đầu nhìn lại, má cô hồng hồng, lắp bắp nói: "Anh có cần...cần tôi thắt cà vạt cho không?"

Thần sắc lạnh nhạt của anh chững lại một giây, trong mắt thay đổi liên tục.

Nặc Nặc sợ hãi đứng ở cửa nhìn anh, gương mặt nhỏ vì xấu hổ mà đỏ lên, cúi đầu lại không chịu đi.

"Lại đây."

Thiếu nữ vội vàng đi tới.

Tròng mắt của anh đen nhánh, ở trong căn phòng có ánh sáng lờ mờ lại càng thêm lạnh lùng. Cừu Lệ không chọn, tuỳ tiện cầm một cái cà vạt đưa qua, cô cũng vội nhận lấy.

Tay cô vừa nhỏ vừa trắng, không biết có phải do khẩn trương không mà theo bản năng nắm chặt cà vạt, lúc phản ứng lại mới vội vàng nới lỏng.

Anh im lặng không nói để xem cô muốn làm gì.

Nặc Nặc cầm cà vạt trên tay mà thầm cảm thán, cà vạt của tổng tài bá đạo đúng là không phải làm từ chất liệu tầm thường.

Ngày hôm qua khi dì Tôn dạy cô thì cả người đều ngồi, Nặc Nặc còn cao hơn dì ấy một chút nên cô dễ dàng thực hành. Lúc mới đầu cô cứ nghĩ sẽ rất khó, nhưng học một lát mới phát hiện nó chẳng khác thắt khăn quàng đỏ là mấy, bởi vậy nên mới thả lỏng tâm trạng.

Nhưng giờ phút này Cừu Lệ dựa rất gần, cô mới ý thức được sự khác biệt này lớn lao thế nào.

Thắt khăn quàng đỏ cái gì chứ???

Cừu Lệ cao hơn cô rất nhiều, dáng người của người đàn ông cao lớn, khi rũ mắt nhìn cô, cảm thấy cô vừa vô thố lại đáng thương.

Nặc Nặc muốn nói rằng, anh có thể cúi đầu thấp xuống được không?

Nhưng thắt cà vạt thì cần cúi đầu sao?

Nặc Nặc vẫn còn phân vân, ngước mắt nhìn Cừu Lệ.

Anh thấy rõ sự mờ mịt cùng khó hiểu trong mắt cô.

Hoá ra là sẽ không.

Nhưng ngay sau đó, cô nhón mũi chân, trong nháy mắt xích lại gần.

Anh có thể cảm nhận được xúc cảm dịu dàng, từ sau cổ anh rồi chậm rãi đến trước cổ. Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu vụng về thắt cà vạt.

Cừu Lệ không nói một lời, trước sau vẫn luôn nhìn cô.

Bởi vì quá hoảng loạn nên cô quên mất cả lí thuyết, thắt xong cô cũng không nỡ nhìn thành phẩm quá thảm hại của mình, hai mắt chớp chớp, vừa khó hiểu vừa uất ức.

Giống như một học sinh ngoan không hiểu sao mình lại không đạt điểm chuẩn trong kì thi.

Gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng, tay chân luống cuống thắt xong, sau đó ngước mắt trông mong nhìn anh.

Nặc Nặc thấy anh không nói lời nào thì cảm thấy có hơi đáng sợ.

Cô nhớ tới dì Tôn còn dặn rằng, sau khi thắt xong còn phải chỉnh lại cổ áo. Nặc Nặc căng da đầu không nhìn cà vạt mình thắt xấu tệ hại mà nhóm chân chỉnh lại cổ áo cho anh.

Cừu Lệ đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, giọng nói hơi trầm khàn: "Rốt cuộc em muốn cái gì, hửm?"

Nặc Nặc mờ mịt: ....

Cừu Lệ lạnh mặt, nắm lấy cằm của cô: "Muốn cái gì thì nói thẳng ra."

Nặc Nặc ngước mắt nhìn anh, trong đôi mắt anh hiện ra vài phần lạnh lẽo, rồi lại có những cảm xúc mà cô không hiểu. Tựa như sợ cô nói ra sẽ làm tổn thương anh nên anh mới dựng lên một bức tường chắc chắn bén nhọn như vậy.

Cô trừng mắt nhìn lại, mẹ Trần đoán sai rồi, bệnh đa nghi của Cừu Lệ quá nặng. Cô chăm chỉ học tập thì anh nổi giận đùng đùng, cô đối tốt với anh thì anh lại nghi ngờ cô có mưu đồ gì đó.

Nặc Nặc có chút uất ức, đây chính là lần đầu tiên trong đời cô lấy hết can đảm đi thắt cà vạy cho một người đàn ông.

Anh thờ ơ lạnh nhạt thì thôi đi lại còn nghi ngờ cô.

Tuy rằng mục đích của cô không trong sạch gì.

Cô duỗi tay tét vào mu bàn tay của anh: "Anh buông ra đã, tôi sẽ nói cho anh biết tôi muốn gì."

Thần sắc của anh lại lạnh đi, dùng biểu cảm nguy hiểm nhìn cô như thể muốn nói: "Tôi biết ngay là thế này."

Nặc Nặc xoè hai tay ra: "Tôi muốn tiền boa."

Cừu Lệ cứng đờ người, nhìn cô đang chớp chớp mắt: "Quỷ hẹp hòi, lúc trước tôi thấy người trong cao ốc Hoàng Du mới khom lưng với anh mà anh cũng cho người ta tiền boa, vậy mà tôi lại không có."

Anh nhíu mày nhìn cô: "Không còn gì khác?"

Nặc Nặc cảm thấy nam chủ của loại tiểu thuyết này có chứng vọng tưởng bị hại.

Cô nhẹ nhàng nói: "Anh có cho không?"

Cừu Lệ rút ra một chiếc thẻ đen đưa cho cô: "Mật mã là xxxxx."

Nặc Nặc cũng không nhìn, tuỳ tiện nhét vào túi áo đồng phục.

Cô cảm thấy bệnh đa nghi của Cừu Lệ quá nặng, sau đó đóng giả một cô nhân viên khom lưng nói với sếp: "Cảm ơn tổng tài đại nhân."

Buổi sáng lạnh lẽo hôm ấy, rốt cuộc trên mặt anh cũng xuất hiện một nụ cười.

Rũ mắt nhìn cô, trong lòng mềm mại đến kì cục.

Lúc này mới hồi tưởng lại xúc cảm dịu dàng lại tinh tế kia, thật ra anh nhớ rõ mọi động tác của cô, lúc đầu là vô thố hoảng loạn, sau khi phát hiện mình thắt quá xấu thì ảo não xấu hổ.

Nặc Nặc đã hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị rời đi thì cả người cô đã bị đôi tay anh vây lại, giọng nói còn mang theo ý cười: "Nặc Nặc, sáng mai còn thắt cà vạt nữa không?"

Nặc Nặc vẫn thích dáng vẻ lạnh nhạt lúc nãy của anh hơn.

Cô lắc đầu, khom lưng chui ra. Nặc Nặc chạy đến cạnh cửa, cũng không quay đầu lại, tiếng nói mềm như bông: "Tôi không thắt nữa đâu, Cừu Lệ, anh tiết kiệm tiền đi."

Anh nhìn dáng vẻ hoạt bát của cô, khoé miệng không nhịn được mà cong lên.

Tiết Tán kinh ngạc phát hiện, hôm nay sếp của họ không ra ngoài đúng giờ như mọi hôm. Vài bảo an cũng không dám tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thất cà vạt của anh.

Tuy Cừu Lệ không có chứng cưỡng bách, nhưng hôm nay anh phải đi gặp mấy vị khách nước ngoài. Vậy mà anh vẫn giữ nguyên chiếc cà vạt như ban đầu cả ngày, không hề chỉnh lại cũng chẳng cởi ra.

1295 words

29/10/2021

Chương 42-2: 🍓 : Thi đại học (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Nặc Nặc lấy tấm thẻ trong túi ra nhìn mới biết nó có màu đen, xung quanh viền thẻ khắc hoa văn xa hoa.

Cô giật mình, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, chẳng lẽ đây là thẻ đen? Đòi tiền boa cũng chỉ là thuận miệng thôi, rốt cuộc nam chính nào chẳng có suy nghĩ rằng: hơn phân nửa thiên hạ đều thích tiền của ông đây, mà ông đây lại xem thường nhất là những cô gái thích tiền.

Nhưng lại không ngờ rằng anh hào phóng thế này.

Thứ lỗi cho cô nghèo không có kiến thức, thẻ đen cũng chỉ là được nghe qua, đây chính là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy.

Thẻ này chỉ những người cực kì có tiền thân phận lại tôn quý mới được sở hữu, nghe nói là có thể quẹt thẻ không giới hạn, chính là loại thẻ không hềcó hạn mức.

Nặc Nặc cảm thấy nếu Cừu Lệ không nhất quyết đòi làm người đàn ông của cô, thì cô rất muốn làm nhân viên của anh.

Thật là đáng sợ, cô nhìn tấm thẻ trong tay mà có chút buồn cười.

Cô đã từng mơ ước rằng mình sẽ chăm chỉ làm việc kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ, để bọn họ không phải vất vả nữa. Nhưng tiền ở trong mắt Cừu Lệ lại chỉ như một chuỗi những con số vô tri mà thôi.

Nặc Nặc cất tấm thẻ vào trong ngăn kéo rồi khoá lại.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ đi, đương nhiên sẽ không mang theo đồcủa Cừu Lệ. Những gì anh cho cô, cô đều cất hết ở đây. Lên đại học sẽ có thời

gian rảnh, chăm chỉ đi làm thêm là có thể tự nuôi được bản thân.

Tan học về Nặc Nặc mới biết hành động sáng nay của mình đã lấy lòng được Cừu Lệ.

Anh sai người mang một chú mèo nhỏ tới biệt thự, là một chú mèo Ragdoll đáng yêu. Lúc mèo nhỏ được mang tới đã cắt hết móng, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo. Đợi đến khi Nặc Nặc nhìn thấy nó, nó đang nằm cắn cuộn lên, mềm mụp kêu "meo meo".

Nặc Nặc nhịn không được vuốt vuốt lông nó.

Nó quá ngoan, nghiêng đầu nhìn Nặc Nặc, rồi lại liếm bàn tay cô để lấy lòng.

Giống như có người đã huấn luyện cho nó cách lấy lòng chủ nhân, cô mới chỉ nhìn thôi đã hận không thể ôm vào lòng để hôn hôn.

Nặc Nặc rất thích, mẹ Trần lại đứng ở bên cạnh xụ mặt nhìn. Không thể để nó làm cô chủ bị thương, một người một mèo, đều có cảm giác đáng yêu đến quỷ dị.

Mắt tròn xoe, tiếng nói lại mềm mại.

Nặc Nặc lưu luyến sờ đầu nó, sau đó nói với mẹ Trần: "Mẹ Trần, mẹ để người đưa nó đi đi."

"Cô chủ không thích?"

"Không phải, nó rất đáng yêu. Nhưng con sắp thi rồi, sau này cũng phải đi học, nên để nó đi tìm một chủ nhân tốt hơn."

Mẹ Trần cũng không phản đối, sai người mang chú mèo đi.

Nặc Nặc thở dài, cô rời khỏi nơi này sẽ không mang theo nó. Nếu Cừu Lệ dùng nó để trút giận thì không hay chút nào.

Nhưng dạo gần đây Cừu Lệ rất hay tặng quà, lại hào phóng với Nặc Nặc khiến cô ý thức được anh giống như đang đổi phương thức để ở chung với cô.

Chỉ là Nặc Nặc không rảnh để quan tâm, đảo mắt đã tới tháng 6.

Ở thế giới này mùa hè nóng mùa đông lạnh, điều hoà trong lớp học thổi vù vù, các bạn học đều khẩn trương vùi đầu đọc sách.

Nặc Nặc không có cách nào để rời khỏi tầm mắt của Cừu Lệ, cô cho rằng Tưởng Tân Nguyệt sẽ chủ động xuất hiện, nhưng không nghĩ rằng gần tới ngày thi đại học rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Tưởng Tân Nguyệt đâu. Nếu những gì Trần Mậu nói là sự thật, vậy cô ta cũng quá trầm ổn rồi.

Nặc Nặc cũng không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng thêm vững vàng hơn.

Trước ngày thi đại học một ngày, trường học cho tự học, hy vọng các sĩ tử có thể thả lỏng một chút, căng thẳng quá sợ rằng sẽ gây ra phản ứng ngược.

Lữ Tương nói: "Làm sao bây giờ, mình khẩn trương quá. Sao ba năm trôi qua nhanh thế nhỉ? Nếu được quay lại ba năm trước thì tốt rồi, mình nhất định sẽ cố gắng học ngay từ đầu lớp 10."

Nặc Nặc nhẹ giọng cười: "Không đâu, nếu trở lại lớp 10, cậu nhất định sẽ nghĩ dù sao cũng còn hẳn 3 năm, chơi 2 năm trước rồi lại tính, nhất định sẽ kịp."

Lữ Tương bị chọc cười, tâm trạng căng thẳng cũng được thả lỏng ít chút.

Nặc Nặc nói: "Cậu thả lỏng đi, nghĩ rằng cậu nhất định sẽ vượt qua, thực lực của cậu cũng đâu có tồi, thi đại học chính là đua tâm thái, cậu không biết thì không nhất định người khác sẽ biết, chỉ cần ăn điểm những câu cậu biết làm đã là rất giỏi rồi."

Lữ Tương gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Quả nhiên lời này lại được chủ nhiệm lớp Triệu Lệ cường điệu một lần.

"Các em cố gắng thi tốt, thả lỏng tâm trạng, thi đại học chẳng qua cũng chỉ giống mấy lần thi giữa kỳ cuối kỳ mà thôi. Tối nay về ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi cho tốt, trước khi ngủ nên nghe nhạc thiếu nhi để thả lỏng. Cô Triệu tin các em sẽ hoàn thành bài thi của mình một cách xuất sắc."

"Đúng rồi, các em nhớ chuẩn bị nhiều bút, số báo danh không được điền sai."

Mấy nam sinh trong lớp ồn ào: "Cô Triệu ơi, cô nhắc lần thứ 8 rồi đó ạ."

Triệu Lệ đẩy mắt kính: "Nói 8 lần còn có người chưa nhớ được. Trên bút cùng chai nước không được có chữ, nước để xuống dưới đất tránh làm ướt bài thi. Đừng có mà chê cô nói nhiều, các em mà không chịu để ý mấy chi tiết nhỏ đó thì chỉ có thể hối hận."

Nặc Nặc về biệt thự, thấy ai cũng khẩn trương nhìn mình. Vì mọi người đều biết cô đã nỗ lực thế nào, bởi vậy cứ nhìn thấy cô thì lại nói: "Cô chủ cố lên!"

Nhưng Nặc Nặc lại chính là người bình tĩnh nhất, cô ngọt ngào nói cảm ơn với từng người.

Buổi sáng ngày mùng 7 tháng 6, lúc Nặc Nặc ra cửa, nghĩ thầm mình lại phải thi đại học thêm một lần ở thế giới này. Cô nhớ rõ thời điểm mình thi đại học ở thế giới thực, mẹ sẽ chuẩn bị một cái bánh quẩy cùng hai quả trứng gà như những lần cô đi thi trước, ngụ ý là mọi chuyện sẽ đường cát tường như ý.

Cô thương ba mẹ nên không muốn họ đi đến trường thi với mình, nhưng họ vẫn đứng lẫn trong những người cha người mẹ trông mong đứng chờ con ở ngoài cổng trường, đứng dưới ánh mặt trời gay gắt suốt hai ngày.

Nặc Nặc đi tới cửa lớn của biệt thự, mới phát hiện trong xe không phải chú Trương vẫn hay đưa cô đi học.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra góc nghiêng của Cừu Lệ: "Tôi đưa em đi."

Nặc Nặc có chút thấp thỏm, thậm chí cô còn nghĩ rằng, Cừu Lệ rất thông minh, có thể đoán được cô chờ mong thi đại học là vì muốn rời khỏi anh. Dựa vào bệnh thần kinh của Cừu Lệ, không chừng sẽ cố tình gây tai nạn giao thông để cô mãi mãi chỉ là học sinh cấp ba.

Cô nhịn không được liếc mắt nhìn Cừu Lệ đang lái xe, động tác của anh tuỳ ý nhẹ nhàng, cũng không bắt chuyện với cô. Đối với cô mà nói, thi đại học là ngày lành, nhưng với anh thì không.

Nếu hôm qua không phải Trương Thanh Đạc nên một đống lý luận nên dung túng nuông chiều vợ nhỏ, thì hôm nay Cừu Lệ sẽ không nhịn được mà cấm cô không được ra khỏi cửa.

Trên đời này, phương thức căn bản và đơn giản nhất chính là cắt đứt hy vọng.

Cô không cần thi nữa, cũng chặt đứt luôn ý nghĩ rời khỏi anh.

Nhưng anh lại nhớ tới mùa thu năm ngoái, cô ở trước cửa sổ nhẹ giọng đọc Tiếng Anh. Còn có sự nỗ lực không phân đêm ngày của cô, nếu anh thật sự phá huỷ, không lưu lại một đường sống, nhất định cô sẽ hận anh cả đời.

Nặc Nặc xuống xe, quay người đi vào trong trường học.

Đột nhiên Cừu Lệ lên tiếng: "Nặc Nặc."

"Hả?"

Ánh mắt của anh lạnh nhạt, khoé môi lại câu ra ý cười: "Đợi em thi xong, tôi sẽ đưa em đến một nơi."

Nặc Nặc cảm thấy kì quái nhưng cô không muốn để nó làm ảnh hưởng tới tâm trạng, tránh cho việc thi không tốt nên đành gật đầu: "Tôi vào thi đây."

Cừu Lệ nhìn bóng dáng của cô, giữ kín như bưng.

Chờ cô đi xa, Cừu Lệ mới thong thả gọi điện thoại cho Sử Vân: "Thân phận của Nặc Nặc sửa xong rồi chứ? Mang sổ hộ khẩu tới đây."

Mặc kệ cô cùng ông nội muốn bày trò gì, qua ngày mai thôi, cô sẽ theo họ của anh, cả đời này muốn thoát cũng không được.

-

Thời điểm Nặc Nặc cầm theo đồ vật đi vào trường thi, bước chân càng ngày càng chậm.

Cô nhíu nhíu mày, trước khi bước qua máy quét trước cửa phòng thi, cô lại kiểm tra đồ vật trong túi của mình thêm lần nữa.

Nặc Nặc không mang nước theo, mở túi đựng bút ra, kiểm tra từng cây bút một.

Tới lúc kiểm tra đến cây bút thứ ba, cô rút ta một tờ giấy màu đen gấp nhỏ nhét vào nắp bút.

Trong tờ giấy đó viết hai công thức vật lí bằng bút dạ phản quang màu trắng.

Màu của tờ giấy cùng nắp bút như hoà làm một, nếu cô mở nắp bút thì tờ giấy sẽ bắn ra.

Sau đó biến thành gian lận thi cử.

Sắc mặt Nặc Nặc trầm trầm.

Nếu hôm nay không phải cô cẩn thận kiểm tra lại thì tất cả nỗ lực của cô coi như tan thành mây khói.

Không phải Cừu Lệ làm, anh bá đạo nhưng không bao giờ làm mấy trò hèn này.

Là nữ chính Tống Liên!

Nặc Nặc tới sớm, còn nửa giờ nữa mới vào phòng thi. Cô nhíu mày đứng chờ ở hành lang.

Tới khi còn thừa 20 phút, Tống Liên với gương mặt tái nhợt mới xuất hiện.

Cô ta thấy Nặc Nặc ở hành lang là ngoài ý muốn, môi hơi run run.

Nặc Nặc xoè lòng bàn tay, chìa tờ giấy màu đen cho cô ta xem.

Sau một lúc lâu, Tống Liên mới nở một nụ cười chua xót: "Cậu đoán được rồi nhỉ? Đúng là cậu đã thay đổi thật rồi, trước kia ngu ngốc vậy cơ mà."

Nặc Nặc nói: "Cậu về phòng thi của mình đi."

Cô thấy Tống Liên đã gần khóc tới nơi, bình tĩnh mà nói: "Cậu tới ngăn tôi nên không sao. Cho tới nay tôi vẫn biết cậu luôn mâu thuẫn, Tống Liên, cậu không xấu, chỉ là không cam lòng thôi."

Cho nên chẳng sợ nói muốn buông bỏ, nhưng không bao lâu lại nhịn không được mà cảm thấy không cam lòng.

Nhân sinh có rất nhiều thứ đâu thể nói buông là buông, nói tiêu tan là không thèm để ý.

Nặc Nặc không biết những người xuyên sách khác nghĩ thế nào.

Nhưng cô biết, người xuyên vào sách vốn đã thay đổi vận mệnh của vai chính, sự lớn mạnh của hiệu ứng bươm bướm không ai có thể tưởng tượng được. Cô sẽ không được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đi chỉ trích Tống Liên. Trong quyển sách này, nếu nói phải chịu thua thiệt thì hiện tại chỉ có Tống Liên và Hàng Duệ.

Hàng Duệ đã hoàn toàn đi trên một con đường khác, cuộc sống sau này của cậu cũng sẽ rất tốt.

"Cậu đi đi." Nặc Nặc nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, cũng đừng nghĩ tới chuyện này. Cậu đã cố gắng ba năm, không cần vì chuyện của tôi mà từ bỏ kì thi."

Tống Liên lau nước mắt, không nói một lời mà xuống lầu.

Nặc Nặc nhìn theo bóng dáng của cô ta, lần đầu tiên cảm thấy có chút mờ mịt.

Cô đi vào phòng thi.

Thời điểm chuông thứ nhất vang lên, cây ngô đồng bên ngoài xanh non, gió mùa hè lay động ngọn cây, sức sống bừng bừng.

Nặc Nặc mím môi cười.

Mặc kệ thế nào đi nữa, từ hôm nay trở đi, cô sẽ có một bắt đầu mới, không cần phải sợ hãi nữa.

Cô thấy được hy vọng rời xa Cừu Lệ.

2269 words

01/11/2021

Chương 43-1: 🍓 : Tân hôn vui vẻ (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Hai ngày thi đại học trôi qua cực kì nhanh.

Nặc Nặc ra khỏi phòng thi, nhìn thấy thần sắc của các bạn học khác nhau, có người vui vẻ hăng hái, lại có người ủ rũ cúi đầu, giống như chỉ cần có cơ hội là có thể khóc được ngay.

Thi xong phải về phòng học, cô Triệu muốn dặn dò vài chuyện.

Lúc mọi người quay lại lớp học đều bắt đầu cảm khái, có lẽ là luyến tiếc căn phòng đã gắn bó ba năm với biết bao kỉ niệm.

Triệu Lệ cười nói: "Chúc mừng các em, từ hôm nay trở đi thời học sinh cấp ba của các em đã kết thúc rồi, đương nhiên là không bao gồm các bạn học lại. Nhưng cô hi vọng không ai phải học lại cả, mong bạn nào cũng sẽ nhận được thành tích tốt."

"Cô chỉ làm cô giáo của các em đến ngày hôm nay thôi, cô chúc các em tiền đồ như gấm."

Lời này vừa nói xong, trong lớp đã có rất nhiều bạn cảm thấy thương cảm, ngay cả mấy nam sinh bình thường rất nghịch ngợm cũng không nói câu nào.

Mấy nữ sinh nhạy cảm sớm đã đỏ mắt.

Vì an toàn của học sinh, Thất Trung không tán thành cho các học sinh thi đại học xong liên hoan. Nhưng cô Triệu vẫn để lớp trưởng thống kê một chút, xem mọi người có ai muốn liên hoan không.

Kết quả thống kê lại đoàn kết một cách ngoài ý muốn.

Mọi người đều muốn ăn cùng nhau một bữa cơm, cô Triệu nói: "Chọn ngày chi bằng đúng ngày, vậy tổ chức vào tối hôm nay đi."

Lúc Nặc Nặc cùng Lữ Tương đi ra khỏi lớp học, cô nàng mới òa khóc: "Huhuhu làm sao bây giờ, hóa học với sinh học mình làm kém lắm, Đặng Khải giỏi như vậy, nhất định anh ấy sẽ làm được. Có phải mình không thể ở bên cạnh anh ấy nữa phải không?"

Nặc Nặc vội ôm lấy cô nàng: "Không đâu, cậu nỗ lực thế nào mình đều thấy mà, cậu ấy sẽ hiểu cho cậu thôi. Lữ Tương, cậu đừng khóc, đợi kết quả đã được không?"

Lữ Tương gật đầu.

Bọn họ đi ngang qua khu dạy học, mới phát hiện có rất nhiều bạn đang hoan hô rồi xé sách. Một năm gian nan nhất của cấp ba cuối cùng đã qua, đây chính là hành động để đặt một dấu chấm hết cho quãng thời gian này.

Có người trêu chọc nói: "Xé sách nhất thời sảng, học lại hỏa táng tràng."

Mọi người đều cười.

Bữa tiệc liên hoan được tổ chức tại một nhà hàng bình dân.

Mọi người đều cảm thấy mình đã trở thành người lớn, giống như chú chim bị nhốt trong lồng rất lâu nay lại được bay ra, hoan hô nhảy nhót không thôi.

Qua kì nghỉ hè này, họ sẽ trở thành sinh viên.

Là sinh viên "muốn làm cái gì thì làm cái đó" trong miệng của thầy cô giáo.

Tuy Nặc Nặc biết ở đại học vẫn có nhiều trói buộc, thậm chí còn bận rộn hơn, nhưng ở chung với các bạn học này đã nửa năm, cô cũng có cảm giác kích động cùng xúc động sau khi tốt nghiệp.

Có một bạn nam hỏi: "Cô ơi, bây giờ chúng em thành niên hết rồi, cũng không phải học sinh cấp 3 nữa, chúng em uống rượu được không ạ?"

Triệu Lệ xụ mặt: "Uống ít thôi, chỉ cho phép uống bia."

Mọi người hoan hô một tiếng, bắt đầu gọi rượu.

Lúc đầu Lữ Tương không uống, sau đó lại vì tâm trạng buồn bực nên một hai phải kéo Nặc Nặc uống chung vài chén.

Nặc Nặc đành phải chiều ý cô nàng, ở thế giới thực cô rất ngoan, ba mẹ cũng nghiêm khắc, không cho phép cô uống rượu bia.

Cho nên mới uống được mấy chén, trong lòng Nặc Nặc đã bắt đầu lo sợ, nhưng nghĩ tới chú Trương đang chờ ở dưới lầu thì mới thả lỏng một chút.

Có thể thuận lợi chịu đựng được tới lúc thi đại học, cô cũng rất vui vẻ.

Để bầu không khí náo nhiệt hơn, mọi người rủ nhau chơi trò nói thật hay mạo hiểm.

Không biết ai hỏi câu: "Đông Tử, trong lớp mình ai là nữ thần của cậu?"

Thái Đông nói lớn: "Tống Nặc Nặc, cậu ấy chính là nữ thần của chúng ta."

Hơn nửa năm nay, cô an tĩnh xinh đẹp, lúc ngước mắt thì cười nhợt nhạt, tựa hồ như trong mắt có tinh quang. Tuy không ai nói ra, nhưng mọi người đều kính nể sự nỗ lực của cô.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức im như ve sầu mùa đông, vài người lo sợ nhìn Nặc Nặc, ngượng ngùng nói: "Tống Nặc Nặc, cậu đừng để ý, Đông Tử uống say nói giỡn thôi."

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Tống Nặc Nặc và Cừu tổng, lời này mà bị truyền ra ngoài thì không biết họ sẽ gặp phải phiền phức gì.

Nặc Nặc ngây thơ không hiểu chuyện gì, sau một lúc mới gật gật đầu.

Trong lớp có người không quản được mắt mình mà khe khẽ liếc cô một cái, mẹ ơi, Nặc Nặc phản ứng chậm thôi mà cũng dễ thương quá đi mất.

Nặc Nặc đứng lên, tìm được chỗ ngồi của Triệu Lệ thì mỉm cười đi tới.

Cảm thấy cô bé này vừa ngoan vừa ngốc, Triệu Lệ cũng bật cười: "Em uống rượu đấy à?"

Nặc Nặc gật đầu: "Cô Triệu, em cảm ơn cô. Lớp 12 này cô đã giúp em rất nhiều."

Triệu Lệ không biết mình bị làm sao, hai mắt bỗng cảm thấy cay cay. Học sinh Tống Nặc Nặc này là người mà thiếu chút nữa cô đã từ bỏ, nhưng nhìn em ấy từng ngày cố gắng nỗ lực học tập, giống như đóa hoa nhỏ tự mình chăm sóc, càng ngày càng ưu tú hơn, cô cũng sinh ra chút tình cảm.

"Ừ, cô mong mỗi ngày em đều vui vẻ, cả đời hạnh phúc."

Đứa nhỏ tương lai sẽ được gả vào hào môn, không cần tiền đồ như gấm, chỉ cần hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi.

Nặc Nặc cười ngâm ngâm: "Vâng."

Tống Liên ngồi ở bàn đầu tiên, ngay từ đầu chỉ im lặng uống rượu, cuối cùng vừa uống vừa khóc, ai cũng không khuyên được.

Người vắng mặt duy nhất trong bữa tiệc chia tay này chính là Hàng Duệ.

Cậu không tạm biệt bất kì ai, cứ thế yên lặng rời khỏi cuộc sống của mọi người.

Có lẽ sau này gặp lại, cậu đã trở thành một nhà khoa học mà ai cũng phải kính nể.

Khi đó mới vừa chập tối, mùa hạ bao giờ cũng tối muộn hơi một chút.

Chú Trương chạy lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Nặc Nặc đang ghé vào trên bàn để ngủ.

Né khỏi mấy bạn học sinh đang hát hò tưng bừng, vội vàng gọi Nặc Nặc: "Cô chủ nhanh dậy đi, Cừu thiếu đang đợi."

Nặc Nặc vừa nghe thấy hai chữ "Cừu thiếu", theo bản năng liền mở bừng mắt.

Trong ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, mơ mơ màng màng đi theo chú Trương xuống dưới.

Cô đi được vài bước mới nhớ ra phải chào tạm biệt mọi người, quay đầu vẫy vẫy tay nhỏ, chú Trương cũng dở khóc dở cười.

Xuống tới tầng dưới, gió đêm thổi qua khiến cô càng thêm lười nhác.

Cô vui vẻ nói: "Chú Trương, con tốt nghiệp rồi, lập tức có thể vào đại học rồi."

Chú Trương: "..." Chúc cô chủ bình an.

Nặc Nặc vừa giương mắt đã nhìn thấy một loạt siêu xe: "..."

Sau đó gương mặt đang vui vẻ thoáng chốc đã trở thành uất ức đau khổ, ngay cả chú Trương cũng thấy cô rất đáng yêu.

Cừu Lệ ở trong xe chờ cô, thấy cô ngồi vào thì lạnh giọng hỏi: "Em uống rượu? Ai cho em uống?"

Khi đó Nặc Nặc còn không biết rượu sẽ làm người ta to gan hơn, cô tròn xoe mắt nhìn anh: "Tôi muốn uống thì uống thôi, anh lại không phải ba tôi, quản nhiều vậy làm gì?"

Anh cười nhéo nhéo mặt cô, cười nhạt một tiếng: "Giỏi lắm."

Cô nước mắt lưng tròng nhìn anh: "Đau."

"Đau cái rắm, ông đây còn không dùng sức."

Cô hồi tưởng lại, rồi gật gật đầu: "Ờ."

Sau đó lại cười hì hì với anh.

Cừu Lệ tới gần cô, một tay ôm cô vào trong lòng, cô phản ứng hơi chậm chạp, ôm lấy cổ của anh.

1469 words

22/11/2021

Chương 43-2: 🍓 : Tân hôn vui vẻ (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

"Uống nhiều không?"

Nặc Nặc không nhớ rõ, cô choáng váng nghĩ lại, hình như lúc đầu Lữ Tương rủ rê cô uống, sau lại thấy khá ngon nên cô tự uống một mình. Có cả bạn học lén lút gọi rượu trắng, cô thấy không thích hợp lắm nhưng cũng trót uống một ly.

"Còn nhận ra tôi không?"

Cô nhăn nhăn mũi, ra vẻ ghét bỏ: "Cừu Lệ."

Anh cười: "Ừ."

Cuối cùng cô mới tỉnh táo lại đôi chút, bắt đầu đòi ngồi xuống ghế.

Cừu Lệ nói: "Không được quậy, cả người em đầy mùi rượu mà ông đây vẫn còn nguyện ý ôm em, em phải thấy vui chứ?"

Nặc Nặc rất giận, tuy cô có hơi choáng nhưng không phải mất hết sức lực.

"Em thi đại học xong rồi." Cừu Lệ không đợi cô nói, đột nhiên anh lạnh mặt: "Muốn đi học đại học đúng không?"

Đôi mắt đen láy của Nặc Nặc nhìn anh, sau một lúc lâu mới gật đầu.

Ý cười của anh lạnh lẽo: "Nhưng mà Nặc Nặc này, tôi sợ em sẽ chạy mất."

Nghe câu nói ấy, Nặc Nặc cảm thấy cơn say của mình cũng bị dọa cho bay sạch. Nét hoảng sợ vừa thoáng qua trong ánh mắt của cô, Cừu Lệ cười lương bạc: "Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy em thả lỏng lại vui vẻ đến vậy, là vì nghĩ sắp có thể rời khỏi tôi sao?"

Cô giật mình, cả người hơi run. Cảm giác thả lỏng sau khi thi xong tan thành mây khói, Nặc Nặc lắp bắp nói: "Không...không phải...tôi không..."

Ánh mắt của anh lạnh băng, nhìn đi, không phải vẫn như vậy sao? Mặc kệ anh đối xử với cô tốt thế nào thì cô vẫn không muốn ở bên anh.

"Em muốn chờ ông nội đến đón em, hửm?"

Giọng nói của Nặc Nặc run rẩy: "Tôi không hiểu anh nói cái gì."

Anh vuốt vuốt tóc cô: "Ông già rồi, chắc em vẫn hy vọng ông sẽ sống an nhàn lúc về già đúng không?"

Nặc Nặc biết anh đang uy hiếp, tức giận đến nỗi ngay cả ý nghĩ muốn bóp chết anh cũng có.

"Ông cụ muốn áp chế tôi cũng chỉ có vài thủ đoạn đơn giản, nếu ông ấy quyết tâm muốn giấu em đi, thì chuyện tìm được em cũng chỉ là vấn đề thời gian đối với tôi mà thôi."

Anh khẽ cười nói: "Cho nên Nặc Nặc à, nếu em muốn đi đại học thì đêm nay phải nghe theo tôi. Tôi sẽ cho em đi."

Nặc Nặc đột nhiên mở to hai mắt, cô không tin Cừu Lệ sẽ bỏ qua cho mình. Nhưng điều kiện là cái gì?

Mà lúc này xe đã dừng ở trước Cục Dân Chính, Tiết Tán xuống mở cửa xe: "Cừu tổng, cô chủ."

Theo lẽ thường thì Cục Dân Chính đã sớm tan tầm.

Nhưng đó không phải vấn đề.

Ít nhất là trong quyển sách này, Cừu Lệ chính là tất cả.

Nặc Nặc nhìn ba chữ "Cục Dân Chính" to đùng ở trước mặt, bị dọa tới nỗi cả người toát mồ hôi lạnh. Cô lập tức hiểu điều kiện của anh là gì, vội vàng lắc đầu: "Tôi không muốn kết hôn với anh."

Nhưng đêm nay Cừu Lệ cũng không giống bình thường, nghe cô nói vậy, mặt anh lạnh dần: "Em cho rằng tôi đang hỏi ý kiến em sao? Không muốn? Không muốn cũng phải muốn."

Cô tức đến nỗi gần khóc: "Cừu Lệ! Tôi mới 18 tuổi, còn chưa đến tuổi kết hôn."

Anh lạnh nhạt hỏi: "Vậy sao?"

Sau đó dùng 1 tay bế Nặc Nặc lên, đi vào bên trong Cục Dân Chính.

Anh thấy Nặc Nặc kịch liệt giãy giụa thì cười khẽ: "Em xem, mấy tháng này tôi cũng dung túng em nhiều rồi. Nhưng em nhìn lại mình xem, cuối cùng vẫn muốn chạy khỏi tôi. Nếu tốt với em mà vẫn có kết cục như vậy, chi bằng cứ dùng cách của tôi."

Cách của anh, cách của anh lại là cái gì đây? Là cưỡng ép sao?

Nặc Nặc còn chưa kịp mắng anh, Cừu Lệ đã buông cô xuống, một tay cởi cà vạt để trói tay cô lại.

Mạnh mẽ dẫn cô đi về phía trước.

Thật ra anh có rất nhiều cách để kết hôn mà không cần tới đây. Nhưng đối với Nặc Nặc mà nói, kết hôn chỉ có một lần, phải tới nơi chính quy nhất trong mắt cô thì mới có thể khiến cô nhớ rõ được.

Nặc Nặc tức gần chết, cô cho rằng liễu ám hoa minh*, kết quả nam chính đột nhiên biến thái.

Trong tiếng Trung, thành ngữ "liễu ám hoa minh" là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến

và hy vọng.

Ví dụ: Sau khi anh ấy trải qua hết lận đận trong cuộc sống, giờ đây đúng là đã 'liễu ám hoa minh' rồi (trong hoàn cảnh khốn khó, mà tìm được lối thoát).

Cô có giãy giụa cũng không thoát khỏi Cừu Lệ được, đi vài bước đã đến trước mặt người nhân viên với nụ cười cứng đờ.

Nhân viên công tác cười nói: "Cừu tổng, phu nhân."

Nặc Nặc: "Anh không thấy tôi bị ép sao? Cục Dân Chính không phải có quy định hai bên tự nguyện mới được lãnh chứng sao? Tôi mới 18 tuổi, các người không thể làm vậy được."

Nhân viên giống như không nghe thấy cô nói gì, cầm lấy sổ hộ khẩu: "Cừu tổng và phu nhân đều đã đủ tuổi, nếu hai vị tự nguyện thì xin chúc hai vị tân hôn vui vẻ."

"..." Nặc Nặc thật sự rất muốn chửi bậy.

"Tôi không cần, ai muốn kết hôn với anh ta. Nếu anh muốn thì anh lấy anh ta đi."

Nhân viên nghe vậy thì sợ tới nỗi tái mét mặt.

Cừu Lệ lại không đổi sắc, ý cười của anh lạnh lẽo: "Tính tình phu nhân nhà tôi không tốt lắm, cứ bắt đầu đi."

Lãnh chứng có phân đoạn chụp ảnh.

Nặc Nặc đã giận đến mức gần khóc, lúc cô bị ấn ngồi xuống ghế đối diện với camera, cô dùng hết ác ý lớn nhất cuộc đời để làm ra biểu cảm xấu xí dữ tợn nhất.

Cừu Lệ lại cười lạnh: Suýt nữa thì tôi quên mất, tấm ảnh này dù sao cũng phải theo em cả đời. Vẫn là xinh đẹp thì tốt hơn, tẩy trang cho cô chủ đi."

Chuyên viên trang điểm rất nhanh đã tới: "Cừu tổng, có c`ần trang điểm lại cho cô chủ không ạ?"

Anh nhìn gương mặt thu`ần tịnh ngây thơ của cô, cố tình bởi vì tức giận mà phấn má h`ồng hào.

Không c`ần, như vậy đã đẹp lắm r`ồi.

Nặc Nặc sống trong những ngày yên bình quá lâu, suýt nữa đã quên thân phận của nam chính.

Cho dù thời gian trước anh có thả lỏng cho cô, nhưng trong xương cốt anh vẫn là người đàn ông bá đạo lại th`ần kinh.

Cừu Lệ nâng cằm cô lên: "Nặc Nặc, tôi đã cho em cơ hội. Nhưng lâu như vậy mà em vẫn chưa thông suốt. Ngoan một chút thì sẽ bớt khổ. Một tấm không đẹp thì chúng ta sẽ chụp một nghìn tấm, một triệu tấm. Sau đó lấy ảnh chụp mà tôi không hài lòng để chia cho bạn học và th`ầy cô của em xem, em thấy thế nào?"

Nặc Nặc giận đến mức ho khan: "Đ`ồ điên."

Anh vuốt ve cằm cô, cả người Nặc Nặc bị trói trên ghế không thể động đậy.

Anh khen: "Đẹp lắm."

Trong mắt Nặc Nặc ngập nước: "Tôi không muốn kết hôn với anh, tôi không thích anh. Anh là chịu ngược cu`ồng sao?"

Đám người của Cừu Lệ cùng nhân viên công tác đ`ều vội vàng cúi đ`ầu.

Sắc mặt anh lạnh vài ph`ần, môi mỏng gần từng chữ: "Đương nhiên là không phải." Anh sờ sờ đ`ầu cô: "Nhưng em đừng có kích thích dục vọng ngược đãi của tôi."

Nặc Nặc run run.

Lúc đối diện với camera, Cừu Lệ nói: "Nặc Nặc, tôi hy vọng em sẽ cười một cái, bằng không đêm nay người phải khó chịu chính là em."

Thật ra Nặc Nặc chưa thấy Cừu Lệ thế này bao giờ, cô xuyên sách cũng lâu như vậy, hầu như mỗi sự kiện cô đều có thể thương lượng và tìm được cách xoay chuyển. Nhưng hôm nay giống như điểm mấu chốt của Cừu Lệ. Nặc Nặc không rõ sao anh lại biết chuyện của ông nội Cừu, nhưng thái độ đêm nay của anh quá mức bá đạo, vốn dĩ đã không cho cơ hội phản kháng.

Nặc Nặc biết mình không thể chạy được, cô cũng ngầm nhận ra Cừu Lệ biết rõ việc mình muốn trốn đi, cũng hiểu vì sao bây giờ anh mới ép cô kết hôn.

Bởi vì cô cố gắng hơn nửa năm, mỗi ngày mỗi đêm đều ôm lấy hi vọng không tha.

Bây giờ hy vọng được học đại học đang ở ngay trước mắt, cô không nỡ dễ dàng từ bỏ như vậy, vì thế sẽ nỗ lực sống sót.

Nếu Cừu Lệ cưỡng ép cô từ sớm, có khả năng cô sẽ cá chết lưới rách với anh.

Đến lúc này cô mới biết Cừu Lệ đáng sợ thế nào.

Anh đã sớm tính kế đâu vào đó rồi.

Tuy Nặc Nặc rất giận, nhưng nhớ đến uy hiếp của anh, còn có bóng đêm đen kịt bên ngoài. Cô nỗ lực nửa ngày mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Hai cuốn sổ màu hồng được Cừu Lệ đút vào túi áo vest, ngay cả cơ hội nhìn một cái Nặc Nặc cũng không có.

Cô bị trói trên ghế, nhân viên công tác nói: "Chúc Cừu thiếu tân hôn vui vẻ."

Cừu Lệ đúng là rất vui, ra tay cũng hào phóng.

Nặc Nặc cắn môi, mắt to ướt dầm dề: "Mấy người yên tâm, lần sau Cừu thiếu kết hôn các người còn có thể chúc phúc lần nữa."

Cừu Lệ lạnh mặt.

Nặc Nặc hận không thể làm anh tức chết.

Nhưng cô lại không dám, tay cô còn đang bị trói đấy.

Nếu Cừu Lệ thật sự muốn làm gì đó, thì cô muốn thọc anh một dao cũng không được.

Bây giờ cô phẫn nộ đến mức ngay cả ý nghĩ tự sát cũng chẳng có, cô không thể chết được, loại người xấu xa như anh còn chưa chết, dựa vào cái gì mà cô phải chết?

Tới khi về đến biệt thự, nhìn căn biệt thự được trang hoàng tràn ngập hơi thở của đêm tân hôn, còn có đám người hầu đồng thanh hành lễ gọi cô hai tiếng "phu nhân".

Nặc Nặc cảm thấy lượng cồn còn sót trong người như muốn đốt cháy mình.

Cừu Lệ vẫn chưa cởi trói cho cô, rốt cuộc anh còn muốn làm cái gì nữa?

Phòng của Cừu Lệ vốn dĩ có gam màu lạnh, lúc Nặc Nặc bị bế vào, cô thấy hoa hồng trải đầy đất.

Trên giường trải chăn đỏ rực, nghiễm nhiên như là một căn phòng tân hôn thực sự.

Cừu Lệ xoay xoay đồng hồ trong tay, cười: "Làm vẻ mặt gì vậy? Đã kết hôn rồi em còn định ngủ riêng sao?"

Nặc Nặc biết mắng anh cũng vô dụng. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, thậm chí cô còn tưởng mình uống quá nhiều nên mơ một giác mơ hoang đường như vậy.

Cô nghĩ thầm, kết hôn cũng vô dụng, cô còn có thể ly hôn cơ mà.

Hơn nữa bản thân cô cũng không phải Tống Nặc Nặc, chỉ là một tờ giấy chứng nhận quan hệ mà thôi, chỉ cần xem nó không phải chuyện của mình thì sẽ không sao cả.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, trong mắt ướt dầm dề: "Anh trói tôi đau quá."

Vẻ mặt của anh quỷ dị mất một giây, sau đó mới bế cô lên giường.

Cầm lấy cà vạt định cởi trói cho cô.

Nặc Nặc nghĩ thầm: Anh cởi ra tôi sẽ đánh chết đồ xấu xa nhà anh.

Cừu Lệ cởi được một nửa, cười cười rồi cắn vào má cô một cái.

Nặc Nặc nhịn.

Trong giây phút Cừu Lệ mới cởi xong, cô vừa định ra tay thì đột nhiên anh túm lấy cổ tay cô, sau đó trói lại bằng một đầu cà vạt, đầu còn lại buộc vào đầu giường.

Nặc Nặc: ...

Cô ngây ra một hồi mới biết anh vừa làm cái gì.

Tên xấu xa này lại dám trói cô vào giường???

"Cừu Lệ, anh làm cái gì vậy hả?"

"Làm gì?" Anh rũ mắt nhìn, tay chống cạnh người cô: "Đương nhiên là làm em."

Anh nhìn cô hồi lâu, mới ách giọng nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ bù cho em."

Hôn lễ cái quỷ gì!!!

Nặc Nặc khóc: "Tôi không cần, anh thả tôi ra đi mà huhu. Như vậy không có kết cục tốt đâu, nếu anh cứ ép buộc tôi thế này, không chừng có ngày tôi sẽ cho anh một dao đó."

Anh không để ý mà còn cười, sờ sờ tóc cô: "Em sợ chuyện này à?"

Nặc Nặc cảm thấy có cơ hội xoay chuyển tình thế nên vội gật đầu.

Nét mặt của anh lạnh nhạt: "Chỉ đau một lát thôi, lần thứ hai sẽ không đau nữa. Tốt nhất em cũng nên nhớ kĩ sự đau đớn ấy, giống như phải nhớ kĩ tôi vậy."

Là anh nghĩ sau rồi, lúc trước còn định học theo tên Lưu tổng kia.

Lúc ấy anh cũng không nghĩ ra, ông ta còn được ngủ với vợ mình, còn vợ anh thì ngay cả chạm vào cũng không được, hơn nữa lại một lòng muốn chạy, thậm chí ngay cả giấy hôn thú còn chưa lãnh.

Có thể giống nhau sao?

Sợ rằng anh có moi tim ra thì trước khi bỏ đi, cô còn ném nó về biệt thự.

Nặc Nặc thấy không có tác dụng gì thì khụt khịt nói: "Cừu Lệ, anh đừng có hối hận. Nếu anh dám, đợi lúc nào đó có cơ hội, tôi sẽ cho anh đội nón xanh*"

* Ý nói chị sẽ cắm sừng anh :3

Thần sắc của anh lạnh hơn vài phần.

"Em cũng dũng cảm đấy."

Nụ cười của anh lạnh lẽo: "Em dám nhưng người khác cũng không dám phối hợp. Tôi đã nói rồi, đêm nay em chớ chọc tôi giận, bằng không người chịu khổ chỉ có em thôi."

Anh nhẹ nhàng hôn hôn cần cổ của cô, Nặc Nặc cảm thấy có chút ngứa, còn có cảm giác sởn gai ốc.

Cô cắn môi, nói điều kiện với anh: "Tôi nói cho anh nghe môit bí mật, anh thả tôi ra được không?"

Cừu Lệ cười nhạo nói: "Nằm im, câm miệng, không muốn nghe."

2563 words

07/12/2021

Chương 44-1: 🍓 : Đêm đầu (1)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Thái độ của anh cường ngạnh bá đạo, trong lòng Nặc Nặc sợ hãi, cổ tay vì giãy giụa mà cũng phát đau.

Nặc Nặc biết anh đã hạ quyết tâm. Cừu Lệ chỉ tin tưởng bản thân mình, lúc đầu cô còn định nói hết mọi chuyện, nhưng hoặc là anh không tin, nếu tin thì dựa vào tính cách của nam chính, nhất định sẽ giữ cô thật chặt.

Cả người Nặc Nặc túa mồ hôi lạnh, không thể nói, nếu nói, hoặc là anh sẽ giết cô, hoặc là sẽ vĩnh viễn giam cầm cô trong căn biệt thự này.

Cừu Lệ đã cởi cúc áo của cô.

Da thịt thiếu nữ như ngưng chi, dưới ánh đèn lại xinh đẹp đến kì cục.

Trong mắt anh nhiều thêm vài phần nhu tình, cúi xuống nhẹ nhàng hôn vành tai của cô.

Nặc Nặc vừa xấu hổ vừa tức giận, cô còn nhớ rõ đêm nguyên thân tròn 18 tuổi, tên này đúng là vừa lành sẹo đã quên đau.

Nặc Nặc biết lần này Cừu Lệ thật sự muốn, đành nói lung tung: "Tay tôi đau, bụng đau, lưng cũng đau nữa."

"Cố chịu đi."

Tức chết Nặc Nặc rồi, giọng nói của cô còn mang theo nức nở: "Tôi muốn đi tắm, anh không thấy người tôi hôi à?"

Anh cảm thấy buồn cười, cô sợ đến thế cơ à?

Cừu Lệ nghĩ nghĩ, tuy trên người cô rất thơm, nhưng uống rượu xong có lẽ cô khó chịu, tắm rửa cho tỉnh táo một chút cũng tốt.

Anh cởi đầu cà vạt trên thành giường, sau đó lại bế cô đi vào phòng tắm.

Nặc Nặc càng sợ hãi, cái tên Cừu Lệ biến thái này, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác hít thở không thông, gần như chết chìm trong bồn tắm.

Hơn nữa Cừu Lệ vẫn đang trói tay cô.

Cổ tay bị trói sau lưng, có giãy thế nào cũng không thoát được.

Bây giờ đã là tháng 6 nên Nặc Nặc chỉ mặc áo sơmi trắng, chỉ cần cởi mấy cúc áo là có thể thấy được áo lót cùng màu ở bên trong.

Nặc Nặc xấu hổ và giận dữ vạn phần nhưng cô biết nếu mình còn không nghĩ được cách gì thì sẽ thật sự xong đời.

Cô đỏ mặt nói: "Tôi đến tháng."

Cừu Lệ lạnh lùng rũ mắt nhìn cô.

Cô gấp đến nỗi muốn khóc: "Thật đấy, tôi không có lừa anh đâu. Anh biết đến tháng là gì không, là kinh nguyệt đấy, con gái tháng nào cũng có mấy ngày như vậy. Anh tha cho tôi đi mà huhuhu."

Tính tình cô vốn đã hay thẹn thùng, chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô phải giải thích tỉ mỉ chuyện đó với một người đàn ông.

Tuy Cừu Lệ là thẳng nam cứng như sắt thép, nhưng anh cũng biết làm vào ngày cô tới tháng thì không tốt với thân thể của cô.

Nếu là thật thì anh đương nhiên sẽ không ép, anh muốn cô bình an khỏe mạnh cả đời. Nhưng nếu dám lừa anh...

Anh thấy dáng vẻ cô sắp khóc đến nơi, duỗi tay kéo khóa quần jean của cô.

Nặc Nặc ngây ra: "Anh muốn làm gì?"

Anh cười nhạo: "Kiểm tra."

Cô sắp bị tên bệnh tâm thần này ép cho phát điên rồi, anh còn mặt mũi nữa không vậy? Hơn nữa Cừu Lệ không phải nói chơi, anh thật sự muốn làm như vậy.

Nặc Nặc nói đến tháng đương nhiên là lừa anh, cuộc sống không nhiệm màu và trùng hợp như được viết trong tiểu thuyết, cô cũng không có loại may mắn này. Cô xoắn người muốn trốn, tức đến nỗi nói cũng không lựa lời: "Cừu Lệ, anh là đồ biến thái, kẻ điên, tội phạm cưỡng dxx."

Ý cười của anh lạnh vài phần.

Quần jean đã bị cởi ra, rõ ràng là đêm mùa hè, bên trong biệt thự mở điều hòa, Nặc Nặc cảm thấy giữa hai chân mình lạnh căm căm.

Cô kẹp chặt chân, phòng tắm rất lớn lại xa hoa, giãy giụa suy nghĩ muốn cách xa anh một chút.

Nhưng chút sức lực này của cô chẳng bõ bèn gì.

Nặc Nặc đã gần khóc đến nơi, cô muốn quỳ xuống dập đầu với Cừu Lệ, chỉ cầu mong anh có thể buông tha cho cô.

Cô phòng ngày phòng đêm, chỉ với hi vọng duy nhất là sẽ không có quan hệ gì với anh nữa. Nhưng cực khổ hơn nửa năm lại rơi vào tình trạng này, cô thật sự không muốn quay trở về những ngày trước giải phóng.

Trong giây phút bàn tay anh duỗi đến, Nặc Nặc vừa thẹn vừa giận đến nỗi hai tai cũng đỏ lên.

Cô đột nhiên nhớ tới những lời mẹ Trần nói ngày trước.

Mẹ Trần nói vốn dĩ tính cách của Cừu Lệ đã cứng rắn ương ngạnh, nếu cô càng phản kháng thì hậu quả sẽ càng tệ. Chi bằng cô làm nũng với anh một chút, có lẽ cô sẽ có hy vọng.

Cô lại nhớ tới buổi sáng hôm ấy sau khi thắt cà vạt cho Cừu Lệ xong, anh đã sung sướng thế nào, cô nói muốn tiền boa, anh không ngần ngại mà đưa hẳn thẻ đen cho cô.

Từ lúc Nặc Nặc 6 tuổi, cô đã không còn làm nũng với ai nữa.

Nhưng để ngăn anh lại, cô cần thiết phải làm.

Trước một giây anh kịp chạm vào cô, Nặc Nặc nóng nảy, cô còn chưa nghĩ xong lời kịch. Người đàn ông rũ mắt, cô bị bắt dựa lưng vào tường lạnh như băng, tay không động đậy được, chân cũng bị chống lại.

Cô nhón chân, hôn nhẹ vào sườn mặt của anh.

Đêm hè tháng 6, bên ngoài biệt thự là tiếng côn trùng kêu rả rích, gió đêm nhẹ nhàng lại dịu dàng, trên bầu trời là vô vàn những ngôi sao lấp lánh.

Động tác của anh dừng lại, ánh mắt rơi trên gương mặt cô.

Cứ như vậy trong nháy mắt, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước mềm mại chạm vào, Cừu Lệ cứ ngỡ mình bị ảo giác.

Nhưng anh nhìn thấy gương mặt đỏ như lấy máu và dáng vẻ xấu hổ đến nỗi gần khóc của cô.

Cừu Lệ biết đó không phải ảo giác.

Nặc Nặc thấy anh tạm thời dừng tay, sau khi vui vẻ trào lên thì lại là bi thương vô hạn.

Cừu Lệ là ai chứ, lòng tham không đáy, chưa bao giờ để cô làm chủ mọi chuyện.

Cô âm thầm cắn răng, lại khẽ nhón chân lên. Nhưng nụ hôn lần này dừng ở khóe môi. Nặc Nặc lui xuống, cô cảm thấy thật đáng sợ, còn rất xấu hổ nữa. Cô lại bắt đầu nghĩ đến lời kịch để cầu xin Cừu Lệ tha cho mình.

Nhưng Cừu Lệ lại cười, nụ cười rất dịu dàng.

Nặc Nặc rất ít khi thấy một Cừu Lệ với đôi mắt sáng ngời như vậy.

Lần đầu tiên vẫn là sau khi anh ôm cô ra khỏi phòng khách sạn của Vệ Vịnh, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Thậm chí Nặc Nặc còn có một cảm giác kì quái, giống như chỉ cần cô luôn ngoan ngoãn như vậy, thì cô muốn cái gì Cừu Lệ cũng sẽ cho cô.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gần anh.

Tuy mục đích vẫn là muốn cách anh xa hơn.

Giọng nói của Nặc Nặc vốn dĩ đã mềm mại, nếu cô thật sự muốn làm nũng với ai, thì sẽ đáng yêu đến mức tim cũng phải nhũn ra. Trán cô tựa vào trước ngực anh, lắng nghe nhịp tim đập như điên của anh, ngữ khí mềm như bông, nũng nịu quyện vào nhau: "Cừu Lệ, tôi thật sự đau lắm đó nha."

Mắt anh trong nháy mắt hoa lên, cả người tê tê dại dại.

Anh thừa nhận anh xong đời rồi.

Tuy Nặc Nặc rất có thể đang nói dối, nhưng anh thật sự không chống đỡ được cảm giác đáy lòng bủn rủn thế này. Anh thừa nhận anh mê cô đến nỗi thần hồn điên đảo.

Cừu Lệ nắm lấy bả vai của cô, xoay người cô lại.

1358 words

19/12/2021

Chương 44-2: 🍓 : Đêm đầu (2)

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Giai Kỳ.

Anh rũ mắt nhìn, quả nhiên cổ tay trắng nõn của cô đã bị thít đến đỏ bừng.

Cừu Lệ biết làn da của cô yếu ớt, một vết đỏ như này ở trên người bình thường thì không là gì, nhưng lại có thể khiến da cô đỏ lên suốt hai ngày.

Anh có chút đau lòng, nhưng anh vừa định cởi ra thì lại nghĩ đến dáng vẻ hầm hừ khi mắng anh cùng với điệu bộ ngoan ngoãn đáng yêu lúc này của Nặc Nặc.

Ngay lập tức anh đã nhận ra mục đích của cô.

Cởi rồi thì sao? Bảo anh cút đi?

Anh thong thả ung dung nới lỏng cà vạt, để cô không đến mức bị khó chịu.

Nhưng nếu muốn trốn ra thì vẫn không có khả năng.

Lúc Nặc Nặc bị anh xoay người lại, trong lòng vẫn đang mắng anh một ngàn lần.

Nhưng mặc kệ có âm thầm mắng thế nào thì bây giờ anh mới là lão đại.

Anh có tiền có thế, bên ngoài còn có một đám vệ sĩ. Có cho cô 1 đôi cánh cũng chẳng thể thắng nổi cái trực thăng của tên này.

Nếu Cừu Lệ thật sự muốn ngủ cô thì đêm nay cô không thể thoát được.

Cừu Lệ không cởi trói nhưng Nặc Nặc cũng không dám nói gì.

Cô nhớ tới anh từng nói thích nhìn thấy cô cười, cô từng dùng chai rượu đập vào đầu anh, nhưng anh cũng không có đánh chết cô.

Nặc Nặc cảm thấy đây chính là một đêm xấu hổ nhất trong suốt 2 đời của cô.

Mặc kệ đi, người không biết xấu hổ như anh, nếu cô còn cố giữ mặt mũi thì cuối cùng cũng bị anh ngủ mà thôi.

Cô nhất định phải sống sót, cố gắng để trở lên lớn mạnh, sẽ có ngày cô đánh chết tên nam chính xấu xa này.

Nếu đã chú định không thể quay lại thế giới thực thì cô cũng phải nghĩ cách để chỉnh anh.

Hai chân trắng nõn của cô còn lạnh căm căm, tay anh vẫn đang ôm lấy eo cô không chịu buông.

Nặc Nặc nhón chân, vốn dĩ muốn hôn môi anh.

Nhưng cô lại nhớ tới lần trước tên biến thái này đã đút cô uống nước miếng của anh, cô chỉ có thể gian nan dời mắt đi. Cô vẫn chưa có tâm thái cứng cáp để không bài xích việc thân mật với anh.

Ánh mắt Nặc Nặc dời xuống, nếu Cừu Lệ không cúi đầu thì chiều cao của cô cũng không đủ.

Tay vẫn còn bị trói lại, muốn với cũng không với được.

Nặc Nặc lại ngửa đầu nhìn anh, giọng nói nhu nhu: "Cừu Lệ, tôi không muốn vậy đâu mà. Tôi sợ lắm!"

Cô giống như đang làm nũng, kiễng chân cắn vào cằm của anh.

Nhưng chiều cao chênh lệch, cô còn chưa lấy lòng được Cừu Lệ nên anh cũng chẳng thèm cúi xuống phối hợp với cô. Cuối cùng đành từ bỏ, chuyển sang cắn hầu kết của anh.

Cô chỉ hận không thể cắn chết tên khốn này.

Nếu không thì cắn chảy máu cũng được. Chính là nhịn rồi lại nhịn, Nặc Nặc vẫn không dám.

Nếu cắn không chết thì người xong đời chính là cô, còn cắn chảy máu thì chắc chắn anh sẽ bắt cô uống nó. Quá kinh khủng, ngoài sức chịu đựng nên cô chỉ có thể nhẹ nhàng gặm gặm một chút.

Bàn tay đang nắm eo cô cũng siết chặt lại, nhưng vẫn không có hành động gì.

Tựa hồ như đang hưởng thụ giây phút cô chủ động gần gũi, chủ động lấy lòng anh.

Trong lòng Nặc Nặc đã giận thành con cá nóc.

Cô vừa ngại vừa mệt nên chỉ cọ cọ anh vài cái cho có lệ.

Anh thấp giọng cười, lồng ngực nhẹ nhàng chấn động. Rũ mắt nhìn hai má cô đã nhuộm thành màu hồng nhạt, vành tai nho nhỏ trắng nõn cũng thành màu hồng phấn, đôi mắt ướt át, nước mắt muốn rớt xuống mà cũng không xong.

Ba phần uất ức, bảy phần kiều khiếp (yêu kiều + khiếp sợ).

Cô rũ mắt nhìn đôi chân trần trụi của mình.

Ban đầu cô đi một đôi sandals màu trắng gạo, nhưng vì giãy giụa quá mạnh nên tư2f phòng ngủ đến đây đã rớt mất một chiếc.

Vì thế bây giờ một chân cô đi giày, một chân còn lại trần trụi dẫm trên mặt đất.

Nặc Nặc biết anh đang vui.

Trong lòng cô có vô vàn ác ý với anh, vì thế ngón chân cuộn tròn, dáng vẻ nhút nhát sợ sệt, chân co trắng nõn thanh tú, ngón chân cũng mượt mà đáng yêu, móng chân còn phiếm màu hồng nhàn nhạt.

Nặc Nặc cố tình không để ý tình hình đầy bất lợi của mình lúc này, cô chỉ nũng nịu nhìn anh: "Tôi lạnh quá, không biết giày rơi ở đâu mất rồi."

Cừu Lệ duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi cô.

Môi cô hồng nhuận, một bộ mặc sức đoạt lấy, nhưng ánh mắt lại uất ức đáng thương.

Giọng nói của anh khàn khàn: "Tôi đi tìm cho em."

Nặc Nặc nghĩ thầm: Mau biến đi.

Cừu Lệ đỡ cô ngồi xong thì thật sự đi ra ngoài tìm giày cho cô.

Nặc Nặc lập tức đứng lên, tìm khắp nơi xem có thứ gì có thể cởi cà vạt đang trói tay mình ra không.

Nhưng đồ vật của Cừu Lệ chính là đại diện cho thẳng nam chính hiệu, cô nhìn khắp phòng tắm, thứ sắc bén duy nhất chính là dao cạo râu.

Cô nóng nảy, không cởi được cà vạt thì ngay cả mặc quần cô cũng không có cách nào mặc lại được.

Ủ rũ một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể ngồi lại chỗ cũ.

Nặc Nặc cảm thấy ông trời đúng là muốn trêu đùa mình. Vốn dĩ cô còn tự cho mình là một cô gái mạnh mẽ bảo vệ chính nghĩa, ai ngờ lọt vào tay Cừu Lệ lại trở thành bé rối Teletubbie.

1019 words

28/12/2021

Chương 45: 🍓 : Ngọt ngào

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Không lâu sau Cừu Lệ đã quay lại, nhưng anh không lấy sandals cho cô mà cầm đến một đôi dép lê.

Thật lòng mà nói, Nặc Nặc cảm thấy dáng vẻ anh xách dép nhìn thuận mắt hơn lúc anh ngang ngược bá đạo nhiều.

Nhưng Nặc Nặc biết tình cảnh hiện tại của mình.

Người đàn ông ngồi xổm xuống trước mặt cô, mặt mày anh tuấn đĩnh đạc. Lòng bàn tay của anh thô ráp, nắm lấy chân của cô hơi nặng khiến Nặc Nặc nhíu nhíu mày, chân rụt rụt vào bên trong. Chờ anh đi dép cho mình xong, cô rũ mắt, đúng lúc chạm phải hai trong mắt đen nhánh của anh.

Nặc Nặc ngẩn người, nhớ ra mình đang làm gì, cong cong đôi mắt, ngọt ngào nói cảm ơn với anh.

Ánh mắt của anh đen tối, hỏi cô: "Em còn muốn tắm nữa không?"

Nặc Nặc không dám, nhưng đối diện với ánh mắt kia, cô chỉ có thể căng da đầu, mềm giọng hỏi: "Tôi có thể tự tắm được không?"

Giọng nói của anh khàn khàn: "Tay em đang bị trói thì tự tắm kiểu gì?"

Nặc Nặc nghĩ thầm, vậy anh mau cởi cho tôi đi. Nhưng mấy lời đó cô không dám nói. Cô chỉ có thể nhìn Cừu Lệ, mắt to mờ mịt: "Người khác còn được cầu hôn rồi tổ chức hôn lễ, tôi thì chẳng được cái gì mà anh còn hung dữ với tôi nữa."

Anh cười, có chút mềm lòng.

Cừu Lệ nói: "Em muốn kiểu gì, ngày mai tôi làm cho em."

Nặc Nặc chỉ thuận miệng nói vậy, hy vọng anh có thể tạm thời rủ lòng thương mà tha cho cô. Nếu ngày mai anh thật sự cầu hôn hay tổ chức hôn lễ chắc cô cũng không chịu nổi mất.

Cô lắc đầu: "Không cần đâu, thế này là tốt lắm rồi." Mắt của Nặc Nặc hơi cong: "Nhưng anh đừng có hung dữ với tôi nữa nha!"

Ngữ điệu của anh không tự giác thấp xuống mấy độ, rất là dịu dàng: "Ừ, không hung dữ với em."

Anh dừng một chút mới cởi cà vạt trói tay cô ra, còn nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của cô.

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cừu lệ nói: "Vậy em tự tắm đi, có việc thì gọi tôi."

Nặc Nặc quả thực cảm kích đến nỗi muốn rơi nước mắt, nhưng còn chưa kịp mừng thì đã thấy Cừu Lệ cười như không cười nhìn mình. Cô sợ tới mức giật mình, nuốt lại lời muốn nói vào trong.

Ánh đèn lúc đó rất ấm áp, bên ngoài đã tối đen như mực.

Nặc Nặc xoa xoa cổ tay, cô không dám đuổi anh ra ngoài ngay. Cô quyết tâm, đứng lên nhào vào trong ngực anh.

Cừu lệ cũng dang hai tay ôm lấy cô.

Nặc Nặc nghe thấy tiếng tim đập không theo quy luật của anh, nhảy lên rất kịch liệt. Phỏng chừng nếu vừa rồi cô bảo anh đi ra ngoài hoặc là lộ ra vẻ không kiên nhẫn thì chính là kiếm củi 3 năm thiêu 1 giờ.

Cừu lệ thích chậm rãi giăng lưới.

Mà anh cũng từng nói qua, anh rất có kiên nhẫn.

Anh sớm đã nhìn ra ý định muốn rời đi của cô nhưng vẫn ẩn nhẫn, anh chính là kẻ săn mồi đáng sợ nhất.

Giờ khắc này Nặc Nặc mới đột nhiên hiểu ra, năng lực của cô so với anh thì nhỏ bé không đáng kể. Lúc trước cô tự cho tất cả là đúng, đó là do anh muốn để cô tự do, tất cả những gì cô làm, Cừu Lệ cũng không cho vào mắt, bởi vì cô không có tính uy hiếp với anh.

Mẹ Trần đi theo anh rất nhiều năm, lúc này cô mới thấy những gì bà nói là rất đúng.

Không bằng cô học Cừu Lệ một chút, ẩn nhẫn, tìm đúng thời cơ thích hợp mới có cơ hội lấy được thứ mà mình muốn.

Anh cũng chậm rãi duỗi tay ôm lấy Nặc Nặc.

Sức của người đàn ông rất mạnh, Nặc Nặc cảm thấy eo mình sắp bị anh ôm đến rời ra rồi.

Cô cũng không đành lòng, cô biết Cừu lệ thích dáng vẻ chủ động gần gũi này của mình, vì thế nũng nịu oán giận: "Anh buông ra một chút được không, đau quá đi mất."

Giọng cười thấp thấp của người đàn ông vang lên bên tai, quả nhiên tay anh cũng lỏng một chút.

Mặt Nặc Nặc dán sát lồng ngực anh, cô nhịn xuống sự ngượng ngùng, một lát sau mới thúc giục: "Anh đi ra ngoài đi."

Lần này Cừu lệ không làm khó cô nữa, đi ra rồi còn giúp cô đóng cửa lại.

Chờ anh đi rồi, hai chân của Nặc Nặc cũng mềm nhũn.

Cô mở vòi hoa sen, cũng không cần bồn tắm. Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, cô còn ý gội đầu. Tốt nhất đêm nay không cần đi ngủ.

Nặc Nặc không dám đi ra ngoài lấy quần áo để thay, cũng chẳng dám nhờ Cừu lệ lấy giúp.

Vốn tính cách của anh đã âm tình bất định, cô sợ anh sẽ đổi ý.

Nặc Nặc tắm xong, đưa mắt nhìn xung quanh.

Phòng tắm rất lớn, bên trong còn có cả một tủ quần áo xa hoa.

Nặc Nặc đi đến, cắn răng mở ra.

Bên trong là quần áo dự phòng và áo tắm dài của Cừu Lệ, cô do dự nhiều lần, nghĩ thầm với tính ách bắt bẻ của Cừu Lệ thì mấy thứ này đều là mới hết. Cô chọn đại một chiếc áo sơmi.

Cô biết như vậy càng có dụ hoặc với đàn ông hơn, nhưng nếu đối tượng là Cừu Lệ, cô không mặc gì đi ra ngoài mới càng nguy hiểm.

Thứ Cừu Lệ muốn là tình yêu của cô.

Dù anh có muốn làm, đến lúc ấy cô lại khóc, anh cũng sẽ luyến tiếc chút dịu dàng giả dối này của cô.

Đối với Cừu Lệ mà nói, được đến cô còn khó hơn được đến sự thuận theo của cô.

Nặc Nặc mặc quần áo xong thì đi ra ngoài.

Áo sơmi của anh rất dài, vừa to lại vừa rộng. Nhưng vẫn có thể nhìn ra vòng eo mảnh khảnh cùng dáng người phập phồng quyến rũ.

Áo sơmi dài qua đùi cô một chút, tương đương với chiều dài của một chiếc váy ngắn.

Trong lòng Nặc Nặc thấp thỏm, vừa nãy đang tắm cô vẫn luôn tự hỏi, thậm chí còn muốn tìm vũ khí trong phòng tắm để đi ra ngoài liều mạng với anh.

Nhưng trong đó không có vũ khí gì cả, cô cũng chẳng có khả năng đánh thắng được anh. Cừu Lệ không ngốc, lần đầu tiên thành công là do anh không phòng bị, lần thứ hai anh tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm tương tự. Với lại cho dù có thoát được hôm nay thì còn có hai tháng nghỉ hè, cô cũng không có khả năng trốn được.

Cách tốt nhất chính là khiến anh tự từ bỏ.

Làm Cừu lệ đồng ý trong hai tháng tới, không, thậm chí là còn lâu hơn sẽ không cưỡng bách cô nữa.

Cho nên Nặc Nặc mặc áo sơmi trắng của anh đi ra ngoài.

Thân thể này rất giống với bản thân cô, mỹ lệ tinh xảo, trời sinh chọc người thương tiếc.

Nặc Nặc ngoài ý muốn phát hiên Cừu Lệ cũng đã tắm xong, động tác của anh nhanh hơn cô nhiều. Biệt thự vốn đã xa hoa, có lẽ anh đã đi phòng khác để tắm, bây giờ đã trở lại, còn đang ngồi đó đợi cô.

Cô chú ý tới sự biến hóa trong ánh mắt anh, anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, không chút nào che giấu ý đồ và dục vọng của mình.

Sắc mặt Nặc Nặc cứng đờ.

Ổn định đừng hoảng hốt. Cô không thể biến khéo thành vụng.

Tóc Nặc Nặc vẫn còn đang nhỏ nước, trong lòng Nặc Nặc e ngại, cho dù đã xây dựng tốt tâm lí nhưng Nặc Nặc vẫn không dám đi tới.

Cô đứng ở cửa phòng tắm, dáng vẻ nhút nhát sợ sệt.

Cừu Lệ nói: "Lại đây."

Lúc đầu Nặc Nặc còn bất động, nhưng sau đó thấy ánh mắt của anh thay đổi, vì thế cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi qua.

Anh ngồi ở trên giường.

Nước trên tóc đã làm ướt bả vai cô.

Anh cười nhẹ một tiếng: "Tôi sấy tóc cho em."

Nặc Nặc nhịn xuống bài xích trong lòng, cô chỉ có thể an ủi mình, coi anh như nhân viên phục vụ là được rồi.

Chính là đến lúc tóc cô đã gần khô, Cừu lệ lại bảo cô gối đầu nên đùi mình. Cô không có cách nào lừa mình dối người nữa, anh kéo đau tóc cô thì thôi đi, nhưng trên đời này còn có nhân viên phục vụ nào sắc tình như này sao?

Cuối cùng cô vẫn nhận mệnh gối đầu lên đùi anh.

Ngón tay của người đàn ông nhẹ nhàng phất qua tóc cô.

Tiếng máy sấy tắt ngấm.

Cô nhắm hai mắt, không dám mở mắt ra nhìn anh.

Mãi cho đến khi tay anh chuyển từ tóc sờ xuống mặt cô, Nặc Nặc mới mở to hai mắt.

Cừu Lệ vẫn luôn nhìn cô.

Áo sơmi trên đùi thiếu nữ bởi vì tư thế này mà hơi co lên một chút, cô rất xinh đẹp, không chỗ nào là không đẹp cả.

Đùi ngọc thon dài tinh tế, lông mi đen nhánh cong vút.

Lúc cô mở mắt nhìn anh, tia tức giận lóe qua, nhưng rất nhanh đã được Nặc Nặc che giấu.

Anh cúi đầu hôn trán của cô, cười thành tiếng.

Anh thích dáng vẻ này của cô, mặc kệ là thỏa hiệp hay sợ hãi, chỉ cần cô nguyện ý làm cô vợ nhỏ chịu thân mật với anh thì anh có thể chịu đựng tất cả âm mưu của cô.

Chỉ cần cô không rời đi, anh còn có thời gian cả đời để ở bên cô.

Nặc Nặc chịu không nổi dáng vẻ biến thái tâm thần này của anh, tóc cô đã khô, Nặc nặc chủ động ngồi dậy.

Ý đồ muốn tìm đề tài nói chuyện để thay đổi bầu không khí nguy hiểm lúc, cô nhỏ giọng nói: "Hôm nay tôi mới thi đại học xong nên thật sự mệt lắm."

Cừu Lệ không có hứng thú với đề tài này, tâm tư của anh đang đặt hết trên người cô.

Anh nghĩ đến cô đang mặc áo sơmi của mình, trong lòng liền có cảm giác hưng phấn cực kì quỷ dị.

Trái tim của Nặc Nặc nhảy lên thình thịch, cô sợ bộ dáng này của anh gần chết.

Cô nhu giọng hỏi anh: "Tôi đã cố gắng rất nhiều đấy, Cừu lệ, tôi thật sự muốn đi học đại học."

Ánh mắt của anh rốt cuộc cũng trở lại trên mặt cô: "Muốn học đại học, hửm?"

Nặc Nặc vội vàng gật đầu, nỗ lực tỏ ra ngoan ngoãn.

Trong lòng anh đầy châm chọc: "Muốn học trường nào?"

Nặc Nặc lo sợ: "Đại học H có được không?"

Đại học H cách thành phố B rất xa, Nặc Nặc sợ anh giận, cô chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay anh: "Anh không muốn thì thôi vậy."

Lúc này ánh mắt của anh mới khẽ nhúc nhích, tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

Nặc Nặc nhẹ nhàng cười, dưới ánh đèn lại càng xinh đẹp động lòng người: "Nếu anh không vui thì quên đi."

Giọng nói của anh khàn khàn: "Để tôi suy xét một chút."

Trong lòng Nặc Nặc vui gần chết nhưng trên mặt lại tỏ ra mông lung, cô dụi dụi mắt: "tôi buồn ngủ quá, có thể đi ngủ được chưa?"

Cừu Lệ xoay người phủ xuống.

Nặc Nặc cắn răng, trước khi anh kịp làm gì đó cô đã dứt khoát duỗi tay ôm lấy cổ Cừu Lệ, chui vào trong ngực anh, dán anh càng gần hơn.

Nặc Nặc có thể cảm nhận được thân thể của người đàn ông dần dần cứng đờ.

Cô biết còn chưa đủ, vì thế ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn một cái ở cằm của anh: "Cừu Lệ, ngủ ngon."

Sau đó nhắm mắt giả chết.

Hết thảy đã là cực hạn của cô, nếu tên này còn chưa thỏa mãn, thì không bằng cô đâm đầu vào tường chết luôn cho rồi, Tuy rằng sẽ có khả năng vĩnh viễn không gặp lại được ba mẹ, nhưng còn tốt hơn việc bị anh làm nhục.

Sau một lúc lâu, cô mới cảm nhận được anh dùng một loại tư thế như gông cùm xiềng xích ôm lấy mình, khiến cô dán chặt vào lòng anh.

Cô nghe thấy giọng nói ám ách của anh: "Ừ."

Nặc Nặc cảm thấy, nếu có thể xem nhẹ cái của nợ không chịu an phận của anh thì cô đã biết nên rời khỏi anh bằng cách nào.

Tháng 9 này, cô nhất định có thể đi học đại học.

Chỉ cần lên đại học cô sẽ tìm cách rời khỏi thế giới này, cho dù không biết cốt truyện nhưng nếu đã xuất hiện trường hợp xuyên sách không thể tưởng tượng nổi như này, thì thế giới này chắc chắn sẽ có chút lực lượng thần kì. Cô có thể tìm đạo sĩ, tìm pháp sư.

Ba mẹ còn đang chờ cô, cô muốn v ềnhà.

Mà cái giá phải tra chính là trong 2 tháng nghỉ hè này, cho dù là diễn kịch hay là nhẫn nhịn, thì cô cũng phải làm tốt vai trò của một cô vợ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

2260 words

02/01/2022

Chương 46: 🍓 : Tưởng Tân Nguyệt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Nặc Nặc cũng không biết mình đi vào giấc ngủ kiểu gì.

Cừu lệ đúng là một tên biến thái không hơn không kém, anh ốm rất chặt, cả người Nặc Nặc đều khó chịu. Nhưng cũng bởi vì xấu hổ và không biết làm thế nào, cô cứ thế trợn tròn mắt đến rạng sáng, lúc trời tờ mờ sáng cô mới mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc trước ở nhà của ông nội Cừu, hai người bọn họ cách nhau rất xa, nhưng hôm nay lại cực kì gần.

Có lẽ là do ngủ muộn nên Nặc Nặc cũng không dậy sớm như ngày thường.

Lúc cô có ý thức, cảm nhận được gương mặt ngưa ngứa, ngón tay bị ai đó nắm chặt.

Cơ hồ là tỉnh lại trong nháy mắt, mở to hai mắt nhìn người đàn ông nằm trên người mình.

Cừu Lệ thấy cô đã tỉnh thì nhẹ nhàng hôn qua khóe môi cô.

"Dậy rồi?"

Lúc này Nặc Nặc mới nhận ra mười ngón tay của hai người đang đan vào nhau, môi anh còn hơi ươn ướt.

Sau khi sửng sốt một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào môi anh, rồi lại gian nan dời tầm mắt, mặc kệ vừa nãy anh có làm trò biến thái gì thì cô cũng không thể trở mặt lúc này được.

Nặc Nặc bị anh đè như vậy nên hô hấp cũng khó khăn.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi muốn xuống giường, anh bỏ tôi ra được không?"

Anh vẫn không nhúc nhích, Nặc Nặc đành cười mỉm với anh: "Cừu Lệ, anh buông ra nha."

Người anh hơi trầm xuống, giọng nói khàn khàn: "Em giúp tôi đi."

Ngay từ đầu Nặc Nặc còn không hiểu lời này có ý gì, lúc sau mới nhận ra thứ gì đó, gương mặt nhỏ lập tức đỏ lên.

Cô hít sâu mấy hơi, nếu không phải Cừu Lệ đang cầm tay cô thì cô sẽ nhịn không được mà cho anh ăn vài cái bạt tai mất.

Nặc Nặc đỏ mặt cắn răng: "Không."

Anh lại thấp giọng cười: "Vậy tôi tự mình đi vào."

"..." Nặc Nặc tức đến xù lông, cả người run lên vì giận, lại bởi vì sự vô sỉ không biết xấu hổ của Cừu Lệ mà ngượng ngùng.

Cừu lệ thấy dáng vẻ cô xấu hổ thì duỗi tay cởi cúc áo sơmi của cô: "Em là vợ tôi."

Vợ cái đầu nhà anh.

Bởi vì một tay được thả ra, Nặc Nặc vội nắm lấy tay anh, gian nan hỏi: "Anh nhịn được không?" Cô gần khóc tới nơi: "Tôi không biết."

Cô thật sự không muốn mà, vừa ghê tởm vừa kinh khủng.

Anh khẽ cười một tiếng: "Không được đâu Nặc Nặc, để tôi dạy em."

-

Sáng nay mẹ Trần tới biệt thự, đầu bếp hỏi ý kiến bà rằng đã chuẩn bị xong bữa sáng, có cần bưng lên hay không.

Mẹ Trần nhìn lên trên lầu, thở dài: "Cứ để đó đi."

Phỏng chừng hôm nay Cừu thiếu sẽ không đến công ty, dù gì hôm nay cũng coi như ngày tân hôn đầu tiên, anh xuống dưới muộn hơn mọi ngày cũng là chuyện bình thường.

Ngày thường Cừu Lệ và Nặc Nặc đều dậy rất sớm, hơn 6 giờ một chút đã rời giường, hôm nay đã gần 10h rồi mới thấy anh nắm tay cô đi xuống lầu.

Khó thấy được cô mặc một chiếc váy xinh đẹp như vậy.

Một gương mặt nhỏ tuyệt sắc lại thuần tịnh, chỉ có điều vẫn đang đỏ nựng lên.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mẹ Trần, cả người cô liền không được tự nhiên.

Mẹ Trần cũng rất bình tĩnh: "Cừu thiếu, phu nhân, buổi sáng tốt lành."

10h mới là buổi sáng hả?

Nhưng cơm sáng thì vẫn phải ăn, trong lòng Nặc Nặc vẫn còn cảm giác ghê tởm, cô nhìn tay mình, những gì còn tàn lưu lại khiến cô chỉ muốn băm vằm nó ra. Bình tĩnh hít sâu một hơi, muốn băm thì cũng phải băm Cừu Lệ mới đúng.

Nặc Nặc ăn không nhiều lắm, mẹ Trần cũng nhìn ra.

Bà không tiếng động mà mang ly sữa bò của cô đi.

Dáng vẻ của cô rất uể oải.

Cừu Lệ hỏi: "Kỳ nghỉ hè rất dài, em muốn đi chơi ở đâu?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Không muốn đi."

Cừu Lệ nhíu mày, anh còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy mẹ Trần báo: "Ông Cừu tới."

Cô bỗng nhiên ngước mắt, sự dịu dàng trong mắt của Cừu Lệ bay sạch. Anh nhìn Nặc Nặc, trong lòng châm chọc, ngoài miệng lạnh lùng nói: "Đi gặp ông nội thôi. Ông ấy cũng đến nhanh thật, háo hức muốn uống trà của cháu dâu vậy cơ à?"

Trong lòng Nặc Nặc phẫn nộ, nhưng cô biết bây giờ không thể làm gì tên xấu xa này.

Nếu anh có thể cùng cô đăng kí kết hôn trước khi ông cụ Cừu ra tay thì cũng đoán được ông cụ sẽ tức giận mà đến đây.

Cừu Lệ sẽ không tha cho cô, nếu khiến mọi chuyện trở nên căng thẳng thì sự khuất phục từ tối qua đến sáng nay của cô đều uổng phí.

Mười ngón tay của Nặc Nặc đan vào nhau, nhìn anh cười cười rồi hỏi mẹ Trần: "Ông nội thích uống trà gì vậy ạ?"

Ánh mắt Cừu Lệ không rõ nhìn Nặc Nặc.

Mẹ Trần đi chuẩn bị.

Nặc Nặc đi vòng qua Cừu Lệ, ánh mắt của anh đen tối không rõ, nắm chặt lấy cổ tay cô: "Em làm cái gì?"

Mắt to của cô ướt dầm dề, dáng vẻ có chút tức giận: "Dâng trà chứ còn gì nữa, anh buông tay ra, tôi đang giận đó."

Lúc cô nói mình đang giận còn cố tình dùng giọng điệu mềm mại để nói.

Nặc Nặc thấy trong mắt anh rốt cuộc có ý cười, lá gan cô cũng lớn một chút. Một đấm vào ngực anh, cơ bắp của người đàn ông rắn chắc, cô lạnh

gáy, thật ra cô đấm rất mạnh. Trên mặt cô bày ra vẻ uất ức lại chỉ trích: "Tối hôm qua anh còn nói sẽ không hung dữ với tôi."

Anh nắm lấy tay cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, cười nói: "Tôi sai rồi được chưa?"

Nặc Nặc thấy mình đánh mà anh ta không đau thì có chút tiếc, nếu đã diễn thì phải diễn cho thật giống, cô rút tay lại, bê ấm trà ra phòng khách.

Ánh sáng trong mắt Cừu Lệ lập lòe, cuối cùng vẫn đi theo sau cô.

Ông cụ ngồi ở phòng khách cứ liên tục ôm ngực, mẹ Trần cũng quá quen với trò này của ông cho nên rất bình tĩnh.

Việc ông cụ Cừu tức giận cũng không có gì sai, dù gì ông cũng hứa sẽ giúp cô rời đi sau khi kết thúc kì thi đại học, cho nên đã gài người của mình vào thành phố B từ sớm, tính chờ Nặc Nặc thi xong thì sẽ hành động luôn. Ai ngờ rằng tối hôm qua người của ông bị đánh bầm dập rồi ném trả về.

Trở về chỉ có 1 câu: "Cừu thiếu nói, người của ngài ấy tốt nhất ông đừng động vào."

Ông cụ tự biết mọi chuyện xảy ra là không tốt, mà tính cách của Cừu Lệ thế nào ông là người hiểu rõ nhất. Ngồi máy bay cả đêm để đến thành phố B, kết quả lại nghe thấy người hầu nói tối qua Cừu Lệ và Nặc Nặc đã đăng kí kết hôn. Ông cụ Cừu suýt nữa thì tức chết.

Không lâu sau đã thấy Nặc Nặc đi ra, cô thật sự rất thích ông nội Cừu, bởi vậy lúc nhìn thấy ông cũng rất vui vẻ, cô lễ phép dâng ly trà trong tay lên cho ông.

Ông cụ vội đứng lên: "Nặc Nặc, lại đây ông xem nào, cháu không bị làm sao chứ?"

Động tác của cô hơi khựng lại một chút, ngay sau đó cười cười: "Dạ cháu không sao ạ."

Ông ơi tuyệt đối đừng khóc nhé, thằng cháu trai còn đứng ở bên cạnh lạnh mặt nhìn kia kìa.

Nặc Nặc thấy ông cụ tiếp trà thì mới căng da đầu gọi một tiếng "ông nội".

Ông cụ Cừu cũng bị dọa sợ, suýt nữa đã làm đổ chén trà, Cừu Lệ đỡ lấy tay ông, giọng nói lại không khách khí chút nào: "Ông cầm chắc chút, đây là trà do cháu dâu ông dâng đấy. Nếu ông mang lì xì thì đưa cho Nặc Nặc, còn không thì đưa cái vòng tay gia truyền cho cô ấy."

Buông chén trà ra, ông cụ bắt đầu tìm gậy của mình: "Mày dám ép con bé. Tao đánh chết mày thằng ranh này. Đúng là gia môn bất hạnh mà, hôm nay tao phải thay trời hành đạo, lấy đại nghĩa diệt thân đánh chết thằng bất hiếu nhà mày."

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng, anh vừa định nói tiễn khách.

Ai ngờ Nặc Nặc lại nắm tay anh, còn nói với ông cụ: "Ông nội đừng giận mà, là cháu tự nguyện ạ. Cừu Lệ rất tốt với cháu."

Hai ông cháu nhà kia đều ngẩn người.

Nặc Nặc cảm giác được tay mình bị anh nắm rất chặt.

Trong lòng cô bi thương không thôi, tự nguyện gì gì đó đều là giả dối hết. Nếu hôm qua không phải bị trói thì không bao giờ có chuyện cô đi đăng kí kết hôn với Cừu Lệ. Cũng may cô vẫn giữ cho mình một cái đầu lạnh và tinh thần thép, cứ nghĩ rằng mọi thứ ở thế giới này đều là của nguyên thân, chứ đừng nói là sổ hộ khẩu hay giấy đăng kí kết hôn.

Chẳng qua chỉ là hai tờ giấy mà thôi, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn.

Nhưng ông cụ Cừu lại không như vậy, nếu Cừu Lệ đã phát hiện thì ông không còn cách nào để mang cô đi nữa. Trừ bỏ khiến ông cụ áy náy lo âu thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Ông cụ muốn tốt cho cô, mà cô cũng mong ông sống vui vẻ hạnh phúc.

Ông nội Cừu thở dài 1 tiếng, phảng phất như già thêm rất nhiều tuổi.

Ông không muốn ở lại biệt thự, ngay cả cơm trưa cũng không ăn mà cứ thế đi thẳng. Ông già rồi, đúng là không quản nổi thằng cháu trai coi trời bằng vung kia nữa.

Nặc Nặc nhìn ông cụ rời đi, rất lâu sau cũng không nói gì.

Cừu Lệ xoa xoa tóc cô: "Vẫn còn giận, hửm?"

Nặc Nặc ngẩng đầu nhìn anh, sau một lúc mới nặn ra được nụ cười: "Không giận."

Anh thấp giọng cười, tâm trạng rất tốt: "Vậy tôi đưa em ra ngoài chơi?"

Lúc này cô cũng không từ chối nữa mà nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu Cừu Lệ dám làm chuyện gì khiến cô không vui thì cô có thể quang minh chính đại đánh anh một trận.

Nhưng cô lại phải thất vọng rồi, bởi lúc này Cừu Lệ rất bình thường.

Anh đưa cô đến công viên giải trí.

Một nơi rộng lớn như vậy mà không có người, đương nhiên là do anh đã bao trọn.

Tiết Tán còn tri kỉ mà giải thích với cô: "Đây không phải bao hết, mà công viên giải trí này là sản nghiệp của Cừu thị."

"..."

Cho nên buôn bán hay không buôn bán cũng chỉ được quyết định bởi 1 câu nói của sếp lớn.

Nặc Nặc cảm thấy người như Cừu Lệ thật mâu thuẫn, rõ ràng anh rất để ý vấn đề tuổi tác, nhưng lại cố tình dùng cách để dỗ dành những cô bạn gái nhỏ với cô. Cô cũng nhận ra anh đang dùng một phương thức vừa đáng sợ vừa ngu dốt của thẳng nam để "cưng" cô.

Có lẽ sợ cô nhàm chán nên anh còn tìm tới khá nhiều người, phần lớn là đám bạn của anh mà cô đã gặp qua ở Côn Sơn.

Chính là đám người Trương Thanh Đạc và Bách Diệp.

Nặc Nặc cũng không biết vẻ mặt của đám người này khi bị cưỡng chế tới công viên trò chơi này thế nào.

Một đám "thanh niên có sự nghiệp thành công" xấu hổ đứng nhìn nhau cười cười.

Bọn họ cũng mang theo bạn nữ, phỏng chừng là Cừu lệ sợ cô thấy không thoải mái.

Mấy cô gái kia cũng rất đặc sắc, chỉ có một cô gái khiến Nặc Nặc phải chú ý đến.

Một cô gái có tuổi sấp sỉ với Nặc Nặc đang tò mò nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Cừu Lệ có tính toán của mình, vì thế xoa xoa đầu cô: "Em đi chơi đi."

Nặc Nặc không muốn đứng đây với anh nên đồng ý ngay, cô gái cùng tuổi kia cũng vội đi theo.

Các cô vừa đi, Lưu tổng cúi đầu khom lưng: "Cừu thiếu cứ yên tâm, tôi đã dặn dò Tiểu Hi, cô ấy nhất định sẽ tìm cách tâm sự, dỗ dành cho phu nhân vui vẻ."

Bách Diệp giương mắt nhìn bọn họ một cái, cuối cùng cũng không nói cái gì.

Cừu lệ sờ sờ điếu thuốc của mình, vẻ mặt nhạt nhẽo gật đầu.

Lâm Hi đi theo, cười tủm tỉm nói với Nặc Nặc: "Xin chào Cừu phu nhân, tôi tên là Lâm Hi."

Nặc Nặc cũng lễ phép cười gật đầu, nhưng thật ra cô rất tò mò, không biết thân phận của Lâm Hi là ai.

Ánh mắt của Lâm Hi rất sáng: "Tôi thật sự rất hâm mộ cô."

Nặc Nặc khó hiểu nhìn cô ấy.

Lâm Hi mếu máo: "Cô biết chồng tôi là ai không?"

Đương nhiên là Nặc Nặc không biết, cô lắc đầu, Lâm Hi nói tiếp: "Chính là người đàn ông trung niên hói đầu đứng bên cạnh Cừu thiếu."

Nặc Nặc ngước mắt.

Lâm Hi đang cười: "Hiếm lắm mới có người không dùng ánh mắt kì thị nhìn tôi. Có một khoảng thời gian rất dài, tôi còn tự thấy xấu hổ, tôi là, là vì tiền mới theo Lưu Chí, trong lòng không tình nguyện. Nhưng sau này ông ấy đối xử với tôi khá tốt, tôi cũng nhận ra được điều ấy."

Nặc Nặc đoán được mục đích của Lâm Hi, ngay sau đó cô ấy liền nói: "Cừu thiếu trẻ tuổi lại nhiều tiền, hơn nữa còn rất đẹp trai. Nếu muốn so sánh giữa chúng ta thì cô hạnh phúc hơn tôi nhiều."

Nặc Nặc cảm thấy buồn cười.

Một tên thích cưỡng ép người khác, tính tình lại thô bạo, nếu anh mà không phải nam chính thì đã sớm bị độc giả phỉ nhổ cho đến chết rồi.

Nhưng Nặc Nặc cũng hiểu tại sao Lâm Hi lại nói những lời này, nếu cô dám nói mấy lời không hay thì chắc chắn Cừu Lệ sẽ có cách biết được. Vì vậy cô không phản bác mà chỉ gật gật đầu.

Lâm Hi thấy thái độ của cô mềm mại nhu hòa thì cũng vui vẻ, cảm thấy mình có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì thế thân thiết ôm tay Nặc Nặc đi về phía trước.

"Cô muốn chơi cái gì?"

Nặc Nặc cảm thấy đều là những cô gái 18 tuổi, nhưng Lữ Tương đáng yêu hơn Lâm Hi 1000 lần.

Đây chính là 1 gián điệp.

Nặc Nặc tùy ý chỉ một cái, là vòng quay ngựa gỗ.

Hai cô gái đi tới, Lâm Hi lộ ra hạnh phúc, lặng lẽ hỏi Nặc Nặc: "À...Cừu thiếu nhà cô...phương diện kia rất lợi hại hả?"

Nặc Nặc cơ hồ hiểu ngay "phương diện kia" là cái gì.

Mặt cô đỏ lên, thật sự muốn đá bay cô Lâm Hi này đi.

Nhưng Lâm Hi lại hiểu lầm cô đang ngại ngùng e thẹn nên dùng 1 ánh mắt hết sức hâm mộ nhìn Nặc Nặc, sau đó nói: "Cô xinh đẹp thế này, nhất định là ngài ấy hận không thể chết ở trên người của cô."

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng.

Cừu Lệ biết gián điệp mà anh ta gài là người thế nào sao?

Anh có thể chết trên người cô hay không thì cô không rõ, nhưng nếu ngày nào đó cô có cơ hội đánh chết anh thì cô chắc chắn sẽ không do dự.

Nặc Nặc thấy vẻ mặt cô ấy muốn nóng lòng chia sẻ kinh nghiệm thì sợ sợ: "Không chơi nữa, về thôi."

Lâm Hi: "Mới không nhìn thấy Cừu tổng một lúc mà cô đã thấy nhớ ngài ấy rồi sao? Ngài ấy chắc chắn là đối với cô rất tốt đúng không?"

Quả thực Nặc Nặc rất khâm phục khả năng tự bổ não của Lâm Hi.

Lúc các cô quay trở lại khu nghỉ ngơi của khách VIP, vậy mà lại nghe thấy tiếng dương cầm.

Nặc Nặc liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô gái ngồi trước đàn dương cầm, cỡ khoảng 28 tuổi, mặc sườn xám, dáng người không tồi, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ. Ngón tay nhẹ nhàng thành thạo lướt trên phím đàn, Nặc Nặc không biết chơi dương cầm nhưng cô cũng cảm thấy khúc này rất êm tai, giống như lời nỉ non thương nhớ giữa hai người yêu nhau.

Diện mạo của cô gái này xinh đẹp thanh tú, khí chất xuất chúng, Nặc Nặc tò mò nhìn chốc lát, sau đó lại nhìn về phía đám người của Cừu Lệ.

Chương 47: 🍓 : Si tình

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Thấy Nặc Nặc không có động tĩnh gì, ngược lại Lâm Hi còn sốt ruột thay cô: "Cô không tức giận à?"

Nặc Nặc định lắc đầu, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh của mình và thân phận của Lâm Hi, Cừu Lệ nhất định sẽ nổi cơn. Vì thế cô chớp chớp mắt, làm ra vẻ đau lòng.

Lâm Hi đồng tình nhìn cô, nghĩ thầm tuy chồng mình không trẻ cũng không đẹp trai, nhưng vẫn may tạm thời chưa đào hoa như Cừu Lệ.

Hai cô gái đứng trong chốc lát, Lâm Hi đột nhiên hăng hái: "Cừu phu nhân, cô tên Nặc Nặc đúng không? Đi dằn mặt cô ta đi, cô trẻ tuổi xinh đẹp hơn ả đó nhiều. Chính thất dằn mặt tiểu tam là chuyện thường tình, với lại cô còn có tư cách làm tiểu tam hơn ả ta...à không phải, ý tôi muốn nói là cô xinh đẹp hơn."

Nặc Nặc suýt chút nữa bị cô nàng chọc cười.

Cô phát hiện tuy Lâm Hi có thể là được Cừu lệ gài vào, nhưng cũng không hề đáng ghét như cô nghĩ.

Lâm Hi trực tiếp kéo cô đi tới.

Khi đó Tưởng Tân Nguyệt mới ngồi xuống chưa được bao lâu, cô ta không dám ngồi cạnh Cừu lệ nên đành phải ngồi gần Bách Diệp. Nhìn theo phương diện khác thì cô ta cũng có tài ăn nói, kiến thức rộng rãi, rất dễ dàng khơi ra đề tài thú vị.

Từ trước tới nay Bách Diệp rất ít nói, cũng nhịn không được tám vài câu với cô ta.

Cừu Lệ thấy Nặc Nặc đi tới, vốn dĩ vẻ mặt đang đông cứng liền hơi giật giật, vươn tay ra với cô: "Em qua đây."

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cô căng da đầu ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô vừa ngước mắt lên đã đụng phải ánh mắt từ phía đối diện của Tưởng Tân Nguyệt.

Cô ta cười hỏi: "Cô gái này là?"

Cừu Lệ cong môi: "Vợ tôi."

Thật ra ở đây chỉ có vài người biết chuyện Cừu lệ kết hôn tối qua, lời này vừa nói ra, sắc mặt của phần lớn người ở đây đều thay đổi.

Có người trêu chọc nói: "Anh Lệ nói giỡn sao? Đây là bạn gái của anh đúng không?"

Cừu Lệ nhìn tên đó một cái: "Đăng kí rồi, cậu nói xem?"

Mọi người thế mới biết anh không nói đùa, anh nói "vợ" chính là vợ danh chính ngôn thuận trên luật pháp. Tức khắc mọi ánh mắt đang nhìn Nặc Nặc đều thay đổi, năm ngoái anh tổ chức tiệc thành nhân cho cô, cũng có không ít người đã được gặp qua.

Một thiếu nữ hết sức xinh đẹp, nhưng lúc ấy mọi người chỉ cho rằng Cừu Lệ chỉ đang chơi đùa mà thôi.

Rốt cuộc một cô gái có dung mạo và thân thể như Nặc Nặc chỉ phù hợp để "nuôi trong nhà kính". Tuy xinh đẹp quyến rũ nhưng lại quá mức yếu ớt, trẻ tuổi lại tùy hứng, cưới về chẳng khác gì phải cung phụng như tổ tông.

Không ngờ rằng Cừu Lệ muốn coi cô là tổ tông thật.

Ánh mắt của Tưởng Tân Nguyệt khẽ động, cuối cùng cười dịu dàng nói: "Chúc mừng hai người nhé!"

Cừu Lệ rất thích nghe người khác chúc phúc cho cuộc hôn nhân của mình, cuối cũng cũng rủ lòng từ bi mà nhìn cô ta rồi gật gật đầu.

Nặc Nặc tò mò nhìn cô ta, quả nhiên cái cô Tưởng Tân Nguyệt này không giống Trần Thiến chút nào.

Nếu là Trần Thiến thì đã sớm nhảy dựng lên phản đối, sau đó bị Cừu Lệ chỉnh cho thật sự thảm. Nhưng Tưởng Tân Nguyệt thì không, mặt không đổi sắc mà còn nói chúc mừng.

Nếu Nặc Nặc không biết cốt truyện, thậm chí cô sẽ cho rằng cô ta chính là một người bạn thật lòng chúc phúc cô và Cừu Lệ.

Lúc này đã là giữa tháng 6, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, Cừu Lệ sợ cô đi chơi về sẽ khát nên bảo nhân viên chuẩn bị nước trái cây. Nặc Nặc không thích uống cà phê, tửu lượng cũng kém, cô thích uống nước ngọt.

Không trong chốc lát, nhân viên còn bưng lên rất nhiều bánh kem đáng yêu.

Tuy Nặc Nặc thích ăn đồ ngọt nhưng cô cũng không chuộng bánh kem lắm, bởi vì bơ quá ngấy.

Trong sân cơ hồ đều là tiếng cười của Trương Thanh Đạc, cậu ấm này rất biết cách khuấy động bầu không khí, hắn ta tự high cũng có thể tự chơi được. Mọi người đều cảm giác được bầu không khí vi diệu hơi hơi xấu hổ, chỉ có hắn giống như tên ngốc, còn bắt đầu kể chuyện hồi cấp 3 của Tưởng Tân Nguyệt.

Trương Thanh Đạc: "Tưởng Tân Nguyệt, cô không biết đấy thôi, lúc đó cô chính là nam thần trong lòng rất nhiều nam sinh bọn tôi. Cô luyện đàn ở phòng luyện tập, bên ngoài là một đám nam sinh cố ý lắc lư qua lại. Đúng rồi, Bách Diệp, Bách Diệp cũng đi. Không ai chơi bóng rổ với anh Lệ hết làm anh ấy không có kiên nhẫn mà cũng tới luôn."

Tưởng Tân Nguyệt mỉm cười, còn không quên liếc mắt nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc cảm nhận được mùi thuốc súng vô hình.

Cô cũng nhìn cô ta rồi cười, bưng lên miếng bánh kem nhiều bơ nhất, dùng một muỗng múc thật đầy rồi đưa lên miệng Cừu Lệ.

Ánh mắt Tưởng Tân Nguyệt hơi lóe, Cừu Lệ sẽ không bao giờ ăn mấy thứ ngọt ngấy của trẻ con như này. Hồi cấp 3 có nữ sinh tự tay làm bánh kem chocolate tặng anh, nhưng anh lạnh mặt rồi ném đi ngay.

Tống Nặc Nặc này đúng là thích tìm đường chết.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn Nặc Nặc, thấy cô mỉm mại cười: "Cái này ngon lắm."

Cừu Lệ hé miệng ăn hết một muỗng bơ lớn ấy.

Nặc Nặc lại xúc tiếp một miếng thật lớn nữa, ngoan ngoãn đút cho Cừu Lệ.

Cừu Lệ vẫn cười cười, mặt không đổi sắc ăn hết sạch.

Cô cũng không tin anh có thể nhịn được mà cứ thế đút tiếp, nhưng cô đút muỗng nào thì anh đều ăn muỗng đó.

Nặc Nặc nhìn thôi còn thấy ngấy gần chết, cuối cùng cô đành dừng lại.

Thôi được rồi, ý đồ kích thích Tưởng Tân Nguyệt đã hoàn thành rồi

Tuy sắc mặt Tưởng Tân Nguyệt không đổi, nhưng bàn tay đã nắm chặt lại.

Trương Thanh Đạc không hiểu sắc mặt của mọi người, thấy Cừu Lệ ăn nhiều như vậy thì cũng hứng thú bừng bừng cầm một miếng bánh: "Nhân viên làm bánh ở đây giỏi vậy cơ à?"

Hắn vừa ăn một miếng đã vội phun ra: "Phì phì phì, ngấy chết mất. Anh Lệ, anh cũng chịu được cái này hả?"

Nặc Nặc cúi đầu, có chút chột dạ.

Cô chỉnh Cừu Lệ rõ như vậy, không có chuyện anh không nhận ra, thế nhưng anh vẫn ăn hét.

Cừu Lệ thấy cô không nói chuyện, bộ dáng chẳng mấy vui vẻ thì lôi cô đứng lên: "Về nhà thôi."

Rồi nói với những người khác: "Mấy người tự chơi với nhau đi."

Từ trước đến nay anh đều tự cho mình là trung tâm, không hề quan tâm cảm xúc của mấy người bị mình ép ra đây, nắm tay Nặc Nặc đi thẳng ra ngoài.

Thần sắc của anh có chút lãnh đạm, Nặc Nặc lặng lẽ nhìn, luôn có chút bất an.

Quả nhiên vừa đến xe, anh bảo cô ngồi vào ghế phụ, sau đó cúi người thắt đai an toàn cho cô.

Thắt xong rồi anh cũng chưa rời đi, chỉ là nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn mình: "Tôi hỏi lại em một lần, em thật lòng sao?"

Nặc Nặc gật đầu, cô đã nghĩ kĩ lí do để thoái thác, duỗi tay ôm cổ Cừu Lệ, mềm mại nói: "Cái cô Tưởng Tân Nguyệt kia, còn có Trương Thanh Đạc nói anh cũng đến xem cô ấy chơi đàn nên tôi không vui." Gương mặt cô đỏ bừng: "Cừu Lệ, anh không được thích cô ấy."

Anh không ngờ Nặc Nặc sẽ nói như mày, trong mắt xuất hiện một tia mừng như điên.

Nặc Nặc đang ghen vì anh?

Anh thấp giọng cười: "Tôi không thích cô ta, chỉ thích em được không?"

Nặc Nặc chớp chớp mắt, gật đầu.

Cừu Lệ giải thích: "Hôm ấy tôi đến sân bóng mới phát hiện ở đó chỉ có 2 người, hỏi thì mới biết những người khác chạy đến phòng đàn hết rồi. Sau đó tôi cũng qua đấy." Anh dừng một chút, Nặc Nặc trừng mắt nhìn anh, anh nhịn không được hôn hôn khuôn mặt hồng hào của cô, cười nói: "Sau đó tôi đánh bọn họ một trận, dám để ông đây phải đi tìm."

Trong lòng Nặc Nặc bán tín bán nghi, rốt cuộc Cừu Lệ chính là tên hay lừa bịp.

Nhưng mà trên mặt cô lại ra vẻ vừa giận vừa đau lòng: "Nhưng mà bơ ngấy lắm, dạ dày anh có khó chịu không?"

Trong mắt Cừu Lệ lúc này chỉ toàn là ý cười nhu hòa: "Không có."

Nặc Nặc tiếc nuối nghĩ, vậy coi như anh lợi hại.

Trên đường Cừu Lệ lái xe về biệt thự, Nặc Nặc đột nhiên nói: "Cừu Lệ, dừng xe lại đi."

Chờ xe dừng lại, cô vươn tay: "Anh mang tiền mặt không?"

Cừu Lệ không mang, trên người anh chỉ có thẻ.

Nhưng mấy người phía sau có mang theo, Cừu Lệ vừa ra lệnh, Tiết Tán lập tức đưa tiền cho Nặc Nặc.

Cô cười chạy xuống xe: "Anh đợi xíu ha?"

Không lâu sau Nặc Nặc đã cầm theo một chai nước lạnh về, cô đưa cho Cừu Lệ: "Uống nước sẽ không ngấy nữa đâu."

Giờ đã là giữa trưa, dù sao cũng là mùa hè, cô chạy đi chạy lại hai lượt về cũng thở hồng hộc, trên tán thấm ra chút mồ hôi mỏng. Dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn săn sóc, Tiết Tán nhíu mày, nhưng thấy Cừu Lệ vẫn mở nắp chai nước rồi uống mấy ngụm nên cũng không dám lên tiếng.

Tiết Tán nghi hoặc nhìn Nặc Nặc.

Cô tránh đi ánh mắt của anh ta, ngón tay lặng lẽ nắm lấy tay Cừu Lệ.

Ánh mắt Cừu Lệ dịu dàng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô.

Nặc Nặc rất ít khi làm chuyện xấu như vậy, trong lòng cô cũng có chút khó chịu. Nhưng lại nghĩ đến những việc Cừu Lệ đã làm và sắp làm với mình, cô liền biết mình không thể mềm lòng được.

Ngày tân hôn đầu tiên mà thôi, sau này còn là toàn bộ kì nghỉ.

Cừu Lệ là một người đàn ông bình thường, hơn nữa đây lại là bá tổng văn, nam chính ở phương diện kia đương nhiên chính là thiên phú dị bẩm. Nặc Nặc nhớ lại chuyện xấu hổ buổi sáng hôm nay anh đã ép cô làm, nếu cô còn không quyết đoán thì tương lai sẽ hối hận.

Hơn hai tháng sắp tới, dù sao cũng phải có người "không tiện" mới tốt.

Nhưng mãi đến khi về đến nhà, sắc mặt của Cừu Lệ vẫn không đổi.

Ăn một lượng lớn bơ vốn đã không tốt cho dạ dày, nay lại còn uống thêm nước đá, người bình thường còn không chịu nổi chứ nói gì người có bệnh đau bao tử nghiêm trọng.

Lúc Nặc Nặc xuống xe mới phát hiện môi anh tái nhợt.

Cô cố trấn tĩnh coi như không thấy, cười cười ôm tay anh: "Tôi muốn trồng 1 giàn nho và làm một cái xích đu trong hoa viên, anh thấy có được không?"

Trên trán Cừu Lệ toát ra một tầng mồ hôi lạnh, anh lái xe suốt một đường, mồ hôi cũng đã thấm ướt áo sơmi.

Cừu Lệ nhíu mày, bước chân có chút lảo đảo.

Nhưng khi cô quay đầu lại cười với anh, bàn tay đang định ôm bụng lại âm thầm rời đi, cười nói: "Được."

Nặc Nặc và anh đã đi gần tới cửa, cả người anh bắt đầu loạng choạng.

Bước chân của cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh mím chặt môi, buông tay đang nắm tay cô ra: "Em về nhà trước đi, tôi nhớ ra mình vẫn còn có chút việc, trễ một chút về với em được không?"

Đột nhiên Nặc Nặc không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn "vâng" một tiếng.

Chờ cô đã vào biệt thự, Cừu Lệ mới ôm lấy bụng, cơ hồ không đứng được, một tay chống ở trên cửa.

Tiết Tán cả kinh, vội chạy đến đỡ anh: "Cậu chủ."

Ánh mắt của Cừu Lệ lạnh xuống, cắn răng nói: "Không gọi bác sĩ tư nhân nữa, đến thẳng bệnh viện."

Tiết Tán vội vàng đáp lời, trong lòng lại thở dài. Cậu chủ biết mình bị bệnh đau bao tử, khẳng định biết không được ăn như vậy mà vẫn còn cố tình. Bây giờ đau thành thế này mà còn phải nhịn cả một đường.

Tiết Tán biết đau dạ dày khó chịu thế nào, anh ta còn có chút kinh hãi.

Trên đường đi đến bệnh viện, cậu chủ ở ghế sau không rên một tiếng. Tiết Tán còn tưởng anh đã ngất đi rồi, mãi một lúc sau mới nghe thấy giọng nói đầy khắc chế lại có chút nhu hòa của anh: "Cậu cho người trồng 1 giàn nho và làm một cái xích đu ở hoa viên cho cô ấy đi."

Tiết Tán: "...vâng..."

Lúc này anh ta đã biết, cậu chủ nhà mình xong đời rồi.

Khăng khăng một mực, si tình ngu ngốc.

2351 words

09/01/2022

Chương 48: 🍓 : Lời âu yếm

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Hai ngày này Cừu Lệ không về biệt thự, nhưng trong hoa viên lại xuất hiện một cái xích đu xinh xắn, trên đỉnh là 1 giàn nho.

Lúc Nặc Nặc ngồi chơi xích đu, mẹ Trần cùng mấy người hầu đứng ở một bên nhìn, sợ cô không cẩn thận sẽ bị ngã.

Cô nghiêng đầu hỏi bà: "Cừu Lệ đâu rồi ạ, sao anh ấy không về nhà?"

Mẹ Trần lạnh mặt: "Phu nhân, Cừu tổng bận công việc."

Nặc Nặc gật đầu, dáng vẻ có chút mất mát: "À."

Nhưng trong lòng cô lại thầm cân nhắc, xem ra Cừu Lệ tính chịu đựng 1 mình. Cô không có tính mèo khóc chuột, vốn dĩ đã cố ý làm chuyện xấu cho nên không cần thiết giả mù sa mưa mà quan tâm Cừu Lệ.

Anh không về cô còn tự do vui vẻ hơn, nhưng hai ngày này cô vẫn sợ tai mắt của Cừu Lệ nên vẫn rất cẩn thận không về phòng ngủ của mình mà vẫn ngủ ở phòng của anh.

Nhưng đến tối cô đã phát hiện đầu bếp đang chuẩn bị những món ăn thanh đạm.

Trong lòng cô cả kinh, quả báo đến nhanh quá vậy?

Mới sáng cô còn làm bộ nhớ anh, ra vẻ mất mát, đến buổi tối anh đã quyết định về ngay? Tên nam chính này không muốn sống nữa hả?

Mà cũng coi như nghiệm chứng thành công phỏng đoán của cô, Cừu Lệ đúng là đã cho người giám sát Nặc Nặc. Trong xương cốt anh vẫn là tên

cuồng khống chế như trước.

Nếu nói trong biệt thự có lắp camera mini thì cô cũng tin.

Nặc Nặc gấp gáp, mới hai ngày mà Cừu Lệ đã về, cô phải làm sao bây giờ?

Hơn 6 giờ tối, Nặc Nặc nghe thấy tiếng xe của Cừu lệ.

Cô thay một bộ quần áo thật đẹp, ghé vào lan can lầu 2 vui vẻ hỏi mẹ Trần: "Anh ấy về rồi ạ?"

Mẹ Trần nói: "Vâng, phu nhân."

"Vậy con đi đón anh ấy."

Nặc Nặc đi dép lê, lúc chạy xuống dưới, cô cắn răng hạ quyết tâm, ra vẻ vô ý mà giẫm hụt bước cầu thang.

"Phu nhân." Dưới ánh mắt hoảng sợ của mẹ Trần, Nặc Nặc lăn từ trên cầu thang xuống.

Cô đã cố ý bảo vệ đầu nhưng cơn đau đớn mãnh liệt vẫn khiến cô choáng váng.

Không chỉ có mẹ Trần, những người làm trong biệt thự đều sợ hãi.

Nặc Nặc ngã trên mặt đất, mẹ Trần không dám đụng vào, sợ nếu bị thương đến xương cốt, không cẩn thận còn khiến cô bị nghiêm trọng hơn.

Cô đau quá nhưng lại không thấy hối hận.

Tuy tính cách cô nhu nhược nhưng đã đưa ra quyết định gì thì sẽ tuyệt đối không lo trước lo sau.

Chỉ có như vậy, Cừu Lệ mới không chạm vào cô.

Cừu Lệ xuất hiện nhanh hơn cả tưởng tượng của Nặc Nặc.

Người đàn ông lạnh mặt đi tới, ngồi xổm trước mặt cô, rốt cuộc mới thấy thần sắc của anh có chút hốt hoảng.

Vốn dĩ cô muốn khóc mà không khóc được, nay thấy chính chủ tới thì nước mắt bỗng trào ra.

Cô khóc thành tiếng: "Cừu Lệ, tay em đau quá huhu, có phải tay với chân em đều gãy hết rồi không??"

Trong mắt Cừu Lệ tràn ngập vẻ đau xót, sờ sờ gương mặt của cô: "Không đâu, ngoan đừng động, bác sĩ tới ngay bây giờ đây."

Sau đó anh lập tức quay đầu, bạo nộ gầm lên với đám người phía sau: "Bác sĩ đâu? Mấy người mù hết à, sao còn chưa cút đi gọi bác sĩ?"

Nhóm bác sĩ rất nhanh đã tới, trước tiên kiểm tra vết thương của Nặc Nặc, nhìn Cừu Lệ đang phẫn nộ thì vội vàng giải thích: "Cừu thiếu, xương cốt không bị gì nghiêm trọng, vết thương cũng không quá nặng, ngài đừng lo lắng quá."

Vừa nghe vết thương không quá nặng, trái tim Nặc Nặc gần như muốn nát ra.

Cô đã làm đến mức như vậy rồi mà còn không thành, có lẽ do lầu hai không đủ cao, dưới đất còn trải cả thảm nữa.

Cô mặc kệ, khóc nấc lên: "Cừu Lệ, em đau lắm."

Trái tim Cừu Lệ như bị ai đó siết chặt, đau đớn cứ ập tới từng cơn một.

Anh muốn đá chết mấy tên lang băm chỉ biết vâng vâng dạ dạ này, nhưng Nặc Nặc đang ở đây, anh đành cố nhịn lại, chỉ lạnh mặt nói: "Mấy người nhìn ông đây làm gì? Còn không mau chữa cho cô ấy."

Có những lời này của anh, năng suất cũng cao hơn nhiều.

Trong biệt thự có cả phòng chữa bệnh, bên trong có rất nhiều thiết bị công nghệ cao. Tuy không tiện bằng ở bệnh viện nhưng cứ chạm vào là cô

lại kêu đau nên Cừu Lệ quyết định để bác sĩ chữa trị tại nhà cho cô.

Chụp x quang xong, bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, xương cốt đúng là không bị ảnh hưởng, chỉ có mắt cá chân bị xoắn lại, còn đâu chỉ là vết thương ngoài da.

Bọn họ bôi thuốc cho cô xong, sau đó vội vàng rời đi.

Nặc Nặc lăn lộn 1 hồi thì cũng ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ táu nhợt, lông mi cong dài rũ xuống giống như hai cánh bướm uể oải ỉu xìu. Bởi vì đau đớn mà môi cô cũng không được hồng hào như mọi khi.

Nhưng nốt ruồi son ở khóe mắt kia lại càng thêm kiều diễm ướt át.

Trên lông mi của Nặc Nặc còn dính nước mắt, dáng vẻ hết sức mảnh mai đáng thương.

Cừu Lệ nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, mà cô không hề hay biết, ngủ cực kì say.

Anh nhìn vết thương ở khuỷu tay cô, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Bình thường chỉ cần hơi dùng sức chạm vào thì da cô cũng sẽ để lại dấu vết, bây giờ không biết cô đã đau thành dạng gì. Anh nhịn đau đã thành thói quen, nhưng lại không ngờ rằng cũng có ngày anh không chịu nổi khi thấy người khác bị thương.

Trong lòng anh rất giận, lúc đi ra ngoài, sắc mặt cũng âm trầm khó coi.

Mẹ Trần nghe bác sĩ nói Nặc Nặc không có chuyện gì thì nhẹ nhàng thở ra. Thấy Cừu Lệ, bà bình tĩnh trần thuật: "Phu nhân nói muốn đi đón ngài, lúc đi xuống lầu không cẩn thận bước hụt."

Cừu Lệ cảm thấy thật vớ vẩn, cô mà lại ra đón anh?

Nhưng có một loại khát vọng mãnh liệt sai khiến anh phải tin tưởng, rõ ràng anh không nên tin, mà anh cũng chẳng ngốc đến vậy.

Chỉ là trong lòng phập phồng, mềm đến kì cục.

Anh nhắm mắt, sau đó mới nói với mẹ Trần: "Ừ, sắp xếp chỗ ở cho mấy bác sĩ, bao giờ cô ấy đau thì kịp thời chữa trị."

Bác sĩ nói dùng thuốc gây tê và thuốc giảm đau nhiều không tốt.

Lúc Cừu Lệ vào phòng trông cô, nỗi lòng lại hoàn toàn không bình tĩnh được.

Chỉ kém một chút thôi là anh sẽ rơi vào cuộc sống như trong mơ này. Thái độ của cô thay đổi quá nhanh, Cừu Lệ không ngu, anh biết đó là giả.

Nhưng mỗi lần cô cười đều ấm áp khiến anh run rẩy.

Khi cô khóc cũng có thể khiến trái tim anh rung lên như muốn vỡ vụn.

Anh tình nguyện lừa mình dối người, tin cô cũng có chút thích mình, hà tất phải nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần cô ở bên anh là được rồi.

Anh lẳng lặng nhìn cô chằm chằm trong chốc lát.

Sau một lúc, ánh mắt anh khẽ nhúc nhích, không biết có phải do câu "thiếu nữ 18 thay đổi rất rõ rệt" hay không, mà anh cảm thấy dáng vẻ của cô bây giờ rất khác với mấy tháng trước.

Đẹp đến kinh tâm động phách.

Bây giờ dáng vẻ này của cô cũng không có nửa phần để người ta có thể liên tưởng đến Tống Nặc Nặc trước kia.

Bởi vì đau nên cô ngủ không lâu thì tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh, bên ngoài đã tối đen.

Cừu Lệ chỉ bật một bóng đèn ngủ ấm áp, cô vừa mở mắt ra đã đối diện với ánh mắt chuyên chú đến mức quỷ dị của anh.

Trong lòng Nặc Nặc run lên, không rõ anh đang nghĩ cái gì.

Cô thử giật giật ngón tay, phát hiện vết thương trên tay không nghiêm trọng lắm.

Đôi mắt cô ướt dầm dề, ủy khuất nhìn Cừu Lệ: "Hôm trước anh nói trễ một chút sẽ về với em mà, làm em đợi rõ là lâu mà cũng không thấy anh về."

Anh thở dài: "Tôi sai rồi, Nặc Nặc, em đừng giận tôi được không?"

Nặc Nặc cảm thấy Cừu Lệ rất có tư cách làm "anh hùng đổ vỏ", cô cũng không nghĩ anh sẽ phối hợp như vậy.

Cô không làm khó anh nữa, ngoan ngoãn đáp" "Vâng."

Sau đó cô chớp chớp mắt, hốc mắt đỏ bừng, ra vẻ cực kì tủi thân: "Em nhớ anh, anh ôm em một cái đi."

Tim anh đập nhanh hơn, không khí chui vào phổi, mang theo sự đau đớn nhợt nhạt cùng khoái cảm không nói rõ được.

Nói thật hay là nói dối, anh cũng không muốn phân biệt.

Anh xoa xoa gương mặt mềm mại của cô, nhẹ nhàng hôn hôn: "Tôi ôm em sẽ đau đấy, ngoan, ngủ một giấc, một thời gian nữa sẽ ổn thôi."

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, còn may là anh không ôm thật. Loại người chỉ hận không thể khảm cô vào trong xương cốt vậy mà cũng biết nhẫn nhịn. Chứng minh nước đi này của cô không hề sai.

Cô nhắm mắt lại, cô biết anh đang chuẩn bị hôn lễ.

Chính là hôn lễ này không thể tổ chức được, giấy kết hôn thì thôi đi, rốt cuộc cũng không có mấy người biết. Nhưng nếu thật sự tổ chức hôn lễ,

dựa theo tính cách bừa bãi của anh thì chỉ sợ hơn phân nửa cái nước này sẽ biết. Khi ấy cô mà "phản bội" anh, thì phỏng chừng ngay cả ý nghĩ "giết cô rồi hủy xác" cũng có.

Thế này là tốt rồi, không cần bị anh ngủ, cũng không cần tổ chức hôn lễ.

Chỉ cần dưỡng thương đến tháng 9 thì cô sẽ được giải phóng.

Nhưng Nặc Nặc không nghĩ tới chính là, một người cuồng công việc như anh lại không đến công ty, phần lớn thời gian đều ở bên cạnh cô.

Anh canh giữ cô giống như cô là 1 đồng xu cuối cùng vậy.

Nặc Nặc nghĩ, thôi được rồi, nhìn anh lâu thì cũng thấy anh không đến mức đáng ghét ghê tởm.

Lúc anh không cưỡng ép cô vì sợ làm cô đau, Nặc Nặc còn cảm thấy anh rất đẹp trai và man. Dù sao cô cũng không ở bên anh cả đời, ở với anh thời gian này coi như thành tiên trước độ kiếp vậy.

Ngày 22 tháng 6, có kết quả thi đại học.

Lúc Nặc Nặc tra thành tích, cô vẫn có chút khẩn trương và kích động.

Cuối cùng cũng có điểm, cô vẫn không nhịn được mà thấy vui vẻ. Điểm tối đa là 750, cô thi được 647 điểm. Một thành tích không tệ, thậm chí còn tốt hơn kết quả thi đại học ở thế giới thực của cô.

Cô có thể đỗ vào phần lớn trường đại học ở trong nước.

Thần sắc Cừu Lệ lãnh đạm nhìn cô một cái, cô cao giọng nói: "Rõ ràng là em lợi hại nha, mẹ Trần nói lúc trước anh thi hóa học và sinh học còn không đủ điểm tiêu chuẩn."

Anh cười nhạo một tiếng, trong mắt tỏ vẻ khinh thường.

Nặc Nặc xuống giường, nhảy lò cò 1 chân đến bên cạnh anh, anh nhíu mày đỡ lấy cô.

Cô hết sức vui mừng nhào vào trong lòng Cừu Lệ: "Nhưng anh lợi hại nhất nhé, kiếm tiền giỏi, đánh nhau giỏi mà hù dọa người khác cũng giỏi nữa."

Anh xoa bóp hai má cô: "Không có từ nào tốt đẹp, hửm?"

Nhưng anh lại chẳng có chút tức giận.

Mi mắt cô cong lên, ngửa đầu dùng môi nhẹ nhàng hôn qua cổ anh.

Nặc Nặc nhìn hầu kết anh lăn lộn, mềm như bông nói: "Cừu Lệ, em muốn học đại học, anh cho em đi được không?"

Mắt anh lạnh xuống, rũ mắt nhìn cô.

Cô bẹp miệng, uất ức nhìn anh: "Em thật sự rất muốn đi mà, yên tâm đi, em sẽ không rời khỏi anh đâu." Cô giảng giải: "Anh xem, giấy kết hôn cũng nhận rồi, em cũng không chạy thoát được anh, anh lợi hại như vậy em cũng chẳng phí công vô ích làm gì."

Cừu Lệ cười nhạt: "Vậy là em lực bất tòng tâm?"

"..." Nặc Nặc cảm thấy mỗi lần nhắc tới chuyện này, Cừu Lệ sẽ tự động trở về chế độ bá đạo tổng tài, âm tình bất định, nghi ngờ toàn thế giới đều có ác ý với mình. Cố chấp đến quá mức.

Nhưng cô đã sớm nghĩ ra cách để khiến anh phải đồng ý.

Má cô ửng đỏ: "Cừu Lệ, anh cúi đầu xuống đi."

Anh lạnh nhạt nhìn cô, cũng không phối hợp.

Nặc Nặc nói: "Em không nói chuyện học đại học, em muốn nói cho anh nghe một bí mật."

Anh ôm lấy eo cô, lúc này mới cúi đầu nghe cô nói.

Khi đó là cuối tháng 6, trước cửa sổ có tiếng côn trùng rả rích kêu. Giọng nói cả thiếu nữ mềm mại, ngay cả không khí cũng lây dính mùi hương ngọt ngào.

Anh nghe thấy cô nói: "Anh cho em đi học đi mà Cừu tiên sinh, anh trai Cừu Lệ...ông xã..."

2301 words

11/01/2022

Chương 49: 🍓 : Vào đại học

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Cả người Cừu Lệ cứng đờ.

Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào, cứ như vậy nhẹ nhàng chui vào trong lòng anh. Trong nháy mắt, cả trái tim đều tê dại, chờ đến khi kịp phản ứng lại, anh đã nghe thấy mình nói "Được!"

Cô cười tủm tỉm nói cảm ơn, vui vẻ chuẩn bị chọn trường đại học.

Cừu Lệ nắm lấy cổ tay của cô: "Vừa nãy em..."

Nặc Nặc chớp mắt: "Sao thế? Anh muốn chọn trường với em sao?"

Anh chọn cái rắm gì chứ, Cừu Lệ nói: "Vừa nãy em gọi tôi là gì?"

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng: "Đã nói rồi thì không nói lại nữa đâu."

Cô tránh khỏi anh, vui mừng bảo mẹ Trần đưa đơn nguyện vọng cho cô. Bởi vì lúc trước Cừu Lệ không cho phép nên không ai dám nhắc tới thứ đó, nhưng bây giờ anh đã đồng ý rồi, đương nhiên cô sẽ quang minh chính đại mà điền nguyện vọng.

Trong lòng Nặc Nặc đã sớm nghĩ tốt trường mà cô muốn học, bây giờ chỉ cần điền mã trường là được.

Thần sắc của người đàn ông ngồi bên cửa sổ hoảng hốt, không biết đang nghĩ cái gì. Sắc mặt lúc thì âm u, lúc lại sáng sủa. Nặc Nặc sợ anh đổi ý. Nhưng cũng may anh không như vậy.

Chẳng qua tối đến cô bị một cảm giác khác thường đánh thức, vừa mở mắt đã nghe thấy tiếng rên thô nặng của anh.

Nặc Nặc biết anh đang làm chuyện xấu xa gì, bởi vậy không dám lên tiếng.

Người đàn ông không kiêng kị chút nào, cùng ngủ trên một chiếc giường, cho dù chiếc giường này có lớn đến mấy nhưng cô vẫn cảm nhận được tần suất cùng chấn động.

Sắc mặt cô lúc đầu còn cứng đờ, sau đó nhắm chặt mắt lại, làm bộ không nghe thấy.

Nhưng không biết trôi qua bao lâu, anh vẫn còn rên hừ hừ bên cạnh.

Còn chưa đủ nữa sao???

Cô đã giữ tư thế giả bộ ngủ này quá lâu, ngay cả xoay người cũng không dám.

Thật vất vả lắm mới kết thúc, Cừu Lệ đi vào phòng tắm. Nặc Nặc lặng lẽ thở ra, cô kéo chăn lên cao một chút, không biết có phải do tác dụng của tâm lí mà hình như cô có thể ngửi thấy mùi kì lạ trong không khí.

Mùi kì lạ?

Trong đầu cô "uỳnh" một tiếng, cảm giác quen thuộc đến quỷ dị khiến cô phải mở bừng mắt ra.

Đêm giáng sinh ấy, cô nghe theo mẹ Trần mà đi tặng táo cho Cừu Lệ. Kết quả cả cao ốc ấy cúp điện, hai người bọn họ bị kẹt trên tầng 88. Ngày hôm sau cô tỉnh dậy, tỉ mỉ kiểm tra lại thân thể của mình nhưng không phát hiện có gì bất thường. Đến bây giờ nghĩ lại mới thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cái tên xấu xa...cái tên khốn nạn này...

Mất điện có lẽ cũng là giả.

Nặc Nặc tức đến nỗi sắp khóc.

Nhưng cục diện hiện tại cô đang lừa Cừu Lệ, thế nên sao có thể trở mặt với anh được. Rất nhanh nữa thôi sẽ thoát khỏi anh, cố nhịn thêm chút nữa, kiếm củi 3 năm không thể thiêu 1 giờ.

Phòng ngủ của anh rất lớn lại xa hoa, bởi vậy cô cũng không nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh, Nặc Nặc vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Sau một lúc lâu không thấy anh có động tĩnh gì, Nặc Nặc có cảm giác mình đang bị nhìn chằm chằm, khiến lông tơ trên người cô dựng đứng. Anh lại muốn làm cái gì nữa đây?

Chẳng lâu sau, nệm bên người lún xuống.

Anh nhích đến gần, xốc áo cô lên. Rốt cuộc Nặc Nặc cũng không giả bộ được nữa, chậm rãi mở to mắt, vừa lúc "không cẩn thận" cản tay anh lại, mê mang hỏi: "Cừu Lệ, anh làm gì vậy?"

Giọng nói của anh khàn khàn: "Khó chịu."

Nặc Nặc cắn răng, làm bộ nghe không hiểu, tỏ vẻ lo lắng: "Em đi gọi bác sĩ cho anh."

Anh nắm lấy tay cô: "Chỗ này khó chịu."

"..."

"Không ra được."

"..."

Cô thật sự có loại xúc động muốn đánh chết anh. Cô vẫn còn là bệnh nhân mà, tên này điên rồi sao?

"Nặc Nặc, em kêu đi, tôi muốn nghe."

Cô bất động, nam chính của bá tổng văn có thiên phú dị bẩm ở phương diện này. Cô lại không thích anh, cho dù anh có chết vì nghẹn thì cũng là trừ hại cho dân. Cô làm ra vẻ ủy khuất đáng thương: "Anh buông em ra được không? Tay em đau quá!"

Anh thở hổn hển buông cô ra, Nặc Nặc chậm rãi rút tay về, tay che lấy khuỷu tay, hốc mắt hồng hồng: "Đau quá!"

Cừu Lệ nhíu mày, anh đứng dậy mở đèn lên, giọng nói vẫn còn khàn khàn: "Tôi đi gọi bác sĩ cho em."

Nặc Nặc không dám nhìn anh, sợ thấy cái gì không nên thấy.

Cô cũng không có cách gì để quan tâm xem Cừu Lệ ra ngoài với dáng vẻ này thì có bị người khác nhìn thấy không.

Lăn lộn đến nửa đêm, đương nhiên là Nặc Nặc không có chuyện gì.

Khuỷu tay cô đã lành từ lâu, nhưng vết thương ở chân có chút nghiêm trọng.

Tuy đã tiêu sưng nhưng vẫn xanh tím một tảng lớn. Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc cảm thấy thân thể mảnh mai này của cô cũng là một lợi thế. Chỉ cần dựa vào chỗ bị tím này, cô có thể quang minh chính đại kêu đau.

Nhưng sau việc này cũng khiến Nặc Nặc đề cao tinh thần cảnh giác, sau này không thể gọi bừa, bằng không nam chính mà động dục thì cô cũng hết hồn.

Mấy ngày sau, lúc cô đang gọi điện với Lữ Tương, cô nàng đột nhiên bật khóc. Hỏi ra mới biết cô nàng thi không tốt lắm, không cùng cấp bậc với anh trai nhỏ hàng xóm được.

Mà nguyên nhân khiến Lữ Tương áy náy chính là chàng trai kia vẫn nguyện ý điền cùng 1 trường đại học với cô nàng.

Lữ Tương khóc đến nỗi thở hổn hển: "Anh ấy tốt như thế, lúc nhỏ mình cứ nghĩ anh ấy ghét mình, mỗi khi có ai chê mình béo thì cũng chỉ có mình anh ấy nói mình đáng yêu. Mình vừa ngốc lại không tốt, mình không xứng với anh ấy, nhưng anh ấy vẫn quyết tâm vào cùng 1 trường với mình. Mình cảm thấy mình đang nợ anh ấy cả một đời rồi."

Nặc Nặc chỉ có thể an ủi: "Lữ Tương, đừng khóc mà. Nếu cậu ấy đã quyết định như vậy thì không ai thay đổi được đâu. Có lẽ điều mà cậu ấy mong muốn nhất chính là cả hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau."

Được một người hết lòng yêu thương, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Hai cô gái hàn huyên trong chốc lát, cuối cùng Lữ Tương cũng không còn buồn nữa.

Đơn nguyện vọng đã kê khai xong, buổi chiều Cừu Lệ mới lạnh mặt về nhà.

"Nguyện vọng thứ nhất của em điền đại học H?" Anh dùng ngữ khí trần thuật nói ra những lời này, trong lòng Nặc Nặc trầm xuống, nhưng cũng may cô đã nghĩ tới tình huống này, Cừu Lệ không lặng lẽ sửa lại nguyện vọng của cô đã là tốt rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, ngây thơ nói: "Em thích nơi đó, phong cảnh rất đẹp."

Anh lạnh lùng cười, trước khi anh kịp mở miệng, tay nhỏ của cô đã chui vào lòng bàn tay anh, cực kì ngoan ngoãn: "Nhưng em nghĩ rồi, xa quá nên thôi đi. Anh muốn em học ở đâu? Em nghe anh hết."

Cừu Lệ nắm chặt bàn tay nhỏ kia, mím môi một lúc mới nói: "Đại học X."

Đại học X cũng coi như là trường top trong nước, quan trọng nhất chính là nó ngay bên cạnh thành phố B. Nặc Nặc uể oải nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Nhưng nội tâm của cô lại rất bình tĩnh, tính khống chế và chiếm hữu của Cừu Lệ rất mạn, hiện tại có thể cách anh xa như vậy đã là kết quả tốt nhất.

Nhưng ngoài sự tưởng tượng của Cừu Lệ, cô lại chọn ngành y.

Ngày ấy cô đã đỡ hơn một chút, mẹ Trần đỡ cô đi dạo trong vườn hoa. Nặc Nặc mệt mỏi liền ngồi lên xích đu. những quả nho trên giàn che khuất ánh mặt trời, ngẫu nhiên có vài tia sáng loang lổ trên mặt đất.

"Sao lại chọn ngành này?"

Xích đu nhẹ nhàng đong đưa, cô dựa vào dây đu, nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt lộ ra ý cười dịu dàng: "Bởi vì dạ dày của anh không tốt."

Anh bỗng nhiên ngước mắt, Nặc Nặc lại dịu giọng nói: "Anh nhiều tuổi hơn em thì có gì không tốt? Bây giờ anh cưng chiều em, sau này em sẽ chăm sóc anh."

Hồi lâu sau, Nặc Nặc mới nghe thấy anh run giọng nói: "Được."

Cô cúi đầu, nhìn ánh sáng loang lổ dưới đất.

Thật ra trong lòng cô cũng không có cảm xúc gì. Rốt cuộc Nặc Nặc cũng không phải nữ chính của quyển sách này. Nữ chính sẽ tha thứ hết tất cả cho nam chính cho nên mới có tương ái tương sát, nhưng Nặc Nặc thì không. Cô biết anh là dạng người gì, bá đạo cố chấp, lạnh nhạt vô tình. cô sẽ không tương ái tương sát với anh.

Chăm sóc cho anh, có lẽ đây là lời nói dối lớn nhất kể từ lúc cô bước vào thế giới này.

-

Đầu tháng 9, các trường đại học lục tục khai giảng.

Mọi người trong nhà đều chuẩn bị những thứ tốt nhất cho Nặc Nặc, thậm chí còn có rất nhiều hộp trang sức, bên trong là đủ loại kim cương

châu báu. Nhìn đống đồ xa xỉ ấy mà cô không khỏi thở dài, nếu cô mang đi, phỏng chừng mới ngày đầu tiên đi học đã nổi tiếng khắp trường.

"Không cần mấy thứ này đâu, tôi tự chuẩn bị là được rồi."

Nặc Nặc mang theo vật dụng hàng ngày và quần áo, còn những thứ khác cô không mang theo.

Ngày khai giảng, Cừu Lệ tự mình lái xe đưa cô đi.

Phía sau có một dãy siêu xe đi theo, Nặc Nặc không từ chối, càng đến loại thời điểm này thì cô càng phải ngoan ngoãn nghe lời anh.

Nặc Nặc nhận ra tâm trạng anh không vui, sắc mặt vẫn luân lạnh lùng.

Đặc biệt là đến lúc tới trường, anh suýt chút nữa đã không đè nén được cảm xúc của mình. Nhưng nghĩ đến ngày đó cô ngồi ở trên xích đu, và cả sự nhượng bộ của cô.

Cô nói: anh cưng chiều cô, sau này cô sẽ chăm sóc anh.

Cho nên anh nguyện ý trả giá.

Đầu tháng 9, tiết trời dần dần chuyển lạnh.

Một loạt siêu xe đi tới, đám sinh viên sôi nổi dừng lại nhìn.

Nặc Nặc biết tại sao anh lại chọn đại học X, bởi nó có một vị hiệu trưởng rất thần bí. Nặc Nặc đoán đó là anh.

Lá phong bên cạnh đã nhiễm màu cam ấm áp, vài chiếc lá rụng xuống sân trường lại bị gió thổi bay.

Cơ sở vật chất ở đại học X xa hoa như vậy, hẳn là Cừu Lệ đã đổ vào rất nhiều tiền.

Nặc Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không sao, một nơi lớn như thế này, dù nam chính có bản lĩnh thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng lúc nào cũng theo dõi sát sao cuộc sống hằng ngày của cô được.

Cô cũng không nghĩ tới việc quang minh chính đại bỏ chạy, bởi ở thế giới này Cừu Lệ chính là chúa tể.

Cô muốn hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Đã một năm rồi.

Lúc cô tới đây cũng đúng vào mùa này, cô rất nhớ ba mẹ.

Lúc Nặc Nặc thu dọn đồ đạc, cô còn mang theo cả danh thiếp mà Khương Anh đã cho cô.

Cô muốn nhờ Khương Anh tìm giúp cô một đại sư nổi danh hoặc một đạo sĩ ở thế giới này.

Không thể nào vô duyên vô cớ lại bị xuyên sách được, lúc cô ở bên cạnh Cừu Lệ không thể tìm ra đáp án, ra cửa có tài xế đi theo, không thể tự mình ra khỏi biệt thự. Nhưng bây giờ cô có thể, cô đã chiến thắng tất cả để đổi lại sự tự do ngắn ngủi này.

Xe đi vào bằng cổng VIP.

Lúc Nặc Nặc xuống xe mới phát hiện ở đây không có sinh viên nào.

Đồ đạc cô mang không nhiều lắm, cô nhẹ nhàng ôm Cừu Lệ, cười nói: "Em đi đây."

Nụ cười của cô xinh đẹp, bởi vì tới một môi trường sống hoàn toàn mới nên cô cũng không có trang điểm như hồi còn học cấp 3, Nặc Nặc biết, ở đây không ai quen cô cả.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô xinh đẹp tới mức kiều diễm động lòng người, lúc cười lên cũng cực kì thu hút ánh nhìn.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, cô vẫy vẫy tay, tự mình kéo vali quay đi.

Ngực anh đau nhói, khó chịu như bị kim đâm. Gió thu tháng 9 hơi lạnh, nụ cười của cô trong mắt anh quá mức ngây thơ, hồn nhiên tới nỗi không tim không phổi.

Tiết Tán nhỏ giọng nói: "Ông chủ, phu nhân chỉ là đi học thôi."

Cừu Lệ lạnh lùng mà cong môi cười.

Vậy sao? Nhưng cô đã đi xa như vậy, anh nhìn cô cũng lâu như thế mà cô cũng không hề quay đầu lại lấy một lần.

2311 words

13/02/2022

Chương 50: 🍓 : Dung nhan

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Phòng kí túc xá dành cho hai người, lúc Nặc Nặc đi vào đã thấy cô gái khác đã tới.

Đang ngồi ở bàn học trang điểm, Nặc Nặc lên tiếng chào cô ấy, nhưng mí mắt cô nàng kia cũng không nâng lên, lộ ra cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo.

Nặc Nặc cũng không giận, cô để vali xuống, lấy đồ vật của mình ra.

Nữ sinh kia quay đầu lại nhìn, hừ một tiếng, tựa hồ như đang cười nhạo Nặc Nặc "nghèo rớt mồng tơi".

Đồ đạc của Nặc Nặc vốn đã không nhiều lắm, những gì cô có đều là nguyên thân để lại. Còn những thứ Cừu Lệ cho cô, cô sẽ không dùng. Nếu cô đã không ở bên anh thì đương nhiên sẽ không sử dụng bất cứ thứ gì mà anh tặng. Cho nên lúc cô tới trường đã cẩn thận loại hết những thứ mà người hầu để vào, quần áo mang đi theo cũng chỉ là những bộ đồ rộng thùng thình của nguyên thân Tống Nặc Nặc.

Cô bạn cùng phòng này tuy xem thường cái nghèo của Nặc Nặc, nhưng tầm mắt vẫn cố ý vô tình nhìn về phía mặt của cô.

Năm nay Nặc Nặc đã 18, gần 19 tuổi, da thịt mềm mại, dung nhan tuyệt sắc, lúc cô rũ mắt nghiêm túc dọn đồ lại càng thêm xinh đẹp.

Không khí ở chung của hai nữ sinh kì quái, Nặc Nặc thấy bạn cùng phòng không quan tâm mình thì tự đi xuống dưới nhận chăn bông và drap giường mà nhà trường phát cho, rồi tự mình thay hết.

Cô đoán được bạn cùng phòng của mình rất có tiền, trong nhà rất giàu có, đồ trang điểm của cô ấy đều là đồ đắt tiền.

Tới buổi tối, bạn cùng phòng ra ngoài ăn cơm xong trở về, thấy Nặc Nặc đang quét dọn thì ngẩn người, ngay sau đó quay đầu đi.

Thích quét dọn thì đi mà làm.

Nhưng thời buổi này có rất ít mấy cô gái ngốc ngốc, mọi người đều ước gì mình không cần làm hoặc chia đều, cô bạn xinh đẹp nghèo rớt mồng tơi này lại hay rồi, còn quét dọn thay cả phần của cô nàng.

Nặc Nặc đã quét dọn xong.

Bạn cùng phòng tên là Đinh Tư Mông.

Đinh Tư Mông tính uống nước chanh xong thì lên giường chơi điện thoại, đột nhiên hét toáng lên.

Lá gan Nặc Nặc cũng không lớn, bị tiếng hét của cô bạn làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn.

Đinh Tư Mông nhảy dựng lên: "Má ơi có gián! To quá đi mất huhu!"

"..." Nặc Nặc đi đến thì thấy một con gián to bằng móng tay đang nằm trong góc bàn của Đinh Tư Mông.

"Nhanh đuổi nó đi, gớm quá đi mất thôi." Đinh Tư Mông trốn phía sau Nặc Nặc.

Nặc Nặc cảm thấy có chút buồn cười, thật ra cô không sợ mấy con này. Trong hiện thực, nhà cô rất nghèo, nhìn mấy con này cũng thành quen nên không có sợ. Cô sợ mấy con mềm mềm mà không có chân hơn.

Côn trùng còn đỡ.

Vốn dĩ Nặc Nặc không muốn để ý đến Đinh Tư Mông, nhưng thấy sắc mặt cô nàng trắng bệch thì vẫn tốt bụng đi tới xử lí con gián kia giúp cô

nàng.

Chờ cô vứt rác xong đi lên, kinh ngạc phát hiện Đinh Tư Mông đang ngồi ở chỗ mình.

Đinh Tư Mông hừ nói: "Cậu nhìn cái gì, tôi ngồi một chút không được à?"

Nặc Nặc chớp mắt: "Nếu cậu sợ thì để mai tôi mua ít thuốc diệt côn trùng về."

Mặt cô nàng đỏ bừng: "Ai sợ chứ?" Đồ quỷ nghèo đáng ghét.

Nặc Nặc lên giường ngủ, thấy Đinh Tư Mông vẫn còn cứng đờ ngồi ở chỗ kia. Lâu lắm rồi cô chưa được ở chung với bạn cùng lứa tuổi, cô còn cảm thấy có chút buồn cười. Thoạt nhìn thì thấy tính cách Đinh Tư Mông không tốt lắm, nhưng người như vậy thì không có mưu mô gì. Nặc Nặc nhẹ nhàng mím môi, cũng mặc kệ cô nàng mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau có tiết, Đinh Tư Mông mang theo một đôi mắt thâm quầng rời giường.

Nặc Nặc rửa mặt xong xuôi thì đến phòng học, Đinh Tư Mông mắt trông mong mà đi theo cô.

Cô quay đầu nhìn cô nàng, mắt to sạch sẽ thuần túy.

Đinh Tư Mông xấu hổ, nhìn trời nhìn đất chứ không chịu nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc đi vào lớp học, không lâu sau Đinh Tư Mông cũng ngồi xuống cạnh cô.

Giáo viên bắt đầu giảng bài, còn Đinh Tư Mông đang chơi di động.

Lúc đầu Nặc Nặc còn đang chăm chú chép bài, nhưng lơ đãng quét mắt qua màn hình di động của Đinh Tư Mông, ánh mắt liền ngây ngẩn.

Đinh Tư Mông liếc cô, ngữ khí đắc ý: "Cậu nhìn cái gì, chắc cậu không biết người đàn ông này đâu nhỉ? Anh ấy là nam thần của tôi đấy."

Nặc Nặc dời ánh mắt khỏi "nam thần" của cô nàng.

Đó là bức ảnh Cừu Lệ trên tạp chí, mặt nghiêng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén.

Nặc Nặc quay đầu nghiêm túc nghe giảng, Đinh Tư Mông lại bất mãn.

"Này, cậu có ý gì thế? Các cậu chỉ biết mấy tiểu thịt tươi, anh ấy còn lợi hại hơn idol của mấy người nhiều. 18 tuổi kế thừa sản nghiệp của gia tộc, bây giờ cực kì lợi hại trâu bò luôn. Hơn nữa anh ấy không hề có cảm xúc với bất kì au, không có drama tình ái, quả thật là đẹp trai không chịu nổi." Đinh Tư Mông đã ảo tưởng vô số lần rằng người đàn ông này đang đợi mình lớn lên.

"Hơn nữa tôi nói cho cậu biết một bí mật, đại học X vẫn luôn có một hiệu trưởng thần bí vô vùng lợi hại vô cùng nhiều tiền, chính là anh ấy đó."

Nặc Nặc: "Ờ!:

Đinh Tư Mông: "Đúng là nông cạn."

Nặc Nặc nông cạn không còn gì để nói.

Thật vất vả mới đến lúc tan học, Nặc Nặc đã làm xong thẻ sinh viên, đang định tới căng tin ăn cơm. Bây giờ cô đúng là nghèo thật, thẻ đen mà Cừu lệ cho cô đều khóa ở trong ngăn tủ ở biệt thự.

Toàn bộ gia sản của Nặc Nặc chỉ có thẻ ngân hàng của nguyên thân, cô đang nghĩ đến việc đi làm thêm để kiếm chút tiền.

Đinh Tư Mông xoắn xuýt đi theo: "Cậu có muốn ăn bò bít tết không? Tôi đang thiếu một người đi ăn cùng, cậu đi ăn với tôi đi, tôi mời."

Nặc Nặc lắc đầu: "Tôi ăn ở căng tin."

Đinh Tư Mông quay đầu: "Tôi tự đi, hứ!"

Nặc Nặc cảm thấy cô nàng rất đáng yêu.

Ngoại trừ thẩm mỹ có chút đáng sợ.

Tính cách của Đinh Tư Mông như vậy, nếu gặp bạn cùng phòng không tốt, khả năng cô nàng sẽ trở thành cây rụng tiền ngốc bạch ngọt.

Việc học của ngành Y rất lớn, hơn nữa 5 năm mới tốt nghiệp.

Nặc Nặc đi học được 1 tuần, cô không giống nguyên thân, các bạn học rất thích cô. Không lâu sau mọi người đều biết khoa dược có hoa khôi cực kì xinh đẹp.

Cô cũng bắt đầu đi tìm việc làm thêm.

Nhưng tới lúc cô thay quần áo đi ra khỏi cổng trường, cứ cảm thấy có gì đó kì quái. Cô bất động thanh sắc mà xoay người nhìn lại, phía sau không có ai đáng nghi.

Nặc Nặc nhíu mày, lòng cảnh giác khiến cô nắm chặt tờ giấy tuyển dụng nhân viên làm thêm.

Cô chỉ đi mua một chai nước rồi về.

Nơi này có người của Cừu Lệ.

Nặc Nặc cũng ý thức được sự đáng sợ, nếu Cừu Lệ có thể thả lỏng cô, thì cũng có bản lĩnh nắm chặt cô trong lòng bàn tay.

Đinh Tư Mông đang dọn đồ chuẩn bị về nhà: "Nặc Nặc, cậu muốn ăn cái gì không? Tuần sau tôi mang cho cậu."

"Cảm ơn, nhưng không cần đâu."

"Tôi thấy cái gì ngon thì mang cho, ba tôi tới đón rồi, không nói nữa, tuần sau gặp lại nhé."

"Chú ý an toàn."

Chờ Đinh Tư Mông đi rồi.

Nặc Nặc lấy điện thoại ra, gọi cho dãy số mà cô gần như là đã học thuộc lòng.

Bên kia rất nhanh đã nhấc máy, Nặc Nặc nắm chặt di động, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của một người phụ nữ: "Xin chào, ai vậy?"

"Chào cô Khương Anh, cháu là Tống Nặc Nặc. Xin lỗi vì đã làm phiền cô, lúc trước cô nói cháu có thể tìm cô để nhờ giúp đỡ. Nếu cô không phiền thì có thể tìm giúp cháu một đạo sĩ nổi danh hoặc một pháp sư không ạ?"

Khương Anh cười, bà nhớ rõ cô gái nhỏ đã cứu mình. Việc nhỏ này nằm trong phạm vi năng lực của bà, nhưng một cô gái nhỏ lại có thỉnh cầu như vậy thì không khỏi có chút kì lạ.

"Cháu gặp phiền phức gì sao, Nặc Nặc?"

"Vâng, nhưng cháu không tiện nói ra. Nhưng chuyện này rất quan trọng với cháu, cháu hy vọng có thể tìm thấy một đại sư thật bản lĩnh. Cháu nhờ cả vào cô ạ...cháu, tuy cháu không có năng lực báo ơn cô, nhưng nếu cô có gì cần giúp thì cháu sẽ tận lực."

"Không sao, để cô tìm giúp cháu, có tin gì sẽ nói cháu nghe."

Nặc Nặc cười nói: "Cảm ơn cô ạ."

Tắt máy, Nặc Nặc mới đi đến ban công, ngón tay lướt trên màn hình, cuối cùng dừng lại ở tên "Cừu Lệ".

Nặc Nặc ấn vào.

Điện thoại rất nhanh đã chuyển được.

Nặc Nặc biết quanh mình có tai mắt của Cừu Lệ.

Anh bình tĩnh cường đại, nhất định sẽ nghi ngờ cô. Nhưng cũng không sao, nếu anh không vạch trần thì chứng tỏ anh thích cô ngoan ngoãn, thích cô làm nũng với anh.

Nặc Nặc nói: "Cừu Lệ, em được nghỉ rồi, anh có muốn đón em về nhà không?"

Thần sắc Cừu Lệ lạnh nhạt cả ngày, cuối cùng mới lộ ra một nụ cười: "Ừm, tôi tới ngay."

Trong lúc đợi anh, Nặc Nặc nhíu mày nhìn mình trong gương.

Không biết có phải do cô ảo giác hay không, mà cô lại cảm thấy thân thể này càng ngày càng giống với dáng vẻ của cô trong hiện thực.

Nữ sinh 18 tuổi thay đổi cũng không thay đổi lớn như vậy nha.

Dung mạo lúc trước của nguyên chủ chỉ có chút giống vớ Nặc Nặc.

Nặc Nặc do dự rất lâu mới cầm lấy đồ trang điểm để makeup nhẹ. Khiến gương mặt giống mình ở hiện thực tới 9 phần trở nên thanh tú hơn chút, thiếu vài phần ngây thơ lại vũ mị.

Nặc Nặc nghĩ tới một loại khả năng đáng sợ.

Vì sao dung mạo lại chậm rãi thay đổi?

Chẳng lẽ dung mạo của mình và của nguyên thân đang dung hợp với nhau, nếu lại không thể quay về thế giới thực thì có một ngày cô sẽ vĩnh viễn ở trong sách và không thể về nhà được. Mà thân thể này cũng sẽ hoàn toàn biến thành thân thể ở thế giới thực?

Cô đã ở đây 1 năm, là có cái gì đó đã hạn chế thời gian sao?

Suy đoán lớn mật này khiến Nặc Nặc có chút hoảng hốt.

Diện mạo bây giờ ngày càng giống với cô ở hiện thực, không lẽ sẽ có một ngày cô hoàn toàn xuyên tới đây?

Nặc Nặc chỉ có thể chờ tin tức từ Khương Anh.

Cả người cô cứng đờ, nghĩ đến một suy đoán còn kinh khủng hơn.

Lần đầu tiên cô xuyên sách, nam chính đã biết cô không phải Tống Nặc Nặc.

Quan sát của Cừu Lệ rất nhạy bén, tâm tư của anh cũng quỷ quyệt. Chính cô còn phát hiện thì sao Cừu Lệ lại không?

Nặc Nặc do dự một chút, sau đó tẩy trang, cuối cùng lại trang điểm lại.

Cô nhìn chính mình trong gương, dung nhan quen thuộc tới mức có thể khiến lòng cô run lên.

Đây chính là mình trong hiện thực, hầu như không hề khác chỗ nào. Nặc Nặc đứng dậy, đeo balo đo ra khỏi phòng.

Cừu Lệ rất nhanh đã đến, Nặc Nặc đứng ở cửa VIP để chờ anh.

Cô muốn nghiệm chứng một chút xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Khi đó còn chưa đến tháng 10, nhưng thời tiết đã lạnh hơn rất nhiều.

Mùa hè cực nóng, mà mùa đông lại càng lạnh thấu xương.

Nặc Nặc mặc một chiếc áo len màu lam nhạt, trên vai đeo balo, phối hợp với một chiếc quần jean màu trắng.

Chân cô thon dài tinh tế, mặc quần như vậy cũng rất đẹp.

Lúc Cừu Lệ xuống xe, cô còn đang ngơ ngác đá đá cục đá ven đường.

Anh nhịn không được cong môi.

Sau đó thiếu nữ ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, hô hấp của Cừu Lệ như cứng lại.

Anh có cảm giác như trái tim mình ngừng đập.

Cô rất đẹp, hơn nữa ngày càng đẹp. Anh đã phát hiện chuyện này từ lâu, trước kia chỉ cho rằng đây là biến háo bình thường khi trong nhà nuôi một cô gái nhỏ lớn lên.

Nhưng cùng so sánh với Tống Nặc Nặc nguyên bản, những thứ đó đều vượt qua phạm vi bình thường.

Thiếu nữ trước mắt ngẩng đầu nhìn anh, cơ hồ mỗi một giây đều khiến anh hưng phấn một cách bí ẩn. Ngoại trừ tình yêu sâu đậm, còn có ham muốn chinh phục và tính chiếm hữu của đàn ông, mãnh liệt đến mức anh hầu như không kìm nén nổi.

Anh muốn cô.

Muốn trái tim của cô, muốn thân thể của cô, muốn tất cả của cô thuộc về mình.

Cừu Lệ nhớ lại trước kia đua xe mạo hiểm, trái tim anh cũng không hề đập nhanh hơn một nhịp nào.

Nhưng một ánh mắt của cô cũng đã dễ dàng làm được điều đó.

Nặc Nặc ngước mắt, liền thấy sự kinh diễm và tình cảm quỷ dị không kịp che giấu trong mắt anh. Tuy rằng cô nhìn không hiểu.

Nhưng ánh mắt này quá quen thuộc, giống hệt như lần đầu gặp khi xuyên sách, phản ứng như bận tâm thần của anh hầu như giống nhau như đúc.

Lòng cô trầm xuống.

Quả nhiên anh đã đoán được cái gì đó, nhưng anh không nói.

Vậy anh đang muốn cái gì???

2422 words

13/02/2022

Chương 51: 🍓 : Phản bội

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Trong lòng Nặc Nặc rét run, thời gian này Cừu Lệ đối xử tốt với cô, thật ra cô cũng dần dần cảm thấy anh vô hại. Nhưng tư duy của nam chính này lại không giống với người bình thường, tâm tư quỷ quyệt, rõ ràng anh biết cô có thay đổi nhưng lại không hề nói gì cả.

So với người quá thẳng tính như Đinh Tư Mông thì Cừu Lệ chính là biến thái ngầm.

Nhưng Nặc Nặc biết bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, cô không thể trở mặt được.

Hy vọng thắng lợi ở ngay trước mắt, một khi Khương Anh tìm được đại sư lợi hại, cô sẽ có hi vọng về nhà.

Bởi vậy lúc Cừu lệ vươn tay ra, Nặc Nặc không từ chối, bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay của anh.

Cừu Lệ vuốt ve mu bàn tay cô, Nặc Nặc cố nhịn xuống cảm giác kì quái, cười nói: "Chúng ta về nhà đi."

Cừu Lệ cười nhẹ: "Ừ."

Trở về biệt thự ăn cơm trưa, Cừu Lệ hỏi cô: "Em muốn bao giờ tổ chức hôn lễ?"

Cả người Nặc Nặc cứng đờ, miễn cưỡng cười cười: "Lịch học của em bận lắm, nghỉ rồi tính sau."

"Lễ Quốc Khánh được nghỉ."

Bây giờ đang là tháng 9, Lễ Quốc Khánh cô được nghỉ 7 ngày, đúng là đủ thời gian để tổ chức hôn lễ.

Nặc Nặc có chút hoảng, cô mím môi: "Thời gian không đủ, cả đời chỉ cưới 1 lần, hôn lễ chuẩn bị hấp tấp như vậy em không thích đâu."

Ý cười trên mặt Cừu Lệ đã phai nhạt: "Nặc Nặc, tôi đã chuẩn bị từ tháng 6 rồi, ba tháng chuẩn bị mà em vẫn cảm thấy hấp tấp?"

Nặc Nặc khóc không ra nước mắt, không phải chứ? Tháng 6? Đấy không phải là lúc Cừu Lệ ép cô đi lãnh chứng sao?

Sắc mặt cô có chút khó coi, nhưng để ý thấy ánh mắt lạnh băng của Cừu Lệ, cô lại giật mình. Cừu Lệ không ngốc, anh vẫn luôn không vạch trần âm mưu của cô, chứng tỏ anh thích thú với trò này. Nhưng một khi để anh phát hiện ra mình không thể khống chế được nữa, thủ đoạn sẽ cứng rắn hơn bây giờ nhiều.

Lần đầu tiên cô xuyên đến đã bị anh giết, nhưng mà bây giờ anh không nỡ, vì thế mới gấp rút tổ chức hôn lễ.

Không, nói cách khác, anh là bức thiết muốn giam giữ cô lại.

Dáng vẻ bây giờ của cô đã chẳng khác gì với bản thân ở thế giới thực. Cô nghĩ lại, dùng bộ dạng này lá mặt lá trái với Cừu Lệ thì sẽ cần rất nhiều dũng khí, mà nếu đây thật sự là thân thể của cô, thì cô càng không muốn bị Cừu Lệ ngủ.

Cừu Lệ đứng dậy, đi về phía cô.

Ngón tay xoa xoa gương mặt Nặc Nặc: "Vậy là những gì em nói trước đây đều là lừa tôi sao?"

Ngữ khí của anh trầm thấp, thậm chí còn có chút trào phúng.

"Có phải em vẫn muốn rời khỏi tôi, không muốn ở cạnh tôi đúng không?"

Nặc Nặc hãi hùng khiếp vía, một khi Cừu Lệ làm rõ hết thảy mọi chuyện thì anh sẽ khôi phục lại dáng vẻ bá đạo tổng tài như lúc ban đầu.

Cô hít sâu một hơi, tay đặt lên ngực anh, sau đó đẩy anh ngồi xuống sofa.

Cừu Lệ hơi giật mình, lại không có từ chối.

Người đàn ông ngồi trên sofa, Nặc Nặc sợ anh còn chưa từ bỏ ý định nói muốn tổ chức hôn lễ, đành dứt khoát tách hai chân, ngồi vào trên đùi anh.

Cả người Cừu Lệ cứng lại.

Tim Nặc Nặc đập thình thịch, hai má đỏ bừng. Nhưng nhìn anh đã không còn vẻ nguy hiểm dọa người như vừa rồi, nên cô biết chiêu này hữu hiệu.

Tên nam chính này vẫn là đồ xấu xa thấy sắc nổi lòng tham.

Cô ngồi ở trên người anh, nên cao hơn anh một chút.

Nặc Nặc nhẹ nhàng phủng lấy mặt Cừu Lệ, cô cảm nhận được hơi thở anh bắt đầu dồn dập, vị trí nào đó trên người cũng bắt đầu có biến hóa. Môi Nặc Nặc cách anh rất gần, vốn dĩ cô định hôn xuống, nhưng nơi đó lại chọc chọc cô.

Hai tai cô đỏ bạo, nhưng cuối cùng vẫn không hôn vào môi anh.

Không còn cách nào khác nữa rồi, bây giờ cô đã bắt đầu hoài nghi thân thể này đang chậm rãi biến thành thân thể của cô trong hiện thực. Ngẫm lại nếu phải dùng thân thể mình đi hôn anh thì cô lại bực bội không chịu được.

Tay Cừu Lệ cầm eo cô, thấy cô không động, ánh mắt anh liền trở nên hung ác, sau đó xoay người đè cô xuống.

Gương mặt của cô vẫn ngây thơ tuyệt mĩ như vậy, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy dáng vẻ của mình phản chiếu trong mắt cô.

Nặc Nặc cảm thấy có lẽ anh đã nhịn tới cực hạn.

Lúc trước anh đã từng nói sẽ đợi cô lên đại học.

Cừu Lệ cũng không phải chính nhân quân tử, anh không để bụng ngủ trước hay sau khi kết hôn,

Anh không ngốc, anh thấy rõ sự do dự và bài xích trong mắt Nặc Nặc.

Vì sao? Dựa vào đâu khi mà anh đã nhịn đến tận bây giờ, nhưng cô vẫn không chịu tiếp nhận anh?

Nặc Nặc nhanh tay lẹ mắt che môi anh lại.

Cô hối hận được chưa?

"Cừu Lệ!" Thấy sắc mặt của anh nguy hiểm, cô dịu giọng nói: "Vậy tổ chức hôn lễ đi."

Anh híp híp mắt.

Nặc Nặc vội vàng nói: "Anh muốn tổ chức lúc nào cũng được." Cô chớp chớp mắt: "Em muốn gả cho anh, thật đấy."

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, thật lâu sau mới nói: "Được, hôm nay tôi sẽ phát thiệp mời, đến Quốc Khánh sẽ tổ chức hôn lễ."

Trong lòng Nặc Nặc uể oải, nhưng phải cố mà mỉm cười: "Vâng."

Xong cô lại nghiêng đầu nhìn: "Váy cưới thì sao?"

"Em muốn thử?"

Vốn dĩ cô định nói nếu váy cưới chưa chuẩn bị xong thì có thể hoãn thời gian cũng được, ai ngờ nghe anh nói như vậy, có lẽ anh đã chuẩn bị xong mọi thứ từ lâu.

Cô nhịn xuống cảm giác khó chịu, ôm cổ anh: "Không muốn, đến ngày cưới em mặc cho anh xem, được không?"

-

Đầu tuần trở lại trường học, cả tinh thần lẫn sắc mặt của cô đều không tốt lắm.

Đinh Tư Mông vẫn là dáng vẻ khoái hoạt vui sướng không tim không phổi.

Nặc Nặc gấp tới độ không biết làm gì, nếu là kết hôn thật, chẳng sợ cô tới tháng thì Cừu Lệ cũng không ngại "tắm máu" hăng hái chiến đấu.

Đinh Tư Mông nhìn Nặc Nặc chằm chằm: "Không biết có phải do ảo giác không mà tôi cảm thấy mỗi ngày cậu đều xinh đẹp hơn ấy."

Chuyện này mà ngay cả cô nàng cũng nhận ra, Nặc Nặc ảo não vùi đầu vào trong cánh tay: "Cậu nhìn nhầm đó."

Nặc Nặc gọi cho Khương Anh hai lần, bà nói: "Có tìm được mấy người nhưng lai lịch không đáng tin. Thật ra cũng có một vị đại sư lợi hại, ông ta tên là Thẩm Túy, nhưng tính cách ông ta kì quái, số điện thoại cũng hay thay đổi, tôi còn chưa tìm được ông ta, cháu đừng nóng vội."

Cô không còn cách nào, chỉ có thể cầu nguyện đại sư Thẩm Túy này đáng tin cậy, có thể nhanh chóng để cô về nhà.

Lúc này Cừu Lệ đã gửi thiếp mời xong xuôi.

Thời điểm mà mỗi người nhận được tấm thiệp vàng xa hoa này đều có vẻ mặt khác nhau.

Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, Trương Thanh Đạc liền vui vẻ hỏi: "Anh Lệ, mọi người tổ chức một bữa tiệc thoát kiếp độc thân cho anh nhé, chúc mừng anh bước vào phần mộ hôn nhân...À không phải, là cung điện haha..."

Tâm trạng Cừu Lệ đang vui nên chỉ cười cười mắng: "Biến đi."

Nhưng thật ra cũng không có từ chối ý tốt của họ, dù sao cũng có nhiều năm tình nghĩa. Tuy rằng tình cảm của anh lạnh nhạt nhưng cũng không đến nỗi máu lạnh. Trương Thanh Đạc vui mừng đi chuẩn bị.

Thiệp mười của Bách Diệp đặt trên bàn trà.

Lúc Tưởng Tân Nguyệt đi vào nhìn thấy, dòng tử liền co rụt lại.

Rốt cuộc Bách Diệp cũng không phải Trương Thanh Đạc, EQ rất cao, trong lúc mọi người mải nói chuyện đã dọn sạch thiếp mời rồi cất đi.

Tưởng Tân Nguyệt nắm chặt tay, cuối cùng lại thả lỏng. Từ ngày cô về nước, rất ít khi nhìn thấy Cừu Lệ, người đàn ông kia quá mức lạnh nhạt kiêu ngạo, cô ta không tìm được cơ hội, nhưng Bách Diệp và Trương Thanh Đạc lại khác.

Trương Thanh Đạc quá ngu xuẩn, cô ta khinh thường.

Nhưng Bách Diệp rất có ích.

Hồi Bách Diệp học cấp ba cũng từng có hảo cảm với Tưởng Tân Nguyệt. Cho nên giây phút mà cô ta dựa vào vai hắn, khóc lóc kể lể mấy năm qua ở Mỹ đã chịu những khổ sở gì, Bách Diệp cũng chỉ nhíu nhíu mày, cuối cùng ôm lấy bả vai cô ta.

Cả hai động tình hôn nhau.

Tưởng Tân Nguyệt đau phải thiếu nữ ngây thơ trong sáng gì, cô ta cũng có chút động tình. Nhưng cô ta biết mình không thể ngủ với Bách Diệp. Dù sao hắn ta cũng là anh em tốt với Cừu Lệ, hai người ngủ với nhau, sau này nếu cô ta được ở bên Cừu Lệ thì Bách Diệp chính là một quả bom hẹn giờ.

Hơn nữa thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất, chỉ cần Bách Diệp không có được cô ta thì sẽ ngày đêm nhớ thương.

Cuối cùng Tưởng Tân Nguyệt đẩy hắn ra, lau nước mắt, nói câu xin lỗi rồi hốt hoảng rời khỏi nhà Bách Diệp.

Đến buổi tối tổ chức bữa tiệc thoát kiếp độc thân của Cừu Lệ.

Địa điểm tổ chức là một hội sở hết sức náo nhiệt, âm nhạc chói tai, mọi người chơi vô cùng high.

Trương Thanh Đạc uống say khướt, nấc một cái: "Năm đó...tôi còn cho rằng anh Lệ sẽ độc thân cả đời cơ đấy, không ngờ cuối cùng anh Lệ lại thua dưới tay của một cô gái nhỏ."

Mọi người đều ồn ào, Cừu Lệ cũng không tức giận.

Ngày mai chính là lễ cưới của anh.

Là ngày mà Nặc Nặc chính thức thuộc về Cừu Lệ.

Cho nên gần đây anh rất dễ tính, rượu mà đám người Trương Thanh Đạc mời anh đều uống hết. Nhưng người như anh rất có chừng mực, tửu lượng cũng tốt. Cho nên thời điểm anh đi ra khỏi toilet, một người phụ nữ mềm mại dựa vào người, hai mắt anh đã trở nên lạnh lùng.

"Tưởng Tân Nguyệt?"

Đây là hội sở cao cấp, chính là sản nghiệp của Trương Thanh Đạc.

Toilet ở đây vốn dĩ không có ai, dưới ánh đèn mông lung, Tưởng Tân Nguyệt ăn mặc mỏng manh lớn mật. Cô ta không nói lười nào, cứ thế chậm rãi cởi quần áo.

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng: "Đừng để tôi nói đến lần thứ 2, cút!"

Ngữ điệu của Tưởng Tân Nguyệt rất nhẹ, mang theo nhợt nhạt dụ hoặc: "Ngày mai anh có vợ, nhưng bây giờ thì chưa. Chẳng lẽ anh không muốn làm càn nốt đêm nay sao? Chuyện đêm nay em sẽ không nói cho ai biết hết...Cừu Lệ, thật ra từ hồi còn học cấp 3 em đã rung động với anh, chỉ là lúc gai đình em có chuyện nên em không thể không rời đi."

Cừu Lệ cười đến tà tứ: "Cô? Cô thì là cái thá gì? Loại người một chân đạp mấy thuyền mà cũng mong lọt vào mắt tôi? Cút."

Anh đã không chửi thì thôi, một khi đã chửi thì chẳng sợ người có tố chất tâm lí mạnh như Tưởng Tân Nguyệt cũng phải đổi sắc mặt.

Trong lòng Tưởng Tân Nguyệt cả kinh, không nghĩ tới Cừu Lệ chuyện gì cũng biết.

Nhưng cô ta đã không còn đường lui, cô ta cần tiền.

Sở dĩ cô ta li hôn với chồng trước là vì tên đó vô dụng, xí nghiệp khổng lồ của gia tộc cũng phá sản, hơn nữa còn nợ mấy trăm triệu.

Nhưng Cừu Lệ thì khác, anh có tiền có thể, anh tuấn cường đại.

Cô ta điều chỉnh cảm xúc, nước mắt rất nhanh đã chảy ra: "Lúc ấy em là bất đắc dĩ. Anh tin em đi, em nói thật mà." Tưởng Tân Nguyệt thấy Cừu Lệ không dao động, thậm chí không thèm động tình với dáng vẻ dụ hoặc của cô ta lúc này, khóc lóc nói: "Anh không tin em, nhưng còn Tống Nặc Nặc thì sao? Cô ta cũng không phải loại tốt lành gì. Cô ta không thích anh, trong lòng cô ta cũng có người đàn ông khác. Anh biết mà, Tống Nặc Nặc không muốn gả cho anh, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ ngủ với người khác mà thôi. Cừu Lệ, cô ta không đáng để được anh đối xử tốt như vậy."

Bước chân của Cừu Lệ dừng lại.

Những lời mà Tưởng Tân Nguyệt nói đã chạm tới chiếc vảy ngược đáng sợ nhất trong lòng anh.

Anh búng tay một cái, vệ sĩ đừng trong chỗ tối khom lưng.

Cừu Lệ lạnh lùng cong môi: "Vứt cô ta ra ngoài."

Tưởng Tân Nguyệt không thể tin tưởng mà trợn to mắt, thấy có người ngoài, cô ta vội vàng che lấy ngực. Bây giờ quần áo của cô ta bất chỉnh,

nếu là ra khỏi chỗ này, người sáng suốt chỉ c`ần nhìn thôi cũng biết cô ta tới đây làm cái gì.

Sau đó Cừu Lệ trực tiếp rời đi, vệ sĩ đi tới kéo Tưởng Tân Nguyệt ra ngoài.

Rất nhanh cô ta đã bình tĩnh lại, hơi hơi cười lạnh. Dưới ánh mắt đen tối của một đám đàn ông, cô ta đi tới trước mặt đàn em của Bách Diệp.

"Đưa tôi một cái áo khoác, nhanh lên."

Đám đàn em của Bách Diệp nhận ra cô ta, lập tức dâng áo khoác lên.

Tưởng Tân Nguyệt không phải Tr`ần Thiến, tố chất tâm lí của cô ta mạnh, cũng không để ý thể diện, bị nhìn thì cứ nhìn đi.

Cô ta vẫn còn lí trí để phân tích.

Đã sớm được nghe Tr`ần Mậu nói v`ềmối quan hệ giữa Cừu Lệ và Tống Nặc Nặc.

Chính là "lang có tình, thiếp vô tình".

Cừu Lệ là một người đàn ông bá đạo, sao có thể chịu đựng được sự phản bội.

Nếu anh đã yêu thương người vợ sắp cưới của mình như vậy, thì cô ta sẽ để cô vợ nhỏ của anh, ở đêm trước ngày cưới, ngủ với người đàn ông khác.

Cừu Lệ sẽ còn yêu Tống Nặc Nặc sao?

Tưởng Tân Nguyệt vuốt vuốt tóc.

Phản bội, cắm sừng, người mà anh yêu lên giường với người khác chứ không chịu ngủ với anh.

Anh sẽ tức giận đến phát điên, có khả năng còn sẽ giết cả Tống Nặc Nặc.

-

Nặc Nặc hoàn toàn không dự liệu được ác ý trong cuốn sách này sẽ dời đến trên người cô.

Lúc trước bạn cùng phòng có đơn giản nói qua vài câu: "Mấy chiêu của Trần Thiến chính là lừa cho nữ chính ngoại tình, bị nam chính thấy ở trên giường của người đàn ông khác. Nhưng hiểu lầm dù sao cũng được giải quyết mà."

Nhưng Trần Thiến đi chưa được nửa truyện đã chết, thời điểm Tưởng Tân Nguyệt lên sân khấu không đánh cũng thắng. Cũng không có dùng bất kì thủ đoạn nào, nhưng Trần Thiến đã bị phế đi, Tống Liên rời khỏi, mà ác ý của quyển bá tổng văn này vẫn được tiếp tục.

Trước hôn lễ một ngày, Khương Anh vui mừng ra mặt, gọi điện cho Nặc Nặc: "Tôi tìm được Thẩm Túy rồi, ông ta ở thành phố bên cạnh. Tính cách của ông ta kì quái nên vướng vào vài chuyện rắc rối, giờ tôi đang nghĩ cách giúp ông ta. Để Thẩm Túy nợ chúng ta một nhân tình, nói không chừng ông ta sẽ đồng ý giúp."

Nặc Nặc vừa vui vừa buồn, nếu có thể kéo dài thêm hai ngày thì cô sẽ chờ được Thẩm Túy.

Nhưng cô không còn thời gian nữa, mai chính là lễ Quốc Khánh, cũng chính là hôn lễ của cô và Cừu Lệ.

"Cô Khương, khi nào Thẩm Túy có thể tới ạ?"

"Trong vòng 3 ngày."

Nặc Nặc nghĩ thầm, lại chỉ có thể kiên trì thêm một chút.

Buổi chiều không có tiết học, tạm thời Nặc Nặc chưa muốn về biệt thự, cô ở trên mạng tìm thông tin về Thẩm Túy.

Nhưng trên mạng không hề có bất kì thông tin gì về người này, công tác bảo mật làm rất tốt. Nhưng Nặc Nặc lại cảm thấy khá tốt, những người để ý chuyện làm ăn của mình thường rất hay tự tâng bốc bản thân.

Thẩm Túy không để bụng, có lẽ là ông ta thật sự có bản lĩnh, có việc để làm hay không ông ta cũng chẳng để ý.

Giống như Khương Anh

Chương 52: 🍓 : Làm càn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: rosie.

Cả người Nặc Nặc đều nóng, đó là cơn nóng bức toát ra từ xương cốt, không có cách nào để ngăn lại.

Người đàn ông phẫn nộ, lúc kéo cô khỏi người Bách Diệp cũng không hề thương tiếc. Trong lúc mơ màng cô có thể nghe thấy tiếng đánh nhau, từng quyền đánh vào thịt, giận không thể át.

Ngay sau đó vệ sĩ mới vội vàng chạy vào, Cừu Lệ nhắc mắt đã nhìn thấy dáng vẻ mê mang đầy dụ hoặc của Nặc Nặc.

Váy cưới của cô hơi trễ xuống, ngực phập phồng, eo nhỏ hoàn mỹ, dưới ánh đèn, vai cô trắng nõn như ngọc, trên đó còn lưu lại mấy dấu tay nhợt nhạt. Là ai để lại, chuyện đó đã rõ như ban ngày.

Dáng vẻ này của cô làm anh tức giận đến phát cuồng, cô phản bội anh, vậy mà cô lại dùng phương thức này để phản bội anh.

Đến nay Cừu Lệ vẫn còn nhớ những lời cô từng nói, cô nói cho dù anh có cưới cô, thì cô cũng có thể cắm sừng anh.

Bình thường cô ngoan ngoãn, lúc nói ngọt có thể ngọt chết người. Nhưng anh biết cô dám, cô thfi có cái gì mà không dám làm chứ?

Cừu Lệ giận dữ hét lên: "Cút hết ra ngoài."

Đám vệ sĩ không biết bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không dám nhìn vào. Tiết Tán đưa mắt ra hiệu, mọi người đều cách khá xa, chỉ chốc lát sau Bách Diệp với hơi thở thoi thóp bị ném ra ngoài.

Cửa bị đóng mạnh lại, bên trong truyền ra mệnh lệnh lạnh băng: "Cút hết đi."

Tiết Tán vội vàng dẫn người đi, cho vệ sĩ canh gác dưới khách sạn.

Hai tai Nặc Nặc chỉ nghe thấy tiếng ù ù.

Cô gắng sức lắm mới có thể mở mắt ra nhìn anh.

Bởi vì vừa rồi anh quá thô lỗ nên cô chật vật ngồi dựa vào tường. Váy cưới che lại đùi, cẳng chân mảnh khảnh lại lộ ra bên ngoài.

Trên má Cừu Lệ cũng có thương tích, anh đánh Bách Diệp mạnh tới nỗi như muốn hắn chết ngay lập tức. Mà Bách Diệp muốn bảo vệ tính mạng nên không thể không đánh lại. Nhưng hồi niên thiếu Cừu Lệ lăn lộn nhiều, từng học võ nên đánh nhau cực giỏi. Thời điểm anh đã điên đến mức không muốn sống, thậm chí còn chẳng quan tâm chiêu thức thì sự phản kích của Bách Diệp chẳng lọt vào mắt anh.

Cừu Lệ vô cảm ngồi xổm xuống trước mặt Nặc Nặc.

Hơi thở của cô dồn dập, ánh mắt doanh doanh, mị thái quyến rũ. Anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, gợi cảm đến muốn mạng, cũng khiến anh trở nên hèn hạ.

Ở trước mặt anh, bộ dáng của cô lúc nào cũng ngây thơ đơn thuần.

Đối với anh, cũng vĩnh viễn chỉ nói "không cần".

Bởi vì vừa rồi đánh nhau quá kịch liệt, rượu mà Bách Diệp mang vào cũng rơi vỡ đầy đất.

Mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Mắt cá chân Nặc Nặc không cẩn thận bị mảnh vụ cứa qua, nhưng cô không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy một cảm giác kích thích khiến người ta phải run rẩy.

Cô thấp giọng ngân nga.

Anh ngồi xổm xuống, hung hăng nắm lấy bả vai cô.

Che lại dấu tay trên người Nặc Nặc.

Cừu Lệ gần như tuyệt vọng mà lẩm bẩm: "Em đối xử với tôi thế này sao..."

Nếu Nặc Nặc còn tỉnh táo, cô nhất định sẽ kêu oan.

Cô oan chết đi được ấy chứ, chỉ cần người có mắt nhìn sẽ thấy dáng vẻ này của cô không bình thường. Cừu Lệ cũng nhận ra, nhưng cố tình Bách Diệp lại có mang rượu vào.

Cô mặc váy cưới, lại vừa lúc bị anh nhìn thấy khi đang dựa vào người đàn ông khác.

Anh cho rằng bây giờ cô đang say vì uống rượu.

Mặc kệ thế nào, những thứ này đều chứng tỏ cô phản bội.

Đáng sợ nhất chính là lúc trước cô còn nói sẽ cắm sừng Cừu Lệ, quả thực là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Huống chi lúc này cô không có thần trí. Thậm chí cô còn chẳng biết người đàn ông trước mặt là ai, cô chỉ biết mình rất khó chịu, khó chịu đến nỗi chỉ muốn chết đi.

"Em thà lên giường với người khác chứ cũng không muốn gả cho tôi. Tống Nặc Nặc, em làm tốt lắm."

Cô nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, cả người cũng hơi run lên.

Cô không biết mình đang ở nơi nào, cả người nóng đến mức giống như bị thiêu cháy. Nặc Nặc cắn môi, uyển chuyển than nhẹ, kiều mị đến cực điểm.

Người đàn ông bóp cằm cô, Nặc Nặc nghe thấy ngữ điệu lạnh băng của anh: "Vừa nãy em cũng kêu như vậy trước mặt cậu ta?"

Hai tai Nặc Nặc ù ù, hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì. Thậm chí cô còn nghi ngờ thuốc này sẽ biến cô thành một kẻ vừa mù vừa điếc.

Nhưng ánh mắt cô lại sáng cực kì, không hề giống với người không nhìn thấy gì. Cô nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt cứ thế chảy ra.

Cánh hoa hồng tứ tán, váy cưới của cô cũng lung tung rối loạn, cả người tỏa ra cảm giác rách nát mỹ lệ, giống như đã bị người ta hung hăng chà đạp.

Cô không nhìn thấy, nghe không rõ, nhưng lại có xúc cảm.

Nặc Nặc cảm nhận được người đàn ông đã bế cô lên, váy cưới rủ xuống thành từng lớp. Không phải loại váy cưới đẹp nhất, nhưng cô lại có một gương mặt khiến bất luận người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải kinh diễm.

Anh đang làm cái gì?

Nặc Nặc có chút đau, theo bản năng duỗi tay đi đẩy anh, lệ chí nơi khóe mắt cũng hồng hồng, ánh mắt thuần túy trong sáng.

Anh hoàn toàn nổi giận, nụ cười dã tính tùy ý, nhưng cũng đầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Trên đời này không có bất kì người đàn ông nào có thể chịu đựng nổi cảm giác bị cắm sừng. Cố tình cô lại làm vậy trong đêm trước ngày tổ chức hôn lễ. Anh không tin cô yêu Bách Diệp, nhưng cô muốn nhục nhã anh lại là sự thật.

Vừa nãy ở trên người Bách Diệp cô cũng không phản kháng, đối với anh lại bày ra vẻ ủy khuất chống cự.

Nặc Nặc đau một chút rồi thôi, cô bị bỏ thuốc, sau khi được anh ôm lên lại cảm thấy thoải mái.

Chẳng sợ lực đạo quá mạnh, cô cũng không cảm thấy đau.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Người đàn ông đã giận tới cùng cực, sẽ không còn một chút thương tiếc.

Cô cảm nhận được đau đớn khi bị tiến vào, gắt gao túm lấy bờ vai anh. Tiếng gầm nhẹ của người đàn ông cách cô rất gần.

"Em còn nhận ra tôi là ai không?"

Nặc Nặc biết cái rắm!

Mắt cô long lanh nước, giường vang lên kẽo kẹt.

Kỳ thật lúc này, phàm là cô gọi tên anh một lần thì anh cũng sẽ không giận như vậy. Nhưng thân thể đang ở thiên đường, trái tim lại bị làm nhục. Cô nở rộ dưới thân anh, ánh mắt mông lung, giống như người ở trên mình là ai thì cô cũng không quan tâm.

Cừu Lệ hung hăng bóp cổ cô.

Cùng chết đi, cứ chết ở trong lòng tôi đi.

Như vậy sẽ không có phản bội và trốn đi, anh cũng sẽ không giận đến mức muốn cắn rớt một miếng thịt trên người cô xuống.

Trước một giây cô hít thở không thông, Cừu Lệ bỗng nhiên buông lỏng tay.

Anh thở hổn hển, ai không biết còn tưởng rằng người suýt bị bóp chết là anh.

Ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Nặc Nặc, cô nhẹ nhàng ho khan. Dáng vẻ ngây thơ không bận tâm, phảng phất như không biết mình làm sai cái gì, hoặc là vốn dĩ cô đã cảm thấy bản thân mình không sai.

Anh bật cười.

Lúc tức đến tận cùng anh đã gần như nổi điên, nhưng vẫn còn có tâm trạng nghĩ, giờ cô đã thành phụ nữ, dáng vẻ này thực sự rất mê hoặc.

Thân thể của cô cũng có thể làm anh sung sướng không thôi.

Trách không được loại ngụy quân tử như Bách Diệp cũng không muốn sống, dám trèo lên giường cô.

Anh biết hai người chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh giận vì cô chưa bao giờ yêu mình, vì lúc nào cô cũng suy nghĩ đến việc phản bội anh. Cô chui vào lòng anh, lại lạnh lùng xẻo một miếng thịt khiến anh đau đớn muốn chết.

Anh vùi vào cần cổ Nặc Nặc, thấp giọng cười: "Đời này, em có chết cũng phải chết trong lòng tôi."

Sau nửa đêm Nặc Nặc mới lấy lại ý thức, lúc mới đầu cô còn ngây ngốc chớp mắt. Sau đó cô mới nhận ra Cừu Lệ.

Nhưng cô lại không có chút sức lực.

Chờ cô kịp tiêu hóa hết mọi chuyện, cô mới biết vừa rồi đã xảy ra những việc quá mức thẹn thùng.

Không, là do anh quá xấu xa.

Cô đang nằm quỳ.

Cừu Lệ hận, nhưng cũng yêu cô muốn chết. Thương tiếc cùng phẫn nộ đan chéo khiến anh trở thành một tên biến thái đích thực.

Cô muốn mở miệng nhưng mới phát hiện giọng nói đã ách cực kì. Trong chớp mắt, ngay cả ý nghĩ muốn đồng quy vu tận với Cừu Lệ cô cũng có.

Cô biết mình bị bỏ thuốc gì, vốn dĩ còn nghĩ thầm coi như bị chó cắn một miếng.

Nhưng sau đó ngoại trừ cảm giác xấu hổ và thống hận, cô còn có cảm giác sợ hãi nói không lên lời.

Cừu Lệ...là nam chính, là nam chính trong bá tổng văn, lại còn cấm dục rất nhiều năm.

Cho nên lúc cô sắp sửa ngất xỉu...lần đầu tiên nảy sinh ý định muốn giết chết tác giả!

Chó này cắn cũng nặng quá rồi!

-

Thời điểm Tiết Tán thông báo hủy bỏ hôn lễ, không biết bao nhiêu người đã lộ ra biểu cảm vừa kinh ngạc vừa quỷ dị.

Dù sao cũng là hôn lễ của Cừu thiếu, sau khi nhận được thiệp mời, ai cũng đã bắt đầu suy nghĩ xem nên tặng quà gì, dù sao nghe nói Cừu thiếu rất cưng chiều cô vợ nhỏ của mình.

Nhưng tới ngày tổ chức hôn lễ lại trực tiếp thông báo hủy bỏ.

Tưởng Tân Nguyệt cũng một đêm không ngủ, lúc cô ta nghe được "tin tốt" này đã suýt nữa cười thành tiếng. Cô ta biết mọi chuyện thành công. Nếu Tống Nặc Nặc không mặc váy cưới, nếu đối tượng không phải Bách Diệp thì kế hoạch này sẽ không thành.

Hôn lễ?

Vốn dĩ hôn lễ long trọng nay đã thành tang lễ của Tống Nặc Nặc và Bách Diệp rồi.

-

Tới buổi chiều Nặc Nặc mới tỉnh lại.

Ngón tay cô hầu như không cử động được, nước mắt trên má cũng đã khô cạn. Bị anh lăn qua lộn lại, má không cẩn thận va phải đầu giường nên có vài phần xanh tím. Tất cả đều là chứng cứ cho việc anh làm càn đêm qua.

Da thịt của cô vốn đã yếu ớt mảnh mai, dấu vết để lại cũng rõ ràng tới mức dọa người.

Mắt cá chân của cô đang bị anh nắm trong tay.

Nơi đó bị mảnh chai rượu cứa qua bị thương, anh cũng không băng bó cho cô mà chỉ ngồi đó lạnh mặt, ánh mắt phức tạp mà nhìn cô.

Yêu hận đan xen, tựa hồ như ngay lập tức sẽ nhào lên bóp chết cô rồi lại giống như anh mới là người chết đuối.

Giường đệm hỗn độn.

Thái dương của Nặc Nặc đau đớn.

Cô định ngồi dậy, Cừu Lệ lạnh mặt nhìn, phảng phất như một tòa điêu khắc.

Nặc Nặc không ngu, cô đoán được đại khái tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Người đầu tiên vào phòng này không phải Cừu Lệ, nhưng anh đã nhìn thấy tất cả, khiến anh cảm thấy cô đã cắm sừng anh.

Ngoại tình, lại còn ngoại tình ngay trong đêm trước ngày cử hành hôn lễ.

Loại người cố chấp bá đạo như nam chính không nổi điên mới là lạ.

So với tưởng tượng của mình, lúc này cô quá bình tĩnh.

Đây chính là kết quả tệ nhất mà cô từng đoán được.

Cô phòng đông phòng tây, chính là muốn cách xa anh một chút. Nhưng đến bây giờ vẫn lên giường với anh.

Cảm nhận được sự không khỏe trên người, cô tự nhủ với bản thân rằng, không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao, mục đích của cô là trở về!

Trở về thế giới thực, còn anh ở đây ngủ với không khí đi.

Làm anh cùng không khí, cùng người phụ nữ thâm hiểm như Tưởng Tân Nguyệt tương ái tương sát với nhau.

Vất vả lắm mới ngồi dậy được, tay đang nắm cá chân cô nhẹ nhàng dùng chút sức đã khiến Nặc Nặc đau đến nỗi suýt thì ngất xỉu.

Tên bệnh tâm thần tới gần cô, giọng nói áp lực: "Em cũng biết đau?"

Mẹ nó, ngủ thì cũng ngủ rồi mà anh vẫn còn nổi điên?

Vốn dĩ Nặc Nặc đã không muốn nhịn, cô nhớ tới lúc mình vẫn còn ý thức thì đã muốn giết chết Cừu Lệ. Bởi vậy anh vừa dựa gần vào, cô liền vung tay lên tát.

Lúc trước Cừu Lệ cưng chiều cô cho nên mới mặc cô đánh chửi.

Nhưng bây giờ sự tức giận khi bị "phản bội" vẫn còn, anh không chớp mắt nắm lấy cổ tay cô, sau đó ấn xuống gối.

Tóc đen của cô xõa tung, có vài sợi dừng trên đầu vai.

Yếu ớt lại mỹ lệ.

Khiến người ta có loại dục vọng muốn làm nhục cô, nhưng ánh mắt lại căm hận như muốn giết chết anh.

Anh lạnh lùng cười, nhưng trái tim thì co rút đau đớn.

Anh nói: "Hôn lễ hủy rồi."

Đôi mắt to tròn đang nhìn anh.

"Nếu em đã không muốn vẻ vang đi theo tôi, vậy thì vĩnh viễn không cần danh phận mà sống cạnh tôi đi."

Khóe miệng Nặc Nặc đau, nhưng cô chán ghét nhìn dáng vẻ biến thái đáng giận này của anh.

Cô cố gắng cười: "Ồ cũng tốt, nếu không thì làm luôn đơn ly hôn đi."

Nặc Nặc thấy ánh mát của anh lạnh xuống, quả thật như muốn đóng băng 10 dặm.

Anh kéo cô từ trên giường dậy.

Nặc Nặc thật sự giận, giận quyển sách này, giận những nhân vật ở đây, cũng giận cả sự phát triển quỷ dị của cốt truyện.

Trên đời này, thứ khiến người ta sợ hãi chính là khi bạn chỉ còn cách thành công một bước cuối cùng, sau đó lại đột nhiên ngã vào vực sâu. Cho dù tính tình của cô nhã nhặn ôn hòa nhưng cũng hận không thể đánh chết đám người này.

Cốt truyện của bá tổng văn không khoa học, nhưng cô không ngờ rằng nó lại cẩu huyết tới nỗi kì cục như này.

Quả thật là có ác ý với cô.

Lại càng giống như đang ngăn cản, không cho cô về lại hiện thực.

Cừu Lệ không hề thương hương tiếc ngọc, nhưng Nặc Nặc đứng không vững. Cô bị anh kéo dậy, cả người đều mềm tới nỗi suýt nữa đã quỳ gối trước mặt anh.

Cô cắn răng ngửa đầu nhìn anh, tay anh vươn ra một nửa rồi khựng lại, cuối cùng biến thành lạnh lùng nhìn lại cô.

Nặc Nặc cảm thấy nam chính rốt cuộc sắp hoàn thành cốt truyện của anh rồi.

Đột nhiên cô cũng hiểu ra vì sao trong bá tổng văn luôn có tình tiết nam nữ chính cùng nhau tương ái tương sát, thật sự là...loại đàn ông như này khiến người ta nhịn không nổi mà muốn đánh chết.

Tự đại cuồng vọng, bá đạo tàn nhẫn, tự cao tự đại, những gì anh cho là phải thì nhất định là chân lý.

Nặc Nặc hiểu tình huống hôm qua là như thế nào, nếu không được uống thuốc giải thì có lẽ cô sẽ chết thật. Cô không quan trọng trinh tiết, kiên trì giữ gìn bấy lâu nay chỉ vì không muốn người đàn ông đã từng gây thương tổn cho cô chạm vào mình.

Nhưng tối hôm qua là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Nếu không thể quay về, mà anh còn dám chạm vào mình, cô sẽ băm anh thành trăm mảnh.

Chương 53: 🍓 : Hối hận

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Bác sĩ Phương đã kiểm tra xong những vết thương ngoài da, liên tục đi ra đi vào, lát sau bà cầm bệnh án nhíu mày muốn tiến vào phòng bệnh.

Bà nhìn bảng nhận dạng thành phần thuốc ở trước mặt, khóe mắt giật giật. Thuốc này về mặt y học là một loại thuốc chuyên biệt, thường được sử dụng với những trường hợp đặc thù, nhưng nói theo kiểu thông thường chính là một loại thuốc kích dục.

Bác sĩ Phương do dự một lúc, bà cũng là người từng trải, nhìn bộ dạng của Nặc Nặc như vậy, có vẻ như Cừu Lệ đã thái quá rồi. Nghĩ như vậy việc anh dùng thuốc trợ hứng cũng không phải là không thể nào, bác sĩ Phương ho khan một tiếng, đẩy cửa đi vào.

"Cừu tổng, đã có bệnh án của phu nhân, mời ngài xem."

Cừu Lệ tiếp nhận rồi hạ mắt xuống xem, anh cau mày một lúc.

"Thuốc này rất mạnh, sẽ ảnh hưởng đến cơ thể."

Cừu Lệ không biết suy nghĩ gì, vẻ mặt hoang mang trong chốc lát, sau đó là một tia hoảng loạn. Giọng anh hơi khàn: "Đã biết."

Bác sĩ Phương rời đi, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở : "Cô ấy bị sốt, cần truyền thêm nước, sau khi truyền xong bình này thì ngài hãy gọi người vào thay cái mới."

Sau khi bác sĩ Phương đóng cửa lại, Cừu Lệ đến bên giường nắm chặt tay Nặc Nặc.

Anh biết tình trạng của Nặc Nặc không ổn, nhưng khi ngửi thấy hương rượu trong phòng, anh vô thức nghĩ rằng đến cảnh tượng Bách Diệp và Nặc Nặc cùng nhau uống rượu. Hoặc là bọn họ đã làm việc gì đó không đứng đắn.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, dùng một chút phương thức khác có lẽ cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh sẽ không bao giờ sử dụng một loại thuốc mạnh như vậy.

Đêm qua là lần đầu tiên trong hơn 30 năm cuộc đời anh mất kiểm soát như vậy.

Anh nhìn thấy cô mặc váy cưới chủ động kề cận bên người đàn ông khác, nghĩ đến những lời của Tương Tân Nguyệt đêm đó, cô ta cho rằng sớm muộn gì Nặc Nặc cũng sẽ rời bỏ anh. Nặc Nặc đêm qua ý thức mông lung mà phớt lờ anh làm Cừu Lệ thực sự gần như phát điên.

Anh xoa xoa trán, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô mà lòng đau nhói.

Cừu Lệ nhẹ nhàng ra ngoài gọi điện thoại, ngay khi vừa ra khỏi phòng giọng anh lập tức trở nên lạnh lùng: "Bách Diệp đâu?"

Đầu bên kia, Tiết Tán vội vàng nói: "Bọn họ đang bị nhốt ở ngoại thành." Dù sao tùy tiện bắt giữ ai cũng là phạm pháp, nhà Bách Diệp cũng có chút thế lực, nhưng nếu không có lệnh của Cừu Lệ không ai dám thả người đi.

Cừu Lệ nói: "Đem Tưởng Tân Nguyệt nhốt ở đó luôn đi, giam cô ta riêng, vài ngày nữa tôi sẽ đến."

Tiết Tán có dự cảm không lành, nhưng anh ta vẫn kính cẩn đáp lại.

Cừu Lệ lại tiến vào phòng bệnh của cô, anh luôn ghi nhớ lời bác sĩ, thỉnh thoảng cho cô uống ít nước và làm ẩm môi cho cô. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô vẫn còn vài vết bầm xanh tím, anh nhẹ nhàng

lướt qua gò má mềm mại của cô, lần đầu tiên không biết phải dùng biểu tình gì đối mặt với cô.

Anh tự nhận mình trời sinh đã mang tính cách nổi loạn, ba mẹ anh cũng không quan tâm đến anh. Nếu ba mẹ không bị sát hại, có lẽ anh đã sống cả đời không lo cơm ăn, áo mặc như những cậu ấm khác.

Anh đặt bàn tay nhỏ xinh trắng nõn của cô lên môi, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay ấy.

Lần đầu tiên trong lòng anh cảm thấy tội lỗi, đau đớn và bất lực.

Anh biết rằng mình không bình thường, kể cả lần đầu tiên gặp Nặc Nặc. Anh và Trương Thanh Đạc đua xe trở về, tất cả mọi người đều hét lên vì phấn khích, nhịp tim vì hưng phấn mà đập nhanh chỉ có trái tim trong lồng ngực của anh là vẫn bình lặng từng nhịp đều đặn.

Anh hầu như không bao giờ cảm thấy có lỗi với bất cứ ai, không phải vì anh không bao giờ làm những điều xấu xa, mà bởi vì không có bất cứ điều gì trên đời khiến anh để tâm.

Hiện tại anh muốn bảo vệ cô nhưng chính anh cũng là người làm tổn thương cô.

Nếu cô biết mình phải chịu oan uổng như vậy, cô sẽ đau khổ biết bao.

Cừu Lệ chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như vậy, anh thừa nhận rằng anh sợ cô tỉnh dậy và khi đó trong đôi mắt cô sẽ ngập tràn sự hận thù với anh.

Anh thậm chí không thể chịu đựng được hận ý của cô.

Những suy nghĩ chán nản bủa vây, Cừu Lệ liền ra ngoài hút thuốc một lúc.

Anh đợi cho mùi thuốc tan hết rồi mới bước vào, nhưng thấy Nặc Nặc trên giường bệnh đã biến mất. Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, định tìm người

nhưng lại nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động nhỏ truyền đến.

Cừu Lệ đột nhiên không dám đi qua, anh sợ nghe thấy tiếng khóc cô khóc.

Chân anh cứng đờ, cuối cùng anh vẫn bước tới.

Ngoại trừ tiếng nước chảy tí tách, anh không nghe thấy tiếng gì khác. Cừu Lệ cau mày, trái tim như thắt lại, như thể bị người ta hung hăng bóp nhéo. Lẽ nào cô ở trong phòng tắm muốn tự sát ...

Ngay khi anh muốn đạp tung cánh cửa, Nặc Nặc mở cửa đi ra.

Đôi mắt cô trong veo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đọng vài giọt nước. Trượt xuống cái cằm trắng nõn, một vẻ đẹp có chút sa sút tinh thần.

Nhưng không hề có dấu vết của vệt nước mắt nào.

Cừu Lệ theo bản năng đưa tay ra nhưng Nặc Nặc phớt lờ bàn tay anh. Bước qua anh, khó khăn trở lại giường.

Cô vừa đi rửa mặt.

Ngay khi vừa tỉnh lại điều đầu tiên cô nghĩ đến là có thứ gì đó trong cơ thể của anh... dính lên mặt cô.

Cừu Lệ này thật biến thái.

Nặc Nặc biết đã có người giúp mình lau rửa, khi mơ màng với cơn sốt cô cảm giác được có người giúp việc giúp cô pha nước.

Nhưng cô cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy cô đã thức dậy đi rửa mặt trước.

Sau khi cô ngoan ngoãn nằm xuống giường, Cừu Lệ tiến đến ngồi bên cạnh giường.

Lần đầu tiên Nặc Nặc thấy bộ dạng bất lực, vô thố của anh. Anh phát điên đủ rồi, lý trí cuối cùng cũng trở lại. Nhưng trong hầu hết các tiểu thuyết đều là như vậy, nam chính tổng tài luôn phải mắc sai lầm nào đó, sau đó quay lại cầu xin sự tha thứ.

Sắc mặt anh khó coi như vậy, có vẻ anh đã đoán được điều gì đó.

Nặc Nặc không ngại đổ thêm dầu vào lửa: "Tôi ngất xỉu rồi tỉnh lại trong căn phòng đó, không biết ai đã hạ thuốc. Nhưng tôi nghĩ có lẽ là kẻ đã bảo anh đến "bắt gian".

Anh cụp mắt xuống, ánh mắt anh dừng lại trên người cô, bất giác trở nên dịu dàng hơn: "Tôi đã nhốt... Tương Tân Nguyệt lại."

Nặc Nặc cũng không quan tâm đến chuyện này, tóm lại không phải cô cùng Tương Tân Nguyệt tranh giành một người đàn ông. Cô cũng hiểu rằng nếu Cừu Lệ biết, Tương Tân Nguyệt tuyệt đối không thể trốn thoát.

Tháng mười mang đến những cơn gió mát lạnh, để hít thở không khí trong lành, trong phòng không bật điều hòa mà cửa sổ được mở một nửa.

Cô nhìn tấm rèm cửa bị gió thổi nhẹ nhàng tung bay, mang đến cảm giác mát mẻ của mùa thu sau cơn mưa.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, cuối cùng cũng nhớ ra có một chuyện mình đã quên, nhẹ nhàng nhìn về phía Cừu Lệ.

Thân thể cô cứng đờ trong chốc lát, Cừu Lệ nghe thấy cô khẽ lên tiếng: "Thuốc tránh thai."

Anh bỗng nhiên nhướng mắt lên, ánh mắt hiện lên một tia dữ tợn.

Giọng điệu âm trầm: "Nặc Nặc, em là vợ hợp pháp của tôi."

Cô lắc đầu, đôi mắt trong veo, nghiêm túc nói: "Anh cũng biết đó không phải sự thật, nếu thật sự tính thì chính anh là người cưỡng ép tôi đi lãnh chứng."

Tim anh hơi nhói lên.

Một lúc lâu sau, anh nói: "Được."

Lúc sau, có người mang thuốc tránh thai tới.

Sau khi Nặc Nặc uống thuốc xong, cô thực sự vẫn có chút bất an. Dù gì thì l`ần đ`ầu tiên cũng đã hơn 24 giờ, cô chưa từng trải qua chuyện này nên không biết thuốc có tác dụng không. Cô lặng lẽ nằm xuống, trong mắt không có nhi`ều tia oán hận. Cô chỉ nghĩ rằng tất cả bọn họ đối với cô chỉ là những nhân vật trong một cuốn sách. Một câu chuyện trên trang giấy mà thôi.

Cô nói: "Anh ra ngoài đi, hiện tại tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh."

Giọng điệu cô càng ôn hòa, trong lòng anh càng đau đớn.

Trong mắt anh tràn ngập đau khổ, nhưng anh không rời đi. Thay vào đó, anh nhẹ nhàng nói, "Tôi xin lỗi."

Cô nghiêng đ`ầu và mỉm cười. "Không sao cả."

Cừu Lệ thà rằng cô đánh anh, mắng anh. Nhưng cô càng yên lặng, bình thản bao nhiêu thì anh càng hoảng loạn và chán nản bấy nhiêu. Dường như trong mắt cô, anh không đáng để cô hận, huống chi là những cảm xúc khác.

Anh nắm lấy tay cô và đặt lên ngực mình: "Nặc Nặc ... đừng như vậy, em có thể mắng tôi, đánh tôi, em nhìn tôi đi."

Nặc Nặc thực sự không muốn cùng anh làm cái trò bạo lực như trong mấy bộ sách võ thuật.

Cô đã nói không sao anh còn muốn như thế nào.

Cô nhăn mặt lại, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng, ngọt ngào: "Ai muốn đánh anh chứ, tay tôi sẽ đau. Nếu anh muốn nghe sự thật, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Nặc Nặc không muốn nhìn thấy phản ứng của anh. Nhưng anh vẫn không rời đi, cô cũng không để ý đến nữa, nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ. Cơn sốt của cô vẫn chưa giảm, hơi thở cô nóng rực, cô đến thế giới này với hai lần sốt và cả hai lần đều mang đến những điều xui xẻo cho cô.

Thực ra Nặc Nặc muốn bí mật gọi điện cho Khương Anh, nhưng cô không thể sử dụng điện thoại di động của mình, cô sợ Cừu Lệ sẽ theo dõi. Cô cũng sợ rằng xung quanh có sự giám sát.

Vì vậy, mấy ngày này cô yên tâm nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh sớm trôi qua, cô được xuất viện mà không còn vấn đề gì nghiêm trọng.

Dì Trần mấy ngày nay ở biệt thự đứng ngồi không yên, đám cưới đang diễn ra tốt đẹp đột nhiên bị hủy bỏ, bà vẫn đang băn khoăn không biết Cừu Lệ và Nặc Nặc có gặp phải chuyện bất trắc gì không. Kết quả là nhìn thấy Nặc Nặc trở lại, cô mặc áo len có mũ, mọi người biết cô sợ lạnh nên thích ăn mặc ấm áp.

Dì Trần thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy những vết bầm tím chưa tan trên mặt và cổ Nặc Nặc, nét mặt của bà thoáng chốc thay đổi.

Trong đầu bà quay cuồng, lập tức nghĩ đến có điều gì đó không may đã xảy ra với Nặc Nặc.

Để mà nói đó thực ra là chuyện không may, nhưng nam chính lại là người gây ra chuyện đó.

Vì vậy Nặc Nặc không nói gì với bà, chỉ gật đầu chào rồi đi vào.

Hiện tại cô phải tìm cách liên lạc với Khương Anh, mấy ngày nay cô nghĩ về Lữ Tương rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không muốn nói gì. Trong lòng mỗi người đều có lựa chọn, cô trước khi ngất đi đã nghe được nguyên nhân, cho nên không cần hỏi Lữ Tương.

Chỉ là cô bé hồn nhiên và vui vẻ trong ký ức đã vĩnh viễn ra đi.

Ngày mai phải quay lại trường, vào bên đêm, Nặc Nặc trở lại căn phòng cũ của mình.

Cũng trên tầng hai, cạnh phòng Cừu Lệ.

Biệt thự được quét dọn thường xuyên, nên dù đã rất lâu cô không trở về nhưng căn phòng vẫn rất sạch sẽ.

Nặc Nặc vẫn còn lo lắng về vấn đề giám sát, vì vậy cô kiên nhẫn không gọi cho Khương Anh. Buổi tối cô tắm rửa rồi lên giường, chưa kịp ngủ thì đã thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa phòng.

Nặc Nặc ho khan - cổ họng cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Dù sao thì anh cũng vẫn mặt dày bước vào.

Giọng người đàn ông trầm thấp vang lên: "Nặc Nặc."

Nặc Nặc không muốn để ý tới anh, nhưng cô cũng không muốn trở mặt với anh vào lúc này, hy vọng trở về nhà đã ở ngay trong tầm tay. Một khi cô rời đi, anh sẽ chỉ là một nhân vật trên trang sách, một nhân vật hư cấu tức giận thì có liên quan gì đến cô.

Bởi vậy cô giương đôi mắt đen láy yên lặng nhìn anh.

Nặc Nặc biết rằng người đàn ông này có tình cảm với cô, mặc dù cô không biết tình cảm đó sâu đậm đến mức nào, nhưng hẳn là lúc này anh sẽ không động đến cô nữa.

Anh khẽ chạm vào má cô và nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Ngủ tiếp đi em?"

Cô lắc đầu.

Anh nuốt nước bọt như thể có điều gì khó nói. Ngay khi lời nói phát ra từ miệng anh, Nặc Nặc nghĩ anh thật không biết xấu hổ.

"Vậy thì tôi ngủ ở đây, được không?"

Câu hỏi thì có vẻ lịch sự, nhưng Nặc Nặc biết tính cách của Cừu Lệ. Đối với anh, không có sự khác biệt giữa việc cô từ chối và không từ chối.

Cô kéo chăn bông che kín người, giọng điệu r`âu rĩ: "Anh muốn ngủ trên sàn nhà ư?"

Trước sự ngạc nhiên của cô, Cừu Lệ không h`ê do dự: "Đúng vậy."

Sau đó Nặc Nặc nhìn thấy người h`âu mang chăn đệm đặt dưới đất, Cừu Lệ thực sự có ý định ngủ trên sàn nhà.

Cô biết rằng loại cố chấp này của anh hết thuốc chữa r`ồi, dứt khoát không quan tâm đến anh nữa.

2508 words

06/03/2022

Chương 54: 🍓 : Tự ngược

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Anh

Sel: bắt đầu từ chương này, chỉ cần có bạn vi phạm những gì mình nói trong cmt thì mình xin khoá truyện vĩnh viễn!

-

Nặc Nặc ngủ không ngon giấc, nhưng cuối cùng cô đã thiếp đi lúc nào không hay.

Người thật sự không ngủ được là Cừu Lệ, làn sương sớm trải khắp không gian, đêm lạnh như nước. Anh nhớ lại tới đêm mê loạn hôm đó, cô không tỉnh táo nhưng anh thì rất thanh tỉnh. Làn da của cô mềm mại, trắng hơn tuyết, lại điểm vài vết hồng ái muội. Khoái cảm sung sướng đến tận cốt tủy này khiến anh nuốt nước bọt.

Tuy rằng ý nghĩ như vậy thật xấu xa, bỉ ổi, nhưng nó lặp lại hết lần này tới lần khác làm anh không thể quên được.

Tiếng thở dốc của cô, đôi mắt đẫm lệ mơ màng như đang nài xin lòng nhân từ của cô khiến anh dù phải chịu đựng nỗi thống khổ cùng tội lỗi cũng không thể nào quên được vẻ kiều diễm ấy.

Đêm đó chắc chắn là đêm mà nhịp tim anh đập nhanh nhất trong cuộc đời.

Cừu Lệ cảm thấy có lỗi, nhưng anh không phải là người đề cao đạo đức hay mang cảm giác tội lỗi quá mãnh liệt, anh không có được trái tim của Nặc Nặc, nhưng anh không thể kiềm chế được sự điên cuồng cùng khao khát khi nghĩ về cơ thể người con gái mà anh luôn mơ ước.

Vẻ đẹp hoàn hảo ấy, sự gắn kết chặt chẽ đó khiến anh rơi vào mê luyến, trầm luân.

Anh nghĩ về cô, lắng nghe nhịp thở của cô, một cảm giác thật khó tả.

Vào cái đêm hiếm có ấy, anh phát hiện ra rằng anh thậm chí còn nhớ rõ mọi biểu cảm trên khuôn mặt cô. Và thậm chí mỗi khi nhớ tới anh đều cảm thấy thật phấn khích, sắc mặt anh không tốt lắm, Cừu Lệ biết rằng anh là một tên cầm thú, anh không phủ nhận sự thật này. Nhưng hiện tại thì sao, sau khi anh biết mình đã hiểu lầm Nặc Nặc.

Vào đêm nay, anh lại nằm ở đây, trong tâm trí tràn ngập những ký ức kiều diễm đêm đó, cái đêm anh đã khinh nhờn cô.

Rõ ràng là anh không thể bù đắp hoàn toàn cho cô, Nặc Nặc có vẻ như cũng không muốn tha thứ cho anh. Vậy mà anh còn ...

Anh chửi thầm một tiếng.

Anh đang ở độ tuổi có nhu cầu cao, cuối cùng thì cũng khai trai, vậy mà lần đầu tiên lại là sự cưỡng ép. Anh đã nghĩ về nó cả ngày lẫn đêm, quả thật anh không thể nào quên được cảm giác đó. Nhưng nếu bảo anh chạm vào Nặc Nặc lần nữa thì anh lại không dám.

Anh nhẹ nhàng ngồi dậy.

Nhiệt độ bên trong biệt thự rất ấm áp, Nặc Nặc sợ lạnh, vì vậy căn phòng ban đầu của cô cũng ấm áp. Anh nương theo ánh trăng nhìn cô, một bàn chân của cô lộ ra bên ngoài, trắng như ngọc, nhỏ nhắn tinh xảo. Hai tay nắm thành nắm đấm đặt bên má, có chút ngây ngô dễ thương.

Trái tim anh bỗng chốc trở nên mềm mại, anh thật sự biết ơn sự kiên cường của cô. Nếu ban ngày cô thực sự có ý định tự tử, anh thực sự không biết phải làm thế nào.

Cừu Lệ nghĩ kỹ lại, thật ra anh vẫn luôn có lỗi với cô, lúc Nặc Nặc mới đến anh không đối xử tốt với cô, sau này vì tính khí không tốt của anh, tìm đủ mọi cách ép buộc cô, trong lòng cô hẳn là phải chịu rất nhiều ủy khuất.

Cừu Lệ không dám nhìn vào bàn chân đó nữa, vì vậy anh kéo chăn bông che lại cho cô.

Anh không thể ngủ được, trong đầu liên tục suy nghĩ phải làm sao để lấy lòng cô. Anh chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ đối với một người phụ nữ đến mức này, nếu ngay cả khi Nặc Nặc yêu cầu anh quỳ xuống rồi cô sẽ tha thứ cho anh, có lẽ anh cũng sẽ không một chút do dự.

Thực sự là đối với cô, anh không còn một chút tôn nghiêm nào nữa.

Dưới ánh trăng mơ hồ, anh ngồi ngắm cô cả một đêm.

Ngày hôm sau, Nặc Nặc tỉnh dậy mà không hề biết rằng suy nghĩ của người bình thường luôn khác với suy nghĩ của những kẻ biến thái đến vậy, tốt hơn hết là cô vẫn không nên biết những suy nghĩ kì dị đó.

Cơn sốt của cô đã hạ, cơ thể không còn gì bất thường.

Vậy nên cô quyết định đến trường.

Cô ngoan ngoãn ăn sáng xong rồi chuẩn bị đi ra ngoài. Cừu Lệ nắm lấy tay cô: "Muốn ra nước ngoài chơi một thời gian không?"

Nặc Nặc rút tay về, cô nhìn anh cảnh cáo.

Cừu Lệ hiểu ý cô, cô không muốn anh chạm vào cô. Thật nực cười làm sao, cô thì chỉ mong tránh anh càng xa càng tốt còn anh vẫn mãi khát vọng. Tuy nhiên, anh biết cách dỗ dành cô, vì vậy cô không muốn anh chạm vào

thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Nhưng anh muốn có nhiều thời gian ở bên cô, vì vậy anh nói: "Anh đưa em đi."

Nặc Nặc đến trường, cũng không thèm nhìn anh, mở cửa xe rồi rời đi luôn.

Cừu Lệ đánh tay lái, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, lái xe ra ngoại ô.

Tương Tân Nguyệt và Bách Diệp bị tách ra giam giữ, nhưng cả hai đều ở trong tình trạng tương tự, chật vật, hấp hối sắp chết, trong thời gian Nặc Nặc bị bệnh, bọn họ chỉ được cho uống nước sống qua ngày.

"Mang bọn chúng đến đây." Cừu Lệ khoanh chân ngồi trên ghế sô pha ở lầu một, rất nhanh sau đó Bách Diệp và Tương Tân Nguyệt đã bị đưa xuống.

Bách Diệp đã từng nhìn thấy thủ đoạn đối phó với kẻ khác của Cừu Lệ, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó kẻ này sẽ trở thành mình.

Anh ta bị giam giữ vài ngày thật sự cảm thấy sợ hãi, anh ta không dám vùng vẫy dù bị ép quỳ xuống, chỉ có thể khàn giọng nói: "Tôi xin lỗi, nhưng tôi không biết làm thế nào cô ấy lại ở đó."

Anh ta làm sao có thời gian để tìm hiểu làm thế nào Nặc Nặc xuất hiện ở đó, vẻ đẹp kiều diễm, mùi hương quyến rũ, ngọt ngào như gần như xa của người con gái như chiếc móc câu câu lấy hồn phách anh ta.

Bách Diệp hiểu tính Cừu Lệ, anh ta không dám nói dối, nếu anh ta nói sự thật biết đâu Cừu Lệ có thể cho anh ta một con đường sống.

Nhưng Tưởng Tân Nguyệt thì không, cô ta bị nhốt đến mức suy sụp. Lúc này vừa nhìn thấy Cừu Lệ, nước mắt đã tuôn như mưa: "Cừu Lệ... không phải em, tại sao anh lại đối xử với em như thế này?"

Cừu Lệ đi một đôi giày da, nghe thấy mấy lời đó, anh cười khẩy một tiếng rồi một cước đá Tương Tân Nguyệt.

Nếu không phải mưu kế của người phụ nữ này quá hoàn hảo thì lúc đó anh đã không nổi điên như vậy.

Tương Tân Nguyệt cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như bị nghiền nát, cô ta kêu lên thảm thiết rồi nằm quỳ rạp trên mặt đất. Cuối cùng cô ta cũng biết tại sao Bách Diệp lại mang bộ dạng sợ hãi, khiếp đảm như vậy, Cừu Lệ đối với bọn họ đều không hề có một chút lòng nhân từ nào.

Thực ra, Cừu Lệ không cần phải nghe mấy câu vô nghĩa của bọn họ, mấy ngày nay anh đã sớm điều tra ra chân tướng sự việc.

Tương Tân Nguyệt không ngờ rằng người đàn ông này lại trực tiếp động thủ, mồ hôi lạnh của cô ta chảy ròng ròng, cô ta có chút tuyệt vọng. Cô ta biết Cừu Lệ từ khi còn nhỏ, nhưng tiếc là cô ta không hề biết đến ác danh của anh mấy năm gần đây.

Nhưng bây giờ khi đã tự mình nếm trải thì cô ta cũng chỉ biết rằng chắc chắn cô ta sẽ không có kết cục tốt. Cô ta không phải người phụ nữ như Trần Thiến, mất nửa cái mạng nhưng đối với Cừu Lệ lại chẳng là gì, cô ta cuộn người trên mặt đất rồi đột nhiên bật cười: "Anh trách tôi? Anh trách chúng tôi? Nhưng đến tột cùng là lỗi của ai anh không biết sao?"

Cô ta không phải kẻ ngốc, khi nhìn thấy Bách Diệp, cô đã đoán được Cừu Lệ đã chứng kiến được một màn kia. Cừu Lệ chắc chắn đã làm một việc gì đó không thể cứu vớt đối với bảo bối của mình, bằng không anh cũng sẽ không biến cô ta thành cái bộ dạng này.

Đôi mắt Cừu Lệ trở nên lạnh lùng.

Tương Tân Nguyệt cũng có chút khoái trá khi thấy anh không còn dáng vẻ cao ngạo nữa: "Là anh! Chính là anh, là anh không tin cô ta, khi nhìn thấy bọn họ lên giường, có phải anh muốn trực tiếp giết chết cô ta đúng không? Hahaha Cừu Lệ, đây là tình yêu của anh ư? Không chỉ chúng tôi sợ anh, cô ta cũng sợ anh, con người anh như vậy, cả đời này cùng đừng hòng được cô ta yêu. Anh xong rồi, anh xong thật rồi, hahaha, cô ta sẽ không bao giờ tha thứ cho anh." Tương Tân Nguyệt cả đời này kiêu ngạo, cả đời

này được coi như nữ thần, hiện tại dù có phải chết, cô ta cũng muốn trước khi chết khiến anh phải đau khổ.

Lời này vừa được nói ra, Tiết Tán cũng đoán được kết cục rồi, cả người run lên. Lặng lẽ nhìn Cừu Lệ, trong mắt người đàn ông bỗng chốc có gì đó như vỡ vụn, dường như cách một tầng ánh sáng càng trở nên lạnh lẽo. Cừu Lệ tùy tiện, lạnh lùng nói: "Ném Tương Tân Nguyệt đến địa bàn cũ của Vệ Vịnh, ba tháng sau để chồng trước người Mỹ của cô ta đến nhận người."

Tiết Tán run lên, ngay cả Bách Diệp cũng cố nén sự khó chịu trong lòng.

Xử lý như vậy thật tàn nhẫn, Vệ Vinh trước đây là thế lực như nào ... Còn không bằng cho kết liễu Tương Tân Nguyệt luôn. Liệu cô ta còn có thể sống sót sau ba tháng hay không, không ai đoán được.

Bách Diệp quỳ trên mặt đất, không kiềm chế được run lên.

Anh ta biết rằng trong hoàn cảnh như này, phẩm giá, tôn nghiêm chẳng là gì cả.

Cừu Lệ liếc nhìn anh ta.

Hơn mười năm nay anh ta ăn chơi trác táng, chơi bời với biết bao người anh không quan tâm nhưng Bách Diệp lại dám tơ tưởng đến người phụ nữ của anh. Cừu Lệ cười cười: "Chặt hai tay hắn đi, nói với nhà họ Bách, để hắn được dạy dỗ cho tốt."

Cả người Bách Diệp mềm nhũn ra, có người kéo xuống. Anh ta thậm chí không dám cầu xin thương xót hay tức giận, bởi vì anh ta còn nhìn thấy bộ dạng của Nặc Nặc lúc đó, chỉ cần anh ta nói thêm một từ nữa có lẽ đến cả đôi mắt cũng sẽ không còn nữa.

Anh ta biết rằng một phút ham muốn đã hủy hoại cuộc đời mình.

Những việc này Tiết Tán không cần phải làm, Cừu Lệ còn nuôi một nhóm người khác để giải quyết những chuyện bẩn thỉu này.

Tuy nhiên, cho đến khi rời khỏi vùng ngoại ô, Tiết Tán vẫn có thể nhìn thấy sự u ám trong mắt Cừu Lệ. Những lời nói của Tương Tân Nguyệt có lẽ đã đánh trúng chỗ sợ hãi nhất trong trái tim anh.

Đã giữa tháng 10, Cừu Lệ đến cửa công ty. Cuối cùng anh lại lái xe rời đi.

Một lúc sau, Tiết Tán nhìn thấy Cừu Lệ ôm một bó hoa hồng lớn, còn đặc biệt thay quần áo mới.

Trên người anh đã không còn sát khí nặng nề, đáng sợ như trước nữa, anh dự định vào Đại học X.

Tiết Tán nhìn ông chủ của mình, cảm thấy những gì Tương Tân Nguyệt nói là đúng. Cừu Lệ thực sự xong đời rồi.

Nặc Nặc có lẽ vô cùng chán ghét anh, nhưng anh lại cố tình không chịu buông tha cho người ta.

Lái xe của Cừu Lệ còn chưa tới. Tiết Tán muốn đi theo, nhưng Cừu Lệ lại lạnh mặt cự tuyệt.

Không khí trong khuôn viên trường đại học vẫn còn vô cùng náo nhiệt, Cừu Lệ đi được nửa đường thì thấy một sinh viên đại học đang đạp xe đến đón bạn gái. Anh gọi lại cho Tiết Tán và nhờ anh ta lấy một chiếc xe đạp.

Anh không biết theo đuổi một cô gái là như thế nào.

Nhưng từ tận đáy lòng anh mong muốn tới gần cô một chút. Ngay cả khi cô gái này ghét anh ta đến tận xương tủy.

Cho đến tận khi ký túc xá nữ bắt đầu náo động, Đinh Tư Mông ngăn bạn phòng bên lại hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

Nữ sinh kia rất cao hứng nói: "Có người muốn tỏ tình!"

Đinh Tư Mông có chút ngạc nhiên: "Có người tỏ tình là chuyện thường xuyên mà? "

Giọng điệu của nữ sinh kia phấn khích: "Không giống đâu. Người đàn ông đứng bên dưới rất đẹp trai, trông rất chững chạc. Anh ấy có khí chất siêu đàn ông và siêu lạnh lùng. Có lẽ không phải sinh viên trường chúng ta."

Đinh Tư Mông trợn mắt: "Có c`ần phải chấn động như vậy không?"

Nặc Nặc cũng nghe thấy những âm thanh bàn tán đó, nhưng cô không có hứng thú xem nào nhiệt.

Cô hiện đang rất vui, Khương Anh đã trả lời cô! Thẩm Túy đ`ồng ý gặp cô, nhưng người này tính cách khác biệt, nói rằng sẽ tự mình đến để gặp cô.

Khương Anh bảo Nặc Nặc đợi, mặc dù Thẩm Túy tính tình kỳ quái, nhưng không phải là người nói không giữ lời.

Khi Nặc Nặc nhìn thấy được hy vọng v`ênhà, cô vui mừng đến mức suýt khóc.

Rốt cuộc cô cũng có hy vọng tạm biệt thế giới quái quỷ này.

Bây giờ đã là chạng vạng, Đinh Tư Mông bu`ồn chán, định đi xem xem anh chàng đẹp trai mà mọi người đang nói đến như thế nào.

Kết quả, cô đi dép lê chậm rãi bước tới, trong nháy mắt trợn to hai mắt.

FUCK ... FUCK ... Không phải chứ!

Cô bật điện thoại di động lên, lại liếc nhìn người đàn ông nghiêm nghị, lạnh lùng dưới l`âu.

Một tay ôm bó hoa h`ồng, anh ng`ồi ở sảnh kí túc xá, hướng ánh mắt nhìn lên.

Trái tim của Đinh Tư Mông đập loạn xạ, sao có thể giống đến như vậy?

Không phải chứ, người này quá giống với Cừu thiếu! Đinh Tư Mông cảm thấy hơi chóng mặt. Cô trở về phòng ngủ của Nặc Nặc, chân đã mềm nhũn: "Thử véo mình xem có phải mình bị ngốc luôn rồi không? Sao mình lại có thể nhìn thấy Cừu thiếu nhỉ?"

Người đàn ông này không phải nên ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng sao?

Nhưng bộ quần áo mà Đinh Tư Mông nhìn thấy công nhận đều là những nhãn hiệu hàng đầu.

Nặc Nặc cũng choáng váng, trước đó cô đã dùng một chiếc điện thoại di động khác để gọi, còn chiếc điện thoại mà Cừu Lệ mua cô thường để ở chế độ im lặng. Lúc này, cô bấm vào liền thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Nặc Nặc lúc này chỉ muốn rời khỏi thế giới này, cô đã quá mệt mỏi với cuộc sống phải lấy lòng Cừu Lệ, vì thế cô không nói lời nào.

Cô biết chắc chắn rằng người dưới kia chính là Cừu Lệ.

Đinh Tư Mông không thể ngồi yên: "Nếu cậu không đi, mình sẽ đi xem lại lần nữa. Có vẻ như đó đúng là nam thần của mình. Anh ấy đang theo đuổi ai vậy nhỉ? Nếu là mình, mình sẽ đồng ý ngay."

Điện thoại của Nặc Nặc lại vang lên, cô không thậm chí không thèm nhìn mà tắt điện thoại luôn.

Không cần biết Cừu Lệ muốn làm gì, cô không hề muốn quan tâm đến điều đó.

Cô vẫn nhớ nỗi xấu hổ khi thức dậy vào cái đêm nhục nhã kia, nhìn thấy sự tôn sùng kỳ quái và biến thái của Cừu Lệ. Một người đàn ông mặt người dạ thú, cô nhìn nhiều thêm một chút liền thấy cay mắt.

Nếu không gặp anh, cô sẽ không phải nhớ đến những gì đã xảy ra tối hôm đó.

Khi cô đến trường, cô đã không có ý định quay trở lại.

Lợi dụng khi Cừu Lệ vẫn còn cảm thấy tội lỗi, cô không muốn gặp anh chút nào. Chờ cho đến khi anh hoàn toàn không biết xấu hổ rồi tính sau.

Không có buổi tự học muộn vào tối thứ 2. Nặc Nặc không muốn nhìn thấy anh, cho dù bên ngoài ký túc xá ồn ào thế nào đi nữa. Cô ăn hai quả cam rồi lên giường nghịch điện thoại.

Ngược lại, Đinh Tư Mông đang đợi ở ngoài quay lại, Đinh Tư Mộng phẫn nộ, bất bình nói: "Anh ấy theo đuổi ai vậy nhỉ? Sao lâu như vậy mà người kia không xuống lầu. Đau lòng quá đi, bên ngoài trời sắp mưa, mình nghe nói rằng đêm nay trời mưa rất to. Không phải anh ấy sẽ phải chờ đợi mãi sao."

Nặc Nặc ngậm một viên kẹo dẻo trong miệng, không nói một lời.

Đinh Tư Mông hào hứng cầm chiếc ô.

Cô cảm thấy phần lớn không thể là Cừu Lệ, tính cách đáng sợ của Cừu thiếu sao có thể để bản thân khổ sở như vậy trong ký túc xá nữ ở trường đại học.

Đinh Tư Mông cũng là một người rất rụt rè, khi cô ấy chạy xuống thì trời đang mưa nhẹ, có lẽ trời sắp mưa như trút nước.

Đinh Tư Mông ho nhẹ, nhìn anh không chớp mắt: "Cho anh ô này, trời sắp mưa rồi, anh đang đợi ai vậy? Có thể em biết cô ấy đấy, em sẽ nhắn lại giúp anh?"

Ánh mắt Cừu Lệ có chút lạnh lùng, anh khẽ liếc nhìn cô.

Cừu Lệ biết Đinh Tư Mông, những người mà Nặc Nặc tiếp xúc, tài liệu về mười tám đời tổ tiên của cô đều đặt trên bàn làm việc của anh.

Đinh Tư Mông cho rằng người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng này sẽ không thèm để ý đến cô nhưng ai ngờ được rằng anh lại lạnh nhạt nói: "Tống Nặc Nặc."

Đinh Tư Mông há hốc mồm.

Không phải chứ! Bạn cùng phòng của cô ư!

Ngay lập tức, cô nhìn vào khuôn mặt giống hệt Cừu thiếu, và lắp bắp hỏi câu: "Em, cho em hỏi, anh tên gì?"

Khi Đinh Tư Mông trở lại, cô không biết mình nên khóc hay đang nên cười. Cuối cùng thì cô đã được nhìn thấy Cừu Lệ. Nhưng tại sao Cừu Lệ lại theo đuổi Nặc Nặc chứ?

Mỗi cơn mưa mùa thu đều lạnh, trời mưa lúc này cũng mang đến cảm giác lạnh lẽo.

Trên bầu trời đã bắt đầu có sấm chớp.

Quần áo Đinh Tư Mông quần hơi ẩm, chạy vào phòng ngủ.

Ánh sáng của màn hình điện thoại di động chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé, trắng nõn của Nặc Nặc, cô đang xem một thứ gì đó giống như siêu hình, huyền học vậy.

Đinh Tư Mông lúc này vẫn còn đang bối rối: "Nặc Nặc, người ở dưới lầu đang tìm cậu. Anh ấy, anh ấy là Cừu Lệ."

Nặc Nặc cụp mắt xuống, vừa lúc bắt gặp đôi mắt trống rỗng của Đinh Tư Mông: "Mình biết rồi, cậu mau đi ngủ đi. "

"Cậu không đi gặp anh ấy sao? Đêm nay trời mưa to lắm. "

Nặc Nặc nghĩ thật thật kỳ lạ, chẳng lẽ nam chính thời nay lại thích tự ngược đãi bản thân đến vậy sao? Anh ta thích vậy thì tùy anh ta đi, cô không thích tự ngược. Thông thường nữ chính thường sẽ tha thứ cho nam chính dưới những cơn mưa, nhưng Nặc Nặc biết người đàn ông này rất

thâm trầm, vô cùng âm hiểm, cô phải rời khỏi thế giới này, cho dù anh ta có bị sét đánh chết, cô cũng sẽ không đi gặp anh ta.

3603 words

13/03/2022

Chương 55: 55: Lợi Hại

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Chanh

Nặc Nặc không biết Cừu Lệ trở lại, Tiểu Mao phát hiện đầu tiên, vốn dĩ nó đang nghịch tuyết rất vui vẻ nhưng đột nhiên ngửi thấy mùi hương quen thuộc, nó vừa ngửi được hơi thở của Cừu Lệ liền rên ư ử kẹp chặt đuôi ngồi xuống.

Hai chú chó còn lại nhận được tín hiệu ngầm thì cũng thành thật im lặng, an tĩnh như gà.

Nặc Nặc giơ cờ, ngước mắt nhìn thấy Cừu Lệ.

Vệ sĩ che ô cho anh, tuyết phủ trên đỉnh ô.

Cô nghĩ bộ dáng vui sướng ban nãy của mình bị anh nhìn thấy thì có chút xấu hổ.

Dù sao cô cũng chưa đến 19 tuổi.

Nếu ở trong hiện thực, thì phần lớn những thiếu nữ ở độ tuổi này đều thích chơi điện thoại.

Từ nhỏ Nặc Nặc đã không có nhiều thời gian để vui chơi, trong lúc các bạn nhỏ cùng tuổi nô đùa ầm ĩ với nhau thì cô đang ngồi lột đậu Hà Lan với mẹ.

Cô cũng biết nấu cơm từ rất sớm.

Cô không có điện thoại di động, sau này lên cấp ba phải sống xa nhà, ba cô mới thương cô mà mua cho một cái điện thoại, nhưng cô cũng chỉ dùng để gọi điện.

Đối với cô mà nói, mỗi phút mỗi giây cô đều cố gắng hết mình để ba mẹ sớm thoát khỏi cuộc sống khổ sở.

Nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, những lúc không có ai cô vẫn muốn được chơi thỏa thích.

Cừu Lệ đi tới, vẫy tay ra hiệu vệ sĩ không cần che dù theo nữa.

Cô giơ hồng kỳ, lúng tung lui về phía sau một bước.

Người nuôi chó thấy Cừu tổng đã về thì vội vàng cho mấy chú chó về chuồng.

"Sao không tiếp tục?"

Anh nhìn khiến cô xấu hổ được chưa?

Nặc Nặc nói: "Lạnh lắm, ngày mai lại luyện tiếp.

Cô Triệu nói tùy tiện đi một vòng là được."

Cô cao 1m68, Cừu Lệ m9, anh rũ mắt gạt đi bông tuyết đậu trên tóc cô: "Sao em chưa bao giờ cười với tôi?"

Khẩu trang che hết nửa gương mặt của cô, tuyết phủ đầy mặt đất.

Mùa đông ở thế giới này lạnh quá.

Cô chỉ lộ ra một đôi mắt ướt dầm dề nhìn anh.

Cừu Lệ nói: "Lần đầu tiên cũng là duy nhất em cười với tôi, chính là lúc em đập một chai rượu vang lên đầu ông đây."

"..."

Nặc Nặc không còn lời gì để nói.

Cô cảm thấy rất khó khăn khi phải cười với anh.

Ai có thể cười với một người âm hiểm lạnh nhạt lại vô tình như anh thì đúng là không tim không phổi.

Ngón tay Cừu Lệ chạm nhẹ vào hàng lông mi cong cong của cô: "Nặc Nặc, nếu lần sau em muốn xin tôi một việc gì đó, chỉ cần cười với tôi một cái là được rồi."

Cô chỉ cần cười một cái là tim anh đã mềm đến rối tinh rối mù.

Nặc Nặc ngẩn người, nam chính cũng tự tin thật, cứ như vậy mà chắc chắn rằng sẽ có ngày cô phải cầu xin anh.

Không đến mức đường cùng thì cô nhất định sẽ không xin xỏ anh, mà chỉ sợ đến lúc đó thì đừng nói cười, cô có khóc lóc thảm thiết thì anh cũng chẳng để cô viên mãn.

Lúc ăn cơm tối, Cừu Lệ hỏi cô khi nào mới thi xong.

"Tết năm nay tôi sẽ mang em về quê gặp ông nội."

Nặc Nặc thiếu chút nữa bị sặc chết.

Cô tròn mắt nhìn anh: "Ông nội?" Ngay sau đó cô mới kịp hiểu anh nói gì, mặt đỏ lên, đây đâu phải ông nội cô, là ông nội của anh mà.

Cừu Lệ cong môi, suýt nữa thì cười ra tiếng.

Thật ra cô rất thông minh, nhưng có lẽ do tính tình ôn hoà nên phản ứng so với người bình thường thì hơi chậm.

Bởi vậy những lúc cô ngốc ngốc đáng yêu như này quả thực như muốn mạng anh.

"Đúng vậy." Cừu Lệ giải thích cho cô nghe: "Ông lão cứng đầu, muốn sống một mình ở quê để canh giữ mộ của bà nội.

Tết năm nay chúng ta về thăm ông ấy."

Nặc Nặc nói không lên lời.

Cô không biết cốt truyện hoàn chỉnh, cũng vẫn luôn cho rằng nam chính đơn độc chỉ có một mình, lại không biết rằng anh vẫn còn một người thân cuối cùng.

Trước khi cô lên lầu ngủ, mẹ Trần có nói cho cô biết, ông cụ Cừu trước kia làm trong quân đội, là người giữ chức vị rất cao.

Ông còn là người rất ngay thẳng chính trực, không ưa nhất là loại người thích đi đường ngang ngõ tắt, tàn nhẫn độc ác không coi ai ra gì như Cừu Lệ.

Mỗi lần nhìn thấy Cừu Lệ thì ông cụ chỉ muốn dùng một gậy đập chết anh.

Cố tình Cừu Lệ lại ngoan cường, không ai có thể hại anh được.

Nặc Nặc nghe xong thì thấy có chút buồn cười.

Cừu Lệ đúng là khiến cho người ta chán ghét, ngay cả ông nội của anh cũng chẳng ưa anh.

Cô cười xong, nháy mắt lại cảm thấy sửng sốt.

Đúng, ông nội của Cừu Lệ, người thân cuối cùng của anh.

Nếu cô muốn rời khỏi anh thì đây chính là cơ hội duy nhất.

Cô vẫn luôn cảm thấy trên đời không có ai trị được anh, nếu muốn rời khỏi anh thì mua vui cho anh chính là lựa chọn cuối cùng.

Nhưng bây giờ xem ra cũng không phải, nếu ông Cừu cũng không thích tính cách này của anh, vậy nói không chừng ông ấy sẽ giúp cô.

Tốt xấu gì ông nội Cừu cũng là trưởng bối, chắc có lẽ anh sẽ không ngỗ nghịch tới nỗi đối đầu với ông nội mình.

Với cả cô cũng không yêu anh, nếu hai người cứ bị ép buộc với nhau thì sẽ chẳng có ai hạnh phúc cả.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu chờ mong đến Tết.

-

Ngày trường học tổ chức lễ tuyên thệ, ông trời cũng rất phối hợp nên thời tiết rất dễ chịu.

Nặc Nặc mặc đồng phục, tay giơ hồng kỳ, phía sau là các bạn học cầm cờ đi theo.

Những lớp 12 còn lại xếp hàng ở sân thể dục chuẩn bị hát quốc ca.

Nặc Nặc đi đúng tiết tấu, dẫn theo các bạn học hiên ngang đi vào.

Các học sinh khối 12 bắt đầu thảo luận.

"Ai dẫn đầu ấy nhỉ?"

"Là Tống Nặc Nặc đấy, cậu không biết à?"

"À có nghe qua, là người được Cừu thiếu đến họp phụ huynh cho sao? Nhìn cũng chẳng xinh lắm.0

"Hahaa cậu ghen tị đúng không? Tôi thấy rất xinh mà."

"Sao cậu ta lại được dẫn đầu nhỉ? Chắc là nhờ quan hệ cả..."

Thấy học sinh nói chuyện riêng, chủ nhiệm giáo dục không nhịn được cao giọng nói: "Tất cả im lặng, nếu không sẽ trừ điểm thi đua của cả lớp."

Lời vừa nói ra phần lớn có hiệu quả, nhưng vẫn không ngăn được một vài người có tính tò mò thích tọc mạch chuyện người khác.

Âm nhạc vang lên rất hào hùng, Nặc Nặc đi cũng rất nghiêm túc.

Giao hồng kỳ cho hiệu trưởng, sau đó nghi thức kéo cờ hát quốc ca bắt đầu.

Nặc Nặc nhìn hồng kỳ dần dần được kéo lên, mặt trời lại phá lệ tươi đẹp, đôi mắt cô ướt át, ở một khoảng không gian khác, một thế giới khác nhưng lại hát một bài quốc ca như nhau, có lẽ đây là hoàn cảnh duy nhất khiến cô cảm nhận được lòng trung thành của mình.

Tuyên thệ xong, trường học có mời học sinh cũ về trường diễn thuyết.

Học sinh cũ là một người phụ nữ trung niên ngồi xe lăn.

Bà ấy dựa vào hai bàn tay trắng mà gây dựng sự nghiệp, bây giờ cũng đã trở thành nhân vật rất lợi hại trên thương trường.

Khi đó tuyết đã rơi nặng trĩu cả cành cây.

Trên đỉnh đầu chính là cây cổ thụ 60 năm tuổi.

Thời điểm cành cây bị gãy, đám người đều hét lên.

Nặc Nặc không kịp nghĩ nhiều, vội chạy lên kéo xe lăn lùi lại.

"Bộp" một tiếng, cành cây rụng xuống sân khấu.

Các giáo viên cùng lãnh đạo trường vội vàng đứng lên, nếu bà Khương Anh mà xảy ra chuyện gì thì mọi trách nhiệm đều do nhà trường phụ trách, cho nên ai cũng rất lo lắng.

Khương Anh hoảng sợ, quay đầu nhìn Nặc Nặc cũng sợ chẳng kém mình, bà không nhịn được cười với cô.

Một cô gái nhỏ vừa xinh đẹp lại dũng cảm, tâm địa cũng thiện lương.

Nếu cô lên chậm một chút nữa thì có lẽ cả hai người sẽ cùng bị thương.

Đám người xung quanh hỗn loạn, Khương Anh đưa danh thiếp của mình cho Nặc Nặc: "Cảm ơn cô bé, cô tên là Khương Anh, cảm ơn cháu đã

cứu cô hôm nay, nếu sau này cháu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ nói với cô, cô sẽ cố gắng hết sức."

Nặc Nặc lắc đầu: "Không cần đâu ạ, cháu cảm ơn ý tốt của cô."

Đây chỉ là phản ứng theo bản năng của cô, vì cô cũng có mọt người mẹ bị tàn tật tay, nên cô biết bọn họ sống khó khăn thế nào.

"Cầm lấy đi."

Nặc Nặc thấy bà kiên trì thỉ chỉ có thể nhận lấy danh thiếp.

Tống Liên nhìn về phía sân khấu, Nhậm Tiểu Mân kinh ngạc hỏi: "Tống Liên, sao cậu lại khóc?"

Tống Liên giơ tay chạm vào mắt, mới cảm nhận được đầu ngón tay của mình ướt át.

Cô ta lắc đầu không nói lời nào.

Một chớp mắt kia cô ta đã nghĩ, cho dù Nặc Nặc đã cứu mình nhưng trong lòng vẫn còn ẩn ẩn cảm giác ghen ghét, cô ta không hiểu vì sao tất cả mọi người đều thích Nặc Nặc.

Dáng vẻ điên cuồng của Cừu Lệ hay Hàng Duệ khổ sở ảm đạm.

Rõ ràng Tống Nặc Nặc chỉ có gương mặt xinh đẹp.

Nhưng vừa rồi cô ta đã hiểu.

Nặc Nặc giống như bông hoa diên vĩ nở vào mùa đông, thuần trắng nhu nhược, rõ ràng yếu ớt mỏng manh nhưng lại dũng cảm quật cường.

Đêm đó Tống Nặc Nặc có thể không cứu cô ta, bởi vì nó chẳng có ích gì với cô cả.

Nhưng Nặc Nặc nghe thấy lời cầu cứu của Tống Liên, rõ ràng cả hai mới chỉ là những thiếu nữ 18 tuổi, ai cũng rất sợ nhưng Nặc Nặc không hề

lùi bước.

Hôm nay cô đã cứu Khương Anh.

Đó là phản ứng từ trong xương cốt.

Nặc Nặc luôn bảo vệ người khác, tuy tính cách cô mềm mại nhưng không mù quáng hẹp hòi.

Mà ngày đó ở sân bóng rổ, lúc Diêu Giai Giai đẩy Nặc Nặc ra ngoài, thật ra Tống Liên có thể cản lại, nhưng trong chớp mắt cô ta lại do dự, cứ thế trơ mắt nhìn mà không ngăn cản.

Trước kia Tống Liên luôn cảm thấy Nặc Nặc chính là người đã cướp hết mọi thứ vốn thuộc về cô ta, nhưng thật ra không phải, vì những thứ đó có cho thì cô ta cũng không cần nổi.

Tống Liên lau khô nước mắt, thấp giọng tự hỏi: "Có phải mình thua rồi không?"

-

Trường học tổ chức kì thi khảo sát cuối kì.

Lúc Nặc Nặc ngồi làm bài thi, nhìn sương mù ngoài cửa sổ, cô đột nhiên phát hiện mình đã xuyên vào thế giới này được hơn 4 tháng rồi.

Cô hà hơi làm cho mấy ngón tay sắp đông cứng được dễ chịu một chút.

Hơn 4 tháng, từ mùa thu đến mùa đông, cô vẫn còn ở lại chỗ này.

Cô còn có thể về nhà được nữa không?

Thi xong ba ngày đã có thành tích.

Lần này Nặc Nặc đứng hạng 15.

Cô dùng 1 học kì, trải qua các kì thi lớn nhỏ, rốt cuộc làm mọi người thay đổi ấn tượng về cô nàng đội sổ Tống Nặc Nặc.

Nhận thành tích xong, các học sinh bắt đầu kì nghỉ đông của mình.

Lúc chú Trương đón cô còn vui tươi hớn hở hỏi: "Kết quả thi của cô chủ có tốt không?"

"Cũng được ạ, tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều."

"Cô chủ thật lợi hại."

"Chú Trương không nghỉ về nhà ăn Tết ạ?"

"Có thưa cô, mấy ngày nữa tôi sẽ nghỉ,nhưng đám người Tiết Tán thì không, bọn họ muốn đi theo cô chủ và Cừu thiếu về thành phố G."

Nặc Nặc lúc này mới ý thức được thời gian trôi nhanh thật, rốt cuộc ngày mà cô chờ mong đã đến.

Trong ấn tượng của Nặc Nặc, về nông thôn phải đi đường núi nên đổi xe rất phiền phức.

Nhưng đến khi cô nhìn thấy chiếc trực thăng màu trắng ở trước mắt...!

Nặc Nặc: "..."

Bảo sao ông nội Cừu lại ghét Cừu Lệ, chuyến này của anh người nào mà không biết chắc sẽ nghĩ rằng anh sắp đi chinh chiến ở đâu đó.

2241 words

01/08/.

Chương 56: 56: Không Thể Trêu Vào

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Mei

Trước khi về thành phố G ăn tết, mẹ Trần là người xếp hành lí cho Nặc Nặc.

"Thành phố B còn không lạnh bằng thành phố G, cô chủ vốn đã sợ lạnh, đến đó thì phải chú ý một chút...Ông lão..." Nghĩ nghĩ gì đó, mẹ Trần vẫn là không nói hết, mà chỉ cặm cụi gấp quần áo, còn nhét cả một chú gấu bông vào vali.

Tựa như những gì có trong phòng này đều phải mang hết đi.

Nặc Nặc cười khổ.

Kết quả đến lúc nhìn thấy vệ sĩ mang theo rau quả tươi, còn có cả đầu bếp đi theo, lúc ấy Nặc Nặc mới hiểu tại sao ông nội Cừu lại ghét Cừu Lệ như vậy.

Người đàn ông này quả thật đáng đánh đòn.

Như thế này thì làm gì có cảm giác gia đình đoàn tụ, phỏng chừng ông nội Cừu mà thấy còn sốt ruột hơn.

Mẹ Trần không đi theo, bà ấy phải về nhà xum họp với gia đình.

Cừu Lệ thay quần áo ở nhà, Nặc Nặc lại tròn như cục bông, nhưng anh vẫn rất phong độ mà chỉ mặc hai cái áo mỏng.

Áo gió cùng áo sơmi, nhìn qua cực kì anh đĩnh (anh tuấn đĩnh đạc).

"Ba em đến đây chúc Tết, có muốn gặp không?" Khi anh nói mấy câu này thì mang theo ý chê cười, nhưng cũng không được gọi là vui vẻ.

Nếu người nhà họ Tống không tới, anh cũng sẽ tỏ vẻ coi trọng cùng tôn trọng Nặc Nặc, xử lí xong việc ở công ti rồi mang cô về nhà một chuyến.

Mặc kệ nhà họ Tống có nghèo túng thế nào, tốt xấu gì cũng là bề trên.

Chính là ba Tống tự mò đến cửa, chỉ nghĩ lấy lòng anh mà không nghĩ đến địa vị sau này của Nặc Nặc.

Nặc Nặc cũng nghĩ đến chuyện này, cô thở dài trong lòng.

Nếu nguyên thân ở đây, phỏng chừng sẽ rất tức giận.

Nặc Nặc gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, nhà ba người họ Tống liền xuất hiện.

Tống Liên cầm lễ vật, có vẻ cô ta cũng cảm thấy xấu hổ nên ngay cả liếc mắt nhìn Cừu Lệ một cái cũng chẳng dám.

Cừu Lệ cũng không cho người ra tiếp, anh ngồi trên sofa: "Ông Tống cứ từ từ nói chuyện với Nặc Nặc."

Nụ cười trên mặt Tống Chiêm cứng ngắc, sau đó mới nói: "Vâng vâng, tôi đến thăm Nặc Nặc."

Nặc Nặc cảm thấy Tống Chiêm thảm hại thật, tới lấy lòng vài lần mà chính chủ cũng chẳng quan tâm.

Tính tình Cừu Lệ vốn đã kiêu căng, ông càng hạ thấp mình anh lại càng xem thường.

Cừu Lệ không nói để bọn họ ngồi xuống, ba người là khách mà ngay cả ngồi cũng không dám ngồi.

Triệu Tiệp cũng không còn dáng vẻ hung dữ như mọi ngày, cười cười nói: "Tiểu Liên nhà tôi có vài lời muốn nói với Nặc Nặc, cậu có thể để hai đứa đến phòng khác nói chuyện được không ạ?"

Hai người các cô đi rồi, Tống Chiêm mới có cơ hội nói chuyện của công ty với Cừu Lệ.

Nặc Nặc cũng không muốn bầu không khí căng thẳng thêm, cô nghĩ nghĩ, Cừu Lệ không thích người lạ lên lầu hai, vì thế nói: "Đến phòng đàn đi."

Cô cũng muốn biết mẹ của nữ chính muốn nói gì với mình.

Triệu Tiệp nhìn Cừu Lệ, anh cong cong môi: "Nếu Nặc Nặc đồng ý thì đi đi."

Ba người đi đến phòng đàn, căn phòng này rất rộng, trải thảm mềm mại, bên trong có đầy đủ mọi nhạc cụ mà những thiếu nữ thích.

Mặc dù cô không biết chơi đàn.

Nhưng Tống Liên vừa vào, trong mắt liền toát ra vẻ cực kì hâm mộ.

Tuy bên ngoài nhà họ Tống có vẻ khá giả, nhưng thật ra Tống Chiêm đã bị khủng hoảng sau khi gần phá sản, không còn hào phóng như trước.

Triệu Tiệp không giữ được nụ cười giả dối nữa, rốt cuộc bà ta cũng rất ghét Nặc Nặc, vừa nhìn cô là bà ta lại nhớ ngay tới người phụ nữ phá hư gia đình mình.

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, mày là người họ Tống, bây giờ đi theo Cừu tổng, ít nhiều gì cũng phải tính toán cho người nhà được lợi chứ? Nếu Cừu tổng nguyện ý giúp Tống gia lấy lại cổ phần thì cũng chỉ là một câu nói trong lúc vui vẻ thôi.

Mày đừng để nhà tao phí tiền nuôi mày."

Nặc Nặc ngẩn người, ngay sau đó vẻ dịu dàng trên mặt cũng biến mất tăm.

"Dì Triệu, dì ghét tôi, tôi có thể hiểu, nhưng chuyện ngoại tình là chuyện của hai người họ.

Dì không dám trút giận lên ba tôi mà lại quay sang giận chó đánh mèo với mẹ tôi.

Bọn họ đều không đúng, nhưng tôi không có quyền lựa chọn có được xuất hiện trên thế giới này hay không.

Tôi mới 18 tuổi, cùng tuổi với con gái của dì, ở bên cạnh Cừu Lệ cực kì không ổn." Nặc Nặc thậm chí chẳng biết cảm xúc lúc này là của cô hay là của nguyên thân, nhưng cô thật sự có chút tức giận.

"Tôi chưa kết hôn với Cừu Lệ, nói trắng ra chỉ là món quà mà mấy người tặng anh ta.

Anh ta vui vẻ thì không sao, thậm chí giết tôi thì cũng chỉ cần bồi thường chút tiền cho mấy người, mà mấy người ngoài chuyện cười cười cho qua thì còn làm được gì? Các người tốn tiền nuôi tôi? Không phải, công ty nhà họ Tống chết đi sống lại kiểu gì, hẳn là các người rõ nhất.

Ngày mà tôi chuyển tới đây sống với Cừu Lệ, ân tình của mấy người tôi cũng trả hết rồi."

Từ trước tới nay Triệu Tiệp vẫn biết Tống Nặc Nặc phản nghịch, nhưng không nghĩ bây giờ cô lại nhanh mồm dẻo miệng thế này.

Triệu Tiệp tức run người: "Mẹ mày chính là tiện nhân thích quyến rũ chồng người khác.

Mày không muốn, mày dựa vào cái gì mà không muốn? Đừng cho là tao không biết Cừu Lệ thích mày nhiều thế nào.

Mày học được nhiều thứ từ mẹ mày như thế mà còn sợ không câu được đàn ông? À, Tiểu Liên đã sớm nói với tao, nếu mày có tâm, chịu khó dỗ ngọt cậu ta vài câu thì Tống gia đã sớm một bước bay lên mây.

Mày đúng là con ranh không có lương tâm..."

Nặc Nặc cũng giận đến nỗi không chịu được.

Cô nhìn Tống Liên, cô ta lại cúi đầu không dám đối diện.

Loại người cực phẩm như Triệu Tiệp đúng là chỉ có trong sách.

Cô ta không phải rất sợ Cừu Lệ sao? Sợ mà vẫn còn dám đến tác oai tác quái trên đầu Nặc Nặc?

Nặc Nặc không muốn nghe mấy lời sỉ nhục người khác từ miệng bà ta nữa, cô đứng dậy chạy ra mở cửa.

.

truyện kiếm hiệp hay

Phòng đàn tuy cách phòng khách khá xa, lại đóng cửa nên Triệu Tiệp mới không kiêng nể, nhưng tốt xấu gì vẫn cùng một tầng lầu.

Nặc Nặc đứng ở cửa: "Cừu Lệ."

Triệu Lệ sợ hãi, hạ giọng quát: "Tống Nặc Nặc, mày bị điên à?"

Nặc Nặc thật sự rất muốn cười, sợ còn dám tới khiêu khích? Có lẽ Triệu Tiệp chắc chắn rằng nguyên thân sẽ không cáo trạng, chỉ biết dậm chân, bởi vì tính cách nguyên thân cao ngạo nên không bao giờ muốn ai biết chuyện của mình.

Nhưng Nặc Nặc không phải nguyên thân.

Nặc Nặc chỉ gọi một câu, Cừu Lệ đã nhanh chóng đi tới.

Vốn dĩ cô chỉ muốn doạ Triệu Tiệp, cũng không gọi lớn lắm, cũng không nghĩ rằng thính lực của anh tốt như vậy.

Anh cau mày, ánh mắt lạnh nhạt quét qua người Triệu Tiệp với Tống Liên.

Mẹ con họ vốn đã sợ anh, bị ánh mắt anh quét qua thì cả người run bần bật.

Cừu Lệ vuốt tóc cô: "Sao thế? Bọn họ ức hiếp em?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Không phải, chỉ là tôi cảm thấy không còn nhiều thời gian, mẹ Trần cũng sắp về nhà rồi, nên ra tạm biệt bà ấy."

Anh cười nói: "Được."

"Tiễn khách." Người hầu nhận lệnh, lạnh mặt "mời" cả nhà họ Tống ra ngoài.

Triệu Tiệp sợ tới mức không nhẹ, đầu cũng chẳng dám ngoảnh lại.

Nặc Nặc cũng không nhìn bà ta nữa, có lẽ từ này về sau cô sẽ không phải nghe mấy lời sỉ nhục từ miệng Triệu Tiệp nữa.

Cô có chút ảo não, vừa nãy cô nhất thời xúc động, bây giờ nghĩ lại mới thấy có chút kì quái.

Hình như cô cũng dần trở nên xấu xa rồi.

Cáo mượn oai hùm, cũng coi như gián tiếp lợi dụng Cừu Lệ.

Cô rất ít khi làm chuyện xấu, như vậy lại khiến lòng cô thấp thỏm không yên, vừa nhớ tới là đỏ mặt.

Cừu Lệ nhìn ra dáng vẻ bực bội của cô.

Anh bất động thanh sắc mà cong môi, đã gần nửa năm, nếu bảo cô không có chút ỷ lại vào anh thì rất khó.

Anh hiểu rõ tính cách của Triệu Tiệp, còn hiểu rõ hơn Nặc Nặc.

Cũng đoán được bà ta nói chuyện không xuôi tai.

Nhưng cô làm tốt lắm, cô không có nhường nhịn.

Cô rất thông minh.

Anh không ngại để cô lợi dụng, không chiếm được tình yêu của cô thì cũng phải dựa vào cái gì đó để giữ cô lại.

Trước khi Nặc Nặc lên máy bay, cô âm thầm nói với chính mình rằng lần sau không được như vậy nữa.

Ngã một lần khôn hơn một chút, xúc động là ma quỷ.

Bằng không chẳng sợ Cừu Lệ không biết thì trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Mẹ Trần nhìn hai người lên máy bay tư nhân rồi mới rời biệt thự.

Lúc Nặc Nặc vào đại học đã từng ngồi máy bay, nhưng đây là lần đầu cô được ngồi trực thăng tư nhân.

Rất nhanh máy bay đã rời khỏi mặt đất.

Hôm nay bọn họ đi không sớm lắm, bay từ thành phố B đến nông thôn ở thành phố G cũng mất hơn 3 tiếng.

Nặc Nặc quàng một chiếc khăn màu trắng, xuyên qua cửa kính nhìn ra bên ngoài.

Có thể thấy tầng mây nhợt nhạt, lúc bay thấp còn có thể thấy những toà nhà cao chọc trời.

Thế giới này rất chân thật.

Chỉ có cô vẫn luôn không chịu thừa nhận nó tồn tại.

6 giờ chiều, máy bay đáp xuống mặt đất.

Nặc Nặc kinh ngạc: "Sân bay?"

Động tĩnh bọn họ tạo ra rất lớn, người dân ở cách đây không xa sôi nổi nhìn ra.

"Kìa, người họ Cừu lại đến đấy."

"Bé ơi, đến xem máy bay này."

"Đây chính là Cừu tổng, chính là người xây trường tiểu học cho thôn chúng ta đấy."

Thôn Lý không tính là nghèo, nhưng sơ với thành thị phồn hoa thì vẫn khác biệt rất lớn.

Người nào cũng có nhà lầu cho riêng mình, nhưng họ chưa thấy ai nhiều tiền thừa của như Cừu Lệ.

Người trong thôn đều biết Cừu Lệ giàu có đến cỡ nào.

Nhưng rất ít người biết rằng Cừu Lệ lại ghét nơi nghèo nàn này, vì thế năm nào cũng tài trợ không ít tiền.

Phần lớn bộ phận trong thôn đều bị anh động qua một lần, duy chỉ có nhà cũ mà ông nội Cừu đang ở.

Thôn Lý là quê của bà nội Cừu Lệ, hồi còn trẻ ông Cừu ở trong quân đội nên ít khi có thời gian bên bà, sau khi bà chết, ông luôn canh giữ ở nơi này.

Cũng không để Cừu Lệ động tới ngôi nhà cũ của người vợ kết tóc với mình.

Lúc ấy Cừu Lệ phái người xây sân bay, lúc đó ông Cừu đã cầm lấy gậy quyết đánh gãy chân thằng cháu trời đánh này.

Cừu Lệ lười biếng nắm lấy gậy gỗ: "Ông nội chú ý eo đi.

Tốt xấu gì ông cũng có xuất thân hiển hách, cái sân này nát quá rồi, chẳng lẽ ông còn muốn nuôi gà nuôi vịt? Liền tính hoài niệm cũng không cần diễn thật như vậy."

Ông nội Cừu thiếu chút nữa bị anh chọc giận đến nỗi ngất xỉu, ngày hôm sau giận dỗi, thật sự mua về hai mươi chú vịt con.

Sắc mặt Cừu Lệ lạnh tanh.

Vệ sĩ cung kính khom lưng, sau đó bắt hết vịt lại.

Ông nội Cừu ôm ngực đứng ở cửa: "Cút cút cút, lần sau đừng có mà về nữa."

Thằng cháu trời đánh này, chính là chưa từng yêu ai nên mới cảm thấy mọi thứ ông làm là làm màu.

Nhưng sau khi thật sự mất đi người mình yêu, một sợi tóc của người ấy cũng có thể làm mình rơi lệ.

Cũng không biết sau này ai xui xẻo phải lấy thằng ranh này.

Ở nông thôn ăn cơm chiều rất sớm, lúc Nặc Nặc xuống máy bay, có rất nhiều người đã ăn xong chạy ra xem.

Rốt cuộc là ở đâu cũng có người thích xem náo nhiệt.

Huống chi Cừu Lệ lại có gia thế đáng mơ ước như này.

Năm đầu tiên Cừu Lệ tới đây, anh đã bảo người ta xây một tiểu khu cạnh nhà cũ của bà nội để vệ sĩ cùng đầu bếp đi theo ở đó.

Ông nội Cừu không quen nhìn mấy thứ trướng mắt đó, chờ anh đi ông lại kêu người phá đi.

Năm thứ hai, Cừu Lệ lại cho người xây lại.

Nếu muốn so tiền, thì số tiền mà ông nội anh tiết kiệm được còn chẳng lọt vào mắt anh.

Tới tới lui lui vài lần, ông nội Cừu mắt không thấy tâm không phiền.

Ông mà còn chấp anh nữa thì sẽ bị anh lăn lộn thành ông già nghèo khổ mất.

Nặc Nặc xuống máy bay, mới cảm thấy những lời mẹ Trần nói quả nhiên không sao.

Bên trong máy bay rất ấm áp, nhưng bên ngoài lại rất lạnh, có lẽ chỉ 4-5 độ.

Bây giờ còn chưa đến tết đâu đấy.

Hai má cô hồng hồng mềm mềm, bởi vì lạnh nên hai mắt cũng ướt dầm dề.

Cừu Lệ cười khẽ một tiếng, nhịn không được xoa xoa má cô.

Mềm mại ấm áp, khiến anh hận không thể nâng trong lòng bàn tay mà nuông chiều.

Nặc Nặc không được tự nhiên quay đầu sang hướng khác, đi theo anh về phía nhà cũ.

Anh thích dáng vẻ này của cô.

Bởi vì về thăm ông nội nên anh không cho Nặc Nặc trang điểm.

Những năm trước anh đều về một mình, lần này anh lại mang theo một cô gái nhỏ xinh đẹp tuyệt trần.

Thôn dân sôi nổi bàn tán: "Ai đi cùng thế nhỉ?"

"Bạn gái Cừu tổng à? Đẹp thật đấy."

"Cô gái này may mắn thật."

"Cô gái may mắn" Nặc Nặc:...!

Cừu Lệ nhịn không được cười.

Nặc Nặc cảm thấy, có lẽ Cừu Lệ là người được chào đón nhất ở thôn Lý.

Dù sao cũng là người chơi hệ nhân dân tệ, dùng tiền của người ta nên không thể trêu vào.

2646 words

15/08/2021.

Chương 57: 57: Cứu Cháu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ediy: Elee

Cừu Lệ đến đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên ông nội Cừu cũng biết.

Lúc biết anh tới đây, thiếu chút nữa ông cụ đã nhảy dựng lên.

Năm ngoái thằng ranh đó không tới làm ông còn cho rằng nó chơi chán nơi này rồi, ai ngờ năm nay lại tới nữa.

Ông Cừu vội vã cất mấy đồ cổ từ thời bà Cừu còn sống đi, sau đó lại chạy đi khoá cửa.

Dù sao trong thôn cũng không phải không có chỗ ở, ông vừa nhìn thấy Cừu Lệ là phiền lòng.

Năm trước anh còn muốn tìm bảo mẫu cho ông, nhưng ngôi nhà này là của bà Cừu, ông không cho phép bất cứ ai tới đây để thay đổi nó.

Với lại ông cũng đâu bị liệt tay liệt chân, tìm bảo mẫu làm cái gì không biết.

Nhưng của còn chưa kịp khoá thì đã bị vệ sĩ của anh mở toang ra.

Ông nội Cừu vừa muốn thổi râu trừng mắt thì bỗng thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh anh.

Cô gái mặc áo lông vũ màu trắng, hàng lông mi cong vút, gương mặt nhỏ xinh xắn tinh xảo rất dễ mến.

Một tay của cô bé bị thằng ranh kia nắm lấy.

Cô gái nhỏ có chút khẩn trương, cô thấy ông cụ nhìn mình thì mặt đỏ bừng lên, mềm mại nói: "Cháu chào ông nội Cừu."

Ông nội Cừu ngẩn người, theo bản năng nở một nụ cười như mỗi khi nhìn thấy trẻ con trong thôn.

"Chào cháu, chào cháu."

Ngay sau đó ông cụ liền bừng tỉnh, đây chẳng lẽ là bạn gái của thằng cháu nội ông? Với tính cách cao ngạo không coi ai ra gì như nó mà cũng có thể tìm được bạn gái, mà hơn nữa lại là một cô gái ngoan ngoãn xinh đẹp thế này, không phải là thằng cháu ông đã cưỡng ép con gái nhà người ta đấy chứ?

Ông nội Cừu trừng mắt nhìn Cừu Lệ: "Đây là con gái nhà ai, hình như chưa thành niên đúng không? Thằng ranh này, hôm nay tao phải đánh chết mày."

Vốn dĩ Cừu Lệ đã để ý đến chuyện tuổi tác, nay ông cụ còn cố tình chọc vào miệng vết thương của anh.

Anh cười lạnh: "Không phải bà cũng ít hơn ông 8 tuổi sao? Thượng bất chính hạ tắc loạn*, cháu cũng chỉ là noi theo tấm gương của ông thôi."

* Từ điển Thành ngữ và Tục ngữ Việt Nam của Vũ Dung, Vũ Thúy Anh, Vũ Quang Hào (Nxb Văn Hóa, Hà Nội, 1995) đã giải nghĩa "Thượng bất chính, hạ tắc loạn" như sau: "Thượng: trên, hạ: dưới, bất chính: không ngay thẳng, tắc: thì, loạn: lộn xộn - Người trên mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được".

Ông nội Cừu tức đến nghiến răng.

Vốn dĩ Nặc Nặc còn cho rằng dù ông cụ có ghét anh cỡ nào thì cũng sẽ khách khí một chút, vì có thế nào đi nữa anh cũng là cháu nội của ông.

Tuy ngoài miệng tỏ ra chán ghét nhưng vẫn rất gần gũi, nếu không Cừu Lệ cũng chẳng nguyện ý đi một quãng đường dài để về thăm ông cụ.

Ai ngờ hai người vừa nhìn thấy nhau là như sắp có chiến tranh đến nơi.

Ông nội Cừu đã dữ, Cừu Lệ còn dữ hơn.

Cô sợ hãi lui về phía sau, hai người này sẽ không đánh nhau thật đấy chứ?

Cô chưa từng chứng kiến bầu không khí căng thẳng như sắp đánh nhau giữa hai ông cháu lâu ngày mới gặp lại như này.

Cừu Lệ cảm nhận được sự sợ hãi của cô nên hơi dừng một chút, thôi bỏ đi, hơi đâu mà so đo với ông cụ.

Anh dùng ánh mắt sâu kín nhìn ông cụ: "Ông nội, Nặc Nặc là cháu dâu tương lai, có cô ấy ở đây cháu không muốn cãi nhau với ông." Sau đó khoé môi anh cong lên: "Cô ấy tên Tống Nặc Nặc, là cháu gái của Tần Kỳ."

Trong ánh mắt của ông nội Cừu ánh lên vài phần không thể tin nổi.

Tống Kỳ chính là bạn tốt của bố ông nội Cừu, tổ tông công huân, sinh tử giao tình, nếu không có Tống Kỳ thì bố ông nội Cừu cũng khó mà sống được.

Nhớ đến đây, ánh mắt của ông nội Cừu khi nhìn Nặc Nặc lại càng nhu hoà hơn: "Nặc Nặc lại đây để ông xem nào."

"Tốt lắm tốt lắm, là một cô bé ngoan." Nhưng ông lại thở dài, ngoan ngoãn xinh đẹp như này mà lại rơi vào tay thằng ranh kia.

Nặc Nặc nở một nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt cũng dịu dàng.

Vốn dĩ ông nội Cừu không muốn để Cừu Lệ vào nhà, nhưng ngặt nỗi lần này còn có Nặc Nặc đi theo.

Ông cụ cười ha hả bảo Nặc Nặc mau vào trong, người già thường thích lải nhải chuyện cũ, ông kể rất nhiều chuyện về ông cố của nguyên thân, cô cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cừu Lệ đi đến giữ lấy tay cô.

Động tác của anh hơi đột ngột, Nặc Nặc ngoái đầu lại nhìn anh.

Cừu Lệ cười nhẹ một tiếng: "Em còn chưa ăn cơm chiều đâu, ăn trước đi đã."

Ông nội Cừu cũng không so đo với anh: "Đúng rồi đấy, ông cũng quên mất, chắc Nặc Nặc đói bụng rồi hả?"

"Dạ không ạ, cháu không đói."

Không lâu sau đầu bếp đã bưng đồ ăn lên.

Thành phố G lạnh, cũng may tiểu khu cách nhà cũ không xa, đồ ăn mang tới vẫn còn nóng hầm hập, trong nhà còn được lắp điều hoà, trừ bỏ những đồ vật mà bà nội Cừu để lại mà ông cụ không cho ai chạm vào, thì bên trong rất đầy đủ tiện nghi.

Ông cụ đã ăn cơm chiều, chỉ là người của thế kỉ trước như ông rất chú ý lễ nghe nên cũng ngồi xuống ăn cùng Cừu Lệ và Nặc Nặc.

"Năm nay Nặc Nặc bao nhiêu tuổi rồi?"

Tay đang cầm đũa của Cừu Lệ nắm chặt lại, ánh mắt hơi lạnh.

"18 ạ."

Ông cụ hung hăng lườm Cừu Lệ một cái, sau đó lại hỏi cô.

"Cháu vẫn còn đi học hả?"

"Dạ vâng, năm nay cháu học lớp 12 ạ."

"Ừ đây là thời kì quan trọng, cháu phải cố gắng học để vào một trường đại học thật tốt nhé."

Nặc Nặc nghe vậy thì trịnh trọng đáp: "Vâng, cháu biết rồi ạ."

Ông cụ rất thích Nặc Nặc.

Chính là mẫu cháu gái trong mơ của ông cụ lại sinh ra trong gia đình khác, hơn nữa còn rơi vào tay tên kiệt ngạo khó thuần như thằng cháu ông.

Cừu Lệ lạnh nhạt nói: "Ăn không nói."

Nặc Nặc rũ mắt nhìn chén cơm, lông mi buông xuống như cánh bướm, im lặng không nói gì.

Rốt cuộc Cừu Lệ cũng không nỡ hung dữ với cô, chẳng qua anh để ý đến việc ông nội Cừu cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề tuổi tác.

Anh muốn cô trở thành người phụ nữ của mình chứ không có ý định nhận con gái nuôi.

Anh lại dịu giọng nói: "Không nói em, ăn cơm đi, hửm?"

Ông nội Cừu tức muốn bể phổi, nếu không nói Nặc Nặc thì chính là chê ông già này lắm mồm hả?

"Thằng bất hiếu...bất hiếu."

Cừu Lệ cũng mặc kệ ông.

Ăn cơm xong, người hầu lại đến thu dọn chén đũa.

Sau đó lại có người tới đổi chăn, sửa sang lại giường đệm.

Ông cụ đang vui vẻ nói chuyện với Nặc Nặc, vừa ngẩng đầu nhìn một cái đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Mỗi năm thằng ranh kia đến đều ngủ lại ở nhà cũ, tuy ông cụ không ưa nhưng mỗi lần Cừu Lệ gióng trống khua chiêng trải thêm chăn ông cụ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng lần này người hầu mang đến chỉ có một bộ chăn ga.

Ông cụ nghĩ một lát, sau đó đứng dậy đi tìm gậy của mình.

Nặc Nặc nhanh chóng chạy theo, lúc này Cừu Lệ vẫn còn đang xem văn kiện.

Ông nội Cừu vừa giơ gậy lên đã chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Cừu Lệ: "Ông thử đánh xem!"

"Sao tao không đánh được mày?"

Cừu Lệ nhìn Nặc Nặc yên lặng đứng ngoài cửa, thong thả ung dung uy hiếp: "Nếu ông dám đánh, thì ngày mai căn phòng này sẽ trở thành một bãi đất trống."

"Thằng ranh này, mày đừng tưởng tao không biết mày có âm mưu gì.

Trên lầu chỉ có hai phòng ngủ, mày chuyển đồ của Nặc Nặc lên, rõ ràng không có ý gì tốt."

Cừu Lệ cười nhạt một cái.

Tuy ông cụ già rồi nhưng phản ứng vẫn rất nhanh nhạy.

Bằng không ông cụ cho rằng anh dẫn theo Nặc Nặc về đây để làm cái gì? Để ngắm gương mặt đầy nếp nhăn của ông sao?

Anh bình tĩnh nói: "Nặc Nặc về đây nhất định phải ở nhà cũ cùng cháu.

Cháu sẽ cưới cô ấy, chờ cô ấy lên đại học rồi sẽ tổ chức hôn lễ."

Nặc Nặc nghe hai ông cháu nói chuyện mà cũng muốn khóc, cô sợ muốn chết, chẳng trách mẹ Trần muốn nói lại thôi.

Hoá ra "trở về" là như thế này.

Cô vừa nghe liền hận không thể quỳ xuống trước mặt ông cụ cầu xin: Cháu không muốn, ông nội Cừu, cứu cháu!

Cũng may ông cụ không cần cô quỳ vẫn cực lực phản đối: "Không được, con gái nhà khác cũng không được, huống chi đây còn là con gái nhà họ Tống.

Đêm nay mày ngủ với tao, để Nặc Nặc ngủ một mình."

Nặc Nặc vội gật đầu.

Cừu Lệ thấy cô nhút nhát sợ sệt, đôi mắt ầng ậng nước tràn đầy hi vọng thì không khỏi cảm thấy hiếm lạ khiến anh muốn bật cười.

Anh quay sang nhìn ông cụ: "Ông vẫn nên ôm tro cốt của bà nội mà ngủ đi, cháu vẫn thích ngủ với Nặc Nặc hơn."

Nặc Nặc: "..."

Ông nội Cừu: "Nó sắp thi đại học!"

"Thì cứ thi, cháu đâu có cấm.

Có vài nước con gái 16 tuổi đã kết hôn được rồi, cô ấy cũng không còn nhỏ."

"Thằng đểu này."

"Ông quá khen rồi."

Nặc Nặc càng nghe càng sợ, anh đúng là không có chút kính trên nhường dưới nào, ngay cả ông nội mà cũng không thể chấn chỉnh được anh.

Ông nội Cừu ôm ngực thở dốc, Nặc Nặc chạy tới đỡ ông cụ: "Ông ơi ông sao thế ạ? Ông đừng nóng giận mà, không có việc gì đâu ông, ông đừng giận."

Ông cụ thấy Cừu Lệ thờ ơ, đôi mắt vẫn luôn mỉm cười nhìn về phía Nặc Nặc.

Đúng là thằng cháu bất hiếu, chiêu này hữu dụng với nhà khác chứ hoàn toàn vô dụng trước mặt Cừu Lệ.

Ông thấy Nặc Nặc định chạy ra ngoài gọi người thì vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì.

Nặc Nặc đừng sợ, ông làm chủ cho cháu."

Cừu Lệ cười nhạo một tiếng.

Làm chủ?

"Mỗi tháng đều có bác sĩ tới kiểm tra sức khoẻ cho ông, nên ông cũng đừng kích động, tình trạng sức khoẻ của ông ra sao cháu là người rõ nhất." Cừu Lệ đóng máy tính lại, người hầu khom lưng đi tới cầm máy tính mang đi.

Cừu Lệ vươn tay về phía Nặc Nặc: "Em lại đây."

Nặc Nặc lắc đầu, cô không ngờ rằng ý nghĩa của việc về quê ăn Tết chính là ngủ chung một giường với Cừu Lệ.

Cô nhẹ giọng nói: "Không cần đâu, nếu nhà cũ không có đủ phòng thì tôi ngủ bên tiểu khu cũng được."

Cừu Lệ cười về sự ngây thơ của cô: "Ở đây thì đừng gây chuyện với tôi, hửm? Bằng không thân thể ông nội không tốt, sợ ông không chịu nổi mà lên cơn đau tim."

Ông nội Cừu nghẹn họng, thiếu chút nữa thốt lên nói rằng sức khoẻ của ông đây vẫn rất tốt.

"Tao nói không được chính là không được, tao không cho mày ức hiếp Nặc Nặc đâu."

Cừu Lệ cong môi, ức hiếp? Đúng là anh muốn ức hiếp cô thật, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thực hiện được ý đồ đó.

Nếu anh không có ý đồ gì với Nặc Nặc thì đó mới là không bình thường.

Quanh năm suốt tháng, cũng chỉ đến lúc nghỉ Tết thì anh mới được nhàn nhã.

Nặc Nặc không gần gũi với anh, anh biết điều đó nhưng tạm thời chưa có hành động gì.

Vất vả lắm mới có thời gian rảnh, hoặc là theo đuổi, hoặc là cẩn thận dỗ ngọt, hoặc là vừa đe doạ vừa dụ dỗ.

Dù sao cô nhất định sẽ thuộc về anh.

2226 words

02/09/2021.

Chương 58: 58: Vui Vẻ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mãi tới lúc Nặc Nặc bị đưa lên lầu đối diện với Cừu Lệ, cô cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Vốn cô đã tính là ông nội Cừu tòng quân nhiều năm, nói một là một, hai là hai, bắt buộc Cừu Lệ phải tha cho cô.

Cho dù nam chính có ác liệt thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng ngay cả ông nội mình mà cũng chẳng thèm nghe.

Nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên, ông nội Cừu trừ việc bị anh làm tức đến nỗi ôm ngực thì cũng không có cách đối phó với anh.

Chẳng lẽ lại giống như mẹ Trần nói, cô phải đích thân đi lấy lòng Cừu Lệ?

Tổng tài bá đạo có lẽ đều có tính cách như vậy, càng không chiếm được lại càng muốn.

Nhưng mỗi lần Nặc Nặc nhìn thấy Cừu Lệ liền nhớ tới những chuyện mà anh đã làm, trong lòng cũng cực kì bài xích.

Tuổi cô không lớn, không học được cách nằm gai nếm mật.

Nặc Nặc nghĩ thầm, lần sau cô lại tìm thời cơ thích hợp để nói chuyện với ông nội Cừu.

Xem biểu hiện của ông cụ thì có thể thấy ông rất coi trọng ân tình mà tổ tiên nhà họ Tống đã từng trao cho ông.

Nói không chừng ông có thể giúp cô.

Hiệu suất làm việc của người hầu rất cao, phòng trên lầu hai rất nhanh đã được thu dọn ổn.

Xa hoa đến nỗi thảm trải dưới sàn cũng thay mới.

Cừu Lệ cũng không quan tâm xung quanh có người hay không mà bắt đầu cởi nút áo sơmi.

Nặc Nặc trừng mắt, có hơi xấu hổ: "Cừu Lệ!"

Anh cười: "Sao thế?"

"Anh vừa mới nói ở trước mặt ông nội Cừu..."

"Không phải không chạm vào em sao? Quần áo cũng không cho tôi cởi à?"

Nặc Nặc mặt đỏ tai hồng, cô không nói lại anh, chỉ biết đứng im ngoài cửa.

Độ ấm trong nhà được điều chỉnh ở mức 27 độ, ở khu vực cực bắc, nhiệt độ trong và ngoài nhà chênh lệch rất rõ.

Vốn dĩ Nặc Nặc mặc rất nhiều áo, một lát sau đã nóng không chịu được.

Cừu Lệ thấy cô không chịu cởi khăn quàng cổ, ngồi ở chiếc ghế nhỏ cạnh cửa, ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tảng tuyết lớn đè nặng trên cành cây, thời tiết ở thành phố G rất lạnh.

Cả một năm anh rảnh nhất chính là lúc này, thời gian này có thể chọc cô tức chơi.

Nếu anh mà không làm gì thì có lẽ cô sẽ ngồi suốt một đêm ở chỗ đó.

Trên người Cừu Lệ chỉ còn chiếc áo sơmi mỏng màu đen.

Cổ áo cởi ba viên cúc, lộ ra nửa lồng ngực.

Không biết cô đang xấu hổ hay đang giận, chính là không chịu nhìn về phía anh.

Anh nhìn gấu bông trên sopha mà người hầu cố tình mang tới mà có chút buồn cười.

Cừu Lệ đi tới, Nặc Nặc không nhịn được quay đầu, đôi mắt đen lúng liếng lấp lánh ánh nước: "Anh muốn làm gì?"

Hai tay Cừu Lệ chống bên cạnh sườn cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán thiếu nữ.

Anh đoán không sai, trong mắt cô lướt qua tia hoảng loạn cùng phiền chán rồi biến mất.

Ánh mắt Cừu Lệ hơi trầm xuống: "Nặc Nặc, em là của tôi."

Cho nên anh phải làm rõ rằng, sớm muộn gì hai người cũng phải ngủ với nhau.

Lâu như vậy không chạm vào cô, anh đã nhịn đến giới hạn rồi.

Nặc Nặc cắn môi: "Lúc trước anh đã hứa là sẽ không chạm vào tôi."

Anh sờ khoé mắt của cô.

Cừu Lệ rất thích chỗ này, tựa hồ có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Anh cười nói: "Nhưng không phải em nói tôi là kẻ xấu xa lừa đảo sao?"

"Anh không phải, anh là..." cô cố nén cảm giác xấu hổ khen anh: "Là người đàn ông có chữ tín nhất trên thế giới."

Cừu Lệ cười không dừng được.

Tiếng cười của anh thấp thấp, rất có từ tính.

Anh cảm thấy dáng vẻ trăm phương nghìn kế này của cô rất hoạt bát thú vị.

"Em bị ảo giác từ khi nào vậy, Nặc Nặc?"

Nặc Nặc không thích hơi thở mang theo tính xâm lược của anh, cô cảnh cáo: "Ông nội Cừu đang ở phòng bên cạnh."

Anh vuốt tóc cô: "Em nói đúng, em mà không nói thì tôi cũng quên mất ông ấy."

Nặc Nặc còn cho rằng sẽ có hiệu quả, ai ngờ...

Bỗng nhiên Cừu Lệ lạnh mặt mở cửa ra.

Ở bên ngoài tức giận đến nỗi muốn đập gậy - ông nội Cừu:....

Ngoài ý muốn kinh ngạc đến ngây cả người - Nặc Nặc:....

Cừu Lệ nói: "Đã muộn thế này mà ông nội còn muốn rèn luyện thân thể?"

Ông nội Cừu tức giận trợn trắng mắt: "Thằng ranh này, mày có còn coi tao là ông nội mày không hả? Tao không đồng ý, nhanh để con bé sang ngủ phòng khác."

"Nặc Nặc là người của cháu." Giọng của Cừu Lệ cũng lạnh xuống: "Cháu chỉ nói một lần thôi."

"Mày muốn làm tao tức chết à?"

"Cháu không có bản lĩnh đó.

Thân thể của ông nội còn không tệ đâu."

"Thằng ranh con, mày không có con gái nên mới không biết cảm giác của người làm cha làm mẹ yêu thương con gái nó như thế nào.

Nặc Nặc là cô bé tốt, có cái gì thì để kết hôn xong lại nói.

Tao nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không đúng, Tống gia bọn họ đối xử với Nặc Nặc thế nào vậy chứ? Con bé mới bao lớn, ngay cả tao cũng chưa nhận được tin đính hôn, vậy mà người nhà họ Tống vẫn yên tâm để con bé đi cùng với mày? Đúng là tức chết mất."

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc nghe được những lời như vậy, hoàn toàn đặt vào vị trí người thân của cô để xuy xét.

Cô chớp chớp mắt, có chút chua xót.

Đúng vậy, nếu là gia đình bình thường biết tính cách thô bạo của Cừu Lệ, thì phàm là thương tiếc cho con gái ruột, họ sẽ không ngay lập tức đưa cô đến chỗ của Cừu Lệ.

Nếu Cừu Lệ yêu thương, quý trọng cô thì còn may, nhưng nếu anh không thèm để ý, vậy thì thật sự chỉ là chơi chơi mà thôi.

Nếu Nặc Nặc không phải xuyên sách đến đây thì cô cũng cảm thấy cô gái này thật đáng thương.

Cũng may cô đã xem hết quyển sách này, cảm thấy tốt nhất không nên khơi gợi hứng thú của anh.

Cừu Lệ trầm mặt: "Cháu tự biết đúng mực, ông về đi ngủ đi."

Sau đó anh đóng cửa lại.

Ông nội Cừu thở dài một tiếng, nhà họ Cừu sao lại có một tên bá vương như này? Nhưng ông cụ cũng chẳng còn cách nào khác, đành đi về phòng của mình.

Cừu Lệ ngoái đầu nhìn lại, thấy hốc mắt Nặc Nặc phiếm hồng.

Anh mềm lòng không chịu được, ngồi xổm trước băng ghế cô đang ngồi, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi đâu có bắt nạt em, em khóc cái gì mà khóc?"

Cô sụt sịt mũi, giọng điệu mềm mại: "Không có khóc."

"Nhà họ Tống đối xử với em không tốt, tôi tốt với em được chưa?" Anh cười nói: "Chỉ cần em không nghĩ cách rời khỏi tôi, thì em muốn gì tôi cũng cho."

Cô muốn về nhà, không muốn nhìn thấy anh!

Nếu bây giờ cô ở nhà, ba sẽ làm vằn thắn sau đó treo đèn lồng màu đỏ, còn sẽ đón bà ngoại tới.

Bà ngoại cô rất khéo tay, cắt giấy dán cửa sổ đẹp cực kì.

Cho dù gia cảnh không tốt nhưng lại ấm áp bình an, không có gì có thể so sánh được.

Cô rời đi lâu như vậy, chưa bao giờ dám nghĩ ba mẹ mình sẽ tuyệt vọng nôn nóng thế nào.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu nguyên thân cũng xuyên đến thế giới của cô, sống thay phần cô cũng tốt.

Chỉ cần để ba mẹ cô không mất đi con gái, như thế nào cũng tốt cả.

Nhưng đến lúc ăn Tết, lúc mà từng nhà đoàn viên với nhau, cô vẫn rất nhớ nhà.

Cô chưa từng làm chuyện gì sai trái, cớ sao lại để cô đến thế giới xa lạ này? Hai bàn tay trắng, không người thân cũng chẳng có chỗ để đi.

Lại còn phải đối mặt với nguy cơ bị "thất thân", chỉ cần nghĩ những chuyện đau khổ ấy do chính Cừu Lệ gây ra, cô lại càng thêm sợ anh.

Cừu Lệ bế cô lên: "Đi ngủ."

Nặc Nặc thở nhẹ một tiếng, thời điểm bị Cừu Lệ đặt lên giường, cô theo bản năng muốn ngồi dậy.

Lại nhìn thấy Cừu Lệ ngồi xổm ở mép giường cởi giày cho cô.

Nặc Nặc trừng mắt, cô cảm thấy một màn này còn khó tin hơn cả việc nhìn thấy heo bay trên trời.

Lần đầu tiên cô gặp anh là vào một đêm mưa, anh tự phụ lãnh ngạo, xem thường tất cả mọi người.

Vệ sĩ cầm ô, nước mưa văng khắp nơi, anh rũ mắt nhìn cô, giống như đang nhìn một con kiến đang giãy giụa giữa vạn vật.

Mà người đàn ông cao ngạo ấy bây giờ lại đang cởi giày cho cô.

Nặc Nặc thu chân lại, trừ việc khiếp sợ thì còn có cả e lệ: "Cừu Lệ..."

Vớ của cô cũng bằng bông xù xù ấm áp, còn một bên giày cô không chịu để anh cởi: "Anh...anh biết anh đang làm gì sao?"

Anh cười cười: "Tôi biết."

Nặc Nặc tự mình cởi chiếc giày còn lại, cô không thích anh nhu hoà như vậy, vừa thay dép lê đã muốn đi xuống.

Anh cúi người ngăn không cho cô động đậy: "Ngoan, đi ngủ đi.

Tôi sẽ không bắt nạt em đâu."

Cô bị anh đè nặng: "Anh dậy, mau dậy đi."

Nhưng cô mặc áo rất dày, lúc phản kháng cũng cực đáng yêu.

Anh không nhịn được cười, cởi khăn quàng cổ của cô ra, còn cố ý dùng cằm cọ cọ cần cổ mềm mụp ấm áp của thiếu nữ.

Cô sợ lạnh nên bọc cả người kín mít, toàn thân vừa ấm vừa mềm.

Nặc Nặc sợ ngứa, cực kì sợ.

Cho nên mỗi lần Cừu Lệ hôn cổ, cô đều cố chịu đựng cảm giác sởn tóc gáy.

Bí mật này rất ít người biết, cô luôn giữ khoảng cách an toàn với người khác.

Nhưng khi cả người anh dán lên, đầu tiên cô phản xạ có điều kiện mà ngẩn người rồi liều mạng tránh đi.

Nhưng ngay sau đó nghẹn cười, cô nghẹn đến mức má hồng đỏ bừng, nước mắt cũng sắp tràn ra.

"Hahaha...Cừu Lệ, anh bị điên sao...."

"Ngứa...hahaaha...tránh ra!"

Cô duỗi tay chống ngực anh, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Mặt mày anh nhu hoà, lần đầu tiên thấy cô cười thoải mái như vậy.

Thiếu nữ kiều tiếu diễm lệ lại tươi đẹp, trong mắt ngập nước, duỗi tay đẩy cằm của anh.

Anh mặc cô muốn làm gì thì làm.

Cừu Lệ thích dáng vẻ này của cô, sức sống bừng bừng.

Thậm chí anh còn hy vọng cô đừng lúc nào cũng ngoan như vậy, cô có thể tuỳ hứng, có thể làm nũng, cái gì cũng có thể.

Cô cười xong, khi đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của anh lại cảm thấy xấu hổ bu ồn bực.

Cừu Lệ thấp giọng cười nói: "Đi tắm rửa thay quần áo, ngày mai mang em ra ngoài chơi." Anh hôn hôn tóc mái của cô: "Sẽ không chạm vào em, bởi vì tôi thương em."

Mãi tới tận nửa đêm, Nặc Nặc nằm một bên đầu giường, khoảng cách của hai người thật xa, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nhất định phải mau chóng tìm cơ hội nói chuyện với ông nội Cừu.

Ông nội Cừu chính là người bình thường duy nhất trong nhà họ Cừu.

Ngày hôm sau ăn cơm sáng, Cừu Lệ nói muốn mang cô ra ngoài chơi.

Trong lòng Nặc Nặc khiếp sợ không thôi, ai dám ra ngoài chơi với nam chính chứ? Lần trước nhảy bungee đã để lại ấn tượng mạnh trong cô.

Huống chi ngoài trời lạnh, cô cũng không muốn ra ngoài, cô tình nguyện chơi cờ tướng với ông nội Cừu.

Nhưng ông cụ lại bị kỳ thủ chuyên nghiệp lôi kéo đi chơi cờ tướng mất rồi.

Ông cụ cũng rất buồn cười, vốn dĩ còn đang đề phòng thằng cháu mất nết nhà mình bắt nạt Nặc Nặc, ai ngờ vừa thua một ván đã nhảy dựng lên: "Chơi lại chơi lại." Dù có gọi ông thì ông cũng không nghe thấy, cũng đã sớm quên mất sự tồn tại của Cừu Lệ và Nặc Nặc.

Nặc Nặc:...

Cừu Lệ cong cong môi: "Đi thôi."

Anh biết Nặc Nặc sợ lạnh nên trang bị đồ giữ ấm cho cô rất đầy đủ.

Bên ngoài không có tuyết rơi, mặt sông lại đóng thành băng, độ dày khoảng 8-9cm, vệ sĩ cũng đi theo sau.

Thôn dân trong thôn thuần phác, cũng vì được Cừu Lệ giúp đỡ nên năm nào thôn cũng được xây mới.

Cái tên Cừu Lệ này ở thôn Lý còn được yêu thích hơn cả "vàng".

Nặc Nặc vẫn luôn cảm thấy tên nam chính này lạnh lùng khiến người ta ghét, chỉ có những nữ xứng ngốc nghếch trong sách mới người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Chính là hiện thực làm điên đảo quan niệm của cô.

Giây phút Cừu Lệ bước ra khỏi cửa, có rất nhiều thiếu nữ trang điểm kĩ càng chạy ra ngoài.

Phàm là Cừu Lệ trở về, người trong thôn sẽ dặn dò những cô gái chưa có bạn trai trong thôn là: Năm nay tôi cũng hỏi ông Cừu rồi, cháu nội ông ấy còn chưa có bạn gái.

Đây chính là người đàn ông vừa đẹp trai lại thừa tiền, tổ tiên còn là tướng quân.

Người trong thôn còn sẽ nói: Con xem ông Cừu cũng cưới con gái thôn này, chứng tỏ người ta không để ý gia thế xuất thân.

Cố lên con gái.

Bầu không khí này....lập tức liền nổ mạnh.

Có tiền, đẹp trai, nhiều vàng.

Đến lúc Nặc Nặc phát hiện cứ cách một phút lại gặp được một cô gái thì có chút buồn cười.

Trần Thiến, Diêu Giai Giai, Tống Liên, thậm chí toàn bộ các cô gái ở thành phố B cũng không dám lại gần bởi vì sợ ác danh của Cừu Lệ.

Nhưng người ở thôn Lý lại khác, đối với cả thôn mà nói thì Cừu Lệ chính là một cái đùi vàng.

Phỏng chừng các cô gái trong thôn đều muốn gả cho anh.

Muốn sinh người thừa kế cho anh.

Lần đầu tiên Nặc Nặc cảm giác được bàn tay vàng của bá tổng, nhịn không được cong mắt cười.

Cừu Lệ thấy cô cười thì lạnh mặt.

Anh biết bây giờ Nặc Nặc đang vui vẻ vì chuyện gì, cô lấy tâm trạng của người ngoài cuộc để xem náo nhiệt.

Nhưng anh ghét nhất chính là Nặc Nặc không hề để ý chút nào.

"Đưa cần câu cho cô chủ.

Trong phạm vi mấy chục mét, không cho bất kì ai xuất hiện."

Lúc Nặc Nặc cầm lấy cần câu còn chưa phản ứng kịp.

Lúc Cừu Lệ ra cửa còn bình thường, sao bây giờ lại giận rồi?

Thật ra có một khoảng thời gian anh rất ít khi tức giận với cô, dù sao bạn gái phải được cưng chiều.

Chính là lúc cô ngoan ngoãn khiến anh yêu thương, nhưng những lúc làm anh giận cũng khiến tim gan phèo phổi anh đau đến nỗi tê tái.

Anh thấy dáng vẻ ngây thơ của cô thì híp mắt: Tống Nặc Nặc, đục băng."

Lại nữa lại nữa...!anh lại bắt đầu vô cớ nổi điên rồi.

Cuối cùng Nặc Nặc cũng hiểu được một quy luật, khi anh giận thì sẽ gọi cả họ cả tên của cô là Tống Nặc Nặc.

.

Chương 59: 59: Chiếm Hữu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nặc Nặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện những cô gái "tình cờ gặp được" đều bị người của Cừu Lệ đuổi đi.

Tên Tiết Tán mới tới này làm việc rất gọn lẹ, anh ta bảo mỗi một vệ sĩ gặp cô gái nào có ý định đến gần thì nói Cừu thiếu không muốn gặp bất kì ai ở chỗ này.

Nếu còn dám ở lại, nhà bọn họ sẽ không được nhận thêm một đồng nào từ Cừu gia nữa.

Các cô gái uất ức không chịu được, nhưng cũng chẳng dám làm trái ý Cừu Lệ, đành phải chạy nhanh về nhà.

Nhưng phần lớn đều chỉ có thể thầm tiếc trong lòng.

Rốt cuộc ai có mắt đều nhìn thấy Nặc Nặc.

Các cô không thể không thừa nhận rằng Nặc Nặc rất xinh đẹp.

Từ lúc bước ra khỏi cửa nhà ông nội Cừu, Cừu Lệ vẫn luôn nắm lấy tay cô gái kia.

Nặc Nặc sợ lạnh, Cừu tổng thậm chí còn không tháo găng tay của cô ra mà cứ như vậy nắm lấy.

Những lần trước Cừu Lệ đến thôn Lý đều rất phô trương lại còn lạnh lùng, cũng rất ít khi ra khỏi nhà.

Thường thường chỉ nghỉ ngơi hai ba ngày rồi lại đi, đây là lần đầu tiên các cô thấy trong ánh mắt của Cừu Lệ có chứa ý cười.

Tuy rằng không lâu sau, ý cười kia đã biến thành hàn ý.

Nhưng mọi người đều biết anh rất thích cô gái kia.

Mà cô gái được anh yêu thích ấy, giờ này đang ngồi xổm, nhận lệnh của anh mà đục băng.

Hai quả lông tròn tròn trên mũ của Nặc Nặc rũ xuống, mặt băng rất dày, cô chưa câu cá trên băng bao giờ, mùa đông ở quê của Nặc Nặc cũng rất ít khi có tuyết, nhiều lắm cũng chỉ kết thành một mảng băng mỏng.

Nặc Nặc thật sự đã dùng hết sức để đục lỗ, Cừu Lệ vẫn cứ đứng ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống.

Cô không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, rõ ràng mới tới đây không lâu, cô cũng không làm chuyện gì chọc tức anh.

Cô ngoan ngoãn lại nghe lời, vụn băng nhỏ từ lỗ bắn lên trên lông mi, Nặc Nặc theo bản năng che kín mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cừu Lệ túm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy: "Nước đá bắn vào mắt sao? Để tôi nhìn xem."

Nặc Nặc buông tay: "Không có."

Cừu Lệ ra lệnh cho Tiết Tán: "Các cậu làm đi."

Tiết Tán nhận lệnh, không lâu sau đã đục xong, bọn họ chuẩn bị cần câu cùng mồi câu, lại căng dù chắn gió cùng ghế dựa chắc chắn: "Cừu thiếu, cô chủ, mời ngồi."

Mọi việc diễn ra rất nhanh, chắc chỉ mất khoảng 3-4 phút.

Nặc Nặc ngồi bên cạnh Cừu Lệ, nhìn vẻ mặt đông lạnh bình tĩnh của anh.

Cô vẫn không hiểu sao Cừu Lệ lại đưa cô ra đây câu cá làm gì.

Người đàn ông này thích những hoạt động có tính kích thích chứ không giống những người thích đi câu.

Nhưng anh ngồi từ sáng đến giữa trưa, nhìn chằm chằm vào mặt băng.

Trong cái thùng bên cạnh chỉ có vỏn vẹn vài con cá.

Đến lúc trở về, Cừu Lệ lạnh lùng cười: "Thả hết đi."

Tiết Tán không nói hai lời mà thả toàn bộ số cá trong thùng đi.

Cừu Lệ vươn tay nói với Nặc Nặc vẫn còn đang ngẩn ngơ: "Em lại đây."

Trong lòng Nặc Nặc rét run, rốt cuộc cô cũng biết Cừu Lệ muốn nói gì với cô.

Cả một buổi sáng cô vừa lạnh vừa mệt, nhìn chằm chằm đến nỗi hai mắt đều hoa lên mới câu được mấy con cá ít ỏi.

Mà Cừu Lệ hết sức chăm chú không hề nhúc nhích, đến cuối cùng anh lại ra lệnh thả hết đi.

Anh muốn nói cho cô biết rằng anh không để ý việc phải chờ đợi, cũng không sợ rét lạnh, thứ anh muốn nhất định sẽ bắt được.

Mà phương thức duy nhất để rời khỏi anh chính là anh hoàn toàn buông tay.

Người đàn ông này thật đáng sợ, thậm chí anh còn đoán được tại sao cô không phản kháng mà lại ngoan ngoãn theo anh về thăm ông nội Cừu.

Cũng ở trong lòng tinh tường tính xem còn bao nhiêu ngày nữa cô sẽ thi đại học xong.

Anh biết Nặc Nặc nghĩ gì.

Nặc Nặc mặc rất nhiều đồ, vốn đã không lạnh, nhưng trên đường về, dù cho trong xe tài xế có bật điều hoà nhưng cả người cô vẫn run lên.

Bọn họ về đến nhà, ông nội Cừu tức giận dậm chân.

Ông cụ chơi cờ xong mới nhớ tới Cừu Lệ và Nặc Nặc, nhưng ngoảnh ra đã chẳng thấy ai.

"Nặc Nặc không sao chứ? Để ông xem nào."

"Con không có sao." Nặc Nặc nhìn Cừu Lệ đang trừng mắt với ông nội Cừu, mặc kệ thế nào đi nữa thì đây cũng là hy vọng cuối cùng của cô.

Nếu cô bảo anh buông tay, anh sẽ làm theo sao?

Không đâu, anh là một người cực kì cố chấp.

Mà Nặc Nặc lại bắt đầu ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Từ ngày cô tới thôn Lý thì chỉ ra cửa đúng 1 lần.

Từ hôm đi câu cá về, Cừu Lệ không để cô ra ngoài lần nào nữa.

Lúc cô phát hiện chuyện này là vào trận mưa tuyết buổi sớm.

Nặc Nặc nhìn qua cửa sổ thấy có vài đứa trẻ đang đắp người tuyết, ở quê cô không có tuyết rơi nhiều như thế này bao giờ, thi thoảng mới có vài hạt lất phất, sáng hôm sau cũng tan luôn.

Nặc Nặc muốn đi đến đó xem bọn nhỏ.

Cừu Lệ sờ sờ tóc cô, trong mắt đen tối: "Em sợ lạnh mà, độ ấm bên ngoài hôm nay rất thấp.

Nếu em muốn thì tôi bảo đám người Tiết Tán đắp người tuyết cho em xem, được không?"

Nặc Nặc nghĩ rồi gật đầu.

Tiết Tán cùng vài người vệ sĩ khác đắp người tuyết ở trước sân.

Nặc Nặc ghé vào thành cửa sổ, trước sau vẫn cảm thấy hơi kì quái.

Buổi chiều ông nội Cừu vui vẻ rủ Nặc Nặc đến chơi với ông bạn già của ông ở ngoài cửa thôn.

Nặc Nặc nhẹ nhàng cười: "Vâng ạ."

Nhưng lúc này Cừu Lệ lại nhếch miệng cười: Gần Tết rồi mà đi quấy rầy người ta thì không tốt lắm.

Dù sao mình cũng là người ngoài, không nên làm phiền đến ngày đoàn viên của nhà người khác."

Ông nội Cừu cả giận nói: "Tết thì mới nên đi thăm hỏi đó, người ở thôn Lý này cũng không để ý mấy chuyện ấy, tao mang Nặc Nặc ra ngoài chơi thì làm sao?"

Cừu Lệ cũng lạnh mặt: "Vậy ông đi một mình đi, Nặc Nặc còn phải ở nhà đọc sách.

Cũng sắp thi đại học rồi, mải chơi quá không tốt.".

Đam Mỹ Sắc

Nặc Nặc ngoái đầu lại, nâng phấn má nên nhìn anh.

Anh lại vuốt tóc cô: "Ngoan, ở nhà đọc sách."

Ông cụ bực bội quay đi: "Đi một mình thì đi một mình."

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng nhận ra được không đúng chỗ nào.

Lúc Cừu Lệ vừa tới đây đã nói: Cháu chỉ nói một lần, Nặc Nặc là người của cháu.

Anh là đang nói sự thật.

Anh không chỉ muốn cô đi theo anh, mà còn muốn hoàn toàn chiếm hữu cô.

Thời gian, tự do, yêu thích của cô, anh đều muốn tất cả thuộc về mình.

Anh đang dùng chính phương thức, tiềm thức của mình để tạo ảnh hưởng cho Nặc Nặc.

Một khi có thể, có ngày trong tương lai anh sẽ cầm tù cô.

Nặc Nặc cảm thấy rét run, nhưng người đàn ông vẫn không tỏ ra khác thường, còn nhướng mày hỏi: "Sao lại nhìn tôi?"

Nặc Nặc lắc đầu, rũ mắt nhẹ giọng nói: "Không có gì, tôi đi đọc sách."

Đột nhiên Nặc Nặc ý thức được, thi đại học đối với chính mình mà nói, không phải cơ hội để rời khỏi anh.

Mà chính là kỳ hạn cuối cùng anh để cho cô tuỳ ý làm bậy.

Cô không thể tiếp tục chờ được nữa.

Cô cần thiết tìm thời gian để ông nội Cừu giúp mình.

Nếu không trở về thành phố B thì có khả năng cả đời này cô cũng không chạy thoát được.

-

Nhưng Cừu Lệ vẫn luôn thời thời khắc khắc ở cạnh cô, tới tận đêm giao thừa.

Từng nhà trong thôn Lý bắt đầu bắn pháo hoa, các màu pháo hoa ở trong đêm đen nở rộ, như những bông hoa diễm lệ đang bắt đầu nở.

Cừu Lệ thấy Nặc Nặc có vẻ thích thú thì nói: "Để tôi bảo Tiết Tán chuẩn bị."

Anh tự nhiên là coi thường mấy thứ pháo hoa bình thường kia, đi ra ngoài dặn dò Tiết Tán.

Ông nội Cừu lấy ra một cái hộp, thở dài: "Nặc Nặc, con đồng ý nhận cái này sao?

Bên trong là một cái vòng ngọc.

Ông cụ nói: "Cái này là đồ gia truyền, được trao lại cho con dâu của nhà họ Cừu."

Nặc Nặc nhìn ra cửa, bóng đêm đen nhánh, Cừu Lệ cũng không ở đây.

Pháo hoa bên ngoài thậm chí còn áp đi cả tiếng nói của ông cụ.

Dưới ánh mắt của ôn nội Cừu, Nặc Nặc nhẹ nhàng lắc đầu.

"Con xin lỗi ông nội Cừu.

Con không lừa ông nữa, thật ra con vẫn luôn nghĩ cách rời khỏi anh ta.

Nhưng ngay từ đầu bởi vì nguyên nhân khác nên không thể, còn bây giờ là đi không được.

Ông có thể giúp con được không?"

Ông nội Cừu đóng hộp lại, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ông gật đầu, thở dài: "Ông biết, để con uất ức rồi.

Con sợ nó, ông nhìn ra mà."

Nặc Nặc mím môi.

Rồi ông cụ lại nói tiếp: "Ba mẹ nó qua đời vào lúc nó 17 tuổi."

Nặc Nặc ngước mắt, không hiểu sao ông lại nói những lời này với mình: "Lúc con trai và con dâu ông qua đời, Cừu Lệ không đến trường nữa.

Khi ấy nhà họ Cừu chỉ có chút của cải, xí nghiệp Cừu thị cũng không khổng lồ như bây giờ.

Vốn dĩ Cừu Lệ muốn đi du học, nhưng cuối cùng lại ở trong nước tiếp quản công ty, là vì báo thù."

"Nó không tin ba mẹ nó bị tai nạn xe cộ mà chết, cho dù cảnh sát đã đưa ra kết luận cuối cùng.

Nó chỉ tin phán đoán của mình, đến năm thứ 4, xí nghiệp nhà họ Phương đã từng lớn mạnh nhất thành phố này phá sản, chủ tịch Phương cũng nhảy lầu tự tử."

Nặc Nặc nhẹ giọng hỏi: "Là anh ta làm sao?"

"Là nó, nó nói nhà họ Phương đã hại ba mẹ nó."

"Vậy là do Phương gia làm ạ?"

"Ông cũng không biết, ông tòng quân cả đời, tin tưởng phán đoán của tổ chức nên mới cãi nhau với Cừu Lệ.

Nói cho con nghe cái này, cốt là để con biết rằng Cừu Lệ rất cố chấp.

Những chuyện hay những người mà nó nhận định thì không ai có thể làm nó thay đổi được cả."

Ngón tay Nặc Nặc xoắn lại: "Cả ông cũng không được ạ?"

"Chờ sau thi đại học xong thì gọi cho ông.

Ông sẽ đưa cháu đến một nơi rất xa." Tổ tiên nhà họ Cừu nợ nhà họ Tống, thì càng không nên ép buộc con gái của hậu bối nhà họ được.

Tâm sự lâu ngày của Nặc Nặc cuối cùng cũng chấm dứt, cô cảm thấy tâm trạng cũng trở nên thông thoáng thoải mái hơn nhiều.

Nghĩ đến lời bảo đảm của ông nội Cừu, có thể để cô rời xa Cừu Lệ là cô vui vẻ không thôi.

Có tiếng động vang lên.

Nặc Nặc ngoái đầu nhìn lại.

Pháo hoa nổ đầy trời.

Mà dưới ánh sáng loang lổ, người đàn ông đứng ngoài cửa lẳng lặng nhìn Nặc Nặc.

Thần sắc của anh dưới ánh sáng của pháo hoa lúc sáng lúc tối nhìn không rõ.

Đột nhiên Nặc Nặc cảm thấy lạnh cả người.

Anh có nghe thấy gì không?

Không, không đâu.

Đêm giao thừa náo nhiệt như vậy, cô và ông cụ nói cũng không lớn, anh không có khả năng nghe thấy, anh không phải thần.

Quả nhiên giây tiếp theo anh đã cười với cô: "Nặc Nặc, ra đây xem pháo hoa."

Nặc Nặc nhìn ông nội Cừu, ông cụ ra ám hiệu bảo cô nhanh đi đi, bình tĩnh đừng để lộ chuyện.

Cô áp xuống hoảng hốt rồi chạy ra ngoài.

Anh cười cười, gắt gao ôm cô vào trong ngực: "Em thích không?"

Nặc Nặc cảm thấy anh ôm chặt quá, thậm chí cô còn hơi khó chịu: "Cừu Lệ, anh ôm lỏng một chút đi."

Cừu Lệ lấy ta máy nghe trộm mini sau áo lông vũ của cô ra, nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt tối như đêm đen.

Anh vẫn ôm lấy cô, bóp nát đồ vật trong tay.

"Nặc Nặc, em thơm quá, mềm quá." Anh cong môi: "Tôi muốn ôm em cả đời."

Tâm tạng của Nặc Nặc đang tốt nên chẳng so đo với anh.

Cô ở trong lòng anh, nhìn pháo hoa rực rỡ đầy trời, nghĩ thầm anh nên nằm mơ đi, ông nội Cừu đã hứa với cô rồi.

Đợi thi xong đại học, anh nên ở đây mà phát điên một mình.

Cô không thèm chơi trò cầm tù với anh.

.

Chương 60: 60: Hôn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ở quê ăn Tết xong, Cừu Lệ lại mang Nặc Nặc trở về.

Ngày về, ông nội Cừu lưu luyến không rời.

Mỗi lần Cừu Lệ đi, ông chỉ hận không thể bắn pháo ăn mừng, nhưng lần này ông luyến tiếc Nặc Nặc.

Nặc Nặc ngoan ngoãn hiểu chuyện, người già nào cũng thích có một cô cháu gái như vậy.

Ông cụ già rồi, nói chuyện cũng chẳng có mấy người trẻ tuổi nào chịu lắng nghe, nhưng Nặc Nặc không như vậy.

Cô lên máy bay còn vẫy tay chào ông cụ.

Cách khá xa, cô nhìn ông nội Cừu chống gậy, lẻ loi đứng đó nhìn theo thì đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Nhất định là ông nội Cừu rất yêu vợ của mình, nếu không sẽ chẳng chịu ở nơi đó để canh giữ cho bà.

"Không nỡ xa ông nội sao? Sang năm chúng ta lại về thăm."

Nặc Nặc cúi đầu, không biết nên trả lời Cừu Lệ thế nào.

Anh cong môi, cũng không cần cô trả lời.

Lúc Nặc Nặc về biệt thự, mẹ Trần đã sớm dẫn người tới đây để đón.

Qua năm mới, dáng vẻ mẹ Trần vẫn như vậy, biểu cảm lạnh nhạt, lễ nghi hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

"Cừu thiếu, cô chủ, hoan nghênh về nhà."

Nhưng thật ra Nặc Nặc rất vui vẻ, cô biết bà là người ngoài lạnh trong nóng nên vui mừng gọi: "Mẹ Trần."

Mẹ Trần khom lưng: "Cừu thiếu có muốn ăn cơm trước không ạ?"

Cừu Lệ nói: "Ừ."

Nhưng mà đoàn người còn chưa kịp đi vào, một chiếc xe thể thao đã chạy tới, đến cửa lớn biệt thự thì bị vệ sĩ ngăn lại.

Trương Thanh Đạc từ trên xe xuống dưới: "Nhường đường đi, đừng có cản tôi."

Cừu Lệ: "Để cậu ta vào."

Trương Thanh Đạc đẩy đám người ra rồi chạy vào.

Hắn ta ít khi tập thể dục, chạy một đoạn đường cũng quá sức.

"Anh Lệ." Lúc mở miệng, Trương Thanh Đạc có chút do dự.

Theo Cừu Lệ nhiều năm như vậy, anh vô tình thế nào thì hắn ta biết rõ ràng, nhưng tình nghĩa ngần ấy năm khiến hắn không thể không tới đây: "Trần Thiến đang ở tầng thượng bệnh viện, cô ấy muốn nhảy lầu, anh tới xem một chút được không?"

Cừu Lệ cười nhạt một tiếng: "Nếu cô ta có cái gan đó thì cứ nhảy, nếu đã đoán được thời gian tôi trở vềthì chỉ sợ cô ta không lỡ nhảy thôi."

Trương Thanh Đạc gấp muốn khóc: "Dù sao chúng ta cũng quen biết Trần Thiến nhiều năm như vậy, tuy cô ấy có lỗi..." Hắn ta nhìn thoáng qua Nặc Nặc đang dùng đôi mắt to lúng liếng nhìn mình thì ấp úng nói: "Nhưng gây ra mạng người không hay lắm.

Coi như em với Bách Diệp xin anh.

À không, Trần Mậu làm việc cho anh lâu như vậy, cậu ta cũng chỉ có mỗi cô em gái là Trần Thiến, anh Lệ, anh đi xem một chút đi mà."

Cừu Lệ cười lạnh, vừa định nói "không, cút xa tôi một chút".

Nhưng anh lại nhớ tới cuộc nói chuyện giữa Nặc Nặc và ông nội Cừu trong đêm giao thừa, cô sợ tính cách lạnh nhạt tàn khốc của anh.

Cừu Lệ trầm ngâm một lát: "Chở tôi đến đó."

Sau đó anh nói với Nặc Nặc: "Em ăn trước đi nhé."

Nặc Nặc gật đầu, dù sao cô cũng không thể đi theo được.

Thật ra chuyện mà Trần Thiến đã làm, bây giờ nghĩ lại cô vẫn cảm thấy bài xích.

Một người như Vệ Vịnh, mặc kệ cô gái nào rơi vào tay hắn ta thì cũng để lại một hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc ăn cơm, mẹ Trần hỏi tình huống ở chỗ ông nội Cừu, Nặc Nặc đều ngoan ngoãn trả lời.

Vốn dĩ cô cho rằng Cừu Lệ đã tới đó thì Trần Thiến sẽ không nhảy lầu.

Nhưng không lâu sau, có một cuộc gọi gọi đến điện thoại của Nặc Nặc.

Lúc ấy cô đã ăn xong, đang làm bài ở trong phòng.

Đầu dây bên kia là Trần Mậu, giọng điệu của hắn ta cũng rất lạnh: "Tống tiểu thư, em gái tôi nhảy xuống rồi."

Hai mắt của Nặc Nặc mở to.

Trần Mậu cười, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra: "Có phải tôi đã sớm nói rằng Cừu Lệ chính là kẻ lạnh nhạt vô tình đúng không? Thiến Thiến đứng trên đó lâu như vậy, sớm đã đau lòng muốn chết, nhưng Cừu Lệ ngay cả dỗ dành con bé một câu thôi cũng không làm."

Nặc Nặc nhíu mày: "Trần tiên sinh, trạng thái của anh hình như không tốt lắm."

Nói ra Cừu Lệ cũng không có nghĩa vụ phải dỗ dành Trần Thiến.

Đời này Nặc Nặc không thích nhất chính là loại người không biết yêu quý bản thân mình.

Huống chi tính cách của nam chủ đã như vậy, cho dù toàn thế giới này trách anh vô tình bạc nghĩa thì anh cũng chẳng quan tâm.

"Không tốt? Hahaha, Tống Nặc Nặc, Thiến Thiến vẫn còn sống nhưng có khả năng cả đời này nó sẽ là người thực vật.

Hết thảy đều là mấy người ban tặng đấy.

Cô cho rằng Cừu Lệ thích cô sao? Hahaha không, anh ta thích từ trước tới nay không phải cô.

Ngay từ hồi học cấp ba tôi đã quen Cừu Lệ, khi đó anh ta thích Tưởng Tân Nguyệt.

Cô nghĩ tại sao Cừu Lệ lại coi trọng cô? 17 tuổi, gương mặt thanh thuần, tính cách nhu nhược, cô chính là Tưởng Tân Nguyệt thứ hai.

Cô chẳng qua chỉ là thế thân mà thôi."

Nặc Nặc: "...."

Chuyện thần kì gì thế này? Vậy mà Cừu Lệ lại còn có một bạch nguyệt quang nữa? Cô xuyên nhầm sách à? Hay truyện này có tên là "Người tình thế thân của tổng tài bá đạo?"

Nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại, lúc trước hình như bạn cùng phòng có nói sau này có một nữ phụ vô cùng lợi hại xuất hiện, thiếu chút nữa đã thành công ly gián nam nữ chính.

Chẳng lẽ chính là Tưởng Tân Nguyệt?

Trần Mậu vẫn luôn bình tĩnh nay vì chuyện của Trần Thiến mà hoàn toàn mất lí trí.

"Tống Nặc Nặc, lúc trước Tưởng Tân Nguyệt ra nước ngoài, Cừu Lệ còn uống rất nhiều rượu.

Bây giờ cô ta đã về rồi, bọn họ cũng đã gặp lại nhau.

Có phải Cừu Lệ còn chưa về nhà đúng không? Cô thấy đây có phải tin tốt không?"

Nặc Nặc thành thật đáp: "Đúng."

"...." Thiếu chút nữa Trần Mậu đã không biết nói cái gì: "Ngày đó cô không cứu Thiến Thiến, hiện giờ tôi cũng sẽ mở to mắt để xem kết cục của cô."

Nặc Nặc tắt điện thoại, cảm thấy hai anh em nhà Trần Mậu này đúng là dùng cả cuộc đời để nỗ lực làm một vai phụ.

Rõ ràng Tống Liên không tham gia cốt truyện nhưng bọn họ vẫn liều mạng bẻ cốt truyện trở về.

Nặc Nặc chống cằm nghĩ, Tưởng Tân Nguyệt sao?

Cô lại cầm lấy gương nhỏ soi soi, trong gương là khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần lại đầy phấn chấn của tuổi trẻ.

Giống như Trần Mậu nói, thanh thuần động lòng người.

Tưởng Tân Nguyệt cũng đã từng như thế này, đột nhiên Nặc Nặc nghĩ, lần đầu tiên ở trong đêm mưa Cừu Lệ nói khả năng sẽ yêu cô, có phải vì hồi niên thiếu đã từng thích một cô gái như Tưởng Tân Nguyệt?

Kết quả đối với bạch nguyệt quang cầu mà không được nên bây giờ mới chọn Tống Nặc Nặc?

Cô đột nhiên có chút cảm khái.

Haiz, Tưởng Tân Nguyệt ơi Tưởng Tân Nguyệt, tôi thật sự mong cô hãy cướp Cừu Lệ đi.

Cả một buổi chiều Cừu Lệ không về, lúc anh về tới biệt thự thì trời đã tối.

Anh lạnh mặt, vừa về đã lên phòng Nặc Nặc.

Cô đang call video với Lữ Tương.

Lữ Tương thích anh hàng xóm của mình.

Mấy năm trước anh chàng đó đã dọn đi, năm nay ăn Tết trở về thăm người thân, Lữ Tương thấy rất khẩn trương.

"Mình hồi hộp quá, cậu nói xem mình có thể thành công theo đuổi anh ấy không?"

Nặc Nặc cách màn hình dạy cô nàng: "Lữ Tương, cậu vén tóc ra sau một chút."

"Ừ ừ đúng rồi, ấy đừng kẻ mắt vội.

Đánh son đã, chọn màu tự nhiên thôi.

Sau đó thì tỉa lông mày..."

Cô nghe thấy tiếng bước chân thì vội nói: "Mình tắt trước nha, lát mình gọi lại sau."

Nặc Nặc ngoái đầu nhìn lại liền thấy Cừu Lệ với cả người nồng nặc mùi rượu.

Cô mới chỉ kịp tắt điện thoại, người đàn ông đã vài bước đi tới trước mặt cô.

"Cừu...ưm..." Nặc Nặc cơ hồ bị anh ép cho từng bước lui về sau, mãi cho đến khi lưng dựa vào tường.

Người đàn ông đầu hôn lấy môi cô, hơi thở với mùi rượu toả ra, lúc cô ở nhà không mặc nhiều áo, anh nắm lấy eo cô, tựa như dùng hết sức lực

toàn thân muốn nuốt cô vào bụng.

Một nụ hôn ẩn nhẫn, đau khổ, cầu mà không được.

Chân Nặc Nặc nhũn ra, gương mặt đỏ bừng.

Một tay cô bị ấn trên đỉnh đầu, một tay khác liều mạng cấu véo đánh anh.

Nhưng Cừu Lệ giống như không cảm thấy đau, anh còn như trả thù mà hung hăng cắn môi cô.

Đau, ghê tởm.

Một tay khác của cô cũng bị anh bắt lấy, đây là làn đầu tiên anh hôn cô như vậy, cưỡng bách, bá đạo giống như không muốn sống.

Trên người Cừu Lệ nồng nặc mùi rượu, lộ ra phẫn nộ ngập đầu cùng chiếm hữu.

Nặc Nặc tức muốn khóc, cô không trêu chọc anh mà...!Lâu lắm rồi cô có làm gì chọc điên tên bệnh tâm thần này đâu.

Chính là hôm nay anh đi uống rượu, vừa về đã động dục.

Anh còn nhận ra cô là ai sao?

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc biết bá đạo tổng tài trong sách hôn thế nào, cô gắt gao cắn răng.

Anh hừ lạnh một tiếng, nắm cằm cô, ép cô phải há miệng.

Dùng tư thế hoàn toàn xâm chiếm, không quan tâm cảm thụ của cô mà điên cuồng chiếm đoạt.

Sau đó trong lúc Nặc Nặc ngây ra, anh đút nước miếng của mình cho cô.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, nước mắt cũng chực trào ra.

Cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại một chút, ở bên tai cô nỉ non nói nhỏ: "Sao em lại muốn rời xa tôi..."

Nặc Nặc cả kinh, sợ tới mức thiếu chút nữa hồn cũng lìa khỏi xác.

Nhưng cô nghĩ lại, không đúng, Cừu Lệ đâu có biết chuyện giữa cô và ông nội Cừu.

Trần Mậu cũng nói rằng anh đã từng mua say vì bạch nguyệt quang.

Bây giờ Tưởng Tân Nguyệt cũng về nước, mà Cừu Lệ lại say thành như vậy.

Tưởng Tân Nguyệt rời khỏi anh khi anh còn niên thiếu, nên hiện tại anh nhận nhầm cô thành cô ta?

Nặc Nặc vừa tức vừa hận, cô chưa bị ai hôn như vậy bao giờ.

Cố tình người đó lại là Cừu Lệ mà cô ghét cay ghét đắng.

Đây đúng là một quyển sách có độc.

Trên môi cô vẫn còn giữ lại cảm giác kì quái chán ghét kia, hơi thở của người đàn ông vây quanh cô.

Lần đầu tiên trong mắt Cừu Lệ toát ra đau khổ cùng hận ý, phảng phất như đã áp lực lâu lắm, muốn giết chết cô nhưng không lỡ.

Rốt cuộc là anh thích, anh nhớ Tưởng Tân Nguyệt đến cỡ nào?

Trách không được Tống Liên trong sách cũng thiếu chút nữa bị bạch nguyệt quang xử lý.

Bạch nguyệt quang đúng là lợi hại.

Môi Cừu Lệ vẫn còn chưa rời đi, Nặc Nặc giận không làm gì được.

Tên biến thái này quả là được một tấc lại muốn tiến một thước.

Anh có tiền có thế, nếu thích Tưởng Tân Nguyệt thì cứ theo đuổi đi, tự dưng về nhà phát điên cái gì không biết.

Nặc Nặc không động đậy, cô dứt khoát nhón mũi chân cắn anh.

Đi tìm chết đi đồ xấu xa.

Cô không đủ cao mà Cừu Lệ lại quá cao, cô cắn vừa vặn đến cằm của anh.

Nặc Nặc dùng lực, trong mắt còn mờ mịt hơi nước.

Bộ dáng uất ức lại tỏ vẻ hung dữ.

Cô cắn không nhẹ, lập tức liền đổ máu.

Anh đau đến nhíu mày, nắm má cô để cô nhả miệng ra.

Trên cằm Cừu Lệ cũng xuất hiện một dấu răng thấm máu.

"Ô ô, Cừu Lệ, anh là đồ xấu xa...."

Người đàn ông không tỉnh táo, nhưng vẫn biết khống chế lực đạo.

Mặt cô đau, nói chuyện cũng chẳng rõ.

Anh rũ mắt nhìn cô, lệ chí ở khoé mắt cô tẩm qua nước như phát sáng, vừa khóc vừa mắng.

Chỉ nhìn đôi mắt cô thôi mà muôn vàn không bình tĩnh chả anh giờ phút này đột nhiên lắng xuống.

Thật ra anh cũng chẳng nghe rõ cô nói cái gì.

Nhưng nói cái gì cũng được.

Cứ như vậy nhìn cô, toàn thế giới như lộng lẫy sáng ngời, cô ngẩng mặt, trong mắt ngập nước chỉ có một mình anh.

Đêm nay anh thật sự đã say.

Nhưng là uống say anh vẫn nhớ rõ cô sợ, cô nhát gan, không thể doạ cô.

Nên anh buông tay, trong mắt dịu dàng, thấp giọng nói với cô: "Ừ, tôi nghe em.".

Chương 61: 61: Thất Cà Vạt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc Nặc Nặc nhíu mày chuẩn bị nói gì đó thì Cừu Lệ đã dựa vào người cô rồi ngủ mất.

Cô không còn cách nào khác đành đỡ anh lên giường, sau đó xuống lầu tìm mẹ Trần.

Nhưng khi xuống dưới mới biết mẹ Trần đã về.

Nặc Nặc không có chìa khoá của phòng cho khách, cô nghĩ một lát rồi quyết định đêm nay sẽ ngủ ở sopha.

Đêm đến biệt thự rất an tĩnh, cô sờ môi mình, cơn giận cũng chưa tan.

Nếu nam chính thật sự thích Tưởng Tân Nguyệt vậy thì anh theo đuổi cô ta đi, dựa vào tính cách bá đạo của anh mà còn rụt rè như vậy, thì điều đó có phải chứng tỏ rằng Tưởng Tân Nguyệt là đặc biệt quan trọng không?

Nặc Nặc nghĩ, nếu trong truyện gốc Tưởng Tân Nguyệt và Tống Liên có giao thoa thì chắc chắn cô ta có ý muốn ở bên cạnh Cừu Lệ.

Nếu là như vậy thì sớm muộn gì người phụ nữ lợi hại kia sẽ tìm tới mà thôi.

Trải qua chuyện của Trần Thiến, Nặc Nặc không dám thiếu cảnh giác với bất kì nữ phụ nào.

Bọn họ thích Cừu Lệ là tốt, nhưng nếu nghĩ cách để hãm hại cô thì không tốt chút nào.

Tuy cô sống ở một xã hội có luật pháp, nhưng không có bất kì một cô gái nào điên cuồng như các nữ phụ cả.

Sáng hôm sau, lúc Cừu Lệ tỉnh dậy, anh lạnh mặt xoa xoa cái trán.

Dù sao cũng là say rượu, khi tỉnh lại đương nhiên sẽ khó chịu.

Anh nhìn thấy đây là phòng của Nặc Nặc, tay chạm vào cằm, miệng vết thương đã đóng vảy.

Cừu Lệ không nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, bình thường anh không dễ say như vậy.

Nhưng tối qua anh thất thố, anh vốn cho rằng mình đã che giấu rất tốt, để Nặc Nặc thi đại học, sau đó chặt đứt ý nghĩ rời đi của cô.

Nhưng câu nói cuối cùng của Trần Thiến ngày hôm qua đã khiến anh bạo nộ.

Cô ta đứng trên sân thượng điên cuồng cười to: "Cừu Lệ...tôi thích anh nhiều năm như vậy mà anh cũng không hề mềm lòng chút nào.

Tại sao ngay cả liếc tôi mà anh cũng chẳng thèm liếc một cái? Tại sao chứ? Anh thích Tống Nặc Nặc, tôi biết anh thích cô ta.

Nhưng Cừu Lệ ơi, cô ta không thích anh.

Người tàn nhẫn như anh có biết gì không, kết cục hôm nay của tôi cũng chính là kết cục của Tống Nặc Nặc ở một ngày nào đó thôi.

Đến một ngày nào đó, cô ta sẽ vì để rời khỏi anh mà không tiếc gì cả, sẽ giống như tôi lúc này, nhảy từ trên đây xuống."

Trương Thanh Đạc thấy sắc mặt của Cừu Lệ thì sợ tới mức lắp bắp: "Anh Lệ...anh đừng tin cô ấy nói.

Trạng thái của cô ấy không tốt, chỉ đang nói khùng nói điên thôi."

Nhưng ngay sau đó Trần Thiến đã nhảy từ trên tầng thượng xuống.

Cho dù phía dưới có cứu trợ kịp thời thì cô ta vẫn trở thành người thực vật.

Từ lúc đó về sau Cừu Lệ vẫn luôn trầm mặc.

Anh nhớ tới ngày còn ở thôn Lý, cô cũng dùng ánh mắt đó để nhìn anh khi anh không cho cô ra khỏi cửa.

Nếu thực sự có một ngày Nặc Nặc chỉ vì rời khỏi anh mà không màng tất cả, thì anh phải làm sao đây?

Trương Thanh Đạc ngồi uống rượu với anh cả nửa ngày.

Vốn dĩ Trương Thanh Đạc có hảo cảm với Trần Thiến, chỉ là qua năm này tháng nọ lại càng ngày càng thất vọng.

Cừu Lệ không nói một lời, anh nhớ tới cái máy nghe trộm kia, rồi nhớ tới những lời Trần Thiến nói.

Từng lu rượu cứ vơi lại đầy, anh phải làm gì bây giờ?

Anh không buông tay, nếu buông tay sẽ mất cô vĩnh viễn.

Sáng nay khi tỉnh lại ở phòng của Nặc Nặc, Cừu Lệ biết có chuyện không hay rồi.

Anh vào phòng tắm soi gương, thấy trên cằm có dấu răng nhợt nhạt, chắc chắn là Nặc Nặc cắn.

Tính cách của cô rất mềm mại, nếu không làm gì quá mức thì cô sẽ không cắn anh.

Cừu Lệ nhíu mày, ngửi thấy trên người mình toàn mùi rượu, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Mẹ Trần đang tưới cây.

"Nặc Nặc đâu?"

"Cô chủ đi chạy bộ r`ồi ạ."

Nặc Nặc mang theo ba chú chó becgie đi chạy bộ.

Sáng dậy cô thấy môi mình sưng lên, tâm trạng tối tăm không muốn nhìn thấy mặt của tên Cừu Lệ kia.

Mặc cho ai bị hôn như vậy thì cũng sẽ không vui vẻ gì.

Tiểu Mao chạy trốn không thấy bóng dáng đâu, một lát lại trở v`ề.

Đại Mao cùng Nhị Mao thì gắt gao bảo vệ cô, chỉ chạy kè kè bên cạnh Nặc Nặc.

Cô chạy vài vòng quanh biệt thự bởi không thể chạy ra bên ngoài được.

Sáng sớm ở hoa viên mênh mông sương mù, bởi vì trời rét nên khi thở ra cũng toàn sương trắng.

Rốt cuộc Nặc Nặc vẫn sợ lạnh, chạy một lát thì v`ề.

Vừa v`êcô đã thấy Cừu Lệ, anh đang đứng ở cạnh cửa đợi cô.

Ánh mắt đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Nặc Nặc cảm thấy kỳ quái, dựa theo tính cách của Cừu Lệ thì anh sẽ trực tiếp đi tới chứ không chỉ đứng xa xa mà nhìn cô.

Nặc Nặc đoán có lẽ anh đang do dự không biết chọn ai giữa cô và Tưởng Tân Nguyệt.

Đừng do dự mà, cứ quyết đoán chọn Tưởng Tân Nguyệt đi.

Nặc Nặc có chút vui vẻ, nếu nam chính nguyện ý chọn Tưởng Tân Nguyệt thì cô sẽ tha thứ cho hành vi tối hôm qua của anh.

Cô đi tới định thử một chút, rốt cuộc tự mình suy đoán cũng không tốt.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô.

"Cừu Lệ, sáng hôm qua Trần Mậu gọi cho tôi."

Ánh mắt của anh lập tức nguy hiểm: "Cậu ta nói cái gì?"

Nặc Nặc nhìn sắc mặt của anh, nỗ lực khắc chế giọng điệu nhảy nhót mà làm ra vẻ trầm trọng: "Anh ta nói người anh thích chính là Tưởng Tân Nguyệt.

Thần sắc của Cừu Lệ cổ quái, ngay sau đó anh nhíu mày: "Em tin?"

Nặc Nặc tin nhưng không dám nói, cô sợ Cừu Lệ nổi điên.

Cừu Lệ cười lạnh: "Xem ra Trần Mậu không biết cách kẹp chặt đuôi làm người rồi."

Cũng là do anh sơ sẩy, tin tức về Nặc Nặc luôn được anh bảo mật kĩ càng, nhưng Trần Mậu vẫn tra ra được số điện thoại di động của Nặc Nặc là bởi vì trước kia hắn ta làm việc cho anh.

Nặc Nặc thấy anh không nói vào trọng điểm nên có chút gấp gáp: "Anh thích cô ấy sao?"

Lông mày Cừu Lệ nhíu chặt: "Nói gì thế? Tưởng Tân Nguyệt ra nước ngoài từ cấp ba, sau đó lấy chồng bên đấy, năm nay mới ly hôn về nước.

Sao tôi có thể thích cô ta được?"

Nặc Nặc nghi hoặc nhìn anh, nhìn anh không giống đang nói xạo.

Nhưng nghĩ lại cô mới thấy, trách không được Cừu Lệ không chịu cứng rắn giữ Tưởng Tân Nguyệt bên người, chẳng lẽ để ý chồng trước của cô ta?

Đàn ông mà nên bao dung một chút, quá khứ thì cứ cho qua đi.

Nặc Nặc nhỏ giọng nói: "Qua một đời chồng rồi cũng không sao mà."

Cừu Lệ bị cô chọc giận đến nỗi bật cười: "Tống Nặc Nặc!"

Cô ngước mắt, anh thấy dáng vẻ cô ngây thơ không biết sai thì lại càng tức hơn.

Mặt anh lạnh băng, nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mắng không nỡ mà đánh cũng không được, cố tình cô còn nói mấy lời làm anh đau lòng.

Cái gì mà kêu qua một đời chồng cũng không sao? Nếu cô mà dám lấy người khác thì anh nhất định sẽ giết tên khốn kia trước, sau đó có trói cũng phải trói cô mang về.

Nhưng bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại anh liền nghĩ tới câu nói đầy châm chọc của Trần Thiến.

Nếu anh ép buộc cô quá, cũng sẽ có khả năng mất đi cô.

Cừu Lệ lạnh giọng nói: "Về phòng học đi, em sắp thi đại học rồi đừng suốt ngày chạy ra ngoài."

Nói xong anh quay người đi đến gara xe.

Tiết Tán đi theo phía sau còn mải suy nghĩ, không đúng, kỳ nghỉ của Cừu tổng còn chưa kết thúc, sao anh lại đến công ty sớm mấy ngày thế này?

Nặc Nặc về phòng cũng nghĩ, chẳng lẽ Cừu Lệ được cô khuyên nên thông suốt rồi.

Bây giờ đang đi ra ngoài tìm Tưởng Tân Nguyệt???

Cô có chút vui vẻ, nhớ tới tối hôm qua còn chưa kịp dạy Lữ Tương vẽ mắt nên vội call video cho cô nàng.

Lữ Tương khẩn trương gần chết: "Anh ấy sẽ chấp nhận mình sao? Anh ấy có từ chối mình vì mình béo không? Mình lo quá...không được, mình

không đi nữa đâu."

Nặc Nặc cười ngâm ngâm nhìn cô nàng.

Trong chốc lát Lữ Tương lại cắn răng: "Nặc Nặc, sao cậu không khuyên mình, cho mình xíu dũng cảm hả?"

Nặc Nặc dịu giọng nói: "Cậu chắc chắn sẽ đi."

Lữ Tương: "..."

Sau đó cô nàng lại nói: "Đúng vậy, nếu không thử mình sẽ không cam lòng."

Tới buổi tối, Lữ Tương kích động đến nỗi đỏ bừng cả mặt: "Nặc Nặc ơi mình thành công r ồi! Anh ấy, anh ấy nói cũng thích mình, chúng mình đã hẹn với nhau r ồi, sẽ cùng nhau thi cùng một trường đại học, khi ấy sẽ bắt đ ầu nói tới chuyện hẹn hò!"

Nặc Nặc cũng rất vui, mỉm cười chúc phúc cho cô nàng.

Lữ Tương do dự, hỏi Nặc Nặc: "À...cậu và Cừu tổng...cũng sẽ ở bên nhau sao?"

Nặc Nặc sửng sốt h ồi lâu mới hàm hàm h ồh ồđáp: "Tuỳ duyên đi."

Không phải ai cũng có cơ hội tốt như vậy.

Có người sẽ được ở cạnh người trong lòng.

Bạn thích người đó, mà người đó cũng vừa lúc thích bạn.

-

Sau khi khai giảng, b ầu không khí của khối 12 đột nhiên thay đổi.

Học kỳ cuối cùng, những bạn học ngày trước còn nhàn nhã cũng bị b ầu không khí này làm cho hoảng hốt, bắt đ ầu nỗ lực học tập.

Lữ Tương bởi vì đã hẹn với anh hàng xóm sẽ cùng thi vào một trường đại học nên càng ngày càng cố gắng học.

Cả người giống như được tiêm máu gà.

Mà qua một kì nghỉ đông, Nặc Nặc cũng để lộ thực lực của mình.

Ở kì thi tháng, cô lọt vào top 3 của lớp.

Cả lớp đều sợ ngây người.

Đây chính la Tống Nặc Nặc đó! Hơn nửa năm trước còn đứng nhất từ dưới đếm lên, bây giờ có thể lọt vào top ba của lớp.

Đây là thiên tài sao? Thật là đáng sợ.

Ngay cả chủ nhiệm lớp - Triệu Lệ cũng khó có thể tin, cô ấy dạy học nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy ai có thể hăm hở tiến lên lợi hại như Nặc Nặc.

Bởi vì chuyện của Nặc Nặc lên cả khối nổi lên một phong trào học tập: Cậu nhìn Tống Nặc Nặc của lớp ba kìa, chính là người đã nỗ lực từ hạng dưới từ nhất đếm lên rồi lọt vào top 3 đó.

Còn không mau nắm chắc thời gian mà bắt đầu cố gắng!

Trong lớp 3 cũng có người nhỏ giọng thảo luận: "Sao Tống Nặc Nặc chăm học thế nhỉ? Cậu ấy là vị hôn thê của Cừu tổng thì còn sầu sau này không có việc làm sao?"

"Cậu thì biết cái gì, có lẽ muốn cố gắng để xứng đôi với Cừu thiếu đó."

Nặc Nặc mắt điếc tai ngơ.

Mùa xuân tới, cô vẫn chưa thể về thế giới của mình.

Nếu chỉ có thể ở lại nơi này thì cô cũng muốn có bản lĩnh tự lập tự cường.

Người không khẩn trương và nhẹ nhàng nhất lớp lúc này có lẽ là Hàng Duệ.

Tuy đại học nổi tiếng đã đặc cách cho cậu lên thẳng, nhưng cậu vẫn như trước kia, tới lớp rất sớm, ít nói nhưng vẫn cố gắng học hành.

Thành tích của Tống Liên tụt dốc không phanh.

Từ hạng 20 tuy xuống hạng 40, về nhà Triệu Tiệp cũng không chịu được mà mắng cô ta một hồi.

"Mẹ nghe chủ nhiệm của các con nói Tống Nặc Nặc lọt top 3, còn con thì sao? Nhìn thành tích bây giờ của mình đi, sao con lại để con tiện nhân kia vượt mình hả?"

Tống Liên hét lên: "Con ghét phải so sánh với cậu ta, con không muốn nghe."

Cô ta đóng cửa lại, bao nhiêu uất ức cùng không cam lòng cứ thế tràn ra.

Cực kì không cam lòng.

Rõ ràng ngay từ đầu cái gì cũng là của cô ta, nhưng sau này tất cả đều trở thành của Tống Nặc Nặc.

Vốn dĩ Hàng Duệ không thích Tống Nặc Nặc, vốn dĩ Cừu Lệ cũng chán ghét cô, còn có thành tích, cảm tình của các bạn trong lớp.

Nhưng bây giờ có rất nhiều người thích Tống Nặc Nặc.

Tống Liên quá áp lực.

Vào đêm mưa ấy, Tống Liên bung dù đi ra ngoài.

Cô ta dựa vào bảng thống kê của lớp học, đi đến trước nhà Hàng Duệ.

Mưa nhỏ tí tích rơi, cô hỏi người đi đường, cuối cùng cũng tìm được nhà của cậu.

Thiếu niên mở cửa thấy là Tống Liên, trên gương mặt lạnh nhạt thoáng qua tia giật mình khó phát hiện: "Tống Liên?"

Cô ta cắn răng, kéo cậu ra tới mái hiên.

Hàng Duệ hất tay cô ta ra: "Cậu làm gì vậy?"

Tống Liên thấy xung quanh không có ai, lúc này mới cảm thấy lạnh.

Cô ta khắc chế sự hồi hộp, hưng phấn cùng run run: "Hàng Duệ, nếu tôi nói tôi thích cậu, nguyện ý cố gắng thi đậu trường đại học A cùng cậu, thì cậu có đồng ý chấp nhận hẹn hò với tôi không?"

Hàng Duệ cảm thấy cô ta đúng là điên rồi, cậu cau mày: "Cậu về đi, coi như hôm nay tôi chưa nghe thấy gì cả."

Thiếu niên xoay người muốn đi.

Tống Liên hô to: "Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Tại sao Tống Nặc Nặc lại được mà tôi thì không? Lúc trước cậu cũng từ chối cậu ta, nhưng sau đó cậu đã hối hận.

Hôm nay cậu từ chối tôi, sau này nhất định sẽ thấy hối hận!"

Bước chân của Hàng Duệ dừng một chút.

"Tôi chưa từng hối hận." Cậu quay đầu lại, từng câu từng chữ nói rất rõ ràng: "Khi cô ấy tỏ tình tôi không thích cô ấy.

Sau này khi thích cô ấy tôi cũng không có dũng khí để cùng cô ấy ở bên nhau.

Từ trước đến nay đều không có khả năng ở bên nhau thì sao phải hối hận?"

Tống Liên che mặt lại: "Không phải như thế.

Hức...rõ ràng mọi chuyện không nên như thế này."

Vậy thì nên như thế nào?

Đêm hôm ấy Tống Liên mơ một giấc mơ, cô ta mơ thấy hoàn cảnh tương tự nhưng mọi thứ lại không giống nhau.

Ở nơi đó Cừu Lệ thích cô ta, Hàng Duệ cũng từng yêu thầm cô ta.

Ngay cả Bách Diệp là bạn của Cừu Lệ cũng cực kì thâm tình với cô ta.

Ở trong mộng, cô ta chính là một người cực kì quan trọng, cô ta hoạt bát nghịch ngợm, mấy người đàn ông đều vì cô ta mà si cuồng.

Mà Tống Nặc Nặc thì sao?

Tống Nặc Nặc sống ở xóm nghèo bẩn thỉu, khóc lóc cầu xin cô ta cứu Hàng Duệ.

Chân của Hàng Duệ lại bị thương lần thứ hai, bị nhiễm trùng nặng, nếu không có tiền chữa trị thì sẽ tàn phế hoàn toàn.

Tống Liên thấy mình từ chối.

Sau đó Tống Nặc Nặc bí quá hoá liều, muốn đi quyến rũ Cừu Lệ.

Kết cục cuối cùng rất thảm, nhưng Tống Liên cũng không tha cho cô.

Trong giấc mơ ấy, Tống Liên suýt chút nữa cười tỉnh.

Cô ta có tình yêu của Cừu Lệ, khi uất ức thì có Bách Diệp mở rộng vòng tay ấm áp vì mình.

Chính là đồng hồ báo thức đã làm cô ta tỉnh lại, cô ta mới biết đó chỉ là mơ.

Tống Liên sửng sốt hồi lâu, xuống giường nhìn gương mặt bình thường không hề có ý cười hạnh phúc của mình.

Cừu Lệ, Hàng Duệ, Bách Diệp, không một ai thích cô ta cả.

Tống Liên nắm chặt tay, cô ta còn muốn đi cướp về sao?

Không cướp, cô ta vĩnh viễn chỉ có thể đi trên một quỹ đạo bình thường, gả cho một người đàn ông cũng bình thường, sau đó sinh con, rồi cả đời chỉ nhọc lòng về mắm muối gạo tiền.

Nhưng nếu đi cướp, đối với Nặc Nặc đã từng cứu mình, đối với một Nặc Nặc có nụ cười ấm áp, cô ta có thể làm được sao?

-

Mùa xuân đến nhanh mà đi cũng nhanh, đảo mắt cái thời tiết cũng đã nóng dần lên.

Rốt cuộc Nặc Nặc không cần mặc quần áo dày nữa.

Mẹ Trần thấy cô ở nhà mà vẫn còn mặc đồng phục thì nhớ đến cô con dâu một ngày không trang điểm là khó chịu của mình.

"Cô chủ, cô nhiều váy như vậy sao suốt ngày mặc đồng phục thế?"

Nặc Nặc nghĩ nghĩ: "Các bạn đều mặc như vậy ạ."

Mẹ Trần dở khóc dở cười, lúc cô chủ nói dối thì cả mặt sẽ đỏ ửng, rõ ràng cô mặc thế này mới có cảm giác an toàn.

Từ tháng 2 đến tháng 5, cô chủ nỗ lực học tập thế nào thì toàn bộ người ở biệt thự đều rõ như ban ngày.

Lần trước Cừu thiếu về nhà, thấy cô ghé vào trên bàn ngủ rồi.

Anh nhìn hồi lâu, mặt đầy âm lệ nhưng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, cũng không quấy rầy cô.

Sở dĩ anh có thể nhịn đến bây giờ là vì hôm đó sau khi nói chuyện công việc xong, Trương Thanh Đạc đã kể rằng: "Cô vợ mạnh mẽ của Lưu Tụng vừa mất mà không đến hai tháng sau hắn ta đã vui mừng cưới về cô vợ 18 cực kì xinh đẹp."

Bách Diệp cười nói: "Tôi cũng nghe nói qua, cô vợ bây giờ của hắn ta lúc trước sống chết cũng không thèm để ý hắn.

Mà hiện tại cả hai gắn bó như keo sơn."

Trương Thanh Đạc làm mặt quỷ, nói với Cừu Lệ: "Anh Lệ, em hỏi hắn ta rồi, hắn bảo chịu khó chiều chuộng dỗ dành, cũng không cấm cản gì vợ của hắn.

Dù sao tuổi còn nhỏ mà, cưng chiều nhường nhịn một chút cũng không có gì."

Cừu Lệ liếc mắt: "Biến."

Trương Thanh Đạc uất ức: "Còn không phải là em thấy anh dạo này không vui sao? Ăn Tết xong đi làm lại, ai cũng nơm nớp lo sợ nên em mới đi học hỏi kinh nghiệm giúp anh.

Nặc Nặc dịu dàng xinh đẹp biết bao nhiêu, so với vợ của Lưu Tụng thì tốt hơn nhiều.

Anh đừng hung dữ như thế, tính tình cũng phải tốt một chút, chịu khó dỗ dành thì nói không chừng Nặc Nặc sẽ vui vẻ ở bên anh."

Ánh mắt Cừu Lệ đen nhánh, trở nên trầm tư.

"Cô ấy muốn gì thì anh cho cái đó.

Dù gì anh cũng nhiều tiền như thế."

"Cậu thì biết cái gì." Cừu Lệ lạnh lùng nói, nếu thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Nhưng cái gì cô không c`ần, chỉ một lòng muốn rời xa anh.

Hơn nữa chuyện này không nên nghĩ tới, vừa nhớ đến là tim anh như có ai dùng kim châm vào một nhát, đau đến nỗi không khắc chế được thô bạo.

Trong khoảng thời gian này anh không vui vẻ gì, suốt ngày lạnh mặt, người h`ầu trong biệt thự cùng với cấp dưới đ`ều không dám thở mạnh một hơi.

Mẹ Tr`ần nghĩ nghĩ, gọi Nặc Nặc tới: "Cô chủ, cô nói xem chú Trương, Tiết Tán, ông Triệu, bọn họ đối xử với cô chủ rất tốt đúng không?"

Nặc Nặc nghiêm túc gật đ`ầu.

Mẹ Tr`ần nói: "Bây giờ bọn họ đ`ều muốn quỳ xuống xin cô chủ đừng nhìn sách nữa mà hãy nhìn Cừu thiếu một cái đi."

"...."

Nặc Nặc nói: "Bây giờ là tháng 5 r`ồi, còn có 1 tháng nữa con phải thi đại học."

"Mẹ Tr`ần biết, nhưng cô chỉ c`ần 5 phút là có thể làm mọi người sống yên ổn cả tháng."

"Năm phút?"

"Đúng vậy, sáng mai cô chủ thắt cà vạt cho Cừu thiếu được không?"

Nặc Nặc cảm thấy rất thẹn thùng, tuy rằng cô biết để mọi người sống trong lo sợ không tốt, nhưng thắt cà vạt là một hành động rất thân mật.

Cừu Lệ vui nhưng cô bài xích.

"Con không biết thắt."

"Không sao, để mẹ Tr`ần mời người dạy v`ề cho cô.

Buổi chiều người đó sẽ tới, mọi người đều trông chờ vào cô chủ đó." Mẹ Trần dừng một chút: "Cô chủ cũng nên nghĩ về sự nhượng bộ của Cừu thiếu đi.

Cậu ấy vẫn luôn không vui nhưng không hề trách cô.

Cậu ấy đang chậm rãi học cách cho cô tự do.

Nhưng nếu cậu ấy không nhịn được nữa mà nổi giận thì cô chủ sẽ không còn được sống những ngày tháng yên bình này nữa đâu."

Nặc Nặc ngơ ngẩn.

Buổi chiều, "cô giáo cà vạt" quả nhiên đến.

Phụ nữ trung niên tủm tỉm cười trêu chọc mà nhìn Nặc Nặc đến nỗi da đầu cô tê dại.

Mẹ Trần mặt không cảm xúc đứng bên cạnh: "Cô chủ đừng xấu hổ, cố gắng học.

Mẹ Trần không thấy cái gì cả, tôi thay mặt mọi người cảm ơn cô chủ."

Người nọ dạy trong chốc lát: "Tiểu thư thật thông minh, nhanh như vậy đã học được."

Nặc Nặc cầm cái cà vạt kia, cả gương mặt hồng lên, ai muốn nhận khích lệ này chứ.

Khó lắm mẹ Trần mới lộ ra ý cười.

Buổi tối mẹ Trần đi trước, xụ mặt nói với cô: "Cô chủ phải giữ lấy lời, sáng mai nhất định phải đi."

Nặc Nặc cười khúc khích: "Con biết rồi mẹ Trần." Cô lại chớp chớp mắt: "Con vẫn luôn rất tò mò, có phải tiền lương của mẹ Trần rất cao không mà mẹ tận tâm tận lực vậy?"

Mẹ Trần thấy cô nghịch ngợm, trong mắt mới nhu hoà chút: "Cô chủ đừng đùa, mẹ Trần già rồi, chỉ hi vọng người trẻ tuổi như cô cậu sống vui vẻ mà thôi."

Sau đó bà do dự, lần đầu tiên duỗi tay xoa đầu Nặc Nặc: "Cô phải sống thật tốt đấy.

Nếu thật sự muốn cái gì đó thì làm nũng với Cừu thiếu, so với chống cự tốt hơn nhiều."

Nặc Nặc nổi da gà.

Làm nũng với Cừu Lệ?

Thật là đáng sợ, gan cô còn chưa to như thế.

Huống hố thứ mà cô muốn thì đừng nói làm nũng mà cho dù vui vẻ giương oai thì Cừu Lệ cũng sẽ bóp chết cô.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Nặc Nặc đứng trước cửa phòng Cừu Lệ, nhưng lúc này mới biết được cảm giác thẹn thùng vẫn không thể hoàn toàn khắc chế được.

Cô cắn răng, được rồi, như mẹ Trần nói thì dựa vào tính cách bá đạo cuồng vọng của Cừu Lệ, anh nhịn tới tháng 5 đã là cực hạn rồi.

Nếu cô không đi tới một bước mà để anh phát bệnh thì tất cả mọi người đều xong đời.

Nặc Nặc gõ cửa.

Cánh cửa này chỉ có một người có thể gõ, mà Cừu Lệ biết đó là ai.

Anh có chút ngoài ý muốn mở cửa ra, Nặc Nặc ngơ ngác dùng đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn anh.

Áo sơmi của anh đã mặc xong, cài tới viên cúc cuối cùng.

Cừu Lệ rũ mắt không cảm xúc nhìn cô, nếu mới sáng ra mà cô đã nói mấy câu chọc tức anh thì anh sẽ không nhịn nữa.

Anh sẽ dùng chính phương pháp của mình để dạy cô nên đối xử với người đàn ông của cô như thế nào.

Chính là vào sáng sớm của tháng 5, tiếng chim hót ngoài biệt thự thanh thuý.

Anh thấy má cô chậm rãi đỏ lên.

.

Chương 62: 62: Thi Đại Học 1

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ

Thật ra Nặc Nặc rất ít khi ở chung với người khác giới, vả lại cô cảm thấy mục đích của mình quá khó nói rồi.

Nặc Nặc nhớ rõ Cừu Lệ có tính gắt ngủ, cho nên buổi sáng là lúc anh lạnh nhạt nhất.

Cô có chút gấp gáp, trong mắt ướt dầm dề, không duyên cớ lại lộ da vài phần đáng thương.

Cừu Lệ không nói lời nào mà rũ mắt nhìn cô.

Nếu Nặc Nặc có dáng vẻ này thì một là cô đang áy náy, hai là cô đã làm sai chuyện gì đó.

Bình thường lúc này anh đã xuống lầu.

Nặc Nặc thấy anh muốn xoay người thì trong lòng hoảng hốt: "Cừu Lệ."

Anh ngoái đầu nhìn lại, má cô hồng hồng, lắp bắp nói: "Anh có cần...cần tôi thắt cà vạt cho không?"

Thần sắc lạnh nhạt của anh chững lại một giây, trong mắt thay đổi liên tục.

Nặc Nặc sợ hãi đứng ở cửa nhìn anh, gương mặt nhỏ vì xấu hổ mà đỏ lên, cúi đầu lại không chịu đi.

"Lại đây."

Thiếu nữ vội vàng đi tới.

Tròng mắt của anh đen nhánh, ở trong căn phòng có ánh sáng lờ mờ lại càng thêm lạnh lùng.

Cừu Lệ không chọn, tuỳ tiện cầm một cái cà vạt đưa qua, cô cũng vội nhận lấy.

Tay cô vừa nhỏ vừa trắng, không biết có phải do khẩn trương không mà theo bản năng nắm chặt cà vạt, lúc phản ứng lại mới vội vàng nới lỏng.

Anh im lặng không nói để xem cô muốn làm gì.

Nặc Nặc cầm cà vạt trên tay mà thầm cảm thán, cà vạt của tổng tài bá đạo đúng là không phải làm từ chất liệu tầm thường.

Ngày hôm qua khi dì Tôn dạy cô thì cả người đều ngồi, Nặc Nặc còn cao hơn dì ấy một chút nên cô dễ dàng thực hành.

Lúc mới đầu cô cứ nghĩ sẽ rất khó, nhưng học một lát mới phát hiện nó chẳng khác thắt khăn quàng đỏ là mấy, bởi vậy nên mới thả lỏng tâm trạng.

Nhưng giờ phút này Cừu Lệ dựa rất gần, cô mới ý thức được sự khác biệt này lớn lao thế nào.

Thắt khăn quàng đỏ cái gì chứ???

Cừu Lệ cao hơn cô rất nhiều, dáng người của người đàn ông cao lớn, khi rũ mắt nhìn cô, cảm thấy cô vừa vô thố lại đáng thương.

Nặc Nặc muốn nói rằng, anh có thể cúi đầu thấp xuống được không?

Nhưng thắt cà vạt thì cần cúi đầu sao?

Nặc Nặc vẫn còn phân vân, ngước mắt nhìn Cừu Lệ.

Anh thấy rõ sự mờ mịt cùng khó hiểu trong mắt cô.

Hoá ra là sẽ không.

Nhưng ngay sau đó, cô nhón mũi chân, trong nháy mắt xích lại g`ần.

Anh có thể cảm nhận được xúc cảm dịu dàng, từ sau cổ anh r`ồi chậm rãi đến trước cổ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đ`ầu vụng v`ề thắt cà vạt.

Cừu Lệ không nói một lời, trước sau vẫn luôn nhìn cô.

Bởi vì quá hoảng loạn nên cô quên mất cả lí thuyết, thắt xong cô cũng không nỡ nhìn thành phẩm quá thảm hại của mình, hai mắt chớp chớp, vừa khó hiểu vừa uất ức.

Giống như một học sinh ngoan không hiểu sao mình lại không đạt điểm chuẩn trong kì thi.

Gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng, tay chân luống cuống thắt xong, sau đó ngước mắt trông mong nhìn anh.

Nặc Nặc thấy anh không nói lời nào thì cảm thấy có hơi đáng sợ.

Cô nhớ tới dì Tôn còn dặn rằng, sau khi thắt xong còn phải chỉnh lại cổ áo.

Nặc Nặc căng da đ`ầu không nhìn cà vạt mình thắt xấu tệ hại mà nhóm chân chỉnh lại cổ áo cho anh.

Cừu Lệ đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, giọng nói hơi tr`ầm khàn: "Rốt cuộc em muốn cái gì, hửm?"

Nặc Nặc mờ mịt:....!

Cừu Lệ lạnh mặt, nắm lấy cằm của cô: "Muốn cái gì thì nói thẳng ra."

Nặc Nặc ngước mắt nhìn anh, trong đôi mắt anh hiện ra vài ph`ần lạnh lẽo, r`ồi lại có những cảm xúc mà cô không hiểu.

Tựa như sợ cô nói ra sẽ làm tổn thương anh nên anh mới dựng lên một bức tường chắc chắn bén nhọn như vậy.

Cô trừng mắt nhìn lại, mẹ Trần đoán sai rồi, bệnh đa nghi của Cừu Lệ quá nặng.

Cô chăm chỉ học tập thì anh nổi giận đùng đùng, cô đối tốt với anh thì anh lại nghi ngờ cô có mưu đồ gì đó.

Nặc Nặc có chút uất ức, đây chính là lần đầu tiên trong đời cô lấy hết can đảm đi thắt cà vạy cho một người đàn ông.

Anh thờ ơ lạnh nhạt thì thôi đi lại còn nghi ngờ cô.

Tuy rằng mục đích của cô không trong sạch gì.

Cô duỗi tay tét vào mu bàn tay của anh: "Anh buông ra đã, tôi sẽ nói cho anh biết tôi muốn gì."

Thần sắc của anh lại lạnh đi, dùng biểu cảm nguy hiểm nhìn cô như thể muốn nói: "Tôi biết ngay là thế này."

Nặc Nặc xoè hai tay ra: "Tôi muốn tiền boa."

Cừu Lệ cứng đờ người, nhìn cô đang chớp chớp mắt: "Quỷ hẹp hòi, lúc trước tôi thấy người trong cao ốc Hoàng Du mới khom lưng với anh mà anh cũng cho người ta tiền boa, vậy mà tôi lại không có."

Anh nhíu mày nhìn cô: "Không còn gì khác?"

Nặc Nặc cảm thấy nam chủ của loại tiểu thuyết này có chứng vọng tưởng bị hại.

Cô nhẹ nhàng nói: "Anh có cho không?"

Cừu Lệ rút ra một chiếc thẻ đen đưa cho cô: "Mật mã là xxxxx."

Nặc Nặc cũng không nhìn, tuỳ tiện nhét vào túi áo đồng phục.

Cô cảm thấy bệnh đa nghi của Cừu Lệ quá nặng, sau đó đóng giả một cô nhân viên khom lưng nói với sếp: "Cảm ơn tổng tài đại nhân."

Buổi sáng lạnh lẽo hôm ấy, rốt cuộc trên mặt anh cũng xuất hiện một nụ cười.

Rũ mắt nhìn cô, trong lòng mềm mại đến kì cục.

Lúc này mới hồi tưởng lại xúc cảm dịu dàng lại tinh tế kia, thật ra anh nhớ rõ mọi động tác của cô, lúc đầu là vô thố hoảng loạn, sau khi phát hiện mình thắt quá xấu thì ảo não xấu hổ.

Nặc Nặc đã hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị rời đi thì cả người cô đã bị đôi tay anh vây lại, giọng nói còn mang theo ý cười: "Nặc Nặc, sáng mai còn thắt cà vạt nữa không?"

Nặc Nặc vẫn thích dáng vẻ lạnh nhạt lúc nãy của anh hơn.

Cô lắc đầu, khom lưng chui ra.

Nặc Nặc chạy đến cạnh cửa, cũng không quay đầu lại, tiếng nói mềm như bông: "Tôi không thắt nữa đâu, Cừu Lệ, anh tiết kiệm tiền đi."

Anh nhìn dáng vẻ hoạt bát của cô, khoé miệng không nhịn được mà cong lên.

Tiết Tán kinh ngạc phát hiện, hôm nay sếp của họ không ra ngoài đúng giờ như mọi hôm.

Vài bảo an cũng không dám tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thất cà vạt của anh.

Tuy Cừu Lệ không có chứng cưỡng bách, nhưng hôm nay anh phải đi gặp mấy vị khách nước ngoài.

Vậy mà anh vẫn giữ nguyên chiếc cà vạt như ban đầu cả ngày, không hề chỉnh lại cũng chẳng cởi ra.

1295 words

29/10/2021.

Chương 63: 63: Thi Đại Học 2

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nặc Nặc lấy tấm thẻ trong túi ra nhìn mới biết nó có màu đen, xung quanh viền thẻ khắc hoa văn xa hoa.

Cô giật mình, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, chẳng lẽ đây là thẻ đen? Đòi tiền boa cũng chỉ là thuận miệng thôi, rốt cuộc nam chính nào chẳng có suy nghĩ rằng: hơn phân nửa thiên hạ đều thích tiền của ông đây, mà ông đây lại xem thường nhất là những cô gái thích tiền.

Nhưng lại không ngờ rằng anh hào phóng thế này.

Thứ lỗi cho cô nghèo không có kiến thức, thẻ đen cũng chỉ là được nghe qua, đây chính là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy.

Thẻ này chỉ những người cực kì có tiền thân phận lại tôn quý mới được sở hữu, nghe nói là có thể quẹt thẻ không giới hạn, chính là loại thẻ không hềcó hạn mức.

Nặc Nặc cảm thấy nếu Cừu Lệ không nhất quyết đòi làm người đàn ông của cô, thì cô rất muốn làm nhân viên của anh.

Thật là đáng sợ, cô nhìn tấm thẻ trong tay mà có chút buồn cười.

Cô đã từng mơ ước rằng mình sẽ chăm chỉ làm việc kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ, để bọn họ không phải vất vả nữa.

Nhưng tiền ở trong mắt Cừu Lệ lại chỉ như một chuỗi những con số vô tri mà thôi.

Nặc Nặc cất tấm thẻ vào trong ngăn kéo rồi khoá lại.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ đi, đương nhiên sẽ không mang theo đồcủa Cừu Lệ.

Những gì anh cho cô, cô đều cất hết ở đây.

Lên đại học sẽ có thời gian rảnh, chăm chỉ đi làm thêm là có thể tự nuôi được bản thân.

Tan học về Nặc Nặc mới biết hành động sáng nay của mình đã lấy lòng được Cừu Lệ.

Anh sai người mang một chú mèo nhỏ tới biệt thự, là một chú mèo Ragdoll đáng yêu.

Lúc mèo nhỏ được mang tới đã cắt hết móng, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đợi đến khi Nặc Nặc nhìn thấy nó, nó đang nằm cắn cuộn lên, mềm mụp kêu "meo meo".

Nặc Nặc nhịn không được vuốt vuốt lông nó.

Nó quá ngoan, nghiêng đầu nhìn Nặc Nặc, rồi lại liếm bàn tay cô để lấy lòng.

Giống như có người đã huấn luyện cho nó cách lấy lòng chủ nhân, cô mới chỉ nhìn thôi đã hận không thể ôm vào lòng để hôn hôn.

Nặc Nặc rất thích, mẹ Trần lại đứng ở bên cạnh xụ mặt nhìn.

Không thể để nó làm cô chủ bị thương, một người một mèo, đều có cảm giác đáng yêu đến quỷ dị.

Mắt tròn xoe, tiếng nói lại mềm mại.

Nặc Nặc lưu luyến sờ đầu nó, sau đó nói với mẹ Trần: "Mẹ Trần, mẹ để người đưa nó đi đi."

"Cô chủ không thích?"

"Không phải, nó rất đáng yêu.

Nhưng con sắp thi rồi, sau này cũng phải đi học, nên để nó đi tìm một chủ nhân tốt hơn."

Mẹ Trần cũng không phản đối, sai người mang chú mèo đi.

Nặc Nặc thở dài, cô rời khỏi nơi này sẽ không mang theo nó.

Nếu Cừu Lệ dùng nó để trút giận thì không hay chút nào.

Nhưng dạo gần đây Cừu Lệ rất hay tặng quà, lại hào phóng với Nặc Nặc khiến cô ý thức được anh giống như đang đổi phương thức để ở chung với cô.

Chỉ là Nặc Nặc không rảnh để quan tâm, đảo mắt đã tới tháng 6.

Ở thế giới này mùa hè nóng mùa đông lạnh, điều hoà trong lớp học thổi vù vù, các bạn học đều khẩn trương vùi đầu đọc sách.

Nặc Nặc không có cách nào để rời khỏi tầm mắt của Cừu Lệ, cô cho rằng Tưởng Tân Nguyệt sẽ chủ động xuất hiện, nhưng không nghĩ rằng gần tới ngày thi đại học rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Tưởng Tân Nguyệt đâu.

Nếu những gì Trần Mậu nói là sự thật, vậy cô ta cũng quá trầm ổn rồi.

Nặc Nặc cũng không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng thêm vững vàng hơn.

Trước ngày thi đại học một ngày, trường học cho tự học, hy vọng các sĩ tử có thể thả lỏng một chút, căng thẳng quá sợ rằng sẽ gây ra phản ứng ngược.

Lữ Tương nói: "Làm sao bây giờ, mình khẩn trương quá.

Sao ba năm trôi qua nhanh thế nhỉ? Nếu được quay lại ba năm trước thì tốt rồi, mình nhất định sẽ cố gắng học ngay từ đầu lớp 10."

Nặc Nặc nhẹ giọng cười: "Không đâu, nếu trở lại lớp 10, cậu nhất định sẽ nghĩ dù sao cũng còn hẳn 3 năm, chơi 2 năm trước rồi lại tính, nhất định sẽ kịp."

Lữ Tương bị chọc cười, tâm trạng căng thẳng cũng được thả lỏng ít chút.

Nặc Nặc nói: "Cậu thả lỏng đi, nghĩ rằng cậu nhất định sẽ vượt qua, thực lực của cậu cũng đâu có tồi, thi đại học chính là đua tâm thái, cậu không biết thì không nhất định người khác sẽ biết, chỉ cần ăn điểm những câu cậu biết làm đã là rất giỏi rồi."

Lữ Tương gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Quả nhiên lời này lại được chủ nhiệm lớp Triệu Lệ cường điệu một lần.

"Các em cố gắng thi tốt, thả lỏng tâm trạng, thi đại học chẳng qua cũng chỉ giống mấy lần thi giữa kỳ cuối kỳ mà thôi.

Tối nay về ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi cho tốt, trước khi ngủ nên nghe nhạc thiếu nhi để thả lỏng.

Cô Triệu tin các em sẽ hoàn thành bài thi của mình một cách xuất sắc."

"Đúng rồi, các em nhớ chuẩn bị nhiều bút, số báo danh không được điền sai."

Mấy nam sinh trong lớp ồn ào: "Cô Triệu ơi, cô nhắc lần thứ 8 rồi đó ạ."

Triệu Lệ đẩy mắt kính: "Nói 8 lần còn có người chưa nhớ được.

Trên bút cùng chai nước không được có chữ, nước để xuống dưới đất tránh làm ướt bài thi.

Đừng có mà chê cô nói nhiều, các em mà không chịu để ý mấy chi tiết nhỏ đó thì chỉ có thể hối hận."

Nặc Nặc về biệt thự, thấy ai cũng khẩn trương nhìn mình.

Vì mọi người đều biết cô đã nỗ lực thế nào, bởi vậy cứ nhìn thấy cô thì lại nói: "Cô chủ cố lên!"

Nhưng Nặc Nặc lại chính là người bình tĩnh nhất, cô ngọt ngào nói cảm ơn với từng người.

Buổi sáng ngày mùng 7 tháng 6, lúc Nặc Nặc ra cửa, nghĩ thầm mình lại phải thi đại học thêm một lần ở thế giới này.

Cô nhớ rõ thời điểm mình thi đại học ở thế giới thực, mẹ sẽ chuẩn bị một cái bánh quẩy cùng hai quả trứng gà như những lần cô đi thi trước, ngụ ý là mọi chuyện sẽ đường cát tường như ý.

Cô thương ba mẹ nên không muốn họ đi đến trường thi với mình, nhưng họ vẫn đứng lẫn trong những người cha người mẹ trông mong đứng chờ con ở ngoài cổng trường, đứng dưới ánh mặt trời gay gắt suốt hai ngày.

Nặc Nặc đi tới cửa lớn của biệt thự, mới phát hiện trong xe không phải chú Trương vẫn hay đưa cô đi học.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra góc nghiêng của Cừu Lệ: "Tôi đưa em đi."

Nặc Nặc có chút thấp thỏm, thậm chí cô còn nghĩ rằng, Cừu Lệ rất thông minh, có thể đoán được cô chờ mong thi đại học là vì muốn rời khỏi anh.

Dựa vào bệnh thần kinh của Cừu Lệ, không chừng sẽ cố tình gây tai nạn giao thông để cô mãi mãi chỉ là học sinh cấp ba.

Cô nhịn không được liếc mắt nhìn Cừu Lệ đang lái xe, động tác của anh tuỳ ý nhẹ nhàng, cũng không bắt chuyện với cô.

Đối với cô mà nói, thi đại học là ngày lành, nhưng với anh thì không.

Nếu hôm qua không phải Trương Thanh Đạc nên một đống lý luận nên dung túng nuông chiều vợ nhỏ, thì hôm nay Cừu Lệ sẽ không nhịn được mà cấm cô không được ra khỏi cửa.

Trên đời này, phương thức căn bản và đơn giản nhất chính là cắt đứt hy vọng.

Cô không cần thi nữa, cũng chặt đứt luôn ý nghĩ rời khỏi anh.

Nhưng anh lại nhớ tới mùa thu năm ngoái, cô ở trước cửa sổ nhẹ giọng đọc Tiếng Anh.

Còn có sự nỗ lực không phân đêm ngày của cô, nếu anh thật sự phá huỷ, không lưu lại một đường sống, nhất định cô sẽ hận anh cả đời.

Nặc Nặc xuống xe, quay người đi vào trong trường học.

Đột nhiên Cừu Lệ lên tiếng: "Nặc Nặc."

"Hả?"

Ánh mắt của anh lạnh nhạt, khoé môi lại câu ra ý cười: "Đợi em thi xong, tôi sẽ đưa em đến một nơi."

Nặc Nặc cảm thấy kì quái nhưng cô không muốn để nó làm ảnh hưởng tới tâm trạng, tránh cho việc thi không tốt nên đành gật đầu: "Tôi vào thi đây."

Cừu Lệ nhìn bóng dáng của cô, giữ kín như bưng.

Chờ cô đi xa, Cừu Lệ mới thong thả gọi điện thoại cho Sử Vân: "Thân phận của Nặc Nặc sửa xong rồi chứ? Mang sổ hộ khẩu tới đây."

Mặc kệ cô cùng ông nội muốn bày trò gì, qua ngày mai thôi, cô sẽ theo họ của anh, cả đời này muốn thoát cũng không được.

-

Thời điểm Nặc Nặc cầm theo đồ vật đi vào trường thi, bước chân càng ngày càng chậm.

Cô nhíu nhíu mày, trước khi bước qua máy quét trước cửa phòng thi, cô lại kiểm tra đồ vật trong túi của mình thêm lần nữa.

Nặc Nặc không mang nước theo, mở túi đựng bút ra, kiểm tra từng cây bút một.

Tới lúc kiểm tra đến cây bút thứ ba, cô rút ta một tờ giấy màu đen gấp nhỏ nhét vào nắp bút.

Trong tờ giấy đó viết hai công thức vật lí bằng bút dạ phản quang màu trắng.

Màu của tờ giấy cùng nắp bút như hoà làm một, nếu cô mở nắp bút thì tờ giấy sẽ bắn ra.

Sau đó biến thành gian lận thi cử.

Sắc mặt Nặc Nặc trầm trầm.

Nếu hôm nay không phải cô cẩn thận kiểm tra lại thì tất cả nỗ lực của cô coi như tan thành mây khói.

Không phải Cừu Lệ làm, anh bá đạo nhưng không bao giờ làm mấy trò hèn này.

Là nữ chính Tống Liên!

Nặc Nặc tới sớm, còn nửa giờ nữa mới vào phòng thi.

Cô nhíu mày đứng chờ ở hành lang.

Tới khi còn thừa 20 phút, Tống Liên với gương mặt tái nhợt mới xuất hiện.

Cô ta thấy Nặc Nặc ở hành lang là ngoài ý muốn, môi hơi run run.

Nặc Nặc xoè lòng bàn tay, chìa tờ giấy màu đen cho cô ta xem.

Sau một lúc lâu, Tống Liên mới nở một nụ cười chua xót: "Cậu đoán được rồi nhỉ? Đúng là cậu đã thay đổi thật rồi, trước kia ngu ngốc vậy cơ mà."

Nặc Nặc nói: "Cậu về phòng thi của mình đi."

Cô thấy Tống Liên đã gần khóc tới nơi, bình tĩnh mà nói: "Cậu tới ngăn tôi nên không sao.

Cho tới nay tôi vẫn biết cậu luôn mâu thuẫn, Tống Liên, cậu không xấu, chỉ là không cam lòng thôi."

Cho nên chẳng sợ nói muốn buông bỏ, nhưng không bao lâu lại nhịn không được mà cảm thấy không cam lòng.

Nhân sinh có rất nhiều thứ đâu thể nói buông là buông, nói tiêu tan là không thèm để ý.

Nặc Nặc không biết những người xuyên sách khác nghĩ thế nào.

Nhưng cô biết, người xuyên vào sách vốn đã thay đổi vận mệnh của vai chính, sự lớn mạnh của hiệu ứng bươm bướm không ai có thể tưởng tượng được.

Cô sẽ không được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đi chỉ trích Tống Liên.

Trong quyển sách này, nếu nói phải chịu thua thiệt thì hiện tại chỉ có Tống Liên và Hàng Duệ.

Hàng Duệ đã hoàn toàn đi trên một con đường khác, cuộc sống sau này của cậu cũng sẽ rất tốt.

"Cậu đi đi." Nặc Nặc nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, cũng đừng nghĩ tới chuyện này.

Cậu đã cố gắng ba năm, không cần vì chuyện của tôi mà từ bỏ kì thi."

Tống Liên lau nước mắt, không nói một lời mà xuống lầu.

Nặc Nặc nhìn theo bóng dáng của cô ta, lần đầu tiên cảm thấy có chút mờ mịt.

Cô đi vào phòng thi.

Thời điểm chuông thứ nhất vang lên, cây ngô đồng bên ngoài xanh non, gió mùa hè lay động ngọn cây, sức sống bừng bừng.

Nặc Nặc mím môi cười.

Mặc kệ thế nào đi nữa, từ hôm nay trở đi, cô sẽ có một bắt đầu mới, không cần phải sợ hãi nữa.

Cô thấy được hy vọng rời xa Cừu Lệ..

Chương 64: 64: Tân Hôn Vui Vẻ 1

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hai ngày thi đại học trôi qua cực kì nhanh.

Nặc Nặc ra khỏi phòng thi, nhìn thấy thần sắc của các bạn học khác nhau, có người vui vẻ hăng hái, lại có người ủ rũ cúi đầu, giống như chỉ cần có cơ hội là có thể khóc được ngay.

Thi xong phải về phòng học, cô Triệu muốn dặn dò vài chuyện.

Lúc mọi người quay lại lớp học đều bắt đầu cảm khái, có lẽ là luyến tiếc căn phòng đã gắn bó ba năm với biết bao kỉ niệm.

Triệu Lệ cười nói: "Chúc mừng các em, từ hôm nay trở đi thời học sinh cấp ba của các em đã kết thúc rồi, đương nhiên là không bao gồm các bạn học lại.

Nhưng cô hi vọng không ai phải học lại cả, mong bạn nào cũng sẽ nhận được thành tích tốt."

"Cô chỉ làm cô giáo của các em đến ngày hôm nay thôi, cô chúc các em tiền đồ như gấm."

Lời này vừa nói xong, trong lớp đã có rất nhiều bạn cảm thấy thương cảm, ngay cả mấy nam sinh bình thường rất nghịch ngợm cũng không nói câu nào.

Mấy nữ sinh nhạy cảm sớm đã đỏ mắt.

Vì an toàn của học sinh, Thất Trung không tán thành cho các học sinh thi đại học xong liên hoan.

Nhưng cô Triệu vẫn để lớp trưởng thống kê một chút, xem mọi người có ai muốn liên hoan không.

Kết quả thống kê lại đoàn kết một cách ngoài ý muốn.

Mọi người đều muốn ăn cùng nhau một bữa cơm, cô Triệu nói: "Chọn ngày chi bằng đúng ngày, vậy tổ chức vào tối hôm nay đi."

Lúc Nặc Nặc cùng Lữ Tương đi ra khỏi lớp học, cô nàng mới òa khóc: "Huhuhu làm sao bây giờ, hóa học với sinh học mình làm kém lắm, Đặng Khải giỏi như vậy, nhất định anh ấy sẽ làm được.

Có phải mình không thể ở bên cạnh anh ấy nữa phải không?"

Nặc Nặc vội ôm lấy cô nàng: "Không đâu, cậu nỗ lực thế nào mình đều thấy mà, cậu ấy sẽ hiểu cho cậu thôi.

Lữ Tương, cậu đừng khóc, đợi kết quả đã được không?"

Lữ Tương gật đầu.

Bọn họ đi ngang qua khu dạy học, mới phát hiện có rất nhiều bạn đang hoan hô rồi xé sách.

Một năm gian nan nhất của cấp ba cuối cùng đã qua, đây chính là hành động để đặt một dấu chấm hết cho quãng thời gian này.

Có người trêu chọc nói: "Xé sách nhất thời sảng, học lại hỏa táng tràng."

Mọi người đều cười.

Bữa tiệc liên hoan được tổ chức tại một nhà hàng bình dân.

Mọi người đều cảm thấy mình đã trở thành người lớn, giống như chú chim bị nhốt trong lồng rất lâu nay lại được bay ra, hoan hô nhảy nhót không thôi.

Qua kì nghỉ hè này, họ sẽ trở thành sinh viên.

Là sinh viên "muốn làm cái gì thì làm cái đó" trong miệng của thầy cô giáo.

Tuy Nặc Nặc biết ở đại học vẫn có nhiều trói buộc, thậm chí còn bận rộn hơn, nhưng ở chung với các bạn học này đã nửa năm, cô cũng có cảm giác kích động cùng xúc động sau khi tốt nghiệp.

Có một bạn nam hỏi: "Cô ơi, bây giờ chúng em thành niên hết rồi, cũng không phải học sinh cấp 3 nữa, chúng em uống rượu được không ạ?"

Triệu Lệ xụ mặt: "Uống ít thôi, chỉ cho phép uống bia."

Mọi người hoan hô một tiếng, bắt đầu gọi rượu.

Lúc đầu Lữ Tương không uống, sau đó lại vì tâm trạng buồn bực nên một hai phải kéo Nặc Nặc uống chung vài chén.

Nặc Nặc đành phải chiều ý cô nàng, ở thế giới thực cô rất ngoan, ba mẹ cũng nghiêm khắc, không cho phép cô uống rượu bia.

Cho nên mới uống được mấy chén, trong lòng Nặc Nặc đã bắt đầu lo sợ, nhưng nghĩ tới chú Trương đang chờ ở dưới lầu thì mới thả lỏng một chút.

Có thể thuận lợi chịu đựng được tới lúc thi đại học, cô cũng rất vui vẻ.

Để bầu không khí náo nhiệt hơn, mọi người rủ nhau chơi trò nói thật hay mạo hiểm.

Không biết ai hỏi câu: "Đông Tử, trong lớp mình ai là nữ thần của cậu?"

Thái Đông nói lớn: "Tống Nặc Nặc, cậu ấy chính là nữ thần của chúng ta."

Hơn nửa năm nay, cô an tĩnh xinh đẹp, lúc ngước mắt thì cười nhợt nhạt, tựa hồ như trong mắt có tinh quang.

Tuy không ai nói ra, nhưng mọi người đều kính nể sự nỗ lực của cô.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức im như ve sầu mùa đông, vài người lo sợ nhìn Nặc Nặc, ngượng ngùng nói: "Tống Nặc Nặc, cậu đừng để ý, Đông Tử uống say nói giỡn thôi."

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Tống Nặc Nặc và Cừu tổng, lời này mà bị truyền ra ngoài thì không biết họ sẽ gặp phải phiền phức gì.

Nặc Nặc ngây thơ không hiểu chuyện gì, sau một lúc mới gật gật đầu.

Trong lớp có người không quản được mắt mình mà khe khẽ liếc cô một cái, mẹ ơi, Nặc Nặc phản ứng chậm thôi mà cũng dễ thương quá đi mất.

Nặc Nặc đứng lên, tìm được chỗ ngồi của Triệu Lệ thì mỉm cười đi tới.

Cảm thấy cô bé này vừa ngoan vừa ngốc, Triệu Lệ cũng bật cười: "Em uống rượu đấy à?"

Nặc Nặc gật đầu: "Cô Triệu, em cảm ơn cô.

Lớp 12 này cô đã giúp em rất nhiều."

Triệu Lệ không biết mình bị làm sao, hai mắt bỗng cảm thấy cay cay.

Học sinh Tống Nặc Nặc này là người mà thiếu chút nữa cô đã từ bỏ, nhưng nhìn em ấy từng ngày cố gắng nỗ lực học tập, giống như đóa hoa nhỏ tự mình chăm sóc, càng ngày càng ưu tú hơn, cô cũng sinh ra chút tình cảm.

"Ừ, cô mong mỗi ngày em đều vui vẻ, cả đời hạnh phúc."

Đứa nhỏ tương lai sẽ được gả vào hào môn, không cần tiền đồ như gấm, chỉ cần hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi.

Nặc Nặc cười ngâm ngâm: "Vâng."

Tống Liên ngồi ở bàn đầu tiên, ngay từ đầu chỉ im lặng uống rượu, cuối cùng vừa uống vừa khóc, ai cũng không khuyên được.

Người vắng mặt duy nhất trong bữa tiệc chia tay này chính là Hàng Duệ.

Cậu không tạm biệt bất kì ai, cứ thế yên lặng rời khỏi cuộc sống của mọi người.

Có lẽ sau này gặp lại, cậu đã trở thành một nhà khoa học mà ai cũng phải kính nể.

Khi đó mới vừa chập tối, mùa hạ bao giờ cũng tối muộn hơi một chút.

Chú Trương chạy lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Nặc Nặc đang ghé vào trên bàn để ngủ.

Né khỏi mấy bạn học sinh đang hát hò tưng bừng, vội vàng gọi Nặc Nặc: "Cô chủ nhanh dậy đi, Cừu thiếu đang đợi."

Nặc Nặc vừa nghe thấy hai chữ "Cừu thiếu", theo bản năng liền mở bừng mắt.

Trong ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, mơ mơ màng màng đi theo chú Trương xuống dưới.

Cô đi được vài bước mới nhớ ra phải chào tạm biệt mọi người, quay đầu vẫy vẫy tay nhỏ, chú Trương cũng dở khóc dở cười.

Xuống tới tầng dưới, gió đêm thổi qua khiến cô càng thêm lười nhác.

Cô vui vẻ nói: "Chú Trương, con tốt nghiệp rồi, lập tức có thể vào đại học rồi."

Chú Trương: "..." Chúc cô chủ bình an.

Nặc Nặc vừa giương mắt đã nhìn thấy một loạt siêu xe: "..."

Sau đó gương mặt đang vui vẻ thoáng chốc đã trở thành uất ức đau khổ, ngay cả chú Trương cũng thấy cô rất đáng yêu.

Cừu Lệ ở trong xe chờ cô, thấy cô ngồi vào thì lạnh giọng hỏi: "Em uống rượu? Ai cho em uống?"

Khi đó Nặc Nặc còn không biết rượu sẽ làm người ta to gan hơn, cô tròn xoe mắt nhìn anh: "Tôi muốn uống thì uống thôi, anh lại không phải ba tôi, quản nhiều vậy làm gì?"

Anh cười nhéo nhéo mặt cô, cười nhạt một tiếng: "Giỏi lắm."

Cô nước mắt lưng tròng nhìn anh: "Đau."

"Đau cái rắm, ông đây còn không dùng sức."

Cô hồi tưởng lại, rồi gật gật đầu: "Ờ."

Sau đó lại cười hì hì với anh.

Cừu Lệ tới gần cô, một tay ôm cô vào trong lòng, cô phản ứng hơi chậm chạp, ôm lấy cổ của anh..

Chương 65: 65: Tân Hôn Vui Vẻ 2

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

"Uống nhiều không?"

Nặc Nặc không nhớ rõ, cô choáng váng nghĩ lại, hình như lúc đầu Lữ Tương rủ rê cô uống, sau lại thấy khá ngon nên cô tự uống một mình.

Có cả bạn học lén lút gọi rượu trắng, cô thấy không thích hợp lắm nhưng cũng trót uống một ly.

"Còn nhận ra tôi không?"

Cô nhăn nhăn mũi, ra vẻ ghét bỏ: "Cừu Lệ."

Anh cười: "Ừ."

Cuối cùng cô mới tỉnh táo lại đôi chút, bắt đầu đòi ngồi xuống ghế.

Cừu Lệ nói: "Không được quậy, cả người em đầy mùi rượu mà ông đây vẫn còn nguyện ý ôm em, em phải thấy vui chứ?"

Nặc Nặc rất giận, tuy cô có hơi choáng nhưng không phải mất hết sức lực.

"Em thi đại học xong rồi." Cừu Lệ không đợi cô nói, đột nhiên anh lạnh mặt: "Muốn đi học đại học đúng không?"

Đôi mắt đen láy của Nặc Nặc nhìn anh, sau một lúc lâu mới gật đầu.

Ý cười của anh lạnh lẽo: "Nhưng mà Nặc Nặc này, tôi sợ em sẽ chạy mất."

Nghe câu nói ấy, Nặc Nặc cảm thấy cơn say của mình cũng bị dọa cho bay sạch.

Nét hoảng sợ vừa thoáng qua trong ánh mắt của cô, Cừu Lệ cười lương bạc: "Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy em thả lỏng lại vui vẻ đến vậy, là vì nghĩ sắp có thể rời khỏi tôi sao?"

Cô giật mình, cả người hơi run.

Cảm giác thả lỏng sau khi thi xong tan thành mây khói, Nặc Nặc lắp bắp nói: "Không...không phải...tôi không..."

Ánh mắt của anh lạnh băng, nhìn đi, không phải vẫn như vậy sao? Mặc kệ anh đối xử với cô tốt thế nào thì cô vẫn không muốn ở bên anh.

"Em muốn chờ ông nội đến đón em, hửm?"

Giọng nói của Nặc Nặc run rẩy: "Tôi không hiểu anh nói cái gì."

Anh vuốt vuốt tóc cô: "Ông già rồi, chắc em vẫn hy vọng ông sẽ sống an nhàn lúc về già đúng không?"

Nặc Nặc biết anh đang uy hiếp, tức giận đến nỗi ngay cả ý nghĩ muốn bóp chết anh cũng có.

"Ông cụ muốn áp chế tôi cũng chỉ có vài thủ đoạn đơn giản, nếu ông ấy quyết tâm muốn giấu em đi, thì chuyện tìm được em cũng chỉ là vấn đề thời gian đối với tôi mà thôi."

Anh khẽ cười nói: "Cho nên Nặc Nặc à, nếu em muốn đi đại học thì đêm nay phải nghe theo tôi.

Tôi sẽ cho em đi."

Nặc Nặc đột nhiên mở to hai mắt, cô không tin Cừu Lệ sẽ bỏ qua cho mình.

Nhưng điều kiện là cái gì?

Mà lúc này xe đã dừng ở trước Cục Dân Chính, Tiết Tán xuống mở cửa xe: "Cừu tổng, cô chủ."

Theo lẽ thường thì Cục Dân Chính đã sớm tan t`ầm.

Nhưng đó không phải vấn đ`ề.

Ít nhất là trong quyển sách này, Cừu Lệ chính là tất cả.

Nặc Nặc nhìn ba chữ "Cục Dân Chính" to đùng ở trước mặt, bị dọa tới nỗi cả người toát m`ồhôi lạnh.

Cô lập tức hiểu đi`âu kiện của anh là gì, vội vàng lắc đ`âu: "Tôi không muốn kết hôn với anh."

Nhưng đêm nay Cừu Lệ cũng không giống bình thường, nghe cô nói vậy, mặt anh lạnh d`ần: "Em cho rằng tôi đang hỏi ý kiến em sao? Không muốn? Không muốn cũng phải muốn."

Cô tức đến nỗi g`ần khóc: "Cừu Lệ! Tôi mới 18 tuổi, còn chưa đến tuổi kết hôn."

Anh lạnh nhạt hỏi: "Vậy sao?"

Sau đó dùng 1 tay bế Nặc Nặc lên, đi vào bên trong Cục Dân Chính.

Anh thấy Nặc Nặc kịch liệt giãy giụa thì cười khẽ: "Em xem, mấy tháng này tôi cũng dung túng em nhi`âu r`ồi.

Nhưng em nhìn lại mình xem, cuối cùng vẫn muốn chạy khỏi tôi.

Nếu tốt với em mà vẫn có kết cục như vậy, chi bằng cứ dùng cách của tôi."

Cách của anh, cách của anh lại là cái gì đây? Là cưỡng ép sao?

Nặc Nặc còn chưa kịp mắng anh, Cừu Lệ đã buông cô xuống, một tay cởi cà vạt để trói tay cô lại.

Mạnh mẽ dẫn cô đi về phía trước.

Thật ra anh có rất nhiều cách để kết hôn mà không cần tới đây.

Nhưng đối với Nặc Nặc mà nói, kết hôn chỉ có một lần, phải tới nơi chính quy nhất trong mắt cô thì mới có thể khiến cô nhớ rõ được.

Nặc Nặc tức gần chết, cô cho rằng liễu ám hoa minh*, kết quả nam chính đột nhiên biến thái.

Trong tiếng Trung, thành ngữ "liễu ám hoa minh" là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Ví dụ: Sau khi anh ấy trải qua hết lận đận trong cuộc sống, giờ đây đúng là đã liễu ám hoa minh rồi (trong hoàn cảnh khốn khó, mà tìm được lối thoát).

Cô có giãy giụa cũng không thoát khỏi Cừu Lệ được, đi vài bước đã đến trước mặt người nhân viên với nụ cười cứng đờ.

Nhân viên công tác cười nói: "Cừu tổng, phu nhân."

Nặc Nặc: "Anh không thấy tôi bị ép sao? Cục Dân Chính không phải có quy định hai bên tự nguyện mới được lãnh chứng sao? Tôi mới 18 tuổi, các người không thể làm vậy được."

Nhân viên giống như không nghe thấy cô nói gì, cầm lấy sổ hộ khẩu: "Cừu tổng và phu nhân đều đã đủ tuổi, nếu hai vị tự nguyện thì xin chúc hai vị tân hôn vui vẻ."

"..." Nặc Nặc thật sự rất muốn chửi bậy.

"Tôi không cần, ai muốn kết hôn với anh ta.

Nếu anh muốn thì anh lấy anh ta đi."

Nhân viên nghe vậy thì sợ tới nỗi tái mét mặt.

Cừu Lệ lại không đổi sắc, ý cười của anh lạnh lẽo: "Tính tình phu nhân nhà tôi không tốt lắm, cứ bắt đầu đi."

Lãnh chứng có phân đoạn chụp ảnh.

Nặc Nặc đã giận đến mức gần khóc, lúc cô bị ấn ngồi xuống ghế đối diện với camera, cô dùng hết ác ý lớn nhất cuộc đời để làm ra biểu cảm xấu xí dữ tợn nhất.

Cừu Lệ lại cười lạnh: Suýt nữa thì tôi quên mất, tấm ảnh này dù sao cũng phải theo em cả đời.

Vẫn là xinh đẹp thì tốt hơn, tẩy trang cho cô chủ đi."

Chuyên viên trang điểm rất nhanh đã tới: "Cừu tổng, có cần trang điểm lại cho cô chủ không ạ?"

Anh nhìn gương mặt thuần tịnh ngây thơ của cô, cố tình bởi vì tức giận mà phấn má hồng hào.

Không cần, như vậy đã đẹp lắm rồi.

Nặc Nặc sống trong những ngày yên bình quá lâu, suýt nữa đã quên thân phận của nam chính.

Cho dù thời gian trước anh có thả lỏng cho cô, nhưng trong xương cốt anh vẫn là người đàn ông bá đạo lại thần kinh.

Cừu Lệ nâng cằm cô lên: "Nặc Nặc, tôi đã cho em cơ hội.

Nhưng lâu như vậy mà em vẫn chưa thông suốt.

Ngoan một chút thì sẽ bớt khổ.

Một tấm không đẹp thì chúng ta sẽ chụp một nghìn tấm, một triệu tấm.

Sau đó lấy ảnh chụp mà tôi không hài lòng để chia cho bạn học và thầy cô của em xem, em thấy thế nào?"

Nặc Nặc giận đến mức ho khan: "Đồ điên."

Anh vuốt ve cằm cô, cả người Nặc Nặc bị trói trên ghế không thể động đậy.

Anh khen: "Đẹp lắm."

Trong mắt Nặc Nặc ngập nước: "Tôi không muốn kết hôn với anh, tôi không thích anh.

Anh là chịu ngược cuồng sao?"

Đám người của Cừu Lệ cùng nhân viên công tác đều vội vàng cúi đầu.

Sắc mặt anh lạnh vài phần, môi mỏng gần từng chữ: "Đương nhiên là không phải." Anh sờ sờ đầu cô: "Nhưng em đừng có kích thích dục vọng ngược đãi của tôi."

Nặc Nặc run run.

Lúc đối diện với camera, Cừu Lệ nói: "Nặc Nặc, tôi hy vọng em sẽ cười một cái, bằng không đêm nay người phải khó chịu chính là em.".

Ngôn Tình Sủng

Thật ra Nặc Nặc chưa thấy Cừu Lệ thế này bao giờ, cô xuyên sách cũng lâu như vậy, hầu như mỗi sự kiện cô đều có thể thương lượng và tìm được cách xoay chuyển.

Nhưng hôm nay giống như điểm mấu chốt của Cừu Lệ.

Nặc Nặc không rõ sao anh lại biết chuyện của ông nội Cừu, nhưng thái độ đêm nay của anh quá mức bá đạo, vốn dĩ đã không cho cơ hội phản kháng.

Nặc Nặc biết mình không thể chạy được, cô cũng ngầm nhận ra Cừu Lệ biết rõ việc mình muốn trốn đi, cũng hiểu vì sao bây giờ anh mới ép cô kết hôn.

Bởi vì cô cố gắng hơn nửa năm, mỗi ngày mỗi đêm đều ôm lấy hi vọng không tha.

Bây giờ hy vọng được học đại học đang ở ngay trước mắt, cô không nỡ dễ dàng từ bỏ như vậy, vì thế sẽ nỗ lực sống sót.

Nếu Cừu Lệ cưỡng ép cô từ sớm, có khả năng cô sẽ cá chết lưới rách với anh.

Đến lúc này cô mới biết Cừu Lệ đáng sợ thế nào.

Anh đã sớm tính kế đâu vào đó rồi.

Tuy Nặc Nặc rất giận, nhưng nhớ đến uy hiếp của anh, còn có bóng đêm đen kịt bên ngoài.

Cô nỗ lực nửa ngày mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Hai cuốn sổ màu hồng được Cừu Lệ đút vào túi áo vest, ngay cả cơ hội nhìn một cái Nặc Nặc cũng không có.

Cô bị trói trên ghế, nhân viên công tác nói: "Chúc Cừu thiếu tân hôn vui vẻ."

Cừu Lệ đúng là rất vui, ra tay cũng hào phóng.

Nặc Nặc cắn môi, mắt to ướt dầm dề: "Mấy người yên tâm, lần sau Cừu thiếu kết hôn các người còn có thể chúc phúc lần nữa."

Cừu Lệ lạnh mặt.

Nặc Nặc hận không thể làm anh tức chết.

Nhưng cô lại không dám, tay cô còn đang bị trói đấy.

Nếu Cừu Lệ thật sự muốn làm gì đó, thì cô muốn thọc anh một dao cũng không được.

Bây giờ cô phẫn nộ đến mức ngay cả ý nghĩ tự sát cũng chẳng có, cô không thể chết được, loại người xấu xa như anh còn chưa chết, dựa vào cái gì mà cô phải chết?

Tới khi về đến biệt thự, nhìn căn biệt thự được trang hoàng tràn ngập hơi thở của đêm tân hôn, còn có đám người hầu đồng thanh hành lễ gọi cô hai tiếng "phun nhân".

Nặc Nặc cảm thấy lượng cồn còn sót trong người như muốn đốt cháy mình.

Cừu Lệ vẫn chưa cởi trói cho cô, rốt cuộc anh còn muốn làm cái gì nữa?

Phòng của Cừu Lệ vốn dĩ có gam màu lạnh, lúc Nặc Nặc bị bế vào, cô thấy hoa hồng trải đầy đất.

Trên giường trải chăn đỏ rực, nghiễm nhiên như là một căn phòng tân hôn thực sự.

Cừu Lệ xoay xoay đồng hồ trong tay, cười: "Làm vẻ mặt gì vậy? Đã kết hôn rồi em còn định ngủ riêng sao?"

Nặc Nặc biết mắng anh cũng vô dụng.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, thậm chí cô còn tưởng mình uống quá nhiều nên mơ một giác mơ hoang đường như vậy.

Cô nghĩ thầm, kết hôn cũng vô dụng, cô còn có thể ly hôn cơ mà.

Hơn nữa bản thân cô cũng không phải Tống Nặc Nặc, chỉ là một tờ giấy chứng nhận quan hệ mà thôi, chỉ cần xem nó không phải chuyện của mình thì sẽ không sao cả.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, trong mắt ướt dầm dề: "Anh trói tôi đau quá."

Vẻ mặt của anh quỷ dị mất một giây, sau đó mới bế cô lên giường.

Cầm lấy cà vạt định cởi trói cho cô.

Nặc Nặc nghĩ thầm: Anh cởi ra tôi sẽ đánh chết đồ xấu xa nhà anh.

Cừu Lệ cởi được một nửa, cười cười rồi cắn vào má cô một cái.

Nặc Nặc nhịn.

Trong giây phút Cừu Lệ mới cởi xong, cô vừa định ra tay thì đột nhiên anh túm lấy cổ tay cô, sau đó trói lại bằng một đầu cà vạt, đầu còn lại buộc vào đầu giường.

Nặc Nặc:...

Cô ngây ra một hồi mới biết anh vừa làm cái gì.

Tên xấu xa này lại dám trói cô vào giường???

"Cừu Lệ, anh làm cái gì vậy hả?"

"Làm gì?" Anh rũ mắt nhìn, tay chống cạnh người cô: "Đương nhiên là làm em."

Anh nhìn cô hồi lâu, mới ách giọng nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ bù cho em."

Hôn lễ cái quỷ gì!!!

Nặc Nặc khóc: "Tôi không cần, anh thả tôi ra đi mà huhu.

Như vậy không có kết cục tốt đâu, nếu anh cứ ép buộc tôi thế này, không chừng có ngày tôi sẽ cho anh một dao đó."

Anh không để ý mà còn cười, sờ sờ tóc cô: "Em sợ chuyện này à?"

Nặc Nặc cảm thấy có cơ hội xoay chuyển tình thế nên vội gật đầu.

Nét mặt của anh lạnh nhạt: "Chỉ đau một lát thôi, lần thứ hai sẽ không đau nữa.

Tốt nhất em cũng nên nhớ kĩ sự đau đớn ấy, giống như phải nhớ kĩ tôi vậy."

Là anh nghĩ sau rồi, lúc trước còn định học theo tên Lưu tổng kia.

Lúc ấy anh cũng không nghĩ ra, ông ta còn được ngủ với vợ mình, còn vợ anh thì ngay cả chạm vào cũng không được, hơn nữa lại một lòng muốn chạy, thậm chí ngay cả giấy hôn thú còn chưa lãnh.

Có thể giống nhau sao?

Sợ rằng anh có moi tim ra thì trước khi bỏ đi, cô còn ném nó về biệt thự.

Nặc Nặc thấy không có tác dụng gì thì khụt khịt nói: "Cừu Lệ, anh đừng có hối hận.

Nếu anh dám, đợi lúc nào đó có cơ hội, tôi sẽ cho anh đội nón xanh*"

* Ý nói chị sẽ cắm sừng anh:3

Thần sắc của anh lạnh hơn vài phần.

"Em cũng dũng cảm đấy."

Nụ cười của anh lạnh lẽo: "Em dám nhưng người khác cũng không dám phối hợp.

Tôi đã nói rồi, đêm nay em chớ chọc tôi giận, bằng không người chịu khổ chỉ có em thôi."

Anh nhẹ nhàng hôn hôn cần cổ của cô, Nặc Nặc cảm thấy có chút ngứa, còn có cảm giác sởn gai ốc.

Cô cắn môi, nói điều kiện với anh: "Tôi nói cho anh nghe môit bí mật, anh thả tôi ra được không?"

Cừu Lệ cười nhạo nói: "Nằm im, câm miệng, không muốn nghe.".

Chương 66: 66: Đêm Đầu 1

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Thái độ của anh cường ngạnh bá đạo, trong lòng Nặc Nặc sợ hãi, cổ tay vì giãy giụa mà cũng phát đau.

Nặc Nặc biết anh đã hạ quyết tâm.

Cừu Lệ chỉ tin tưởng bản thân mình, lúc đầu cô còn định nói hết mọi chuyện, nhưng hoặc là anh không tin, nếu tin thì dựa vào tính cách của nam chính, nhất định sẽ giữ cô thật chặt.

Cả người Nặc Nặc túa mồ hôi lạnh, không thể nói, nếu nói, hoặc là anh sẽ giết cô, hoặc là sẽ vĩnh viễn giam cầm cô trong căn biệt thự này.

Cừu Lệ đã cởi cúc áo của cô.

Da thịt thiếu nữ như ngưng chi, dưới ánh đèn lại xinh đẹp đến kì cục.

Trong mắt anh nhiều thêm vài phần nhu tình, cúi xuống nhẹ nhàng hôn vành tai của cô.

Nặc Nặc vừa xấu hổ vừa tức giận, cô còn nhớ rõ đêm nguyên thân tròn 18 tuổi, tên này đúng là vừa lành sẹo đã quên đau.

Nặc Nặc biết lần này Cừu Lệ thật sự muốn, đành nói lung tung: "Tay tôi đau, bụng đau, lưng cũng đau nữa."

"Cố chịu đi."

Tức chết Nặc Nặc rồi, giọng nói của cô còn mang theo nức nở: "Tôi muốn đi tắm, anh không thấy người tôi hôi à?"

Anh cảm thấy buồn cười, cô sợ đến thế cơ à?

Cừu Lệ nghĩ nghĩ, tuy trên người cô rất thơm, nhưng uống rượu xong có lẽ cô khó chịu, tắm rửa cho tỉnh táo một chút cũng tốt.

Anh cởi đầu cà vạt trên thành giường, sau đó lại bế cô đi vào phòng tắm.

Nặc Nặc càng sợ hãi, cái tên Cừu Lệ biến thái này, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác hít thở không thông, gần như chết chìm trong bồn tắm.

Hơn nữa Cừu Lệ vẫn đang trói tay cô.

Cổ tay bị trói sau lưng, có giãy thế nào cũng không thoát được.

Bây giờ đã là tháng 6 nên Nặc Nặc chỉ mặc áo sơmi trắng, chỉ cần cởi mấy cúc áo là có thể thấy được áo lót cùng màu ở bên trong.

Nặc Nặc xấu hổ và giận dữ vạn phần nhưng cô biết nếu mình còn không nghĩ được cách gì thì sẽ thật sự xong đời.

Cô đỏ mặt nói: "Tôi đến tháng."

Cừu Lệ lạnh lùng rũ mắt nhìn cô.

Cô gấp đến nỗi muốn khóc: "Thật đấy, tôi không có lừa anh đâu.

Anh biết đến tháng là gì không, là kinh nguyệt đấy, con gái tháng nào cũng có mấy ngày như vậy.

Anh tha cho tôi đi mà huhuhu."

Tính tình cô vốn đã hay thẹn thùng, chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô phải giải thích tỉ mỉ chuyện đó với một người đàn ông.

Tuy Cừu Lệ là thẳng nam cứng như sắt thép, nhưng anh cũng biết làm vào ngày cô tới tháng thì không tốt với thân thể của cô.

Nếu là thật thì anh đương nhiên sẽ không ép, anh muốn cô bình an khỏe mạnh cả đời.

Nhưng nếu dám lừa anh...

Anh thấy dáng vẻ cô sắp khóc đến nơi, duỗi tay kéo khóa quần jean của cô.

Nặc Nặc ngây ra: "Anh muốn làm gì?"

Anh cười nhạo: "Kiểm tra."

Cô sắp bị tên bệnh tâm thần này ép cho phát điên rồi, anh còn mặt mũi nữa không vậy? Hơn nữa Cừu Lệ không phải nói chơi, anh thật sự muốn làm như vậy.

Nặc Nặc nói đến tháng đương nhiên là lừa anh, cuộc sống không nhiệm màu và trùng hợp như được viết trong tiểu thuyết, cô cũng không có loại may mắn này.

Cô xoắn người muốn trốn, tức đến nỗi nói cũng không lựa lời: "Cừu Lệ, anh là đồ biến thái, kẻ điên, tội phạm cưỡng dxx."

Ý cười của anh lạnh vài phần.

Quần jean đã bị cởi ra, rõ ràng là đêm mùa hè, bên trong biệt thự mở điều hòa, Nặc Nặc cảm thấy giữa hai chân mình lạnh căm căm.

Cô kẹp chặt chân, phòng tắm rất lớn lại xa hoa, giãy giụa suy nghĩ muốn cách xa anh một chút.

Nhưng chút sức lực này của cô chẳng bõ bèn gì.

Nặc Nặc đã gần khóc đến nơi, cô muốn quỳ xuống dập đầu với Cừu Lệ, chỉ cầu mong anh có thể buông tha cho cô.

Cô phòng ngày phòng đêm, chỉ với hi vọng duy nhất là sẽ không có quan hệ gì với anh nữa.

Nhưng cực khổ hơn nửa năm lại rơi vào tình trạng này, cô thật sự không muốn quay trở về những ngày trước giải phóng.

Trong giây phút bàn tay anh duỗi đến, Nặc Nặc vừa thẹn vừa giận đến nỗi hai tai cũng đỏ lên.

Cô đột nhiên nhớ tới những lời mẹ Trần nói ngày trước.

Mẹ Trần nói vốn dĩ tính cách của Cừu Lệ đã cứng rắn ương ngạnh, nếu cô càng phản kháng thì hậu quả sẽ càng tệ.

Chi bằng cô làm nũng với anh một chút, có lẽ cô sẽ có hy vọng.

Cô lại nhớ tới buổi sáng hôm ấy sau khi thắt cà vạt cho Cừu Lệ xong, anh đã sung sướng thế nào, cô nói muốn tiền boa, anh không ngần ngại mà đưa hẳn thẻ đen cho cô.

Từ lúc Nặc Nặc 6 tuổi, cô đã không còn làm nũng với ai nữa.

Nhưng để ngăn anh lại, cô cần thiết phải làm.

Trước một giây anh kịp chạm vào cô, Nặc Nặc nóng nảy, cô còn chưa nghĩ xong lời kịch.

Người đàn ông rũ mắt, cô bị bắt dựa lưng vào tường lạnh như băng, tay không động đậy được, chân cũng bị chống lại.

Cô nhón chân, hôn nhẹ vào sườn mặt của anh.

Đêm hè tháng 6, bên ngoài biệt thự là tiếng côn trùng kêu rả rích, gió đêm nhẹ nhàng lại dịu dàng, trên bầu trời là vô vàn những ngôi sao lấp lánh.

Động tác của anh dừng lại, ánh mắt rơi trên gương mặt cô.

Cứ như vậy trong nháy mắt, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước mềm mại chạm vào, Cừu Lệ cứ ngỡ mình bị ảo giác.

Nhưng anh nhìn thấy gương mặt đỏ như lấy máu và dáng vẻ xấu hổ đến nỗi gần khóc của cô.

Cừu Lệ biết đó không phải ảo giác.

Nặc Nặc thấy anh tạm thời dừng tay, sau khi vui vẻ trào lên thì lại là bi thương vô hạn.

Cừu Lệ là ai chứ, lòng tham không đáy, chưa bao giờ để cô làm chủ mọi chuyện.

Cô âm thầm cắn răng, lại khẽ nhón chân lên.

Nhưng nụ hôn lần này dừng ở khóe môi.

Nặc Nặc lui xuống, cô cảm thấy thật đáng sợ, còn rất xấu hổ nữa.

Cô lại bắt đầu nghĩ đến lời kịch để cầu xin Cừu Lệ tha cho mình.

Nhưng Cừu Lệ lại cười, nụ cười rất dịu dàng.

Nặc Nặc rất ít khi thấy một Cừu Lệ với đôi mắt sáng ngời như vậy.

Lần đầu tiên vẫn là sau khi anh ôm cô ra khỏi phòng khách sạn của Vệ Vịnh, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Thậm chí Nặc Nặc còn có một cảm giác kì quái, giống như chỉ cần cô luôn ngoan ngoãn như vậy, thì cô muốn cái gì Cừu Lệ cũng sẽ cho cô.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gần anh.

Tuy mục đích vẫn là muốn cách anh xa hơn.

Giọng nói của Nặc Nặc vốn dĩ đã mềm mại, nếu cô thật sự muốn làm nũng với ai, thì sẽ đáng yêu đến mức tim cũng phải nhũn ra.

Trán cô tựa vào trước ngực anh, lắng nghe nhịp tim đập như điên của anh, ngữ khí mềm như bông, nũng nịu quyện vào nhau: "Cừu Lệ, tôi thật sự

đau lắm đó nha."

Mắt anh trong nháy mắt hoa lên, cả người tê tê dại dại.

Anh thừa nhận anh xong đời rồi.

Tuy Nặc Nặc rất có thể đang nói dối, nhưng anh thật sự không chống đỡ được cảm giác đáy lòng bủn rủn thế này.

Anh thừa nhận anh mê cô đến nỗi thần hồn điên đảo.

Cừu Lệ nắm lấy bả vai của cô, xoay người cô lại..

Chương 67: 67: Đêm Đầu 2

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Edit: Giai Kỳ.

Anh rũ mắt nhìn, quả nhiên cổ tay trắng nõn của cô đã bị thít đến đỏ bừng.

Cừu Lệ biết làn da của cô yếu ớt, một vết đỏ như này ở trên người bình thường thì không là gì, nhưng lại có thể khiến da cô đỏ lên suốt hai ngày.

Anh có chút đau lòng, nhưng anh vừa định cởi ra thì lại nghĩ đến dáng vẻ hầm hừ khi mắng anh cùng với điệu bộ ngoan ngoãn đáng yêu lúc này của Nặc Nặc.

Ngay lập tức anh đã nhận ra mục đích của cô.

Cởi rồi thì sao? Bảo anh cút đi?

Anh thong thả ung dung nới lỏng cà vạt, để cô không đến mức bị khó chịu.

Nhưng nếu muốn trốn ra thì vẫn không có khả năng.

Lúc Nặc Nặc bị anh xoay người lại, trong lòng vẫn đang mắng anh một ngàn lần.

Nhưng mặc kệ có âm thầm mắng thế nào thì bây giờ anh mới là lão đại.

Anh có tiền có thế, bên ngoài còn có một đám vệ sĩ.

Có cho cô 1 đôi cánh cũng chẳng thể thắng nổi cái trực thăng của tên này.

Nếu Cừu Lệ thật sự muốn ngủ cô thì đêm nay cô không thể thoát được.

Cừu Lệ không cởi trói nhưng Nặc Nặc cũng không dám nói gì.

Cô nhớ tới anh từng nói thích nhìn thấy cô cười, cô từng dùng chai rượu đập vào đầu anh, nhưng anh cũng không có đánh chết cô.

Nặc Nặc cảm thấy đây chính là một đêm xấu hổ nhất trong suốt 2 đời của cô.

Mặc kệ đi, người không biết xấu hổ như anh, nếu cô còn cố giữ mặt mũi thì cuối cùng cũng bị anh ngủ mà thôi.

Cô nhất định phải sống sót, cố gắng để trở lên lớn mạnh, sẽ có ngày cô đánh chết tên nam chính xấu xa này.

Nếu đã chú định không thể quay lại thế giới thực thì cô cũng phải nghĩ cách để chỉnh anh.

Hai chân trắng nõn của cô còn lạnh căm căm, tay anh vẫn đang ôm lấy eo cô không chịu buông.

Nặc Nặc nhón chân, vốn dĩ muốn hôn môi anh.

Nhưng cô lại nhớ tới lần trước tên biến thái này đã đút cô uống nước miếng của anh, cô chỉ có thể gian nan dời mắt đi.

Cô vẫn chưa có tâm thái cứng cáp để không bài xích việc thân mật với anh.

Ánh mắt Nặc Nặc dời xuống, nếu Cừu Lệ không cúi đầu thì chiều cao của cô cũng không đủ.

Tay vẫn còn bị trói lại, muốn với cũng không với được.

Nặc Nặc lại ngửa đầu nhìn anh, giọng nói nhu nhu: "Cừu Lệ, tôi không muốn vậy đâu mà.

Tôi sợ lắm!"

Cô giống như đang làm nũng, kiễng chân cắn vào cằm của anh.

Nhưng chiều cao chênh lệch, cô còn chưa lấy lòng được Cừu Lệ nên anh cũng chẳng thèm cúi xuống phối hợp với cô.

Cuối cùng đành từ bỏ, chuyển sang cắn hầu kết của anh.

Cô chỉ hận không thể cắn chết tên khốn này.

Nếu không thì cắn chảy máu cũng được.

Chính là nhịn rồi lại nhịn, Nặc Nặc vẫn không dám.

Nếu cắn không chết thì người xong đời chính là cô, còn cắn chảy máu thì chắc chắn anh sẽ bắt cô uống nó.

Quá kinh khủng, ngoài sức chịu đựng nên cô chỉ có thể nhẹ nhàng gặm gặm một chút.

Bàn tay đang nắm eo cô cũng siết chặt lại, nhưng vẫn không có hành động gì.

Tựa hồ như đang hưởng thụ giây phút cô chủ động gần gũi, chủ động lấy lòng anh.

Trong lòng Nặc Nặc đã giận thành con cá nóc.

Cô vừa ngại vừa mệt nên chỉ cọ cọ anh vài cái cho có lệ.

Anh thấp giọng cười, lồng ngực nhẹ nhàng chấn động.

Rũ mắt nhìn hai má cô đã nhuộm thành màu hồng nhạt, vành tai nho nhỏ trắng nõn cũng thành màu hồng phấn, đôi mắt ướt át, nước mắt muốn rớt xuống mà cũng không xong.

Ba phần uất ức, bảy phần kiều khiếp (yêu kiều + khiếp sợ).

Cô rũ mắt nhìn đôi chân trần trụi của mình.

Ban đầu cô đi một đôi sandals màu trắng gạo, nhưng vì giãy giụa quá mạnh nên tư2f phòng ngủ đến đây đã rớt mất một chiếc.

Vì thế bây giờ một chân cô đi giày, một chân còn lại trần trụi dẫm trên mặt đất.

Nặc Nặc biết anh đang vui.

Trong lòng cô có vô vàn ác ý với anh, vì thế ngón chân cuộn tròn, dáng vẻ nhút nhát sợ sệt, chân co trắng nõn thanh tú, ngón chân cũng mượt mà đáng yêu, móng chân còn phiếm màu hồng nhàn nhạt.

Nặc Nặc cố tình không để ý tình hình đầy bất lợi của mình lúc này, cô chỉ nũng nịu nhìn anh: "Tôi lạnh quá, không biết giày rơi ở đâu mất rồi."

Cừu Lệ duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi cô.

Môi cô hồng nhuận, một bộ mặc sức đoạt lấy, nhưng ánh mắt lại uất ức đáng thương.

Giọng nói của anh khàn khàn: "Tôi đi tìm cho em."

Nặc Nặc nghĩ thầm: Mau biến đi.

Cừu Lệ đỡ cô ngồi xong thì thật sự đi ra ngoài tìm giày cho cô.

Nặc Nặc lập tức đứng lên, tìm khắp nơi xem có thứ gì có thể cởi cà vạt đang trói tay mình ra không.

Nhưng đồ vật của Cừu Lệ chính là đại diện cho thẳng nam chính hiệu, cô nhìn khắp phòng tắm, thứ sắc bén duy nhất chính là dao cạo râu.

Cô nóng nảy, không cởi được cà vạt thì ngay cả mặc quần cô cũng không có cách nào mặc lại được.

Ủ rũ một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể ngồi lại chỗ cũ.

Nặc Nặc cảm thấy ông trời đúng là muốn trêu đùa mình.

Vốn dĩ cô còn tự cho mình là một cô gái mạnh mẽ bảo vệ chính nghĩa, ai ngờ lọt vào tay Cừu Lệ lại trở thành bé rối Teletubbie..

Chương 68: 68: Ngọt Ngào

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Không lâu sau Cừu Lệ đã quay lại, nhưng anh không lấy sandals cho cô mà cầm đến một đôi dép lê.

Thật lòng mà nói, Nặc Nặc cảm thấy dáng vẻ anh xách dép nhìn thuận mắt hơn lúc anh ngang ngược bá đạo nhiều.

Nhưng Nặc Nặc biết tình cảnh hiện tại của mình.

Người đàn ông ngồi xổm xuống trước mặt cô, mặt mày anh tuấn đĩnh đạc.

Lòng bàn tay của anh thô ráp, nắm lấy chân của cô hơi nặng khiến Nặc Nặc nhíu nhíu mày, chân rụt rụt vào bên trong.

Chờ anh đi dép cho mình xong, cô rũ mắt, đúng lúc chạm phải hai trong mắt đen nhánh của anh.

Nặc Nặc ngẩn người, nhớ ra mình đang làm gì, cong cong đôi mắt, ngọt ngào nói cảm ơn với anh.

Ánh mắt của anh đen tối, hỏi cô: "Em còn muốn tắm nữa không?"

Nặc Nặc không dám, nhưng đối diện với ánh mắt kia, cô chỉ có thể căng da đầu, mềm giọng hỏi: "Tôi có thể tự tắm được không?"

Giọng nói của anh khàn khàn: "Tay em đang bị trói thì tự tắm kiểu gì?"

Nặc Nặc nghĩ thầm, vậy anh mau cởi cho tôi đi.

Nhưng mấy lời đó cô không dám nói.

Cô chỉ có thể nhìn Cừu Lệ, mắt to mờ mịt: "Người khác còn được cầu hôn rồi tổ chức hôn lễ, tôi thì chẳng được cái gì mà anh còn hung dữ với tôi nữa."

Anh cười, có chút mềm lòng.

Cừu Lệ nói: "Em muốn kiểu gì, ngày mai tôi làm cho em."

Nặc Nặc chỉ thuận miệng nói vậy, hy vọng anh có thể tạm thời rủ lòng thương mà tha cho cô.

Nếu ngày mai anh thật sự cầu hôn hay tổ chức hôn lễ chắc cô cũng không chịu nổi mất.

Cô lắc đầu: "Không cần đâu, thế này là tốt lắm rồi." Mắt của Nặc Nặc hơi cong: "Nhưng anh đừng có hung dữ với tôi nữa nha!"

Ngữ điệu của anh không tự giác thấp xuống mấy độ, rất là dịu dàng: "Ừ, không hung dữ với em."

Anh dừng một chút mới cởi cà vạt trói tay cô ra, còn nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của cô.

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cừu lệ nói: "Vậy em tự tắm đi, có việc thì gọi tôi."

Nặc Nặc quả thực cảm kích đến nỗi muốn rơi nước mắt, nhưng còn chưa kịp mừng thì đã thấy Cừu Lệ cười như không cười nhìn mình.

Cô sợ tới mức giật mình, nuốt lại lời muốn nói vào trong.

Ánh đèn lúc đó rất ấm áp, bên ngoài đã tối đen như mực.

Nặc Nặc xoa xoa cổ tay, cô không dám đuổi anh ra ngoài ngay.

Cô quyết tâm, đứng lên nhào vào trong ngực anh.

Cừu lệ cũng dang hai tay ôm lấy cô.

Nặc Nặc nghe thấy tiếng tim đập không theo quy luật của anh, nhảy lên rất kịch liệt.

Phỏng chừng nếu vừa rồi cô bảo anh đi ra ngoài hoặc là lộ ra vẻ không kiên nhẫn thì chính là kiếm củi 3 năm thiêu 1 giờ.

Cừu lệ thích chậm rãi giăng lưới.

Mà anh cũng từng nói qua, anh rất có kiên nhẫn.

Anh sớm đã nhìn ra ý định muốn rời đi của cô nhưng vẫn ẩn nhẫn, anh chính là kẻ săn mồi đáng sợ nhất.

Giờ khắc này Nặc Nặc mới đột nhiên hiểu ra, năng lực của cô so với anh thì nhỏ bé không đáng kể.

Lúc trước cô tự cho tất cả là đúng, đó là do anh muốn để cô tự do, tất cả những gì cô làm, Cừu Lệ cũng không cho vào mắt, bởi vì cô không có tính uy hiếp với anh.

Mẹ Trần đi theo anh rất nhiều năm, lúc này cô mới thấy những gì bà nói là rất đúng.

Không bằng cô học Cừu Lệ một chút, ẩn nhẫn, tìm đúng thời cơ thích hợp mới có cơ hội lấy được thứ mà mình muốn.

Anh cũng chậm rãi duỗi tay ôm lấy Nặc Nặc.

Sức của người đàn ông rất mạnh, Nặc Nặc cảm thấy eo mình sắp bị anh ôm đến rời ra rồi.

Cô cũng không đành lòng, cô biết Cừu lệ thích dáng vẻ chủ động gần gũi này của mình, vì thế nũng nịu oán giận: "Anh buông ra một chút được không, đau quá đi mất."

Giọng cười thấp thấp của người đàn ông vang lên bên tai, quả nhiên tay anh cũng lỏng một chút.

Mặt Nặc Nặc dán sát lồng ngực anh, cô nhịn xuống sự ngượng ngùng, một lát sau mới thúc giục: "Anh đi ra ngoài đi."

Lần này Cừu lệ không làm khó cô nữa, đi ra rồi còn giúp cô đóng cửa lại.

Chờ anh đi rồi, hai chân của Nặc Nặc cũng mềm nhũn.

Cô mở vòi hoa sen, cũng không cần bồn tắm.

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, cô còn ý gội đầu.

Tốt nhất đêm nay không cần đi ngủ.

Nặc Nặc không dám đi ra ngoài lấy quần áo để thay, cũng chẳng dám nhờ Cừu lệ lấy giúp.

Vốn tính cách của anh đã âm tình bất định, cô sợ anh sẽ đổi ý.

Nặc Nặc tắm xong, đưa mắt nhìn xung quanh.

Phòng tắm rất lớn, bên trong còn có cả một tủ quần áo xa hoa.

Nặc Nặc đi đến, cắn răng mở ra.

Bên trong là quần áo dự phòng và áo tắm dài của Cừu Lệ, cô do dự nhiều lần, nghĩ thầm với tính ách bắt bẻ của Cừu Lệ thì mấy thứ này đều là mới hết.

Cô chọn đại một chiếc áo sơmi.

Cô biết như vậy càng có dụ hoặc với đàn ông hơn, nhưng nếu đối tượng là Cừu Lệ, cô không mặc gì đi ra ngoài mới càng nguy hiểm.

Thứ Cừu Lệ muốn là tình yêu của cô.

Dù anh có muốn làm, đến lúc ấy cô lại khóc, anh cũng sẽ luyến tiếc chút dịu dàng giả dối này của cô.

Đối với Cừu Lệ mà nói, được đến cô còn khó hơn được đến sự thuận theo của cô.

Nặc Nặc mặc quần áo xong thì đi ra ngoài.

Áo sơmi của anh rất dài, vừa to lại vừa rộng.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra vòng eo mảnh khảnh cùng dáng người phập phồng quyến rũ.

Áo sơmi dài qua đùi cô một chút, tương đương với chiều dài của một chiếc váy ngắn.

Trong lòng Nặc Nặc thấp thỏm, vừa nãy đang tắm cô vẫn luôn tự hỏi, thậm chí còn muốn tìm vũ khí trong phòng tắm để đi ra ngoài liều mạng với anh.

Nhưng trong đó không có vũ khí gì cả, cô cũng chẳng có khả năng đánh thắng được anh.

Cừu Lệ không ngốc, lần đầu tiên thành công là do anh không phòng bị, lần thứ hai anh tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm tương tự.

Với lại cho dù có thoát được hôm nay thì còn có hai tháng nghỉ hè, cô cũng không có khả năng trốn được.

Cách tốt nhất chính là khiến anh tự từ bỏ.

Làm Cừu lệ đồng ý trong hai tháng tới, không, thậm chí là còn lâu hơn sẽ không cưỡng bách cô nữa.

Cho nên Nặc Nặc mặc áo sơmi trắng của anh đi ra ngoài.

Thân thể này rất giống với bản thân cô, mỹ lệ tinh xảo, trời sinh chọc người thương tiếc.

Nặc Nặc ngoài ý muốn phát hiên Cừu Lệ cũng đã tắm xong, động tác của anh nhanh hơn cô nhi`ều.

Biệt thự vốn đã xa hoa, có lẽ anh đã đi phòng khác để tắm, bây giờ đã trở lại, còn đang ng`ồi đó đợi cô.

Cô chú ý tới sự biến hóa trong ánh mắt anh, anh không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, không chút nào che giấu ý đ`ồ và dục vọng của mình.

Sắc mặt Nặc Nặc cứng đờ.

Ổn định đừng hoảng hốt.

Cô không thể biến khéo thành vụng.

Tóc Nặc Nặc vẫn còn đang nhỏ nước, trong lòng Nặc Nặc e ngại, cho dù đã xây dựng tốt tâm lí nhưng Nặc Nặc vẫn không dám đi tới.

Cô đứng ở cửa phòng tắm, dáng vẻ nhút nhát sợ sệt.

Cừu Lệ nói: "Lại đây."

Lúc đ`ầu Nặc Nặc còn bất động, nhưng sau đó thấy ánh mắt của anh thay đổi, vì thế cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi qua.

Anh ng`ồi ở trên giường.

Nước trên tóc đã làm ướt bả vai cô.

Anh cười nhẹ một tiếng: "Tôi sấy tóc cho em."

Nặc Nặc nhịn xuống bài xích trong lòng, cô chỉ có thể an ủi mình, coi anh như nhân viên phục vụ là được r`ồi.

Chính là đến lúc tóc cô đã g`ần khô, Cừu lệ lại bảo cô gối đ`ầu nên đùi mình.

Cô không có cách nào lừa mình dối người nữa, anh kéo đau tóc cô thì thôi đi, nhưng trên đời này còn có nhân viên phục vụ nào sắc tình như này sao?

Cuối cùng cô vẫn nhận mệnh gối đầu lên đùi anh.

Ngón tay của người đàn ông nhẹ nhàng phất qua tóc cô.

Tiếng máy sấy tắt ngấm.

Cô nhắm hai mắt, không dám mở mắt ra nhìn anh.

Mãi cho đến khi tay anh chuyển từ tóc sờ xuống mặt cô, Nặc Nặc mới mở to hai mắt.

Cừu Lệ vẫn luôn nhìn cô.

Áo sơmi trên đùi thiếu nữ bởi vì tư thế này mà hơi co lên một chút, cô rất xinh đẹp, không chỗ nào là không đẹp cả.

Đùi ngọc thon dài tinh tế, lông mi đen nhánh cong vút.

Lúc cô mở mắt nhìn anh, tia tức giận lóe qua, nhưng rất nhanh đã được Nặc Nặc che giấu.

Anh cúi đầu hôn trán của cô, cười thành tiếng.

Anh thích dáng vẻ này của cô, mặc kệ là thỏa hiệp hay sợ hãi, chỉ cần cô nguyện ý làm cô vợ nhỏ chịu thân mật với anh thì anh có thể chịu đựng tất cả âm mưu của cô.

Chỉ cần cô không rời đi, anh còn có thời gian cả đời để ở bên cô.

Nặc Nặc chịu không nổi dáng vẻ biến thái tâm thần này của anh, tóc cô đã khô, Nặc nặc chủ động ngồi dậy.

Ý đồmuốn tìm đềtài nói chuyện để thay đổi bầu không khí nguy hiểm lúc, cô nhỏ giọng nói: "Hôm nay tôi mới thi đại học xong nên thật sự mệt

lắm."

Cừu Lệ không có hứng thú với đề tài này, tâm tư của anh đang đặt hết trên người cô.

Anh nghĩ đến cô đang mặc áo sơmi của mình, trong lòng liền có cảm giác hưng phấn cực kì quỷ dị.

Trái tim của Nặc Nặc nhảy lên thình thịch, cô sợ bộ dáng này của anh gần chết.

Cô nhu giọng hỏi anh: "Tôi đã cố gắng rất nhiều đấy, Cừu lệ, tôi thật sự muốn đi học đại học."

Ánh mắt của anh rốt cuộc cũng trở lại trên mặt cô: "Muốn học đại học, hửm?".

ngôn tình hay

Nặc Nặc vội vàng gật đầu, nỗ lực tỏ ra ngoan ngoãn.

Trong lòng anh đầy châm chọc: "Muốn học trường nào?"

Nặc Nặc lo sợ: "Đại học H có được không?"

Đại học H cách thành phố B rất xa, Nặc Nặc sợ anh giận, cô chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay anh: "Anh không muốn thì thôi vậy."

Lúc này ánh mắt của anh mới khẽ nhúc nhích, tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

Nặc Nặc nhẹ nhàng cười, dưới ánh đèn lại càng xinh đẹp động lòng người: "Nếu anh không vui thì quên đi."

Giọng nói của anh khàn khàn: "Để tôi suy xét một chút."

Trong lòng Nặc Nặc vui gần chết nhưng trên mặt lại tỏ ra mông lung, cô dụi dụi mắt: "tôi buồn ngủ quá, có thể đi ngủ được chưa?"

Cừu Lệ xoay người phủ xuống.

Nặc Nặc cắn răng, trước khi anh kịp làm gì đó cô đã dứt khoát duỗi tay ôm lấy cổ Cừu Lệ, chui vào trong ngực anh, dán anh càng gần hơn.

Nặc Nặc có thể cảm nhận được thân thể của người đàn ông dần dần cứng đờ.

Cô biết còn chưa đủ, vì thế ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn một cái ở cằm của anh: "Cừu Lệ, ngủ ngon."

Sau đó nhắm mắt giả chết.

Hết thảy đã là cực hạn của cô, nếu tên này còn chưa thỏa mãn, thì không bằng cô đâm đầu vào tường chết luôn cho rồi, Tuy rằng sẽ có khả năng vĩnh viễn không gặp lại được ba mẹ, nhưng còn tốt hơn việc bị anh làm nhục.

Sau một lúc lâu, cô mới cảm nhận được anh dùng một loại tư thế như gông cùm xiềng xích ôm lấy mình, khiến cô dán chặt vào lòng anh.

Cô nghe thấy giọng nói ám ách của anh: "Ừ."

Nặc Nặc cảm thấy, nếu có thể xem nhẹ cái của nợ không chịu an phận của anh thì cô đã biết nên rời khỏi anh bằng cách nào.

Tháng 9 này, cô nhất định có thể đi học đại học.

Chỉ cần lên đại học cô sẽ tìm cách rời khỏi thế giới này, cho dù không biết cốt truyện nhưng nếu đã xuất hiện trường hợp xuyên sách không thể tưởng tượng nổi như này, thì thế giới này chắc chắn sẽ có chút lực lượng thần kì.

Cô có thể tìm đạo sĩ, tìm pháp sư.

Ba mẹ còn đang chờ cô, cô muốn về nhà.

Mà cái giá phải tra chính là trong 2 tháng nghỉ hè này, cho dù là diễn kịch hay là nhẫn nhịn, thì cô cũng phải làm tốt vai trò của một cô vợ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

.

Chương 69: 69: Tưởng Tân Nguyệt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nặc Nặc cũng không biết mình đi vào giấc ngủ kiểu gì.

Cừu lệ đúng là một tên biến thái không hơn không kém, anh ốm rất chặt, cả người Nặc Nặc đều khó chịu.

Nhưng cũng bởi vì xấu hổ và không biết làm thế nào, cô cứ thế trợn tròn mắt đến rạng sáng, lúc trời tờ mờ sáng cô mới mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc trước ở nhà của ông nội Cừu, hai người bọn họ cách nhau rất xa, nhưng hôm nay lại cực kì gần.

Có lẽ là do ngủ muộn nên Nặc Nặc cũng không dậy sớm như ngày thường.

Lúc cô có ý thức, cảm nhận được gương mặt ngưa ngứa, ngón tay bị ai đó nắm chặt.

Cơ hồ là tỉnh lại trong nháy mắt, mở to hai mắt nhìn người đàn ông nằm trên người mình.

Cừu Lệ thấy cô đã tỉnh thì nhẹ nhàng hôn qua khóe môi cô.

"Dậy rồi?"

Lúc này Nặc Nặc mới nhận ra mười ngón tay của hai người đang đan vào nhau, môi anh còn hơi ươn ướt.

Sau khi sửng sốt một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào môi anh, rồi lại gian nan dời tầm mắt, mặc kệ vừa nãy anh có làm trò biến thái gì thì cô cũng không thể trở mặt lúc này được.

Nặc Nặc bị anh đè như vậy nên hô hấp cũng khó khăn.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi muốn xuống giường, anh bỏ tôi ra được không?"

Anh vẫn không nhúc nhích, Nặc Nặc đành cười mỉm với anh: "Cừu Lệ, anh buông ra nha."

Người anh hơi trầm xuống, giọng nói khàn khàn: "Em giúp tôi đi."

Ngay từ đầu Nặc Nặc còn không hiểu lời này có ý gì, lúc sau mới nhận ra thứ gì đó, gương mặt nhỏ lập tức đỏ lên.

Cô hít sâu mấy hơi, nếu không phải Cừu Lệ đang cầm tay cô thì cô sẽ nhịn không được mà cho anh ăn vài cái bạt tai mất.

Nặc Nặc đỏ mặt cắn răng: "Không."

Anh lại thấp giọng cười: "Vậy tôi tự mình đi vào."

"..." Nặc Nặc tức đến xù lông, cả người run lên vì giận, lại bởi vì sự vô sỉ không biết xấu hổ của Cừu Lệ mà ngượng ngùng.

Cừu lệ thấy dáng vẻ cô xấu hổ thì duỗi tay cởi cúc áo sơmi của cô: "Em là vợ tôi."

Vợ cái đầu nhà anh.

Bởi vì một tay được thả ra, Nặc Nặc vội nắm lấy tay anh, gian nan hỏi: "Anh nhịn được không?" Cô gần khóc tới nơi: "Tôi không biết."

Cô thật sự không muốn mà, vừa ghê tởm vừa kinh khủng.

Anh khẽ cười một tiếng: "Không được đâu Nặc Nặc, để tôi dạy em."

-

Sáng nay mẹ Trần tới biệt thự, đầu bếp hỏi ý kiến bà rằng đã chuẩn bị xong bữa sáng, có cần bưng lên hay không.

Mẹ Trần nhìn lên trên lầu, thở dài: "Cứ để đó đi."

Phỏng chừng hôm nay Cừu thiếu sẽ không đến công ty, dù gì hôm nay cũng coi như ngày tân hôn đầu tiên, anh xuống dưới muộn hơn mọi ngày cũng là chuyện bình thường.

Ngày thường Cừu Lệ và Nặc Nặc đều dậy rất sớm, hơn 6 giờ một chút đã rời giường, hôm nay đã gần 10h rồi mới thấy anh nắm tay cô đi xuống lầu.

Khó thấy được cô mặc một chiếc váy xinh đẹp như vậy.

Một gương mặt nhỏ tuyệt sắc lại thuần tịnh, chỉ có điều vẫn đang đỏ nựng lên.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mẹ Trần, cả người cô liền không được tự nhiên.

Mẹ Trần cũng rất bình tĩnh: "Cừu thiếu, phu nhân, buổi sáng tốt lành."

10h mới là buổi sáng hả?

Nhưng cơm sáng thì vẫn phải ăn, trong lòng Nặc Nặc vẫn còn cảm giác ghê tởm, cô nhìn tay mình, những gì còn tàn lưu lại khiến cô chỉ muốn băm vằm nó ra.

Bình tĩnh hít sâu một hơi, muốn băm thì cũng phải băm Cừu Lệ mới đúng.

Nặc Nặc ăn không nhiều lắm, mẹ Trần cũng nhìn ra.

Bà không tiếng động mà mang ly sữa bò của cô đi.

Dáng vẻ của cô rất uể oải.

Cừu Lệ hỏi: "Kỳ nghỉ hè rất dài, em muốn đi chơi ở đâu?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Không muốn đi."

Cừu Lệ nhíu mày, anh còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy mẹ Trần báo: "Ông Cừu tới."

Cô bỗng nhiên ngước mắt, sự dịu dàng trong mắt của Cừu Lệ bay sạch.

Anh nhìn Nặc Nặc, trong lòng châm chọc, ngoài miệng lạnh lùng nói: "Đi gặp ông nội thôi.

Ông ấy cũng đến nhanh thật, háo hức muốn uống trà của cháu dâu vậy cơ à?"

Trong lòng Nặc Nặc phẫn nộ, nhưng cô biết bây giờ không thể làm gì tên xấu xa này.

Nếu anh có thể cùng cô đăng kí kết hôn trước khi ông cụ Cừu ra tay thì cũng đoán được ông cụ sẽ tức giận mà đến đây.

Cừu Lệ sẽ không tha cho cô, nếu khiến mọi chuyện trở nên căng thẳng thì sự khuất phục từ tối qua đến sáng nay của cô đều uổng phí.

Mười ngón tay của Nặc Nặc đan vào nhau, nhìn anh cười cười rồi hỏi mẹ Trần: "Ông nội thích uống trà gì vậy ạ?"

Ánh mắt Cừu Lệ không rõ nhìn Nặc Nặc.

Mẹ Trần đi chuẩn bị.

Nặc Nặc đi vòng qua Cừu Lệ, ánh mắt của anh đen tối không rõ, nắm chặt lấy cổ tay cô: "Em làm cái gì?"

Mắt to của cô ướt dầm dề, dáng vẻ có chút tức giận: "Dâng trà chứ còn gì nữa, anh buông tay ra, tôi đang giận đó."

Lúc cô nói mình đang giận còn cố tình dùng giọng điệu mềm mại để nói.

Nặc Nặc thấy trong mắt anh rốt cuộc có ý cười, lá gan cô cũng lớn một chút.

Một đấm vào ngực anh, cơ bắp của người đàn ông rắn chắc, cô lạnh gáy, thật ra cô đấm rất mạnh.

Trên mặt cô bày ra vẻ uất ức lại chỉ trích: "Tối hôm qua anh còn nói sẽ không hung dữ với tôi."

Anh nắm lấy tay cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, cười nói: "Tôi sai rồi được chưa?"

Nặc Nặc thấy mình đánh mà anh ta không đau thì có chút tiếc, nếu đã diễn thì phải diễn cho thật giống, cô rút tay lại, bê ấm trà ra phòng khách.

Ánh sáng trong mắt Cừu Lệ lập lòe, cuối cùng vẫn đi theo sau cô.

Ông cụ ngồi ở phòng khách cứ liên tục ôm ngực, mẹ Trần cũng quá quen với trò này của ông cho nên rất bình tĩnh.

Việc ông cụ Cừu tức giận cũng không có gì sai, dù gì ông cũng hứa sẽ giúp cô rời đi sau khi kết thúc kì thi đại học, cho nên đã gài người của mình vào thành phố B từ sớm, tính chờ Nặc Nặc thi xong thì sẽ hành động luôn.

Ai ngờ rằng tối hôm qua người của ông bị đánh bầm dập rồi ném trả về.

Trở về chỉ có 1 câu: "Cừu thiếu nói, người của ngài ấy tốt nhất ông đừng động vào."

Ông cụ tự biết mọi chuyện xảy ra là không tốt, mà tính cách của Cừu Lệ thế nào ông là người hiểu rõ nhất.

Ngồi máy bay cả đêm để đến thành phố B, kết quả lại nghe thấy người hầu nói tối qua Cừu Lệ và Nặc Nặc đã đăng kí kết hôn.

Ông cụ Cừu suýt nữa thì tức chết.

Không lâu sau đã thấy Nặc Nặc đi ra, cô thật sự rất thích ông nội Cừu, bởi vậy lúc nhìn thấy ông cũng rất vui vẻ, cô lễ phép dâng ly trà trong tay lên cho ông.

Ông cụ vội đứng lên: "Nặc Nặc, lại đây ông xem nào, cháu không bị làm sao chứ?"

Động tác của cô hơi khựng lại một chút, ngay sau đó cười cười: "Dạ cháu không sao ạ."

Ông ơi tuyệt đối đừng khóc nhé, thằng cháu trai còn đứng ở bên cạnh lạnh mặt nhìn kia kìa.

Nặc Nặc thấy ông cụ tiếp trà thì mới căng da đầu gọi một tiếng "ông nội".

Ông cụ Cừu cũng bị dọa sợ, suýt nữa đã làm đổ chén trà, Cừu Lệ đỡ lấy tay ông, giọng nói lại không khách khí chút nào: "Ông cầm chắc chút, đây là trà do cháu dâu ông dâng đấy.

Nếu ông mang lì xì thì đưa cho Nặc Nặc, còn không thì đưa cái vòng tay gia truyền cho cô ấy."

Buông chén trà ra, ông cụ bắt đầu tìm gậy của mình: "Mày dám ép con bé.

Tao đánh chết mày thằng ranh này.

Đúng là gia môn bất hạnh mà, hôm nay tao phải thay trời hành đạo, lấy đại nghĩa diệt thân đánh chết thằng bất hiếu nhà mày."

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng, anh vừa định nói tiễn khách.

Ai ngờ Nặc Nặc lại nắm tay anh, còn nói vớ ông cụ: "Ông nội đừng giận mà, là cháu tự nguyện ạ.

Cừu Lệ rất tốt với cháu."

Hai ông cháu nhà kia đều ngẩn người.

Nặc Nặc cảm giác được tay mình bị anh nắm rất chặt.

Trong lòng cô bi thương không thôi, tự nguyện gì gì đó đều là giả dối hết.

Nếu hôm qua không phải bị trói thì không bao giờ có chuyện cô đi đăng kí kết hôn với Cừu Lệ.

Cũng may cô vẫn giữ cho mình một cái đầu lạnh và tinh thần thép, cứ nghĩ rằng mọi thứ ở thế giới này đều là của nguyên thân, chứ đừng nói là sổ hộ khẩu hay giấy đăng kí kết hôn.

Chẳng qua chỉ là hai tờ giấy mà thôi, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn.

Nhưng ông cụ Cừu lại không như vậy, nếu Cừu Lệ đã phát hiện thì ông không còn cách nào để mang cô đi nữa.

Trừ bỏ khiến ông cụ áy náy lo âu thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Ông cụ muốn tốt cho cô, mà cô cũng mong ông sống vui vẻ hạnh phúc.

Ông nội Cừu thở dài 1 tiếng, phảng phất như già thêm rất nhiều tuổi.

Ông không muốn ở lại biệt thự, ngay cả cơm trưa cũng không ăn mà cứ thế đi thẳng.

Ông già rồi, đúng là không quản nổi thằng cháu trai coi trời bằng vung kia nữa.

Nặc Nặc nhìn ông cụ rời đi, rất lâu sau cũng không nói gì.

Cừu Lệ xoa xoa tóc cô: "Vẫn còn giận, hửm?"

Nặc Nặc ngẩng đầu nhìn anh, sau một lúc mới nặn ra được nụ cười: "Không giận."

Anh thấp giọng cười, tâm trạng rất tốt: "Vậy tôi đưa em ra ngoài chơi?"

Lúc này cô cũng không từ chối nữa mà nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu Cừu Lệ dám làm chuyện gì khiến cô không vui thì cô có thể quang minh chính đại đánh anh một trận.

Nhưng cô lại phải thất vọng rồi, bởi lúc này Cừu Lệ rất bình thường.

Anh đưa cô đến công viên giải trí.

Một nơi rộng lớn như vậy mà không có người, đương nhiên là do anh đã bao trọn.

Tiết Tán còn tri kỉ mà giải thích với cô: "Đây không phải bao hết, mà công viên giải trí này là sản nghiệp của Cừu thị."

"..."

Cho nên buôn bán hay không buôn bán cũng chỉ được quyết định bởi 1 câu nói của sếp lớn.

Nặc Nặc cảm thấy người như Cừu Lệ thật mâu thuẫn, rõ ràng anh rất để ý vấn đề tuổi tác, nhưng lại cố tình dùng cách để dỗ dành những cô bạn gái nhỏ với cô.

Cô cũng nhận ra anh đang dùng một phương thức vừa đáng sợ vừa ngu dốt của thẳng nam để "cưng" cô.

Có lẽ sợ cô nhàm chán nên anh còn tìm tới khá nhiều người, phần lớn là đám bạn của anh mà cô đã gặp qua ở Côn Sơn.

Chính là đám người Trương Thanh Đạc và Bách Diệp.

Nặc Nặc cũng không biết vẻ mặt của đám người này khi bị cưỡng chế tới công viên trò chơi này thế nào.

Một đám "thanh niên có sự nghiệp thành công" xấu hổ đứng nhìn nhau cười cười.

Bọn họ cũng mang theo bạn nữ, phỏng chừng là Cừu lệ sợ cô thấy không thoải mái.

Mấy cô gái kia cũng rất đặc sắc, chỉ có một cô gái khiến Nặc Nặc phải chú ý đến.

Một cô gái có tuổi sấp sỉ với Nặc Nặc đang tò mò nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Cừu Lệ có tính toán của mình, vì thế xoa xoa đầu cô: "Em đi chơi đi."

Nặc Nặc không muốn đứng đây với anh nên đồng ý ngay, cô gái cùng tuổi kia cũng vội đi theo.

Các cô vừa đi, Lưu tổng cúi đầu khom lưng: "Cừu thiếu cứ yên tâm, tôi đã dặn dò Tiểu Hi, cô ấy nhất định sẽ tìm cách tâm sự, dỗ dành cho phu nhân vui vẻ."

Bách Diệp giương mắt nhìn bọn họ một cái, cuối cùng cũng không nói cái gì.

Cừu lệ sờ sờ điếu thuốc của mình, vẻ mặt nhạt nhẽo gật đầu.

Lâm Hi đi theo, cười tủm tỉm nói với Nặc Nặc: "Xin chào Cừu phu nhân, tôi tên là Lâm Hi."

Nặc Nặc cũng lễ phép cười gật đầu, nhưng thật ra cô rất tò mò, không biết thân phận của Lâm Hi là ai.

Ánh mắt của Lâm Hi rất sáng: "Tôi thật sự rất hâm mộ cô."

Nặc Nặc khó hiểu nhìn cô ấy.

Lâm Hi mếu máo: "Cô biết chồng tôi là ai không?"

Đương nhiên là Nặc Nặc không biết, cô lắc đầu, Lâm Hi nói tiếp: "Chính là người đàn ông trung niên hói đầu đứng bên cạnh Cừu thiếu."

Nặc Nặc ngước mắt.

Lâm Hi đang cười: "Hiếm lắm mới có người không dùng ánh mắt kì thị nhìn tôi.

Có một khoảng thời gian rất dài, tôi còn tự thấy xấu hổ, tôi là, là vì tiền mới theo Lưu Chí, trong lòng không tình nguyện.

Nhưng sau này ông ấy đối xử với tôi khá tốt, tôi cũng nhận ra được điều ấy."

Nặc Nặc đoán được mục đích của Lâm Hi, ngay sau đó cô ấy liền nói: "Cừu thiếu trẻ tuổi lại nhiều tiền, hơn nữa còn rất đẹp trai.

Nếu muốn so sánh giữa chúng ta thì cô hạnh phúc hơn tôi nhiều."

Nặc Nặc cảm thấy buồn cười.

Một tên thích cưỡng ép người khác, tính tình lại thô bạo, nếu anh mà không phải nam chính thì đã sớm bị độc giả phỉ nhổ cho đến chết rồi.

Nhưng Nặc Nặc cũng hiểu tại sao Lâm Hi lại nói những lời này, nếu cô dám nói mấy lời không hay thì chắc chắn Cừu Lệ sẽ có cách biết được.

Vì vậy cô không phản bác mà chỉ gật gật đầu.

Lâm Hi thấy thái độ của cô mềm mại nhu hòa thì cũng vui vẻ, cảm thấy mình có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì thế thân thiết ôm tay Nặc Nặc đi về phía trước.

"Cô muốn chơi cái gì?"

Nặc Nặc cảm thấy đều là những cô gái 18 tuổi, nhưng Lữ Tương đáng yêu hơn Lâm Hi 1000 lần.

Đây chính là 1 gián điệp.

Nặc Nặc tùy ý chỉ một cái, là vòng quay ngựa gỗ.

Hai cô gái đi tới, Lâm Hi lộ ra hạnh phúc, lặng lẽ hỏi Nặc Nặc: "À...Cừu thiếu nhà cô...phương diện kia rất lợi hại hả?"

Nặc Nặc cơ hồ hiểu ngay "phương diện kia" là cái gì.

Mặt cô đỏ lên, thật sự muốn đá bay cô Lâm Hi này đi.

Nhưng Lâm Hi lại hiểu lầm cô đang ngại ngùng e thẹn nên dùng 1 ánh mắt hết sức hâm mộ nhìn Nặc Nặc, sau đó nói: "Cô xinh đẹp thế này, nhất định là ngài ấy hận không thể chết ở trên người của cô."

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng.

Cừu Lệ biết gián điệp mà anh ta gài là người thế nào sao?

Anh có thể chết trên người cô hay không thì cô không rõ, nhưng nếu ngày nào đó cô có cơ hội đánh chết anh thì cô chắc chắn sẽ không do dự.

Nặc Nặc thấy vẻ mặt cô ấy muốn nóng lòng chia sẻ kinh nghiệm thì sợ sợ: "Không chơi nữa, về thôi."

Lâm Hi: "Mới không nhìn thấy Cừu tổng một lúc mà cô đã thấy nhớ ngài ấy rồi sao? Ngài ấy chắc chắn là đối với cô rất tốt đúng không?"

Quả thực Nặc Nặc rất khâm phục khả năng tự bổ não của Lâm Hi.

Lúc các cô quay trở lại khu nghỉ ngơi của khách VIP, vậy mà lại nghe thấy tiếng dương cầm.

Nặc Nặc liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô gái ngồi trước đàn dương cầm, cỡ khoảng 28 tuổi, mặc sườn xám, dáng người không tồi, trên mặt

chỉ trang điểm nhẹ.

Ngón tay nhẹ nhàng thành thạo lướt trên phím đàn, Nặc Nặc không biết chơi dương cầm nhưng cô cũng cảm thấy khúc này rất êm tai, giống như lời nỉ non thương nhớ giữa hai người yêu nhau.

Diện mạo của cô gái này xinh đẹp thanh tú, khí chất xuất chúng, Nặc Nặc tò mò nhìn chốc lát, sau đó lại nhìn về phía đám người của Cừu Lệ.

Đột nhiên Nặc Nặc đoán được thân phận của cô gái này, ngược lại còn có chút chờ mong.

Đến rồi đến rồi, đây chính là Tưởng Tân Nguyệt.

Chính là nữ phụ cực kì lắm chiêu trò, nếu nữ chính mà không cố gắng chiến đấu thì nam chính cũng bị cô nữ phụ này cướp đi mất.

"Cướp Cừu Lệ" đi, tất cả đều nhờ vào cô Tưởng Tân Nguyệt này.

Lâm Hi không rõ cô gái kia có gì đẹp, thẩm mĩ của cô nàng rất tốt đấy.

Nặc Nặc chính là cô gái xinh đẹp nhất mà cô nàng từng gặp qua, còn cô gái chơi đàn kia trong mắt cô nàng chỉ là đang ra vẻ mà thôi.

Lâm Hi có kinh nghiệm, tuy rằng cô nàng sống "thô tục", nhưng cô nàng cũng biết mấy cô gái ngoài mặt tỏ ra tao nhã như nữ thần thế này thì lòng dạ thâm hiểm đen tối đến nhường nào.

Đừng nói là so với Nặc Nặc, mà Lâm Hi cảm thấy mình còn đẹp hơn cô gái đánh đàn kia.

Khí chất là gì chứ? Có thể ăn được sao?

Nặc Nặc cũng không đi tới mà đứng ở cửa xem với Lâm Hi.

Tưởng Tân Nguyệt đàn xong một khúc thì chậm rãi đi qua.

Trương Thanh Đạc và Bách Diệp đều là bạn cùng trường cấp 3 với cô ta, rất nể mặt mà vỗ tay, những người khác thấy vậy thì cũng trầm trồ khen ngợi.

Ý cười của Tưởng Tân Nguyệt dịu dàng, ánh mắt lại dừng lại trên một người đàn ông duy nhất không dao động: "Cừu Lệ, dạo này anh sống ổn chứ?"

Ánh mắt cô ta nhu nhu nhìn người đàn ông quá mức lạnh nhạt này, cô ta không thể nào liên hệ một thiếu niên bất hảo trong trí nhớ với anh ở hiện tại.

Cái tên Cừu Lệ này, cho dù ở nước ngoài thì cô ta cũng nghe qua vô số lần.

Anh rất lợi hại, năm ấy Tưởng Tân Nguyệt cũng không nghĩ tới anh có thể lợi hại như vậy.

Hồi cấp 3 có rất nhiều phú nhị đại theo đuổi cô ta, nhưng Cừu Lệ lại cố tình ra vẻ khinh thường.

Nhưng Tưởng Tân Nguyệt cho rằng anh chỉ là không biết bộc lộ tình cảm, nhất định anh không thờ ơ với mình như những biểu hiện bên ngoài.

Nếu được người đàn ông như vậy thích, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Cừu Lệ lười biếng mà giương mắt liếc Tưởng Tân Nguyệt một cái.

Sở dĩ anh có ấn tượng với cô gái này là bởi vì năm đó cô ta bắt cá hai tay, anh không cẩn thận gặp được.

Không khéo, hai tên bị cô ta lừa lúc ấy lại chính là hai người bạn khá thân của anh.

Chỉ là anh không phải người nhiều chuyện, thấy 3 người đó chơi khá vui nên cũng chẳng rảnh quan tâm.

Trong lòng Cừu lệ cười lạnh, ánh mắt nhìn cô ta cũng toàn chê cười.

Cũng không biết cô ta lấy tự tin ở đâu ra mà dám đàn khúc nhạc buồn Chopin.

Còn đàn sai mới quê.

Lâm Hi đứng cách đó không xa bắt đầu nóng nảy, đẩy đẩy Nặc Nặc: "Cô ta đang quyến rũ người đàn ông của cô kìa.

Ra đánh chết cô ta đi, dùng gương mặt của cô để hạ gục cô ta, cho cô ta xấu hổ đi."

Nặc Nặc: "..."

Nặc Nặc vui mừng mà nghĩ, Cừu Lệ rất ít khi nhìn người khác như vậy.

Lúc cô muốn rời khỏi anh, trở thành kẻ phản bội trong mắt Cừu Lệ, anh cũng đã dùng ánh mắt trào phúng như vậy nhìn cô.

Rất tốt! Chứng tỏ năm đó Tưởng Tân Nguyệt là người rất quan trọng với anh, nói không chừng còn vứt bỏ anh.

Bây giờ không phải Cừu Lệ đã "được đến" cô rồi hay sao? Không chiếm được Tưởng Tân Nguyệt mới là tốt nhất.

Nặc Nặc cảm thấy chính mình lại có hy vọng.

Như vậy việc cô phải làm rất đơn giản, tiếp tục khiến Cừu Lệ cảm thấy "đã chinh phục" được mình thì tốt rồi.

Loại nam chính bá đạo tổng tài như này đúng là nhạt nhẽo.

.

Chương 70: 70: Si Tình

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thấy Nặc Nặc không có động tĩnh gì, ngược lại Lâm Hi còn sốt ruột thay cô: "Cô không tức giận à?"

Nặc Nặc định lắc đầu, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh của mình và thân phận của Lâm Hi, Cừu Lệ nhất định sẽ nổi cơn.

Vì thế cô chớp chớp mắt, làm ra vẻ đau lòng.

Lâm Hi đồng tình nhìn cô, nghĩ thầm tuy chồng mình không trẻ cũng không đẹp trai, nhưng vẫn may tạm thời chưa đào hoa như Cừu Lệ.

Hai cô gái đứng trong chốc lát, Lâm Hi đột nhiên hăng hái: "Cừu phu nhân, cô tên Nặc Nặc đúng không? Đi dằn mặt cô ta đi, cô trẻ tuổi xinh đẹp hơn ả đó nhiều.

Chính thất dằn mặt tiểu tam là chuyện thường tình, với lại cô còn có tư cách làm tiểu tam hơn ả ta...à không phải, ý tôi muốn nói là cô xinh đẹp hơn."

Nặc Nặc suýt chút nữa bị cô nàng chọc cười.

Cô phát hiện tuy Lâm Hi có thể là được Cừu lệ gài vào, nhưng cũng không hề đáng ghét như cô nghĩ.

Lâm Hi trực tiếp kéo cô đi tới.

Khi đó Tưởng Tân Nguyệt mới ngồi xuống chưa được bao lâu, cô ta không dám ngồi cạnh Cừu lệ nên đành phải ngồi gần Bách Diệp.

Nhìn theo phương diện khác thì cô ta cũng có tài ăn nói, kiến thức rộng rãi, rất dễ dàng khơi ra đề tài thú vị.

Từ trước tới nay Bách Diệp rất ít nói, cũng nhịn không được tám vài câu với cô ta.

Cừu Lệ thấy Nặc Nặc đi tới, vốn dĩ vẻ mặt đang đông cứng liền hơi giật giật, vươn tay ra với cô: "Em qua đây."

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cô căng da đầu ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô vừa ngước mắt lên đã đụng phải ánh mắt từ phía đối diện của Tưởng Tân Nguyệt.

Cô ta cười hỏi: "Cô gái này là?"

Cừu Lệ cong môi: "Vợ tôi."

Thật ra ở đây chỉ có vài người biết chuyện Cừu lệ kết hôn tối qua, lời này vừa nói ra, sắc mặt của phần lớn người ở đây đều thay đổi.

Có người trêu chọc nói: "Anh Lệ nói giỡn sao? Đây là bạn gái của anh đúng không?"

Cừu Lệ nhìn tên đó một cái: "Đăng kí rồi, cậu nói xem?"

Mọi người thế mới biết anh không nói đùa, anh nói "vợ" chính là vợ danh chính ngôn thuận trên luật pháp.

Tức khắc mọi ánh mắt đang nhìn Nặc Nặc đều thay đổi, năm ngoái anh tổ chức tiệc thành nhân cho cô, cũng có không ít người đã được gặp qua.

Một thiếu nữ hết sức xinh đẹp, nhưng lúc ấy mọi người chỉ cho rằng Cừu Lệ chỉ đang chơi đùa mà thôi.

Rốt cuộc một cô gái có dung mạo và thân thể như Nặc Nặc chỉ phù hợp để "nuôi trong nhà kính".

Tuy xinh đẹp quyến rũ nhưng lại quá mức yếu ớt, trẻ tuổi lại tùy hứng, cưới về chẳng khác gì phải cung phụng như tổ tông.

Không ngờ rằng Cừu Lệ muốn coi cô là tổ tông thật.

Ánh mắt của Tưởng Tân Nguyệt khẽ động, cuối cùng cười dịu dàng nói: "Chúc mừng hai người nhé!"

Cừu Lệ rất thích nghe người khác chúc phúc cho cuộc hôn nhân của mình, cuối cũng cũng rủ lòng từ bi mà nhìn cô ta rồi gật gật đầu.

Nặc Nặc tò mò nhìn cô ta, quả nhiên cái cô Tưởng Tân Nguyệt này không giống Trần Thiến chút nào.

Nếu là Trần Thiến thì đã sớm nhảy dựng lên phản đối, sau đó bị Cừu Lệ chỉnh cho thật sự thảm.

Nhưng Tưởng Tân Nguyệt thì không, mặt không đổi sắc mà còn nói chúc mừng.

Nếu Nặc Nặc không biết cốt truyện, thậm chí cô sẽ cho rằng cô ta chính là một người bạn thật lòng chúc phúc cô và Cừu Lệ.

Lúc này đã là giữa tháng 6, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, Cừu Lệ sợ cô đi chơi về sẽ khát nên bảo nhân viên chuẩn bị nước trái cây.

Nặc Nặc không thích uống cà phê, tửu lượng cũng kém, cô thích uống nước ngọt.

Không trong chốc lát, nhân viên còn bưng lên rất nhiều bánh kem đáng yêu.

Tuy Nặc Nặc thích ăn đồ ngọt nhưng cô cũng không chuộng bánh kem lắm, bởi vì bơ quá ngấy.

Trong sân cơ hồ đều là tiếng cười của Trương Thanh Đạc, cậu ấm này rất biết cách khuấy động bầu không khí, hắn ta tự high cũng có thể tự chơi được.

Mọi người đều cảm giác được bầu không khí vi diệu hơi hơi xấu hổ, chỉ có hắn giống như tên ngốc, còn bắt đầu kể chuyện hồi cấp 3 của

Tưởng Tân Nguyệt.

Trương Thanh Đạc: "Tưởng Tân Nguyệt, cô không biết đấy thôi, lúc đó cô chính là nam thần trong lòng rất nhiều nam sinh bọn tôi.

Cô luyện đàn ở phòng luyện tập, bên ngoài là một đám nam sinh cố ý lắc lư qua lại.

Đúng rồi, Bách Diệp, Bách Diệp cũng đi.

Không ai chơi bóng rổ với anh Lệ hết làm anh ấy không có kiên nhẫn mà cũng tới luôn."

Tưởng Tân Nguyệt mỉm cười, còn không quên liếc mắt nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc cảm nhận được mùi thuốc súng vô hình.

Cô cũng nhìn cô ta rồi cười, bưng lên miếng bánh kem nhiều bơ nhất, dùng một muỗng múc thật đầy rồi đưa lên miệng Cừu Lệ.

Ánh mắt Tưởng Tân Nguyệt hơi lóe, Cừu Lệ sẽ không bao giờ ăn mấy thứ ngọt ngấy của trẻ con như này.

Hồi cấp 3 có nữ sinh tự tay làm bánh kem chocolate tặng anh, nhưng anh lạnh mặt rồi ném đi ngay.

Tống Nặc Nặc này đúng là thích tìm đường chết.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn Nặc Nặc, thấy cô mềm mại cười: "Cái này ngon lắm."

Cừu Lệ hé miệng ăn hết một muỗng bơ lớn ấy.

Nặc Nặc lại xúc tiếp một miếng thật lớn nữa, ngoan ngoãn đút cho Cừu Lệ.

Cừu Lệ vẫn cười cười, mặt không đổi sắc ăn hết sạch.

Cô cũng không tin anh có thể nhịn được mà cứ thế đút tiếp, nhưng cô đút muỗng nào thì anh đều ăn muỗng đó.

Nặc Nặc nhìn thôi còn thấy ngấy gần chết, cuối cùng cô đành dừng lại.

Thôi được rồi, ý đồ kích thích Tưởng Tân Nguyệt đã hoàn thành rồi

Tuy sắc mặt Tưởng Tân Nguyệt không đổi, nhưng bàn tay đã nắm chặt lại.

Trương Thanh Đạc không hiểu sắc mặt của mọi người, thấy Cừu Lệ ăn nhiều như vậy thì cũng hứng thú bừng bừng cầm một miếng bánh: "Nhân viên làm bánh ở đây giỏi vậy cơ à?"

Hắn vừa ăn một miếng đã vội phun ra: "Phì phì phì, ngấy chết mất.

Anh Lệ, anh cũng chịu được cái này hả?"

Nặc Nặc cúi đầu, có chút chột dạ.

Cô chỉnh Cừu Lệ rõ như vậy, không có chuyện anh không nhận ra, thế nhưng anh vẫn ăn hết.

Cừu Lệ thấy cô không nói chuyện, bộ dáng chẳng mấy vui vẻ thì lôi cô đứng lên: "Về nhà thôi."

Rồi nói với những người khác: "Mấy người tự chơi với nhau đi."

Từ trước đến nay anh đều tự cho mình là trung tâm, không hề quan tâm cảm xúc của mấy người bị mình ép ra đây, nắm tay Nặc Nặc đi thẳng ra ngoài.

Thần sắc của anh có chút lãnh đạm, Nặc Nặc lặng lẽ nhìn, luôn có chút bất an.

Quả nhiên vừa đến xe, anh bảo cô ngồi vào ghế phụ, sau đó cúi người thắt đai an toàn cho cô.

Thắt xong rồi anh cũng chưa rời đi, chỉ là nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn mình: "Tôi hỏi lại em một lần, em thật lòng sao?"

Nặc Nặc gật đầu, cô đã nghĩ kĩ lí do để thoái thác, duỗi tay ôm cổ Cừu Lệ, mềm mại nói: "Cái cô Tưởng Tân Nguyệt kia, còn có Trương Thanh Đạc nói anh cũng đến xem cô ấy chơi đàn nên tôi không vui." Gương mặt cô đỏ bừng: "Cừu Lệ, anh không được thích cô ấy."

Anh không ngờ Nặc Nặc sẽ nói như mày, trong mắt xuất hiện một tia mừng như điên.

Nặc Nặc đang ghen vì anh?

Anh thấp giọng cười: "Tôi không thích cô ta, chỉ thích em được không?"

Nặc Nặc chớp chớp mắt, gật đầu.

Cừu Lệ giải thích: "Hôm ấy tôi đến sân bóng mới phát hiện ở đó chỉ có 2 người, hỏi thì mới biết những người khác chạy đến phòng đàn hết rồi.

Sau đó tôi cũng qua đấy." Anh dừng một chút, Nặc Nặc trừng mắt nhìn anh, anh nhịn không được hôn hôn khuôn mặt hồng hào của cô, cười nói: "Sau đó tôi đánh bọn họ một trận, dám để ông đây phải đi tìm."

Trong lòng Nặc Nặc bán tín bán nghi, rốt cuộc Cừu Lệ chính là tên hay lừa bịp.

Nhưng mà trên mặt cô lại ra vẻ vừa giận vừa đau lòng: "Nhưng mà bơ ngấy lắm, dạ dày anh có khó chịu không?"

Trong mắt Cừu Lệ lúc này chỉ toàn là ý cười nhu hòa: "Không có."

Nặc Nặc tiếc nuối nghĩ, vậy coi như anh lợi hại.

Trên đường Cừu Lệ lái xe về biệt thự, Nặc Nặc đột nhiên nói: "Cừu Lệ, dừng xe lại đi."

Chờ xe dừng lại, cô vươn tay: "Anh mang tiền mặt không?"

Cừu Lệ không mang, trên người anh chỉ có thẻ.

Nhưng mấy người phía sau có mang theo, Cừu Lệ vừa ra lệnh, Tiết Tán lập tức đưa tiền cho Nặc Nặc.

Cô cười chạy xuống xe: "Anh đợi xíu ha?"

Không lâu sau Nặc Nặc đã cầm theo một chai nước lạnh về, cô đưa cho Cừu Lệ: "Uống nước sẽ không ngấy nữa đâu."

Giờ đã là giữa trưa, dù sao cũng là mùa hè, cô chạy đi chạy lại hai lượt về cũng thở hồng hộc, trên tán thấm ra chút mồ hôi mỏng.

Dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn săn sóc, Tiết Tán nhíu mày, nhưng thấy Cừu Lệ vẫn mở nắp chai nước rồi uống mấy ngụm nên cũng không dám lên tiếng.

Tiết Tán nghi hoặc nhìn Nặc Nặc.

Cô tránh đi ánh mắt của anh ta, ngón tay lặng lẽ nắm lấy tay Cừu Lệ.

Ánh mắt Cừu Lệ dịu dàng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô.

Nặc Nặc rất ít khi làm chuyện xấu như vậy, trong lòng cô cũng có chút khó chịu.

Nhưng lại nghĩ đến những việc Cừu Lệ đã làm và sắp làm với mình, cô liền biết mình không thể mềm lòng được.

Ngày tân hôn đầu tiên mà thôi, sau này còn là toàn bộ kì nghỉ.

Cừu Lệ là một người đàn ông bình thường, hơn nữa đây lại là bá tổng văn, nam chính ở phương diện kia đương nhiên chính là thiên phú dị bẩm.

Nặc Nặc nhớ lại chuyện xấu hổ buổi sáng hôm nay anh đã ép cô làm, nếu cô còn không quyết đoán thì tương lai sẽ hối hận.

Hơn hai tháng sắp tới, dù sao cũng phải có người "không tiện" mới tốt.

Nhưng mãi đến khi về đến nhà, sắc mặt của Cừu Lệ vẫn không đổi.

Ăn một lượng lớn bơ vốn đã không tốt cho dạ dày, nay lại còn uống thêm nước đá, người bình thường còn không chịu nổi chứ nói gì người có bệnh đau bao tử nghiêm trọng.

Lúc Nặc Nặc xuống xe mới phát hiện môi anh tái nhợt.

Cô cố trấn tĩnh coi như không thấy, cười cười ôm tay anh: "Tôi muốn trồng 1 giàn nho và làm một cái xích đu trong hoa viên, anh thấy có được không?"

Trên trán Cừu Lệ toát ra một tầng mồ hôi lạnh, anh lái xe suốt một đường, mồ hôi cũng đã thấm ướt áo sơmi.

Cừu Lệ nhíu mày, bước chân có chút lảo đảo.

Nhưng khi cô quay đầu lại cười với anh, bàn tay đang định ôm bụng lại âm thầm rời đi, cười nói: "Được."

Nặc Nặc và anh đã đi gần tới cửa, cả người anh bắt đầu loạng choạng.

Bước chân của cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh mím chặt môi, buông tay đang nắm tay cô ra: "Em về nhà trước đi, tôi nhớ ra mình vẫn còn có chút việc, trễ một chút về với em được không?"

Đột nhiên Nặc Nặc không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn "vâng" một tiếng.

Chờ cô đã vào biệt thự, Cừu Lệ mới ôm lấy bụng, cơ hồ không đứng được, một tay chống ở trên cửa.

Tiết Tán cả kinh, vội chạy đến đỡ anh: "Cậu chủ."

Ánh mắt của Cừu Lệ lạnh xuống, cắn răng nói: "Không gọi bác sĩ tư nhân nữa, đến thẳng bệnh viện."

Tiết Tán vội vàng đáp lời, trong lòng lại thở dài.

Cậu chủ biết mình bị bệnh đau bao tử, khẳng định biết không được ăn như vậy mà vẫn còn cố tình.

Bây giờ đau thành thế này mà còn phải nhịn cả một đường.

Tiết Tán biết đau dạ dày khó chịu thế nào, anh ta còn có chút kinh hãi.

Trên đường đi đến bệnh viện, cậu chủ ở ghế sau không rên một tiếng.

Tiết Tán còn tưởng anh đã ngất đi rồi, mãi một lúc sau mới nghe thấy giọng nói đầy khắc chế lại có chút nhu hòa của anh: "Cậu cho người trồng 1 giàn nho và làm một cái xích đu ở hoa viên cho cô ấy đi."

Tiết Tán: "...vâng..."

Lúc này anh ta đã biết, cậu chủ nhà mình xong đời rồi.

Khăng khăng một mực, si tình ngu ngốc..

Chương 71: 71: Lời Âu Yếm

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hai ngày này Cừu Lệ không về biệt thự, nhưng trong hoa viên lại xuất hiện một cái xích đu xinh xắn, trên đỉnh là 1 giàn nho.

Lúc Nặc Nặc ngồi chơi xích đu, mẹ Trần cùng mấy người hầu đứng ở một bên nhìn, sợ cô không cẩn thận sẽ bị ngã.

Cô nghiêng đầu hỏi bà: "Cừu Lệ đâu rồi ạ, sao anh ấy không về nhà?"

Mẹ Trần lạnh mặt: "Phu nhân, Cừu tổng bận công việc."

Nặc Nặc gật đầu, dáng vẻ có chút mất mát: "À."

Nhưng trong lòng cô lại thầm cân nhắc, xem ra Cừu Lệ tính chịu đựng 1 mình.

Cô không có tính mèo khóc chuột, vốn dĩ đã cố ý làm chuyện xấu cho nên không cần thiết giả mù sa mưa mà quan tâm Cừu Lệ.

Anh không về cô còn tự do vui vẻ hơn, nhưng hai ngày này cô vẫn sợ tai mắt của Cừu Lệ nên vẫn rất cẩn thận không về phòng ngủ của mình mà vẫn ngủ ở phòng của anh.

Nhưng đến tối cô đã phát hiện đầu bếp đang chuẩn bị những món ăn thanh đạm.

Trong lòng cô cả kinh, quả báo đến nhanh quá vậy?

Mới sáng cô còn làm bộ nhớ anh, ra vẻ mất mát, đến buổi tối anh đã quyết định về ngay? Tên nam chính này không muốn sống nữa hả?

Mà cũng coi như nghiệm chứng thành công phỏng đoán của cô, Cừu Lệ đúng là đã cho người giám sát Nặc Nặc.

Trong xương cốt anh vẫn là tên cuồng khống chế như trước.

Nếu nói trong biệt thự có lắp camera mini thì cô cũng tin.

Nặc Nặc gấp gáp, mới hai ngày mà Cừu Lệ đã về, cô phải làm sao bây giờ?

Hơn 6 giờ tối, Nặc Nặc nghe thấy tiếng xe của Cừu lệ.

Cô thay một bộ quần áo thật đẹp, ghé vào lan can lầu 2 vui vẻ hỏi mẹ Trần: "Anh ấy về rồi ạ?"

Mẹ Trần nói: "Vâng, phu nhân."

"Vậy con đi đón anh ấy."

Nặc Nặc đi dép lê, lúc chạy xuống dưới, cô cắn răng hạ quyết tâm, ra vẻ vô ý mà giẫm hụt bước cầu thang.

"Phu nhân." Dưới ánh mắt hoảng sợ của mẹ Trần, Nặc Nặc lăn từ trên cầu thang xuống.

Cô đã cố ý bảo vệ đầu nhưng cơn đau đớn mãnh liệt vẫn khiến cô choáng váng.

Không chỉ có mẹ Trần, những người làm trong biệt thự đều sợ hãi.

Nặc Nặc ngã trên mặt đất, mẹ Trần không dám đụng vào, sợ nếu bị thương đến xương cốt, không cẩn thận còn khiến cô bị nghiêm trọng hơn.

Cô đau quá nhưng lại không thấy hối hận.

Tuy tính cách cô nhu nhược nhưng đã đưa ra quyết định gì thì sẽ tuyệt đối không lo trước lo sau.

Chỉ có như vậy, Cừu Lệ mới không chạm vào cô.

Cừu Lệ xuất hiện nhanh hơn cả tưởng tượng của Nặc Nặc.

Người đàn ông lạnh mặt đi tới, ngồi xổm trước mặt cô, rốt cuộc mới thấy thần sắc của anh có chút hốt hoảng.

Vốn dĩ cô muốn khóc mà không khóc được, nay thấy chính chủ tới thì nước mắt bỗng trào ra.

Cô khóc thành tiếng: "Cừu Lệ, tay em đau quá huhu, có phải tay với chân em đều gãy hết rồi không??"

Trong mắt Cừu Lệ tràn ngập vẻ đau xót, sờ sờ gương mặt của cô: "Không đâu, ngoan đừng động, bác sĩ tới ngay bây giờ đây."

Sau đó anh lập tức quay đầu, bạo nộ gầm lên với đám người phía sau: "Bác sĩ đâu? Mấy người mù hết à, sao còn chưa cút đi gọi bác sĩ?"

Nhóm bác sĩ rất nhanh đã tới, trước tiên kiểm tra vết thương của Nặc Nặc, nhìn Cừu Lệ đang phẫn nộ thì vội vàng giải thích: "Cừu thiếu, xương cốt không bị gì nghiêm trọng, vết thương cũng không quá nặng, ngài đừng lo lắng quá."

Vừa nghe vết thương không quá nặng, trái tim Nặc Nặc gần như muốn nát ra.

Cô đã làm đến mức như vậy rồi mà còn không thành, có lẽ do lầu hai không đủ cao, dưới đất còn trải cả thảm nữa.

Cô mặc kệ, khóc nấc lên: "Cừu Lệ, em đau lắm."

Trái tim Cừu Lệ như bị ai đó siết chặt, đau đớn cứ ập tới từng cơn một.

Anh muốn đá chết mấy tên lang băm chỉ biết vâng vâng dạ dạ này, nhưng Nặc Nặc đang ở đây, anh đành cố nhịn lại, chỉ lạnh mặt nói: "Mấy người nhìn ông đây làm gì? Còn không mau chữa cho cô ấy."

Có những lời này của anh, năng suất cũng cao hơn nhiều.

Trong biệt thự có cả phòng chữa bệnh, bên trong có rất nhiều thiết bị công nghệ cao.

Tuy không tiện bằng ở bệnh viện nhưng cứ chạm vào là cô lại kêu đau nên Cừu Lệ quyết định để bác sĩ chữa trị tại nhà cho cô.

Chụp x quang xong, bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, xương cốt đúng là không bị ảnh hưởng, chỉ có mắt cá chân bị xoắn lại, còn đâu chỉ là vết thương ngoài da.

Bọn họ bôi thuốc cho cô xong, sau đó vội vàng rời đi.

Nặc Nặc lăn lộn 1 hồi thì cũng ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ táu nhợt, lông mi cong dài rũ xuống giống như hai cánh bướm uể oải ỉu xìu.

Bởi vì đau đớn mà môi cô cũng không được hồng hào như mọi khi.

Nhưng nốt ruồi son ở khóe mắt kia lại càng thêm kiều diễm ướt át.

Trên lông mi của Nặc Nặc còn dính nước mắt, dáng vẻ hết sức mảnh mai đáng thương.

Cừu Lệ nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, mà cô không hề hay biết, ngủ cực kì say.

Anh nhìn vết thương ở khuỷu tay cô, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Bình thường chỉ cần hơi dùng sức chạm vào thì da cô cũng sẽ để lại dấu vết, bây giờ không biết cô đã đau thành dạng gì.

Anh nhịn đau đã thành thói quen, nhưng lại không ngờ rằng cũng có ngày anh không chịu nổi khi thấy người khác bị thương.

Trong lòng anh rất giận, lúc đi ra ngoài, sắc mặt cũng âm trầm khó coi.

Mẹ Trần nghe bác sĩ nói Nặc Nặc không có chuyện gì thì nhẹ nhàng thở ra.

Thấy Cừu Lệ, bà bình tĩnh trần thuật: "Phu nhân nói muốn đi đón ngài, lúc đi xuống lầu không cẩn thận bước hụt."

Cừu Lệ cảm thấy thật vớ vẩn, cô mà lại ra đón anh?

Nhưng có một loại khát vọng mãnh liệt sai khiến anh phải tin tưởng, rõ ràng anh không nên tin, mà anh cũng chẳng ngốc đến vậy.

Chỉ là trong lòng phập phồng, mềm đến kì cục.

Anh nhắm mắt, sau đó mới nói với mẹ Trần: "Ừ, sắp xếp chỗ ở cho mấy bác sĩ, bao giờ cô ấy đau thì kịp thời chữa trị."

Bác sĩ nói dùng thuốc gây tê và thuốc giảm đau nhiều không tốt.

Lúc Cừu Lệ vào phòng trông cô, nỗi lòng lại hoàn toàn không bình tĩnh được.

Chỉ kém một chút thôi là anh sẽ rơi vào cuộc sống như trong mơ này.

Thái độ của cô thay đổi quá nhanh, Cừu Lệ không ngu, anh biết đó là giả.

Nhưng mỗi lần cô cười đều ấm áp khiến anh run rẩy.

Khi cô khóc cũng có thể khiến trái tim anh rung lên như muốn vỡ vụn.

Anh tình nguyện lừa mình dối người, tin cô cũng có chút thích mình, hà tất phải nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần cô ở bên anh là được rồi.

Anh lẳng lặng nhìn cô chằm chằm trong chốc lát.

Sau một lúc, ánh mắt anh khẽ nhúc nhích, không biết có phải do câu "thiếu nữ 18 thay đổi rất rõ rệt" hay không, mà anh cảm thấy dáng vẻ của cô bây giờ rất khác với mấy tháng trước.

Đẹp đến kinh tâm động phách.

Bây giờ dáng vẻ này của cô cũng không có nửa phần để người ta có thể liên tưởng đến Tống Nặc Nặc trước kia.

Bởi vì đau nên cô ngủ không lâu thì tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh, bên ngoài đã tối đen.

Cừu Lệ chỉ bật một bóng đèn ngủ ấm áp, cô vừa mở mắt ra đã đối diện với ánh mắt chuyên chú đến mức quỷ dị của anh.

Trong lòng Nặc Nặc run lên, không rõ anh đang nghĩ cái gì.

Cô thử giật giật ngón tay, phát hiện vết thương trên tay không nghiêm trọng lắm.

Đôi mắt cô ướt dầm dề, ủy khuất nhìn Cừu Lệ: "Hôm trước anh nói trễ một chút sẽ về với em mà, làm em đợi rõ là lâu mà cũng không thấy anh về."

Anh thở dài: "Tôi sai rồi, Nặc Nặc, em đừng giận tôi được không?"

Nặc Nặc cảm thấy Cừu Lệ rất có tư cách làm "anh hùng đổ vỏ", cô cũng không nghĩ anh sẽ phối hợp như vậy.

Cô không làm khó anh nữa, ngoan ngoãn đáp" "Vâng."

Sau đó cô chớp chớp mắt, hốc mắt đỏ bừng, ra vẻ cực kì tủi thân: "Em nhớ anh, anh ôm em một cái đi."

Tim anh đập nhanh hơn, không khí chui vào phổi, mang theo sự đau đớn nhợt nhạt cùng khoái cảm không nói rõ được.

Nói thật hay là nói dối, anh cũng không muốn phân biệt.

Anh xoa xoa gương mặt mềm mại của cô, nhẹ nhàng hôn hôn: "Tôi ôm em sẽ đau đấy, ngoan, ngủ một giấc, một thời gian nữa sẽ ổn thôi."

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, còn may là anh không ôm thật.

Loại người chỉ hận không thể khảm cô vào trong xương cốt vậy mà cũng biết nhẫn nhịn.

Chứng minh nước đi này của cô không hề sai.

Cô nhắm mắt lại, cô biết anh đang chuẩn bị hôn lễ.

Chính là hôn lễ này không thể tổ chức được, giấy kết hôn thì thôi đi, rốt cuộc cũng không có mấy người biết.

Nhưng nếu thật sự tổ chức hôn lễ, dựa theo tính cách bừa bãi của anh thì chỉ sợ hơn phân nửa cái nước này sẽ biết.

Khi ấy cô mà "phản bội" anh, thì phỏng chừng ngay cả ý nghĩ "giết cô rồi hủy xác" cũng có.

Thế này là tốt rồi, không cần bị anh ngủ, cũng không cần tổ chức hôn lễ.

Chỉ cần dưỡng thương đến tháng 9 thì cô sẽ được giải phóng.

Nhưng Nặc Nặc không nghĩ tới chính là, một người cuồng công việc như anh lại không đến công ty, phần lớn thời gian đều ở bên cạnh cô.

Anh canh giữ cô giống như cô là 1 đồng xu cuối cùng vậy.

Nặc Nặc nghĩ, thôi được rồi, nhìn anh lâu thì cũng thấy anh không đến mức đáng ghét ghê tởm.

Lúc anh không cưỡng ép cô vì sợ làm cô đau, Nặc Nặc còn cảm thấy anh rất đẹp trai và man.

Dù sao cô cũng không ở bên anh cả đời, ở với anh thời gian này coi như thành tiên trước độ kiếp vậy.

Ngày 22 tháng 6, có kết quả thi đại học.

Lúc Nặc Nặc tra thành tích, cô vẫn có chút khẩn trương và kích động.

Cuối cùng cũng có điểm, cô vẫn không nhịn được mà thấy vui vẻ.

Điểm tối đa là 750, cô thi được 647 điểm.

Một thành tích không tệ, thậm chí còn tốt hơn kết quả thi đại học ở thế giới thực của cô.

Cô có thể đỗ vào phần lớn trường đại học ở trong nước.

Thần sắc Cừu Lệ lãnh đạm nhìn cô một cái, cô cao giọng nói: "Rõ ràng là em lợi hại nha, mẹ Trần nói lúc trước anh thi hóa học và sinh học còn không đủ điểm tiêu chuẩn."

Anh cười nhạo một tiếng, trong mắt tỏ vẻ khinh thường.

Nặc Nặc xuống giường, nhảy lò cò 1 chân đến bên cạnh anh, anh nhíu mày đỡ lấy cô.

Cô hết sức vui mừng nhào vào trong lòng Cừu Lệ: "Nhưng anh lợi hại nhất nhé, kiếm tiền giỏi, đánh nhau giỏi mà hù dọa người khác cũng giỏi nữa."

Anh xoa bóp hai má cô: "Không có từ nào tốt đẹp, hửm?"

Nhưng anh lại chẳng có chút tức giận.

Mi mắt cô cong lên, ngửa đầu dùng môi nhẹ nhàng hôn qua cổ anh.

Nặc Nặc nhìn hầu kết anh lăn lộn, mềm như bông nói: "Cừu Lệ, em muốn học đại học, anh cho em đi được không?"

Mắt anh lạnh xuống, rũ mắt nhìn cô.

Cô bẹp miệng, uất ức nhìn anh: "Em thật sự rất muốn đi mà, yên tâm đi, em sẽ không rời khỏi anh đâu." Cô giảng giải: "Anh xem, giấy kết hôn cũng nhận rồi, em cũng không chạy thoát được anh, anh lợi hại như vậy em cũng chẳng phí công vô ích làm gì."

Cừu Lệ cười nhạt: "Vậy là em lực bất tòng tâm?"

"..." Nặc Nặc cảm thấy mỗi lần nhắc tới chuyện này, Cừu Lệ sẽ tự động trở về chế độ bá đạo tổng tài, âm tình bất định, nghi ngờ toàn thế giới đều có ác ý với mình.

Cố chấp đến quá mức.

Nhưng cô đã sớm nghĩ ra cách để khiến anh phải đồng ý.

Má cô ửng đỏ: "Cừu Lệ, anh cúi đầu xuống đi."

Anh lạnh nhạt nhìn cô, cũng không phối hợp.

Nặc Nặc nói: "Em không nói chuyện học đại học, em muốn nói cho anh nghe một bí mật."

Anh ôm lấy eo cô, lúc này mới cúi đầu nghe cô nói.

Khi đó là cuối tháng 6, trước cửa sổ có tiếng côn trùng rả rích kêu.

Giọng nói cả thiếu nữ mềm mại, ngay cả không khí cũng lây dính mùi hương ngọt ngào.

Anh nghe thấy cô nói: "Anh cho em đi học đi mà Cừu tiên sinh, anh trai Cừu Lệ...ông xã...".

Chương 72: 72: Vào Đại Học

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Cả người Cừu Lệ cứng đờ.

Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào, cứ như vậy nhẹ nhàng chui vào trong lòng anh.

Trong nháy mắt, cả trái tim đều tê dại, chờ đến khi kịp phản ứng lại, anh đã nghe thấy mình nói "Được!"

Cô cười tủm tỉm nói cảm ơn, vui vẻ chuẩn bị chọn trường đại học.

Cừu Lệ nắm lấy cổ tay của cô: "Vừa nãy em..."

Nặc Nặc chớp mắt: "Sao thế? Anh muốn chọn trường với em sao?"

Anh chọn cái rắm gì chứ, Cừu Lệ nói: "Vừa nãy em gọi tôi là gì?"

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng: "Đã nói rồi thì không nói lại nữa đâu."

Cô tránh khỏi anh, vui mừng bảo mẹ Trần đưa đơn nguyện vọng cho cô.

Bởi vì lúc trước Cừu Lệ không cho phép nên không ai dám nhắc tới thứ đó, nhưng bây giờ anh đã đồng ý rồi, đương nhiên cô sẽ quang minh chính đại mà điền nguyện vọng.

Trong lòng Nặc Nặc đã sớm nghĩ tốt trường mà cô muốn học, bây giờ chỉ cần điền mã trường là được.

Thần sắc của người đàn ông ngồi bên cửa sổ hoảng hốt, không biết đang nghĩ cái gì.

Sắc mặt lúc thì âm u, lúc lại sáng sủa.

Nặc Nặc sợ anh đổi ý.

Nhưng cũng may anh không như vậy.

Chẳng qua tối đến cô bị một cảm giác khác thường đánh thức, vừa mở mắt đã nghe thấy tiếng rên thô nặng của anh.

Nặc Nặc biết anh đang làm chuyện xấu xa gì, bởi vậy không dám lên tiếng.

Người đàn ông không kiêng kị chút nào, cùng ngủ trên một chiếc giường, cho dù chiếc giường này có lớn đến mấy nhưng cô vẫn cảm nhận được tần suất cùng chấn động.

Sắc mặt cô lúc đầu còn cứng đờ, sau đó nhắm chặt mắt lại, làm bộ không nghe thấy.

Nhưng không biết trôi qua bao lâu, anh vẫn còn rên hừ hừ bên cạnh.

Còn chưa đủ nữa sao???

Cô đã giữ tư thế giả bộ ngủ này quá lâu, ngay cả xoay người cũng không dám.

Thật vất vả lắm mới kết thúc, Cừu Lệ đi vào phòng tắm.

Nặc Nặc lặng lẽ thở ra, cô kéo chăn lên cao một chút, không biết có phải do tác dụng của tâm lí mà hình như cô có thể ngửi thấy mùi kì lạ trong không khí.

Mùi kì lạ?

Trong đầu cô "uỳnh" một tiếng, cảm giác quen thuộc đến quỷ dị khiến cô phải mở bừng mắt ra.

Đêm giáng sinh ấy, cô nghe theo mẹ Trần mà đi tặng táo cho Cừu Lệ.

Kết quả cả cao ốc ấy cúp điện, hai người bọn họ bị kẹt trên tầng 88.

Ngày hôm sau cô tỉnh dậy, tỉ mỉ kiểm tra lại thân thể của mình nhưng không phát hiện có gì bất thường.

Đến bây giờ nghĩ lại mới thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cái tên xấu xa...cái tên khốn nạn này...

Mất điện có lẽ cũng là giả.

Nặc Nặc tức đến nỗi sắp khóc.

Nhưng cục diện hiện tại cô đang lừa Cừu Lệ, thế nên sao có thể trở mặt với anh được.

Rất nhanh nữa thôi sẽ thoát khỏi anh, cố nhịn thêm chút nữa, kiếm củi 3 năm không thể thiêu 1 giờ.

Phòng ngủ của anh rất lớn lại xa hoa, bởi vậy cô cũng không nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh, Nặc Nặc vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Sau một lúc lâu không thấy anh có động tĩnh gì, Nặc Nặc có cảm giác mình đang bị nhìn chằm chằm, khiến lông tơ trên người cô dựng đứng.

Anh lại muốn làm cái gì nữa đây?

Chẳng lâu sau, nệm bên người lún xuống.

Anh nhích đến gần, xốc áo cô lên.

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng không giả bộ được nữa, chậm rãi mở to mắt, vừa lúc "không cẩn thận" cản tay anh lại, mê mang hỏi: "Cừu Lệ, anh làm gì vậy?"

Giọng nói của anh khàn khàn: "Khó chịu."

Nặc Nặc cắn răng, làm bộ nghe không hiểu, tỏ vẻ lo lắng: "Em đi gọi bác sĩ cho anh."

Anh nắm lấy tay cô: "Chỗ này khó chịu."

"..."

"Không ra được."

"..."

Cô thật sự có loại xúc động muốn đánh chết anh.

Cô vẫn còn là bệnh nhân mà, tên này điên rồi sao?

"Nặc Nặc, em kêu đi, tôi muốn nghe."

Cô bất động, nam chính của bá tổng văn có thiên phú dị bẩm ở phương diện này.

Cô lại không thích anh, cho dù anh có chết vì nghẹn thì cũng là trừ hại cho dân.

Cô làm ra vẻ ủy khuất đáng thương: "Anh buông em ra được không? Tay em đau quá!"

Anh thở hổn hển buông cô ra, Nặc Nặc chậm rãi rút tay về, tay che lấy khuỷu tay, hốc mắt hồng hồng: "Đau quá!"

Cừu Lệ nhíu mày, anh đứng dậy mở đèn lên, giọng nói vẫn còn khàn khàn: "Tôi đi gọi bác sĩ cho em."

Nặc Nặc không dám nhìn anh, sợ thấy cái gì không nên thấy.

Cô cũng không có cách gì để quan tâm xem Cừu Lệ ra ngoài với dáng vẻ này thì có bị người khác nhìn thấy không.

Lăn lộn đến nửa đêm, đương nhiên là Nặc Nặc không có chuyện gì.

Khuỷu tay cô đã lành từ lâu, nhưng vết thương ở chân có chút nghiêm trọng.

Tuy đã tiêu sưng nhưng vẫn xanh tím một tảng lớn.

Đây là lần đầu tiên Nặc Nặc cảm thấy thân thể mảnh mai này của cô cũng là một lợi thế.

Chỉ cần dựa vào chỗ bị tím này, cô có thể quang minh chính đại kêu đau.

Nhưng sau việc này cũng khiến Nặc Nặc đề cao tinh thần cảnh giác, sau này không thể gọi bừa, bằng không nam chính mà động dục thì cô cũng hết hồn.

Mấy ngày sau, lúc cô đang gọi điện vớ Lữ Tương, cô nàng đột nhiên bật khóc.

Hỏi ra mới biết cô nàng thi không tốt lắm, không cùng cấp bậc với anh trai nhỏ hàng xóm được.

Mà nguyên nhân khiến Lữ Tương áy náy chính là chàng trai kia vẫn nguyện ý điền cùng 1 trường đại học với cô nàng.

Lữ Tương khóc đến nỗi thở hổn hển: "Anh ấy tốt như thế, lúc nhỏ mình cứ nghĩ anh ấy ghét mình, mỗi khi có ai chê mình béo thì cũng chỉ có mình anh ấy nói mình đáng yêu.

Mình vừa ngốc lại không tốt, mình không xứng với anh ấy, nhưng anh ấy vẫn quyết tâm vào cùng 1 trường với mình.

Mình cảm thấy mình đang nợ anh ấy cả một đời rồi."

Nặc Nặc chỉ có thể an ủi: "Lữ Tương, đừng khóc mà.

Nếu cậu ấy đã quyết định như vậy thì không ai thay đổi được đâu.

Có lẽ điều mà cậu ấy mong muốn nhất chính là cả hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau."

Được một người hết lòng yêu thương, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Hai cô gái hàn huyên trong chốc lát, cuối cùng Lữ Tương cũng không còn buồn nữa.

Đơn nguyện vọng đã kê khai xong, buổi chiều Cửu Lệ mới lạnh mặt về nhà.

"Nguyện vọng thứ nhất của em điền đại học H?" Anh dùng ngữ khí trần thuật nói ra những lời này, trong lòng Nặc Nặc trầm xuống, nhưng cũng may cô đã nghĩ tới tình huống này, Cửu Lệ không lặng lẽ sửa lại nguyện vọng của cô đã là tốt rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, ngây thơ nói: "Em thích nơi đó, phong cảnh rất đẹp."

Anh lạnh lùng cười, trước khi anh kịp mở miệng, tay nhỏ của cô đã chui vào lòng bàn tay anh, cực kì ngoan ngoãn: "Nhưng em nghĩ rồi, xa quá nên thôi đi.

Anh muốn em học ở đâu? Em nghe anh hết."

Cửu Lệ nắm chặt bàn tay nhỏ kia, mím môi một lúc mới nói: "Đại học X."

Đại học X cũng coi như là trường top trong nước, quan trọng nhất chính là nó ngay bên cạnh thành phố B.

Nặc Nặc uể oải nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Nhưng nội tâm của cô lại rất bình tĩnh, tính khống chế và chiếm hữu của Cửu Lệ rất mạn, hiện tại có thể cách anh xa như vậy đã là kết quả tốt nhất.

Nhưng ngoài sự tưởng tượng của Cửu Lệ, cô lại chọn ngành y.

Ngày ấy cô đã đỡ hơn một chút, mẹ Trần đỡ cô đi dạo trong vườn hoa.

Nặc Nặc mệt mỏi liền ngồi lên xích đu.

những quả nho trên giàn che khuất ánh mặt trời, ngẫu nhiên có vài tia sáng loang lổ trên mặt đất.

"Sao lại chọn ngành này?"

Xích đu nhẹ nhàng đong đưa, cô dựa vào dây đu, nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt lộ ra ý cười dịu dàng: "Bởi vì dạ dày của anh không tốt."

Anh bỗng nhiên ngước mắt, Nặc Nặc lại dịu giọng nói: "Anh nhiều tuổi hơn em thì có gì không tốt? Bây giờ anh cưng chiều em, sau này em sẽ chăm sóc anh."

Hồi lâu sau, Nặc Nặc mới nghe thấy anh run giọng nói: "Được."

Cô cúi đầu, nhìn ánh sáng loang lổ dưới đất.

Thật ra trong lòng cô cũng không có cảm xúc gì.

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng không phải nữ chính của quyển sách này.

Nữ chính sẽ tha thứ hết tất cả cho nam chính cho nên mới có tương ái tương sát, nhưng Nặc Nặc thì không.

Cô biết anh là dạng người gì, bá đạo cố chấp, lạnh nhạt vô tình.

cô sẽ không tương ái tương sát với anh.

Chăm sóc cho anh, có lẽ đây là lời nói dối lớn nhất kể từ lúc cô bước vào thế giới này.

-

Đầu tháng 9, các trường đại học lục tục khai giảng.

Mọi người trong nhà đều chuẩn bị những thứ tốt nhất cho Nặc Nặc, thậm chí còn có rất nhiều hộp trang sức, bên trong là đủ loại kim cương châu báu.

Nhìn đống đồ xa xỉ ấy mà cô không khỏi thở dài, nếu cô mang đi, phỏng chừng mới ngày đầu tiên đi học đã nổi tiếng khắp trường.

"Không cần mấy thứ này đâu, tôi tự chuẩn bị là được rồi."

Nặc Nặc mang theo vật dụng hàng ngày và quần áo, còn những thứ khác cô không mang theo.

Ngày khai giảng, Cừu Lệ tự mình lái xe đưa cô đi.

Phía sau có một dãy siêu xe đi theo, Nặc Nặc không từ chối, càng đến loại thời điểm này thì cô càng phải ngoan ngoãn nghe lời anh.

Nặc Nặc nhận ra tâm trạng anh không vui, sắc mặt vẫn luân lạnh lùng.

Đặc biệt là đến lúc tới trường, anh suýt chút nữa đã không đè nén được cảm xúc của mình.

Nhưng nghĩ đến ngày đó cô ngồi ở trên xích đu, và cả sự nhượng bộ của cô.

Cô nói: anh cưng chiều cô, sau này cô sẽ chăm sóc anh.

Cho nên anh nguyện ý trả giá.

Đầu tháng 9, tiết trời dần dần chuyển lạnh.

Một loạt siêu xe đi tới, đám sinh viên sôi nổi dừng lại nhìn.

Nặc Nặc biết tại sao anh lại chọn đại học X, bởi nó có một vị hiệu trưởng rất thần bí.

Nặc Nặc đoán đó là anh.

Lá phong bên cạnh đã nhiễm màu cam ấm áp, vài chiếc lá rụng xuống sân trường lại bị gió thổi bay.

Cơ sở vật chất ở đại học X xa hoa như vậy, hẳn là Cừu Lệ đã đổ vào rất nhiều tiền.

Nặc Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không sao, một nơi lớn như thế này, dù nam chính có bản lĩnh thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng lúc nào cũng theo dõi sát sao cuộc sống hằng ngày của cô được.

Cô cũng không nghĩ tới việc quang minh chính đại bỏ chạy, bởi ở thế giới này Cừu Lệ chính là chúa tể.

Cô muốn hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Đã một năm rồi.

Lúc cô tới đây cũng đúng vào mùa này, cô rất nhớ ba mẹ.

Lúc Nặc Nặc thu dọn đồ đạc, cô còn mang theo cả danh thiếp mà Khương Anh đã cho cô.

Cô muốn nhờ Khương Anh tìm giúp cô một đại sư nổi danh hoặc một đạo sĩ ở thế giới này.

Không thể nào vô duyên vô cớ lại bị xuyên sách được, lúc cô ở bên cạnh Cừu Lệ không thể tìm ra đáp án, ra cửa có tài xế đi theo, không thể tự mình ra khỏi biệt thự.

Nhưng bây giờ cô có thể, cô đã chiến thắng tất cả để đổi lại sự tự do ngắn ngủi này.

Xe đi vào bằng cổng VIP.

Lúc Nặc Nặc xuống xe mới phát hiện ở đây không có sinh viên nào.

Đồ đạc cô mang không nhiều lắm, cô nhẹ nhàng ôm Cừu Lệ, cười nói: "Em đi đây."

Nụ cười của cô xinh đẹp, bởi vì tới một môi trường sống hoàn toàn mới nên cô cũng không có trang điểm như hồi còn học cấp 3, Nặc Nặc biết, ở đây không ai quen cô cả.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô xinh đẹp tới mức kiều diễm động lòng người, lúc cười lên cũng cực kì thu hút ánh nhìn.

Cừu Lệ rũ mắt nhìn cô, cô vẫy vẫy tay, tự mình kéo vali quay đi.

Ngực anh đau nhói, khó chịu như bị kim đâm.

Gió thu tháng 9 hơi lạnh, nụ cười của cô trong mắt anh quá mức ngây thơ, hồn nhiên tới nỗi không tim không phổi.

Tiết Tán nhỏ giọng nói: "Ông chủ, phu nhân chỉ là đi học thôi."

Cừu Lệ lạnh lùng mà cong môi cười.

Vậy sao? Nhưng cô đã đi xa như vậy, anh nhìn cô cũng lâu như thế mà cô cũng không hề quay đầu lại lấy một lần..

Chương 73: 73: Dung Nhan

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Phòng kí túc xá dành cho hai người, lúc Nặc Nặc đi vào đã thấy cô gái khác đã tới.

Đang ngồi ở bàn học trang điểm, Nặc Nặc lên tiếng chào cô ấy, nhưng mí mắt cô nàng kia cũng không nâng lên, lộ ra cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo.

Nặc Nặc cũng không giận, cô để vali xuống, lấy đồ vật của mình ra.

Nữ sinh kia quay đầu lại nhìn, hừ một tiếng, tựa hồ như đang cười nhạo Nặc Nặc "nghèo rớt mồng tơi".

Đồ đạc của Nặc Nặc vốn đã không nhiều lắm, những gì cô có đều là nguyên thân để lại.

Còn những thứ Cừu Lệ cho cô, cô sẽ không dùng.

Nếu cô đã không ở bên anh thì đương nhiên sẽ không sử dụng bất cứ thứ gì mà anh tặng.

Cho nên lúc cô tới trường đã cẩn thận loại hết những thứ mà người hầu để vào, quần áo mang đi theo cũng chỉ là những bộ đồ rộng thùng thình của nguyên thân Tống Nặc Nặc.

Cô bạn cùng phòng này tuy xem thường cái nghèo của Nặc Nặc, nhưng tầm mắt vẫn cố ý vô tình nhìn về phía mặt của cô.

Năm nay Nặc Nặc đã 18, gần 19 tuổi, da thịt mềm mại, dung nhan tuyệt sắc, lúc cô rũ mắt nghiêm túc dọn đồ lại càng thêm xinh đẹp.

Không khí ở chung của hai nữ sinh kì quái, Nặc Nặc thấy bạn cùng phòng không quan tâm mình thì tự đi xuống dưới nhận chăn bông và drap giường mà nhà trường phát cho, rồi tự mình thay hết.

Cô đoán được bạn cùng phòng của mình rất có tiền, trong nhà rất giàu có, đồ trang điểm của cô ấy đều là đồ đắt tiền.

Tới buổi tối, bạn cùng phòng ra ngoài ăn cơm xong trở về, thấy Nặc Nặc đang quét dọn thì ngẩn người, ngay sau đó quay đầu đi.

Thích quét dọn thì đi mà làm.

Nhưng thời buổi này có rất ít mấy cô gái ngốc ngốc, mọi người đều ước gì mình không cần làm hoặc chia đều, cô bạn xinh đẹp nghèo rớt mồng tơi này lại hay rồi, còn quét dọn thay cả phần của cô nàng.

Nặc Nặc đã quét dọn xong.

Bạn cùng phòng tên là Đinh Tư Mông.

Đinh Tư Mông tính uống nước chanh xong thì lên giường chơi điện thoại, đột nhiên hét toáng lên.

Lá gan Nặc Nặc cũng không lớn, bị tiếng hét của cô bạn làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn.

Đinh Tư Mông nhảy dựng lên: "Má ơi có gián! To quá đi mất huhu!"

"..." Nặc Nặc đi đến thì thấy một con gián to bằng móng tay đang nằm trong góc bàn của Đinh Tư Mông.

"Nhanh đuổi nó đi, gớm quá đi mất thôi." Đinh Tư Mông trốn phía sau Nặc Nặc.

Nặc Nặc cảm thấy có chút buồn cười, thật ra cô không sợ mấy con này.

Trong hiện thực, nhà cô rất nghèo, nhìn mấy con này cũng thành quen nên không có sợ.

Cô sợ mấy con mềm mềm mà không có chân hơn.

Côn trùng còn đỡ.

Vốn dĩ Nặc Nặc không muốn để ý đến Đinh Tư Mông, nhưng thấy sắc mặt cô nàng trắng bệch thì vẫn tốt bụng đi tới xử lí con gián kia giúp cô nàng.

Chờ cô vứt rác xong đi lên, kinh ngạc phát hiện Đinh Tư Mông đang ngồi ở chỗ mình.

Đinh Tư Mông hừ nói: "Cậu nhìn cái gì, tôi ngồi một chút không được à?"

Nặc Nặc chớp mắt: "Nếu cậu sợ thì để mai tôi mua ít thuốc diệt côn trùng về."

Mặt cô nàng đỏ bừng: "Ai sợ chứ?" Đồ quỷ nghèo đáng ghét.

Nặc Nặc lên giường ngủ, thấy Đinh Tư Mông vẫn còn cứng đờ ngồi ở chỗ kia.

Lâu lắm rồi cô chưa được ở chung với bạn cùng lứa tuổi, cô còn cảm thấy có chút buồn cười.

Thoạt nhìn thì thấy tính cách Đinh Tư Mông không tốt lắm, nhưng người như vậy thì không có mưu mô gì.

Nặc Nặc nhẹ nhàng mím môi, cũng mặc kệ cô nàng mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau có tiết, Đinh Tư Mông mang theo một đôi mắt thâm quầng rời giường.

Nặc Nặc rửa mặt xong xuôi thì đến phòng học, Đinh Tư Mông mắt trông mong mà đi theo cô.

Cô quay đầu nhìn cô nàng, mắt to sạch sẽ thuần túy.

Đinh Tư Mông xấu hổ, nhìn trời nhìn đất chứ không chịu nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc đi vào lớp học, không lâu sau Đinh Tư Mông cũng ngồi xuống cạnh cô.

Giáo viên bắt đầu giảng bài, còn Đinh Tư Mông đang chơi di động.

Lúc đầu Nặc Nặc còn đang chăm chú chép bài, nhưng lơ đãng quét mắt qua màn hình di động của Đinh Tư Mông, ánh mắt liền ngây ngẩn.

Đinh Tư Mông liếc cô, ngữ khí đắc ý: "Cậu nhìn cái gì, chắc cậu không biết người đàn ông này đâu nhỉ? Anh ấy là nam thần của tôi đấy."

Nặc Nặc dời ánh mắt khỏi "nam thần" của cô nàng.

Đó là bức ảnh Cừu Lệ trên tạp chí, mặt nghiêng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén.

Nặc Nặc quay đầu nghiêm túc nghe giảng, Đinh Tư Mông lại bất mãn.

"Này, cậu có ý gì thế? Các cậu chỉ biết mấy tiểu thịt tươi, anh ấy còn lợi hại hơn idol của mấy người nhiều.

18 tuổi kế thừa sản nghiệp của gia tộc, bây giờ cực kì lợi hại trâu bò luôn.

Hơn nữa anh ấy không hề có cảm xúc với bất kì au, không có drama tình ái, quả thật là đẹp trai không chịu nổi." Đinh Tư Mông đã ảo tưởng vô số lần rằng người đàn ông này đang đợi mình lớn lên.

"Hơn nữa tôi nói cho cậu biết một bí mật, đại học X vẫn luôn có một hiệu trưởng thần bí vô vùng lợi hại vô cùng nhiều tiền, chính là anh ấy đó."

Nặc Nặc: "Ờ!:

Đinh Tư Mông: "Đúng là nông cạn."

Nặc Nặc nông cạn không còn gì để nói.

Thật vất vả mới đến lúc tan học, Nặc Nặc đã làm xong thẻ sinh viên, đang định tới căng tin ăn cơm.

Bây giờ cô đúng là nghèo thật, thẻ đen mà Cừu lệ cho cô đều khóa ở trong ngăn tủ ở biệt thự.

Toàn bộ gia sản của Nặc Nặc chỉ có thẻ ngân hàng của nguyên thân, cô đang nghĩ đến việc đi làm thêm để kiếm chút tiền.

Đinh Tư Mông xoắn xuýt đi theo: "Cậu có muốn ăn bò bít tết không? Tôi đang thiếu một người đi ăn cùng, cậu đi ăn với tôi đi, tôi mời."

Nặc Nặc lắc đầu: "Tôi ăn ở căng tin."

Đinh Tư Mông quay đầu: "Tôi tự đi, hứ!"

Nặc Nặc cảm thấy cô nàng rất đáng yêu.

Ngoại trừ thẩm mỹ có chút đáng sợ.

Tính cách của Đinh Tư Mông như vậy, nếu gặp bạn cùng phòng không tốt, khả năng cô nàng sẽ trở thành cây rụng tiền ngốc bạch ngọt.

Việc học của ngành Y rất lớn, hơn nữa 5 năm mới tốt nghiệp.

Nặc Nặc đi học được 1 tuần, cô không giống nguyên thân, các bạn học rất thích cô.

Không lâu sau mọi người đều biết khoa dược có hoa khôi cực kì xinh đẹp.

Cô cũng bắt đầu đi tìm việc làm thêm.

Nhưng tới lúc cô thay quần áo đi ra khỏi cổng trường, cứ cảm thấy có gì đó kì quái.

Cô bất động thanh sắc mà xoay người nhìn lại, phía sau không có ai đáng nghi.

Nặc Nặc nhíu mày, lòng cảnh giác khiến cô nắm chặt tờ giấy tuyển dụng nhân viên làm thêm.

Cô chỉ đi mua một chai nước rồi về.

Nơi này có người của Cừu Lệ.

Nặc Nặc cũng ý thức được sự đáng sợ, nếu Cừu Lệ có thể thả lỏng cô, thì cũng có bản lĩnh nắm chặt cô trong lòng bàn tay.

Đinh Tư Mông đang dọn đồ chuẩn bị về nhà: "Nặc Nặc, cậu muốn ăn cái gì không? Tuần sau tôi mang cho cậu."

"Cảm ơn, nhưng không cần đâu."

"Tôi thấy cái gì ngon thì mang cho, ba tôi tới đón rồi, không nói nữa, tuần sau gặp lại nhé."

"Chú ý an toàn."

Chờ Đinh Tư Mông đi rồi.

Nặc Nặc lấy điện thoại ra, gọi cho dãy số mà cô gần như là đã học thuộc lòng.

Bên kia rất nhanh đã nhấc máy, Nặc Nặc nắm chặt di động, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của một người phụ nữ: "Xin chào, ai vậy?"

"Chào cô Khương Anh, cháu là Tống Nặc Nặc.

Xin lỗi vì đã làm phiền cô, lúc trước cô nói cháu có thể tìm cô để nhờ giúp đỡ.

Nếu cô không phiền thì có thể tìm giúp cháu một đạo sĩ nổi danh hoặc một pháp sư không ạ?"

Khương Anh cười, bà nhớ rõ cô gái nhỏ đã cứu mình.

Việc nhỏ này nằm trong phạm vi năng lực của bà, nhưng một cô gái nhỏ lại có thỉnh cầu như vậy thì không khỏi có chút kì lạ.

"Cháu gặp phiền phức gì sao, Nặc Nặc?"

"Vâng, nhưng cháu không tiện nói ra.

Nhưng chuyện này rất quan trọng với cháu, cháu hy vọng có thể tìm thấy một đại sư thật bản lĩnh.

Cháu nhờ cả vào cô ạ...cháu, tuy cháu không có năng lực báo ơn cô, nhưng nếu cô có gì cần giúp thì cháu sẽ tận lực."

"Không sao, để cô tìm giúp cháu, có tin gì sẽ nói cháu nghe."

Nặc Nặc cười nói: "Cảm ơn cô ạ."

Tắt máy, Nặc Nặc mới đi đến ban công, ngón tay lướt trên màn hình, cuối cùng dừng lại ở tên "Cừu Lệ".

Nặc Nặc ấn vào.

Điện thoại rất nhanh đã chuyển được.

Nặc Nặc biết quanh mình có tai mắt của Cừu Lệ.

Anh bình tĩnh cường đại, nhất định sẽ nghi ngờ cô.

Nhưng cũng không sao, nếu anh không vạch trần thì chứng tỏ anh thích cô ngoan ngoãn, thích cô làm nũng với anh.

Nặc Nặc nói: "Cừu Lệ, em được nghỉ rồi, anh có muốn đón em về nhà không?"

Th`ân sắc Cừu Lệ lạnh nhạt cả ngày, cuối cùng mới lộ ra một nụ cười: "Ừm, tôi tới ngay."

Trong lúc đợi anh, Nặc Nặc nhíu mày nhìn mình trong gương.

Không biết có phải do cô ảo giác hay không, mà cô lại cảm thấy thân thể này càng ngày càng giống với dáng vẻ của cô trong hiện thực.

Nữ sinh 18 tuổi thay đổi cũng không thay đổi lớn như vậy nha.

Dung mạo lúc trước của nguyên chủ chỉ có chút giống vớ Nặc Nặc.

Nặc Nặc do dự rất lâu mới c`âm lấy đ`ôtrang điểm để makeup nhẹ.

Khiến gương mặt giống mình ở hiện thực tới 9 ph`ần trở nên thanh tú hơn chút, thiếu vài ph`ần ngây thơ lại vũ mị.

Nặc Nặc nghĩ tới một loại khả năng đáng sợ.

Vì sao dung mạo lại chậm rãi thay đổi?

Chẳng lẽ dung mạo của mình và của nguyên thân đang dung hợp với nhau, nếu lại không thể quay v`êthế giới thực thì có một ngày cô sẽ vĩnh viễn ở trong sách và không thể v`ênhà được.

Mà thân thể này cũng sẽ hoàn toàn biến thành thân thể ở thế giới thực?

Cô đã ở đây 1 năm, là có cái gì đó đã hạn chế thời gian sao?

Suy đoán lớn mật này khiến Nặc Nặc có chút hoảng hốt.

Diện mạo bây giờ ngày càng giống với cô ở hiện thực, không lẽ sẽ có một ngày cô hoàn toàn xuyên tới đây?

Nặc Nặc chỉ có thể chờ tin tức từ Khương Anh.

Cả người cô cứng đờ, nghĩ đến một suy đoán còn kinh khủng hơn.

Lần đầu tiên cô xuyên sách, nam chính đã biết cô không phải Tống Nặc Nặc.

Quan sát của Cừu Lệ rất nhạy bén, tâm tư của anh cũng quỷ quyệt.

Chính cô còn phát hiện thì sao Cừu Lệ lại không?

Nặc Nặc do dự một chút, sau đó tẩy trang, cuối cùng lại trang điểm lại.

Cô nhìn chính mình trong gương, dung nhan quen thuộc tới mức có thể khiến lòng cô run lên.

Đây chính là mình trong hiện thực, hầu như không hề khác chỗ nào.

Nặc Nặc đứng dậy, đeo balo đo ra khỏi phòng.

Cừu Lệ rất nhanh đã đến, Nặc Nặc đứng ở cửa VIP để chờ anh.

Cô muốn nghiệm chứng một chút xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Khi đó còn chưa đến tháng 10, nhưng thời tiết đã lạnh hơn rất nhiều.

Mùa hè cực nóng, mà mùa đông lại càng lạnh thấu xương.

Nặc Nặc mặc một chiếc áo len màu lam nhạt, trên vai đeo balo, phối hợp với một chiếc quần jean màu trắng.

Chân cô thon dài tinh tế, mặc quần như vậy cũng rất đẹp.

Lúc Cừu Lệ xuống xe, cô còn đang ngơ ngác đá đá cục đá ven đường.

Anh nhịn không được cong môi.

Sau đó thiếu nữ ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, hô hấp của Cừu Lệ như cứng lại.

Anh có cảm giác như trái tim mình ngừng đập.

Cô rất đẹp, hơn nữa ngày càng đẹp.

Anh đã phát hiện chuyện này từ lâu, trước kia chỉ cho rằng đây là biến háo bình thường khi trong nhà nuôi một cô gái nhỏ lớn lên.

Nhưng cùng so sánh với Tống Nặc Nặc nguyên bản, những thứ đó đều vượt qua phạm vi bình thường.

Thiếu nữ trước mắt ngẩng đầu nhìn anh, cơ hồ mỗi một giây đều khiến anh hưng phấn một cách bí ẩn.

Ngoại trừ tình yêu sâu đậm, còn có ham muốn chinh phục và tính chiếm hữu của đàn ông, mãnh liệt đến mức anh hầu như không kìm nén nổi.

Anh muốn cô.

Muốn trái tim của cô, muốn thân thể của cô, muốn tất cả của cô thuộc về mình.

Cừu Lệ nhớ lại trước kia đua xe mạo hiểm, trái tim anh cũng không hề đập nhanh hơn một nhịp nào.

Nhưng một ánh mắt của cô cũng đã dễ dàng làm được điều đó.

Nặc Nặc ngước mắt, liền thấy sự kinh diễm và tình cảm quỷ dị không kịp che giấu trong mắt anh.

Tuy rằng cô nhìn không hiểu.

Nhưng ánh mắt này quá quen thuộc, giống hệt như lần đầu gặp khi xuyên sách, phản ứng như bận tâm thần của anh hầu như giống nhau như đúc.

Lòng cô trầm xuống.

Quả nhiên anh đã đoán được cái gì đó, nhưng anh không nói.

Vậy anh đang muốn cái gì???.

Chương 74: 74: Phản Bội

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Trong lòng Nặc Nặc rét run, thời gian này Cừu Lệ đối xử tốt với cô, thật ra cô cũng dần dần cảm thấy anh vô hại.

Nhưng tư duy của nam chính này lại không giống với người bình thường, tâm tư quỷ quyệt, rõ ràng anh biết cô có thay đổi nhưng lại không hềnói gì cả.

So với người quá thẳng tính như Đinh Tư Mông thì Cừu Lệ chính là biến thái ngầm.

Nhưng Nặc Nặc biết bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, cô không thể trở mặt được.

Hy vọng thắng lợi ở ngay trước mắt, một khi Khương Anh tìm được đại sư lợi hại, cô sẽ có hi vọng vềnhà.

Bởi vậy lúc Cừu lệ vươn tay ra, Nặc Nặc không từ chối, bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay của anh.

Cừu Lệ vuốt ve mu bàn tay cô, Nặc Nặc cố nhịn xuống cảm giác kì quái, cười nói: "Chúng ta vềnhà đi."

Cừu Lệ cười nhẹ: "Ừ."

Trở vềbiệt thự ăn cơm trưa, Cừu Lệ hỏi cô: "Em muốn bao giờ tổ chức hôn lễ?"

Cả người Nặc Nặc cứng đờ, miễn cưỡng cười cười: "Lịch học của em bận lắm, nghỉ rồi tính sau."

"Lễ Quốc Khánh được nghỉ."

Bây giờ đang là tháng 9, Lễ Quốc Khánh cô được nghỉ 7 ngày, đúng là đủ thời gian để tổ chức hôn lễ.

Nặc Nặc có chút hoảng, cô mím môi: "Thời gian không đủ, cả đời chỉ cưới 1 lần, hôn lễ chuẩn bị hấp tấp như vậy em không thích đâu."

Ý cười trên mặt Cừu Lệ đã phai nhạt: "Nặc Nặc, tôi đã chuẩn bị từ tháng 6 rồi, ba tháng chuẩn bị mà em vẫn cảm thấy hấp tấp?"

Nặc Nặc khóc không ra nước mắt, không phải chứ? Tháng 6? Đấy không phải là lúc Cừu Lệ ép cô đi lãnh chứng sao?

Sắc mặt cô có chút khó coi, nhưng để ý thấy ánh mắt lạnh băng của Cừu Lệ, cô lại giật mình.

Cừu Lệ không ngốc, anh vẫn luôn không vạch trần âm mưu của cô, chứng tỏ anh thích thú với trò này.

Nhưng một khi để anh phát hiện ra mình không thể khống chế được nữa, thủ đoạn sẽ cứng rắn hơn bây giờ nhiều.

Lần đầu tiên cô xuyên đến đã bị anh giết, nhưng mà bây giờ anh không nỡ, vì thế mới gấp rút tổ chức hôn lễ.

Không, nói cách khác, anh là bức thiết muốn giam giữ cô lại.

Dáng vẻ bây giờ của cô đã chẳng khác gì với bản thân ở thế giới thực.

Cô nghĩ lại, dùng bộ dạng này lá mặt lá trái với Cừu Lệ thì sẽ cần rất nhiều dũng khí, mà nếu đây thật sự là thân thể của cô, thì cô càng không muốn bị Cừu Lệ ngủ.

Cừu Lệ đứng dậy, đi về phía cô.

Ngón tay xoa xoa gương mặt Nặc Nặc: "Vậy là những gì em nói trước đây đều là lừa tôi sao?"

Ngữ khí của anh trầm thấp, thậm chí còn có chút trào phúng.

"Có phải em vẫn muốn rời khỏi tôi, không muốn ở cạnh tôi đúng không?"

Nặc Nặc hãi hùng khiếp vía, một khi Cừu Lệ làm rõ hết thảy mọi chuyện thì anh sẽ khôi phục lại dáng vẻ bá đạo tổng tài như lúc ban đầu.

Cô hít sâu một hơi, tay đặt lên ngực anh, sau đó đẩy anh ngồi xuống sofa.

Cừu Lệ hơi giật mình, lại không có từ chối.

Người đàn ông ngồi trên sofa, Nặc Nặc sợ anh còn chưa từ bỏ ý định nói muốn tổ chức hôn lễ, đành dứt khoát tách hai chân, ngồi vào trên đùi anh.

Cả người Cừu Lệ cứng lại.

Tim Nặc Nặc đập thình thịch, hai má đỏ bừng.

Nhưng nhìn anh đã không còn vẻ nguy hiểm dọa người như vừa rồi, nên cô biết chiêu này hữu hiệu.

Tên nam chính này vẫn là đồ xấu xa thấy sắc nổi lòng tham.

Cô ngồi ở trên người anh, nên cao hơn anh một chút.

Nặc Nặc nhẹ nhàng phủng lấy mặt Cừu Lệ, cô cảm nhận được hơi thở anh bắt đầu dồn dập, vị trí nào đó trên người cũng bắt đầu có biến hóa.

Môi Nặc Nặc cách anh rất gần, vốn dĩ cô định hôn xuống, nhưng nơi đó lại chọc chọc cô.

Hai tai cô đỏ bạo, nhưng cuối cùng vẫn không hôn vào môi anh.

Không còn cách nào khác nữa rồi, bây giờ cô đã bắt đầu hoài nghi thân thể này đang chậm rãi biến thành thân thể của cô trong hiện thực.

Ngẫm lại nếu phải dùng thân thể mình đi hôn anh thì cô lại bực bội không chịu được.

Tay Cừu Lệ cầm eo cô, thấy cô không động, ánh mắt anh liền trở nên hung ác, sau đó xoay người đè cô xuống.

Gương mặt của cô vẫn ngây thơ tuyệt mĩ như vậy, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy dáng vẻ của mình phản chiếu trong mắt cô.

Nặc Nặc cảm thấy có lẽ anh đã nhịn tới cực hạn.

Lúc trước anh đã từng nói sẽ đợi cô lên đại học.

Cừu Lệ cũng không phải chính nhân quân tử, anh không để bụng ngủ trước hay sau khi kết hôn,

Anh không ngốc, anh thấy rõ sự do dự và bài xích trong mắt Nặc Nặc.

Vì sao? Dựa vào đâu khi mà anh đã nhịn đến tận bây giờ, nhưng cô vẫn không chịu tiếp nhận anh?

Nặc Nặc nhanh tay lẹ mắt che môi anh lại.

Cô hối hận được chưa?

"Cừu Lệ!" Thấy sắc mặt của anh nguy hiểm, cô dịu giọng nói: "Vậy tổ chức hôn lễ đi."

Anh híp híp mắt.

Nặc Nặc vội vàng nói: "Anh muốn tổ chức lúc nào cũng được." Cô chớp chớp mắt: "Em muốn gả cho anh, thật đấy."

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, thật lâu sau mới nói: "Được, hôm nay tôi sẽ phát thiệp mời, đến Quốc Khánh sẽ tổ chức hôn lễ."

Trong lòng Nặc Nặc uể oải, nhưng phải cố mà mỉm cười: "Vâng."

Xong cô lại nghiêng đầu nhìn: "Váy cưới thì sao?"

"Em muốn thử?"

Vốn dĩ cô định nói nếu váy cưới chưa chuẩn bị xong thì có thể hoãn thời gian cũng được, ai ngờ nghe anh nói như vậy, có lẽ anh đã chuẩn bị xong mọi thứ từ lâu.

Cô nhịn xuống cảm giác khó chịu, ôm cổ anh: "Không muốn, đến ngày cưới em mặc cho anh xem, được không?"

-

Đầu tuần trở lại trường học, cả tinh thần lẫn sắc mặt của cô đều không tốt lắm.

Đinh Tư Mông vẫn là dáng vẻ khoái hoạt vui sướng không tim không phổi.

Nặc Nặc gấp tới độ không biết làm gì, nếu là kết hôn thật, chẳng sợ cô tới tháng thì Cừu Lệ cũng không ngại "tắm máu" hăng hái chiến đấu.

Đinh Tư Mông nhìn Nặc Nặc chằm chằm: "Không biết có phải do ảo giác không mà tôi cảm thấy mỗi ngày cậu đều xinh đẹp hơn ấy."

Chuyện này mà ngay cả cô nàng cũng nhận ra, Nặc Nặc ảo não vùi đầu vào trong cánh tay: "Cậu nhìn nhầm đó."

Nặc Nặc gọi cho Khương Anh hai lần, bà nói: "Có tìm được mấy người nhưng lai lịch không đáng tin.

Thật ra cũng có một vị đại sư lợi hại, ông ta tên là Thẩm Túy, nhưng tính cách ông ta kì quái, số điện thoại cũng hay thay đổi, tôi còn chưa tìm được ông ta, cháu đừng nóng vội."

Cô không còn cách nào, chỉ có thể cầu nguyện đại sư Thẩm Túy này đáng tin cậy, có thể nhanh chóng để cô về nhà.

Lúc này Cừu Lệ đã gửi thiếp mời xong xuôi.

Thời điểm mà mỗi người nhận được tấm thiệp vàng xa hoa này đều có vẻ mặt khác nhau.

Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, Trương Thanh Đạc liền vui vẻ hỏi: "Anh Lệ, mọi người tổ chức một bữa tiệc thoát kiếp độc thân cho anh nhé, chúc mừng anh bước vào phần mộ hôn nhân...À không phải, là cung điện haha..."

Tâm trạng Cừu Lệ đang vui nên chỉ cười cười mắng: "Biến đi."

Nhưng thật ra cũng không có từ chối ý tốt của họ, dù sao cũng có nhiều năm tình nghĩa.

Tuy rằng tình cảm của anh lạnh nhạt nhưng cũng không đến nỗi máu lạnh.

Trương Thanh Đạc vui mừng đi chuẩn bị.

Thiệp mười của Bách Diệp đặt trên bàn trà.

Lúc Tưởng Tân Nguyệt đi vào nhìn thấy, đồng tử liền co rụt lại.

Rốt cuộc Bách Diệp cũng không phải Trương Thanh Đạc, EQ rất cao, trong lúc mọi người mải nói chuyện đã dọn sạch thiếp mời rồi cất đi.

Tưởng Tân Nguyệt nắm chặt tay, cuối cùng lại thả lỏng.

Từ ngày cô về nước, rất ít khi nhìn thấy Cừu Lệ, người đàn ông kia quá mức lạnh nhạt kiêu ngạo, cô ta không tìm được cơ hội, nhưng Bách Diệp và Trương Thanh Đạc lại khác.

Trương Thanh Đạc quá ngu xuẩn, cô ta khinh thường.

Nhưng Bách Diệp rất có ích.

Hồi Bách Diệp học cấp ba cũng từng có hảo cảm với Tưởng Tân Nguyệt.

Cho nên giây phút mà cô ta dựa vào vai hắn, khóc lóc kể lể mấy năm qua ở Mỹ đã chịu những khổ sở gì, Bách Diệp cũng chỉ nhíu nhíu mày, cuối cùng ôm lấy bả vai cô ta.

Cả hai động tình hôn nhau.

Tưởng Tân Nguyệt đau phải thiếu nữ ngây thơ trong sáng gì, cô ta cũng có chút động tình.

Nhưng cô ta biết mình không thể ngủ với Bách Diệp.

Dù sao hắn ta cũng là anh em tốt với Cừu Lệ, hai người ngủ với nhau, sau này nếu cô ta được ở bên Cừu Lệ thì Bách Diệp chính là một quả bom hẹn giờ.

Hơn nữa thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất, chỉ cần Bách Diệp không có được cô ta thì sẽ ngày đêm nhớ thương.

Cuối cùng Tưởng Tân Nguyệt đẩy hắn ra, lau nước mắt, nói câu xin lỗi rồi hốt hoảng rời khỏi nhà Bách Diệp.

Đến buổi tối tổ chức bữa tiệc thoát kiếp độc thân của Cừu Lệ.

Địa điểm tổ chức là một hội sở hết sức náo nhiệt, âm nhạc chói tai, mọi người chơi vô cùng high.

Trương Thanh Đạc uống say khướt, nấc một cái: "Năm đó...tôi còn cho rằng anh Lệ sẽ độc thân cả đời cơ đấy, không ngờ cuối cùng anh Lệ lại thua dưới tay của một cô gái nhỏ."

Mọi người đều ồn ào, Cừu Lệ cũng không tức giận.

Ngày mai chính là lễ cưới của anh.

Là ngày mà Nặc Nặc chính thức thuộc về Cừu Lệ.

Cho nên gần đây anh rất dễ tính, rượu mà đám người Trương Thanh Đạc mời anh đều uống hết.

Nhưng người như anh rất có chừng mực, tửu lượng cũng tốt.

Cho nên thời điểm anh đi ra khỏi toilet, một người phụ nữ mềm mại dựa vào người, hai mắt anh đã trở nên lạnh lùng.

"Tưởng Tân Nguyệt?"

Đây là hội sở cao cấp, chính là sản nghiệp của Trương Thanh Đạc.

Toilet ở đây vốn dĩ không có ai, dưới ánh đèn mông lung, Tưởng Tân Nguyệt ăn mặc mỏng manh lớn mật.

Cô ta không nói lười nào, cứ thế chậm rãi cởi quần áo.

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng: "Đừng để tôi nói đến lần thứ 2, cút!"

Ngữ điệu của Tưởng Tân Nguyệt rất nhẹ, mang theo nhợt nhạt dụ hoặc: "Ngày mai anh có vợ, nhưng bây giờ thì chưa.

Chẳng lẽ anh không muốn làm càn nốt đêm nay sao? Chuyện đêm nay em sẽ không nói cho ai biết hết...Cừu Lệ, thật ra từ hồi còn học cấp 3 em đã rung động với anh, chỉ là lúc gai đình em có chuyện nên em không thể không rời đi."

Cừu Lệ cười đến tà tứ: "Cô? Cô thì là cái thá gì? Loại người một chân đạp mấy thuyền mà cũng mong lọt vào mắt tôi? Cút."

Anh đã không chửi thì thôi, một khi đã chửi thì chẳng sợ người có tố chất tâm lí mạnh như Tưởng Tân Nguyệt cũng phải đổi sắc mặt.

Trong lòng Tưởng Tân Nguyệt cả kinh, không nghĩ tới Cừu Lệ chuyện gì cũng biết.

Nhưng cô ta đã không còn đường lui, cô ta cần tiền.

Sở dĩ cô ta li hôn với chồng trước là vì tên đó vô dụng, xí nghiệp khổng lồ của gia tộc cũng phá sản, hơn nữa còn nợ mấy trăm triệu.

Nhưng Cừu Lệ thì khác, anh có tiền có thể, anh tuấn cường đại.

Cô ta điều chỉnh cảm xúc, nước mắt rất nhanh đã chảy ra: "Lúc ấy em là bất đắc dĩ.

Anh tin em đi, em nói thật mà." Tưởng Tân Nguyệt thấy Cừu Lệ không dao động, thậm chí không thèm động tình với dáng vẻ dụ hoặc của cô ta lúc này, khóc lóc nói: "Anh không tin em, nhưng còn Tống Nặc Nặc thì sao? Cô ta cũng không phải loại tốt lành gì.

Cô ta không thích anh, trong lòng cô ta cũng có người đàn ông khác.

Anh biết mà, Tống Nặc Nặc không muốn gả cho anh, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ ngủ với người khác mà thôi.

Cừu Lệ, cô ta không đáng để được anh đối xử tốt như vậy."

Bước chân của Cừu Lệ dừng lại.

Những lời mà Tưởng Tân Nguyệt nói đã chạm tới chiếc vảy ngược đáng sợ nhất trong lòng anh.

Anh búng tay một cái, vệ sĩ đừng trong chỗ tối khom lưng.

Cừu Lệ lạnh lùng cong môi: "Vứt cô ta ra ngoài."

Tưởng Tân Nguyệt không thể tin tưởng mà trợn to mắt, thấy có người ngoài, cô ta vội vàng che lấy ngực.

Bây giờ quần áo của cô ta bất chỉnh, nếu là ra khỏi chỗ này, người sáng suốt chỉ cần nhìn thôi cũng biết cô ta tới đây làm cái gì.

Sau đó Cừu Lệ trực tiếp rời đi, vệ sĩ đi tới kéo Tưởng Tân Nguyệt ra ngoài.

Rất nhanh cô ta đã bình tĩnh lại, hơi hơi cười lạnh.

Dưới ánh mắt đen tối của một đám đàn ông, cô ta đi tới trước mặt đàn em của Bách Diệp.

"Đưa tôi một cái áo khoác, nhanh lên."

Đám đàn em của Bách Diệp nhận ra cô ta, lập tức dâng áo khoác lên.

Tưởng Tân Nguyệt không phải Trần Thiến, tố chất tâm lí của cô ta mạnh, cũng không để ý thể diện, bị nhìn thì cứ nhìn đi.

Cô ta vẫn còn lí trí để phân tích.

Đã sớm được nghe Trần Mậu nói về mối quan hệ giữa Cừu Lệ và Tống Nặc Nặc.

Chính là "lang có tình, thiếp vô tình".

Cừu Lệ là một người đàn ông bá đạo, sao có thể chịu đựng được sự phản bội.

Nếu anh đã yêu thương người vợ sắp cưới của mình như vậy, thì cô ta sẽ để cô vợ nhỏ của anh, ở đêm trước ngày cưới, ngủ với người đàn ông khác.

Cừu Lệ sẽ còn yêu Tống Nặc Nặc sao?

Tưởng Tân Nguyệt vuốt vuốt tóc.

Phản bội, cắm sừng, người mà anh yêu lên giường với người khác chứ không chịu ngủ với anh.

Anh sẽ tức giận đến phát điên, có khả năng còn sẽ giết cả Tống Nặc Nặc.

-

Nặc Nặc hoàn toàn không dự liệu được ác ý trong cuốn sách này sẽ dời đến trên người cô.

Lúc trước bạn cùng phòng có đơn giản nói qua vài câu: "Mấy chiêu của Trần Thiến chính là lừa cho nữ chính ngoại tình, bị nam chính thấy ở trên giường của người đàn ông khác.

Nhưng hiểu lầm dù sao cũng được giải quyết mà."

Nhưng Trần Thiến đi chưa được nửa truyện đã chết, thời điểm Tưởng Tân Nguyệt lên sân khấu không đánh cũng thắng.

Cũng không có dùng bất kì thủ đoạn nào, nhưng Trần Thiến đã bị phế đi, Tống Liên rời khỏi, mà ác ý của quyển bá tổng văn này vẫn được tiếp tục.

Trước hôn lễ một ngày, Khương Anh vui mừng ra mặt, gọi điện cho Nặc Nặc: "Tôi tìm được Thẩm Túy rồi, ông ta ở thành phố bên cạnh.

Tính cách của ông ta kì quái nên vướng vào vài chuyện rắc rối, giờ tôi đang nghĩ cách giúp ông ta.

Để Thẩm Túy nợ chúng ta một nhân tình, nói không chừng ông ta sẽ đồng ý giúp."

Nặc Nặc vừa vui vừa buồn, nếu có thể kéo dài thêm hai ngày thì cô sẽ chờ được Thẩm Túy.

Nhưng cô không còn thời gian nữa, mai chính là lễ Quốc Khánh, cũng chính là hôn lễ của cô và Cừu Lệ.

"Cô Khương, khi nào Thẩm Túy có thể tới ạ?"

"Trong vòng 3 ngày."

Nặc Nặc nghĩ thầm, lại chỉ có thể kiên trì thêm một chút.

Buổi chiều không có tiết học, tạm thời Nặc Nặc chưa muốn về biệt thự, cô ở trên mạng tìm thông tin về Thẩm Túy.

Nhưng trên mạng không hề có bất kì thông tin gì về người này, công tác bảo mật làm rất tốt.

Nhưng Nặc Nặc lại cảm thấy khá tốt, những người để ý chuyện làm ăn của mình thường rất hay tự tâng bốc bản thân.

Thẩm Túy không để bụng, có lẽ là ông ta thật sự có bản lĩnh, có việc để làm hay không ông ta cũng chẳng để ý.

Giống như Khương Anh nói, ông ta làm việc không xem tiền mà là xem có hợp mắt, có duyên hay không.

Tính cách khá tùy hứng.

Tới buổi chiều, Nặc Nặc nhận được điện thoại của Lữ Tương, cô nàng đang khóc nấc lên: "Nặc Nặc, anh ấy không cần mình...nhất định là Chương Minh cảm thấy là do mình hại anh ấy."

Lữ Tương khóc đến nỗi sắp ngất đi.

Nặc Nặc vội hỏi: "Cậu ở đâu?"

"Tầng thượng của cao ốc Thanh Nguyện."

Nặc Nặc sợ cô nàng sẽ làm chuyện dại dột: "Lữ Tương, cậu đừng làm bậy, có lẽ là có hiểu lầm gì thôi.

Nếu Chương Minh đã vì cậu mà từ bỏ cơ hội học trường tốt hơn thì nhất định sẽ không dễ dàng bỏ rơi cậu.

Cậu ở đó đợi một chút, mình tới ngay."

Cao ốc Thanh Nguyện nằm ngay sau trường, lúc Nặc Nặc lên tới sân thượng, đã thấy Lữ Tương với gương mặt đầy nước mắt ngồi dưới đất.

Nặc Nặc lau khô nước mắt cho cô ấy: "Tiểu Tương, chúng ta xuống dưới trước được không?"

Lữ Tương ngẩn ngơ nhìn Nặc Nặc: "Cậu tới một mình sao?"

Nặc Nặc nhíu mày, cảm thấy có chút không đúng.

Cô ấy đột nhiên khóc thành tiếng: "Nặc Nặc, mình xin lỗi, mình sai rồi, tất cả đều là tại mình, cậu mau chạy đi."

Nhưng đợi đến khi Nặc Nặc nhìn thấy ở hàng hiên có mấy người nữa xuất hiện, trái tim trầm xuống, biết chính mình không xong rồi.

Một cái khăn tay che mũi cô lại, một tiết mục vừa bất ngờ vừa quen thuộc.

Nặc Nặc nhìn Lữ Tương.

Đây chính là cô gái đầu tiêm khiếm cô cảm nhận được sự ấm áp ở thế giới này.

Lúc cô gần ngất đi vì đói, là cô bạn cùng bàn này đã đưa khoai lát cho cô ăn cùng.

Lữ Tương gào lên, đi đến đánh kia: "Các người buông cậu ấy ra, buông ra."

Nặc Nặc đã hôn mê bất tỉnh.

Lữ Tương quỳ phịch xuống: "Các người đừng giết Chương Minh, đừng làm tổn thương Nặc Nặc, các người giết tôi đi."

Cô đã đau khổ rất lâu mới đồng ý với những người bí ẩn đó.

Chương Minh mất tích mấy ngày, bọn họ nói nếu cô không lừa Nặc Nặc ra ngoài thì Chương Minh sẽ phải chết.

Chương Minh đã vì cô mà từ bỏ trường đại học lớn, bảo vệ cô nhiều năm như vậy, nhưng còn Nặc Nặc thì sa...!Lữ Tương khóc lớn.

Bắt cô lựa chọn như vậy chẳng khác nào đang cắt thịt cô ra.

Những người đó đá văng Lữ Tương sang một bên rồi đưa Nặc Nặc đi.

-

Thời điểm Nặc Nặc mở mắt ra, ánh đèn trong phòng nhu hòa, lộ ra nhợt nhạt ái muội.

Đầu cô ong ong, kí ức về chiều nay cùng Lữ Tương vẫn còn khắc sâu.

Nặc Nặc từ trên giường ngồi dậy, váy cưới màu trắng xõa ra trên nệm.

Cô vừa cúi đầu đã thấy tình cảnh hiện giờ của mình.

Trên người mặc váy cưới xinh đẹp, chăn nệm đỏ rực, còn trải một lớp cánh hoa hồng.

Tay chân Nặc Nặc nhũn ra, trong lòng có chút kinh sợ, sao cô lại mặc váy cưới vào lúc này?

Nặc Nặc đi đến cửa mới phát hiện cửa không mở được, hình như đã bị khóa từ bên ngoài.

Cô cố gắng mở to mắt đánh giá xung quanh, tuy rằng ở đây được bố trí rất tỉ mỉ, nhưng cô vẫn nhận ra ở đây chính là khách sạn.

Nặc Nặc thở dốc, đi đến trước cửa sổ, lại nhận ra ngoài cửa sổ đã lắp lan can inox chống trộm.

Cho dù cô có đập vỡ kính cũng không thể trốn ra ngoài.

Có người nhốt cô ở đây.

Nếu những gì cô nghĩ là đúng, thì nói không chừng lát nữa sẽ có một hoặc mấy người đàn ông bị ném vào đây.

Trong phòng trang trí rất lãng mạn, những gì sắc bén có thể làm vũ khí đều bị cất đi.

Chính là ngay sau đó, Nặc Nặc mới phát hiện có chút không đúng, cô không chỉ choáng váng đầu, mà người cũng bắt đầu nóng lên.

Một cảm giác kì quái lại xa lạ bắt đầu dâng lên trong cơ thể.

Nặc Nặc muốn chửi thề.

Con mẹ nó nữ phụ bá tổng văn, cướp đàn ông thì cướp đi, lại còn hạ xuân dược.

Nặc Nặc không biết nước lạnh có tác dụng hay không, cô mở vòi, vùi cả mặt vào bồn rửa.

Nhưng cũng chỉ thanh tỉnh được trong chớp mắt, sau đó lại càng nóng hơn.

Vô dụng.

Không biết qua bao lâu, cô lạnh run trốn trong góc tường, thần trí đã không còn thanh tỉnh.

Cửa bị mở ra, Nặc Nặc ôm chặt người, cô sợ mình chỉ cần động một chút sẽ rên rỉ thành tiếng.

Lúc Bách Diệp say khướt đi vào, liếc mắt một cái liền thấy thiếu nữ rúc trong góc tường.

Cô mặc váy cưới, bả vai trắng nõn trần trụi, gương mặt phấn hồng, mỹ lệ thuần tịnh.

Hắn ngẩn ngơ, thật ra ngày thường hắn không dám nhìn thẳng vào Nặc Nặc.

Hắn biết cô xinh đẹp, đẹp đến độ không thể bắt bẻ, nhưng cô gái của Cừu Lệ, ai dám có tâm tư mơ tưởng.

Bộ dạng chật vật đáng thương của cô ở hồ bơi Côn Sơn, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Không rung động? Không có khả năng, nhưng Nặc Nặc sẽ không thuộc về hắn, cho nên hắn không dám nghĩ nhiều.

Nhưng đêm nay cô rúc trong góc tường, yếu ớt kiều mỹ, hai má ửng hồng.

Hắn khó tránh khỏi có chút tâm viên ý mã.

Nặc Nặc quá xinh đẹp, nhưng khác với vẻ đẹp như nữ thần của Tưởng Tân Nguyệt.

Mỗi một tấc da tấc thịt trên người cô đều là thượng đế ban ân, là sự tồn tại hấp dẫn nhất với đàn ông.

Bách Diệp biết mình nên đi ra ngoài, nên đóng cửa lại.

Nhưng không biết vì sao, hắn không ra ngoài, ngược lại còn đến gần cô.

Cô hơi hơi run rẩy, thần trí đã không còn quá tỉnh táo, thậm chí còn chẳng thấy rõ hắn là ai, chỉ kiên trì nói: "Anh tránh ra, tránh xa tôi ra, gọi Cừu Lệ tới đây."

Bách Diệp không động đậy.

Hắn không biết có phải do mình uống nhiều quá hay không, tay chạm đến trán của cô, một mảnh nóng bỏng.

Bách Diệp không ngốc, hắn cơ hồ lập tức đoán được chân tướng.

Tưởng Tân Nguyệt chuốc say mình, sau đó nói chờ hắn ở phòng này, nhưng hắn vào đây lại chỉ thấy Nặc Nặc đã bị cho uống thuốc.

Cô gái vừa xinh đẹp vừa đơn thuần.

Tưởng Tân Nguyệt từng nói hận cô.

Mắt cô mông lung, bị thuốc khống chế, cảm thấy thoải mái chớp chớp mắt, ánh mắt say lòng người.

Bách Diệp nuốt nuốt nước miếng.

Lý trí nói hắn nên rời đi, nhưng chính là váy cưới mặc trên người cô quá đẹp, đẹp một cách kì lạ.

Đầu ngón tay của hắn run rẩy.

Cừu Lệ sẽ không biết.

Cô cũng không dám nói.

Cô được Cừu Lệ nuôi lâu như vậy, một mỹ nhân vưu vật thế này, không có khả năng Cừu Lệ chưa chạm vào cô.

Nếu không phải lần đầu tiên thì hắn chỉ cần cẩn thận một chút, chỉ cần không để lại dấu vết gì trên người cô, Cừu Lệ sẽ không phát hiện.

Nặc Nặc không biết hắn là ai, cả người cô rất khó chịu, khó chịu đến nỗi cô sắp khóc tới nơi.

Cô cắn răng: "Anh cút ngay."

Giọng nói rất êm tai, Bách Diệp biết giọng của cô dễ nghe từ lâu, giống như kẹo bông gòn vậy, vừa ngọt vừa mềm.

Hắn nâng Nặc Nặc dậy, cánh tay của thiếu nữ tinh tế mảnh mai.

Gương mặt ngày càng xinh đẹp, không hề giống lần đầu tiên hắn gặp.

Cả người Nặc Nặc nhũn ra, không còn sức lực.

Nhưng cô biết cô không thể.

Mặc kệ là ai cũng đều không thể, cô kiên trì lâu như vậy chính là muốn về nhà.

Nhưng thân thể này lại hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô.

Bách Diệp đại khái đoán được cô bị bỏ thuốc gì, Tưởng Tân Nguyệt không ngốc, thứ cô ta có được chắc chắn là thứ tốt.

Tác dụng của thuốc này mạnh lại không có thuốc giải, cô có thể nhịn tới bây giờ, không khóc không nháo, cũng không rên rỉ mà chỉ run rẩy, ý chí và nghị lực của cô cũng mạnh thật.

Nhưng hắn không phải loại ngu xuẩn như Trương Thanh Đạc, chỉ có để cô chủ động, xong việc mới không rắc rối.

Đôi chân trắng nõn đáng yêu dưới lớp váy cưới vẫn khép hờ, cô hẳn là sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hắn chờ.

Mà Bách Diệp đoán, Tưởng Tân Nguyệt sẽ không dám tố giác chuyện này.

Rốt cuộc nếu để Cừu Lệ biết thì cô ta cũng chạy không thoát.

Cô ta sẽ sợ bị Bách Diệp bán đứng.

-

Nhưng đôi khi người phụ nữ đã tàn nhẫn, thì những gì cô ta dám làm cũng không ai nghĩ ra được.

Tưởng Tân Nguyệt tính thời gian, cảm thấy có lẽ bên trong tình hình chiến đấu đang rất kịch liệt.

Cô ta quả quyết, mượn điện thoại Trương Thanh Đạc gọi cho Cừu Lệ: "Em thấy Tống Nặc Nặc mặc váy cưới đi vào khách sạn Ring.

Anh có muốn đi xem không?"

Sắc mặt Cừu Lệ trầm xuống.

"Con mẹ nó cô câm miệng vào cho tôi."

Tưởng Tân Nguyệt lại nói: "Có phải cô ta không muốn kết hôn với anh, cho nên..."

Có phải ở một đêm trước ngày cưới, cô ta sẽ cho anh đội nón xanh không? Thật ra Tưởng Tân Nguyệt cũng sợ Cừu Lệ, nhưng cô ta vẫn quyết tâm: "Anh còn không đi, e là sẽ chậm mất đấy."

Cừu Lệ cơ hồ là khắc chế nỗi sợ hãi và phẫn nộ ngập trời, lái xe bạt mạng trên đường.

Vốn dĩ giờ này cô đã được nghỉ.

Nhưng tài xế không thấy cô.

Cô chạy.

Cô không muốn, cô nhất định phải hung hăng cắm một dao vào lòng anh.

Một chân Cừu Lệ đá văng cánh cửa, vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong, hai mắt đỏ đậm.

Anh thấy mình điên thật rồi.

Trên giường trải drap đỏ, Nặc Nặc mặc váy cưới, cô dựa vào người Bách Diệp, mà Bách Diệp cũng đang ôm lấy vai cô.

Hai người đều đã ý loạn tình mê,

Đêm trước ngày tổ chức hôn lễ, mặc váy cưới cho người đàn ông khác, đây chính nhục nhã lớn nhất đời này mà Nặc Nặc đã ban tặng cho anh.

Chẳng khác gì đem tâm của anh ném xuống đất rồi hung hăng giẫm đạp.

Nặc Nặc bị kéo dậy, Bách Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, trên mặt đã bị ăn một đấm nặng nề.

Cừu Lệ hoàn toàn phát điên, một dạng muốn đánh chết hắn ngay lập tức.

Bách Diệp cũng kinh sợ không thôi.

Nặc Nặc đã cứng rắn chịu đựng rất lâu, hắn còn chưa đợi được cô tự cởi quần áo.

vậy mà Cừu Lệ đã xuất hiện.

Còn chưa ngủ được tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng mạng thì đã sắp mất..

Chương 75: 75: Làm Càn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: rosie.

Cả người Nặc Nặc đều nóng, đó là cơn nóng bức toát ra từ xương cốt, không có cách nào để ngăn lại.

Người đàn ông phẫn nộ, lúc kéo cô khỏi người Bách Diệp cũng không hề thương tiếc.

Trong lúc mơ màng cô có thể nghe thấy tiếng đánh nhau, từng quyền đánh vào thịt, giận không thể át.

Ngay sau đó vệ sĩ mới vội vàng chạy vào, Cừu Lệ nhắc mắt đã nhìn thấy dáng vẻ mê mang đầy dụ hoặc của Nặc Nặc.

Váy cưới của cô hơi trễ xuống, ngực phập phồng, eo nhỏ hoàn mỹ, dưới ánh đèn, vai cô trắng nõn như ngọc, trên đó còn lưu lại mấy dấu tay nhợt nhạt.

Là ai để lại, chuyện đó đã rõ như ban ngày.

Dáng vẻ này của cô làm anh tức giận đến phát cuồng, cô phản bội anh, vậy mà cô lại dùng phương thức này để phản bội anh.

Đến nay Cừu Lệ vẫn còn nhớ những lời cô từng nói, cô nói cho dù anh có cưới cô, thì cô cũng có thể cắm sừng anh.

Bình thường cô ngoan ngoãn, lúc nói ngọt có thể ngọt chết người.

Nhưng anh biết cô dám, cô thfi có cái gì mà không dám làm chứ?

Cừu Lệ giận dữ hét lên: "Cút hết ra ngoài."

Đám vệ sĩ không biết bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không dám nhìn vào.

Tiết Tán đưa mắt ra hiệu, mọi người đều cách khá xa, chỉ chốc lát sau Bách Diệp với hơi thở thoi thóp bị ném ra ngoài.

Cửa bị đóng mạnh lại, bên trong truyền ra mệnh lệnh lạnh băng: "Cút hết đi."

Tiết Tán vội vàng dẫn người đi, cho vệ sĩ canh gác dưới khách sạn.

Hai tai Nặc Nặc chỉ nghe thấy tiếng ù ù.

Cô gắng sức lắm mới có thể mở mắt ra nhìn anh.

Bởi vì vừa rồi anh quá thô lỗ nên cô chật vật ngồi dựa vào tường.

Váy cưới che lại đùi, cẳng chân mảnh khảnh lại lộ ra bên ngoài.

Trên má Cừu Lệ cũng có thương tích, anh đánh Bách Diệp mạnh tới nỗi như muốn hắn chết ngay lập tức.

Mà Bách Diệp muốn bảo vệ tính mạng nên không thể không đánh lại.

Nhưng hồi niên thiếu Cừu Lệ lăn lộn nhiều, từng học võ nên đánh nhau cực giỏi.

Thời điểm anh đã điên đến mức không muốn sống, thậm chí còn chẳng quan tâm chiêu thức thì sự phản kích của Bách Diệp chẳng lọt vào mắt anh.

Cừu Lệ vô cảm ngồi xổm xuống trước mặt Nặc Nặc.

Hơi thở của cô dồn dập, ánh mắt doanh doanh, mị thái quyến rũ.

Anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, gợi cảm đến muốn mạng, cũng khiến anh trở nên hèn hạ.

Ở trước mặt anh, bộ dáng của cô lúc nào cũng ngây thơ đơn thuần.

Đối với anh, cũng vĩnh viễn chỉ nói "không cần".

Bởi vì vừa rồi đánh nhau quá kịch liệt, rượu mà Bách Diệp mang vào cũng rơi vỡ đầy đất.

Mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Mắt cá chân Nặc Nặc không cẩn thận bị mảnh vụ cứa qua, nhưng cô không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy một cảm giác kích thích khiến người ta phải run rẩy.

Cô thấp giọng ngân nga.

Anh ngồi xổm xuống, hung hăng nắm lấy bả vai cô.

Che lại dấu tay trên người Nặc Nặc.

Cừu Lệ gần như tuyệt vọng mà lẩm bẩm: "Em đối xử với tôi thế này sao..."

Nếu Nặc Nặc còn tỉnh táo, cô nhất định sẽ kêu oan.

Cô oan chết đi được ấy chứ, chỉ cần người có mắt nhìn sẽ thấy dáng vẻ này của cô không bình thường.

Cừu Lệ cũng nhận ra, nhưng cố tình Bách Diệp lại có mang rượu vào.

Cô mặc váy cưới, lại vừa lúc bị anh nhìn thấy khi đang dựa vào người đàn ông khác.

Anh cho rằng bây giờ cô đang say vì uống rượu.

Mặc kệ thế nào, những thứ này đều chứng tỏ cô phản bội.

Đáng sợ nhất chính là lúc trước cô còn nói sẽ cắm sừng Cừu Lệ, quả thực là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Huống chi lúc này cô không có thần trí.

Thậm chí cô còn chẳng biết người đàn ông trước mặt là ai, cô chỉ biết mình rất khó chịu, khó chịu đến nỗi chỉ muốn chết đi.

"Em thà lên giường với người khác chứ cũng không muốn gả cho tôi.

Tống Nặc Nặc, em làm tốt lắm."

Cô nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, cả người cũng hơi run lên.

Cô không biết mình đang ở nơi nào, cả người nóng đến mức giống như bị thiêu cháy.

Nặc Nặc cắn môi, uyển chuyển than nhẹ, kiều mị đến cực điểm.

Người đàn ông bóp cằm cô, Nặc Nặc nghe thấy ngữ điệu lạnh băng của anh: "Vừa nãy em cũng kêu như vậy trước mặt cậu ta?"

Hai tai Nặc Nặc ù ù, hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì.

Thậm chí cô còn nghi ngờ thuốc này sẽ biến cô thành một kẻ vừa mù vừa điếc.

Nhưng ánh mắt cô lại sáng cực kì, không hề giống với người không nhìn thấy gì.

Cô nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt cứ thế chảy ra.

Cánh hoa hồng tứ tán, váy cưới của cô cũng lung tung rối loạn, cả người tỏa ra cảm giác rách nát mỹ lệ, giống như đã bị người ta hung hăng chà đạp.

Cô không nhìn thấy, nghe không rõ, nhưng lại có xúc cảm.

Nặc Nặc cảm nhận được người đàn ông đã bế cô lên, váy cưới rủ xuống thành từng lớp.

Không phải loại váy cưới đẹp nhất, nhưng cô lại có một gương mặt khiến bất luận người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải kinh diễm.

Anh đang làm cái gì?

Nặc Nặc có chút đay, theo bản năng duỗi tay đi đẩy anh, lệ chí nơi khóe mắt cũng h ồng h ồng, ánh mắt thu ần túy trong sáng.

Anh hoàn toàn nổi giận, nụ cười dã tính tùy ý, nhưng cũng đ ầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Trên đời này không có bất kì người đàn ông nào có thể chịu đựng nổi cảm giác bị cắm sừng.

Cố tình cô lại làm vậy trong đêm trước ngày tổ chức hôn lễ.

Anh không tin cô yêu Bách Diệp, nhưng cô muốn nhục nhã anh lại là sự thật.

Vừa nãy ở trên người Bách Diệp cô cũng không phản kháng, đối với anh lại bày ra vẻ ủy khuất chống cự.

Nặc Nặc đau một chút r ồi thôi, cô bị bỏ thuốc, sau khi được anh ôm lên lại cảm thấy thoải mái.

Chẳng sợ lực đạo quá mạnh, cô cũng không cảm thấy đau.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đ ầu.

Người đàn ông đã giận tới cùng cực, sẽ không còn một chút thương tiếc.

Cô cảm nhận được đau đớn khi bị tiến vào, gắt gao túm lấy bờ vai anh.

Tiếng g ầm nhẹ của người đàn ông cách cô rất g ần.

"Em còn nhận ra tôi là ai không?"

Nặc Nặc biết cái rắm!

Mắt cô long lanh nước, giường vang lên kẽo kẹt.

Kỳ thật lúc này, phàm là cô gọi tên anh một lần thì anh cũng sẽ không giận như vậy.

Nhưng thân thể đang ở thiên đường, trái tim lại bị làm nhục.

Cô nở rộ dưới thân anh, ánh mắt mông lung, giống như người ở trên mình là ai thì cô cũng không quan tâm.

Cừu Lệ hung hăng bóp cổ cô.

Cùng chết đi, cứ chết ở trong lòng tôi đi.

Như vậy sẽ không có phản bội và trốn đi, anh cũng sẽ không giận đến mức muốn cắn rớt một miếng thịt trên người cô xuống.

Trước một giây cô hít thở không thông, Cừu Lệ bỗng nhiên buông lỏng tay.

Anh thở hổn hển, ai không biết còn tưởng rằng người suýt bị bóp chết là anh.

Ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Nặc Nặc, cô nhẹ nhàng ho khan.

Dáng vẻ ngây thơ không bận tâm, phảng phất như không biết mình làm sai cái gì, hoặc là vốn dĩ cô đã cảm thấy bản thân mình không sai.

Anh bật cười.

Lúc tức đến tận cùng anh đã gần như nổi điên, nhưng vẫn còn có tâm trạng nghĩ, giờ cô đã thành phụ nữ, dáng vẻ này thực sự rất mê hoặc.

Thân thể của cô cũng có thể làm anh sung sướng không thôi.

Trách không được loại ngụy quân tử như Bách Diệp cũng không muốn sống, dám trèo lên giường cô.

Anh biết hai người chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh giận vì cô chưa bao giờ yêu mình, vì lúc nào cô cũng suy nghĩ đến việc phản bội anh.

Cô chui vào lòng anh, lại lạnh lùng xẻo một miếng thịt khiến anh đau đớn muốn chết.

Anh vùi vào cần cổ Nặc Nặc, thấp giọng cười: "Đời này, em có chết cũng phải chết trong lòng tôi."

Sau nửa đêm Nặc Nặc mới lấy lại ý thức, lúc mới đầu cô còn ngây ngốc chớp mắt.

Sau đó cô mới nhận ra Cừu Lệ.

Nhưng cô lại không có chút sức lực.

Chờ cô kịp tiêu hóa hết mọi chuyện, cô mới biết vừa rồi đã xảy ra những việc quá mức thẹn thùng.

Không, là do anh quá xấu xa.

Cô đang nằm quỳ.

Cừu Lệ hận, nhưng cũng yêu cô muốn chết.

Thương tiếc cùng phẫn nộ đan chéo khiến anh trở thành một tên biến thái đích thực.

Cô muốn mở miệng nhưng mới phát hiện giọng nói đã ách cực kì.

Trong chớp mắt, ngay cả ý nghĩ muốn đồng quy vu tận với Cừu Lệ cô cũng có.

Cô biết mình bị bỏ thuốc gì, vốn dĩ còn nghĩ thầm coi như bị chó cắn một miếng.

Nhưng sau đó ngoại trừ cảm giác xấu hổ và thống hận, cô còn có cảm giác sợ hãi nói không lên lời.

Cừu Lệ...là nam chính, là nam chính trong bá tổng văn, lại còn cấm dục rất nhiều năm.

Cho nên lúc cô sắp sửa ngất xỉu...lần đầu tiên nảy sinh ý định muốn giết chết tác giả!

Chó này cắn cũng nặng quá rồi!

-

Thời điểm Tiết Tán thông báo hủy bỏ hôn lễ, không biết bao nhiêu người đã lộ ra biểu cảm vừa kinh ngạc vừa quỷ dị.

Dù sao cũng là hôn lễ của Cừu thiếu, sau khi nhận được thiệp mời, ai cũng đã bắt đầu suy nghĩ xem nên tặng quà gì, dù sao nghe nói Cừu thiếu rất cưng chiều cô vợ nhỏ của mình.

Nhưng tới ngày tổ chức hôn lễ lại trực tiếp thông báo hủy bỏ.

Tưởng Tân Nguyệt cũng một đêm không ngủ, lúc cô ta nghe được "tin tốt" này đã suýt nữa cười thành tiếng.

Cô ta biết mọi chuyện thành công.

Nếu Tống Nặc Nặc không mặc váy cưới, nếu đối tượng không phải Bách Diệp thì kế hoạch này sẽ không thành.

Hôn lễ?

Vốn dĩ hôn lễ long trọng nay đã thành tang lễ của Tống Nặc Nặc và Bách Diệp rồi.

-

Tới buổi chiều Nặc Nặc mới tỉnh lại.

Ngón tay cô hầu như không cử động được, nước mắt trên má cũng đã khô cạn.

Bị anh lăn qua lộn lại, má không cẩn thận va phải đầu giường nên có vài phần xanh tím.

Tất cả đều là chứng cứ cho việc anh làm càn đêm qua.

Da thịt của cô vốn đã yếu ớt mảnh mai, dấu vết để lại cũng rõ ràng tới mức dọa người.

Mắt cá chân của cô đang bị anh nắm trong tay.

Nơi đó bị mảnh chai rượu cứa qua bị thương, anh cũng không băng bó cho cô mà chỉ ngồi đó lạnh mặt, ánh mắt phức tạp mà nhìn cô.

Yêu hận đan xen, tựa hồ như ngay lập tức sẽ nhào lên bóp chết cô rồi lại giống như anh mới là người chết đuối.

Giường đệm hỗn độn.

Thái dương của Nặc Nặc đau đớn.

Cô định ngồi dậy, Cừu Lệ lạnh mặt nhìn, phảng phất như một tòa điêu khắc.

Nặc Nặc không ngu, cô đoán được đại khái tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Người đầu tiên vào phòng này không phải Cừu Lệ, nhưng anh đã nhìn thấy tất cả, khiến anh cảm thấy cô đã cắm sừng anh.

Ngoại tình, lại còn ngoại tình ngay trong đêm trước ngày cử hành hôn lễ.

Loại người cố chấp bá đạo như nam chính không nổi điên mới là lạ.

So với tưởng tượng của mình, lúc này cô quá bình tĩnh.

Đây chính là kết quả tệ nhất mà cô từng đoán được.

Cô phòng đông phòng tây, chính là muốn cách xa anh một chút.

Nhưng đến bây giờ vẫn lên giường với anh.

Cảm nhận được sự không khỏe trên người, cô tự nhủ với bản thân rằng, không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao, mục đích của cô là trở về!

Trở về thế giới thực, còn anh ở đây ngủ với không khí đi.

Làm anh cùng không khí, cùng người phụ nữ thâm hiểm như Tưởng Tân Nguyệt tương ái tương sát với nhau.

Vất vả lắm mới ngồi dậy được, tay đang nắm cá chân cô nhẹ nhàng dùng chút sức đã khiến Nặc Nặc đau đến nỗi suýt thì ngất xỉu.

Tên bệnh tâm thần tới gần cô, giọng nói áp lực: "Em cũng biết đau?"

Mẹ nó, ngủ thì cũng ngủ rồi mà anh vẫn còn nổi điên?

Vốn dĩ Nặc Nặc đã không muốn nhịn, cô nhớ tới lúc mình vẫn còn ý thức thì đã muốn giết chết Cừu Lệ.

Bởi vậy anh vừa dựa gần vào, cô liền vung tay lên tát.

Lúc trước Cừu Lệ cưng chiều cô cho nên mới mặc cô đánh chửi.

Nhưng bây giờ sự tức giận khi bị "phản bội" vẫn còn, anh không chớp mắt nắm lấy cổ tay cô, sau đó ấn xuống gối.

Tóc đen của cô xõa tung, có vài sợi dừng trên đầu vai.

Yếu ớt lại mỹ lệ.

Khiến người ta có loại dục vọng muốn làm nhục cô, nhưng ánh mắt lại căm hận như muốn giết chết anh.

Anh lạnh lùng cười, nhưng trái tim thì co rút đau đớn.

Anh nói: "Hôn lễ hủy rồi."

Đôi mắt to tròn đang nhìn anh.

"Nếu em đã không muốn vẻ vang đi theo tôi, vậy thì vĩnh viễn không cần danh phận mà sống cạnh tôi đi."

Khóe miệng Nặc Nặc đau, nhưng cô chán ghét nhìn dáng vẻ biến thái đáng giận này của anh.

Cô cố gắng cười: "Ồ cũng tốt, nếu không thì làm luôn đơn ly hôn đi."

Nặc Nặc thấy ánh mát của anh lạnh xuống, quả thật như muốn đóng băng 10 dặm.

Anh kéo cô từ trên giường dậy.

Nặc Nặc thật sự giận, giận quyển sách này, giận những nhân vật ở đây, cũng giận cả sự phát triển quỷ dị của cốt truyện.

Trên đời này, thứ khiến người ta sợ hãi chính là khi bạn chỉ còn cách thành công một bước cuối cùng, sau đó lại đột nhiên ngã vào vực sâu.

Cho dù tính tình của cô nhã nhặn ôn hòa nhưng cũng hận không thể đánh chết đám người này.

Cốt truyện của bá tổng văn không khoa học, nhưng cô không ngờ rằng nó lại cẩu huyết tới nỗi kì cục như này.

Quả thật là có ác ý với cô.

Lại càng giống như đang ngăn cản, không cho cô về lại hiện thực.

Cừu Lệ không hề thương hương tiếc ngọc, nhưng Nặc Nặc đứng không vững.

Cô bị anh kéo dậy, cả người đều mềm tới nỗi suýt nữa đã quỳ gối trước mặt anh.

Cô cắn răng ngửa đầu nhìn anh, tay anh vươn ra một nửa rồi khựng lại, cuối cùng biến thành lạnh lùng nhìn lại cô.

Nặc Nặc cảm thấy nam chính rốt cuộc sắp hoàn thành cốt truyện của anh rồi.

Đột nhiên cô cũng hiểu ra vì sao trong bá tổng văn luôn có tình tiết nam nữ chính cùng nhau tương ái tương sát, thật sự là...loại đàn ông như này khiến người ta nhịn không nổi mà muốn đánh chết.

Tự đại cuồng vọng, bá đạo tàn nhẫn, tự cao tự đại, những gì anh cho là phải thì nhất định là chân lý.

Nặc Nặc hiểu tình huống hôm qua là như thế nào, nếu không được uống thuốc giải thì có lẽ cô sẽ chết thật.

Cô không quan trọng trinh tiết, kiên trì giữ gìn bấy lâu nay chỉ vì không muốn người đàn ông đã từng gây thương tổn cho cô chạm vào mình.

Nhưng tối hôm qua là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Nếu không thể quay về, mà anh còn dám chạm vào mình, cô sẽ băm anh thành trăm mảnh.

Nặc Nặc không dựa vào anh, cô nhìn váy cưới trên đất đã không thể mặc nổi nữa.

Trên giường là các loại chất lỏng đã khô cạn...ở giữa còn có một vệt máu...

Sắc mặt của cô trầm xuống.

Không đợi cô chọn bọc chăn đơn dơ loạn hay cố chắp vá mặc váy cưới ra ngoài, anh đã bế cô lên giường.

Nặc Nặc tức giận trừng mắt nhìn, cô nói không rõ, trạng thái của cô bây giờ chính là từ một con mèo xù lông biến thành một con hổ dựng lông.

Cừu Lệ lạnh giọng: "Chờ một chút."

Anh mở cửa đi ra ngoài không quá hai phút, lúc về cầm theo một bộ quần áo.

Lúc này là mùa thu, trong tay anh cầm là một chiếc áo lông.

Vào phòng liền lạnh mặt muốn tròng vào người cho cô.

Nhưng Nặc Nặc không muốn anh chạm vào mình, nhưng động tác cảu người đàn ông thô lỗ, dáng vẻ lạnh lùng như sắp thi hình với cô.

Vài lần cô muốn đánh anh nhưng đều bị đè lại.

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng biết sự chênh lệch giữa đàn ông và phụ nữ, nếu Cừu lệ không muốn thì ngay cả một sợi tóc của anh cô cũng không chạm vào được.

Vố dĩ cô còn nhịn nổi, nhưng đến lúc này thì thật sự uất ức khổ sở.

Cũng mặc kệ chật vật cùng tự tôn.

Giữ nguyên tư thế hai tay bị anh đè nghiến lên đầu giường, òa một tiếng khóc lớn.

Giọng của cô vốn đã khàn khàn, tên này còn không cho cô uống một ngụm nước.

Cô khóc đến nỗi thở hổn hển, cổ họng đau đớn.

Không màng hình tượng, tựa như đứa trẻ đã uất ức đến mức tận cùng, vừa khóc liền không dừng được.

Bàn tay Cừu Lệ đang nắm cổ tay cô cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Cô là kẻ phản bội, kẻ lừa đảo, cô không có trái tim.

Anh tự nhủ với bản thân rất nhiều lần.

Anh kéo vạt áo của cô xuống, che khuất đùi.

Cô vẫn còn khóc cực kì đáng thương.

Anh thấy vết thương trên đùi cô, thật ra cũng không phải vết thương nghiêm trọng gì, đó là lúc anh động tình đã lưu lại.

Nhưng thân thể của cô mảnh mai non nớt, phỏng chừng mấy ngày nữa cũng chưa tan hết vết bầm.

Cừu Lệ như tử tù bị nhốt trong tuần hoàn của sự lạnh lẽo và nóng bỏng, rũ mắt xuống, nhẹ nhàng buông tay cô ra.

Nếu bây giờ cô đánh, sẽ vừa vặn tát vào mặt anh.

Đời này của anh cũng chỉ bị duy nhất một người là cô giẫm đạp quá nhiều lần.

Nhưng mà cô thật sự uất ức, ngay cả ý định đánh anh cũng không có, chỉ khóc đến tê tâm liệt phế, không có cách nào để dừng lại được.

Anh không biết bản thân cảm thấy chua xót hay thương tiếc nhiều hơn.

Nếu tối qua không bóp chết cô thì đời này đã không thể giết cô nữa rồi.

Anh không nỡ, còn có cách nào chứ?

Cừu Lệ bế cô lên, để cô dựa và ngực mình.

Thôi bỏ đi...

Anh giám sát cô chặt chẽ một chút, không để cô cùng những tên đàn ông khác gặp nhau là tốt rồi.

Chỉ cần cô không rời đi, anh sẽ chịu đựng tất cả.

Nhưng chuyện mà Cừu Lệ không nghĩ tới chính là, Nặc Nặc vừa về liền phát sốt.

Cô rất an tĩnh, hai mắt nhắm chặt không hề nhúc nhích, nếu không phải vẫn còn cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô thì anh không biết mình sẽ thế nào nữa.

Cừu Lệ vội vàng đưa cô đi bệnh viện.

Một bác sĩ trung niên sau khi kiểm tra tổng quát cho Nặc Nặc, ánh mắt nhìn Cừu Lệ không có chút thiện cảm nào.

Nhưng bà còn biết đây là ông chủ của mình, chẳng qua ở nhà bà cũng có 1 cô con gái tầm tuổi này, cho nên khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Bác sĩ Phương thấy dáng vẻ ngẩn ngơ sốt ruột của Cừu Lệ thì trong lòng cũng hiểu rõ.

Xem ra là còn yêu còn đau lòng.

"Cừu tổng, ngài không rửa sạch thân thể, cũng không cho cô ấy uống nước?"

Cừu Lệ nhíu mày, anh không hiểu cái này.

"Cô ấy đang phát sốt, trên người cũng có thương tích.

Ngài quá...không khắc chế."

Bình thường Cừu Lệ không coi ai ra gì, nhất định sẽ không chịu ngồi im nghe người khác dạy đời như vậy.

Nhưng bây giờ anh chỉ im lặng, thừa nhận sai lầm của mình.

Lúc ấy đã là tháng 10, gió thu ngoài cửa sổ hiu quạnh.

Anh nhìn Nặc Nặc an tĩnh mềm mại nằm trên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Tại sao lại phản bội anh?

Tại sao lại đối xử với anh như vậy?

Nhưng cho dù là như thế, anh cũng muốn ở bên cạnh cô, chỉ cần anh còn sống 1 ngày thì nhất định sẽ không buông tay..

Chương 76: 76: Hối Hận

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Bác sĩ Phương đã kiểm tra xong những vết thương ngoài da, liên tục đi ra đi vào, lát sau bà cầm bệnh án nhíu mày muốn tiến vào phòng bệnh.

Bà nhìn bảng nhận dạng thành phần thuốc ở trước mặt, khóe mắt giật giật.

Thuốc này về mặt y học là một loại thuốc chuyên biệt, thường được sử dụng với những trường hợp đặc thù, nhưng nói theo kiểu thông thường chính là một loại thuốc kích dục.

Bác sĩ Phương do dự một lúc, bà cũng là người từng trải, nhìn bộ dạng của Nặc Nặc như vậy, có vẻ như Cừu Lệ đã thái quá rồi.

Nghĩ như vậy việc anh dùng thuốc trợ hứng cũng không phải là không thể nào, bác sĩ Phương ho khan một tiếng, đẩy cửa đi vào.

"Cừu tổng, đã có bệnh án của phu nhân, mời ngài xem."

Cừu Lệ tiếp nhận rồi hạ mắt xuống xem, anh cau mày một lúc.

"Thuốc này rất mạnh, sẽ ảnh hưởng đến cơ thể."

Cừu Lệ không biết suy nghĩ gì, vẻ mặt hoang mang trong chốc lát, sau đó là một tia hoảng loạn.

Giọng anh hơi khàn: "Đã biết."

Bác sĩ Phương rời đi, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở: "Cô ấy bị sốt, cần truyền thêm nước, sau khi truyền xong bình này thì ngài hãy gọi người vào thay cái mới."

Sau khi bác sĩ Phương đóng cửa lại, Cừu Lệ đến bên giường nắm chặt tay Nặc Nặc.

Anh biết tình trạng của Nặc Nặc không ổn, nhưng khi ngửi thấy hương rượu trong phòng, anh vô thức nghĩ rằng đến cảnh tượng Bách Diệp và Nặc Nặc cùng nhau uống rượu.

Hoặc là bọn họ đã làm việc gì đó không đứng đắn.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, dùng một chút phương thức khác có lẽ cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh sẽ không bao giờ sử dụng một loại thuốc mạnh như vậy.

Đêm qua là lần đầu tiên trong hơn 30 năm cuộc đời anh mất kiểm soát như vậy.

Anh nhìn thấy cô mặc váy cưới chủ động kề cận bên người đàn ông khác, nghĩ đến những lời của Tương Tân Nguyệt đêm đó, cô ta cho rằng sớm muộn gì Nặc Nặc cũng sẽ rời bỏ anh.

Nặc Nặc đêm qua ý thức mông lung mà phớt lờ anh làm Cừu Lệ thực sự gần như phát điên.

Anh xoa xoa trán, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô mà lòng đau nhói.

Cừu Lệ nhẹ nhàng ra ngoài gọi điện thoại, ngay khi vừa ra khỏi phòng giọng anh lập tức trở nên lạnh lùng: "Bách Diệp đâu?"

Đầu bên kia, Tiết Tán vội vàng nói: "Bọn họ đang bị nhốt ở ngoại thành." Dù sao tùy tiện bắt giữ ai cũng là phạm pháp, nhà Bách Diệp cũng có chút thế lực, nhưng nếu không có lệnh của Cừu Lệ không ai dám thả người đi.

Cừu Lệ nói: "Đem Tưởng Tân Nguyệt nhốt ở đó luôn đi, giam cô ta riêng, vài ngày nữa tôi sẽ đến."

Tiết Tán có dự cảm không lành, nhưng anh ta vẫn kính cẩn đáp lại.

Cừu Lệ lại tiến vào phòng bệnh của cô, anh luôn ghi nhớ lời bác sĩ, thỉnh thoảng cho cô uống ít nước và làm ẩm môi cho cô.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô vẫn còn vài vết bầm xanh tím, anh nhẹ nhàng lướt qua gò má mềm mại của cô, lần đầu tiên không biết phải dùng biểu tình gì đối mặt với cô.

Anh tự nhận mình trời sinh đã mang tính cách nổi loạn, ba mẹ anh cũng không quan tâm đến anh.

Nếu ba mẹ không bị sát hại, có lẽ anh đã sống cả đời không lo cơm ăn, áo mặc như những cậu ấm khác.

Anh đặt bàn tay nhỏ xinh trắng nõn của cô lên môi, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay ấy.

Lần đầu tiên trong lòng anh cảm thấy tội lỗi, đau đớn và bất lực.

Anh biết rằng mình không bình thường, kể cả lần đầu tiên gặp Nặc Nặc.

Anh và Trương Thanh Đạc đua xe trở về, tất cả mọi người đều hét lên vì phấn khích, nhịp tim vì hưng phấn mà đập nhanh chỉ có trái tim trong lồng ngực của anh là vẫn bình lặng từng nhịp đều đặn.

Anh hầu như không bao giờ cảm thấy có lỗi với bất cứ ai, không phải vì anh không bao giờ làm những điều xấu xa, mà bởi vì không có bất cứ điều gì trên đời khiến anh để tâm.

Hiện tại anh muốn bảo vệ cô nhưng chính anh cũng là người làm tổn thương cô.

Nếu cô biết mình phải chịu oan uổng như vậy, cô sẽ đau khổ biết bao.

Cừu Lệ chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như vậy, anh thừa nhận rằng anh sợ cô tỉnh dậy và khi đó trong đôi mắt cô sẽ ngập tràn sự hận thù với anh.

Anh thậm chí không thể chịu đựng được hận ý của cô.

Những suy nghĩ chán nản bủa vây, Cừu Lệ liền ra ngoài hút thuốc một lúc.

Anh đợi cho mùi thuốc tan hết rồi mới bước vào, nhưng thấy Nặc Nặc trên giường bệnh đã biến mất.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, định tìm người nhưng lại nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động nhỏ truyền đến.

Cừu Lệ đột nhiên không dám đi qua, anh sợ nghe thấy tiếng khóc cô khóc.

Chân anh cứng đờ, cuối cùng anh vẫn bước tới.

Ngoại trừ tiếng nước chảy tí tách, anh không nghe thấy tiếng gì khác.

Cừu Lệ cau mày, trái tim như thắt lại, như thể bị người ta hung hăng bóp nhéo.

Lẽ nào cô ở trong phòng tắm muốn tự sát...

Ngay khi anh muốn đạp tung cánh cửa, Nặc Nặc mở cửa đi ra.

Đôi mắt cô trong veo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn đọng vài giọt nước.

Trượt xuống cái cằm trắng nõn, một vẻ đẹp có chút sa sút tinh thần.

Nhưng không hề có dấu vết của vệt nước mắt nào.

Cừu Lệ theo bản năng đưa tay ra nhưng Nặc Nặc phớt lờ bàn tay anh.

Bước qua anh, khó khăn trở lại giường.

Cô vừa đi rửa mặt.

Ngay khi vừa tỉnh lại điều đầu tiên cô nghĩ đến là có thứ gì đó trong cơ thể của anh...!dính lên mặt cô.

Cừu Lệ này thật biến thái.

Nặc Nặc biết đã có người giúp mình lau rửa, khi mơ màng với cơn sốt cô cảm giác được có người giúp việc giúp cô pha nước.

Nhưng cô cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy cô đã thức dậy đi rửa mặt trước.

Sau khi cô ngoan ngoãn nằm xuống giường, Cừu Lệ tiến đến ngồi bên cạnh giường.

Lần đầu tiên Nặc Nặc thấy bộ dạng bất lực, vô thố của anh.

Anh phát điên đủ rồi, lý trí cuối cùng cũng trở lại.

Nhưng trong hầu hết các tiểu thuyết đều là như vậy, nam chính tổng tài luôn phải mắc sai lầm nào đó, sau đó quay lại cầu xin sự tha thứ.

Sắc mặt anh khó coi như vậy, có vẻ anh đã đoán được điều gì đó.

Nặc Nặc không ngại đổ thêm dầu vào lửa: "Tôi ngất xỉu rồi tỉnh lại trong căn phòng đó, không biết ai đã hạ thuốc.

Nhưng tôi nghĩ có lẽ là kẻ đã bảo anh đến "bắt gian".

Anh cụp mắt xuống, ánh mắt anh dừng lại trên người cô, bất giác trở nên dịu dàng hơn: "Tôi đã nhốt...!Tương Tân Nguyệt lại."

Nặc Nặc cũng không quan tâm đến chuyện này, tóm lại không phải cô cùng Tương Tân Nguyệt tranh giành một người đàn ông.

Cô cũng hiểu rằng nếu Cừu Lệ biết, Tương Tân Nguyệt tuyệt đối không thể trốn thoát.

Tháng mười mang đến những cơn gió mát lạnh, để hít thở không khí trong lành, trong phòng không bật điều hòa mà cửa sổ được mở một nửa.

Cô nhìn tấm rèm cửa bị gió thổi nhẹ nhàng tung bay, mang đến cảm giác mát mẻ của mùa thu sau cơn mưa.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, cuối cùng cũng nhớ ra có một chuyện mình đã quên, nhẹ nhàng nhìn về phía Cừu Lệ.

Thân thể cô cứng đờ trong chốc lát, Cừu Lệ nghe thấy cô khẽ lên tiếng: "Thuốc tránh thai."

Anh bỗng nhiên nhướng mắt lên, ánh mắt hiện lên một tia dữ tợn.

Giọng điệu âm trầm: "Nặc Nặc, em là vợ hợp pháp của tôi."

Cô lắc đầu, đôi mắt trong veo, nghiêm túc nói: "Anh cũng biết đó không phải sự thật, nếu thật sự tính thì chính anh là người cưỡng ép tôi đi lãnh chứng."

Tim anh hơi nhói lên.

Một lúc lâu sau, anh nói: "Được."

Lúc sau, có người mang thuốc tránh thai tới.

Sau khi Nặc Nặc uống thuốc xong, cô thực sự vẫn có chút bất an.

Dù gì thì lần đầu tiên cũng đã hơn 24 giờ, cô chưa từng trải qua chuyện này nên không biết thuốc có tác dụng không.

Cô lặng lẽ nằm xuống, trong mắt không có nhiều tia oán hận.

Cô chỉ nghĩ rằng tất cả bọn họ đối với cô chỉ là những nhân vật trong một cuốn sách.

Một câu chuyện trên trang giấy mà thôi.

Cô nói: "Anh ra ngoài đi, hiện tại tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh."

Giọng điệu cô càng ôn hòa, trong lòng anh càng đau đớn.

Trong mắt anh tràn ngập đau khổ, nhưng anh không rời đi.

Thay vào đó, anh nhẹ nhàng nói, "Tôi xin lỗi."

Cô nghiêng đầu và mỉm cười.

"Không sao cả."

Cửu Lệ thà rằng cô đánh anh, mắng anh.

Nhưng cô càng yên lặng, bình thản bao nhiêu thì anh càng hoảng loạn và chán nản bấy nhiêu.

Dường như trong mắt cô, anh không đáng để cô hận, huống chi là những cảm xúc khác.

Anh nắm lấy tay cô và đặt lên ngực mình: "Nặc Nặc...!đừng như vậy, em có thể mắng tôi, đánh tôi, em nhìn tôi đi."

Nặc Nặc thực sự không muốn cùng anh làm cái trò bạo lực như trong mấy bộ sách võ thuật.

Cô đã nói không sao anh còn muốn như thế nào.

Cô nhăn mặt lại, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng, ngọt ngào: "Ai muốn đánh anh chứ, tay tôi sẽ đau.

Nếu anh muốn nghe sự thật, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Nặc Nặc không muốn nhìn thấy phản ứng của anh.

Nhưng anh vẫn không rời đi, cô cũng không để ý đến nữa, nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ.

Cơn sốt của cô vẫn chưa giảm, hơi thở cô nóng rực, cô đến thế giới này với hai lần sốt và cả hai lần đều mang đến những điều xui xẻo cho cô.

Thực ra Nặc Nặc muốn bí mật gọi điện cho Khương Anh, nhưng cô không thể sử dụng điện thoại di động của mình, cô sợ Cừu Lệ sẽ theo dõi.

Cô cũng sợ rằng xung quanh có sự giám sát.

Vì vậy, mấy ngày này cô yên tâm nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh sớm trôi qua, cô được xuất viện mà không còn vấn đề gì nghiêm trọng.

Dì Trần mấy ngày nay ở biệt thự đứng ngồi không yên, đám cưới đang diễn ra tốt đẹp đột nhiên bị hủy bỏ, bà vẫn đang băn khoăn không biết Cừu Lệ và Nặc Nặc có gặp phải chuyện bất trắc gì không.

Kết quả là nhìn thấy Nặc Nặc trở lại, cô mặc áo len có mũ, mọi người biết cô sợ lạnh nên thích ăn mặc ấm áp.

Dì Trần thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy những vết bầm tím chưa tan trên mặt và cổ Nặc Nặc, nét mặt của bà thoáng chốc thay đổi.

Trong đầu bà quay cuồng, lập tức nghĩ đến có điều gì đó không may đã xảy ra với Nặc Nặc.

Để mà nói đó thực ra là chuyện không may, nhưng nam chính lại là người gây ra chuyện đó.

Vì vậy Nặc Nặc không nói gì với bà, chỉ gật đầu chào rồi đi vào.

Hiện tại cô phải tìm cách liên lạc với Khương Anh, mấy ngày nay cô nghĩ về Lữ Tương rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không muốn nói gì.

Trong lòng mỗi người đều có lựa chọn, cô trước khi ngất đi đã nghe được nguyên nhân, cho nên không cần hỏi Lữ Tương.

Chỉ là cô bé hồn nhiên và vui vẻ trong ký ức đã vĩnh viễn ra đi.

Ngày mai phải quay lại trường, vào bên đêm, Nặc Nặc trở lại căn phòng cũ của mình.

Cũng trên tầng hai, cạnh phòng Cừu Lệ.

Biệt thự được quét dọn thường xuyên, nên dù đã rất lâu cô không trở về nhưng căn phòng vẫn rất sạch sẽ.

Nặc Nặc vẫn còn lo lắng về vấn đề giám sát, vì vậy cô kiên nhẫn không gọi cho Khương Anh.

Buổi tối cô tắm rửa rồi lên giường, chưa kịp ngủ thì đã thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa phòng.

Nặc Nặc ho khan - cổ họng cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Dù sao thì anh cũng vẫn mặt dày bước vào.

Giọng người đàn ông trầm thấp vang lên: "Nặc Nặc."

Nặc Nặc không muốn để ý tới anh, nhưng cô cũng không muốn trở mặt với anh vào lúc này, hy vọng trở về nhà đã ở ngay trong tầm tay.

Một khi cô rời đi, anh sẽ chỉ là một nhân vật trên trang sách, một nhân vật hư cấu tức giận thì có liên quan gì đến cô.

Bởi vậy cô giương đôi mắt đen láy yên lặng nhìn anh.

Nặc Nặc biết rằng người đàn ông này có tình cảm với cô, mặc dù cô không biết tình cảm đó sâu đậm đến mức nào, nhưng hẳn là lúc này anh sẽ không động đến cô nữa.

Anh khẽ chạm vào má cô và nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Ngủ tiếp đi em?"

Cô lắc đầu.

Anh nuốt nước bọt như thể có điều gì khó nói.

Ngay khi lời nói phát ra từ miệng anh, Nặc Nặc nghĩ anh thật không biết xấu hổ.

"Vậy thì tôi ngủ ở đây, được không?"

Câu hỏi thì có vẻ lịch sự, nhưng Nặc Nặc biết tính cách của Cừu Lệ.

Đối với anh, không có sự khác biệt giữa việc cô từ chối và không từ chối.

Cô kéo chăn bông che kín người, giọng điệu r`âu rĩ: "Anh muốn ngủ trên sàn nhà ư?"

Trước sự ngạc nhiên của cô, Cừu Lệ không h`ê do dự: "Đúng vậy."

Sau đó Nặc Nặc nhìn thấy người h`âu mang chăn đệm đặt dưới đất, Cừu Lệ thực sự có ý định ngủ trên sàn nhà.

Cô biết rằng loại cố chấp này của anh hết thuốc chữa r`ồi, dứt khoát không quan tâm đến anh nữa..

Chương 77: 77: Tự Ngược

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nặc Nặc ngủ không ngon giấc, nhưng cuối cùng cô đã thiếp đi lúc nào không hay.

Người thật sự không ngủ được là Cừu Lệ, làn sương sớm trải khắp không gian, đêm lạnh như nước.

Anh nhớ lại tới đêm mê loạn hôm đó, cô không tỉnh táo nhưng anh thì rất thanh tỉnh.

Làn da của cô mềm mại, trắng hơn tuyết, lại điểm vài vết hồng ái muội.

Khoái cảm sung sướng đến tận cốt tủy này khiến anh nuốt nước bọt.

Tuy rằng ý nghĩ như vậy thật xấu xa, bỉ ổi, nhưng nó lặp lại hết lần này tới lần khác làm anh không thể quên được.

Tiếng thở dốc của cô, đôi mắt đẫm lệ mơ màng như đang nài xin lòng nhân từ của cô khiến anh dù phải chịu đựng nỗi thống khổ cùng tội lỗi cũng không thể nào quên được vẻ kiều diễm ấy.

Đêm đó chắc chắn là đêm mà nhịp tim anh đập nhanh nhất trong cuộc đời.

Cừu Lệ cảm thấy có lỗi, nhưng anh không phải là người đề cao đạo đức hay mang cảm giác tội lỗi quá mãnh liệt, anh không có được trái tim của Nặc Nặc, nhưng anh không thể kiềm chế được sự điên cuồng cùng khao khát khi nghĩ về cơ thể người con gái mà anh luôn mơ ước.

Vẻ đẹp hoàn hảo ấy, sự gắn kết chặt chẽ đó khiến anh rơi vào mê luyến, trầm luân.

Anh nghĩ về cô, lắng nghe nhịp thở của cô, một cảm giác thật khó tả.

Vào cái đêm hiếm có ấy, anh phát hiện ra rằng anh thậm chí còn nhớ rõ mọi biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Và thậm chí mỗi khi nhớ tới anh đều cảm thấy thật phấn khích, sắc mặt anh không tốt lắm, Cừu Lệ biết rằng anh là một tên cầm thú, anh không phủ nhận sự thật này.

Nhưng hiện tại thì sao, sau khi anh biết mình đã hiểu lầm Nặc Nặc.

Vào đêm nay, anh lại nằm ở đây, trong tâm trí tràn ngập những ký ức kiều diễm đêm đó, cái đêm anh đã khinh nhờn cô.

Rõ ràng là anh không thể bù đắp hoàn toàn cho cô, Nặc Nặc có vẻ như cũng không muốn tha thứ cho anh.

Vậy mà anh còn...

Anh chửi thầm một tiếng.

Anh đang ở độ tuổi có nhu cầu cao, cuối cùng thì cũng khai trai, vậy mà lần đầu tiên lại là sự cưỡng ép.

Anh đã nghĩ về nó cả ngày lẫn đêm, quả thật anh không thể nào quên được cảm giác đó.

Nhưng nếu bảo anh chạm vào Nặc Nặc lần nữa thì anh lại không dám.

Anh nhẹ nhàng ngồi dậy.

Nhiệt độ bên trong biệt thự rất ấm áp, Nặc Nặc sợ lạnh, vì vậy căn phòng ban đầu của cô cũng ấm áp.

Anh nương theo ánh trăng nhìn cô, một bàn chân của cô lộ ra bên ngoài, trắng như ngọc, nhỏ nhắn tinh xảo.

Hai tay nắm thành nắm đấm đặt bên má, có chút ngây ngô dễ thương.

Trái tim anh bỗng chốc trở nên mềm mại, anh thật sự biết ơn sự kiên cường của cô.

Nếu ban ngày cô thực sự có ý định tự tử, anh thực sự không biết phải làm thế nào.

Cừu Lệ nghĩ kỹ lại, thật ra anh vẫn luôn có lỗi với cô, lúc Nặc Nặc mới đến anh không đối xử tốt với cô, sau này vì tính khí không tốt của anh, tìm đủ mọi cách ép buộc cô, trong lòng cô hẳn là phải chịu rất nhiều ủy khuất.

Cừu Lệ không dám nhìn vào bàn chân đó nữa, vì vậy anh kéo chăn bông che lại cho cô.

Anh không thể ngủ được, trong đầu liên tục suy nghĩ phải làm sao để lấy lòng cô.

Anh chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ đối với một người phụ nữ đến mức này, nếu ngay cả khi Nặc Nặc yêu cầu anh quỳ xuống rồi cô sẽ tha thứ cho anh, có lẽ anh cũng sẽ không một chút do dự.

Thực sự là đối với cô, anh không còn một chút tôn nghiêm nào nữa.

Dưới ánh trăng mơ hồ, anh ngồi ngắm cô cả một đêm.

Ngày hôm sau, Nặc Nặc tỉnh dậy mà không hề biết rằng suy nghĩ của người bình thường luôn khác với suy nghĩ của những kẻ biến thái đến vậy, tốt hơn hết là cô vẫn không nên biết những suy nghĩ kì dị đó.

Cơn sốt của cô đã hạ, cơ thể không còn gì bất thường.

Vậy nên cô quyết định đến trường.

Cô ngoan ngoãn ăn sáng xong rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Cừu Lệ nắm lấy tay cô: "Muốn ra nước ngoài chơi một thời gian không?"

Nặc Nặc rút tay về, cô nhìn anh cảnh cáo.

Cừu Lệ hiểu ý cô, cô không muốn anh chạm vào cô.

Thật nực cười làm sao, cô thì chỉ mong tránh anh càng xa càng tốt còn anh vẫn mãi khát vọng.

Tuy nhiên, anh biết cách dỗ dành cô, vì vậy cô không muốn anh chạm vào thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Nhưng anh muốn có nhiều thời gian ở bên cô, vì vậy anh nói: "Anh đưa em đi."

Nặc Nặc đến trường, cũng không thèm nhìn anh, mở cửa xe rồi rời đi luôn.

Cừu Lệ đánh tay lái, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, lái xe ra ngoại ô.

Tương Tân Nguyệt và Bách Diệp bị tách ra giam giữ, nhưng cả hai đều ở trong tình trạng tương tự, chật vật, hấp hối sắp chết, trong thời gian Nặc Nặc bị bệnh, bọn họ chỉ được cho uống nước sống qua ngày.

"Mang bọn chúng đến đây." Cừu Lệ khoanh chân ngồi trên ghế sô pha ở lầu một, rất nhanh sau đó Bách Diệp và Tương Tân Nguyệt đã bị đưa xuống.

Bách Diệp đã từng nhìn thấy thủ đoạn đối phó với kẻ khác của Cừu Lệ, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó kẻ này sẽ trở thành mình.

Anh ta bị giam giữ vài ngày thật sự cảm thấy sợ hãi, anh ta không dám vùng vẫy dù bị ép quỳ xuống, chỉ có thể khàn giọng nói: "Tôi xin lỗi, nhưng tôi không biết làm thế nào cô ấy lại ở đó."

Anh ta làm sao có thời gian để tìm hiểu làm thế nào Nặc Nặc xuất hiện ở đó, vẻ đẹp kiều diễm, mùi hương quyến rũ, ngọt ngào như gần như xa của người con gái như chiếc móc câu câu lấy hồn phách anh ta.

Bách Diệp hiểu tính Cừu Lệ, anh ta không dám nói dối, nếu anh ta nói sự thật biết đâu Cừu Lệ có thể cho anh ta một con đường sống.

Nhưng Tưởng Tân Nguyệt thì không, cô ta bị nhốt đến mức suy sụp.

Lúc này vừa nhìn thấy Cừu Lệ, nước mắt đã tuôn như mưa: "Cừu Lệ...!không phải em, tại sao anh lại đối xử với em như thế này?"

Cừu Lệ đi một đôi giày da, nghe thấy mấy lời đó, anh cười khẩy một tiếng rồi một cước đá Tương Tân Nguyệt.

Nếu không phải mưu kế của người phụ nữ này quá hoàn hảo thì lúc đó anh đã không nổi điên như vậy.

Tương Tân Nguyệt cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như bị nghiền nát, cô ta kêu lên thảm thiết rồi nằm quỳ rạp trên mặt đất.

Cuối cùng cô ta cũng biết tại sao Bách Diệp lại mang bộ dạng sợ hãi, khiếp đảm như vậy, Cừu Lệ đối với bọn họ đều không hề có một chút lòng nhân từ nào.

Thực ra, Cừu Lệ không cần phải nghe mấy câu vô nghĩa của bọn họ, mấy ngày nay anh đã sớm điều tra ra chân tướng sự việc.

Tương Tân Nguyệt không ngờ rằng người đàn ông này lại trực tiếp động thủ, mồ hôi lạnh của cô ta chảy ròng ròng, cô ta có chút tuyệt vọng.

Cô ta biết Cừu Lệ từ khi còn nhỏ, nhưng tiếc là cô ta không hề biết đến ác danh của anh mấy năm gần đây.

Nhưng bây giờ khi đã tự mình nếm trải thì cô ta cũng chỉ biết rằng chắc chắn cô ta sẽ không có kết cục tốt.

Cô ta không phải người phụ nữ như Trần Thiến, mất nửa cái mạng nhưng đối với Cừu Lệ lại chẳng là gì, cô ta cuộn người trên mặt đất rồi đột nhiên bật cười: "Anh trách tôi? Anh trách chúng tôi? Nhưng đến tột cùng là lỗi của ai anh không biết sao?"

Cô ta không phải kẻ ngốc, khi nhìn thấy Bách Diệp, cô đã đoán được Cừu Lệ đã chứng kiến được một màn kia.

Cừu Lệ chắc chắn đã làm một việc gì đó không thể cứu vớt đối với bảo bối của mình, bằng không anh cũng sẽ không biến cô ta thành cái bộ dạng này.

Đôi mắt Cừu Lệ trở nên lạnh lùng.

Tương Tân Nguyệt cũng có chút khoái trá khi thấy anh không còn dáng vẻ cao ngạo nữa: "Là anh! Chính là anh, là anh không tin cô ta, khi nhìn thấy bọn họ lên giường, có phải anh muốn trực tiếp giết chết cô ta đúng không? Hahaha Cừu Lệ, đây là tình yêu của anh ư? Không chỉ chúng tôi sợ anh, cô ta cũng sợ anh, con người anh như vậy, cả đời này cùng đừng hòng được cô ta yêu.

Anh xong rồi, anh xong thật rồi, hahaha, cô ta sẽ không bao giờ tha thứ cho anh." Tương Tân Nguyệt cả đời này kiêu ngạo, cả đời này được coi như nữ thần, hiện tại dù có phải chết, cô ta cũng muốn trước khi chết khiến anh phải đau khổ.

Lời này vừa được nói ra, Tiết Tán cũng đoán được kết cục rồi, cả người run lên.

Lặng lẽ nhìn Cừu Lệ, trong mắt người đàn ông bỗng chốc có gì đó như vỡ vụn, dường như cách một tầng ánh sáng càng trở nên lạnh lẽo.

Cừu Lệ tùy tiện, lạnh lùng nói: "Ném Tương Tân Nguyệt đến địa bàn cũ của Vệ Vịnh, ba tháng sau để chồng trước người Mỹ của cô ta đến nhận người."

Tiết Tán run lên, ngay cả Bách Diệp cũng cố nén sự khó chịu trong lòng.

Xử lý như vậy thật tàn nhẫn, Vệ Vinh trước đây là thế lực như nào...!Còn không bằng cho kết liễu Tương Tân Nguyệt luôn.

Liệu cô ta còn có thể sống sót sau ba tháng hay không, không ai đoán được.

Bách Diệp quỳ trên mặt đất, không kiềm chế được run lên.

Anh ta biết rằng trong hoàn cảnh như này, phẩm giá, tôn nghiêm chẳng là gì cả.

Cừu Lệ liếc nhìn anh ta.

Hơn mười năm nay anh ta ăn chơi trác táng, chơi bời với biết bao người anh không quan tâm nhưng Bách Diệp lại dám tơ tưởng đến người phụ nữ của anh.

Cừu Lệ cười cười: "Chặt hai tay hắn đi, nói với nhà họ Bách, để hắn được dạy dỗ cho tốt."

Cả người Bách Diệp mềm nhũn ra, có người kéo xuống.

Anh ta thậm chí không dám cầu xin thương xót hay tức giận, bởi vì anh ta còn nhìn thấy bộ dạng của Nặc Nặc lúc đó, chỉ cần anh ta nói thêm một từ nữa có lẽ đến cả đôi mắt cũng sẽ không còn nữa.

Anh ta biết rằng một phút ham muốn đã hủy hoại cuộc đời mình.

Những việc này Tiết Tán không cần phải làm, Cừu Lệ còn nuôi một nhóm người khác để giải quyết những chuyện bẩn thỉu này.

Tuy nhiên, cho đến khi rời khỏi vùng ngoại ô, Tiết Tán vẫn có thể nhìn thấy sự u ám trong mắt Cừu Lệ.

Những lời nói của Tương Tân Nguyệt có lẽ đã đánh trúng chỗ sợ hãi nhất trong trái tim anh.

Đã giữa tháng 10, Cừu Lệ đến cửa công ty.

Cuối cùng anh lại lái xe rời đi.

Một lúc sau, Tiết Tán nhìn thấy Cừu Lệ ôm một bó hoa hồng lớn, còn đặc biệt thay quần áo mới.

Trên người anh đã không còn sát khí nặng nề, đáng sợ như trước nữa, anh dự định vào Đại học X.

Tiết Tán nhìn ông chủ của mình, cảm thấy những gì Tương Tân Nguyệt nói là đúng.

Cừu Lệ thực sự xong đời rồi.

Nặc Nặc có lẽ vô cùng chán ghét anh, nhưng anh lại cố tình không chịu buông tha cho người ta.

Lái xe của Cừu Lệ còn chưa tới.

Tiết Tán muốn đi theo, nhưng Cừu Lệ lại lạnh mặt cự tuyệt.

Không khí trong khuôn viên trường đại học vẫn còn vô cùng náo nhiệt, Cừu Lệ đi được nửa đường thì thấy một sinh viên đại học đang đạp xe đến đón bạn gái.

Anh gọi lại cho Tiết Tán và nhờ anh ta lấy một chiếc xe đạp.

Anh không biết theo đuổi một cô gái là như thế nào.

Nhưng từ tận đáy lòng anh mong muốn tới gần cô một chút.

Ngay cả khi cô gái này ghét anh ta đến tận xương tủy.

Cho đến tận khi ký túc xá nữ bắt đầu náo động, Đinh Tư Mông ngăn bạn phòng bên lại hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

Nữ sinh kia rất cao hứng nói: "Có người muốn tỏ tình!"

Đinh Tư Mông có chút ngạc nhiên: "Có người tỏ tình là chuyện thường xuyên mà? "

Giọng điệu của nữ sinh kia phấn khích: "Không giống đâu.

Người đàn ông đứng bên dưới rất đẹp trai, trông rất chững chạc.

Anh ấy có khí chất siêu đàn ông và siêu lạnh lùng.

Có lẽ không phải sinh viên trường chúng ta."

Đinh Tư Mông trợn mắt: "Có c`ần phải chấn động như vậy không?"

Nặc Nặc cũng nghe thấy những âm thanh bàn tán đó, nhưng cô không có hứng thú xem nào nhiệt.

Cô hiện đang rất vui, Khương Anh đã trả lời cô! Thẩm Túy đ`ồng ý gặp cô, nhưng người này tính cách khác biệt, nói rằng sẽ tự mình đến để gặp cô.

Khương Anh bảo Nặc Nặc đợi, mặc dù Thẩm Túy tính tình kỳ quái, nhưng không phải là người nói không giữ lời.

Khi Nặc Nặc nhìn thấy được hy vọng v`ênhà, cô vui mừng đến mức suýt khóc.

Rốt cuộc cô cũng có hy vọng tạm biệt thế giới quái quỷ này.

Bây giờ đã là chạng vạng, Đinh Tư Mông bu`ồn chán, định đi xem xem anh chàng đẹp trai mà mọi người đang nói đến như thế nào.

Kết quả, cô đi dép lê chậm rãi bước tới, trong nháy mắt trợn to hai mắt.

FUCK...!FUCK...!Không phải chứ!

Cô bật điện thoại di động lên, lại liếc nhìn người đàn ông nghiêm nghị, lạnh lùng dưới l`âu.

Một tay ôm bó hoa h`ồng, anh ng`ồi ở sảnh kí túc xá, hướng ánh mắt nhìn lên.

Trái tim của Đinh Tư Mông đập loạn xạ, sao có thể giống đến như vậy?.

truyện xuyên nhanh

Không phải chứ, người này quá giống với Cừu thiếu! Đinh Tư Mông cảm thấy hơi chóng mặt.

Cô trở về phòng ngủ của Nặc Nặc, chân đã mềm nhũn: "Thử véo mình xem có phải mình bị ngốc luôn rồi không? Sao mình lại có thể nhìn thấy Cừu thiếu nhỉ?"

Người đàn ông này không phải nên ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng sao?

Nhưng bộ quần áo mà Đinh Tư Mông nhìn thấy công nhận đều là những nhãn hiệu hàng đầu.

Nặc Nặc cũng choáng váng, trước đó cô đã dùng một chiếc điện thoại di động khác để gọi, còn chiếc điện thoại mà Cừu Lệ mua cô thường để ở chế độ im lặng.

Lúc này, cô bấm vào liền thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Nặc Nặc lúc này chỉ muốn rời khỏi thế giới này, cô đã quá mệt mỏi với cuộc sống phải lấy lòng Cừu Lệ, vì thế cô không nói lời nào.

Cô biết chắc chắn rằng người dưới kia chính là Cừu Lệ.

Đinh Tư Mông không thể ngồi yên: "Nếu cậu không đi, mình sẽ đi xem lại lần nữa.

Có vẻ như đó đúng là nam thần của mình.

Anh ấy đang theo đuổi ai vậy nhỉ? Nếu là mình, mình sẽ đồng ý ngay."

Điện thoại của Nặc Nặc lại vang lên, cô không thậm chí không thèm nhìn mà tắt điện thoại luôn.

Không cần biết Cừu Lệ muốn làm gì, cô không hề muốn quan tâm đến điều đó.

Cô vẫn nhớ nỗi xấu hổ khi thức dậy vào cái đêm nhục nhã kia, nhìn thấy sự tôn sùng kỳ quái và biến thái của Cừu Lệ.

Một người đàn ông mặt người dạ thú, cô nhìn nhiều thêm một chút liền thấy cay mắt.

Nếu không gặp anh, cô sẽ không phải nhớ đến những gì đã xảy ra tối hôm đó.

Khi cô đến trường, cô đã không có ý định quay trở lại.

Lợi dụng khi Cừu Lệ vẫn còn cảm thấy tội lỗi, cô không muốn gặp anh chút nào.

Chờ cho đến khi anh hoàn toàn không biết xấu hổ rồi tính sau.

Không có buổi tự học muộn vào tối thứ 2.

Nặc Nặc không muốn nhìn thấy anh, cho dù bên ngoài ký túc xá ồn ào thế nào đi nữa.

Cô ăn hai quả cam rồi lên giường nghịch điện thoại.

Ngược lại, Đinh Tư Mông đang đợi ở ngoài quay lại, Đinh Tư Mộng phẫn nộ, bất bình nói: "Anh ấy theo đuổi ai vậy nhỉ? Sao lâu như vậy mà người kia không xuống lầu.

Đau lòng quá đi, bên ngoài trời sắp mưa, mình nghe nói rằng đêm nay trời mưa rất to.

Không phải anh ấy sẽ phải chờ đợi mãi sao."

Nặc Nặc ngậm một viên kẹo dẻo trong miệng, không nói một lời.

Đinh Tư Mông hào hứng cầm chiếc ô.

Cô cảm thấy phần lớn không thể là Cừu Lệ, tính cách đáng sợ của Cừu thiếu sao có thể để bản thân khổ sở như vậy trong ký túc xá nữ ở trường đại học.

Đinh Tư Mông cũng là một người rất rụt rè, khi cô ấy chạy xuống thì trời đang mưa nhẹ, có lẽ trời sắp mưa như trút nước.

Đinh Tư Mông ho nhẹ, nhìn anh không chớp mắt: "Cho anh ô này, trời sắp mưa rồi, anh đang đợi ai vậy? Có thể em biết cô ấy đấy, em sẽ nhắn lại giúp anh?"

Ánh mắt Cừu Lệ có chút lạnh lùng, anh khẽ liếc nhìn cô.

Cừu Lệ biết Đinh Tư Mông, những người mà Nặc Nặc tiếp xúc, tài liệu về mười tám đời tổ tiên của cô đều đặt trên bàn làm việc của anh.

Đinh Tư Mông cho rằng người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng này sẽ không thèm để ý đến cô nhưng ai ngờ được rằng anh lại lạnh nhạt nói: "Tống Nặc Nặc."

Đinh Tư Mông há hốc mồm.

Không phải chứ! Bạn cùng phòng của cô ư!

Ngay lập tức, cô nhìn vào khuôn mặt giống hệt Cừu thiếu, và lắp bắp hỏi câu: "Em, cho em hỏi, anh tên gì?"

Khi Đinh Tư Mông trở lại, cô không biết mình nên khóc hay đang nên cười.

Cuối cùng thì cô đã được nhìn thấy Cừu Lệ.

Nhưng tại sao Cừu Lệ lại theo đuổi Nặc Nặc chứ?

Mỗi cơn mưa mùa thu đều lạnh, trời mưa lúc này cũng mang đến cảm giác lạnh lẽo.

Trên bầu trời đã bắt đầu có sấm chớp.

Quần áo Đinh Tư Mông quần hơi ẩm, chạy vào phòng ngủ.

Ánh sáng của màn hình điện thoại di động chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé, trắng nõn của Nặc Nặc, cô đang xem một thứ gì đó giống như siêu hình, huyền học vậy.

Đinh Tư Mông lúc này vẫn còn đang bối rối: "Nặc Nặc, người ở dưới lầu đang tìm cậu.

Anh ấy, anh ấy là Cừu Lệ."

Nặc Nặc cụp mắt xuống, vừa lúc bắt gặp đôi mắt trống rỗng của Đinh Tư Mông: "Mình biết rồi, cậu mau đi ngủ đi.

"

"Cậu không đi gặp anh ấy sao? Đêm nay trời mưa to lắm.

"

Nặc Nặc nghĩ thật thật kỳ lạ, chẳng lẽ nam chính thời nay lại thích tự ngược đãi bản thân đến vậy sao? Anh ta thích vậy thì tùy anh ta đi, cô không thích tự ngược.

Thông thường nữ chính thường sẽ tha thứ cho nam chính dưới những cơn mưa, nhưng Nặc Nặc biết người đàn ông này rất thâm trầm, vô cùng âm hiểm, cô phải rời khỏi thế giới này, cho dù anh ta có bị sét đánh chết, cô cũng sẽ không đi gặp anh ta..

Chương 78: 78: Ngủ Một Giấc

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

edit: rosie

Mưa càng lúc càng lớn, dự báo thời tiết hôm nay khá chính xác.

Đinh Tư Mông trông mong nhìn Nặc Nặc, nhưng cô lại không h`ênhúc nhích một chút nào.

Thậm chí bên ngoài còn có sấm sét.

Nặc Nặc xem xong mấy chủ đ`êhọc thuật thì định đi ngủ, cô không xuống dưới, nhưng có người sẽ cản.

Dì quản lí kí túc biết người trẻ tuổi đến dưới l`âu kí túc xá nữ tỏ tình là chuyện bình thường.

Người đàn ông hôm nay rất đẹp trai, nhưng đẹp đến mấy thì cũng phải để ý giờ giấc.

Dì bung dù chạy nhanh tới, t`âm mắt rét lạnh của anh cũng liếc qua.

Cả người Cừu Lệ đã ướt đẫm, bọt nước chảy xuôi xuống theo từng sợi tóc đen đã dính vào nhau.

Nhìn qua đã khiến người khác phải sợ hãi, Cừu Lệ không đợi được người mình muốn gặp, tâm trạng đã không tốt.

Anh quen lấy ti`ên đuổi cổ người khác đi, tùy tay rút một tờ chi phiếu đưa cho dì quản lý.

Quản lý kí túc thấy chi phiếu có nhi`âu số 0 như vậy thì cho là giả, bĩu môi ném đi: "Nhanh đi v`êđi, đừng có làm trò cười ở đây nữa."

Sắc mặt Cừu Lệ lại lạnh hơn.

Bên ngoài gió lớn, vừa thổi qua đã khiến người ta lạnh muốn đóng băng.

Dì quản lý nói: "Cô gái mà cậu thích không thương cậu, chứng tỏ cậu không có hy vọng gì đâu.

Mau v`êđi, cậu cứ như vậy là sẽ bị cảm lạnh đấy."

Cừu Lệ d`âm mưa hơn 3 tiếng đ`ồng h`ồ, lúc Tiết Tán dẫn người đến, anh vẫn còn đứng đó không chịu đi.

Sắc trời cực kì u ám, mấy nữ sinh vây xem chuyện vui đã giải tán hết.

Tiết Tán tới g`ần ông chủ, li`ền cảm thấy cả người anh đã lạnh tới nỗi như làm từ băng, cậu ta vội vàng bung dù che mưa cho Cừu Lệ.

Dì quản lý thấy tình thế không đúng lắm, nhìn thế này thì đúng là người có ti`ền r`ồi!

Còn tấm chi phiếu kia?

Nhi`êu ti`ền như vậy lại bị bà ném đi.

Nước mưa đã ngấm vào nên không thể dùng được nữa.

Dì quản lí kí túc có chút xót của, nhưng bà hoàn toàn không biết đây chính là vị chủ tịch hội đ`ồng quản trị th`ần bí của trường.

Cừu Lệ lạnh lùng lên xe.

Cả người anh ướt sũng, biết dáng vẻ này cũng không khiến cô thương hại.

Thật ra trời mưa sấm sét cũng không phải chuyện trùng hợp, vốn dĩ anh là người không có giới hạn cuối cùng, nếu Nặc Nặc chịu tha thứ hoặc m`ềm lòng với anh thì bảo anh làm gì anh cũng nguyện ý.

Nhưng xem ra, dù anh có đứng ở đây 3 ngày 3 đêm cô cũng chẳng quan tâm.

Anh trở v`êbiệt thự tắm rửa, sau đó sai người đi tìm 1 chuyên gia tình yêu, người có chuyên môn lấy lòng những cô gái nhỏ.

Một mình anh ngủ không có gì vui, Nặc Nặc không ở đây nhưng qu`ần áo của cô thì có.

Anh ngửi mùi hương trên qu`ần áo cô, hương thơm trên người thiếu nữ thơm ngọt khiến anh có vài ph`ần mê say.

Cừu Lệ cảm thấy mình có hơi biến thái, nhưng bảo anh sửa lại tính cách ấy thì là chuyện không thể nào.

Không phải xuất phát từ áy náy, chỉ là anh rất muốn cô.

Đời này anh chưa bao giờ khao khát một ai đến như vậy.

Ngày hôm sau người được gọi là "chuyên gai tình yêu" đã tới, tên Trịnh Văn Văn, 35 tuổi, khí chất ôn hòa nhã nhặn.

Trước khi tới Trịnh Văn Văn cũng đã hỏi qua chuyện của Cừu tổng, nhưng miệng cậu ta kín như vỏ trai, cái gì cũng không nói.

Cho nên khi Trịnh Văn Văn nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn trước mặt, ánh mắt hơi ngây ra.

Bình thường những người muốn thuê cô đ`âu là những người đàn ông có một vài phương diện không ưu tú, nhưng đi`âu kiện của Cừu tổng, nhìn thế nào cũng...

Kỳ thật Trịnh Văn Văn rất chuyên nghiệp, cô theo lệ thường thấp thỏm hỏi tình huống giữa anh và cô gái kia như thế nào.

Cừu Lệ gác chân, anh làm chuyện gì cũng không biết ki`êm chế, cũng không kiêng dè gì mà kể rành mạch mọi chuyện.

Nghe xong, Trịnh Văn Văn suýt nữa đã quỳ xuống.

Tình huống bế tắc như vậy, cho dù Đại La Kim Tiên có hạ phàm cũng không thể giúp gì được.

Có lẽ cô gái kia đã hận anh muốn chết.

Nhưng dưới sức mạnh của đồng tiền, Trịnh Văn Văn vẫn nguyện ý thử, dù sao thất bại vẫn có thể nhận được nửa số tiền.

6ooo tệ, cô muốn dùng bản lĩnh cả đời này của mình ra giúp Cừu tổng một lần.

Mẹ nó, trừ phi trọng sinh lại 1 lần, bằng không có làm gì cũng vô ích.

Trịnh Văn Văn cũng rất buồn rầu, cô nghĩ nghĩ: "Những cô gái tầm tuổi như phu nhân thích kiểu đàn ông dịu dàng lại có tình thú, Cừu thiếu bao dung cô ấy một chút, cưng chiều vô điều kiện, lâu ngày rồi cô ấy cũng sẽ rung động thôi.

Ngàn vạn lần đừng ép hay hung dữ với cô ấy."

Dịu dàng có tình thú? Chỉ nghe mấy từ này thôi đã biết nó không dính dáng gì tới Cừu Lệ rồi.

Nhưng anh vẫn nhíu mày đáp: "Được."

Cho dù phải làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần có được tình cảm của cô thì anh đều bằng lòng thử.

-

Đại hội thể thao mùa thu sắp bắt đầu, từ sau khi Nặc Nặc biết mình có hy vọng trở về, cô cũng nhẹ lòng hơn không ít.

Cô đăng kí một cuộc thi chạy 200m, tuy sức khỏe của cô chỉ thuộc hạng bình thường nhưng vẫn có thể chấp nhận được cường độ vận động mà phần lớn mọi người có thể làm được.

Đinh Tư Mông u bu ồn vài ngày, cuối cùng cũng chịu chấp nhận sự thật rằng nam th ần của mình thích Nặc Nặc.

Trái tim của cô nàng như vỡ vụn, hóa ra đúng là nam th ần đang đợi một người lớn lên, nhưng người đó không phải mình.

Ngày diễn ra đại hội thể thao, tiếng huýt sáo vang lên, Nặc Nặc chạy đi.

Gió thổi bay tóc cô, cuối cùng cô đã cảm nhận được sự hạnh phúc và tự do.

Sân thể dục vào mùa thu có chút ẩm ướt, cô chạy được nửa đường thì nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió màu trắng.

Thời gian lúc ấy như bị kéo dài ra, ánh mắt của người đàn ông đó cũng đang hứng thú dừng trên người cô.

Nhưng ngay sau đó cô chạy ra khỏi đường băng, chạy thẳng tới trước mặt anh ta r ồi nhào vào ngực người đó, ôm người đó khóc không thành tiếng.

Thẩm Túy: "..."

Hứng chịu ánh mắt của các nam sinh trong trường, cả người anh ta cứng đờ, trong lòng đúng là một mỹ nhân, nhưng đây là l ần đ ầu tiên bọn họ gặp mặt mà.

"Anh Quý Tuất, huhuhu..."

Chưa bao giờ Nặc Nặc xúc động như giờ phút này, vậy mà cô lại thấy anh họ của mình!

Người anh duy nhất của cô, tuy cà lơ phất phơ, nhưng cô đã ở thế giới này hơn 1 năm, l ần đ ầu tiên nhìn thấy người thân của mình, trong giây phút ấy tim cô giống như ngừng đập.

Cô rất xinh đẹp, con mẹ nó cực kì xinh đẹp.

Thẩm Túy cũng là đàn ông, hơn nữa còn không phải người đứng đắn gì, vì thế anh ta cũng không định buông tay.

Thân thể thiếu nữ mềm mại ấm áp lại còn rất thơm.

Nhưng dưới ánh mắt của rất nhiều người, bao gồm cả ánh mắt ở nơi góc tối nào đó, da đầu Thẩm Túy vẫn có chút tê dại.

Anh ta vỗ vỗ tấm lưng gầy yếu của cô: "Tống Nặc Nặc đúng không? Yên tâm, Khương Anh đã giúp tôi, cô không cần gọi tôi là anh thì tôi cũng sẽ giúp cô thôi."

Thiếu nữ hồng hốc mắt rời khỏi lồng ngực của anh ta.

Sau đó ngẩn ngơ một lúc lâu.

Thẩm Túy cười: "Chào cô, tôi là Thẩm Túy.

Nghềnghiệp ấy hả...ừm, thầy rởm!"

Rốt cuộc Nặc Nặc cũng bình tĩnh lại, nhìn gương mặt giống y đúc anh họ mình, cô vẫn cảm thấy nó kì quái vô cùng.

Thẩm Túy nói: "Có chỗ nào kín đáo một chút để nói chuyện không? Có người đang theo dõi cô đấy."

Nặc Nặc biết đó là người của Cừu Lệ, cô lau khô nước mắt.

Cô dẫn thẩm Túy đến phòng để nước của trường.

Cô nhịn không được nhìn Thẩm Túy chằm chằm, anh ta bị cô nhìn đến nỗi mất tự nhiên.

Nếu là xinh bình thường thì anh ta có thể chịu được, nhưng cô gái này cũng quá đẹp rồi.

Vì thế mắt anh ta cố gắng nhìn thẳng về phía trước, bằng không anh ta sẽ không nhịn được mà giở trò xấu xa với cô.

Nặc Nặc biết chuyện cô vừa ôm anh ra đã bị người của Cừu Lệ nhìn thấy, có lẽ Cừu Lệ sẽ đến sớm thôi.

Vì thế sau khi hai người vừa vào phòng, cô trực tiếp hỏi: "Muốn tôi làm gì?"

"Xòe tay ra."

Thẩm Túy xem đường chỉ tay của cô một lát rồi lại nhìn đến mặt cô.

Ánh mắt dừng lại trên viên lệ chí kiều diễm ướt át nơi khóe mắt.

Anh ta lấy ra một tấm bùa từ trong túi áo rồi nhúng vào ly nước, bùa gặp nước lập tức tan ra, rồi anh ta bảo cô uống nó.

Quả nhiên cô dùng ánh mắt hoài nghi như nhìn thầy rởm để nhìn anh ta.

Thẩm Túy nhướng mày cười: "Muốn trở về thế giới của cô thì phải tin tôi."

Nặc Nặc mở to 2 mắt, cảm kích đến nỗi gần khóc tới nơi.

Anh ta thật sự...thật sự không phải thầy rởm.

Không ai biết cô từ thế giới khác đến, Thẩm Túy là người đầu tiên, hơn nữa anh ta cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Nặc Nặc uống hết cốc nước rồi lại chờ mong nhìn anh ta.

Thẩm Túy cười lạnh: "Cô bị lừa rồi, thật ra tôi là...bọn buôn người."

Nặc Nặc ngây ngốc, phản ứng cũng chậm chạp.

Thẩm Túy cảm thấy cô rất đáng yêu, nhớ tới lúc mới gặp cô đã gọi anh ta một tiếng "anh".

Anh ta cũng không trêu cô nữa, lại nhìn cánh tay và đôi mắt của cô.

Ánh mắt dần dần trở nên nặng nề.

Nặc Nặc nhận ra anh ta đang nói giỡn, vì thế chậm rãi hỏi: "Tôi có thể về nhà sao?"

Thẩm Túy gật đầu, chắc chắn nói: "Có thể."

Anh ta nhíu mày: "Thế giới rộng lớn, đây cũng chỉ là cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Theo lý mà nói thì cô đã hoàn thành xong nhiệm vụ, nên được về nhà từ sớm rồi mới phải.

Nhưng cô vẫn còn ở thế giới này."

Trái tim Nặc Nặc nhảy dựng lên: "Tôi hoàn thành nhiệm vụ gì?"

"Cô gái dùng cơ hội được sống của mình để đổi cô đến đây là hy vọng cô có thể giúp người trong lòng cô ấy không phải đau khổ cả đời, không phải chết trong con hẻm dơ bẩn chật hẹp."

Nặc Nặc ngơ ngẩn, cô đoán không sai.

Nguyên thân thật sự yêu Hàng Duệ, yêu đến nỗi vì cậu mà chịu đựng bị bố cậu đánh chửi, cuối cùng vì cậu mà đi cầu xin Cừu lệ, lại bị Cừu Lệ và Tống Liên lạnh nhạt hại chết."

Mà đời này Hàng Duệ đã được đi học đại học, có lẽ sau này sẽ trở thành nhân tài của đất nước.

Cô chớp chớp mắt, nước mắt cũng trào ra: "Nhưng tôi không muốn tới đây, Tống Nặc Nặc dùng cơ hội được sống để đưa tôi đến thế giới này, nhưng tôi cũng rất ích kỉ, tôi chỉ muốn ở bên ba mẹ mình thôi."

Thẩm Túy có hơi thương tiếc, anh ta nói: "Cô ấy nhường phúc lợi cho cô, để kiếp này và kiếp sau của cô đều được hạnh phúc."

Nặc Nặc nói: "Đời này của tôi không hề hạnh phúc."

Thẩm Túy nghẹn họng, anh ta cũng không biết tình huống thế nào.

"Tôi muốn về nhà."

Anh ta nhìn cô trong chốc lát, sắc mặt vi diệu.

Lần đầu tiên anh ta cảm thấy ngượng ngùng: "Thật ra về thì về được, nhưng linh hồn của cô và thân thể đã dung nhập quá lâu, muốn hoàn chỉnh đưa linh hồn cô trở về thì cô phải mượn chút vận may."

"Vận may gì?"

Thẩm Túy ho khan: "Vận may của thiên chi kiêu tử*"

(Thiên chi kiêu tử là một loại vinh quang cá nhân vô thượng trên thế giới, loại vinh quang này bắt nguồn từ đám mây, bởi vì cách mỗi mười năm đám mây sẽ tuyển ra mười vị kỳ tài xuất chúng của thế giới này gia nhập vào đám mây, thế nên, những người này được gọi là thiên chi kiêu tử.)

Nặc Nặc trầm mặc, trong quyển sách này ai mạnh nhất, còn không phải là nam chính sao?

Cừu Lệ...Cừu Lệ.

Thẩm Túy nói: "Trên người cô cũng có chút vận nhưng vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Chắc cô có quen người đó, vậy cô...khụ khụ khụ." Anh ta thật sự rất ngại phải nói ra mấy lời này, nếu nói ra thì ngay cả anh ta cũng cảm thấy mình là thầy rởm.

Suýt chút nữa Nặc Nặc đã cho rằng anh ta là gian tế do Cừu Lệ sai tới.

Sao lại có chủ ý xấu xa vậy chứ?

Thẩm Túy bất đắc dĩ xua tay: "Cô đã đến thế giới này lâu rồi, thân thể cùng dung mạo đã gần giống hệt với bản thân cô.

Chắc ngay cả cô cũng nhận ra điều đó, nếu còn chần chừ thêm thì cô sẽ không trở về được.

Mỗi thế giới đều chân thật, sẽ không có chuyện một người tồn tại ở cả hai thế giới đâu."

Mãi cho đến khi đi trên đường về biệt thự, trong lòng cô vẫn bộn bề những suy nghĩ.

Thẩm Túy không có khả năng là thầy rởm, cho nên những gì anh ta nói đều là thật.

Cô vừa xuyên qua đây, dung mạo cũng dần thay đổi, bây giờ đã gần trở thành dáng vẻ như ở thế giới thực.

Anh ta còn nói thật ra bây giờ thân thể này cũng đã là thân thể của cô rồi.

Nếu còn do dự thì sẽ không trở về được.

Nhưng đây cũng là 1 thế giới chân thật chứ không phải chỉ là 1 quyển sách.

Cô có chút ngẩn ngơ.

Cho nên tiền đề để cô trở về chính là uống nước bùa của Thẩm Túy rồi ngủ với Cừu Lệ 1 đêm.

Sắc mặt cô hết xanh rồi lại đỏ.

Không biết là tức nhiều hơn hay xấu hổ hơn.

Cho nên người cuối cùng có thể đưa cô về nhà chính là Cừu Lệ?

2538 words

18/03/2022.

Chương 79: 79: Đêm Nay

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Cảnh sắc mùa thu ngập tràn trong mắt cô, không gian đượm một cảm giác thanh mát.

Dọc đường Nặc Nặc suy nghĩ thật lâu, đến khi cô nhìn lên liền thấy người đàn ông xuất hiện trước mặt.

Cừu Lệ xuống xe, khoảnh khắc ánh mắt anh chạm vào cô liền chuyển từ lạnh lùng sang nhu hòa.

Nặc Nặc vẫn nhớ trên chính con đường này, Cừu Lệ đã yêu cầu cô đi bộ về nhà trong bộ quần áo ướt và cả dáng vẻ bất khuất, không chịu khuất phục của cô.

Nặc Nặc biết Cừu Lệ chắc hẳn đã biết về chuyện Thẩm Túy.

Cừu Lệ rất chiếm hữu và độc đoán, đối nhân xử thế vô cùng ngang ngược.

Nặc Nặc đợi anh mở miệng, ai ngờ anh không hỏi gì cả.

Chỉ tới gần rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Sao lại đi bộ về?"

Trong lòng cô đang rối loạn, không biết lựa chọn thế nào nên muốn đi dạo một chút, kéo dài thời gian tự lừa mình dối người.

Nặc Nặc nghĩ đến chuyện sắp phải làm, mặc dù ghét sự đụng chạm của anh, nhưng cô cũng không né tránh.

Cô cau mày nhìn Cừu Lệ.

Tại sao anh lại không truy hỏi về Thẩm Túy?

Trước kia nếu đổi thành Hàng Duệ, anh đều mang bộ dạng như muốn giết chết Hàng Duệ vậy.

Sao giờ lại ẩn nhẫn, kiềm chế?

Thẩm Túy cũng cho Nặc Nặc thời gian để suy nghĩ, nhưng không lâu.

Theo lời của anh ta, nếu Nặc Nặc ở lại thêm một ngày, cô sẽ càng hòa nhập hơn với thế giới này.

Muốn đi cũng không được nữa.

Thẩm Túy nói rằng thời điểm tốt nhất để rời đi là đêm mai.

Nặc Nặc không biết cái gì mà ngày âm ngày dương, nhưng Thẩm Túy nói rằng ngày an toàn nhất để cô trở về chính là ngày đó.

Công dụng của lá bùa đó là để xóa đi ký ức, dù sao thì một người cũng không thể sống với ký ức của hai thế giới.

Bằng không cho dù Nặc Nặc đã trở về thế giới của mình thì cũng sẽ bị bài xích.

Nặc Nặc theo Cừu Lệ trở lại biệt thự, thấy anh đã cho người trang trí lại biệt thự.

Trước kia biệt thự mang một phong cách lạnh lùng, tối giản y như chủ nhân của nó vậy nhưng bây giờ nó là một phong cách mà các cô gái thường thích.

Nặc Nặc chỉ nhìn lướt qua, nhưng cô cảm thấy việc ngủ lại với Cừu Lệ là một thử thách tâm lý đối với cô.

Thấy Cừu Lệ không định làm khó mình vì thế liền đi lên lầu.

Đẩy cửa ra, liền ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng của cây sơn chi, Nặc Nặc quay trở lại căn phòng cũ.

Cô ngước nhìn, thấy những khóm hoa mới trồng trước cửa sổ sát đất, còn có bể thủy tinh bên trong có một chú rùa con.

Một lúc sau, một chú mèo con loạng choạng đi tới, thân mật cọ cọ vào ống quần cô.

Con mèo này so với con trước càng nhỏ hơn, nó trông thật mềm mại, mỗi bước đi đều lẫm chẫm, vụng về.

Làm cho người ta không khỏi mềm lòng, cô ngồi xổm xuống vuốt ve mèo con, nó liền nũng nịu kêu meo meo vài tiếng.

Cừu Lệ cũng không theo cô lên lầu.

Nặc Nặc phần nào hiểu được suy nghĩ của anh, anh làm vậy là để lấy lòng cô, nghĩ muốn cho cô một gia đình.

Nặc Nặc bế mèo con lên, trầm mặc trong chốc lát.

Mèo con ngoan ngoãn nằm trong vòng tay cô, như thể nó đã được huấn luyện để làm vui lòng các cô gái trong độ tuổi như cô vậy.

Ngay cả khi cô không muốn nhìn thấy Cừu Lệ thì mèo con này cũng thực sự rất dễ thương.

Trong bữa tối, Cừu Lệ đã rời đi nên Nặc Nặc ăn tối một mình.

Dì Trần do dự một hồi nói: "Thiếu gia nói ngài ấy đến công ty, tiểu thư ở nhà, không muốn gặp ngài ấy cũng không sao."

Động tác lấy đũa của Nặc Nặc hơi dừng lại.

Nếu Cừu Lệ làm vậy từ sớm thì cô hẳn sẽ không chán ghét anh đến vậy.

Anh đã quá quen ép buộc người khác, không bao giờ biết cách nhượng bộ.

Nhưng mà hiện tại loại tình huống này, nếu cô không rời đi thì sẽ phải ràng buộc với nam chính cả đời.

Cừu Lệ thế mà lại đi đến công ty.

Nặc Nặc ngơ ngác nhìn dì Trần, xấu hổ đến mức không nói nên lời.

"Khi nào thì anh ấy về ạ?"

Khuôn mặt lạnh lùng vạn năm của dì Trần lộ ra một chút vui mừng: "Phu...Tiểu thư muốn ngài ấy quay về thì ngài ấy sẽ về ngay."

Nặc Nặc gật gật đầu, ánh mắt mông lung nhìn vào khoảng không.

Sau đó lên lầu tắm rửa, đi ngủ.

Dì Trần thở dài, thật đáng tiếc.

Không biết những gì Trịnh Văn Văn nói có hiệu quả hay không, nếu tiểu thư không muốn gặp lại thiếu gia cả đời thì sao?

Ngày hôm sau là thời hạn cuối cùng của Nặc Nặc trên thế giới này, cô đã đưa ra quyết định.

Cô suy nghĩ một lúc, mặc dù không muốn cùng Cừu Lệ làm loại chuyện đó.

Nhưng chỉ có làm vậy thì cô mới có thể về nhà.

Nếu đây là chuyện của người khác, cô có thể nói rằng gặp phải người đàn ông như vậy, cho dù có phải tự sát cô cũng sẽ không để anh ta chạm vào.

Nhưng cô là người đã trải qua tất cả chuyện này.

Đến lúc này cô mới nhận ra rằng không ai muốn chết, cũng không ai đáng phải chết cả.

Chết thì nói dễ hơn làm, đầu tiên là phải có dũng khí, tiếp theo cũng phải nghĩ đến những người thân của mình mà suy xét.

Cha mẹ cô đã nuôi nấng cô gần mười chín năm, không phải để cho cô tự sát trong cái thế giới song song chết tiệt này.

Cuối cùng, đến khi họ qua đời cũng không có con cái bên cạnh.

Còn nhiều người bất hạnh hơn nữa, không có tay, có chân, cô thậm chí không được tính là bất hạnh.

Chỉ là cô gặp phải một người đàn ông điên rồ và cô lại không thích anh ta mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Nặc Nặc không biết phải làm gì vào ngày cuối cùng này.

Bạn thân nhất của cô là Lữ Tương, nhưng sau ngày hôm đó thì không phải nữa rồi.

Nặc Nặc ngồi trên xích đu, con mèo con nép trong vòng tay cô, thời tiết rất tốt, không gian tràn ngập hương vị ấm áp.

Nặc Nặc nghĩ nghĩ một chút liền gọi điện cho Đinh Tư Mông.

Đinh Tư Mông đang ở trong phòng ngủ đắp mặt nạ, giọng nói của cô nàng có chút mơ hồ.

Nặc Nặc nói, "Nếu trong phòng có nhiều gián, đừng dùng thuốc xịt phòng nữa, vô ích thôi." Thuốc xịt phòng không giết được gián, chỉ có thể làm chúng choáng váng một lúc, Đinh Tư Mông lại không dám quét chúng đi nên cô nàng chỉ có thể không ngừng hét lên.

Đinh Tư Mông đồng ý, sau đó lại hỏi, "Sao cậu lại nói cái này với mình?"

Sau khi đến trường nói không được sao, dù sao hai người cũng ở chung phòng mà.

"Không có gì đâu." Nặc Nặc cười cười "Cảm ơn cậu, Tư Mông."

Đinh Tư Mông tưởng Nặc Nặc đang nói về chuyện cô mang đặc sản từ quê lên, haha cười: "Không có gì đâu, không có gì đâu."

Nặc Nặc cúp máy, cô cảm thấy thế giới này thật ra cũng có rất nhiều người tốt bụng và ấm áp.

Ví dụ như Hàng Duệ, chẳng hạn như Lữ Tương lúc ban đầu,cô Triệu, còn có Đinh Tư Mông vô tư, tùy hứng.

Họ đều là những người vô cùng tốt.

Nặc Nặc thực sự muốn biết Hàng Duệ hiện tại như thế nào, liệu cậu có phải đã rời khỏi cha mình và sống một cuộc sống như mong muốn hay chưa.

Cô cầm điện thoại lên vài lần nhưng cuối cùng lại đặt xuống, điều đó là không cần thiết.

Hiện tại, nếu "nhiệm vụ" của cô đã hoàn thành, Hàng Duệ sẽ không bao giờ phải gặp phải những bất hạnh kia nữa.

Nếu cô liên lạc với cậu, không chừng lại có những việc khác lại phát sinh.

Nặc Nặc tắm mình trong ánh nắng mặt trời một lúc lâu, lại theo người làm vườn trồng hoa một lát.

Hồ bơi được ánh nắng chiếu vào phát ra những tia sáng màu xanh lấp lánh, cô ngồi bên hồ bơi, tay cầm một bó hoa ly do người làm vườn cắt.

Dì Trần đời này đã gặp qua không ít người đẹp, nhưng khi nhìn vào liền cảm thấy thật yên bình, trong trẻo thì chỉ có Nặc Nặc.

Cô giống như một bông hoa nở ra từ vách đá, cho dù đã trải qua bao nhiêu khó khăn, thử thách thì khi nhìn lại, cô vẫn giữ được dáng vẻ như thuở ban đầu.

Cừu Lệ thông qua màn hình nhìn cô.

Trịnh Văn Văn da đầu run lên: "Ngài kiềm chế một chút đi Cừu tổng, nhẫn nại nhất thời mới có được cả đời."

Cừu Lệ cười chế nhạo.

Trịnh Văn Văn lại tiếp tục thuyết phục: "Ngài nên bỏ mấy thiết bị theo dõi này đi, dù là thiết bị dấu kín, nhưng không chừng chúng lại là những quả bom hẹn giờ.

Nếu phu nhân phát hiện ra, chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy khó chịu.

Không ai muốn cuộc sống của mình bị theo dõi như vậy cả."

Cừu Lệ nghe xong thế mà lại nhàn nhạt đáp ứng.

Trịnh Văn Văn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần từ từ thay đổi, nhìn chung vẫn còn có hy vọng.

Ở biệt thự, Nặc Nặc cảm thấy tâm tình của mình đã dần trở nên bình tĩnh hơn.

Dù sao thì sau ngày mai, cô sẽ không nhớ Cừu Lệ là ai.

Khi mở mắt ra, cô đã trở về với bố mẹ, với thế giới của chính mình.

Những điều này đối cô với thậm chí còn không phải là một giấc mơ.

Cô im lặng, ngoan ngoãn ăn tối xong sau đó ngồi xuống ghế sofa.

Đôi tất vừa vặn bao lấy mắt cá chân của cô, cô ôm lấy đầu gối.

Đến tới thời điểm phải làm loại chuyện này, cô vẫn không thể kìm nén được áp lực, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thật là một cách về nhà quỷ quái!

Nặc Nặc đem lá bùa hòa vào sữa mà cô uống hàng ngày trước khi đi ngủ, vì vậy không ai nhìn thấy vấn đề gì.

Nặc Nặc uống hết cốc sữa có lá bùa, mùi vị vừa chát, vừa ngọt.

Nó thực sự mang hương vị của những ký ức ở thế giới này, có vui vẻ lại có buồn đau, lá bùa này thật thần kỳ.

Đáng tiếc cô không thể báo đáp bất cứ thứ gì cho Thẩm Túy, cũng may là Thẩm Túy cũng không cần báo đáp gì cả.

Mặc dù tính cách anh ấy kỳ quái, cà lơ phất lơ, nhưng chính là kiểu người trời sinh mang sứ mệnh này.

Tình huống của Nặc Nặc như vậy, là cực kỳ thiên vị với cô.

Vậy nhưng Thẩm Túy vẫn sẵn lòng đưa cô về nhà.

Nặc Nặc uống sữa xong, cầm lấy di động.

Một lúc sau, cuộc gọi được kết nối, Nặc Nặc nhẹ nhàng nói: "Anh có về nhà không?"

Ngón tay Cừu Lệ khẽ run lên, trong lòng anh khó kìm nén được niềm vui.

Anh cố gắng hết sức để bình tĩnh hỏi: "Tôi có thể quay về ư?"

Một lúc lâu sau, giọng mũi nhẹ nhàng của cô gái cất lên: "Phải."

Cừu Lệ phấn khích đến mức suýt nữa đã ngay lập tức phóng xe trở về.

Anh trở về nhà trong khoảng thời gian ngắn.

Vào những buổi tối ở công ty, anh ở lại trong phòng khách cạnh văn phòng, nằm trên chiếc giường mà Nặc Nặc đã từng ngủ.

Nhưng làm thế nào cũng không thể qua đó mà cảm nhận được sự ấm áp, mềm mại của vợ anh.

Vừa bước vào cửa, anh đã thấy cô đang ngồi ôm gối ngẩn người, TV đang bật, đang chiếu một bộ phim truyền hình Hàn Quốc.

Nam nữ chính ôm nhau dưới mưa, vừa khóc vừa bày tỏ tình cảm chân thành với nhau.

Nặc Nặc có vẻ không nghiêm túc xem phim, chiếc cằm nhỏ xinh tựa trên đầu gối, có chút mong manh, yếu ớt làm người ta thương tiếc.

Trái tim Cừu Lệ ngay lập tức trở nên mềm mại.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========

1.

Cuộc Hôn Nhân Lúc Bình Minh

2.

Giang Nguyên

3.

Nhật Ký Giam Cầm

4.

Cuộc Hôn Nhân Đẫm Nước Mắt

==========

Anh không dám chạm vào má cô nên phải ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh cô, tìm kiếm điều gì đó để nói: "Dì Trần đã về rồi ư? Sao em lại xem TV một mình?"

Nặc Nặc thành thật: "Tôi bảo bà ấy về rồi."

Nặc Nặc ước tính bây giờ là hơn tám giờ.

Còn hơi sớm, cô không muốn lăn lội với Cừu Lệ đến đêm, định xem TV đến gần nửa đêm rồi tính sau.

Cô ngồi bất động, Cựu Lệ cũng luyến tiếc rời đi.

Mặc dù anh không biết tại sao Nặc Nặc gọi lại cho anh, nhưng sẽ là một điều tốt, miễn là cô còn có thể chấp nhận anh, cùng lắm thì anh sẽ kiềm chế bản thân không chạm vào cô.

Không thể hiện dục vọng của mình làm cho cô sợ hãi.

Cùng cô ngồi xem TV cũng thật tốt.

Phim truyền hình Hàn Quốc rất hấp dẫn, nhưng tâm trạng của Nặc Nặc thì phức tạp.

Trên TV, nam nữ chính hôn nhau đến chết đi sống lại, Cừu Lệ ngồi bên cạnh, Nặc Nặc cảm thấy xấu hổ khôn tả.

Dù gì thì cô cũng chưa đến hai mươi tuổi, da mặt làm sao dày như Cừu Lệ được.

Hai người bên trong TV hôn nhau, quấn quýt không rời đã một phút đồng hồ, Nặc Nặc trừng mắt nhìn TV, hồi lâu mới cầm lấy điều khiển từ xa, hai má ửng hồng, lại đổi kênh.

Cừu Lệ cong môi.

Tuy rằng anh cũng muốn như vậy, nhưng nhìn bộ dáng ngoan ngoãn mềm mại của cô, trong lòng anh mềm mại, vui mừng cũng không dám làm

cho cô càng thêm sợ hãi anh, cho nên cũng không nói gì.

Cô xem gì anh liền xem cái đó.

Nặc Nặc thức đến mười giờ rưỡi, vì trong lòng đang chất chứa những việc sắp xảy ra nên không thấy buồn ngủ.

Đối với cô rất khó để vượt qua áp lực tâm lý.

Cô thậm chí không thể nhớ bất cứ điều gì vào đêm đó, vậy thì thân thể cô liền tuân theo bản năng là được rồi, ít nhất cô sẽ không phải trải qua tình cảnh quá quẫn bách khi đối mặt với Cừu Lệ.

Vẫn còn một tiếng rưỡi nữa mới đến mười hai giờ.

Cô nhớ đến trên phương diện này nam chính có thiên phú dị bẩm về mặt thời gian, khuôn mặt liền tối sầm lại.

Thật hay khi nói...!trên thực tế...!đó là một thứ rất bẩn thỉu.

Mượn là nam chính hay sao.

Nặc Nặc tắt TV, biệt thự liền trở nên im lặng.

Cừu Lệ thế mà còn ngồi với cô cho đến bây giờ, Nặc Nặc không dám nhìn vào mắt anh: "Có rượu không?"

Cừu Lệ nhướng mày, cô muốn cài gì anh đều sẽ cho cô: "Có."

Một lúc sau, anh mang một chai rượu vang đỏ đến, rượu này rất quý hiếm, nó nằm trong bộ sưu tập rượu của cha anh khi ông còn sống.

Nếu ông ấy biết anh tùy tiện đưa nó cho Nặc Nặc như vậy, chắc hẳn ông sẽ tức đến mức đội mồ sống lại mất.

Lần trước Nặc Nặc cũng đập anh bằng một chai rượu vang đỏ.

Nhưng Cừu Lệ chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, anh thà để cô đánh anh còn hơn phớt lờ anh, ít nhất là cô sẽ nhìn anh.

Nặc Nặc cầm cốc, nhấp một ngụm.

Cô uống hết ba ly rượu một cách khó khăn, đôi má vốn đã ửng hồng của cô nay đã trở nên đỏ hồng.

Nốt ruồi nhỏ ở khóe mắt như trở nên sống động hơn dưới ánh đèn pha lê.

Anh nhìn cô không chớp mắt, cũng không ngăn cản.

Nặc Nặc trở nên can đảm hơn, nhưng đáng sợ là cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Cô liếc nhìn Cừu Lệ, hơi rượu xông lên mắt cô, đôi mắt liền trở nên ngân ngấn nước, thật mê người.

Nặc Nặc chớp mắt, cô tự an ủi mình, đừng coi anh ta là nam chính biến thái, cứ coi như anh ta là con đường về nhà.

Khi nghĩ đến việc trở về nhà, trong lòng cô có mong đợi cùng dũng khí.

Nặc Nặc do dự một lúc, hai má rực hồng, cô thông suốt rồi.

Cô cự tuyệt loại chuyện này, nhưng hiện tại còn muốn cô phải chủ động mời gọi, đây là ác ý lớn nhất mà thế giới này mang đến cho cô.

Nặc Nặc đi đến trước mặt anh, trên người cô phảng phất hương rượu vang mê người.

Một loại rượu ngon, một người con gái với vẻ đẹp tuyệt vời.

Trên người cô còn vương lại mùi hương của sữa tươi.

Anh cụp mắt nhìn cô, vẻ mặt bình thản, nhịp tim lại đập điên cuồng.

Nặc Nặc nghiến răng, nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, tựa vào trong ngực anh.

Giọng nói còn nhỏ hơn so với mèo con, mềm mại đến mức khiến lòng người run lên: "Muốn ôm."

Sau đêm nay, trong cuộc sống của cô sẽ không còn anh nữa.

3103 words

20/03/2022.

Chương 80: 80: Rời Đi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

-

Thân thể Cừu Lệ cứng đờ, anh gần như nghĩ rằng mình bị ảo giác, hoặc đây chỉ là một giấc mơ mà anh vẫn thường mơ tới hàng đêm.

Nặc Nặc nói được câu này đã là cực hạn của cô, cô không thể nói thêm gì nữa.

Trên đời có rất nhiều người miệng lưỡi ngọt ngào, khéo léo, nhưng Nặc Nặc lại không thuộc loại này.

Người đàn ông thân thể cao lớn, cô vốn là người có thể chất sợ lạnh, lại gần như vậy có thể cảm nhận được hơi nóng của anh, giống như một ngọn lửa có thể thiêu rụi mọi thứ.

Cô không nói gì, tựa đầu vào ngực anh.

Nghe nhịp tim điên cuồng của anh, Nặc Nặc cắn môi, dụi đầu vào vai anh.

Cừu Lệ là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông vô cùng bình thường.

Nếu còn do dự nữa thì thật sự không phải đàn ông, anh bế cô lên rồi đi về phòng lúc trước của họ.

Sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn, Nặc Nặc và anh ở đây, nhưng trước đó giữa bọn họ không phát sinh chuyện gì cả.

Cô trở nên nhu thuận khác thường, ôm lấy cổ anh.

Cô thật ngoan ngoãn, giống như trong giấc mơ của anh, cô không hề chán ghét anh, nguyện ý cùng anh thân mật.

Cô không nặng, nhẹ nhàng nằm trong vòng tay anh, nhưng lại khiến anh thở hổn hển, gắt gao kìm nén.

Cuối cùng, Cừu Lệ nhẹ nhàng đặt cô lên giường rồi hôn lên trán cô: "Ngoan, ngủ đi."

Sau đó nằm xuống bên cạnh Nặc Nặc.

Anh nằm cách xa cô, giường lớn xa hoa nên giữa hai người có một khoảng cách khá xa.

Họ có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương, Cừu Lệ lần đầu tiên ngủ quay lưng về phía Nặc Nặc.

Anh cố gắng kìm nén, anh biết anh không thể làm tổn thương cô thêm nữa.

Đời này anh đã làm không biết bao nhiêu việc xấu, thanh danh trong miệng người khác không hề tốt chút nào.

Nhưng trong lòng anh cũng chỉ có một chấp niệm, một bảo bối chính là cô, anh mong được bên cô cả đời.

Điều Cừu Lệ khao khát nhất trong cuộc đời có lẽ là tình yêu của Nặc Nặc.

Nặc Nặc hơi xấu hổ, cô nằm xuống với khuôn mặt đỏ bừng.

Cô đợi một lúc, ước lượng bây giờ đã gần mười một giờ.

Nếu còn đợi thêm nữa thì sẽ không phải là thời điểm tốt nhất để cô về nhà.

Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng như vỡ vụn thành những mảnh bạc lấp lánh.

Nặc Nặc cắn môi, nhắm mắt, nằm nghiêng người.

Cô vô cùng xấu hổ và quẫn bách, lông mi dài nhẹ nhàng khẽ chớp, không nói một lời.

Thực sự không biết phải nói gì, tay chân lúng túng, chỉ có thể khô khốc ôm lấy anh.

Nhưng kỳ thật cô cũng không định làm gì cả.

Cừu Lệ đột ngột quay người lại, ánh mắt sáng ngời, làm Nặc Nặc có chút sợ hãi.

Giọng anh khàn khàn: "Em không hối hận sao? Không sợ tôi sao?"

Cô sợ chứ.

Đôi mắt của anh ánh lên tia sáng như của một loài sói, vẻ hoang dã ấy khiến cô hơi run lên.

Nhưng Nặc Nặc biết không còn đường lui nữa, từ trước đến nay cô luôn là một người kiên định, nếu đã lựa chọn về nhà, cô sẽ không rút lui.

Tuy nhiên, Nặc Nặc vẫn không lên tiếng, cô sợ rằng anh sẽ nghe được sự run rẩy trong giọng nói của cô.

Cừu Lệ cùng cô mười ngón tay đan nhau.

Không lâu trước đây anh từng nghe qua một bài thơ của Dư Quang Trung.

"Cùng với sắc tuyết, sắc trăng

Thứ ba tuyệt sắc đó chính là em."

(Tuyệt sắc- bản dịch của editor dựa trên bản dịch của Nguyễn Đình Nhữ trong Thơ Hoa ngữ đương đại)

("sắc" ở đây có thể hiểu là sắc đẹp)

Thứ ba tuyệt sắc.

Vẻ đẹp mà không ai có thể cưỡng lại và cũng chính là vẻ đẹp duy nhất tồn tại trong trái tim anh.

Anh xoay người lại, trái tim như mang men say, niềm vui sướng ngập tràn trong lòng.

Nặc Nặc thực sự không hiểu được loại cảm giác này, những ngón tay cô và anh đan vào nhau dần dần mất đi khí lực.

Cô chớp mắt, mặt trăng mọc ở hướng Tây dần dần lên cao đến giữa khoảng trời.

Ánh trăng rải khắp nơi, mọi đau khổ mà cô từng trải qua ở thế giới này dường như dần tan biến.

Cô có một cảm giác mơ hồ rằng cô thực sự có thể về nhà.

Nhưng cô còn có cảm giác rằng người đàn ông được thế giới này thiên vị ngày càng trở nên nhạy cảm.

Ngay sau đó, cô nhận ra bàn tay mình bị anh nắm chặt.

Nặc Nặc miễn cưỡng mở mắt nhìn anh, khoảnh khắc nhìn rõ vẻ mặt anh qua ánh trăng, cô hơi sững sờ, cô chưa bao giờ thấy Cừu Lệ như lúc này.

Đôi mắt của người đàn ông đỏ rực, như thể ngay sau đó anh sẽ phải nhận một cái chết vô cùng thống khổ vậy.

Dù ở khoảng cách rất gần nhưng hình như rất khó nghe thấy giọng nói của anh.

Thế giới trở nên yên lặng trong thoáng chốc, cuối cùng cô cũng nghe thấy lời anh nói.

"Tôi cầu xin em, đừng đi." Giọng nói như điên cuồng, giống như một kẻ điên, cuối cùng trở thành một lời van nài "Nặc Nặc, cầu xin em, đừng đi, đừng rời bỏ tôi."

Những giọt nước mắt trên khóe mắt cô dần dần nhạt đi, cuối cùng biến mất.

Cừu Lệ ôm chặt lấy cô, thân hình cao lớn của anh không ngừng run rẩy: "Đừng đi...!đừng đi...!Làm ơn, đừng làm như vậy với tôi."

"Tôi quỳ xuống cầu xin em, tôi cầu xin em, đừng bỏ rơi tôi.

"

"Tôi sai rồi, tất cả là lỗi của tôi, em đánh tôi đi, em giết tôi đi."

Anh như phát điên hoặc đã u mê đến mức ngốc nghếch rồi.

Thế mà có thể nói sẽ quỳ xuống cầu xin cô, một chút tôn nghiêm cũng không cần, lặp đi lặp lại cũng chỉ biết cầu xin cô.

Cảm giác cuối cùng của Nặc Nặc trên thế giới này chính là gương mặt của cô chợt nóng lên, là nước mắt của anh, anh đang khóc.

Nặc Nặc không có cảm giác vui sướng khi trả thù, cô rất bình thản.

Đã hơn một năm, gần bốn trăm ngày trôi qua.

Tạm biệt, Cừu Lệ.

Nốt ruồi trên khóe mắt cô đã biến mất hoàn toàn, đôi mắt lấp lánh như những vì sao cũng lặng lẽ nhắm lại.

Trên môi cô thấp thoáng ý cười, hô hấp chậm rãi ngừng lại.

Cừu Lệ thấy cô từ từ nhắm mắt, anh muốn phát điên rồi, trái tim như bị người ta hung hăng xé nát.

Trước đó còn ngọt ngào hạnh phúc bao nhiêu, giờ phút này lại tuyệt vọng bấy nhiêu.

Anh cầu xin cô cũng vô ích, anh có làm gì cũng vô ích, cô không tha thứ cho anh, thì ra cô không hề muốn ở bên cạnh anh.

Cô đã sớm nghĩ đến việc làm thế nào để rời bỏ anh.

Cổ họng anh có chút ngòn ngọt, sau đó phun ra một ngụm máu.

Cừu Lệ đưa tay lên, bật đèn.

Dưới ánh sáng trắng gần như chói mắt, cô nhắm mắt lại.

Khuôn mặt của cô dường như trở nên thật mơ hồ.

Mạch và trái tim của cô đã ngừng đập.

Cừu Lệ si ngốc nhìn cô thật lâu, cuối cùng lại bật cười.

Cô không cần anh nữa rồi.

Anh chậm rãi đắp chăn bông của Nặc Nặc lên người, nằm bên cạnh cô rồi ôm cô vào lòng.

Động tác cẩn thận và trân quý.

Anh nhắm mắt lại và giọng điệu gần như dịu dàng: "Chúng ta cùng ngủ nào, đừng sợ.

Tôi sẽ không làm em đau nữa."

Anh hôn lên vầng trán đã tái nhợt của cô, như đang dỗ dành một đứa trẻ: "Nặc Nặc, bảo bối của tôi.

Tôi sẽ luôn ở bên em.

"

Mùa xuân tháng 3 tại Đại học thành phố S.

Những bông hoa rực rỡ nở rộ khắp nơi, khi khoa báo chí đang viết bài cho tờ báo của trường, chủ tịch tươi cười nói: "Đổi tiêu đề đi, ngày nào cũng đưa tin về mấy bài phát biểu của trưởng khoa thì có gì thú vị nữa."

Thành viên trẻ nhất của câu lạc bộ là một sinh viên năm nhất, nghe vậy ngượng ngùng hỏi: "Vậy nên viết gì đây?" Mặt cậu ta hơi nhăn nhó, "Em biết là sẽ không có ai đọc nó, nhưng em không dám đưa tin lớn gì trong trường, hơn nữa mọi người đều không thích đọc báo của trường."

Chủ tịch câu lạc bộ nhướng mày: "Ai nói với cậu không có gì hay để viết, hoa khôi năm nhất của Khoa Phát thanh, tôi nghe nói cô ấy vừa tỉnh dậy sau khi hôn mê nửa tháng, nam sinh muốn đến thăm bệnh gần như phải xếp hàng dài từ bệnh viện ra đến phố.

Viết về cô ấy đi, mọi người sẽ đọc."

Thành viên mới hơi ngượng ngùng: "Viết...!viết về cô ấy liệu có ổn không?" Cô ấy có vẻ không phải là người thích gây chú ý.

Hoa khôi của khoa chỉ là một danh xưng khiêm tốn mà thôi, nếu nói cô ấy là hoa khôi của trường thì chắc cũng không có ai phủ nhận.

Tin tức và truyền thông luôn song hành cùng nhau vậy nên hầu như tất cả mọi người trong trường đều biết đến hoa khôi của khoa Phát thanh.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, tính cách lại tốt.

Có nhiều người theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ nhận lời.

Những người bị từ chối không những không bỏ cuộc mà còn càng mê muội, điên cuồng vì cô.

Khi cô ngã bệnh và hôn mê trong bệnh viện, có rất nhiều người vô cùng lo lắng.

Trong tuần tiếp theo mà cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, có vài người thậm chí còn nói rằng: "Chẳng lẽ thành người đẹp ngủ trong rừng rồi à?" Lẽ nào cần một nụ hôn để đánh thức cô ấy sao?

Những tên thần kinh nói ra mấy lời này bị ném đá cho gần chết.

Nhưng suy cho cùng, chính vì sự việc này mà mọi người lại càng quan tâm đến cô nhiều hơn.

Sau đó sinh viên trong trường mới biết rằng gia cảnh của Nặc Nặc không tốt lắm.

Bố là công nhân, mẹ là người tàn tật bị mất hai bàn tay, trong khoảng thời gian cô hôn mê trên giường bệnh, họ đã khóc đến nỗi hai mắt sắp mù rồi.

Các sinh viên biết được gia cảnh của Tống Nặc Nặc như vậy không khỏi có chút thương cảm và tiếc nuối.

Một cô gái xinh đẹp như thế giống như là một món quà được thượng đế cẩn thận tạo ra để bù đắp cho gia đình vốn đã khốn đốn này, nhưng ai biết rằng Tống Nặc Nặc gần như không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bây giờ cô ấy đã tỉnh, mọi người đều rất vui mừng.

Khi Nặc Nặc tỉnh dậy, bầu trời đã sáng.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, cô chớp chớp mắt, trong mắt có cảm giác khô khốc, có lẽ cô đã ngủ quá lâu, cơ thể rất mệt mỏi, hầu như không còn sức lực, gầy đi rất nhiều.

Ba Vân vẫn luôn ở bên chăm sóc cô.

Cô quay đầu nhìn ba, vào mùa xuân tháng ba, ba cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh xám, những sợi bạc trên tóc hình như càng nhiều hơn, trông ông tiều tụy như già đi cả chục tuổi.

Nặc Nặc tỉnh lại đã ba ngày vậy mà ba cô vẫn kiên quyết ở bên chăm coi cô.

Ba Vân ngủ gà ngủ gật tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt to trong veo của Nặc Nặc đang nhìn mình, ông vội hỏi: "Muốn uống nước hay gì khác không? Ba lấy cho con."

"Không cần đâu ba.

Ba về nhà nghỉ ngơi đi ạ, con đã khỏe hơn rất nhiều rồi, không còn vấn đề gì nữa, vài ngày nữa là có thể xuất viện."

Cả đời ba Vân là một người hiền lành, tốt bụng, lần này bị hoảng sợ không nhẹ, may mà Nặc Nặc đã tỉnh lại.

Cô con gái này là thiên thần duy nhất trong gia đình khốn khổ của họ, cuối cùng ông trời cũng đã trả lại cô cho ông bà.

Khi Nặc Nặc về nhà cũng là thời điểm hoa đào nở rộ nhất.

Cô đã ngủ quá lâu, tựa hồ đã trải qua một giấc mộng dài, nhưng cảnh trong mơ lại mơ hồ, hư ảo.

Khi cô tỉnh dậy, thế giới của cô vẫn thật hài hòa, tươi đẹp biết bao.

Cô vô cùng ngoan ngoãn phối hợp điều trị vì vậy nhanh chóng khỏi bệnh.

Không bao lâu liền được xuất viện.

Nặc Nặc ở nhà bồi dưỡng một thời gian, trong khoảng thời gian này trái tim mẹ Vân gần như sắp tan vỡ.

Nặc Nặc về nhà liền đốt pháo, trừ tà để phù hộ cô bình an.

Nặc Nặc đã học đại học được nửa năm, cô học khoa Phát thanh, những lúc rảnh rỗi cô đi làm thêm để giúp một số người nổi tiếng trên mạng trang điểm.

Ban đầu không nhiều người tin cô gái nhỏ này nhưng càng về sau càng có nhiều người hẹn gặp cô.

Bởi vậy Nặc Nặc cũng có thể giúp đỡ trang trải kinh tế trong nhà.

Nếu thuận lợi, sau khi tốt nghiệp 4 năm đại học, cô có thể trở thành một phát thanh viên nổi tiếng.

Nặc Nặc học song bằng ở đại học, bằng thứ hai là luật, cô mới chỉ báo danh còn chưa đến lớp học.

Cô nghĩ đến tương lai lâu dài và hy vọng sẽ là người dẫn chương trình cho một kênh pháp luật.

Ngay cả khi không được thì biết thêm kiến thức mới cũng rất tốt.

Thời điểm Nặc Nặc quay lại trường hoc, bạn cùng phòng của cô, Trương Hoan đã bật khóc: "Nặc Nặc, cậu không biết ngày hôm đó mình đã sợ như thế nào đâu, huhuhu, làm mình sợ muốn chết."

Nặc Nặc cười cười, ôm lấy cô nàng: "Không sao nữa rồi.

"

Mọi người đều lấy hết đồ tốt của mình tặng cho Nặc Nặc, bảo là cô gầy quá phải cho cô tẩm bổ.

Trương Hoan nói đùa: "Mọi người đều nỗ lực giảm cân mà không được, Nặc Nặc ngược lại muốn tăng cân mà không được."

Nặc Nặc gầy cũng vẫn xinh đẹp như vậy, chiếc cằm nhỏ nhắn, có dáng vẻ của một mỹ nhân liễu yếu đào tơ.

Lưu Du Châu chứng minh rằng Trương Hoan không nói dối: "Đúng vậy, trong khoảng thời gian cậu hôn mê, đến cả tiểu thuyết Trương Hoan cũng không đọc.

Mọi người đều rất lo lắng khi cậu bị bệnh vào đêm đó."

Nặc Nặc cau mày, nhưng cô nhớ rõ trước khi cô mất ý thức Trương Hoan đang đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình tổng tài r ồi kể cho mọi người nghe.

Trương Hoan khụt khịt mũi: "Làm sao vậy, lẽ nào các cậu tò mò v ề những diễn biến tiếp theo ư?"

Lưu Du Châu thật sự rất tò mò: "Cậu kể đi, cái gì cũng phải đến nơi đến chốn chứ."

Trương Hoan nói: "Còn chưa xong đâu, tác giả viết loạn quá, đ ầu truyện thì rất bình thường, nhưng sau đó đột nhiên cốt truyện lại biến hóa hoàn toàn." Trương Hoan than thở, "Đây không phải là đang đùa giỡn mình sao, nam chính lại không có yêu nữ chính, hai người đ ều vô cùng lạnh nhạt với nhau."

Lưu Du Châu cũng không nói nên lời: "Tiểu thuyết lạ lùng gì vậy? Thật kỳ quái."

Nặc Nặc cau mày, không biết tại sao lại hỏi: "Tại sao nam chính lại không yêu nữ chính?"

Trương Hoan nói: "Không yêu chính là không yêu thôi, tác giả chưa giải thích, có lẽ không viết tiếp nữa."

Nặc Nặc gật đ ầu, xem như chấp nhận cách nói này.

Nếu trong một thế giới, nam chính không yêu nữ chính trong định mệnh của mình, thì có lẽ anh ta đã gặp được người mà mình yêu hơn tất thảy.

Trong khuôn viên trường Đại học S, khoa Ngữ văn đang tổ chức hội thảo thư pháp, khuôn viên tràn ngập không khí thanh xuân rực rỡ.

Những trang giấy tung bay, chúng được treo trên đường đến lớp để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Có một trang giấy được treo trên đường Nặc Nặc đến lớp.

Cô liếc nhìn trang giấy.

Là một bài thơ của Hoàng Đình Kiên-

Tôi ở Bắc Hải, anh Nam Hải

Cánh nhạn đưa thư chẳng đến thăm

Gió xuân lê đào một cốc rượu

Đêm mưa giang hồ đèn mười năm.

(trích "Gửi Hoàng Cơ Phục", bản dịch của Nguyễn Khắc Phi)

Nguồn: Lịch sử văn học Trung Quốc (tập 2), NXB Giáo dục, 2003.

2994 words.

Chương 81: 81: Chờ Em

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Nặc Nặc liếc nhìn tờ giấy trong chốc lát rồi rời mắt, chuyên ngành của cô vào năm nhất và năm hai thì vô cùng bận rộn nhưng đến năm ba và năm tư thì sinh viên sẽ được tự do phát triển.

Nặc Nặc và Trương Hoan cùng bước vào lớp liền nhận ra lớp chuyên ngành đã chật kín đến mức gần như không còn chỗ ngồi.

Trương Hoan sững sờ: "Không phải chứ, chuyên ngành của chúng mình...!Khi nào lại có nhiều sinh viên như vậy?"

Lưu Du Châu vừa cười vừa liếc nhìn Nặc Nặc.

Khi họ bước vào, hầu hết ánh mắt của các sinh viên nam đều dõi theo Nặc Nặc.

Có một nam sinh táo bạo, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi Nặc Nặc: "Cậu có muốn ngồi đây không?"

Nặc Nặc không ngốc, nhanh chóng hiểu ra tại sao lại có nhiều người như vậy.

Cô hơi xấu hổ, đúng là từ nhỏ đã có nhiều người theo đuổi cô.

Ba Vân đã từng dùng chổi đuổi đánh một bạn học nam không biết trời cao đất rộng theo cô đến tận cửa nhà.

Nhưng các nam sinh ở đại học lại có vẻ nhiệt tình lạ thường.

Nặc Nặc hơi mất tự nhiên, cô lắc đầu, nói cảm ơn.

Nhìn các cô đều đang cầm sách đứng làm các sinh viên của chuyên ngành khác hơi ngượng ngùng.

Tất cả đều bày tỏ sẽ nhường chỗ cho họ, Trương Hoan cảm thấy thú vị, kéo Nặc Nặc và Lưu Du Châu lại ngồi: "Đây vốn là lớp của chúng mình mà."

Giáo sư bước vào, vừa nhìn thấy phòng học đông nghịt người, liền vui vẻ nói: "Ôi chao, tôi đã dạy học nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại tình huống này."

Trước đây không có tình huống nào như vậy, bởi vì danh tiếng của Nặc Nặc cũng chỉ trong khoa của bọn họ biết.

Lần hôn mê này vốn đã vô cùng kì lạ vậy nên rất nhiều người đã biết về Nặc Nặc.

Ban đầu nghe nói trong khoa Phát thanh có một đại mỹ nhân, lúc đó họ có chút khinh thường, có thể xinh đẹp đến mức nào chứ? So với các ngôi sao nổi tiếng có thể đẹp hơn sao? Kết quả là khi nhìn thấy ảnh chụp của cô, họ liền bị vả mặt rồi, biết được Nặc Nặc trở lại trường học, họ liền chạy tới chiêm ngưỡng người thật.

Giáo sư tính tình tốt, cũng không đuổi người, cứ như vậy vui vẻ, hớn hở bắt đầu buổi học.

Kỳ thực những chuyện được lưu truyền trong trường không chỉ có vẻ đẹp của Nặc Nặc mà còn cả về tình trạng gia đình của cô.

Khi Nặc Nặc tan học, cô liền gặp phải một nam sinh cầm một bó hồng lớn, nam sinh với thân hình cao, lại gần nhìn Nặc Nặc liền cảm thấy cô thật xinh đẹp lại vô cùng có khí chất.

Đặc biệt là đôi mắt của cô khi nhìn người khác, đôi mắt lấp lánh ánh nước ấy, thật rung động lòng người.

Nam sinh kia là một tên ngậm thìa vàng chính hiệu: "Vân Nặc Nặc, anh biết em chưa có bạn trai, hay là thử cân nhắc anh một chút đi, ba anh là chủ tịch của tập đoàn AS, ba em có thể đến AS làm việc."

Cậu nam sinh nhỏ giọng nói, nhưng Trương Hoan và Lưu Du Châu ở gần đấy đều có thể nghe thấy.

Sắc mặt hai cô nàng có chút khó coi, EQ của tên nam sinh này thật là thấp.

Kẻ có tiền liền coi trọng bản thân cũng chả sao nhưng những lời này lại trực tiếp vạch trần gia cảnh của người khác, điều này không chỉ bất lịch sự mà còn làm tổn thương đến lòng tự trọng của người khác, họ liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Nặc Nặc.

Nặc Nặc lại khá bình tĩnh, những lời này cô đã từng nghe qua nhiều lần, lúc đầu cô hổ thẹn đến mức mặt đỏ tai hồng, cảm thấy mình bị xúc phạm nhưng sau đó cô không để tâm đến nữa.

Suy cho cùng, những người ngậm thìa vàng ngay từ khi được sinh ra đã có cảm giác vượt trội hơn người bình thường.

Vì vậy Nặc Nặc lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

Nói xong, cô đi vòng qua cậu ta, cũng không nhận lấy bó hoa từ tay nam sinh.

Đi được một quãng xa mà trong lòng Trương Hoan vẫn còn mắng thầm, hừ, tập đoàn AS thì hay ho lắm ấy, cũng chỉ là dựa dẫm vào ba mẹ để sống mà thôi.

Tỏ tình mà cũng phải xúc phạm đến gia cảnh người khác như vậy sao.

Nặc Nặc cũng không cảm thấy có điều gì đáng xấu hổ về gia đình mình, cũng như không cảm thấy rằng mình cần sự giúp đỡ của người khác.

Những ngày tồi tệ nhất đã qua, những ngày sau đó sẽ chỉ còn tương lai tươi đẹp đang đợi chờ cô phía trước.

Cô sống trong ký túc xá của trường, vì vậy vào buổi tối sau khi mọi người tắm rửa xong, lúc nằm trên giường, các cô liền trò chuyện vui vẻ một lúc.

Ký túc xá phòng 415 quan hệ rất tốt, trong phòng bốn người có một nữ sinh khác chuyên ngành mặc dù vậy cô ấy cũng có thể tán gẫu rất vui vẻ với bọn họ.

Sau khi các cô thay váy, áo ngủ, nằm lên giường liền bắt đầu nói về những bí mật nhỏ giữa các cô gái.

Nói đến chuyện ban ngày, Triệu Di, nữ sinh học khác khoa, mỉm cười hỏi: "Nặc Nặc, cậu thích kiểu con trai như thế nào?"

Nặc Nặc đang lau tóc liền hơi dùng lại một chút, sau đó lắc đầu: "Mình không có hình mẫu rõ ràng." Chỉ cần đó là người cô thích, còn hình mẫu lý tưởng thì cô không xác định được.

Triệu Di nói: "Mình biết con trai của chủ tịch tập đoàn AS.

Anh ta là học sinh năm cuối, cực kỳ nổi tiếng luôn.

Thời nay những người đàn ông giàu có đều rất được quan tâm."

Trương Hoan: "Điều đó chưa chắc đúng đâu, mình nghĩ những người đàn ông dịu dàng, tận tâm sẽ được để ý nhiều hơn chứ.

"

Triệu Di vặn lại: "Cậu đọc nhiều ngôn tình quá rồi đấy." Cô ấy đảo mắt rồi mỉm cười với Nặc Nặc, "Nặc Nặc, cậu không thích kiểu tổng tài bá đạo ư?"

Nặc Nặc vén tóc sang một bên để sấy tóc bằng máy sấy, khi nghe được câu đó thì trả lời: "Mình không thích."

Những người đó thường tự cao tự đại, cho mình là đúng, một người đàn ông lúc nào cũng cho mình là cái rốn của vũ trụ thì có gì để thích chứ.

Triệu Di nói: "Cái này cũng có thể." Nặc Nặc nhìn rất xứng đôi với kiểu nam thần học đường sạch sẽ, tinh khôi.

Các cô không phải ghen tị, họ đều rất yêu quý Nặc Nặc, nhưng họ chỉ tò mò không biết trong tương lai bạn trai của Nặc Nặc sẽ là kiểu người như thế nào.

Lưu Du Châu liếc nhìn đôi chân thon dài nuột nà của Nặc Nặc, tặc lưỡi hâm mộ: "Trắng như vậy, nếu không phải là ở chung một phòng, mình thật sự không tin là cậu không hề chăm sóc nó."

Các cô gái thấy vậy, cùng nhau trêu đùa: "Thật nha, ngay cả lông chân cũng không có một cọng nào."

Trương Hoan tiện tay sờ soạng Nặc Nặc một phen làm cả khuôn mặt của Nặc Nặc đỏ bừng.

Cô nàng cười đến nỗi không đứng thẳng nổi: "Cậu thật là ngây thơ, nếu mình mà là đàn ông mình nhất định sẽ cưới cậu, cưới không được sẽ đè cậu ra "ăn"."

Triệu Di cũng không nhịn được cười, nói Trương Hoan thật là một sắc nữ.

Giờ giấc của các nữ sinh trong ký túc xá thường không tốt lắm, các cô sau 12h đêm mới chịu đi ngủ.

Nặc Nặc đã có một khoảng thời gian yên bình ở trường đại học, đảo mắt mùa hè đã đến.

Trong khoảng thời gian này, chuyện bệnh tình của cô truyền ra ngoài, có thêm nhiều streamer nữ tới tìm cô để trang điểm.

Có vẻ như họ muốn tìm hiểu xem cô đẹp là do trang điểm hay thật sự cô có vẻ đẹp tự nhiên.

Nhờ vậy mà Nặc Nặc đã kiếm được không ít tiền, các chị gái streamer trên mạng đều rất hào phóng.

Gia đình cô trong thời điểm này nhất thời cũng trở nên dư dả hơn.

Mẹ cô lo lắng cho cô, thường ngày không tín Phật vậy mà còn đi xin riêng cho cô một lá bùa hộ mệnh.

Lá bùa tam giác màu vàng trông có vẻ quê mùa, nhưng Nặc Nặc không hề ghét bỏ, mẹ cô không tiện đi lại, vậy mà đi đâu, làm gì cũng nghĩ cho cô.

Cô chỉ cảm thấy cảm động và ấm áp, không một chút ghét bỏ, vì vậy cô nhận nó rồi đeo lá bùa lên cổ.

Cần cổ mảnh mai, trắng nõn lại đeo một lá bùa màu vàng xấu xí.

Đến tuần hè thứ hai liền bị bạn cùng phòng oán thán đến văng nước miếng.

Trương Hoan nói trắng ra: "Cậu như vậy sẽ làm bao nhiêu trái tim tan nát đây!"

Vòng cổ bằng pha lê, đá quý thì bị cô từ chối, còn cái lá bùa xấu xí, tầm thường này lại được cô nâng niu đeo lên cổ.

Khóe miệng Nặc Nặc nở nụ bất đắc dĩ, trông có chút ngây thơ: "Mình nghĩ nó khá tốt đấy chứ."

Chỉ cần có tâm ý đặt trong đó, nói không chừng thật sự có thể xua đuổi tà ma, giữ bình an.

Tuy nhiên, không bao lâu sau Nặc Nặc liền nhận ra là bùa này thật không có tác dụng gì cả.

Vào đầu tháng bảy, vào đêm trước khi được nghỉ hè.

Đêm hè ở thành phố S mang hơi nóng ẩm dào dạt, gió đêm mang đến hương hoa thoang thoảng.

Nặc Nặc cảm thấy đầu hơi đau, lúc đầu chỉ hơi đau nhẹ, sợ đánh thức bạn cùng phòng nên cô cắn răng không nói gì.

Sau đó đầu lại đau nhói như kim đâm, nhưng cô còn chưa kịp gọi người giúp, ngay sau đó trước mắt liền tối sầm.

Đầu óc cô trong phút chốc trở nên trống rỗng.

Khi định thần lại, cô nhận ra trời hơi lạnh, đúng vậy, hơn nữa cô còn cảm thấy cả người rất đau.

Màn đêm tối đen như mực, những tia chớp lóe lên ngang dọc như muốn xé toạc bầu trời.

Gió lạnh gào rít giữ dội, thổi tung những tán cây, cho đến khi được người khác nâng dậy cô mới cảm nhận được đầu gối của mình bị thương.

Cậu thiếu niên rất căng thẳng: "Nặc Nặc, cậu không sao chứ?"

Rất đau.

Cô chớp chớp mắt, vịn vào cánh tay của thiếu niên đứng lên.

"Chúng ta phải đi nhanh thôi, đi xa thêm một đoạn nữa mình sẽ giúp cậu kiểm tra vết thương."

Đêm đen thật đáng sợ, nhưng Nặc Nặc không biết cậu thiếu niên này là ai.

Khoảnh khắc cuối cùng cô còn ở trên giường trong ký túc xá, buổi tối mùa hè ở thành phố S cũng không phải như thế này, sau một trận đau đầu, trong nháy mắt cô đã đến nơi này.

Đầu gối của cô còn bị thương nữa.

Chàng trai lại kéo cô đi.

Nặc Nặc thật sự không thể chạy được nữa, rút tay lại.

Hàng Duệ giật mình quay lại.

Cậu chưa kịp nói gì thì đèn của biệt thự đột ngột bật sáng.

Đêm đen bỗng sáng hơn cả ban ngày.

Nặc Nặc ngẩng đầu lên, thiếu niên cùng thiếu nữ thấy rõ được khuôn mặt của đối phương.

Hàng Duệ sững sờ: "Cậu..." Không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, nhưng Tống Nặc Nặc trước mặt lại có vẻ khác lạ.

Cậu đang nghiêng người đỡ cô, liền nhìn thấy nốt lệ chí đỏ tươi ở khóe mắt cô.

Cô thật đẹp nhưng việc này cũng quá quỷ dị.

Dù vậy Hàng Duệ không hề buông tay, trong lòng có chút lo sợ: "Phải đi trước đã nếu không hắn ta sẽ phát hiện ra chúng ta mất."

Ai phát hiện?

Cửa biệt thự được mở ra, một người đàn ông một thân vest đen bước ra.

Có người cầm ô cho anh, các vệ sĩ lần lượt đứng xung quanh, vây quanh Nặc Nặc và Hàng Duệ.

Lúc này Nặc Nặc mới cảm thấy không ổn chút nào, cô lờ mờ nhớ ra cuốn tiểu thuyết mà bạn cùng phòng đã kể như một trò cười trước đây, sắc mặt liền thay đổi.

Không phải chứ?

Cô đang ở trong một cuốn sách.

Tiếng sấm trên bầu trời ầm ầm vang lên, kế tiếp là những giọt mưa thi nhau rơi xuống.

Cơn mưa lớn kéo đến bất ngờ không kịp phòng bị, Nặc Nặc còn chưa kịp sốc và bối rối, có một chiếc ô đen đã che trên đỉnh đầu cho cô.

Cô ngước mắt lên, bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông trưởng thành, đẹp trai.

Đồng tử của anh tối đen, anh đang che ô cho cô.

Cô không quá xác định, giọng hơi run run gọi: "Cừu Lệ?"

Vẻ mặt của người đàn ông dường như đông cứng lại, cuối cùng anh đè nén giọng nói run rẩy của mình: "Là tôi."

Dưới tán ô chỉ có Nặc Nặc, anh đem tán ô che chở cho cô kín kẽ, còn toàn thân anh lại ướt đẫm.

Nặc Nặc đột nhiên hơi run sợ, cô muốn lùi lại.

Phía sau cô là Hàng Duệ cũng đang sửng sốt không kém.

Nặc Nặc đột nhiên nghĩ đến số phận của người thiếu niên trẻ tuổi trong cuốn sách, động tác rời xa Cừu Lệ đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Có chút chột dạ nhìn Cừu Lệ, liệu anh ta có thực sự tàn nhẫn và tội tệ như trong sách nói?

Nước mưa chảy xuống cằm người đàn ông, nhỏ giọt trên mặt đất, những bọt nước nhỏ bắn tung tóe.

Làn gió thổi qua bên tai, mái tóc đen nhánh của anh ướt đẫm.

Nhưng Nặc Nặc đột nhiên cảm thấy biểu hiện của người đàn ông rất lạ, anh ta không có vẻ tức giận mà giống như...!sắp khóc.

Nhưng anh ta là nam chính mà, sao lại khóc được, có lẽ là nước mưa.

Nặc Nặc sợ mình sẽ làm hại Hàng Duệ nên không dám lùi bước.

Trong mắt người đàn ông chỉ chứa đựng hình bóng của cô, thật lâu sau mới trầm giọng nói: "Thả cậu ta đi."

Hàng Duệ đột nhiên ngẩng đầu muốn tới bên Nặc Nặc.

Nhưng Nặc Nặc lại nhanh chóng nói: "Hàng, Hàng Duệ, cậu đi đi."

Hàng Duệ cau mày, và ngay sau đó, đám vệ sĩ ập đến, không quan tâm đến ý muốn cậu, mạnh mẽ cưỡng chế cậu rời đi.

Dưới màn mưa rộng lớn, chỉ còn lại Nặc Nặc và nam chính.

Cô hơi khẩn trương, nam phụ rời đi rồi, nam chính không phải muốn giết cô chứ? Cô đã phản bội anh ta.

Đối mặt với nỗi sợ hãi trước cái chết, cô sợ hãi nói: "Thực xin lỗi, tôi không phải..."

Nhưng ngay sau đó, chiếc ô của Cừu Lệ đã được người bên cạnh nhận lấy.

Anh nghiêng người bế cô bước vào biệt thự.

Anh ướt sũng, tiếp xúc với anh thật khó chịu.

Nhưng Nặc Nặc liền nghe thấy nhịp tim của anh, mạnh mẽ đến mức chấn động, như thể bi thương cùng vui sướng đan xen, giây tiếp theo chính là điên cuồng cùng tuyệt vọng.

Cô an tĩnh lại.

Điều gì đã xảy ra với nam chính vậy?

Lúc này cô mới nhận ra tình tiết truyện có sự thay đổi, con chó của nam chính không những không đuổi ra cắn vào chân Hàng Duệ mà nam chính còn trực tiếp để nam phụ rời đi rồi.

Lẽ nào mình không phải xuyên thành Tống Nặc Nặc? Có lẽ nào cô trở thành Tống Liên?

Nhưng vừa rồi nam phụ gọi cô là Nặc Nặc.

Nặc Nặc bị chóng mặt, đầu gối của cô còn bị thương.

Nam chính không lên tiếng, cô cũng không dám mở miệng.

Cho đến khi nam chính bế cô vào phòng tắm trên tầng 2 cô mới thật sự cảm thấy kinh hoàng, sợ hãi.

Nặc Nặc được đặt vào trong bồn tắm, cô biết trong những cuốn tiểu thuyết như vậy nam chính rất thích dùng vũ lực, cô rõ ràng chỉ mới gặp anh ta lần đầu tiên, cô không hề quen biết anh ta.

Anh ta muốn làm gì?

Những ngón tay mềm mại và mảnh mai của Nặc Nặc nắm lấy thành bồn tắm, cố gắng đứng dậy.

Người đàn ông đột nhiên ngồi xổm xuống, bởi vì cả người ướt đẫm, toàn thân liền toát lên chút hoang dã không kiềm chế được.

Nhưng đôi mắt anh rất dịu dàng, anh đưa tay ra rồi vuốt ve khuôn mặt của Nặc Nặc.

Nặc Nặc cứng người lại, có vài phần bất an nhìn anh.

Ngón tay anh chạm nhẹ vào giọt lệ chi nho nhỏ ở khóe mắt cô, vẻ mặt anh đột nhiên có hiện lên vẻ điên cuồng, trong mắt của Nặc Nặc, đó là một tia biến thái, vặn vẹo ngắn ngủi.

Đột nhiên tiếng sấm nổ vang trời, đêm tháng năm trời vẫn tiếp tục mưa.

Anh khàn giọng nói: "Em đã trở lại, cuối cùng tôi cũng đợi được em..."

Nặc Nặc sợ hãi ôm lấy cơ thể của chính mình.

Cô kinh ngạc, tròn mắt nhìn anh, anh...anh ta chắc không phải bị bệnh thần kinh chứ.

03/04/2022

3091 words.

Chương 82: 82: Thích Em

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ

-

Nghi ngờ nam chủ này rất nguy hiểm, Nặc Nặc chỉ nhìn anh thôi cũng thấy sợ.

Cô thấp thỏm ngồi ở bồn tắm, ánh mắt của anh dời xuống, lại thấy vết thương ở đầu gối cô.

Cừu Lệ mím môi, Nặc Nặc không còn nhớ rõ anh.

Cho nên ánh mắt cô nhìn anh chỉ có kinh sợ nghi ngờ và bất an, không yêu không hận.

Mà người thương nhớ nhiều năm lại chỉ có mình anh.

Dáng vẻ nhút nhát của cô thật sự đáng thương, Cừu Lệ thấp giọng nói: "Tự mình tắm được không?"

Nặc Nặc vội gật đầu, bộ dáng sợ anh sẽ không ra ngoài.

Anh biết cô sợ cái gì, chuyện đó cũng là anh sai, là anh để lại thương tổn cho cô.

Đồng tử Cừu Lệ co rụt lại, trái tim đau đớn, anh mỉm cười, nhẹ nhàng sờ tóc cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi đi ra ngoài, em nhớ đừng để vết thương dính nước."

Cô nhìn anh, đôi mắt to tròn trong suốt lại ngây thơ.

Cừu Lệ đứng dậy ra ngoài, còn đóng cửa kĩ càng cho cô.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, sống lưng anh dựa vào cửa, rốt cuộc cảm xúc cũng bùng nổ, cả người run rẩy không ngừng.

Anh cố gắng ngăn chặn loại cảm xúc mãnh liệt này, thậm chí bộ mặt còn có vài phần dữ tợn.

Cừu Lệ che ngực lại kịch liệt thở dốc.

Một lát sau anh cắn răng áp xuống cơn đau như lột da róc xương đang giày xéo cơ thể mình.

Anh biết những gì mình đang phải chịu đựng chính là cái giá phải trả cho việc nghịch với ý trời.

Cừu Lệ sợ cô nghe thấy nên vội rời đi, trên người anh ướt đẫm.

Nhưng vẫn cảm thấy hết thảy mọi chuyện như một cơn mơ, anh đợi đã lâu, chịu đau đớn lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được đến lúc cô quay về.

Lúc Cừu Lệ xuống lầu, mẹ Trần cũng được gọi từ bên nhà cũ tới.

Người đàn bà trung niên nghiêm mặt nhìn bộ dáng ướt sũng của Cừu Lệ thì do dự mở miệng: "Cừu thiếu?"

Cừu Lệ "ừ" một tiếng.

Giọng nói của mẹ Trần cứng nhắc: "Ngài đi tắm đi, đừng để bị cảm lạnh." Rồi lại nói thêm: "Vì Tống đại tiểu thư không đáng."

Lúc này Cừu Lệ mới ngẩng đầu nhìn bà một cái, giọng điệu thản nhiên: "Cô ấy xứng đáng."

Mấy chữ ngắn ngủi làm mẹ Trần kinh ngạc.

Tuy ngữ khí của anh nhàn nhạt nhưng không cho phép ai xía vào.

Trong lòng mẹ Trần bất ngờ, lúc nhà họ Tống đưa vị tiểu thư này tới đây, cô này chính là làm trời làm đất nhưng vẫn rất sợ Cừu Lệ, vừa nhìn thấy anh là lúi cúi hệt như chim cút.

Mà mấy ngày trước Cừu thiếu còn lạnh lùng cười nhạo, mẹ Trần cho rằng Cừu Lệ không thích cô gái mà nhà họ Tống đưa tới.

Không ngờ rằng đêm nay cô sẽ chạy trốn, ngay cả mẹ Trần cũng cho rằng Tống Nặc Nặc xong đời rồi.

Nhưng xem thái độ của Cừu thiếu, hình như...rất kỳ quái? Lòng hiếu kỳ của bà không mãnh liệt, cảm thấy hoàn thành tốt công việc của mình là được.

Cừu Lệ vừa đi về phía phòng tắm vừa nói: "Mang quần áo cho cô ấy." Anh lại bổ sung: "Phải là đồ tốt nhất."

Mẹ Trần: "...Vâng!"

Bà đúng là đã già thật rồi, buồn buồn nhìn căn phòng dành cho khách, đây không phải căn phòng lúc trước Tống đại tiểu thư ở sao?

Có lần Tống Nặc Nặc tò mò muốn lên tầng 2, Cừu Lệ biết đã tức giận đến nỗi suýt chút nữa sai người đánh gãy chân cô.

Mẹ Trần dời ánh mắt đi nơi khác, có hơi nghi ngờ rằng mình còn chưa tỉnh ngủ hoặc đang nằm mơ.

Mà giờ phút này Nặc Nặc cũng đang ngây dại trước gương, cô lau khô hơi nước trên gương.

Bên trong rõ ràng phản chiếu ra một khuôn mặt giống gương mặt cô ở thế giới thực đến 7 phần, dáng vẻ của thiếu nữ kiều tiếu, Nặc Nặc nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ nguyên thân và cô giống nhau tới vậy sao?

Cô không có cách nào để khảo chứng vấn đề này, nhưng dựa vào ánh mắt bình thường của Cừu Lệ khi nhìn cô thì chắc hẳn là cô và nguyên thân

không khác gì nhau cả.

Nặc Nặc cẩn thận tránh đi miệng vết thương ở đầu gối, lúc này mới nhớ ra mình không có quần áo để thay.

Hiện tại trong lòng cô vẫn rất vô thố, sao đang yên đang lành lại xuyên sách chứ? Hơn nữa cô không có chút kí ức gì của nguyên thân, nếu chuyện này mà bị lộ thì có lẽ hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Đương nhiên cô sẽ không để bản thân trần trụi đứng ngốc tại chỗ, phòng tắm rất xa hoa, xem ra là phòng của nam chủ.

Cô do dự một chút vẫn không dám mặc áo dài tắm bên cạnh, ở ngoài có tiếng hầu gái nhẹ giọng dò hỏi: "Tiểu thư, cô tắm xong chưa? Tôi đến đưa quần áo cho cô."

Nặc Nặc nghĩ nghĩ, cuối cùng quấn khăn tắm đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy cô, mặt hầu gái dại ra rồi lắp bắp: "Cô...cô..."

Cô ấy nhớ lại lời dặn dò trước khi đi lên, không dám nói thêm nữa.

Nhưng trong lòng lại vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, Tống Nặc Nặc đến biệt thự cũng được 2 tháng rồi, nhưng bây giờ hoàn toàn không giống với lúc trước nữa rồi.

Đột nhiên bây giờ trở nên rất xinh đẹp.

Lúc trước vẫn luôn trang điểm sao?

Vốn dĩ Nặc Nặc muốn hỏi mình bị làm sao à, ai biết tầm mắt vừa chuyển lại nhìn thấy giá quần áo xa hoa mà nhóm hầu gái đẩy tới, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Đây là quần áo đưa cho cô, rực rỡ muôn màu, có quần áo có váy, cái gì cũng vô cùng xinh đẹp hơn nữa nhìn qua cũng biết giá cả đắt đỏ thế nào.

Cô đang nghi ngờ không biết mình có xuyên nhầm vào quyển sách nào không, rõ ràng tình cảnh của Tống Nặc Nặc trong sách cũng không được tốt mà???

Hầu gái rất nhanh đã phản ứng lại: "Cô nên thay một bộ thoải mái khi đi ngủ, còn tiện cho việc xử lý vết thương nữa.

Bác sĩ còn chờ ở dưới lầu."

Nặc Nặc không biết tình huống hiện tại như nào, cô có chút mờ mịt vô thố nên chỉ có thể gật đầu, sau đó thay vào một chiếc váy ngủ mềm mại thoải mái.

Cô thay quần áo xong thì nhóm hầu gái mới treo những đồ còn lại vào căn phòng thay đồ bên cạnh rồi mới khom lưng với cô để xuống lầu.

Nặc Nặc quan sát căn phòng này, màu chủ đạo là đen trắng và xanh đậm, mang đến cảm giác của một người đàn ông tinh anh cứng rắn.

Trong lòng cô khiếp đảm không thôi, không biết cốt truyện, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cũng không dám ngồi lên chiếc giường kingsize xa hoa kia.

Chỉ có thể chậm rãi ngồi xuống bên cạnh chiếc sofa nhỏ.

Không lâu sau Cừu Lệ lên đây.

Anh tắm rất nhanh, trên người đã mặc sơmi trắng, tóc đen cũng được sấy khô.

Đi đằng sau là bác sĩ gia đình.

Cừu Lệ vừa vào đã đối diện với ánh mắt sợ hãi của Nặc Nặc.

Anh biết cô sợ, đang yên đang lành bị xuyên vào một thế giới khác, anh có thể hiểu được sự mờ mịt vô thố trong lòng cô.

"Kiểm tra vết thương cho cô ấy."

Bác sĩ vội vàng gật đầu, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương cho Nặc Nặc.

"Trầy da thôi, không nghiêm trọng, nhưng tôi đề nghị vẫn nên tiêm phòng uốn ván."

Bộ dáng cô ngoan ngoãn, nghe cũng không nói lời nào, giống như thế nào cũng được khiến người khác cảm thấy mềm lòng không thôi, bác sĩ băng bó cho cô xong, Cừu Lệ hỏi cô: "Em có sợ tiêm không?"

Giọng nói dịu dàng đi mấy độ, giống như đang dỗ con nít.

Nặc Nặc cũng không phải sợ tiêm, cô lắc đầu.

Bác sĩ liền tiêm ngừa uốn ván cho cô.

Đôi mắt cô ngập nước nhìn bác sĩ thu dọn đồ rồi đi ra ngoài.

Rõ ràng là căn phòng rất rộng, nhưng lúc chỉ còn lại hai người, Nặc Nặc lại cảm thấy chật chội.

Tay vô ý thức nắm chặt lấy làn váy, ngước mắt nhìn anh, thật sự không biết phải nói gì mới đúng, cô sợ nhiều lời sẽ sai sót, rốt cuộc cô cũng không biết Tống Nặc Nặc là người thế nào.

Nặc Nặc là sinh viên khoa phát thanh chứ không phải học biểu diễn, cô không biết mình có thể diễn tròn vai này hay không.

Cô chỉ muốn về nhà mà thôi.

Dáng người của anh cao lớn, bởi vì áo sơmi được cắt may định chế, thậm chí cô có thể nhìn thấy hình dáng cơ bắp cường tráng của anh.

Hai má cô đỏ hồng, ngại ngùng dời mắt.

Anh lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, Cừu Lệ rất cao, phải đến 1m9, ngồi xổm như vậy nhìn cô khiến cô không cảm thấy áp lực nữa.

Cừu Lệ cười hỏi: "Mệt không? Đi ngủ nhé?".

truyện xuyên nhanh

Nặc Nặc cắn răng, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Tôi ngủ ở đâu?"

"Tôi ôm em."

Ngay sau đó cả người cô như bay lên, người đàn ông bế cô đặt lên giường, trong mắt cô toát ra chống cự cùng kinh sợ, anh cười nhẹ nói: "Tôi sẽ không làm gì em đâu, đừng sợ, tin tôi đi."

Nặc Nặc không tin anh, nhưng cô là người bệnh lại còn ở địa bàn của người khác, cô không tin anh thì cũng chẳng còn cách nào.

Cừu Lệ đắp chăn đàng hoàng cho cô, thấy cô tròn mắt nhìn mình thì cong môi, nhịn không được sờ tóc cô: "Ngủ đi."

Nặc Nặc thật sự rất muốn biết anh không quan tâm chuyện xảy ra đêm nay sao?

Suýt chút nữa Hàng Duệ đã đưa nguyên thân chạy trốn thành công, bá đạo tổng tài như anh không c`ần tự tôn sao?

Nhưng cô cũng chẳng dám hỏi, anh không truy cứu chuyện đó là tốt r`ồi.

Bây giờ ở thế giới này đang là tháng 5, đ`ầu mùa hạ nên ban đêm hơi lạnh, tiếng sấm bên ngoài đã tạm nghỉ, Cừu Lệ nói: "Tôi ở phòng bên cạnh, em có chuyện gì thì gọi tôi."

Nặc Nặc cũng không dám gọi anh, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đ`ầu.

Rốt cuộc Cừu Lệ đi ra ngoài, Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, trên người cô không thoải mái, thân thể này quá mệt mỏi, không lâu sau cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Cừu Lệ ở căn phòng mà Nặc Nặc từng ở qua.

Chẳng qua bây giờ căn phòng này vẫn được bài trí theo kiểu phòng dành cho khách, anh ho khù khụ, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Cừu Lệ không cảm xúc mà lau tơ máu, bình tĩnh nằm xuống giường.

Như vậy là tốt rồi, thật sự rất tốt.

Cô còn sống, biết khóc biết cười, không còn gì có thể tốt hơn.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Nặc Nặc cảm thấy vết thương ở đầu gối còn đau hơn hôm qua.

Cô thay quần áo xong, mẹ Trần đẩy xe lăn tới.

Một gương mặt cứng nhắc nghiêm túc nhìn Nặc Nặc, cũng ở thời khắc nhìn thấy dung mạo của cô thì ngẩn người, nhưng nhớ lại những gì Cừu thiếu dặn, bà lại tỏ vẻ như không có chuyện gì, bình tĩnh nói: "Tôi đỡ tiểu thư xuống dưới ăn sáng."

Lúc ăn cơm, Cừu Lệ ngồi ở bên cạnh cô.

Nặc Nặc uống sữa bò xong, anh liền duỗi tay xoa xoa khóe môi cho cô, không hề ngại dơ.

Nặc Nặc càng thêm nghi ngờ mình xuyên thành Tống Liên.

Nhưng rất nhanh nghi ngờ của cô đã được phủ định, bởi vì Đỗ Nhất đi từ bên ngoài vào nói: "Cừu thiếu, Tống tổng và Tống nhị tiểu thư tới."

Nặc Nặc cẩn thận nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cốt truyện này cô nhớ!

Tống gia biết được chuyện Tống Nặc Nặc bỏ trốn nên vội vàng mang nữ chính đến để trao đổi đền tội.

Nói cách khác là nữ chính sẽ đổi chỗ với nữ phụ qua đường như cô.

Lúc này Đỗ Nhất còn chưa phạm sai lầm, người bên cạnh Cừu Lệ cũng không phải Tiết Tán.

Sắc mặt anh bình tĩnh: "Cho họ vào."

Sau đó anh tự mình đẩy xe lăn của Nặc Nặc ra phòng khách.

Tống Chiêm đang đứng ngồi không yên, mà Tống Liên lại bày ra vẻ ủ rũ chán nản.

Nhìn thấy Nặc Nặc ngồi trên xe lăn, Tống Chiêm quỳ thụp xuống: "Xin lỗi Cừu thiếu, là tôi sai.

tôi không dạy dỗ con gái tốt, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho Tống gia."

Ông ta thấy mặt Nặc Nặc tái nhợt thì cứ tưởng cô bị tra tấn thành như vậy, Tống Chiêm cắn răng, quyết đoán nói: "Đứa con gái Tống Nặc Nặc, tôi coi như chưa từng sinh ra nó, tùy ngài xử trí.

Tống Liên, lại đây chào hỏi Cừu thiếu."

Tống Liên nhìn Cừu Lệ, giọng nói thanh thúy: "Tôi là Tống Liên, anh là Cừu Lệ?" Ngữ điệu rất hoạt bát.

Nặc Nặc mở to hai mắt, tựa hồ không ngờ rằng trên đời này sẽ có loại ba như vậy.

Nếu Cừu Lệ chịu nhận nữ chủ, Tống Chiêm cũng không cần cô, vậy cô phải kéo theo cái chân rời đi thì có chút phiền phức.

Người đàn ông phía sau khẽ cười một tiếng: "Ông Tống nói đúng.

Ông không có con gái như Nặc Nặc."

Đầu Tống Chiêm đổ đầy mồ hôi lạnh, giọng nói của Cừu Lệ trở nên lạnh lùng: "Nặc Nặc cũng không có người ba như ông, cô ấy họ Cừu, là người của Cừu Lệ tôi."

B`ầu không khí yên tĩnh, anh lại nói tiếp: "Đỗ Nhất, quăng bọn họ ra ngoài."

Mãi đến khi nữ chủ và ba mình thật sự bị quăng ra ngoài, Nặc Nặc mới nhìn người đàn ông đi lên đứng trước mặt mình, lắp bắp: "Anh...anh..." Có phải anh bị ngốc r`ồi hay không?

Anh nhìn cô.

Nặc Nặc nhỏ giọng hỏi: "Anh thích tôi sao?"

Cô cũng không biết tại sao mình lại hỏi câu này, đến lúc nhận ra thì mặt mới đỏ lên, bên tai cũng h`ồng h`ồng.

Ánh mặt trời tháng 5 ấm áp, qua cơn bão tố chính là ngày nắng ấm.

Giọng nói của anh dịu dàng, trong mắt như có muôn vàn tinh quang, thấp giọng nói: "Ư, tôi thích em, Nặc Nặc."

2491 words

2598 words

04/04/2022.

Chương 83: 83: Nghiêm Túc Dạy Cô

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

-

Nghe lời thú nhận thẳng thắn này, Nặc Nặc cảm thấy rất khó xử.

Cô tránh né ánh mắt anh, anh cũng không buồn bực: "Ánh nắng mặt trời rất tốt, tôi đưa em ra ngoài đi dạo một chút."

Thấy Nặc Nặc không phản đối, Cừu Lệ đẩy cô ra vườn hoa.

"Em chờ một chút." Phía sau vườn có mấy người làm vườn vừa mới dựng một giàn nho, Cừu Lệ đi tới, xắn tay áo lên, "Để tôi làm."

Khí chất của anh mang vào phần lạnh lùng cùng kiêu ngạo, làm cho người khác không dám cãi lại.

Nặc Nặc quan sát một lát mới nhận ra anh đang làm một cái xích đu.

Anh rũ mắt, trông vô cùng nghiêm túc.

Có lẽ chưa từng làm công việc này nên có chút không được lưu loát, không lâu sau động tác của anh liền trở nên thuần thục hơn.

Những tia nắng buổi sáng bao phủ quanh giàn nho mang vẻ sống động, rực rỡ mà các cô gái yêu thích.

Sau khi rửa tay, anh hỏi Nặc Nặc "Em có thích không?"

Nặc Nặc nhẹ gật đầu, tuy không biết mối quan hệ giữa nam chính và chủ nhân của thân thể này nhưng cô cảm thấy trạng thái tinh thần của anh như đang kìm nén phẫn nộ vậy.

Chỉ cần đối mắt với Tống Chiêm và Tống Liên, anh liền trở nên vô cùng hung dữ.

Anh nở nụ cười: "Chờ khi nào chân em bình phục thì lại tới đây đi dạo."

Tất nhiên Nặc Nặc cũng không có gì phản đối.

Ngày hôm sau, đồ đạc của cô đã được chuyển đến căn phòng ban đầu của Cừu Lệ, cách bài trí bên trong cũng hoàn toàn mới.

Bởi vì đặc biệt giàu có nên muốn làm gì hiệu suất cũng rất cao.

Căn phòng lạnh lẽo ban đầu nay đã trở nên tràn ngập hơi thở thanh xuân rộn ràng.

Thời điểm Nặc Nặc mở sách vở của nguyên chủ, cô mới nhận ra chủ nhân của thân thể này đang chuẩn bị tham gia kỳ thi đại học.

Nặc Nặc: "..." Không hiểu sao cô lại có cảm giác thật lạ lẫm, lại phải thi đại học thêm một lần nữa thì thật sự có chút bi thảm.

Nhưng may mắn thay, tính tình cô tốt, cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Khi việc học hành chăm chỉ đã trở thành thói quen thì cũng sẽ không cảm thấy vất vả nữa.

Cừu Lệ đã cho cô rất nhiều không gian để di chuyển, hoạt động, khi anh ở nhà sẽ cùng cô đi dạo.

Lúc vắng nhà sẽ gửi cho cô mấy món quà nho nhỏ.

Lúc đầu cô rất sợ hãi, tâm tình không yên, nhưng bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

Dù cô vẫn nhớ bố mẹ và muốn quay về.

Nhưng hiện tại cô không nghĩ ra cách quay trở lại, nên tạm thời chỉ có thể ở lại đây.

Trong khoảng thời gian đó, Tiết Tán đã được thăng chức, anh ta trở thành đội trưởng đội vệ sĩ của Cừu Lệ, việc được thăng chức làm anh ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Trịnh Văn Văn lo lắng, đứng ngồi không yên trong văn phòng Cừu Lệ, trong tay Cừu Lệ đang cầm một cây bút.

Cách cầm bút giống như động tác cầm điếu thuốc, có thể thấy anh rất muốn hút thuốc, nhưng Trịnh Văn Văn đã ở đây mấy ngày rồi, cô ta không hề thấy Cừu Lệ hút thuốc lần này, có lẽ anh đang cai thuốc.

Bất kể Trịnh Văn Văn nói gì, anh đều lắng nghe nghiêm túc.

Lần đầu tiên Trịnh Văn Văn nhìn thấy một khách hàng hợp tác như vậy, lại còn là Cừu Lệ nức tiếng ở thành phố B với tính cách tồi tệ cùng một bụng nham hiểm, độc ác.

Trong lòng Trịnh Văn Văn đã chửi thề được 1000 lần rồi.

Trịnh Văn Văn ho nhẹ một tiếng rồi tiếp tục: "Ngài nên tạo thêm nhiều không gian cho tiểu thư, cô ấy còn trẻ tuổi, nên giúp tiểu thư hoạt bát, hòa nhập tốt hơn."

Anh nhẹ gật đầu: "Còn gì nữa không?"

Trịnh Văn Văn hoảng hốt: " Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra."

Cừu Lệ nhận thấy rằng Nặc Nặc không còn cảm giác sợ hãi như lúc ban đầu.

Lúc đầu cô không biết gọi anh là gì nên rụt rè gọi theo người khác là Cừu tổng, Cừu thiếu.

Anh vuốt tóc cô: "Gọi Cừu Lệ là được rồi."

Đôi mắt của cô long lanh, nhỏ giọng lặp lại, "Cừu Lệ."

Anh cười r`ồi "ừ" một tiếng.

Cuối tháng 5, vết thương trên chân của cô đã lành.

Cừu Lệ hỏi cô: "Em có muốn đến trường không?"

Cô ngạc nhiên nhìn anh, lúc lâu sau mới gật gật đ`ầu.

Cừu Lệ nhẹ vuốt má cô: "Tôi sẽ đưa em đến đó." Khi làm mấy động tác thân mật này anh đ`ều rất cẩn thận, cố gắng không vượt qua giới hạn của cô, cùng lắm thì cô cũng chỉ nhăn mặt, nhíu mày.

Nặc Nặc cảm thấy nhân vật nam chính này cũng không tệ lắm.

Cô có chút e ngại khi l`ần đ`ầu tiên đến trường, dù sao thì cô cũng không biết Tống Nặc Nặc học ở lớp nào.

Khi Cừu Lệ nói lời tạm biệt với cô, không biết cố ý hay vô tình mà nói một câu:, "Giáo viên chủ nhiệm A3 biết em nghỉ vì bị bệnh nên sẽ không nói gì đâu, đừng sợ."

Cô thở phào nhẹ nhõm, thì ra là học lớp A3.

Nặc Nặc mặc bộ đ`ồng phục học sinh màu xanh nhạt, đi được một đoạn mới nhớ tới quay đ`ầu lại liếc nhìn anh một cái.

Người đàn ông tựa vào trước xe, khi nhìn thấy cô quay lại, trong mắt thoáng lên một tia say đắm.

Anh cười cười nhìn cô.

Nặc Nặc không biết tại sao, cô cảm thấy anh có chút đáng thương.

Cô đi tới lớp không tính là sớm, trong lớp học sinh đã ng`ồi kín chỗ.

Liếc nhìn xung quanh, đại khái xác định được chỗ ngồi của Tống Nặc Nặc, nhưng khi cô vừa bước vào lớp, cả lớp liền im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Mọi ánh nhìn đều rơi trên người Nặc Nặc, Nặc Nặc cảm thấy kỳ quái, lo lắng không biết mình có vào nhầm lớp hay không?

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Tống Liên và Hàng Duệ, cô biết rằng mình không có vào nhầm lớp.

Một lúc lâu sau cả phòng học gần như nổ tung: "Mẹ kiếp, cô ấy là ai vậy?"

"Cậu ấy xinh quá, có phải là bạn học mới không?"

"Tại sao tôi lại có cảm giác...!Cậu ấy trông hơi giống Tống Liên, họ có phải chị em không nhỉ?"

"So với Tống Liên cậu ấy còn xinh đẹp hơn.

Cậu ấy không phải học sinh trường mình đâu nhỉ? Nếu không, ai mà lại không biết đến vẻ đẹp cấp bậc mỹ nữ, hoa khôi như này chứ."

"Cậu ấy đang mặc đồng phục học sinh của trường mình mà."

Nặc Nặc nghe thấy những tiếng thì thầm nho nhỏ vang lên trong phòng học, nhưng cô không biết họ đang nói cái gì, ngay cả vẻ mặt của Hàng Duệ cũng trở nên chấn động, sắc mặt của Tống Liên cũng thay đổi.

Triệu Lệ đã được thông báo trước, nhanh chóng chỉ cho Tống Nặc Nặc chỗ ngồi của mình: "Tống Nặc Nặc, em có thể ngồi ở đây."

Triệu Lệ nói với các học sinh trong lớp: "Yên lặng nào, bạn cùng lớp Tống Nặc Nặc trước đây bị bệnh nên xin nghỉ, hiện tại trở lại lớp học mà thôi.

Có cái gì mà xì xào bàn luận, mau lật sách đến trang 68."

Nặc Nặc luôn cảm thấy ánh mắt của các bạn trong lớp không bình thường cho đến khi Lữ Tương lắp bắp hỏi: "Cậu...!cậu thật sự là Tống Nặc Nặc?"

Nặc Nặc gật đầu, cô có cảm giác rằng tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào cô và bàn tán.

"Cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ à?"

"...!Không."

"Cậu..." Lữ Tương che miệng, "Cậu bây giờ thật đẹp, thay đổi quá nhiều."

Nặc Nặc giật mình, rốt cuộc cô hiểu chuyện gì đã xảy ra, mặt cô liền tái đi - cô xuyên vào cuốn sách nên đã làm ảnh hưởng đến cơ thể này, không giống với cơ thể của nguyên chủ.

Nam chính khẳng định nhận ra vậy mà anh ta lại không hề có phản ứng khác thường nào.

Nặc Nặc cẩn thận suy nghĩ lại, sắc mặt trở nên xấu đi.

Chẳng lẽ anh ta đang che giấu một âm mưu lớn nào đó để chuẩn bị giết cô đấy chứ?

Sau đó trong trường truyền ra lời đồn, Tống Nặc Nặc khi nghỉ phép đã đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Cuộc phẫu thuật rất thành công cho nên bây giờ cô trở thành một cô nàng xấu tính xinh đẹp.

Nặc Nặc trải qua buổi sáng với tâm trạng vô cùng bất an, Hàng Duệ đột nhiên nói: "Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Nặc Nặc có chút sợ hãi khi đối mặt với các nhân vật chính của quyển sách, nhưng trốn tránh cũng không phải biện pháp hay, cuối cùng Nặc Nặc cũng đồng ý.

Họ đi đến khu rừng sau trường học để nói chuyện, hai người sóng vai nhau cùng bước đi.

Hàng Duệ đột nhiên lên tiếng: "Cậu có phải là Tống Nặc Nặc không?"

Nặc Nặc im lặng một lúc không nói gì.

Cô không thích nói dối, và cũng không giỏi nói dối.

Hàng Duệ không cũng không bận tâm đến câu hỏi này nữa, hỏi tiếp: "Dạo này cậu thế nào rồi? Cừu Lệ có còn làm khó gì cậu không?"

Nặc Nặc lắc đầu: "Mọi chuyện đều ổn cả."

"Cậu sẽ không rời khỏi Cừu gia nữa sao?"

Nặc Nặc suy nghĩ đăm chiêu, dù thế nào đi nữa cô cũng không thể cùng nam phụ bỏ đi, bởi vì như vậy sẽ khiến nam phụ có một kết cục bi thảm, cho nên cô nhẹ nhàng đáp: "Ư, tôi quyết định không đi nữa.

Trước đây...!là lỗi của tôi."

Hàng Duệ im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu: "Ra vậy." Cậu là một thiếu niên phong nhã, vừa đi được vài bước, đột nhiên không nhịn được quay đầu lại, ôm Nặc Nặc vào lòng.

Nặc Nặc hơi sợ hãi, nhưng cậu đã buông tay trước khi cô kịp vùng vẫy, hai mắt ửng đỏ: "Chúc cậu hạnh phúc."

Cô thất thần đứng tại chỗ, tháng năm trong khuôn viên trường, cánh hoa rơi rải rác khắp nơi.

Ánh mặt trời chiếu rọi, chiếu lên bộ dạng ngây thơ mang vài phần khó xử của cô.

Hàng Duệ nhìn cô một cái, bất kể cô quyết định ở lại vì lý do gì, tương lai của hai người sẽ không thể có liên quan gì đến nhau nữa.

Tại sao trước đây Nặc Nặc lại nói dối cậu, thậm chí gương mặt trước sau lại thay đổi nhiều như vậy, cậu sẽ không tiếp tục truy xét nữa.

Ban đầu cậu quyết định giúp cô, chính là bởi vì cậu không muốn trên đời này lại có một người giống như mẹ của cậu, kết hôn với một người đàn ông bạo hành chính gia đình của mình, cuối cùng quá bi phẫn mà nhảy lầu tự tử.

Không liên quan gì tới chuyện tình cảm, chỉ là dù sao cũng có chút nuối tiếc.

Nặc Nặc nhìn theo bóng lưng của cậu một lúc lâu, cuối cùng đi dọc theo con đường cậu đi, tiến vào lớp học.

Cùng lúc đó, một màn ôm nhau này của họ đã bị Trần Thiến chụp lại, được in ra và đặt trên bàn của Cừu Lệ.

Trần Thiến rất kích động: "Em không nói dối anh, Tống Nặc Nặc cùng người khác ôm ôm ấp ấp, cô ta căn bản không thèm quan tâm đến cảm nhận của anh chút nào."

Cừu Lệ dùng ngón tay mảnh khảnh, tái nhợt cầm bức ảnh một đôi trai gái đang ôm nhau, ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm: "Rồi sao?"

Trần Thiến sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng nói:" Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ phản bội anh, ở bên cạnh anh giả vờ ngoan ngoãn, nhu thuận, nhất định là có mưu đồ gì đó, Cừu thiếu, vị hôn thê như vậy, sao anh còn muốn giữ cô ta lại? "

Cừu Lệ cong môi, nụ cười có chút sâu xa: "Vì cái gì ư? Bởi vì tôi yêu cô ấy."

"...Anh! "Trần Thiến đột nhiên trợn to mắt," Cô ta, cô ta cùng người khác....."

Sắc mặt anh chợt trầm xuống: "Những người mà cô phái đi theo dõi Nặc Nặc mau rút về hết đi, bằng không không riêng gì bọn họ, đến cô cũng

phải chịu trách nhiệm."

Cho đến khi Trần Thiến bị Tiết Tán dẫn đi.

Cả người cô ta còn chưa hoàn hồn.

Cừu Lệ ngài ấy...!anh vì để giữ Tống Nặc Nặc bên mình, ngay cả việc vợ mình ngoại tình, mình bị phải bội mà anh cũng không để ý sao? Anh điên rồi!

Đúng vậy, Cừu Lệ lạnh lùng ném bức ảnh vào thùng rác.

Anh không quan tâm đến bất cứ điều gì, cho dù cô có yêu anh hay không, chỉ cần cô không rời đi, chỉ cần cô vẫn còn ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Anh liếc nhìn đồng hồ, đóng tài liệu đang xem dở lại, chuẩn bị đi đón Nặc Nặc tan học.

Chiếc xe anh lái đến công ty quá gây chú ý, đành để chú Trương lái, anh ngồi ở ghế sau.

Chú Trương, tài xế của Nặc Nặc, có chút sợ hãi, ông cảm thấy công việc của mình khó mà giữ được.

Cừu Lệ khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, trong vô số khuôn mặt trẻ trung rực rỡ thanh xuân, anh chỉ cần liếc nhìn một cái liền nhận ra Nặc Nặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, như có tâm sự gì đó, hết sức bất an.

Anh biết cô đang bất an điều gì, hôm nay cô mới nhận ra ngoại hình của mình khác với Tống Nặc Nặc, bất an, sợ hãi là chuyện bình thường.

Nặc Nặc lên xe, thấy anh ở trong xe liền bị dọa sợ.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên, lãnh đạm của anh, cô không còn sợ hãi như vậy nữa.

Bây giờ Nặc Nặc chỉ muốn che mặt mình lại rồi quay về tìm ảnh của nguyên chủ để hóa trang cho giống.

Mặt cô xoay về một bên nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau, Cừu Lệ lên tiếng, "Nặc Nặc."

Cô quay đầu nhìn lại anh, nghe anh nói, "Đừng sợ."

Những ngón tay của cô nhanh chóng níu chặt lấy quần áo mình, cô không nhìn thấu được ý đồ của anh.

Cô ngập ngừng thăm dò: "Tôi không nhớ chuyện gì đã xảy ra trước đây, tôi cũng không biết tại sao mình lại trở nên như thế này."

Anh cười và nói, "Ừ." Có vẻ như anh thực sự tin vào điều đó.

Cô sụt sịt, không biết tại sao mình lại có chút ủy khuất.

"Anh rõ ràng là không tin."

Ngữ điệu của anh nhẹ nhàng hơn vài phần, dỗ dành cô: "Em nói gì tôi cũng tin em, Nặc Nặc sẽ không bao giờ nói dối đâu."

Khi cô nghe được những lời này, hai má liền đỏ bừng vì xấu hổ, vừa rồi cô vừa mới lừa anh đó thôi.

Đôi mắt anh bình tĩnh, hỏi cô, "Vậy nói cho tôi biết, em thích tên nhóc họ Hàng đó sao?"

Nặc Nặc giống như lâm đại địch, cô cảm thấy rằng người đàn ông này hẳn là đang tính toán chuyện cũ đây.

Xe chạy tới biệt thự đường núi vắng vẻ, thưa thớt, nam chính có giết người giấu xác cũng không ai biết được.

Khuôn mặt cô trở nên tái nhợt, cương quyết nói: "Không thích."

"Chưa từng thích ư?"

"Chưa từng."

"Còn tôi thì sao?" Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, khiến cô nhìn vào mắt anh, "Em có thích tôi không? Dù chỉ một chút?"

Bốn mắt chạm nhau, đồng tử của Cừu Lệ tối đen.

Cô run lên, có vẻ sợ hãi hơn khi phải nhìn vào đôi mắt của anh.

Nhưng mới được bao lâu chứ, cô cũng không phải cùng anh nhất kiến chung tình, làm sao cô có thể thích anh một cách nhanh chóng như vậy được.

Nhưng cho dù người đàn ông này có dịu dàng với cô thế nào đi nữa thì khí chất lạnh lùng của anh cũng khiến cô có vài phần khiếp sợ, Nặc Nặc luôn cảm thấy đây là một chủ đề trí mạng, không dám lừa dối anh, cô căng thẳng nói: "Anh, anh là người tốt..."

Sau khi cô nói xong lời này thì gần như muốn khóc.

Cô đã gắn nhãn người tốt cho vị tổng tài giàu có, bá đạo này.

Cô thu mình trong góc, thận trọng nhìn anh, có chút đáng thương xen lẫn hối hận, làm cho người ta nhìn mà đau lòng.

Anh cười: "Tôi không phải người tốt, tôi cũng không muốn trở thành người tốt."

Cô sững sờ: "Gì cơ?"

"Nặc Nặc." Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, còn thật sự nghiêm túc chỉ bảo cô:"Tôi muốn trở thành người đàn ông của em."

3016 words.

Chương 84: 84: Tham Lam

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: nnoc

— — — — — — — — — — — — —

Lúc này cô mới nhận ra ý trong câu nói ấy, đỏ mặt nhìn anh.

Tuy đã được tỏ tình nhiều lần nhưng dù các thiếu niên có lớn mật đến đâu cũng không nói ra lộ liễu như vậy.

Cô cắn môi, hai tai đỏ nựng: "Cừu Lệ, anh đừng nói bậy."

Anh cười cười, cũng không ép cô: "Ừ."

Nhưng mặt Nặc Nặc vẫn nóng lên, cô quay đầu đi không muốn nhìn anh nữa.

Xe chạy được nửa đường, Cừu Lệ nhận được điện thoại thông báo khu đất bên kia xảy ra chuyện.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả đều là những công nhân lâu năm, hay có thói quen ném gạch lên trên, dùng ít sức nên bình thường người ở trên cũng có thể đón được.

Nhưng lần này sơ sẩy, không đón được gạch ném lên.

Người phía dưới bị gạch rơi vào, mặt cùng xương ngón tay bị đập phải nên đau đớn không đứng vững rồi ngã xuống.

Người đón gạch bên trên cũng chết ngay tại chỗ.

Vụ việc liên quan đến mạng người, bên đó náo loạn cả lên, cho nên mới hoảng loạn đăng báo.

Sắc mặt Cừu Lệ trầm trầm.

Anh biết sửa mệnh làm trái ý trời thì sẽ phải hứng chịu nhiều hậu quả, hiệu ứng cánh bướm cũng sẽ xảy ra nhiều chuyện không giống nhau.

Anh đè đè tai nghe bluetooth, bình tĩnh nói: "Cậu cứ trấn an mọi người trước, tôi sẽ đến ngay."

Bên kia là khu rừng phía đông mới được khai phá, nằm cạnh vùng ngoại thành, xảy ra chuyện khiến ai cũng rất hoảng loạn.

Nếu không xảy ra mạng người thì cũng sẽ không báo đến chỗ Cừu Lệ.

Bình tĩnh mà xem xét, một thương nhân như anh thì mạng người cũng không phải cái gì quá lớn.

Nếu đổi thành trước kia, dù anh có biết thì cũng chỉ nhàn nhạt phân phó vài câu rồi lấy tiền giải quyết.

Nhưng giờ phút này anh nhìn Nặc Nặc bên cạnh mình, ánh mắt mềm mại vài phần.

Anh bắt đầu tin nhân quả luân hồi, nói một câu thật lòng, người xấu xa như anh thì chỉ có mạng của Nặc Nặc mới được coi là mạng.

Nhưng nhân quả khó lường, anh bắt đầu sợ mình làm việc ác quá nhiều, không thể ở cạnh cô được thêm mấy ngày.

Cho nên anh quyết định tới xem.

Xe Tiết Tán chạy phía sau, Cừu Lệ hỏi Nặc Nặc:"Em về nhà trước nhé?"

Qua vài câu đối thoại ít ỏi của anh, cô đã biết có chuyện xảy ra, hình như còn rất nghiêm trọng.

Nếu cô về nhà thì nửa già vệ sĩ sẽ đi theo cô.

Có vẻ Cừu Lệ đặc biệt quan tâm sự an toàn của cô, nhưng hiển nhiên nơi anh chuẩn bị đến cũng rất nguy hiểm.

Đây là một người đàn ông vừa bá đạo vừa có cốt khí từ trong xương cốt.

Nặc Nặc do dự: "Tôi có thể đi cùng anh không?"

Cừu Lệ nhíu mày, thấy dáng vẻ cô thấp thỏm lo lắng, lần đầu tiên cảm nhận được sự quan tâm từ cô nên anh không có cách nào để từ chối: "Được."

Xe chạy hơn hai giờ đồng hồ mới tới khu đất phía đông.

Ở đây đang xây rất nhiều khu biệt thự cho người giàu, Cừu Lệ xuống xe mới phát hiện người báo tin vẫn còn giấu tình hình ở đây.

Không chỉ là một mạng người, nơi này có rất nhiều người ồn ào làm loạn, công nhân cũng bãi công.

Xe của anh là siêu xe, một đám vệ sĩ bước ra rất dọa người.

Đám người đang cãi cọ cũng bình tĩnh lại, quản lí khu vực không nghĩ chủ tịch sẽ đích thân đến đây.

Sắc mặt đầu thay đổi, ông ta thấy ánh mắt của Cừu Lệ lạnh băng thì vội vàng giải thích: "Tôi không phải cố ý giấu giếm, tình huống như thế này ngày thường đều cố gắng ép xuống."

Cừu Lệ lạnh lùng nói: "Ông không cần làm ở Cừu thị nữa."

Sắc mặt quản lý xám xịt như tro tàn, nhưng một chữ cũng không dám nói.

Đây cũng là lần đầu tiên Nặc Nặc thấy cảnh tượng ồn ào nhốn nháo kinh khủng như vậy, cô giật mình, tay lại bị ai đó nắm lấy.

Cừu Lệ nắm tay cô không nói lời gì, mím môi nghiêng mặt đi.

"Người nhà của công nhân xảy ra chuyện đâu?"

Không biết người nhà lôi ở đâu ra được lá cờ, vừa thấy người đàn ông ăn mặc sang trọng, khí thế bức người thì sợ tới mức rụt người về sau.

Một lúc sau mới bị người khác đẩy ra, lúc đó mới khóc lóc đòi đền mạng.

Cừu Lệ hết sức bình tĩnh: "Chi trả toàn bộ tiền bồi thường, người già và trẻ nhỏ trong nhà sẽ được Cừu thị cung cấp tiền nuôi dưỡng.

Nếu còn gây chuyện nữa..." Ánh mắt của anh đảo qua mọi người: "Thì giải ước với Cừu thị, về nhà cả đi."

Giọng điệu của anh khi nói những lời này cũng chẳng khác bảo bọn họ cút về là mấy.

"Còn có ai cảm thấy không hài lòng nữa không?"

Không ai dám hé răng, đám người tụ tập bắt đầu có xu thế tản đi.

Công trình vẫn còn đang xây dựng, không có người làm nhưng máy móc lại không ngừng rung động.

Nặc Nặc cảm thấy xung quanh quá ồn ào, Cừu Lệ lại cảm thấy không quá thích hợp, anh nắm chặt lấy tay Nặc Nặc, thời điểm nghe được tiếng gió xẹt qua, bỗng nhiên anh ôm lấy cô.

Vệ sĩ cũng không kịp phản ứng, Nặc Nặc cũng vậy.

Cô chỉ nghe được một âm thanh rầu rĩ vang lên, nặng nề hung hăng đánh vào người, thân thể người đàn ông đang ôm cô cũng run rẩy theo.

Giây tiếp theo một lá sắt sắc nhọn rơi xuống.

Cô cảm thấy giây phút ấy kéo dài quá lâu, cái ôm của anh ấm áp vững chắc, nơi xa là tiếng ồn của máy móc, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, theo bản năng anh muốn bảo vệ cô.

Giọng nói của anh hơi khàn: "Bị dọa sợ rồi à?"

Cô ngơ ngác ngước mắt nhìn anh, cô biết, một quả trứng gà mà bị ném đi với lực đủ mạnh thì cũng có thể ném chết người.

Mà thứ máy móc ném tới lại là một miếng lá sắt nặng.

Bấy giờ vệ sĩ và cấp dưới mới hoàn hồn, một bộ phận đi bắt người, một bộ phận liên hệ với bác sĩ trong bệnh viện.

Cô run rẩy vòng tay ôm lấy anh, bàn tay hơi hơi nhích lên trên, chạm đến là một mảng dính nhớp.

Tất cả đều là máu, sắc mặt trắng bệch.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc mái cô, giọng điệu trầm ổn: "Không sao đâu, em đừng sợ."

Đột nhiên cô không thể nói thành lời.

Cừu Lệ tự chống mình lên xe, trên đường chạy tới bệnh viện, sắc mặt anh rất bình tĩnh.

Thậm chí còn nói chuyện với Tiết Tán: "Không phải đơn giản là ngoài ý muốn...là có ý định đả thương người khác..."

Nặc Nặc ngửi được mùi máu nồng nặc.

Nhưng từ đầu tới cuối anh đều không tỏ ra đau đớn, giống như người đã mất hết cảm giác đau vậy.

Anh còn bình tĩnh dặn dò: "Đưa cô chủ về."

Nặc Nặc chớp mắt, anh quay sang nhìn cô, giọng điệu ôn hòa: "Em về nhà đi, tôi không có việc gì đâu."

Cô không nói câu nào, chợt có chút khổ sở.

Lúc ấy là giữa trưa, ánh mặt trời nóng bức.

Cô cẩn thận đặt tay mình vào lòng bàn tay của anh.

Anh cảm nhận được, trong nháy mắt có loại xúc động vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Hai đời, rất nhiều năm, Nặc Nặc chính là món quà quý giá nhất ông trời rủ lòng thương ban tặng cho anh.

Tiếng nói của anh ấm ách: "Buổi chiều em còn có tiết học, về đi học đi, hửm?"

Cô lắc đầu, nắm chặt lấy ngón tay anh.

Xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Nơi này cũng là địa bàn của Cừu Lệ, anh nhìn mặt bác sĩ, bác sĩ vội vàng nói với Nặc Nặc:"Tiểu thư chờ bên ngoài chờ nhé, quy trình xử lý vết thương không được tiện."

Nặc Nặc gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở ghế chờ ngoài hàng lang.

Hộ sĩ bưng nước trái cây cho cô.

Nặc Nặc nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, anh mặc áo sơmi màu đen nên cô cũng không biết vết thương của anh có nghiêm trọng hay không.

Nhưng cô biết, nếu anh không ôm lấy cô thì miếng sắt lá kia sẽ rơi trúng vào người mình.

Mấy bác sĩ trong phòng hít sâu một hơi.

Cừu Lệ bình tĩnh để bọn họ cởi áo sơmi ra, nhìn thấy vết thương, bác sĩ lặng lẽ nhìn anh.

Xương bả vai cơ hồ đã nát.

Nhưng anh lại không rên một tiếng nào.

Bên trong có vài bác sĩ già, cũng coi như là chứng kiến Cừu Lệ lớn lên, thấy vậy không khỏi thở dài.

"Chuẩn bị phẫu thuật."

Bác sĩ già không nhịn được hỏi: "Cừu thiếu, cậu không có cảm giác đau sao?" Nếu xét theo góc độ y học, nếu đau đớn sau khi đánh mất là chuyện càng nghiêm trọng, thì có lẽ họ sẽ chẳng kiểm tra ra được cái gì.

Người đàn ông vẫn luôn rũ mắt lại đột nhiên ngẩng đầu: "Quen rồi."

"Cái gì?"

Cừu Lệ không nói thêm nữa.

Anh nhìn ngoài cửa, cô đang đợi anh.

Không biết phải trả giá nhiều ít thế nào, anh mới có thể khiến cô chờ đợi mình.

"Mấy người nhanh lên."

Bác sĩ già: "..." Cừu tổng đúng là...không muốn sống.

Người bình thường đã sớm đau tới mức ngất đi.

Mà chỉ có mình Cừu Lệ biết, mấy năm anh mất đi cô, sau khi tìm được Thẩm Túy, mỗi đêm phản phệ đau đớn như bị lột ra xẻo tim cũng không đau bằng một khắc khi nhớ tới cô.

Thẩm Túy nói anh điên rồi, nhưng anh không điên.

Có gì mà đáng hay không đáng, anh chỉ mong một ngày khi tỉnh lại, thứ anh chạm vào không phải thân thể lạnh băng của cô.

Anh chỉ muốn lại được nhìn thấy năm ấy tuyết rơi, cô giơ lá cờ trong hoa viên, bông tuyết bay la tả, cùng chơi đùa với ba chú chó.

Cô đeo khăn quàng cổ, trên áo còn có quả cầu nhưng đáng yêu, giây phút ngước mắt nhìn anh, ý cười chưa kịp rút đi, không khí ngọt ngào trong trẻo.

Anh tham lam.

Mà vui vẻ cô ban cho anh quá ít.

Phẫu thuật yêu cầu phải gây tê, các bác sĩ phẫu thuật xong, lau mồ hôi trên trán, đi ra ngoài liền nhìn thấy cô gái nhỏ vẫn đợi ngoài hành lang.

Bác sĩ già cảm thấy hiếm lạ, phẫu thuật mất mấy tiếng đồng hồ, thời buổi bây giờ rất ít người ngồi yên mà không nghịch điện thoại để chờ người khác, mà cũng chẳng lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Cô đứng lên: "Bác sĩ, Cừu Lệ...anh ấy sao rồi ạ?"

Nhóm bác sĩ trẻ tuổi không dám trả lời, đồng loạt nhìn về phía bác sĩ già.

Cái này...chủ tịch cũng không dặn phải trả lời thế nào, mọi người đều không dám nói.

Nhưng bác sĩ già lại cảm thấy rất thú vị, ông nghiêm mặt, lắc lắc đầu: "Rất nghiêm trọng, xương cốt vỡ vụn."

Ông thấy ánh mắt cô gái dại ra, có vẻ cô cũng không ngờ rằng lại nghiêm trọng như vậy.

"Cô đi vào với cậu ấy đi."

Nặc Nặc cũng không từ chối: "Vâng."

Bây giờ cô rất áy náy, nếu cô không đi theo, Cừu Lệ cũng không bị thương.

Cô đi vào trong, phòng bệnh đã được khử mùi sạch sẽ.

Sắc mặt Cừu Lệ tái nhợt, nhưng dáng vẻ anh nhắm mắt vẫn mang lại cảm giác nghiêm khắc.

Lúc anh không cười nhìn rất hung dữ.

Tuy rất đẹp trai, nhưng lại có dáng vẻ hung dữ của người xấu.

Nặc Nặc kéo ghế dựa đến mép giường, cô có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh.

Sức khỏe mẹ cô thường xuyên không tốt cũng do một tay cô chăm lo.

Nhưng không lâu sau, hình như anh có ý thức trở lại.

Nặc Nặc vội nhìn anh, sợ anh tỉnh lại sẽ có yêu cầu gì.

Nhưng vừa nhìn thấy cô đã ngây ngẩn cả người.

Bộ mặt của người đàn ông đau đớn vặn vẹo, tựa hồ là yêu đến tận cùng, cũng tựa hồ là hận tới cùng cực.

Tay anh nắm chặt khăn trải giường, gân xanh cũng nổi lên,

Áo sơmi đã được cởi ra, lộ ra bắp tay rắn chắc, vừa nhìn đã biết đó là một người đàn ông cường thế.

Nhưng dáng vẻ này của anh như đang muốn hung hăng xoa nát xương máu của ai đó, đau đến mức tận cùng.

Lúc anh bị thương cũng không đau như vậy, anh nghĩ tới cái gì, mơ thấy cái gì sao?

Môi Cừu Lệ mấp máy, Nặc Nặc do dự chốc lát, nhẹ nhàng cúi người đến gần bên môi anh.

Cách người đàn ông càng gần, lần đầu tiên cô quan sát rõ gương mặt của anh như vậy.

Anh rất anh tuấn, không phải kiểu trắng nõn thư sinh mà là thành thục cương nghị của đàn ông trưởng thành.

Cô nín thở lắng nghe.

Rốt cuộc cô cũng nghe rõ được anh nói cái gì, lặp đi lặp lại chỉ có hai chữ.

Anh nói...

Nặc Nặc.

2376 words

17/04/2022.

Chương 85: 85: Ca Hát

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Được gọi tên với giọng điệu chứa chan tình cảm như vậy, Nặc Nặc hoảng sợ đến mức vội vàng ngồi trở lại ghế.

Rõ ràng cô biết anh cũng chưa lâu, nhưng tình cảm mà anh thể hiện thì thật đáng sợ.

Nặc Nặc tự hỏi chính mình, cảnh tượng lúc giữa trưa cho dù có kịp phản ứng lại cũng chỉ có sợ hãi, lấy cả cơ thể bảo vệ cho người khác quả thực rất khó.

Khoảnh khắc anh ôm chặt lấy cô, anh đã suy nghĩ điều gì?

Tay anh không biết là do đau hay do điều gì khác mà siết chặt lấy tấm ga trải giường.

Nặc Nặc nhìn thấy mà có chút sợ hãi, cô ngây người nhìn người đàn ông nằm trên giường đau đớn sau khi thuốc tê hết tác dụng, có chút bất lực.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi y tá tiến vào kiểm tra tình hình mới cảm thấy không ổn.

Cô y tá nhìn bàn tay đang nắm chặt của Cừu Lệ có chút lo lắng: "Nếu cứ siết chặt kiểu này sẽ làm tổn hại đến vết thương ở lưng."

Nhưng y tá không dám động vào Cừu Lệ, cô liếc nhìn Nặc Nặc rồi vội vàng đi tìm bác sĩ.

Vị bác sĩ già đẩy gọng kính bước nhanh vào.

Ông tương đối bình tĩnh: "Mang dụng cụ lại đây."

Dụng cụ được đưa đến, nhưng làm cách nào cũng không thể khiến anh buông tay.

Anh dường như đang níu giữ một điều gì đó, cho dù đau đớn đến đâu cũng bất chấp không thả lỏng tay.

Các bác sĩ trong phòng bệnh đều rất sốt ruột, Nặc Nặc đứng ra đằng sau, sợ quấy rầy tới bọn họ.

Sau khoảng thời gian an tĩnh lại, vị bác sĩ già cuối cùng cũng cũng nghe rõ Cừu Lệ đang nói mê điều gì.

Vị bác sĩ già ho khan vài tiếng, quay lại nhìn Nặc Nặc.

Cô ngước mắt lên, lặng lẽ lùi lại một bước, có chút mịt mờ trước ánh mắt của bác sĩ.

Vị bác sĩ già không còn cách nào khác, nghiêm mặt nói: "Tiểu thư, hay cô qua thử xem? Nếu Cừu tổng không buông tay, xương cốt sau này sẽ bị ảnh hưởng."

Mọi người nhìn về phía Nặc Nặc.

Nặc Nặc hơi bối rối, họ không thể mở bằng dụng cụ, châm cứu cũng không được.

Cô qua đó thì có ích lợi gì.

Mọi người nhường đường cho cô, Nặc Nặc bước tới, hơi do dự rồi đưa tay ra gỡ những ngón tay đang nắm chặt của anh.

Nhưng sức mạnh của đàn ông thì một cô gái như cô không thể so sánh được, Nặc Nặc sợ làm đau anh, vì vậy cô không dám dùng sức, chỉ có thể quay lại nhìn vị bác sĩ già, ý bảo cô cũng không làm được.

Vị bác sĩ già nói: "Cô có thể nói điều gì đó để giúp ngài ấy thả lỏng hoặc hát một bài hát cho ngài ấy nghe."

Cô còn phải hát cho anh ta nghe nữa sao?

Vị bác sĩ già cũng nhìn ra Nặc Nặc có chút ngại ngùng, ông nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước, tiểu thư, cô muốn dùng biện pháp nào cũng được, dù có buông được ra hay không thì cô vẫn có thể bấm chuông gọi người vào không phải sao?"

Nặc Nặc gật đầu.

Cả bác sĩ và y tá đều đi ra ngoài, chỉ còn Nặc Nặc và Cừu Lệ trong phòng.

Cô ngồi rất gần, dựa hẳn vào người anh.

Cô còn có thể nghe thấy tiếng anh gọi tên cô trong cơn mê sảng.

Cô nghĩ thầm, anh đừng lẩm bẩm nữa, mọi người đều nghe thấy hết rồi.

Nhưng khi nhìn thấy anh cau mày, cuối cùng cô cũng ghé vào tai anh nhẹ giọng thì thầm: "Tôi ở đây."

"Nặc Nặc..."

Cô lấy hết can đảm, nhẹ nhàng chạm vào mái tóc đen của anh.

Giống như cái cách mà anh thường an ủi cô, nhưng mái tóc của người đàn ông không mềm mại như cô, mà giọng điệu của cô lại rất mềm mại: "Tôi ở đây."

Bàn tay đang nắm chặt của anh chậm rãi buông lỏng, mi tâm cũng không nhăn lại như trước nữa.

Thật sự hiệu quả rồi, mặt cô đỏ bừng, nhẹ nhàng chọc chọc vào cẳng tay anh, cơ thể người đàn ông rắn chắc, cơ bắp căng chặt, không biết có phải

rất đau không.

Cô chợt cảm thấy có chút áy náy, nhưng Nặc Nặc trước giờ hát không hay lắm.

Cô trời sinh đã có giọng nói nhẹ nhàng, trước kia lúc hát bị người ta nói giọng hát hơi khàn, sau này cũng rất ít khi hát.

Thực ra không phải là giọng hát của cô khó nghe nhưng bản thân Nặc Nặc lại cho rằng đây là một điểm yếu của mình.

Giọng hát của cô ấy rất tốt để dỗ dành mọi người, ngay cả con trai đi hát cũng sẽ dỗ dành cô ấy.

Cô hơi do dự, cô hiểu rằng anh không thể ở trong tình trạng như này mãi được vì vậy cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Giọng của Nặc Nặc nhẹ nhàng, cô chỉ thích hát những bài nhạc thiếu nhi.

Màn đêm tối dần buông mình xuống

Những ngôi sao lấp lánh dần ló dạng

Đom đóm bay, đom đóm bay

Bạn đang nhớ ai vậy?

Bầu trời sao như đang rơi lệ,

Trên mặt đất cánh hồng đã héo úa

Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi

Chỉ cần bạn luôn ở bên tôi

(Fireflies)

...

Khi hát mặt cô đỏ bừng, lại phát hiện cơ thể anh không còn căng chặt nữa.

Nặc Nặc không dám nhìn thêm, vội vàng bấm chuông.

Các bác sĩ nhanh chóng tiến vào, kiểm tra Cừu Lệ rồi thông báo mọi thứ đã không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng Nặc Nặc cảm thấy cách họ nhìn cô có chút kỳ lạ.

~

Thời điểm Cừu Lệ tỉnh lại là vào buổi tối, cửa sổ trong phòng bệnh đóng chặt.

Đập vào mắt anh là trần nhà trắng nhạt.

Thấy anh vừa mở mắt, dì Trần vội vàng tiến đến hỏi: "Thiếu gia, có chỗ nào không thoải mái không, có cần gì không?"

Anh lẳng lặng nhìn dì Trần, sau đó nhìn quanh phòng bệnh.

Anh mím môi không nói gì, cuối cùng ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống phía cửa phòng bệnh.

Cừu Lệ nhắm mắt lại, quên đi, anh đang nghĩ cái gì vậy?

Làm sao cô có thể đến đây chăm sóc anh được.

Trước kia anh đã từng ép buộc cô không được đi học, hiện tại anh không cưỡng ép cô nữa, cô muốn rời xa anh còn không kịp nữa là.

Mặc dù dì Trần tinh tế, hiểu lòng người nhưng Cừu tổng vừa mở mắt lại nhắm mắt lại.

Ngoại trừ việc không khí lạnh hơn một chút, bà hoàn toàn không hiểu anh muốn gì.

Không, anh ấy có vẻ như không cần bất cứ thứ gì.

Tưởng chừng như đối với anh mọi thứ đều là sự chán chường vô tận.

Mẹ Trần đành phải đứng một bên, lo anh muốn phân phó điều gì.

Nặc Nặc vừa gọi điện cho Triệu Lệ để xin nghỉ, giọng điệu của côTriệu rất nhẹ nhàng, nói với cô rằng chưa đầy hai tuần nữa sẽ thi đại học nhưng nếu trong nhà có việc thì cũng không có vấn đềgì.

Nặc Nặc giải thích xong còn nói cảm ơn một lần nữa, sau đó mới quay trở lại phòng bệnh.

Phòng bệnh của Cừu Lệ nằm trên tầng cao nhất, vô cùng yên tĩnh.

Cơ sở vật chất cũng rất tốt, đây chính là đãi ngộ của chủ tịch, chiếc giường bên trong kia có lẽ chỉ anh mới có đủ tư cách để ngủ.

Phòng bệnh vô cùng lớn, to gần bằng hai gian nhà cộng lại.

Nặc Nặc bước vào gian bên ngoài, không nghe thấy tiếng người trong phòng nói chuyện, cô tưởng rằng Cừu Lệ vẫn chưa tỉnh lại.

Bước chân của cô nhẹ nhàng, dùng khăn bông lót lấy cốc nước ấm.

Vốn định đưa cho dì Trần, nhưng ai biết rằng ngay khi bước vào, cô chợt bắt gặp ánh mắt của Cừu Lệ.

Lúc đầu, đôi mắt của anh tối đen ảm đạm như ao tù nước đọng khiến Nặc Nặc cảm thấy có chút lạnh lùng, đáng sợ.

Nhưng ngay sau đó, trong đầm nước tối đen ấy xuất hiện tia sáng mong manh.

Anh vẫn nhìn cô chăm chú.

Nặc Nặc không biết liệu anh có nghe thấy cô hát không, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô hát không hay, khẳng định rất khó nghe.

Bởi vậy khi bắt gặp ánh mắt của anh cô có chút xấu hổ, túng quẫn, cô không biết phải nói gì, khô khốc lên tiếng: "Anh có muốn uống nước không?"

" Có."

Nặc Nặc nhìn về phía dì Trần, dì Trần bị nhìn như vậy cũng không thèm nhìn lại Nặc Nặc.

Cuối cùng thì bà cũng biết thiếu gia muốn gì rồi.

Dì Trần lấy lý do vòng vo, tự giác rời đi.

Nặc Nặc đứng tại chỗ một lúc, hai mang tai cô đỏ bừng, cuối cùng cô quay người, đi lấy một chiếc thìa.

Cừu Lệ bị thương ở lưng, chắc chắn anh không thể ngồi dậy vào lúc này.

Nặc Nặc một tay cầm cốc nước, một tay cầm thìa định đút nước cho anh.

Nhưng đến khi quay lại giường bệnh, nhìn người đàn ông cao lớn kia, Nặc Nặc lại cảm thấy không được tự nhiên.

Dù sao cũng là người khác phái, cô và anh cũng không phải rất thân thuộc.

Nhưng Cừu Lệ thực sự rất tốt với cô ấy, cô từng được dạy rằng không thể có ân mà không báo.

Cô xúc một thìa nước, đưa lên môi thổi nhẹ rồi đưa đến bên môi anh.

Sau đó cô liền nhanh chóng phát hiện có điều không ổn, định rút thìa nước về, thói quen hại chết người mà, có lẽ anh sẽ ghét bỏ lắm đây.

Vậy nhưng người đàn ông đã mở môi và uống cạn thìa nước.

Anh chỉ nhìn cô mà không nói tiếng nào, nhưng trong mắt anh lại chất chứa ánh sáng.

Anh là một người đàn ông trưởng thành, Nặc Nặc nhớ rõ trong cuốn sách có miêu tả anh đã 30 tuổi.

Quả thực là có hơi lớn tuổi so với cô gái chưa tròn 20 như cô.

Nhưng khi bắt gặp đôi mắt đầy khao khát không kiềm chế như vậy của anh, mặt cô chậm rãi đỏ lên, cô nhỏ giọng nói: "Anh đừng có nhìn tôi như vậy."

Nhìn đến nỗi tay cô đều run lên rồi.

Lúc ấy gió nhẹ, tiếng côn trùng ríu rít cũng nhẹ vào đêm cuối tháng năm.

Khuôn mặt anh chất chứa ý cười: "Ừ."

Nặc Nặc cắn môi rồi tiếp tục đút nước cho anh.

Anh lại thản nhiên nói: "Nóng."

Nặc Nặc ngập ngừng: "Tôi đi lấy thêm chút nước lạnh."

"Em thổi đi."

Nặc Nặc cầm chặt chiếc cốc trong tay, cuối cùng cũng hiểu được ý định của anh.

Cô nhẹ giọng vặn lại: "Không nóng, không uống thì thôi."

Đôi mắt của người đàn ông vẫn luôn nhìn cô, anh cười một tiếng: "Ừ, không nóng."

Sau đó Nặc Nặc đút cho anh hết hơn phân nửa cốc nước.

Sau khi đút nước xong, cô ngồi lại, nhìn Cừu Lệ, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh."

Anh di chuyển ngón tay, như muốn chạm vào gò má mềm mại của cô, nhưng cuối cùng anh lại không nâng cánh tay lên, Cừu Lệ nói: "Không cần cảm ơn tôi, tôi đã đưa em đến thì tôi phải có trách nhiệm bảo vệ em."

Nặc Nặc lại càng cảm thấy có lỗi, là cô chủ động đề nghị muốn đi theo.

Với tốc độ phản ứng của Cừu Lệ, nếu không phải vì bảo vệ cô, anh chắc chắn sẽ không bị thương.

"Sao lại không đi học?" Cừu Lệ sợ cô cảm thấy bị gò bó, nhưng thật ra anh chưa bao giờ biết cách làm thế nào để sống hòa hợp với cô.

Khi ở bên cô, dục vọng của anh quá mạnh mẽ khiến cô luôn phản cảm với sự gần gũi của anh.

Nặc Nặc cúi đầu, nhẹ mím môi.

Cô không thể nói là bởi vì cô lo lắng cho anh.

Người đàn ông cười nhẹ, cũng không hỏi lại nữa.

Đây là lần duy nhất trong hai kiếp Nặc Nặc không chán ghét anh.

Khi anh cười, ánh mắt anh thật dịu dàng và ôn nhu, không giống một kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn chút nào.

Nặc Nặc sững sờ, cô chợt nghĩ đến những lời bạn cùng phòng đã nói với cô.

Thế giới trong cuốn sách này sụp đổ vì nam chính không yêu nữ chính.

Lẽ nào...người anh yêu chính là cô sao?.

Ngôn Tình Sắc

Là Tống Nặc Nặc thật sự ư?

Nặc Nặc đột nhiên trở nên đứng ngồi không yên, nếu anh biết người mình yêu sâu sắc đã thay đổi linh hồn không biết anh ta sẽ đối xử với cô thế nào đây.

Nặc Nặc còn chưa kịp nghĩ thông suốt vấn đề mấu chốt thì bất ngờ có tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

Giọng của Đỗ Nhất vang lên, "Chủ tịch, là tôi."

Vẻ mặt bình tĩnh của Cừu Lệ không thay đổi, nhưng anh lại đột nhiên nói với Nặc Nặc, "Em về nhà trước đi nhé?"

Nặc Nặc không khỏi liếc về phía Đỗ Nhất bên cửa.., Cừu Lệ hơi nheo mắt lại, cuối cùng nhẹ giọng giải thích với cô: "Tôi và Đỗ Nhất phải bàn bạc về kẻ đứng sau gây bạo động ở khu phía Đông, em đừng lo lắng.

Ngày mai em phải đi học, về nhà trước đi."

Cô vốn luôn khéo hiểu lòng người, nghe vậy sợ làm phiền đến anh, liền lập tức rời đi.

Sau khi xác nhận Nặc Nặc đã rời đi, ánh mắt Cừu Lệ đột nhiên thay đổi.

Đỗ Nhất bước vào, cung kính cúi đầu.

Cừu Lệ nhếch môi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng tàn nhẫn, mang theo tia nham hiểm.

Cừu Lệ hỏi: "Đã tìm được người chưa?"

"Đã tìm được, tôi không hề làm kinh động đến anh ta, tiếp theo phải làm thế nào?"

Ánh mắt Cừu Lệ không một chút ý cười, ngữ điệu bình thản: "Tạo ra một việc ngoài ý muốn nào đó khiến hắn ta cả đời này cũng không thể mở miệng, không thể làm được gì nữa."

Đỗ Nhất chợt rùng mình, trong lòng phát lạnh.

Nhưng anh ta luôn nghe theo mệnh lệnh của Cừu Lệ, anh ta vội vàng nói: "Vâng."

Đỗ Nhất nghĩ thầm, cái tên Thẩm Túy này, tại sao lại đắc tội với Cừu tổng chứ? Anh ta chưa bao giờ nghe nói đến một người như vậy nhưng thời gian trước đây Cừu tổng đã yêu cầu anh ta phải tự mình đi tìm kẻ đó.

Việc này vô cùng bí mật, Cừu Lệ nói một khi anh ta tìm được người thì phải lập tức thông báo.

Đỗ Nhất vốn tưởng rằng đây là một nhân vật có thân phận quan trọng, không ngờ rằng Cừu Lệ lại lạnh lùng nói phải giải quyết người đó như vậy.

Đỗ Nhất nhận lệnh đi ra ngoài, Cừu Lệ giơ tay che lấy bên ngực trái.

Nơi đó đau nhói, từng chút một, thậm chí làm tê liệt vết thương trên lưng của anh.

Vẻ mặt anh vẫn luôn bình tĩnh.

Không có gì to tát cả, từ trước đến nay anh luôn là người như vậy, Thẩm Túy giúp anh thì sao? Chỉ cần có một chút khả năng làm Nặc Nặc rời khỏi đây, anh sẽ bóp chết khả năng đó từ trong trứng nước.

Để giữ cô bên cạnh, anh sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào.

19/04/2022

2747 worda.

Chương 86: 86: Ngọt Ngào

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Vết thương của Cừu Lệ vẫn chưa lành, Nặc Nặc đã sắp phải thi đại học.

Do tính cách khó ưa của nguyên chủ nên hầu hết các bạn trong lớp đều không thân với Nặc Nặc.

Nhưng vì chỉ còn hai tuần cuối cùng của cuộc đời trung học nên Nặc Nặc cũng không quan tâm lắm.

Rốt cuộc thì sau tất cả cô cũng vẫn phải sống ở một thế giới khác.

Nặc Nặc nhíu mày nhìn những câu hỏi trên tờ đề, thật không ngờ cô đã học đại học được 1 năm nhưng những câu hỏi này đều không hề xa lạ với cô chút nào, thậm chí còn vô cùng quen thuộc, như thể cô mới học cách đây không lâu vậy, không hề có chút cảm giác xa lạ nào.

Nhưng đây là điều đáng mừng, chỉ còn vài ngày nữa là kỳ thi tuyển sinh đại học sẽ diễn ra.

Nặc Nặc gấp tờ đề lại, thu dọn sách vở rồi đi về nhà, đầu tháng 6, khuôn viên trường học được bao phủ một màu xanh của cây cối.

Từ xa, Nặc Nặc đã nhìn thấy Cừu Lệ.

Anh ngồi trên xe lăn, các học sinh đi qua đều liếc nhìn anh.

Người đàn ông thật đẹp trai và mang một khí chất lạnh lùng.

Còn có vài vệ sĩ đứng phía sau anh, sắc mặt anh có chút ốm yếu, nhợt nhạt, nhưng khi ánh mắt của anh lướt qua lại mang theo một tia lạnh lẽo.

Không ai dám nhìn thẳng vào anh, tất cả đều lén lút nhìn, tạo nên một khoảng trống lớn xung quanh anh.

Khi đó là thời điểm tan học, các học sinh lũ lượt nối đuôi nhau ra về.

Nặc Nặc nhanh chóng chạy đến, anh vẫn đang bị thương, cô không nghĩ rằng anh sẽ đến trường.

Cô chạy vội đến chỗ anh, hơi thở dồn dập, khi Cừu Lệ nhìn thấy cô ánh mắt của anh ánh lên một tia ấm áp nhẹ nhàng.

"Sao anh lại tới đây?"

Cừu Lệ im lặng một lúc: "Em đã không đến thăm tôi 3 ngày rồi."

Nặc Nặc sững sờ, sau đó mặt cô đỏ lên vì cảm giác tội lỗi và xấu hổ.

Cô nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình, không biết phải nói gì.

Sự thật là Cừu Lệ phải nằm viện cũng là vì đã cứu cô, cho dù thế nào cô cũng phải dành thời gian đến thăm anh.

Mặc dù những ngày cuối cấp ba rất bận rộn, còn phải tự học buổi tối nhưng không đến mức không có thời gian rảnh rỗi.

Nhưng mà cô có chút sợ anh, rõ ràng anh luôn ôn hòa lễ độ, chưa từng làm gì tổn thương đến cô.

Nhưng ngày đó anh hôn mê, dù đau đớn đến như vậy nhưng anh vẫn không ngừng kêu tên cô, à không, là tên của chủ nhân thân thể này.

Điều đó làm Nặc Nặc có chút sợ hãi.

Cô đã gặp rất nhiều người đàn ông nông cạn, hời hợt, mặt ngoài thì luôn thể hiện sự nồng nhiệt, yêu thích với cô, luôn miệng nói cô là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên của bọn họ.

Nhưng có rất ít người thực sự kiên nhẫn theo đuổi cô, cuối cùng thì từ bỏ vì gia cảnh không tốt hoặc tính tình lạnh nhạt của cô khi tiếp xúc với những người đàn ông đó.

Nhưng mà Cừu Lệ lại khác, anh thâm tình đến mức gần như cố chấp.

Nặc Nặc biết rằng bản thân mình đã sai, cô nhẹ giọng xin lỗi: "Tôi xin lỗi."

Anh không nói lời nào, tựa như anh thật sự tức giận.

Nặc Nặc hiếm khi làm một kẻ "vong ân phụ nghĩa" như vậy nên cô cảm thấy vô cùng áy náy.

Xung quanh có rất nhiều người, nên cô nói: "Anh có muốn đi về trước không?"

Cừu Lệ không phản đối, đợi họ trở về biệt thự.

Sau đó Nặc Nặc mới nhận ra là Cừu Lệ khăng khăng muốn xuất viện.

Trong lòng cô cảm thấy hối hận cùng áy náy không tả nổi, cô muốn nhận được sự tha thứ từ anh.

Nặc Nặc không phải là người giỏi lấy lòng người khác bằng lời nói, sau khi về đến nhà, cô yên lặng mặc tạp dề rồi đi vào phòng bếp.

Cừu Lệ ngước mắt nhìn cô.

Bởi vì đang là đầu tháng sáu, thời tiết cũng dần nóng lên.

Cô mặc một chiếc quần đùi nhạt màu, chiếc quần rất to, làm nổi bật lên đôi chân thon thả, trắng nõn và thẳng tắp của cô.

Trước đây, cô từng mặc quần dài kể cả vào mùa hè khi anh thẳng thừng bày tỏ dục vọng của mình dành cho cô.

Rất nhiều chuyện thì ra chỉ cần đổi phương thức tiếp cận thì sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chiếc tạp dề màu hồng để lộ vòng eo thon thả của cô, phía sau còn thắt một chiếc nơ xinh xắn.

Nặc Nặc bàn bạc với đầu bếp một lát, họ liền giúp cô chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Nặc Nặc tự mình nhào bột, cô làm vô cùng chuyên chú, đến mức không nhận ra Cừu Lệ đã đẩy xe lăn đến cửa nhìn cô từ lúc nào.

Hàng mi dài của cô đang rủ xuống, nhìn cô vừa trầm lặng lại vừa dịu dàng.

Cho đến khi cô quay người lại để lấy sữa thì mới nhận ra sự hiện diện của anh.

Ánh mắt anh thật nhu hòa, trong mắt anh chỉ phản chiếu hình bóng của cô, Nặc Nặc nghĩ đến những đứa con của chị họ mình, khi cô làm việc cũng chuyên chú nhìn cô như vậy, không hiểu sao bất giác cô có chút mềm lòng.

Cô dùng một ít bột mì nặn thành hình một con thỏ béo tròn đáng yêu, sau đó đi về phía anh.

Nặc Nặc ngồi xổm xuống trước mặt anh, mở tay anh ra, mỉm cười đặt con thỏ nhỏ vào lòng bàn tay anh.

Cô ngước mắt nhìn lên, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Anh nhìn con thỏ mềm mại làm bằng bột mì trong lòng bàn tay, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Lần cuối cùng cô cười với anh, dường như đã lâu lắm rồi.

Cô cười lên thật đẹp, làm cho trái tim anh cũng phải run rẩy.

Không cần biết chuyện trước kia đau đớn đến chừng nào nhưng lúc này đây Cừu Lệ vẫn cong môi lên.

Bả vai phải của anh không bị thương nên anh đưa tay phải lên nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Nặc Nặc ngơ ngác nhìn anh, anh xòe những ngón tay dính bột mì cho cô xem.

Nặc Nặc hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn."

Anh cầm con thỏ nhỏ thật cẩn thận, kiềm chế xúc động nói: "Ừ."

Nặc Nặc không nhịn được cười, cô biết tính tình của người đàn ông này...!Ừm, nói thế nào nhỉ? Có phần hơi kiêu ngạo.

Khi có người nói lời cảm ơn với anh, anh sẽ coi đó là điều hiển nhiên, như thể trên thế giới này anh là độc nhất vô nhị, không có chút khiêm tốn nào.

Điều này thực ra khác với sự dịu dàng mà anh thể hiện với cô, đã làm khó anh rồi.

Nặc Nặc cũng không đuổi anh đi, tự mình làm bánh bao sữa thật tốt.

Cô không làm nhiều lắm, cũng chỉ có bốn cái, đều nặn thành hình con thỏ nhỏ.

Khi hấp xong, cô đặt chúng lên đĩa rồi mang ra, Cừu Lệ đang đợi cô ở đại sảnh.

Nặc Nặc nhận ra đã lâu vậy rồi mà anh vẫn cầm con thỏ bằng bột mì, bột mì đã nhanh chóng trở nên cứng ngắc.

Cô nghĩ là do tay anh không tiện, trong lòng thầm ảo não vì chính mình đã làm một việc không tốt, cô vội nói: "Anh đưa cho tôi, tôi sẽ giúp anh vứt nó đi."

Anh khẽ cong ngón tay, ngăn cản cô động tác của cô.

Tay Nặc Nặc chạm vào đ`ầu ngón tay anh, anh cười nói: "Đây là l`ần đ`ầu tiên em tặng tôi một thứ gì đó."

Vì là l`ần đ`ầu tiên cô tặng quà cho anh.

Cho nên bất kể đó là gì, anh đ`ều vô cùng quý trọng.

Nặc Nặc sửng sốt, giọng điệu của anh rõ ràng hàm chứa ý cười, nhưng không hiểu sao cô nghe ra trong đó có một nỗi bu`ồn không tên nào đó.

Lẽ nào nguyên chủ đối xử không tốt với anh sao? Chỉ là một con thỏ làm bằng bột mì mà anh lại coi trọng đến như vậy.

Hơn nữa anh còn không bận tâm đến hành động ngây thơ đó của cô.

Nặc Nặc nói, "Vậy tôi sẽ giúp anh cất nó đi, chờ đến khi tôi thi đại học xong thì sẽ lại tặng anh một món quà nữa được không?"

Anh cười, nói: " Được."

Giọng anh có vài ph`ần vui vẻ.

Lúc này Nặc Nặc mới ý thức được chính mình vừa nói cái gì, nhưng cô không có thói quen hối hận.

Nếu cô đã hứa thì nhất định sẽ cố gắng thực hiện nó.

Dì Tr`ần đứng ở một bên chứng kiến toàn bộ sự việc, trìu mến nhìn thiếu gia nhà mình, khóe miệng khẽ nâ^ng lên một nụ cười trìu mến.

Kỳ thực người ta đối với anh cũng không phải đặc biệt tốt, vậy mà anh đã mãn nguyện đến mức này r`ồi.

Thật sự có vài ph`ần...mất mặt mà.

Giọng của Nặc Nặc m`êm mại: "Mẹ tôi thường nói khi tâm tình không tốt, ăn một chút đ`ôngọt sẽ khiến bản thân thoải mái hơn.

Không quan tâm đến anh là lỗi của tôi.

Anh có thể tha thứ cho tôi được không?"

"Được."

Nặc Nặc nhận ra người đàn ông này cũng thật dễ dỗ dành.

Cô nói cái gì anh cũng đ`ồng ý, thật sự làm cho cô có chút chột dạ.

Sau khi hai người ăn tối xong, Nặc Nặc còn muốn làm thử những đ`êđại học của những năm trước.

Cừu Lệ cũng không đến làm phiến cô.

Trước khi đi v`ề, dì Tr`ân quyết định nhắc nhở Nặc Nặc một chút: "Tiểu thư, Cừu thiếu muốn xuất viện sớm, mọi người không ngăn cản được, nhưng mà buổi tối...!khụ khụ, có thể hơi bất tiện.

Biệt thự không có người ở lại chăm sóc, ban đêm tiểu thư có thể để ý tới thiếu gia một chút được không?"

Nặc Nặc hơi do dự, nhưng nghĩ đến Cừu Lệ dù sao cũng là một người lễ độ, cô không nhất thiết phải đ`êphòng một người bệnh như vậy nên Nặc Nặc gật đ`âu.

Nghĩ đến đã đ`ồng ý với dì Tr`ân, nên sau khi làm xong đ`êthi đại học, Nặc Nặc quyết định đến phòng Cừu Lệ xem qua.

Lúc cô làm xong đ`êđã là mười giờ, nhưng đèn trong phòng Cừu Lệ vẫn sáng.

Nặc Nặc nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó phát hiện cửa không đóng.

"Vào đi." Giọng anh khàn khàn, Nặc Nặc đẩy cửa đi vào, Cừu Lệ đang dựa vào giường, rõ ràng là điều hòa trong phòng đang tỏa ra khí mắt vậy mà trên trán anh lại có một lớp mồhôi mỏng, Nặc Nặc nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

Anh đổ mồhôi lạnh là bởi vì đau nên cô vội vàng chạy tới: "Anh không thoải mái ư?"

Môi anh tái nhợt, cười một tiếng rồi trấn an cô: "Không có."

Nặc Nặc hoàn toàn không tin.

Anh đành phải nói: "Hơi đau một chút."

"Đau ở đâu?"

Anh nhìn cô, trái tim trong lồng ngực lại không khỏi nhói lên đau đớn.

Mỗi đau đớn đều là vì em, Nặc Nặc.

Vậy thì những đau đớn này có là gì.

Giọng Cừu Lệ đều đều: "Vết thương sau lưng chỉ hơi đau một chút thôi, không có việc gì.

Em đã làm xong bài tập chưa?"

"Đã xong rồi, hay là tôi gọi cho bác sĩ hỏi một chút nhé?"

"Không cần."

Anh đột nhiên nói: "Nặc Nặc, em hát cho tôi nghe một lần nữa được không?"

Nặc Nặc sững sờ một giây, sau đó tai cô đột nhiên đỏ bừng lên.

Cô lắp bắp hỏi: "Ngày đó...!Anh đã nghe thấy ư?"

`

Cừu Lệ không nhịn được cười: "Ư." Anh khen cô, "Nặc Nặc hát rất hay."

Nặc Nặc không hiểu sao lại muốn che mặt thẹn thùng, cô liền hát bài nhạc thiếu nhi "dòng suối tự do" cho nam chính nghe.

Cô đỏ mặt: "Tôi hát không hay."

"Rất hay."

Nặc Nặc ngước nhìn anh, bắt gặp ánh mắt anh, đôi mắt anh đang ẩn chứa ý cười.

Lần đầu tiên cô có chút ngại ngùng, tim đập nhanh.

Không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Đôi mắt Cừu Lệ khẽ di chuyển, anh biết cô xấu hổ nên chuyển chủ đề: "Sau khi thi đại học, em định đăng ký chuyên ngành nào?"

Nặc Nặc ngập ngừng: "Có lẽ sẽ là chuyên ngành phát thanh."

Anh cười thầm, đoán rằng cô ở thế giới kia cũng học chuyên ngành này.

Vậy nhưng trước đó cô lại nói dối anh rằng cô học ngành y để chăm sóc anh.

Anh chiều chuộng cô thì cô sẽ ở bên anh cả đời.

Những lời hứa hẹn ngọt ngào nghe thật êm tai, nhưng đáng tiếc tất cả đều là giả.

Anh sẵn lòng chiều chuộng cô cả đời thì cô cũng không nguyện vì anh mà ở lại dù chỉ một giây.

Cừu Lệ biết Nặc Nặc giữ mối liên hệ với rất nhiều sự việc, anh biết dòng thời gian ở hai thế giới là khác nhau, Nặc Nặc có lẽ vẫn còn nhớ về

kỳ thi tuyển sinh đại học.

Anh nói: "Đừng căng thẳng, em cứ tự tin làm bài thi, tôi sẽ luôn ở bên giúp đỡ em."

Nặc Nặc có chút xấu hổ, lẽ nào nam chính định giúp cô đi cửa sau ư?

Vì hoàn cảnh gia đình, trước giờ cô chỉ chứng kiến người khác đi cửa sau.

Cô cảm thấy có chút hoang đường, nhưng như vậy thì không công bằng với người khác, Nặc Nặc lắc đầu: "Tôi không căng thẳng." Tâm trạng cô rất thoải mái, đối với cô đó chỉ là một bài kiểm tra bình thường.

Nặc Nặc thấy trời đã khuya: "Tôi đi ngủ trước nhé?"

Cừu Lệ nhìn cô và chậm rãi nói: "Em có thể giúp tôi một việc trước được không?"

Nặc Nặc nhìn lại anh bằng đôi mắt trong veo to tròn.

Cừu Lệ mặt không đổi sắc: "Giúp tôi đi vệ sinh."

Hai mắt cô đờ đẫn một lúc mới gật đầu: "Được."

Anh bị thương nên cử động cũng không tiện.

Quan trọng là tình trạng của anh nên Nặc Nặc cũng không nghĩ nhiều nên cô đi đến bên Cừu Lệ để giúp anh.

Tưởng dễ nhưng thực ra lại không dễ chút nào.

Anh rất nặng.

Dáng người của anh rất tốt, là một người đàn ông cao 1m9, trên người toàn cơ bắp, khi cô cố gắng dìu anh thiếu chút nữa bị trọng lượng cơ thể anh ép ngược lại, ngã xuống người anh.

Mặt cô đỏ bừng, tránh đi vết thương của anh, đỡ anh loạng choạng đi vào phòng tắm.

Cừu Lệ thề, ban đầu anh thực sự chỉ muốn cô giúp mình đi vệ sinh.

Nhưng tiếng thở dồn dập và vẻ ngoài mỏng manh của cô khiến anh cúi xuống nhìn cô.

Mà nhìn rồi thì thật khó lòng rời mắt.

Đời này cô đã thay đổi, không còn cự tuyệt quần áo mà anh tặng nữa.

Vì có anh ở nhà nên cô không mặc đồngủ mà là một cái óa phông màu xanh nhạt.

Dáng người của cô vô cùng tốt.

Cừu Lệ trước đó luôn biết rằng khi màn đêm buông xuống, anh lại rơi vào những giấc mộng đó, anh đều khắc ghi trong tim hình ảnh kiều diễm của cô.

Lúc này, cô đang hơi cúi xuống, một khe hở xuất hiện ở đường viền cổ áo của cô.

Anh lặng lẽ nhìn khe hở đó rồi lại nhìn cô.

Cô không hềphát hiện ra.

Hầu kết của Cừu Lệ di chuyển lên xuống, anh biết mình không thể mất khống chế như vậy được.

Kết quả thu được cuối cùng cũng sẽ là bởi vì dục vọng của anh mà thất bại.

Anh nhắm hai mắt lại rồi quay đầu đi.

Tay trái của anh không thể di chuyển nhưng thực ra anh vẫn có thể đi lại.

Chỉ là một động tác lớn hoặc đứng dậy liền bị đau.

Khi Nặc Nặc phát hiện Cừu Lệ phối hợp, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô thở phào nhẹ nhõm rồi đưa anh vào phòng tắm.

Lúc này cô mới ý thức được đưa người khác giới đi vệ sinh thì có chút xấu hổ.

Nặc Nặc nói, "Tôi sẽ đợi anh ở bên ngoài."

Anh gật đầu.

Nặc Nặc cảm thấy giúp anh cũng không quá phiền phức, nhưng sau khi cửa đóng một lúc thì cô nhận ra mình nghĩ sai rồi.

Cô đợi một lúc lâu cũng không thấy anh đi ra, nếu là bình thường cô cũng sẽ không hỏi nhưng bây giờ Cừu Lệ đang bị thương, cô đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi: "Anh ổn chứ? Có muốn tôi giúp anh không?"

Một khoảnh khắc im lặng thoáng qua, sau đó giọng nói khàn khàn của người đàn ông truyền đến: "Tôi không kéo khóa quần xuống được."

Nặc Nặc choáng váng.

Tại sao không thể kéo xuống được.

Cô nhớ rằng bác sĩ đã dặn Cừu Lệ không thể cử động tay trái, anh chỉ còn một tay có thể di chuyển.

Một người đàn ông có thể tháo thắt lưng và kéo khóa quần bằng một tay không?

Nặc Nặc cắn môi, cẩn thận tưởng tượng ra cảnh tượng đó trong đầu, tại sao cô cảm thấy dù hơi khó một chút nhưng không phải không thể nhỉ?

Trên thực tế, điều đó là có thể, nhưng trông tình cảnh đặc thù như này thì đó lại là một vấn đề khác.

Quần của Cừu Lệ đều được đặt may riêng và rất vừa vặn.

Cừu Lệ cụp mắt nhìn khóa quần không kéo xuống được mà rơi vào trầm mặc.

3255 words.

Chương 87: 87: Đã Từng Tự Sát

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Hạ

- ---------

Thật sự Nặc Nặc không có kinh nghiệm ở phương diện này, cô đành phải cẩn thận hỏi: "Vậy...vậy có c`ần tôi gọi người đến giúp không?"

Tuy người h`ầu không có ở biệt thự nhưng vẫn còn vệ sĩ, cô ra ngoài tìm người cũng rất nhanh.

Nhưng cô không có dũng khí...đi vào cởi qu`ần giúp anh.

Cừu Lệ khẽ thở dài: "Không c`ần đâu."

"À!"

Anh nói thêm: "Em đừng nói gì hết, đợi một lát là được."

Nặc Nặc ngoan ngoãn không mở miệng, mà cô cũng không biết vì sao mình không được nói.

Không nghe thấy giọng nói của cô, anh nhắm mắt nhịn một lát mới thoát khỏi cảm giác phấn khởi.

Cô quá ngoan, bảo cô không nói thì cô cũng nghe lời không tạo ra bất kỳ tiếng động nào, mãi cho đến khi anh ổn hơn, cô mới đỡ anh v`ề giường.

Từ đ`ầu tới cuối Nặc Nặc đ`ều không phát hiện có chuyện gì bất thường.

Cô bị anh lăn lộn một h`ồi, lúc này đã mệt tới nỗi gương mặt nhỏ cũng đỏ bừng, ánh mắt lại sáng lấp lánh, vô cùng cảm giác thanh xuân phơi phới tràn đ`ầy sức sống.

Anh khẽ thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn dịu giọng nói: "Em về phòng ngủ đi."

Cô gật đầu, mềm mại đáp: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cừu Lệ nhìn theo bóng dáng của cô, mang theo vài phần chê cười mà cong môi.

Từ khi nào mà anh lại trở nên sợ trước sợ sau như vậy? Nhưng nếu làm như vậy có thể đổi lấy sự cam tâm tình nguyện của cô, anh bằng lòng.

Cô không thích con người chân thật của anh, chuyện đó anh hiểu rõ.

Cừu Lệ nhắm mắt lại, đã nhiều năm trôi qua rồi nhưng cũng chỉ có khoảng thời gian này anh mới có một giấc ngủ ngon không gặp ác mộng.

-

Trước đêm thi đại học, Cừu Lệ nhận được tin từ Đỗ Nhất - Thẩm Túy đã chạy trốn.

Bản lĩnh của Thẩm Túy đều được tổ tiên truyền lại, trong vô số những thầy rởm ở thế giới này, anh ta cũng được coi là xuất sắc, mà cũng là dị loại.

Thẩm Túy thích phụ nữ xinh đẹp, cũng thường xuyên thua bởi những mỹ nhân.

Đỗ Nhất mua chuộc một cô gái để cô ta bỏ thuốc Thẩm Túy, ai mà biết anh ta cười hì hì vào phòng rồi chưa bao lâu đã đi ra.

Đỗ Nhất cảm thấy không ổn nên dẫn người đi xem mới phát hiện Thẩm Túy đã bỏ chạy.

Cô gái kia ngã trên mặt đất, sau một lúc lâu mới tỉnh lại, hỏi ba câu thì câu nào cũng nói không biết.

Thẩm Túy am hiểu nhất là mấy chuyện li kỳ quái lạ, nếu anh ta muốn trốn thì thật sự rất khó tìm.

Đỗ Nhất biết mình gây họa, nhìn đến ánh mắt của Cừu Lệ, hắn ta quỳ phịch xuống đất: "Đều là tôi sai, Cừu thiếu xin hãy cho tôi một cơ hội, nhất định tôi sẽ tìm được tên đó."

Cừu Lệ híp híp mắt.

Anh đã nói chuyện với Thẩm Túy vài lần, biết rất khó tìm được anh ta, tuy không phải không tìm thấy, nhưng tên đó rất thông minh nhạy bén, nếu chèn ép quá mức thì anh ta sẽ chạy đến chỗ Nặc Nặc tìm chỗ che chở.

Nhưng đã thất bại một lần thì không tìm là không được, Thẩm Túy không phải người sẽ ngồi chờ chết.

Cừu Lệ nói: "Tìm ở thành phố bên cạnh."

Thỏ khôn có ba hang, loại người như Thẩm Túy sẽ tin nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, với lại anh ta sẽ tò mò xem ai là người muốn giết mình.

Ngày hôm sau chính là ngày Nặc Nặc thi đại học, tâm trạng cô thả lỏng, có lẽ lúc này không có cảm giác gấp gáp muốn rời khỏi nam chủ cho nên cô chỉ coi như đây là hoàn thành một bài thi bình thường.

Thi xong cô còn cảm thấy khá hài lòng.

Tiệc liên hoan tốt nghiệp được tổ chức, Nặc Nặc cũng tham gia.

Chẳng qua lúc này cô không uống nhiều rượu, cô chỉ uống một chút coi như kính cô giáo.

Hàng Duệ cũng có mặt ở đây, cách một cái bàn, cô đối diện với ánh mắt của cậu.

Ánh mắt của thiếu niên không gợn sóng, đột nhiên Nặc Nặc cảm thấy Hàng Duệ chưa từng yêu nguyên thân.

Cho dù cậu chịu đưa cô bỏ trốn.

Nhưng Hàng Duệ đã được cử đi đại học top đầu cả nước, tóm lại là chuyện tốt.

Lúc Nặc Nặc và các bạn cùng nhau đi xuống.

Cô nghe thấy có người nói phía sau: "Cậu nhìn kìa, nhiều siêu xe thật đó."

"Mình đã nói sau khi Tống Nặc Nặc xinh đẹp hơn thì đã dây dưa với kẻ có tiền mà."

Đi dưới bóng đêm, Nặc Nặc không tức giận cũng chẳng bực bội, cô đi tới mới phát hiện Cừu Lệ ngồi trong xe.

Nặc Nặc ngồi vào trong, Cừu Lệ hỏi: "Em uống rượu?"

Bây giờ cô không sợ anh lắm, vì thế chớp chớp mắt: "Một chút."

Cừu Lệ hỏi: "Em biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?"

Nặc Nặc không biết nên thành thật lắc đầu rồi lại hỏi anh: "Ngày mấy vậy?"

Nụ cười của Cừu Lệ nhàn nhạt: "Không có gì."

Ngày này đời trước chính là ngày cô mang theo họ anh.

Chẳng qua đối với anh nó là kỷ niệm đáng giá, còn với Nặc Nặc mà nói thì lại là một hồi ức không hề tốt đẹp.

Đời trước món quà anh tặng cô ngày tốt nghiệp chính là cưỡng ép cô kết hôn, nhưng lần này sẽ không.

"Tôi đưa em đến một nơi."

Gió bên bờ biển rất lớn, giữa thời tiết nóng nực của mùa hè khiến người ta thích ý muốn nhắm mắt lại.

Bộ dáng cô có chút vui vẻ, dưới chân là những hạt cát mềm mại nhỏ vụn.

Đèn đường sáng lên, Cừu Lệ đã không cần ngồi xe lăn nữa, chẳng qua hoạt động vẫn bị giới hạn.

Anh đi rất chậm, đi theo phía sau cô.

Anh nhìn dáng vẻ vui sướng của thiếu nữ thì nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ví dụ như anh lấy máu thay dầu để đốt sáng lên vô số những ngọn nến dẫn hồn, muốn thắp sáng đường về nhà cho cô.

Cuối cùng Thẩm Túy lắc đầu nói: "Cô ấy không muốn quay lại bởi vì cho rằng đây không phải nhà của cô ấy.

Anh đừng thử nữa, vô dụng thôi."

Anh ngồi dưới bầu trời đầy sao suốt một đêm.

Nặc Nặc đi đến cuối mới nhận ra xung quanh có mấy chục bồn hoa, được xếp thành một hình tròn.

Cô ngước mắt, trong ánh mắt còn phản chiếu ánh đèn lấp lánh: "Đây là gì thế?"

Nụ hoa màu trắng, tới gần còn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt.

Cừu Lệ vuốt mái tóc mềm mại của cô: "Là hoa quỳnh."

Cô kinh ngạc mở to mắt.

Anh nhìn vào mắt cô dịu dàng nói: "Nặc Nặc, phù dung sớm nở tối tàn.

Đối với sinh mệnh của em là vô cùng ngắn ngủi."

Nặc Nặc cái hiểu cái không, cô biết hoa này nhiều lắm chỉ nở được 4 tiếng đồng hồ.

Ánh mắt Cừu Lệ đen nhánh, dưới khung cảnh ánh đèn trải đầy đất, không hiểu sao cô lại có chút bất an.

Lòng bàn tay Cừu Lệ nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô: "Nhưng em phải nhớ kỹ nó, đừng quên."

Tuy cô không hiểu lắm nhưng Nặc Nặc vẫn đồng ý.

Anh cười: "Cô bé ngốc."

Bọn họ không phải chờ lâu, hoa quỳnh đồng loạt nở bung.

Nặc Nặc chưa từng nhìn thấy khung cảnh nào đẹp như vậy, ánh trăng tháng sáu, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường, những bông hoa vừa nở rộ như rung rinh trước luồng gió biển dịu dàng.

Nặc Nặc chống cằm ngồi cạnh anh, trong mắt có chút vui mừng.

Cừu Lệ đưa cho cô một con ốc biển.

Quê nhà Nặc Nặc không có biển, vào đại học rồi cô cũng không có nhiều tiền đi du lịch.

Đây là lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng sự bao la và dịu dàng của biển cả.

Cô nhận lấy ốc biển, tò mò hỏi: "Nó biết hát sao?"

Cô nghe nói bên trong ốc biển có tiếng ca.

Anh nhịn không được cong môi: "Vừa biết hát vừa biết nói chuyện."

Quả nhiên ngay sau đó, đôi mắt thanh khiết trong sáng như thủy tinh toát ra ánh sáng nhỏ vụn cùng với chút tò mò.

Vậy mà cô lại không h ềnghi ngờ những gì anh nói.

Lòng anh đã m ềm nhũn.

Nặc Nặc vừa định đưa lên tai nghe thử thì một thứ lấ p lánh rơi ra bên ngoài.

Cô rũ mắt nhìn, một chiếc nhẫn đang nằm trên bờ cát.

Anh cười nhẹ hỏi: "Em nghe thấ y nó nói gì không?"

Cô mờ mịt nhìn chiếc nhẫn r ồi lại ngước mắt nhìn anh.

Anh tới gần cô, một tay xoa xoa khóe môi Nặc Nặc, giọng nói mang theo ý cười: "Nghe hiểu không? Hử?"

Đột nhiên má cô đỏ lên, lắp bắp nói: "Tôi...tôi mới 18 tuổi."

Chủ nhân của thân thể này cũng mới 18 tuổi.

Anh cong môi cười: "Tôi chờ em lớn lên."

Mặt cô đỏ lựng, ánh mắt xấ u hổ dời đi.

Ôm lấ y đ ầu gối, co thành một cục nho nhỏ.

Thật sự là quá xấ u hổ.

Cửu Lệ lại không đại phát từ bi buông tha cô.

Anh nhặt chiếc nhẫn kia lên r ồi nhẹ nhàng nâng cằm Nặc Nặc.

Trong mắt cô ngập nước, thật sự chọc người thương tiếc.

Trong ánh mắt vô thố của cô, anh từ từ quỳ gối xuống.

Nặc Nặc chớp mắt, không biết phải nói gì cả.

Gió biển m`êm nhẹ khiến tóc mái cô đong đưa, thậm chí cô còn quên cả thở.

"Nặc Nặc."

Hai tròng mắt ướt d`âm d`êđối diện với đôi mắt của anh.

Anh cười nhẹ nói: "Đừng sợ, tôi không có ý ép em.

Là tôi nợ em." Đột nhiên l`ồng ngực Cừu Lệ đau xót, trong chớp mắt vẻ mặt anh cứng đờ, nhưng dưới ánh mắt cô lại không có biến hóa gì lớn.

Anh tiếp tục nói: "Tôi chờ em lớn lê, nhưng tôi sợ em trưởng thành thì sẽ ghét bỏ tôi nhi`êu tuổi hơn em."

Hai tai Nặc Nặc đ`êu đỏ, thừa nhận hay phủ nhận, cái nào cũng không tốt.

Thậm chí anh còn quỳ gối trước mặt cô.

Cừu Lệ nói: "Em c`âm lấy chiếc nhẫn này, nếu không muốn đeo vào ngón áp út thì có thể lu`ôn vào vòng cổ r`ãi đeo lên cổ.

em đừng quên tôi...đừng quên tôi là được r`ãi."

Nói đến cùng anh vẫn không thể rộng lượng được như vậy, không thể nói rằng nếu tương lai gặp người cô thích thì có thể tháo nó xuống.

Mà anh chỉ muốn tự tay giết chết người đàn ông kia.

Anh bỏ chiếc nhẫn vào lòng bàn tay cô.

Nhìn g`ân cô mới thấy chữ được khắc bên trong.

Không phải tiếng Anh mà là một chữ tiếng Trung rất nhỏ.

Một chữ "Nặc" được khắc không quá đẹp.

Cô không biết Cửu Lệ chuẩn bị từ khi nào.

Cô nắm chặt lấy nó, trái tim đập có chút dồn dập.

Hao quỳnh nở rộ, mùi hương thoang thoảng khắp không gian.

Hai má cô hồng hào, cất nhẫn đi rồi nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: "Tôi còn nợ anh một món quà mà."

Thấy anh nhìn mình, Nặc Nặc nhịn xuống sự ngượng ngùng, cố nói cho hết lời: "Nhưng tôi không có tiền nên không thể mau thứ gì đắt được.

Tôi nghĩ anh cũng không cần mấy thứ kia." Cô lấy ra một lá bùa bình an màu đen nho nhỏ, trong mắt như chứa đựng muốn vàn ánh sao: "Ngụ ý là bảo vệ bình an cho anh, cả đời trôi chảy, vết thương của anh cũng sẽ nhanh chóng hồi phục."

Nặc Nặc nhớ tới bạn cùng phòng từng nói thế giới này đã từng bị tan vỡ.

Cô khựng lại một chút, thế giới sao lại tan vỡ chứ? Là bởi vì nam chủ sao?

Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào như ngâm mật: "Bình an khỏe mạnh là mong ước cả đời của rất nhiều người.

Tôi mong anh cả đời không bệnh không đau."

Đột nhiên anh có chút nghẹn ngào.

Không bệnh không đau...

Mất đi cô rất nhiều năm, anh điên cuồng thành tật, đau đến chết đi sống lại.

Thậm chí anh còn từng tự sát.

Ngay cả giờ phút này lồng ngực anh cũng đau đớn như bị dao cứa, như dòi trong xương, như bóng với hình.

Nhưng mọi đau xót giống như được cô ban phước mà dần dần dịu đi.

Anh nhận lấy nó, cười nói: "Được."

Cho dù phải chờ bao lâu, bị thương thế nào, cô chỉ cần cười một cái thì chuyện gì cũng sẽ ổn.

Anh sống một ngày sẽ yêu cô một ngày, sống một phút sẽ yêu cô 60 giây.

Sẽ không sợ đau cũng chẳng quay đầu lại.

2202 words

27/04/2022.

Chương 88: 88: Em Đừng Đi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

Tổng Tài Làm Phản Diện Phải Ngoan bởi DiHoanNguyetK

Tổng Tài, Làm Phản Diện Phải Ngoan.

466K21.4K

Tịch Hân Nghiên yêu thầm nam phản diện trong một cuốn tiểu thuyết mới nổi gần đây, tiếc thương mối thâm tình của Nam phản diện, cô đã bày tỏ nỗi lòng của mình bằng cách...

Drop Xuyên thành quả tim nhỏ của nam xứng bởi definitelynotmy

[Drop] Xuyên thành quả tim nhỏ của nam xứng

12.5K278

Tác giả: Tiểu Hài Ái Cật Đường Tình trạng bản gốc: Hoàn thành (116 chương + ngoại truyện) Tên gốc: Xuyên thành cục cưng của nam phụ Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hiệ...

HOÀN Xuyên Thành Vị Hôn Thê Cực Phẩm Của Nam Chính bởi docam1314

[HOÀN] Xuyên Thành Vị Hôn Thê Cực Phẩm Của N...

346K21.7K

XUYÊN THÀNH VỊ HÔN THÊ CỰC PHẨM CỦA NAM CHÍNH Tác giả: Triệu Sử Giác Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, xuyên sách, hệ thống, giới giải trí, hào môn thế gia, ngọt sủng, HE. ...

1 DROP Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng - Hi Nguyệt Công Tử bởi _Dalwyn105_

#1 [DROP] : Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng...

31.1K1.3K

💫Tên hán việt : Bị nam chủ cao lãnh khán thượng [xuyên thư] 💫Tác giả : Hi Nguyệt Công Tử 💫Tình trạng convert : Hoàn thành 💫Số chương : 87c 💫Converter: luoihoc ...

EDIT Cố chấp trong lòng anh - Xuân Phong Lựu Hỏa bởi yerin0109

[EDIT] Cố chấp trong lòng anh - Xuân Phong L...

253K9.9K

Tác giả: Xuân Phong Lựu Hỏa Nguồn: LustAveland Thể loại: Dị năng, hiện đại, hóa thú, ngôn tình, nhất kiến chung tình, sủng, trọng sinh, thanh xuân vườn trường, thanh mai...

Chương 89: 89: Yêu Nhau

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 90: 90: Yêu Em

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

Nặc Nặc không ngờ anh lại cố chấp đến vậy.

Cô đến thế giới này đã hơn hai tháng, Cừu Lệ luôn bảo vệ và đối xử tốt với cô.

Ngay cả khi không xảy ra những chuyện này, cô cũng không thể giết anh để quay về được.

Vậy nhưng cho dù cô không hề dùng lực, mũi dao vẫn đâm vào da thịt Cừu Lệ.

Anh tự mình tiến đến gần để hôn cô, mặc cho những đau đớn xác thịt, anh nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi cô.

Tim Nặc Nặc hẫng một nhịp, nhìn thấy anh như vậy cô có cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Đôi mắt anh nhuốm một màu say mê, Nặc Nặc cảm nhận được nhiệt độ ấm nóng trên bờ môi anh, muốn tránh đi nhưng lại bị anh ôm chặt vào lòng.

Tim cô đập mỗi lúc một nhanh, làn gió ban đêm cũng dịu dàng như đôi môi anh lúc này, mơn trớn gò mà cô.

Cô bắt gặp đôi mắt đen của anh, trong khoảnh khắc đó cô gấp đến phát khóc.

Nặc Nặc thực sự rơi nước mắt.

Vẻ điên cuồng trong mắt anh nhạt dần, anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Nặc Nặc nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh, giọng nói của anh thêm vài phần dịu dàng trong màn đêm: "Sao lại khóc rồi? Tôi sẽ không ép em nữa."

Anh ôm cô, cười nói: "Là lỗi của tôi, biết em dễ mềm lòng mà ép buộc em.

Em không xuống tay được thì tôi sẽ tự mình làm."

Anh nói rồi buông cô ra, con dao găm rơi vào tay anh.

Cừu Lệ đứng dậy rồi tự mình giúp cô chỉnh lại chiếc váy màu trắng.

Anh cụp mắt xuống, chỉnh trang vô cùng cẩn thận.

Từng chút một, từ những nếp gấp ở eo, cho đến phần chân váy rủ xuống.

Trước kia anh như một vị đế vương cao ngạo, độc đoán và ích kỉ, nhưng khi gặp lại cô sau nhiều năm, anh ước mình chỉ là một thiếu niên bốc đồng, vô tư tùy hứng.

Giữ lấy cô, không để cô rời đi.

Cừu Lệ từ trước đến nay chưa bao giờ là một người rộng lượng.

Anh hy sinh nhiều như vậy, đổi lấy lại chỉ có bấy nhiêu.

Anh chưa bao giờ làm ăn thua lỗ như thế nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, trái tim anh cũng đau đớn âm ỉ.

Anh đã mong chờ từ rất lâu rồi, mong vào một buổi sáng khi ban mai ló rạng, cô bước xuống từ cầu thang với nụ cười tươi tắn trên môi.

Cũng mong chờ được nhìn thấy cô vào những ngày đông lạnh giá, cô bọc mình trong bộ quần áo thật dày như một chiếc bánh bao, gò má ửng hồng, bộ dạng sợ lạnh mà cũng thật đáng yêu.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại cô không hạnh phúc như những gì anh mong đợi.

Cô đã khóc.

Nếu đã vậy, thì cô nên về nhà đi thôi.

Nặc Nặc của anh dễ thương như vậy, dễ làm người ta đau lòng như vậy, chắc hẳn ở thế giới của cô cũng có rất nhiều người yêu thương cô.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, sau cùng ngước mắt lên mỉm cười: "Được rồi, em đừng khóc."

Mưa sao băng đã ngừng rơi.

Cừu Lệ đứng dậy, anh cao hơn cô rất nhiều, nhưng anh không dám ôm cô thêm nữa.

Một kẻ tàn nhẫn ích kỷ như anh, sợ rằng nếu chạm vào cô lần nữa sẽ thật sự không thể buông tha cho cô.

Nặc Nặc cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, một câu cũng không thể thốt lên được.

Giọng điệu của người đàn ông mang theo ý cười: "Đi xuống tìm Thẩm Túy đi, anh ta sẽ giúp em giảm bớt khó chịu trong quá trình trở về."

Nặc Nặc lắc đầu, cô nức nở: "Không, không muốn..."

Cừu Lệ lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc, hãy sống thật vui vẻ." Anh cong môi, "Tôi chỉ...!chỉ là muốn gặp lại em thôi."

Chỉ là tôi không nỡ rời xa em.

Cừu Lệ đẩy cô ra ngoài cửa, đối diện với đôi mắt đẫm lệ của cô mà đóng cửa lại.

Không cần đau khổ nữa đâu, Nặc Nặc.

Em chỉ cần mãi mãi sống ở nơi có ánh mặt trời ấm áp, mình tôi sống trong bùn lầy tăm tối thôi là đủ rồi.

Cừu Lệ há miệng muốn nói rằng hãy quên tôi đi.

Nhưng cuối cùng lại không lên tiếng bởi vì điều anh muốn nói với cô hơn cả là đừng bao giờ quên anh.

Cho dù tôi tàn nhẫn, thô bạo, thậm chí là đối xử tệ với em lúc ban đầu.

Cho dù tôi có bị hàng vạn người phỉ nhổ, chỉ trích thì xin em đừng quên mất tôi.

Rốt cuộc thì cũng không có câu nói nào được cất lên, khuôn mặt đẫm nước mắt của cô đã khuất sau cánh cửa.

Anh cong môi nhặt con dao lên, đâm vào ngực mình.

Khoảnh khắc ấy, anh chợt nhớ lại vào mùa hè năm đó, anh cùng một đám thanh niên đua xe trở về, nhịp tim của ai cũng đập liên hồi vì phấn khích.

Chỉ có anh là không, trên vầng trán anh vương một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt lạnh lùng đẩy cửa biệt thự ra.

Anh nhìn thoáng qua một cô gái đang ôm một hộp quà màu đen đứng trong góc.

Anh châm một điếu thuốc rồi bước đến trước mặt cô.

Cô kinh hãi nhìn anh, như thể hận không thể đào một cái hộ để tự chui xuống, như thể hận không thể cho anh một bạt tai vì ánh mắt bất cần, cợt nhả của anh.

Mùa hè năm ấy hoa nở rộ khắp trốn.

Xung quanh cô vương vấn hương thơm ấm áp, ngọt ngào.

Anh nhìn vào đôi mắt đó, nhịp tim vốn bình lặng trong lồng ngực anh dần dần tăng tốc từng chút một.

Nặc Nặc không mở được cửa, lau nước mắt rồi vội vã xuống lầu tìm Thẩm Túy.

Thẩm Túy đang bị trói chặt, khi anh ta nhìn thấy Nặc Nặc, mắt anh ta sáng lên.

Anh ta hưng phấn hỏi: "Anh Cừu sẽ không giết tôi chứ?"

Nặc Nặc không có thời gian cùng anh ta luyên thuyên, gấp gáp nói với Tiết Tán: "Cừu Lệ đang ở khu vườn nhỏ trên tầng áp mái.

Anh ấy khóa chặt cửa nên tôi không thể vào được, tình hình đang vô cùng nguy hiểm."

Tiết Tán sửng sốt một lúc sau đó nhanh chóng đưa người lên.

Nặc Nặc nhìn Thẩm Túy, bắt đầu cởi trói cho anh ta.

Bảo vệ bên cạnh vội vàng ngăn cản: "Tiểu thư!"

Nặc Nặc nói: "Cừu Lệ đã yêu cầu tôi thả anh ta ra.

Cho dù không phải vậy thì xảy ra bất kì hậu quả gì tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Thẩm Túy cảm thấy cô gái nhìn có vẻ yếu đuối này lại rất mạnh mẽ, dứt khoát trong những thời điểm mấu chốt, không hề dài dòng, dây dưa.

Ngay khi tay chân vừa được cởi trói, Nặc Nặc đã nắm lấy cánh tay của anh ta: "Thẩm Túy, Cừu Lệ nói rằng điều kiện để tôi trở về nhà là anh ấy phải chết.

Đây là sự thật sao?"

Khuôn mặt tươi cười của Thẩm Túy trong phút chốc cứng đờ, một lúc sau anh ta mới gật đầu.

Trầm Túy là hậu duệ duy nhất của dòng họ huyền học ở thời điểm hiện tại, ở nơi này suy nghĩ lâu như vậy, đã nhìn thấu được rất nhiều điều.

Anh ta đã quá quen với việc bói toán, anh ta thu lại ý cười, giải thích với Nặc Nặc: "Số mệnh của anh ta không còn nữa."

Tướng mạo Cừu Lệ có thể nói là tướng vô cùng phú quý, đáng lý ra là số mệnh Thần chặn giết Thần, Phật chặn giết Phật.

Nhưng tất cả đã thay đổi.

Hiện giờ số mệnh của anh không hề tồn tại.

Không những thế ngay cả linh hồn của anh cũng sắp tan vỡ.

Anh không còn sống được bao lâu nữa.

Vốn mang số mệnh thiên chi kiêu tử, được ông trời ưu ái là vậy nhưng anh lại bán linh hồn và số mệnh của mình để đổi lấy Nặc Nặc từ thế giới khác chỉ vì muốn được gặp lại cô.

Anh ta nhìn Nặc Nặc, người đột nhiên trở nên trầm lặng, cũng cảm nhận được vài phần thổn thức.

Một người yêu cô đến mức dùng mọi thứ để đánh đổi, không có cảm xúc gì thì thật đúng là trái tim sắt đá.

Hơn nữa, nhìn thấy Cừu Lệ như thế này, thật sự anh đã tận tâm tận lực đối xử tốt với Nặc Nặc.

Thẩm Túy không tin vào tình yêu cho lắm, trước giờ anh ta luôn hoài nghi chuyện này.

Nhưng một người đàn ông sẵn sàng dùng vận mệnh của mình để trao đổi, có khả năng mất đi phú quý cùng tiền đồngập trời, mất đi sự cường thế, bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với cái chết, hơn nữa linh hồn sẽ bị tan vỡ.

Thẩm Túy cảm thấy tiếc thay cho Cừu Lệ.

Loại sự tình đau đớn mà Thẩm Túy đang nghĩ tới cũng chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, từ trước đến nay kiểu cứng đầu mà nguyện hy sinh tất cả như vậy cũng chỉ có mình Cừu Lệ.

Thẩm Túy nhìn Nặc Nặc, cẩn thận hỏi: "Em nhớ tới điều gì sao?"

Cô không phủ nhận, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ lần đầu tiên xuyên vào quyển truyện, nỗi sợ hãi bị siết cổ đến chết bởi Cửu Lệ, đến tất cả những nỗ lực để rời bỏ anh sau đó của cô.

Cũng có tiếng van xin tuyệt vọng của Cừu Lệ vào đêm trăng đó, hay ngay vừa nãy thôi, khi Cừu Lệ đang ở trên gác mái chỉnh lại váy cho cô.

Cô đều đã nhớ lại tất cả.

Đây là những ký ức chỉ thuộc về thế giới này, không cần nhiều sự tác động từ bên ngoài cũng sẽ có một ngày những ký ức đó chậm rãi quay trở lại.

Nặc Nặc không biết phải trả giá bao nhiêu để thay đổi mạng sống của mình ngược lại với bầu trời, nhưng cô biết nó sẽ rất khủng khiếp.

Nặc Nặc nghĩ lại, có một số việc cô cũng không hề quên.

Khoảnh khắc tấm tôn bay qua trong nháy mắt, Cừu Lệ đã ôm cô vào lòng.

Bên bờ biển những đóa hoa quỳnh đang khoe sắc, tiếng sóng vỗ bờ cùng tiếng tim đập thổn thức của cô.

Thật ra nếu không có cuộc gặp gỡ t`ơi tệ ban đ`âu, cô sẽ thực sự sẽ yêu anh.

Một trái tim chân thành và thanh khiết như vậy, ai mà lại không yêu thích chứ.

Nhóm vệ sĩ đã đi lên một lúc lâu, nhưng hiện tại vẫn chưa đi xuống.

Mỗi một phút giây trôi qua, Cừu Lệ ngày càng cận k`ê với cái chết.

Cô nhớ lại sự rung động của cô đối với anh và cả sự căm ghét của cô dành cho anh.

Toàn thân Nặc Nặc cứng đờ bất động.

Không khí như ngưng tụ lại trong giây lát.

Thẩm Tuý khô khốc nói: "Em xuyên qua hai l`ần nên có thể sẽ có chút khó chịu.

Nếu anh ta...!anh ta thật sự đã chết, em cố gắng chịu đựng một chút, rất nhanh có thể trở v`ênhà."

Nặc Nặc đột nhiên nhướng mắt hỏi anh: "Hai l`ần?" Cô nhíu mày, "Thật ra là ba l`ần, l`ần đ`âu tiên tôi chỉ sống không quá một giờ".

Thẩm Túy nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt như kiểu cô đang nói đùa với tôi sao, anh ta "ha" một tiếng: "Tốt xấu thế nào tôi vẫn là người am hiểu tường tận lĩnh vực này, vẫn có thể nhìn rõ được sự việc."

Anh ta đút vào túi, lấy ra một thanh kiếm nhỏ bằng gỗ, cứa một đường nhỏ trên ngón tay Nặc Nặc.

Anh ta lật giở lá bùa, loay hoay h`ồi lâu.

Là bùa đột nhiên bùng cháy.

Trước mắt hiện lên một vùng sáng rực rỡ, lóa mắt.

Thẩm Túy nhướng mày ngạc nhiên, Nặc Nặc lặng lẽ nhìn anh.

Anh ta đột nhiên nói, "Khi em được kéo đến để thực hiện một nguyện vọng của nguyên chủ, cô ta cũng có một nguyện vọng khác mà cô ta đã tự mình thực hiện."

"Tống Nặc Nặc ở thế giới này có tổng cộng hai nguyện vọng.

Thứ nhất là người mà cô ta yêu sẽ không phải dẫm lên vết xe đổ khi trước mà bỏ mình."

"Thứ hai, người giúp cô ta thực hiện nguyện vọng thứ nhất không thể yêu Cừu Lệ.

Cô ta thực sự rất hận Cừu Lệ."

Nặc Nặc trong phút chốc cả người choáng vàng, ngây ngẩn.

Thẩm Túy tặc lưỡi: "Nguyện vọng này kỳ thật có hơi ác độc.

Có lẽ cô ta đã tạo cho cô một đoạn ký ức giả.

Khi đó em còn chưa xuyên đến đây, em đã nhìn thấy cái gì?"

Cô đã nhìn thấy điều gì ư?

Đêm mưa, tiếng giày da của người đàn ông vang lên.

Cô cố gắng bảo vệ Hàng Duệ...

Tất cả những thứ đó đều in sâu vào tâm hồn Nặc Nặc một tâm niệm rằng - Cừu Lệ sẽ giết cô, Hàng Duệ là một người tốt.

Cho nên ngay từ đầu khiến cô ghét bỏ và sợ hãi Cừu Lệ, thậm chí khiến cô từ bỏ việc về nhà để bảo vệ Hằng Duệ.

Đây đều là nguyện vọng của nguyên chủ.

Cừu Lệ...!chưa bao giờ có ý định giết cô.

Hóa ra trong cuộc gặp gỡ đầy oan trái này, người oan nhất lại chính là Cừu Lệ.

Nặc Nặc ngồi thẫn thờ trên mặt đất.

Lần đầu tiên có cảm giác bàng hoàng và tuyệt vọng, nếu đây là điều mà nguyên chủ đã dùng tất cả lợi ích của mình để đánh đổi, vậy còn Cừu Lệ thì sao, liệu có công bằng với anh không?

Cho đến tận bây giờ cô đều không muốn thực hiện nhiệm vụ gì cả, cô càng không cần những lợi ích của nguyên chủ.

Thẩm Túy nhìn thấy cô thất hồn lạc phách như vậy cũng có chút không đành lòng.

Suy cho cùng, đây không thể coi là lỗi của Nặc Nặc, mặc dù không thể phủ nhận những điều tồi tệ mà anh đã làm nhưng Cừu Lệ cũng có thể coi là một người tốt, ít nhất là đối với Nặc Nặc.

Thẩm Túy giải thích cho cô: "Dẫn hồn không bao giờ thành công ngay lần đầu tiên, cần phải chịu đựng nỗi đau như bị lăng trì, thất bại hết lần này đến lần khác, phá vỡ giới hạn của thời gian và không gian, anh ta phải để linh hồn của mình tiếp cận được với em mới có thể gặp lại em.

Vậy nên linh hồn của Cừu Lệ gần như sắp tan vỡ."

Thẩm Túy im lặng một lúc rồi nói: "Anh ta đã thất bại nhiều lần, vậy nhưng không hề bỏ cuộc."

Vậy mà anh một câu cũng không nói ra, chắc hẳn là anh rất đau.

Vai Nặc Nặc khẽ run lên.

Một lúc lâu sau, cô hỏi, "Nếu anh ấy có thể đặt ra quy định anh ấy chết tôi sẽ trở về, Tống Nặc Nặc có thể thay đổi ký ức của tôi.

Vậy anh ấy còn có nguyện vọng gì nữa không?"

Thẩm Túy trầm mặc một hồi, thâm nghĩ trên đời này trong hàng vạn người cũng khó có ai có thể may mắn như Nặc Nặc.

Anh ta đốt lá bừa sau đó kéo Nặc Nặc lên rồi chạy lên gác mái.

"Tôi sẽ cho cô thấy."

Trên tầng gác mái, tiếng gió gào thét vang dội.

Cừu Lệ nhắm mắt, nằm im bất động.

Tiết Tán đang cố gắng bịt lấy miệng vết thương của anh để đợi bác sĩ đến.

Những mảnh tro của tấm bùa lóe sáng lập lèo sau cùng đáp xuống tay phải của Cừu Lệ.

Thẩm Túy sửng sốt trong chốc lát.

Sau đó Nặc Nặc nghe anh ta nói: "Mong muốn của Cừu Lệ là cho dù em ở đây bao lâu, thế giới của em cũng sẽ chờ đợi em trở về.

Thời gian sẽ không thay đổi, năm tháng sẽ ngừng trôi, em sẽ được bình yên và khỏe mạnh đến hết đời." Chỉ cần Nặc Nặc quay trở lại, thời gian sẽ tiếp tục chạy kể từ khoảnh khắc cô rời đi.

Số mệnh thiên chi kiêu tử, vậy mà đã thay đổi như vậy.

Nặc Nặc bước tới, ngồi bệt xuống bên cạnh Cừu Lệ.

Cô dường như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, tay phải của anh đang gắt gao nắm chặt thứ gì đó, một sợi tua màu đen lộ ra bên ngoài.

Cô nhận ra nó.

Đó là sợi dây bình an do chính tay cô kết.

Món quà duy nhất mà cô tặng anh, cô nhớ rõ khi đó anh đã cười vui vẻ đến thế nào.

Nước mắt cô rơi xuống bàn tay anh, nhưng mà bây giờ không có ai lau nước mắt cho cô nữa.

Cừu Lệ đã dùng cả đời để yêu cô.

Thẩm Túy nói: "Anh ta sắp chết rồi, em mau về nhà đi, rất nhanh thôi cô sẽ quên hết tất cả mọi chuyện ở thế giới này."

Không nhớ thì sẽ không phải đau lòng.

3033 words

03/05/2022.

Chương 91: 91: Cả Đời

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Tiểu Anh

- ----------

Khi bác sĩ tới cấp cứu cho Cừu Lệ, nhịp thở và nhịp tim của anh đã rất yếu.

Con dao găm đã được rút ra trong quá tình phẫu thuật.

Vẫn là vị bác sĩ già kia, khi ông gỡ tấm khẩu trang xuống, cuộc phẫu thuật đã kéo dài đến 8 giờ đồng hồ.

Từ tối đến rạng sáng ngày hôm sau.

Nặc Nặc và Thẩm Túy ngồi ở bên ngoài.

Cô cầm sợi dây bình an trong tay, khuôn mặt thẫn thờ.

Thẩm Túy cảm thấy như vậy cũng tốt, mặc dù anh ta không đành lòng khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp như Nặc Nặc phải buồn rầu, khổ sở như vậy, nhưng không ai hiểu rõ tình cảnh của Cừu Lệ hơn anh ta.

Nếu Cừu Lệ vẫn còn số mệnh như trước kia thì có lẽ còn có hy vọng, nhưng hiện tại...!không còn cứu vãn được nữa rồi.

Thẩm Túy nói: "Em thích anh ta?"

Nặc Nặc nắm chặt sợi dây bình an, không lên tiếng.

Thẩm Túy liếc nhìn bầu trời, nói: "Mấy tiếng nữa thôi là em có thể về nhà.

Đến lúc các bác sĩ ra ngoài, nếu em luyến tiếc thì có thể vào trong gặp anh ta để nói lời từ biệt cuối cùng."

Nặc Nặc rốt cuộc cũng có phản ứng, cô không chế sự run rẩy trong giọng nói, làm ra vẻ trấn tĩnh: "Anh đừng nói nhảm."

Thẩm Túy nhún nhún vai bất đắc dĩ, anh ta biết Nặc Nặc hiểu anh ta có đang nói nhảm hay không, nhưng phụ nữ luôn như vậy, là những sinh vật xinh đẹp thích tự lừa mình dối người.

Dẫu vậy Thẩm Túy vẫn thở dài một hơi đầy tiếc nuối, anh ta đột nhiên hỏi: "Dù sao cũng chỉ còn mấy tiếng nữa thôi, em có muốn biết thuật dẫn hồn là như nào không?"

Nặc Nặc không muốn biết.

Cô ôm chặt lấy bả vai, cô luôn cho rằng Cừu Lệ đã khiến cô chết một lần cho nên luôn sợ hãi anh, chán ghét anh, nhưng hóa ra lại không phải, trừ bỏ lúc ban đầu anh đối xử tệ với cô, khoảng thời gian sau này anh đều đối xử với cô rất tốt.

Thẩm Túy luôn tò mò và ham học hỏi.

Thật ra anh ta phải mất vài năm nữa mới có thể học được thuật dẫn hồn thành thạo.

Nhưng mà người đàn ông đang nằm trên giường kia đã bị mất hết vận khí.

Khi không còn số mệnh may mắn nữa, Thẩm Túy có thể dễ dàng tiến vào bên trong tiềm thức của Cừu Lệ, nhờ đó mà luyện thêm được các phương pháp dẫn hồn.

Thấy Nặc Nặc ngồi bất động như vậy, anh ta suy nghĩ một hồi: "Tốt hơn hết em vẫn nên đi gặp anh ta lần cuối đi.

Chắc hẳn anh ta đã vì em mà đánh đổi rất nhiều, nếu cái gì em cũng không biết mà rời đi thì quả thực anh ta có chút đáng thương."

Khi Nặc Nặc và Thẩm Túy cùng nhau bước vào phòng của Cừu Lệ, Thẩm Túy nói, "Em hãy tới nằm bên cạnh và nắm lấy tay anh ta."

Khi đó khuôn mặt của Cừu Lệ đã tái nhợt, các chỉ số sự sống của anh đã ở mức vô cùng thấp.

Cô lặng lẽ nằm bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

Kỳ thực cô không hề muốn nhìn thấy ký ức của anh, cô chỉ muốn được im lặng ở bên anh một lát mà thôi.

Cừu Lệ đáng lẽ ra không cần phải chịu những bất hạnh như vậy, nhưng bởi vì anh thích cô cho nên bây giờ anh không còn gì cả.

Nặc Nặc nghiêng đầu nhìn anh.

Nếu là bình thường, khi cô ở gần anh như vậy, trong đôi mắt đen láy của anh sẽ xuất hiện ý cười rạng rỡ, nhưng hiện tại thân thể anh đang dần trở nên lạnh băng.

Thẩm Túy nói với Nặc Nặc: "Nếu em cảm thấy không thoải mái thì hãy vùng vẫy nhé."

Nặc Nặc im lặng, không đáp lại.

Thẩm Túy khịt mũi, anh ta nghĩ thầm, không thể trách anh ta lợi dụng người khác lúc hoạn nạn được, lúc trước Cừu Lệ còn định lấy mạng anh ta nữa mà, bây giờ để anh ta luyện tập một chút thuật dẫn hồn thì có làm sao.

Anh ta lảm nhảm vẽ bùa, bày trận pháp đến hơn một giờ đồng hồ.

Lông mi của Nặc Nặc khẽ run lên.

Lúc này tay Cừu Lệ đã không còn ấm nữa.

Cô chợt nhớ tới ngày đó, cái ngày mà cô cũng rời khỏi anh như vậy, cơ thể cô cũng dần nguội lạnh trước mắt anh.

Cừu Lệ hai mắt đỏ hoe, cho dù anh có la hét, van xin đến thế nào cũng vô ích, có lẽ anh đã vô cùng tuyệt vọng.

Cô không suy nghĩ được lâu, ngay sau đó một tia sáng lóe lên.

Cô nhìn thấy một khung cảnh hiện lên.

Nặc Nặc không thể nói rõ được tình trạng hiện tại của bản thân.

Dường như sau khi biết tới Thẩm Túy, cô mới nhận ra rằng trên đời vẫn còn rất nhiều điều thần kỳ.

Cô nhìn thấy Cừu Lệ.

Là một Cừu Lệ tiều tụy mà điên cuồng, anh đang ôm một chiếc bình đựng tro cốt, khi được người ta phát hiện ra thì anh đã uống thuốc ngủ tự sát.

Nặc Nặc đảo mắt, trên bức tường trong phòng vậy mà dán đầy ảnh.

Căn phòng có kiểu dáng phòng tân hôn, ảnh chụp chủ yếu được phỏng theo ảnh cưới.

Anh đang tự lừa dối chính bản thân mình.

Dì Trần phát hiện có điều bất thường rồi vội vàng đưa anh đến bệnh viện.

Anh đã được cứu sống, như Thẩm Túy đã từng nói, những người mang trong mình số mệnh may mắn, sống thì dễ mà chết thì lại rất khó.

Cừu Lệ dường như cũng nhận ra sự thật này, anh đã tìm đến Thẩm Túy.

Thẩm Túy biết Cừu Lệ có dã tâm muốn giết mình nên vội vàng đề xuất rằng anh ta sẽ nghiên cứu thuật kết xuất linh hồn để giúp Cừu Lệ tìm được

Nặc Nặc.

Có thể dễ dàng gọi hồn người khác bằng thuật gọi hồn, nhưng rất khó để tìm thấy chúng.

Sự tiêu hao linh hồn trong quá trình đó không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Nhưng Thẩm Túy mất ba năm để học thuật gọi hồn thì Cừu Lệ cũng tìm kiếm, đợi chờ trong ba năm.

Tổng cộng sáu năm đằng đẵng đó, anh chỉ muốn được gặp lại cô một lần.

Khung cảnh đầu tiên mà Nặc Nặc thấy là lần đầu tiên gọi hồn.

Họ đến bãi biển và thắp mười hai ngọn nến.

Cái phải đánh đổi chính là máu và số mệnh may mắn của Cừu Lệ.

Mười hai ngọn nến cùng lúc được thắp sáng.

Vậy mà Cừu Lệ có thể chịu được đau đớn đến nhường đó, trên trán anh nổi đầy gân xanh, cơ thể anh cong lại vì đau.

Anh đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, chịu đựng những cơn đau như lột da rút gân.

Vậy nhưng khi tỉnh lại, đối diện với anh chỉ là bầu trời xanh và những con sóng đang vỗ vào bờ.

Khi đó anh chỉ nói một câu: "Tôi không tìm thấy cô ấy, tôi không thể tìm thấy cô ấy nữa sao?"

Thẩm Túy im lặng hồi lâu sau đó mới lên tiếng: "Vẫn còn có cách khác."

Còn những phương pháp nào khác?

Ngọn lửa thiêu đốt linh hồn.

Đó là lần gọi hồn thứ tư của Cừu Lệ.

Anh đau đớn quỳ trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt và cơ thể run rẩy từng hồi.

Thẩm Túy ngoảnh mặt đi, không nhẫn tâm mà nhìn Cừu Lệ trong tình trạng này.

"Đừng tiếp tục nữa, anh sẽ chết đấy."

"Tôi đã chết rồi."

Chết vào cái ngày mà Nặc Nặc rời đi.

Truyện Bách Hợp

Cừu Lệ cười nhẹ: "Cô ấy rất ghét tôi, ngày cô ấy rời đi, trong đôi mắt của cô ấy không có tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy nở nụ cười thanh thản như vậy.

Tôi từng đối xử tệ với cô ấy, nhưng cô ấy luôn dễ mềm lòng, ngay cả khi trái tim cô ấy đang tràn ngập phẫn nộ thì cô ấy cũng chưa bao giờ có ác ý.

Nếu cô ấy nhìn thấy tôi như thế này...!Liệu cô ấy có cảm thấy vui vẻ mà tha thứ cho tôi không?"

Thẩm Túy không nói nổi nên lời.

Đã thử hết lần khác và cũng thất bại hết lần này đến lần khác.

Rốt cuộc khi đếm ngược đến lần thử thứ ba.

Anh đã nở một nụ cười trong sáng và phấn khích như một đứa trẻ: "Tôi đã nhìn thấy cô ấy! Cô ấy đang học đại học, được rất nhiều người hâm

mộ, yêu quý." Ngược lại làm anh có chút cô đơn, "Nhưng tôi không thể chạm vào cô ấy, cho dù đến gần cũng không được."

Thẩm Túy có chút không đành lòng, khi đó một phần tư dạ dày của Cừu Lệ đã bị hủy hoại.

Sau đó trái tim xảy ra vấn đề, những cơn đau như kim đâm liên tục kéo đến, cứ cách hai ngày anh lại phải chịu đựng chúng một lần.

Vậy nhưng nụ cười tươi tắn trên môi anh lại càng xuất hiện nhiều hơn.

Cừu Lệ nhìn mình trong gương, năm đó anh ba mươi sáu tuổi.

Anh nhìn những sợi tóc bạc trắng của mình trong gương và cố gắng nhếch nhẹ khóe miệng: "Cô ấy chưa bao giờ đợi tôi."

Nhưng nếu tôi vẫn chưa tìm thấy em thì tôi sẽ ngày càng già đi.

Anh không sợ tuổi già cũng không sợ cái chết, anh chỉ sợ đến lúc đó anh sẽ không còn xứng với cô nữa.

Lần gọi hồn cuối cùng, Thẩm Túy nói: "Nếu lần này không thành công, thân thể này của anh sẽ suy kiệt."

Cừu Lệ không định thay đổi chủ ý.

Thẩm Túy nói, "Ngay cả khi anh thành công, chỉ sợ anh chỉ có thể sống được nhiều nhất là 2 đến 3 năm."

Phải chịu đau đớn đến như vậy.

Toàn bộ tập đoàn Cừu thị đều đã bán đi để mua những vật dụng gọi hồn đắt đỏ.

Thân xác mục nát, linh hồn tan biến.

Liệu có đáng không?

Cừu Lệ không lên tiếng, anh nhìn lướt qua bức ảnh cô trong tay mà anh đã bí mật chụp năm đó, cô gái đang vẫy lá cờ, nhìn về phía anh nở một nụ cười rạng rỡ.

Làm anh cũng cười theo.

Có gì mà không đáng, bởi vì đó là cô nên hoàn toàn xứng đáng.

Anh chỉ nghĩ rằng anh đã đối xử không tốt với cô, anh muốn gặp lại cô.

Những ký ức tốt đẹp khi ở bên cô quá ít, cho dù có giống như buổi tối hôm đó, cô vì muốn đi học đại học mà nhẹ nhàng ghé vào bên tai anh thủ thỉ gọi "Anh Cừu Lệ" cùng " Chồng ơi", khi anh nhớ về khoảnh khắc đó liền nhận ra đó là buổi tối ngọt ngào nhất kể từ khi cô và anh gặp nhau.

Lần gọi hồn cuối cùng đã thành công.

Cừu Lệ run rẩy bước vào màn mưa.

Tia chớp lóe lên trong màn đêm, cô ngước nhìn anh.

Ánh mắt xa lạ và sợ hãi.

Mưa to đến nỗi không ai biết rằng gò má anh đã đẫm nước mắt chứ không phải là nước mưa.

Nặc Nặc được Thẩm Túy cho xem những ký ức của anh sớm đã khóc không thành tiếng.

Thẩm Túy vỗ vỗ vào má cô để đánh thức cô.

Cô mở mắt.

Trời đã về trưa.

Cô khóc đến nghẹn ngào, đôi tay mà cô đang nắm chặt đã mất đi độ ấm.

Thẩm Túy khẽ thở dài, đem những mảnh ký ức đóng lại.

Chỉ một chốc nữa thôi, cô cũng sẽ không còn ký ức về Cừu Lệ nữa, như vậy là tốt nhất, mặc cho bất cứ ai đã từng được yêu như vậy thì chắc chắn sẽ khắc cốt ghi tâm cả đời mà cũng ôm nỗi nuối tiếc cả đời.

Thẩm Túy muốn đóng cửa.

Cuối cùng, anh ta vỗ vai an ủi Nặc Nặc, ánh mắt dịu dàng: "Anh ta rất yêu em cho nên em phải sống thật hạnh phúc, bình an nhé."

Nặc Nặc dần dần không thể nhìn thấy tất cả mọi thứ xung quanh, đôi mắt cô cũng không phải bị nước mắt làm mơ hồ.

Mà đó là cảm giác giải thoát khỏi sự chia lìa của linh hồn và thể xác, giống như cảm giác lần trước mà cô rời đi.

Cô chợt nhớ đến lời nói của Cừu Lệ, khi anh chết đi thì cô có thể về nhà.

Cô áp má vào cánh tay lạnh giá rắn chắc của anh.

Anh sẽ không bao giờ dùng cánh tay này ôm lấy cô nữa.

Khi cô quay trở về, anh thậm chí sẽ không còn tồn tại trong trí nhớ của cô.

"Thẩm Túy." Nặc Nặc đột nhiên nói, "Anh từng nói Tống Nặc Nặc đã để lại cho tôi rất nhiều phúc khí, đủ để tôi sống một đời bình an."

Thẩm Túy nhìn cô với ánh mắt bàng hoàng.

Nặc Nặc cười nhẹ: "Tôi sẽ cho anh ấy, để anh ấy lấy lại may mắn, cho dù là một chút thôi cũng được, anh ấy sẽ từ từ khỏe lại, đúng không?"

Thẩm Túy nhíu mày: "Em...bây giờ em không muốn về nhà sao?"

Nặc Nặc siết chặt lấy những ngón tay của Cừu Lệ.

Ánh nắng bao phủ khắp không gian, những sợi nắng vàng tươi giăng mắc khắp nơi.

Ve sầu râm ran kêu, Thẩm Túy nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô gái vang lên: "Tôi sẽ ở bên anh ấy cả đời".

10/05/2022

2426 words.

Chương 92: 92: Kết Cục

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Không Thích Ăn Hành

????

Cừu Lệ không ngờ rằng mình có thể tỉnh lại.

Lúc anh tỉnh dậy đã là tháng 8, trái tim lại một lần nhảy lên.

Nhưng khi đó khắp cả người anh đều bị thương, xương bả vỡ vụn, trái tim bị đâm một dao, nhưng kỳ tích vẫn xuất hiện khiến trái tim của anh được sống trở lại.

Nhưng khi đó anh vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói có khả năng anh sẽ trở thành người thực vật.

Dì Trần không biết đã lén lau nước mắt bao nhiêu lần.

Chỉ có Nặc Nặc bình tĩnh hơn tất cả, cô cũng không cần người khác giúp, tự tay lau người, sửa sang lại tóc tai cho Cừu Lệ.

Cô là một cô gái rất kiên quyết, lúc không thích Cừu Lệ thì sẽ nhất định rời đi.

Sau đó xuyên sách lần thứ hai, cô thừa nhận mình thích anh, nếu đã quyết định lại thì sẽ không bỏ mặc anh.

Cô không biết mình đổi được bao nhiêu vận khí.

Nhưng Cừu Lệ còn sống.

Chẳng sợ anh vẫn mãi không tỉnh, cô cũng sẽ thực hẹn lời hứa ở bên anh cả đời, mãi cho đến khi anh chết đi.

Thẩm Túy thường dựa vào tường rồi trêu đùa: "Nếu anh ta mà chết thật thì cô gái xinh đẹp như em không cảm thấy mệt à?"

Nặc Nặc trừng mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt oánh nhuận, một chút cũng không khiến người khác cảm thấy hung dữ.

Thẩm Túy xùy một tiếng: "Anh ta thích em tới nỗi phát điên như vậy cũng không phải không có lý do."

Nếu là người mà Nặc Nặc đã nhận định thì cô sẽ dốc toàn tâm toàn ý mà đối xử tốt với người đó.

Mặc kệ anh bần cùng hay phú quý, đê tiện hay cao quý, cô cũng không rời bỏ.

Đây là cô gái mà ai cũng muốn có được.

Thẩm Túy nhìn vài ngày thì thấy chẳng có gì thú vị nữa.

Ngày qua ngày Nặc Nặc nắn chân cho Cừu Lệ để cơ bắp của anh không bị héo rút.

Nhưng trước sau anh lại chẳng có dấu hiệu tỉnh lại.

Rốt cuộc cũng là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), sao có thể lấy phúc lợi bình thường để đổi lấy khí vận được.

Cổ phiếu của Cừu thị ngày càng giảm, phía tình địch đều muốn nhào vào cắn xe.

Nhất thời trong nội bộ Cừu thị xuất hiện rất nhiều phản đồ, đúng là thời buổi rối loạn, tất cả đều chăm chăm vào gia sản của Cừu Lệ.

Nặc Nặc không hiểu mấy chuyện này nên cũng chẳng giúp được gì, chỉ có thể nhìn Cừu thị loạn lên.

Cô nhẹ thở dài: "Anh mà không tỉnh thì sắp thành người nghèo rồi đó!" Như vậy còn giống bá đạo tổng tài ở chỗ nào nữa chứ?

Ngay sau đó cô lại cười rộ lên: "Nghèo cũng không sao, ít ra không kiêu căng khiến người ta ghét."

Nhưng tháng 7 vội vàng qua đi, giữa tháng 8 Cừu Lệ mở mắt.

Nặc Nặc mới vừa lau khô ngón tay cho anh.

Anh mở to mắt nhìn cô, cây lá ngoài cửa sổ xanh um, dàn hoa leo rậm rạp tươi tốt, toàn bộ mùa hè đều rực rỡ tươi sáng.

Cô cúi mặt nên không để ý tới anh đã tỉnh, nhẹ nhàng thả tay anh về chỗ cũ, chuẩn bị đi đổi khăn.

Trong chớp mắt Cừu Lệ cảm thấy mình đã lạc vào một giấc mơ không thể ngờ tới.

Rốt cuộc thứ anh theo đuổi hai đời, khát cầu bấy lâu nay cũng chỉ là một chút ấm áp của hiện tại cùng với sự nhu tình nhợt nhạt của cô.

Anh cho rằng bản thân mình mang theo linh hồn bị tàn phá rồi chết đi, còn cô ở thế giới khác cũng đã quên mất anh là ai.

Nhưng tới khi tỉnh lại, cô vẫn còn ở bên cạnh anh, cũng là lần đầu tiên cô không có ý định rời đi.

Nặc Nặc lấy khăn quay lại thì nhìn thấy hai tròng mắt đen nhánh của anh.

Anh tỉnh lại khiến cô hơi xấu hổ, gương mặt ửng đỏ: "Anh nhìn gì vậy?"

Anh không cười cũng chẳng nói gì, chỉ cố chấp nhìn cô.

Nặc Nặc ngồi xuống bên cạnh anh, anh đã ngủ quá lâu nên giọng nói chưa thể bình thường lại được, chỉ có thể cố hết sức nâng tay lên.

Nặc Nặc nắm lấy tay anh.

Giọng nói trầm thấp của anh giờ này như mảnh thủy tinh vỡ vụn, sau một lúc lâu cô mới chắp vá những từ mà anh nói thành một câu hoàn chỉnh.

"Khi nào em đi?"

Cô giật mình, ngay sau đó cong mắt: "Không đi nữa, em nghĩ em sẽ ở bên anh cả đời." Cô cảm nhận được bàn tay anh đang nhẹ nhàng run rẩy.

Nặc Nặc ghé vào bên người anh, đối diện với đôi mắt không thể tin nổi ấy, trong lúc nhất thời cũng có chút thẹn thùng.

Cô mím môi, lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện: "Vậy anh phải đối xử tốt với em đấy nhé, quãng đời còn lại xin chỉ giáo nhiều hơn."

Giọng nói của Cừu Lệ nghẹn ngào, một lúc lâu sau mới run rẩy đáp lại: "Được!"

Nếu em đã ở lại thì cả đời này anh cũng sẽ không buông tay.

-

Ý định chia cắt Cừu thị của đám người kia đã tiến hành được một nửa, còn chưa nhận được tin thắng lợi thì đã nghe được tin dữ - con mẹ nó Cừu Lệ tỉnh rồi!!!

Như vậy mà cũng tỉnh lại được, nghe nói tái tim bị dao đâm, quả đúng là kì tích.

Trong nhất thời chó cùng rứt giậu, chuẩn bị đường lui, đầu trận tuyến cũng rối loạn.

Những người không có ý định "làm phản" thì thiếu chút ngửa mặt lên trời cười to.

Khi đó Cừu Lệ đang đọc tư liệu trong tay, hai mắt nheo lại.

Tiết Tán biết tính cách của anh, những kẻ phản bội này anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai.

Anh chỉ biết khiến người đó trả giá gấp mười gấp trăm lần.

Tiết Tán cẩn thận hỏi: "Thế nào ạ?"

Cừu Lệ cúi đầu nhìn Nặc Nặc đang ghé đầu lên đùi mình ngủ ngon lành, nhẹ nhàng cong môi.

Tiết Tán thấy anh phất tay một cái, ý là "bỏ đi".

Cừu Lệ chỉ định sa thải những người này rồi thanh tẩy lại Cừu thị một lần chứ không có ý định truy cứu chuyện này.

Thật ra không phải do anh mềm lòng, mà anh chỉ muốn tích thêm chút đức để có thể ở bên cạnh Nặc Nặc nhiều thêm được mấy năm.

Nhưng tiền vẫn phải kiếm.

Anh muốn nuôi cô, vào lúc chân chính muốn yêu thương một người phụ nữ thì sẽ cảm thấy mặc kệ có bao nhiêu tiền, có núi vàng núi bạc cũng không đủ để nuôi cô.

Thứ gọi là "khí vận" Thẩm Túy đã nói cho anh nghe từ trước.

Cừu Lệ lại không thèm để ý, lúc trước Cừu thị là do một tay anh dẫn dắt, là dựa vào bản lĩnh thật sự chứ không phải dựa vào khí vận, chỉ cần có anh ở đây thì Cừu thị vĩnh viễn không sụp đổ.

Anh nhẹ nhàng sờ những sợi tóc đang xõa trên đùi mình, nhịn không được mà cong môi cười.

Say khi Cừu thị thực hiện cuộc thanh lọc quy mô lớn thì đã là đầu tháng 9.

Cừu Lệ có thể hoạt động đơn giản, giai đoạn căng thẳng của tập đoàn cũng đã qua, nghênh đón cục diện hoàn toàn mới, cuối cùng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trước khi Nặc Nặc đi học, khó có khi cô làm nũng, cô nói với Cừu Lệ: "Em thi đại học 3 lần."

Anh nhịn không được cười.

"Anh biết thi đại học khó thế nào không? Suốt ngày làm bài tập, thi thử rồi tự học."

Cừu Lệ nhẹ nhàng vuốt má cô: "Là anh không tốt."

Những lời định nói lại bị cô nuốt lại vào trong, từ khi biết cô quyết định ở lại, hết thảy những thứ làm cô không vui thì anh cũng sẽ tự nhận đó là lỗi của anh.

Không chỉ có thi đại học 3 lần, mà còn học 3 lần năm nhất.

Nặc Nặc chớp mắt nhìn cô: "Không phải anh không tốt." Cô nhẹ giọng nói: "Bây giờ anh rất tốt!"

Lúc cô rời đi, nghĩ đến anh chỉ có thể nhìn bóng dáng của mình, cô nhẹ nhàng chui vào trong lòng anh, mùi hương của anh sạch sẽ dễ ngửi, cô đỏ mặt: "Cừu Lệ, em đi nhé? Em sẽ nhớ anh lắm."

Anh nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Nặc Nặc vội buông tay: "Em chạm vào miệng vết thương của anh sao?"

Anh cười: "Không phải, mà là quá ngọt!"

Thiếu nữ nhịn không được cũng cười: "Anh giữ chút liêm sỉ được không?"

"Có liêm sỉ thì không theo đuổi được em."

Mỗi tháng 9.

hoa ngô đồng đều rụng đầy sân trường.

Cây bạch quả phiếm ánh vàng nhợt nhạt, bóng cây hất xuống mặt đất cũng loang lổ, Nặc Nặc vẫy tay với anh rồi dịu dàng nói: "Cừu Lệ, em không ngại để mọi người biết mình có bạn trai, cũng không sợ mọi người biết bạn trai của em chính là anh." Ý cười trên gương mặt cô nhẹ nhàng như gió xuân: "Anh rất tốt, từ trước tới nay em chưa bao giờ cảm thấy thiệt thòi cả."

Cho nên không cần vĩnh viễn đứng trong bóng tối để nhìn hình bóng của cô.

Cừu Lệ vẫn luôn muốn cho cô thể nghiệm ở trường như bao thiếu nữ bình thường khác, kết bạn ở trường, sẽ không bị ai xa lánh, cũng không vì thanh danh của chủ tịch Cừu thị ảnh hưởng tới sinh hoạt của cô.

Cừu Lệ vẫn luôn cảm thấy mình không phải thiếu niên tươi sáng như ánh mặt trời mà các thiếu nữ ở độ tuổi như cô thích.

Thời gian cho anh năng lực nhưng đồng thời cũng kéo xa khoảng cách của cả hai.

Anh thật sự sợ cô sẽ ghét anh quá già, sợ cô không thích ánh mắt của người khác khi nhìn cô.

Nhưng giờ phút này trong lòng anh chỉ có ấm áp.

hóa ra được cô yêu, được cô để ý lại là một chuyện hạnh phúc như vậy.

Anh nhìn bóng dáng cô rời đi, sự chua xót trong quá khứ hình như cũng đã biến mất.

Cừu Lệ chạm vào nơi ngực trái, đã lâu lắm rồi nơi này không còn bị đau nữa.

-

Nặc Nặc vẫn chọn ngành học như ở thế giới tực, tiếp tục học phát thanh.

Ngành này đa số các sinh viên đều có vẻ ngoài cực kì xuất sắc, Nặc Nặc cũng vẫn là người nổi bật nhất.

Vốn dĩ tính tình cô đã tốt, không riêng gì những nam sinh mà ngay cả nữ sinh cũng thích cô.

rất nhanh cô đã trở thành tân sinh viên mà toàn trường đều biết.

Cô phải thực hiện kì quân sự trong vòng nửa tháng.

Tuy thân thể của Nặc Nặc mẫn cảm yếu ớt nhưng cô có thể chịu khổ khá tốt, ánh mặt trời tháng 9 gay gắt, các học sinh ướt sũng như được vớt từ dưới nước lên, mồ hôi thấm đầy đồng phục quân sự.

Vất vả lắm huấn luyện viên mới cho nghỉ ngơi, mọi người đều không màng hình tượng mà ngồi xuống sân thể dục rồi thở hổn hển.

La Oánh Oánh - bạn cùng phòng của Nặc Nặc che mặt lại: "Nóng chết mất, huấn luyện xong chắc mình thành cục than mất."

Nặc Nặc nhịn không được cười, cũng dùng tay phe phẩy gió.

Huấn luyện viên rảnh rỗi cũng không trở lại văn phòng, đột nhiên có một nam sinh từ hàng 7 chạy đến trước mặt Nặc Nặc: "Tống Nặc Nặc, mình thích cậu, mình có thể làm bạn trai cậu không?"

Những lời này nói quá lớn, nam sinh kia cũng tự nhiên hào phóng, một thân quân trang còn ra dáng hành lễ.

Mấy bạn học hóng hớt cũng ồ lên.

Ngay cả huấn luyện viên cũng cười: "Thằng nhóc này."

Nặc Nặc ngẩng đầu, gương mặt dưới vành mũ trắng nõn mềm mại, cô cười cười lắc đầu: "Cảm ơn cậu, cậu ưu tú lắm.

Nhưng tôi có bạn trai rồi."

Cô cứ như vậy thoải mái nói ra, trong chớp mắt mọi người cũng an tĩnh lại.

Chờ nam sinh kia mất mát rời đi, La Oánh Oánh hỏi cô: "Cậu nói thật à? Bạn trai cậu là ai thế?"

Nặc Nặc thành thật tra lời: "Thật, anh ấy tên Cừu Lệ."

La Oánh Oánh đang uống nước cũng suýt chút nữa bị sặc: "Cậu đùa vậy không vui đâu."

"Mình không có đùa."

"Thôi đi, đó chính là Cừu Lệ, chủ tịch Cừu thị, anh ta bao nhiêu tuổi còn cậu bao nhiêu tuổi? Truyện ngôn tình về người đàn ông thành công và cô vợ nhỏ à? Nặc Nặc cậu cũng đọc nhiều truyện ngôn tình quá rồi đó."

Nặc Nặc không ngờ rằng mình nói thật lại chẳng ai tin.

Nhưng mà ngày hôm sau, "người đàn ông thành công" đã đến thăm "cô vợ nhỏ".

Anh là cổ đông lớn nhất của đại học S nên có thể quang minh chính đại lái xe vào.

Từng hàng sinh viên đang xếp hàng ngay ngắn đều đồng loạt quay qua nhìn.

Đội ngũ chỉnh tề trong nháy mắt rối hết cả lên.

Tuy rằng lần này anh tự lái xe vào trường, vết thương mới khỏi, nhưng mà chiếc siêu xe kia lại rất thu hút sự chú ý của những sinh viên ở đây.

Cừu Lệ xuống xe, nheo nheo mắt, sau đó đi đến trước mặt huấn luyện viên.

Người đàn ông mặc tây trang giày da, thần sức đứng đắn xa cách gật đầu với huấn luyện viên, giải thích: "Tôi là đại cổ đông của trường, tới

thăm sinh viên."

Huấn luyện viên kích động, đm là Cừu Lệ! Là Cừu tổng đó.

Huấn luyện viên cố kìm lại cảm xúc kích động mà hành lễ theo nghi thức quân đội với anh.

Các nữ sinh cũng kích động không kém.

Hoá ra vị đại cổ đông bí ẩn chính là Cừu Lệ, là nhà giàu số một Cừu Lệ.

Các cô không ngờ rằng Cừu tổng lại là một người đàn ông trưởng thành hấp dẫn như vậy nên lập tức đứng thẳng lưng.

Nặc Nặc đứng ở hàng thứ 3, đứng rất thẳng.

Mấy hàng khác cũng nhốn nháo, cho rằng tốt xấu gì anh cũng sẽ tuần tra một vòng, ai ngờ anh không có làm gì hết, cứ như vậy đứng ở đó.

Rất nhanh người đàn ông cũng đổ mồ hôi.

Huấn luyện viên ho khan: "Các em nghỉ ngơi đi."

Sinh viên hai mặt nhìn nhau, Cừu Lệ nghiêm túc lạnh nhạt đứng một bên, bọn họ lại luống cuống tay chân, ngay cả mệt mỏi cũng không cảm giác được.

Anh lại cười vươn tay về phía đám người.

Mọi người đều nhìn theo.

Khí đó gió tháng 9 khẽ thổi qua, bầu trời trong vắt không một gợn mây, ngay cả cơn gió nóng bức cũng trở nên dịu dàng.

Một thiếu nữ mỉm cười đi tới.

Anh nắm lấy tay cô, dưới ánh mắt của mọi người cứ như vậy thản nhiên ngồi xổm xuống, để tay cô chống lên vai mình rồi nhẹ nhàng xoa nắn cẳng

chân đã đau nhức cho cô.

Rất nhiều năm sau cũng chưa có ai quên được một màn này.

Tôi vì em cúi đầu xưng thần, vì em mà kiêu căng cũng trở thành dịu ngoan, ở trước mặt em chẳng cần tôn nghiêm hay mặt mũi.

Đặt em trên đầu quả tim chính là tình yêu tốt đẹp nhất mà tôi có thể dành cho em!

End chính văn - còn ngoại truyện!

2764 words

22/05/2022.

Chương 93: 93: Ngoại Truyện 1 Ngọt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: nnoc

Việc Cừu Lệ xuất hiện trên sân tập quân sự khiến cả trường loạn hết lên.

Sự thắc mắc "đại cổ đông bí ẩn của đại học X là ai?" đã được giải đáp, hoá ra là chủ tịch của Cừu thị.

Anh công khai thân phận nên đầu tư càng thêm hào phóng, thư viện và kí túc xá mới rất nhanh đã được sửa xong.

Thứ hai chính là quan hệ giữa Cừu Lệ và tân hoa khôi của trường - Tống Nặc Nặc.

Một màn Cừu Lệ ngồi xổm xuống xoa chân cho Nặc Nặc đã được lan truyền đi, nhưng vẫn có vài người không tin.

"Mấy cô gái các cậu có phải đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi hay không? Đây là hiện thực, ở hiện thực thì làm gì có người đàn ông có quyền có tiền nào chịu xoa chân cho phụ nữ trước mặt bao nhiêu người hả? Anh ta không cần mặt mũi nữa à?"

Nữ sinh kia tức đến nỗi đỏ mặt, vung tay muốn đánh nam sinh kia, cậu ta lại nhanh chóng né đi.

Bạn của cô ấy cũng không tin: "Năm nay Cừu Lệ 30 tuổi rồi, mà Tống Nặc Nặc mới bao lớn chứ? Người đàn ông như anh ta mà đến tận bây giờ vẫn chưa lập gia đình, lại như vậy với một sinh viên nữ thì mình cảm thấy giống bao dưỡng hơn."

Có người nói tiếp: "Tôi cũng thấy giống bao dưỡng, dù sao Tống Nặc Nặc cũng..."

Nam sinh kia cười nhộn nhạo: "Đẹp cực kì đúng không?"

Quả thật là rất phù hợp với ảo tưởng của rất nhiều đàn ông, gương mặt nhỏ hết sức ngây thơ, cười rộ lên ngoan ngoãn đáng yêu, lúc không cười cũng đẹp gần chết, có loại cảm giác mềm mại quyến rũ, đôi mắt hạnh tròn tròn, hơn nữa còn có một nốt ruồi son ngay khoé mắt.

"Tóm lại tôi cảm thấy mấy người đàn ông giới thượng lưu mà lấy vợ thì thường lấy người môn đăng hộ đối.

Gia cảnh của Tống Nặc Nặc hẳn không tệ, nhưng Cừu tổng là ai chứ? Rất rất rất có tiền, nhìn thế nào cũng không thấy xứng đôi.

Chậc chậc, dù sao Tống Nặc Nặc cũng trẻ tuổi xinh đẹp, Cừu tổng cũng là đàn ông, mà đàn ông thì ai lại không ham mê thứ mới mẻ và thân thể tươi trẻ chứ?"

Càng nói càng khó nghe.

Nữ sinh vốn chỉ định kể chuyện tình yêu, nghe vậy thì tức đỏ mắt, ngay sau đó cô ấy vui vẻ thốt lên: "Tống Nặc Nặc!"

Mấy người kia cũng nhìn theo ánh mắt của cô ấy, quả nhiên thấy Tống Nặc Nặc ôm sách đi ngang qua cửa sổ.

Hình như Nặc Nặc nghe thấy ai đó gọi tên mình, cô nghiêng đầu nhìn qua.

Sắc mặt của mỗi người đều khác nhau, nam sinh nói mấy lời khinh thường cô ban nãy thì ngơ ngác nhìn cô, mặt cũng chậm rãi đỏ lên.

Chờ Nặc Nặc đi qua.

Nữ sinh kể chuyện không nhịn được cười: "Không phải cậu khinh thường cậu ấy lắm à? Sao mặt lại hồng thế? Chẳng qua người ta cũng chỉ nhìn thoáng qua thôi chứ còn chẳng thèm nhìn thẳng vào mặt cậu nữa kìa!"

"Biến đi."

Nặc Nặc ôm sách từ thư viện về đến phòng ngủ.

Kí túc xá được xây mới, đặc biệt là giường ngủ của nữ sinh, tất cả đều biến thành giường công chúa mềm mại.

Tường phòng cũng không phải màu trắng đơn điệu mà thay vào đó là những tờ giấy dán tường đáng yêu.

Rèm cửa màu tím nhạt bị gió thổi bay nhè nhẹ.

Mèo nhỏ lung lay đi từ trong phòng tắm ra, nhìn thấy Nặc Nặc thì kêu "meo meo" vài tiếng.

Lần này bạn cùng phòng của cô là một cô gái khá thần kì - Cao Trân.

Cô gái này đeo một cái kính cận rất dày, là một người cuồng học tập lại còn quá nhát gan, tính tình cũng hướng nội.

Cả khu kí túc xá đều trở thành căn phòng mà mỗi cô gái đều mơ ước có được.

Lúc Cao Trân mới vào ở thì đã sợ tới mức ngây người, cô ấy biết mình đang hưởng ké phúc từ bạn cùng phòng, bởi vậy nên tính cách đã nhát lại càng thêm thẹn thùng, thậm chí có chút sợ hãi Nặc Mặc.

Lúc mào cũng cảm thấy đây là một cô tình nhân của tổng tài bá đạo lúc nào cũng có thể trở mặt.

Nhưng Cao Trân lại rất thích mèo của Nặc Nặc.

Vốn dĩ kí túc xá không cho nuôi mèo, nhưng mèo của đại cổ đông...!dì quản lý kí túc tỏ vẻ không nhìn thấy gì cả.

Cao Trân không nói chuyện với Nặc Nặc nên cô cũng không có cách.

Cho dù nhân duyên của cô có tốt đến đâu thì cũng không có khả năng khiến ai cũng thích mình được.

Nặc Nặc cũng không cường cầu, chỉ có hơi xấu hổ đó chính là mỗi lần cô tắm rửa mặc áo ngủ đi ra thì Cai Trân cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Bộ ngực kia, vòng eo kia trắng đến nỗi như có thể véo ra nước, Cao Trân nhìn dáng người khô đét của mình rồi âm thầm nuốt nước bọt.

Da đầu Nặc Nặc tê dại, cô trừng mắt nhìn Cao Trân khiến cô ấy hoảng sợ quay mặt đi.

Nặc Nặc cũng chẳng dám nói câu gì nữa.

Năm nhất của khoa phát thanh truyền hình và dẫn chương trình rất dễ dàng, nhưng Nặc Nặc lúc nào cũng bận rộn bởi cô được chọn là thư kí của khoa.

Cô chưa từng nộp đơn xin làm thư kí nhưng vẫn được mọi người bầu chọn.

Cả khoa có 220 người thì có đến 170 người chọn cô.

Trong nháy mắt đã sắp đến Giáng Sinh, nửa học kì đã trôi qua.

Nặc Nặc mới chỉ về biệt thự 4-5 lần.

Ngày nào cô cũng bận tối mặt tối mũi vì chuyện học.

Trước lễ giáng sinh chính là đêm bình an.

Tuy quan hệ của Nặc Nặc và Cao Trân không thân thiết, nhưng cô vẫn có thể kết bạn với mấy nữ sinh phòng bên cạnh.

"Nặc Nặc, cậu có về nhà không?"

Nặc Nặc cho các cô ấy xem quà tặng và thiệp trong tay mình: "Cô cố vấn nói phải mang tặng cho các giáo viên."

Mấy cô gái nhìn đống quà tặng mà nghẹn họng trân trối, nhỏ giọng nói nhỏ: "Nặc Nặc không ở cùng bạn trai trong đêm Bình An à?"

"Cừu tổng có chút đáng thương."

Vì thế đêm Bình An năm nay, ai có người yêu cũng đi hẹn hò, kí túc xá cũng vắng nửa số người.

Lúc Cừu Lệ lái xe tới đây, sai người rải đầy hoa hồng bà đèn màu dưới lầu, một khoảng lớn lấp lánh rực rỡ chiếu sáng cả khu nhà, còn xinh đẹp hơn cả pháo hoa trên bầu trời.

Anh mới giải quyết xong việc ở công ty, quần áo cũng chưa kịp thay, tây trang giày da, xe dừng ở ngoài kí túc xá, có rất nhiều nữ sinh trộm ra xem.

Hoa hồng và đèn màu đã chuẩn bị xong.

Anh cũng chưa nhìn thấy bóng dáng của Nặc Nặc.

Cừu Lệ đợi cô dưới lầu hơn 1 tiếng nhưng vẫn chẳng thấy cô đâu.

Anh rũ mắt nhìn đồng hồ, đã 11 giờ.

Dáng người của anh thẳng tắp cao gầy, rất nhiều nữ sinh âm thầm thét chói tai, rốt cuộc có người nhịn không được tới nói với anh: "Tống Nặc Nặc đi tặng quà Giáng Sinh cho các giáo viên, chắc là chưa về."

Cừu Lệ hơi gật đầu, có vẻ rất có giáo dưỡng, nhưng khí chất đột nhiên lạnh lùng khiến nữ sinh kia sợ hãi, không dám nói gì nữa mà vội chạy đi.

Cừu Lệ rũ mắt, trong lòng thầm cười lạnh.

Nặc Nặc ở lại, cô cũng yêu cười.

Nhưng hình như vẫn chưa đủ quan tâm anh, cuộc sống của cô quá vui vẻ, Cừu Lệ cũng chỉ là một phần nhỏ ở trong đó.

Cừu Lệ nhắm mắt lại.

Tiết Tán hỏi: "Chủ tịch, chúng ta về sao?"

"Không về." Anh muốn chờ cô.

Tiết Tán chua xót.

Chờ đến 11h30, điện thoại của Tiết Tán đột nhiên rung lên.

Anh ta vừa nghe, sắc mặt chợt trắng chợt xanh, vội vàng đưa điện thoại cho Cừu Lệ.

Cừu Lệ nhướng mày, Tiết Tán đáp: "Là cô chủ."

Cừu Lệ nhận điện thoại, giọng nói đầu dây bên mia mềm mại lộ ra vẻ uất ức: "Cừu Lệ, em chờ anh lâu lắm rồi đó, sao anh còn chưa tới?"

Trong chớp mắt anh ngây ra, nhìn sang Tiết Tán nhưng anh ta cũng mờ mịt chẳng khác gì anh.

Cừu Lệ muốn xem điện thoại của mình nhưng nhận ra điện thoại đã hết pin và sập nguồn.

Anh bảo Tiết Tán nghĩ cách khởi động máy, lúc này mới thấp giọng nói với Nặc Nặc: "Anh xin lỗi, anh không biết, vừa nãy đang bận họp." Lại im bặt không hề nhắc tới chuyện mình cũng chờ cô rất lâu.

Nặc Nặc cười nói: "Không sao ạ, anh nhanh tới đi, em thấy lạnh rồi đó!"

Điện thoại vừa dứt, Tiết Tán cũng cắm sạc khởi động lại máy của anh.

Cừu Lệ thấy tin nhắn Nặc Nặc gửi tin nhắn cho mình, nói đêm nay gặp nhau ở Ngọc Âm Kiều.

"Đến Ngọc Âm Kiều, nhanh lên."

20 phút sau xe chạy tới nơi.

Lúc ấy đã là cuối tháng 12, lúc Cừu Lệ còn trên đường đi, trên bầu trời cũng đã hạ tuyết nhỏ.

Đến khi anh nhìn thấy Nặc Nặc, lại một câu cũng không thốt ra được.

Thiếu nữ đứng dưới tàng cây, bởi vì lạnh mà run lên, trên cây có rất nhiều tấm mộc bài buộc vải đỏ treo lắc lư.

Cô lạnh tới nỗi không ngừng dậm chân để làm nóng cơ thể, giày đi tuyết cũng bị ướt, ánh sáng nhàn nhạt của đèn lồng hắt lên người cô.

Cô sợ lạnh như thế...

Tiết Tán cũng khiếp sợ khi nhìn thấy cả một cây treo đầy mộc bài, thị lực của anh ta rất tốt, số lượng mộc bài cũng rất nhiều.

Mộc bài có hai mặt, một mặt viết Cừu Lệ, mặt còn lại viết hai chữ "bình an".

Vậy mà lại treo đầy cây, vải đỏ cũng lất phất bay dưới gió đêm mùa đông.

Cô vừa xoa tay vừa thổi phù phù, Tiết Tán yên lặng mang theo vệ sĩ rời đi.

Cừu Lệ đi qua cầu nhỏ, đối diện với ánh mắt nhìn qua của cô.

Môi cô cũng vì lạnh mà tái nhợt, nhưng trong đôi mắt tròn tròn lại tràn đầy niềm vui: "Cừu Lệ, anh tới rồi!"

Anh không thể nói rõ tâm trạng lúc ấy của mình, trên vô số mộc bài đều chỉ viết "Cừu Lệ" và "bình an".

Anh lạnh mặt hỏi: "Em đang làm gì thế?"

Hình như lúc này cô cũng không sợ sự lạnh lùng của anh, bỏ một tấm mộc bài mà cô vẫn luôn cầm vào lòng bàn tay Cừu Lệ: "Thẩm Tuý nói với em, tìm một ngày âm khí thịnh, dùng gỗ đào làm mộc bài rồi viết tên anh cùng bình an lên đó rồi lại treo lên cây cổ thụ trăm năm tuổi thì anh có thể bình an, sống lâu trăm tuổi."

Đôi mắt của cô rất sáng, năm ấy Ngọc Âm Kiều không có ánh đèn, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ đèn lồng toả ra, dưới ánh sáng ấm áp ấy, trong mắt cô chỉ có anh.

"Còn một tấm mộc bài cuối cùng thì anh phải tự treo lên, sau này anh sẽ không bị đau nữa."

Hồi chiều cô có nhờ các bạn học hỗ trợ mình đi tặng quà giáo viên.

Sau đó vẫn luôn ở chỗ này treo mộc bài, cả 99 khối gỗ đào, không bỏ lỡ một cái nào, tấm nào cũng phải buộc rất chặt, cô dùng thang treo suốt 6 tiếng đồng hồ.

Trời bắt đầu có tuyết rơi.

Trái tim Cửu Lệ lại bắt đầu nhẹ nhàng đau.

Anh vươn tay vuốt ve gương mặt cô, khuôn mặt nhỏ đã cứng lại vì lạnh.

Anh không nói lời nào, đột nhiên ôm chặt cô vào trong lòng.

"Ơ?" Cô chớp chớp mắt, sau đó mới phản ứng lại: "Anh bỏ em ra nào, quần áo em ướt lắm."

"Mộc bài..." Cô có vài phần đáng thương mà giơ tấm mộc bài lên.

Anh nhắm mắt, có xúc động muốn đánh chết Thẩm Tuý.

Anh cũng coi như là một người dẫn hồn thành thạo, nhưng chưa từng nghe qua cái gì mà mộc bài giữ bình an.

Linh hồn của anh vì tìm được cô mà rách nát, muốn chữa cũng chẳng chữa được.

Thẩm Tuý lừa cô.

Nhưng cô lại tin rồi nghiêm túc chuẩn bị rất lâu.

Đúng là cô gái ngốc.

Anh mở mắt ra, lại cười nói: "Được rồi, để anh treo lên."

Anh rất cao, không cần nhón chân mà chứ thế buộc mộc bài lên.

Ngoái đầu nhìn lại thấy một đôi mắt sạch sẽ xinh đẹp, cô cười đến nỗi mắt cũng cong cong như vầng trăng non, tựa như thật sự tin rằng anh có thể sống đến năm 100 tuổi.

Tuyết rơi bạc đầu.

Giờ phút này cả hai cùng nhau già đi.

Anh phất tay phủi đi bông tuyết trên đầu cô rồi ngồi xổm xuống: "Được rồi, chúng ta về nhà thôi."

Cô vui mừng gật đầu, đôi tay ôm lấy cổ anh.

Giọng nói của thiếu nữ trên lưng vì lạnh mà hơi run, ngữ khí lại mềm mại: "Mãi không thấy anh tới, em còn tưởng anh không cần em nữa rồi."

Cô đang cười, rõ ràng là đang làm nũng.

Trong lòng anh mềm nhũn: "Sao lại không cần em được chứ?"

Tiếng cười của cô thanh thuý: "Năm nay tuyết rơi sớm thật đó, có phải sẽ rất lạnh đúng không?"

Anh thấp giọng nói: "Không đâu."

Cừu Lệ cõng cô đi qua cầu, sau đó tự mình lái xe đưa cô về biệt thự.

Cô vẫn ngủ ở phòng của anh, còn Cừu Lệ dọn tới phòng cho khách.

Non nửa năm nay Cừu Lệ rất biết giữ đúng mực, thật ra không phải bởi vì quân tử, mà là do anh sợ hãi.

Lúc Nặc Nặc hận anh nhất, lúc Nặc Nặc rời đi đều bởi vì chuyện ở phương diện này.

Anh không biết mình có thể sống bao lâu, có lẽ là 7-8 năm, hoặc có thể chết ngay lập tức.

Càng yêu một người thì càng không nỡ làm cô ấy tổn thương, anh hiểu được điều này qua vô số cơn đau đớn do linh hồn bị xé rách.

Cô đã nguyện ý sống với anh hết quãng đời này, không còn gì có thể nhân từ hơn điều ấy.

Cho nên anh không dám động vào ranh giới đó.

Nặc Nặc cũng hiểu.

Anh giúp cô cởi giày đi tuyết ra, lại lấy chăn nhỏ bọc cô lại, dịu đang bảo cô đi tắm, còn mình thì về phòng ngủ.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, Nặc Nặc cũng vừa tắm xong.

Cô ngước mắt nhìn ra vườn sinh thái ngoài ban công, đây là Cừu Lệ tự mình làm, một thế giới nhỏ được khảm trong tường.

Bên trong có cá vàng, có hoa và cây non, thậm chí có cả bươm bướm trái mùa.

Anh quả thật muốn cưng chiều cô thành công chúa.

Có đôi khi cô còn cảm thấy mình càng ngày càng không chín chắn.

Cô nhíu nhíu mũi rồi về phòng ngủ.

Dưới ánh đèn, lông mi của cô cong vút còn hơi dính hơi nước.

Bởi vì trong nhà ấm áp nên cô mặc áo ngủ mỏng cũng không thấy lạnh.

Nặc Nặc cảm thấy Cừu Lệ hơi đáng thương.

Nếu tính đúng ra thì cô đã gần 22 tuổi rồi.

Cô ở lại là vì làm bạn gái của anh.

Chứ không phải tìm một cha nuôi trẻ cho mình.

Cô vừa nghĩ vừa cười.

Cẳng chân trần trụi tinh tế mềm mại, cô nghĩ nghĩ rồi kéo cổ áo xuống.

Đây đều là phong cảnh mà Cao Trân chỉ nhìn qua thôi cũng nuốt nước miếng.

Thảm mềm mại, Nặc Nặc cũng không đi dép.

Cô đứng trước cửa phòng Cừu Lệ một lúc lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm để gõ cửa.

Anh không ngủ, vẫn còn đang xem dự án đấu thầu.

Cừu Lệ vừa ngước mắt đã lập tức nhìn sang chỗ khác, dự án đấu thầu trong tay bị anh siết chặt, ngữ điệu lại hết sức nhẹ nhàng: "Làm sao vậy?"

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng, ngón chân giật giật.

Cô nhận ra đây chính là chuyện lớn gan thẹn thùng nhất mà cô từng làm.

Nhưng cô không phải là người sẽ hối hận hay muốn chùn bước.

Cô nũng nịu nói: "Em lạnh."

Cừu Lệ nhíu mày, thầm mắng một câu trong lòng.

Anh đứng dậy trấn an cô: "Để anh xem."

Vẻ mặt Nặc Nặc mờ mịt, có chút ngốc đáng yêu.

Liền thấy Cừu Lệ đi vào phòng cô kiểm tra máy sưởi.

Lúc đi ngang qua cô mắt còn nhìn thẳng.

Cô ngơ ngác cúi đầu nhìn nơi mềm mại của mình.

Lại ngơ ngác ngước mắt nghe thấy Cừu Lệ bình tĩnh nói: "Không hỏng, anh chỉnh cao mấy độ lên cho em rồi.

Ngoan, đi ngủ đi."

Giọng điệu dỗ dành cô ôn hoà cực kì, nhưng Nặc Nặc lại bối rối không thôi.

Mũi chân cô hơi chọc chọc xuống mặt đất, nhỏ giọng nói "vâng".

Cô đã xấu hổ tới nỗi muốn khóc đến nới rồi.

Cô cũng không am hiểu mấy chuyện này, vẫn là về đi ngủ vậy.

Mặt Nặc Nặc đỏ bừng, đi về phía phòng mình.

Nhưng cô mới đi vào được vài bước.

Giây tiếp theo người đàn ông đã ấn cô lên tường.

Không biết là ai không cẩn thận đụng tới công tắc đèn.

Trong nhà lập tức đen nhánh.

Lưng Nặc Nặc chống vào tường, cằm bị anh nâng lên, ngay sau đó nghênh đón một nụ hôn.

Trên môi thậm chí có hơi đau.

Nụ hôn này mang theo sự thành thục của người đàn ông, hung mãnh mãnh liệt lại mang theo vài phần điên cuồng.

Cô cũng không giãy giụa, tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh rồi cẩn thận đáp lại.

Cả hai người đều đang run lên.

Lửa đổ thêm dầu, tay anh lần theo làn váy, chạm vào nơi không nên chạm, thậm chí có xúc động muốn xoa nát cô.

Nhưng ngay sau đó anh thở phì phò, bật đèn lên.

Lúc này Cừu Lệ mới thấy rõ mình đang làm cái gì.

Nặc Nặc ngồi trên bàn trang điểm, cánh môi đỏ thắm, váy bị vén lên tới eo.

Hai tay chống ra sau, mờ mịt nhìn anh, tóc dài hơi xoăn rơi trên vai, ngây thơ như thiếu nữ chưa biết sự đời.

Anh hung hăng nuốt ước miếng.

Tay run rẩy mà sửa sang lại váy cho cô, che khuất đi đôi chân thon dài trắng nõn.

Lại kéo cổ áo của cô lên cao.

"Xin lỗi." Anh ách giọng, cực lực trấn an cô: "Anh không phải cố ý, em đi ngủ đi nhé?"

Nói xong định ôm cô xuống.

Nặc Nặc vừa xấu hổ vừa tức giận, cô muốn khóc lắm rồi.

Cô bị anh nuông chiều quá mức, tính cách của Cừu Lệ rất tốt, nếu đã là cô gái của anh, thì anh chỉ hận không thể cưng cô lên tận trời.

Một đôi chân tinh xảo mềm mại trần trụi nhẹ nhàng đá anh một cái.

Bởi vì cô đang ngồi trên bàn trang điểm nên một chân này đá vào ngực anh.

Dáng vẻ cô uất ức không thôi, tại bởi cơ bắp của anh quá cứng.

Anh thấp giọng cười.

Cừu Lệ không hề giận, ngược lại anh còn nắm lấy bàn chân xinh đẹp ấy, cúi đầu thành kính hôn lên mu bàn chân cô.

Cô quay đầu đi không nhìn anh.

Cừu Lệ đáng ghét!

Đây là lần đầu tiên của thân thể này nên cô không có khát vọng với chuyện ấy.

Nhưng cô biết Cừu Lệ có nhu cầu.

Rất nhiều lần cô đã nghe được âm thanh không trong sáng, đều do anh tự dùng tay giải quyết.

Cừu Lệ ôm cô xuống dưới, sợ cô ngã nên động tác rất cẩn thận.

Cô ôm lấy cổ anh, không cho anh động đậy.

Anh thích cô như vậy.

Lại ngoan lại kiêu căng, xem thế nào cũng không thấy đủ.

Cừu Lệ vuốt tóc ra sau tai cho cô rồi thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

Đôi mắt to lúng liếng nhìn anh, lại không nói lời nào.

Tai nhỏ hồng lên.

Trong thân thể anh nhốt một con dã thú, nhưng trong lòng lại vô cùng dịu dàng bất đắc dĩ: "Ngoan, anh...anh cũng là đàn ông.

Dáng vẻ này của em..."

Cừu Lệ cười nói: "Là muốn đùa chết anh sao?"

Giọng nói của cô mềm mềm: "Không phải." Cô cẩn thận liếc anh một cái, rốt cuộc vẫn không nói được, vì thế chỉ có thể tiến đến bên tai anh rồ nhỏ giọng nói.

Chờ Cừu Lệ nghe được những lời ấy, cơ bắp cả người đều căng chặt.

"Anh Cừu Lệ!" Cô nhỏ giọng lặp lại lần nữa: "Anh Cừu Lệ."

Cô biết anh để ý vấn đề tuổi tác, xưng hô như vậy khiến anh phá lệ hưng phấn.

Nặc Nặc biết anh thích.

Cừu Lệ cắn răng, cả người như mềm đi.

Sau một lúc lâu anh mới thở phì phò nói hết lời: "Không phải là muốn rời khỏi anh hay sẽ hối hận chứ?"

Cô ghé vào trên vai anh, không chút để ý nhẹ nhàng đá vào chân anh.

"Nói đi!"

Cô chớp chớp mắt: "Vâng."

Người đàn ông bế cô lên giường, đôi mắt cũng đỏ lên: "Em không gạt anh đúng không? Không gạt anh đúng chứ?"

Anh cũng không cần cô trả lời: "Anh sẽ rất nhẹ, thật đấy, sẽ không đau như lần đó đâu."

Lúc tay anh run rẩy cởi quần áo cho cô, cuối cùng Nặc Nặc cũng có hơi xấu hổ.

Cô không có kinh nghiệm, lúc này mới nhớ đến một chuyện, nhắc nhở anh: "Muốn mang cái kia."

Cô vẫn còn đang đi học đó, tuy rằng học đại học cũng có thể lấy chồng sinh con, nhưng vẫn rất xấu hổ.

Cừu Lệ...không mang được.

Anh run giọng dỗ cô: "Không có việc gì..."

Nặc Nặc đẩy anh: "Không được, lúc trước mẹ em nói..."

Anh cầu xin cô: "Cục cưng, thật sự sẽ không sao đâu mà, anh không bắn bên trong..."

Nặc Nặc nửa tin nửa ngờ.

Mãi đến lúc lâu sau cô mới hiểu được, những gì người đàn ông nói lúc ấy đều không đáng tin chút nào.

Cô tin, cô khóc suốt nửa đêm.

Lần trước bị chuốc thuốc nên không có cảm giác, lần này cô chỉ muốn chửi tục rồi đồng quy vu tận với anh.

Lúc kết thúc Cừu Lệ suýt chút nữa quỳ xuống với cô, sau đó ôm cô đi rửa sạch, vừa làm vừa dỗ dành: "Là anh sai, Nặc Nặc đừng khóc."

Cô nhẹ giọng nức nở, cố gắng nghẹn tiếng khóc lại.

Rốt cuộc cô cảm thấy khóc vì chuyện này quá mất mặt.

Gương mặt nhỏ của Nặc Nặc đỏ ửng, lỗ tai cũng hồng hồng.

Anh nhịn không được cười, thầm nghĩ cô ngoan quá.

Tuyết rơi đến nửa đêm, sau nửa đêm lại là mây mù xấu hổ.

Ngày hôm sau Nặc Nặc mở mắt ra mới phát hiện dì Trần và mấy người khác đều không có ở biệt thự.

Lúc đó đã là 10h sáng.

Cô ngồi dậy nhìn ánh mặt trời nhàn nhạt ngoài cửa sổ.

Hiếm khi mùa đông thấy ánh mặt trời.

Trên người cô có rất nhiều dấu hôn xanh tím, phần lớn là dấu tay.

Nhưng mùa đông mà nhìn thấy mặt trời, tâm trạng vẫn rất sung sướng.

Nặc Nặc mặc xong quần áo, lúc đi xuống dưới lầu cũng có chút xấu hổ.

Cừu Lệ tự tay làm cơm sáng cho cô.

Anh không tới công ty.

Nặc Nặc vừa vào phòng bếp đã thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh.

Khuôn mặt của người đàn ông lạnh lùng, đang nhíu mày thêm đường vào nước.

Hình như anh không biết nên bỏ nhiều hay ít, lập tức đổ một muỗng đầy.

Nặc Nặc "..." Cô không muốn ăn cái này đâu.

Anh quay đầu lại, cong môi cười: "Sao thế? Em chê à?"

Nặc Nặc gật đầu.

Anh lại cười: "Để anh làm lại."

Thật ra anh đã làm lại đến lần thứ 5, nhưng anh không nói, cũng chẳng cần phải nói.

Nặc Nặc ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn, không lâu sau Cừu Lệ đi ra, nhìn qua đồ ăn cũng không tới nỗi nào.

Cô vừa ăn được một miếng, gương mặt đã biến sắc.

Cừu Lệ có chút tự trách, tay đặt bên môi cô: "Bỏ ra đi, để anh gọi người về nấu cơm."

Nặc Nặc rũ mắt nhìn tay anh.

Là bàn tay của kẻ có tiền, cốt cách hoàn mỹ, ngón tay hữu lực thon dài.

Từ trước tới nay anh nhìn ai cũng như nhìn một con kiến, mà nay lại sẵn sàng dùng tay để hứng thức ăn trong miệng cô.

Nặc Nặc chớp mắt nhìn anh.

Mỗi người phụ nữ khi mở mắt ra đều hy vọng không phải thấy người đàn ông ghé vào người mình ngủ say như lợn chết, sau đó lại phải nấu cơm cho người đó.

Mẹ cô từng nói, người như vậy là người đàn ông xấu.

Cừu Lệ bá đạo hung ác lại là người đàn ông tốt hiếm có.

Tháng 12 năm ấy có mặt trời.

Giọng nói của cô chứa ý cười: "Anh Cừu!"

Người đàn ông nhìn về phía cô.

"Nước đường rất ngọt."

Tất cả thấp thỏm bất an, sợ cầm không được, sợ nắm không chắc, sợ cô hối hận, sợ nhân sinh ngắn ngủi mấy năm.

Tựa hồ đều đã trôi xa.

Hai mắt anh nóng lên, nước mắt như trực trào ra, cuối cùng anh lại cười: "Ư, rất ngọt."

4531 words

23/05/2022.

Chương 94: 94: Ngoại Truyện 2 Ngọt 2

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: nnoc

Trước thềm năm mới, đại học X sẽ tổ chức một buổi tất niên.

Chủ yếu là dành cho sinh viên năm nhất và năm hai biểu diễn, với tư cách là thư ký của khoa, Nặc Nặc được chỉ định làm người tìm kiếm người tài trợ.

Vốn dĩ đây là chuyện của bộ phận đối ngoại của trường, nhưng người ở bộ phận đó lại tìm đến các giáo viên rồi khóc lóc: "Cô không biết lôi kéo tài trợ khó thế nào đâu, cho dù chúng em có quảng cáo cho mấy ông chủ đó thì người ta cũng chẳng tình nguyện tài trợ, nhiều lắm cũng chỉ là mấy nghìn tệ, còn chẳng đủ tiền để thuê sân khấu."

Giáo viên cũng sầu não, vì thế hỏi bọn họ: "Vậy phải làm sao? Đây vốn dĩ là trách nhiệm của bộ phận đối ngoại các em, cô cũng biết các em vất vả, nhưng sau này ra ngoài đời cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn, các em cứ coi như rèn luyện bản thân sớm một chút đi."

Mấy người trong ban đối ngoại đưa mắt nhìn nhau ra ám hiệu, trưởng ban nhanh chóng hắng giọng: "Kéo tài trợ đương nhiên vẫn sẽ do tụi em, nhưng...cô cũng biết rồi đấy, họp thường niên năm nay của trường chúng ta tổ chức cực kì long trọng, rất nhiều sinh viên cũ đều về tham dự, trang trí sân khấu mà không có tiền thì không làm được, tiền mà trường phê duyệt cũng không đủ.

Cô xem có thể...để thư ký khoa hỗ trợ chúng em kéo tài trợ không ạ?"

Nói đến đây thì ai cũng hiểu rõ.

Trong nhất thời cô giáo cũng có chút xấu hổ.

Rốt cuộc sau khi bí mật Cừu Lệ chính là đại cổ đông được công khai, mọi người đều biết chuyện giữa anh và Nặc Nặc.

Nhưng dù gì cũng là truyền miệng, nói trắng ra cũng không hay lắm, dù sao chênh lệch tuổi tác của cả hai quá lớn, một người đàn ông trưởng thành lại lắm tiền như Cừu Lệ thì đối với một cô gái mới lớn có thể nghiêm túc đến đâu chứ?

Tuy thanh danh không được tốt lắm, nhưng ai cũng biết thứ anh không thiếu nhất chính là tiền.

Cho dù Nặc Nặc chỉ là cô tình nhân nhỏ được anh bao dưỡng thì kéo tài trợ cũng không phải con số nhỏ.

Cô giáo có hơi do dự, không phải vì bà coi thường Nặc Nặc.

Cô kiên định lại chịu khó, là kiểu học sinh mà giáo viên thích nhất, hiệu suất làm việc cũng cao.

Nhưng chuyện này của ban đối ngoại...

"Năm nay có rất nhiều cựu sinh viên quay về, có người là ông trùm của ngành khoa học kỹ thuật, còn có người là chuyên gia nông nghiệp, cũng không thể để họ cảm thấy trường chúng ta càng ngày càng kém cỏi được."

Các giáo viên và lãnh đạo trường nghĩ cũng thấy đúng, vì thế việc này rơi xuống đầu Nặc Nặc.

Khi ấy là tháng 1.

Thành phố B có tuyết rơi lớn, Nặc Nặc sợ lạnh, trên mũ len còn có quả bông nhỏ tròn tròn bằng len, ngây thơ đến nỗi khiến người ta phải thương tiếc vài phần.

Nhưng cũng bởi vì sợ lạnh nên vào mùa đông cô không thích hoạt động nhiều.

Nhận được thông báo hỗ trợ tìm kiếm người tài trợ xong, tay Nặc Nặc vẫn đút trong túi áo.

Mấy người trong ban đối ngoại đều trông mong nhìn cô, chờ mong cô rút từ trong túi ra một tấm thẻ đen hay gì đó đại loại như vậy, sau đó mọi chuyện cứ như thế được giải quyết nhanh chóng.

Nặc Nặc chớp chớp mắt, rút tay từ trong túi áo ra, kéo cao ống tay áo quá dài, dưới ánh mắt lóe sáng của mọi người rồi hồn nhiên nói: "Vậy chúng ta bắt đầu đi lôi xin tài trợ đi."

"..." Thứ mà bọn họ muốn là đùi kim chủ, chứ đâu có cần thêm một culi???

Vì thế buổi chiều hôm ấy, vẻ mặt của mấy người trong ban đối ngoại mờ mịt cùng Nặc Nặc cũng mờ mịt không kém để đi xin tài trợ.

Phần lớn đều là sinh viên năm nhất nên không có kinh nghiệm gì.

Trưởng ban thở dài, nhìn Nặc Nặc thành thật ngây thơ, rốt cuộc không tiện nói "hay là em đi xin người đàn ông của em đi???".

Thế là bọn họ dựa theo phân chia của trưởng ban mà chia thành từng nhóm đi xin tài trợ.

Hầu hết đều là những ông chủ nhỏ, một số người vừa biết bọn họ đến xin tài trợ thì trực tiếp không gặp, số còn lại thì chỉ cho nhiều lắm 1000 - 2000 tệ để lấy tiếng thơm.

Nặc Nặc cũng cảm thấy chuyện này chẳng dễ dàng gì, nhưng cô không hềkêu khổ hay kêu mệt.

Chạy suốt ba ngày, tổng số tiền được tài trợ chỉ có 70.000 tệ.

Giống trưởng ban đã nói, thuê sân khấu thì miễn cưỡng đủ, còn những thứ khác thì đừng mơ.

Dù sao cũng là ăn Tết, thiết bị điện tử, nhạc cụ, trang phục, làm gì có mục nào là mục không cần tiền.

Một ông chủ ở phía sau nói: "40.000 tệ đủ chứ?"

Mắt của mọi người sáng lên.

Ông chủ trung niên nhìn Nặc Nặc một cách đầy ẩn ý, ánh mắt nhìn từ đôi má trắng nõn rồi tới dáng người mảnh khảnh của cô.

"Không biết bạn học này có muốn ở lại bàn bạc thêm về phí tài trợ không?"

Cho dù sinh viên có đơn thuần tới đâu thì cũng có thể nhận ra ý tứ của chuyện này.

Nặc Nặc đổi sắc mặt ngay lập tức.

Cô đứng lên: "Nếu ngài muốn đơn thuần tài trợ thì tôi xin thay mặt trường cảm ơn ngài.

Còn chuyện khác, nghĩ cũng đừng nghĩ."

Ông chủ kia cũng tức giận: "40.000 tệ một đêm, minh tinh cũng chưa có cái giá này đâu."

Nặc Nặc bật cười, hất thẳng chén trà vào mặt ông ta.

Mấy sinh viên bị đuổi ra ngoài, ai cũng không dám nói lời nào, lặng lẽ nhìn Nặc Nặc.

Nặc Nặc hít sâu một hơi: "Ngày mai lại đi tiếp."

Mọi người sôi nổi an ủi cô.

Chờ cô đi rồi, họ mới nhỏ giọng nói: "Hay là Tống Nặc Nặc không được cưng chiều như trong lời đồn? Cửu tổng mặc kệ cậu ta sao?"

"Suyt, đừng nói linh tinh, cậu ấy tốt lắm, mấy ngày nay đã cố gắng hết sức rồi."

Sau khi Nặc Nặc trở về, tuy cảm thấy trong lòng không thoải mái nhưng cô vẫn tự cổ vũ chính mình, không cần để ý loại người đó.

Thời tiết ngày càng lạnh, vì chuyện xin tài trợ mà ngay cả nhà cô cũng không về.

Đến tuần thứ 2, Nặc Nặc còn chưa ra cửa, trưởng ban đã hào hứng thông báo với cô: "Không cần đi nữa đâu, phí tài trợ đủ rồi."

Nặc Nặc nghi ngờ: "Không phải chỉ có 70.000 tệ thôi sao?"

Trưởng ban nhìn 200.000 tệ trong thẻ, nuốt nuốt nước miếng: "Có ông chủ rất hào phóng, tài trợ đủ hết rồi."

Không những thế còn thừa hơn 100.000 tệ.

Không cần ra ngoài mà phí tài trợ cũng đủ, Nặc Nặc rất vui vẻ.

Tuyết rơi nhiều lại phải chạy đi chạy lại vài ngày, thật sự không thể chịu nổi nữa.

Bản thân Nặc Nặc cũng không có tài nghệ gì, kinh tế nhà cô hạn hẹp, hồi bé vội giúp ba mẹ làm việc còn không kịp, lấy đâu ra tiền và thời gian mà đi học hát hay khiêu vũ.

Vì thế cô không chọn biểu diễn mà đi hỗ trợ dọn dẹp hậu trường.

Ngày họp thường niên hôm ấy cực kì náo nhiệt, tất cả các cựu sinh viên đều quay về.

Mà đúng 9h tối, xe của Cừu Lệ cũng chạy vào trong trường.

Hiệu trưởng và mấy lãnh đạo cười đến nỗi trên mặt như nở hoa, vội vàng mời Cừu Lệ ngồi vào ghế VIP.

Anh cũng không khách khí, cứ thế ngồi ở trung tâm hàng ghế đầu tiên.

Thật ra anh không cảm thấy mấy tiết mục này có gì hay, nhưng tất cả mọi người đều phát hiện ánh mắt anh rất chuyên chú.

Mỗi lần ánh đèn tắt, Nặc Nặc sẽ đi theo mọi người ra để dọn dẹp đạo cụ, duy trì trật tự.

Cô giống như chú mèo nhỏ trong đêm tối, bước chân nhẹ nhàng nhưng dọn dẹp lại rất nhanh chóng.

Ánh mắt Cừu Lệ nhìn cô cũng trở nên ôn hòa.

Hầu như trên mặt ai cũng có chút oán giận, chỉ có cô từ trước tới sau vẫn rất bình thản.

Trái tim anh bỗng dưng mềm nhũn.

Buổi họp thường niên này tổ chức trong 3 tiếng đồng hồ.

Đến 12h đêm, màn hình điện tử bắt đầu châm ngòi pháo hoa, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng khắp nơi.

Có bạn học kêu lên: "Năm nay hoành tráng thật đấy."

Không chỉ vậy, tất cả mọi người đều nhận được một món quà nhỏ.

Hiệu trưởng vội vàng chạy tới: "Cừu tổng, không biết lát nữa ngài có hứng thú cùng chúng tôi dùng một bữa cơm..."

Cừu Lệ xua tay: "Không cần."

Nặc Nặc cũng nhìn thấy Cừu Lệ.

Khi ấy pháo hoa mới được bắn lên, cô cũng trở về trạng thái lặng lẽ lười biếng, từ sau hậu đài đi ra ngoài.

Còn lại mấy việc quét dọn cũng không cần cô động vào.

Cô cũng nghe thấy anh từ chối hiệu trưởng.

Chờ hiệu trưởng thất vọng rời đi, Nặc Nặc ôm lấy anh từ phía sau, giọng nói mềm mại: "Cừu tổng, không biết lát nữa anh có hứng thú đi dạo với tôi không nhỉ?"

Ý cười trên mặt anh nở rộ: "Được chứ."

Vì thế trong lúc mọi người đang nâng ly chúc mừng nhau, Cừu Lệ lại cõng Nặc Nặc đi dạo trên sân thể dục.

Hai tay cô ôm lấy cổ anh: "Lần này Cừu tổng tài trợ bao nhiêu vậy?"

Anh nhịn không được cười: "Không nhiều lắm, em đừng nhúc nhích."

Tuy Nặc Nặc muốn tự dựa vào chính mình, nhưng có một người đàn ông yêu thương cô vô điều kiện, cô cũng thấy rất may mắn.

Vì thế cô hôn chụt một cái vào má anh: "Cảm ơn Cừu tổng nhé, anh hào phóng quá đi mất."

Anh ngơ ngẩn cảm thụ xúc cảm trên má, sau một lúc mới cong môi.

Tuyết ngừng rơi, trên sân thể dục chỉ còn lại ánh đèn nhu hòa ấm áp.

Trong trời đất này phảng phất chỉ còn lại hai người.

Hơn nửa năm qua Nặc Nặc được anh yêu thương cưng chiều đến hoạt bát hiếu động lại thích làm nũng.

Tuy ở trường học cô vẫn là nữ thần dịu dàng, nhưng ở trước mặt anh cô luôn bày ra dáng vẻ trẻ con đáng yêu của mình.

Cừu Lệ yêu cái dáng vẻ ầm ĩ của cô muốn chết, cái gì cũng theo ý cô.

Mà anh lại càng thêm vững vàng ổn trọng, không có khí vận, Cừu thị là anh hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân để chèo lái.

Gió thổi tới, gương mặt có chút lạnh lẽo.

Nặc Nặc nói: "Lúc thi chạy 800m, suýt chút nữa thì em trượt môn."

Cô có chút xấu hổ, thật sự cô không giỏi chạy bộ.

Cừu Lệ không nói lời nào, bắt đầu cõng cô chạy đi.

"Hả?" Ban đầu cô có hơi hoảng: "Anh có mệt không?"

Nhưng sau đó thấy anh rất thoải mái, Nặc Nặc cũng cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến cơ bắp cường tráng của anh, cô ôm chặt cổ anh rồi cười thành tiếng: "Anh Cừu Lệ cố lên!"

Anh cũng không nhịn được cười, cõng cô chạy một đường 800m.

Thể lực này đúng là không còn gì để nói.

Nặc Nặc ngọt ngào thủ thỉ: "Anh thật lợi hại."

Đàn ông ai cũng thích mấy lời này, Cừu Lệ cũng không phải ngoại lệ.

Hai mắt anh sáng ngời, trong đêm đen càng thêm rực rỡ lấp lánh.

Ngay sau đó lại muốn cười khổ.

Anh "lợi hại" như vậy là vì không nỡ "lăn lộn" cô.

Thân thể Nặc Nặc thật sự quá yếu ớt non mềm, đêm đầu tiên quá đau nên sau đó nhìn cô không mấy vui vẻ.

Đời này anh sẽ không bao giờ cưỡng ép cô.

Nhưng mà tuổi này của anh chính là tuổi có nhu cầu cao, không nỡ chạm vào cô nên chỉ có thể làm chuyện khác để phát tiết.

Chạy hai vòng thật ra lại khiến anh thoải mái hơn nhiều.

Hai ngày nữa Nặc Nặc phải thi cuối kì, Cừu Lệ không tiện đưa cô về nhà, vì thế cũng cô về kí túc xá.

Mọi người đều đang vui vẻ đi nhận quà, kí túc xá đen như mực, ngay cả dì quản lý cũng chẳng thấy đâu.

Cừu Lệ quấn lại khăn quàng cổ cho cô: "Về phòng đi, em không sợ chứ?"

"Có đèn mà, em không sợ."

Vì thế anh im lặng nhìn cô lên lầu.

Nặc Nặc lên tới lầu hai, cô thò đầu nhỏ qua cửa sổ.

Trong đêm đông, người đàn ông mặc áo gió màu đen, thần sắc không hề dịu dàng mà đã lạnh xuống.

Ánh mắt vẫn nhìn về hướng cô rời đi.

Cô khẽ thở dài.

Anh vẫn là Cừu Lệ mà thôi.

Cho dù không nói gì cả, nhưng nhìn thấy cô sẽ dịu dàng, không có cô lại trở thành dáng vẻ lạnh băng cô đơn.

Trái tim cô đột nhiên mềm mại.

Cô chạy xuống lầu, nhào vào trong ngực anh.

Anh ngây ra một hồi mới vươn tay ôm lấy cô: "Em sao vậy?"

Nặc Nặc nói: "Hai ngày trước đi xin tài trợ gặp được một ông chủ, ông ta nói muốn mua một đêm của em với giá 40.000 tệ."

Ánh nhìn chết chóc lướt qua trong mắt anh nhưng tay vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Cô cảm nhận được cơ bắp anh bắt đầu căng chặt, toàn thân cứng đờ, nghĩ thôi cũng biết anh đang tính làm chuyện xấu, nhưng mục đích của cô không phải vậy.

Cô ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ bừng: "Thật ra em đã ôn tập khá tốt rồi."

Cừu Lệ rũ mắt.

Giọng điệu của cô nhẹ nhàng như đang cào vào trái tim anh: "Chuyện đó...Cừu tổng..." Lỗ tai cô cũng đỏ lên: "Nhận tài trợ của anh rồi, anh có muốn..."

Cuối cùng cô vẫn không có cách nào nói ra mấy lời sau.

Cô không dám nhìn anh, ánh mắt nhìn thẳng vào cúc áo trước ngực anh.

Thôi được rồi, cô biết mình không đúng, làm anh khai trai, sau đó sợ đau mà không cho anh chạm vào.

Cô cũng coi như hiểu Cừu Lệ, nếu đã không bắt đầu thì anh còn có thể nhịn, ở phương diện này cũng chiều cô.

Nhưng nếu đã bắt đầu rồi, cô có khóc lóc thì anh cũng không tha.

Tư thế anh thích quá xấu hổ, ở phương diện này anh phóng đãng quá mức khiến cô chịu không nổi.

Yết hầu Cừu Lệ lăn lộn, giọng nói khàn khàn, vòng tay ôm cô cũng chặt hơn: "Thật sự có thể sao?"

Nặc Nặc hôn khéo môi anh, ngượng ngùng gật đầu.

Cừu Lệ nói: "Về phòng em."

Muốn lái xe về biệt thự cũng mất 40 phút, anh cũng không muốn đưa cô tới mấy nơi như khách sạn.

Nặc Nặc bị sự không biết xấu hổ của anh dọa cho sợ ngây người, lắp bắp nói: "Phòng ngủ?"

Cừu Lệ bế cô lên, còn ra lệnh: "Mở cửa."

Nặc Nặc hối hận: "Ngày mai được không?"

Môi Cừu Lệ mím chặt, trên trán nổi đầy gân xanh, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ làm trái ý cô, thấp giọng nói: "Được."

Nặc Nặc có thể nghe thấy tiếng tim đập hưng phấn của anh sau đó lại như bị xối một chậu nước lạnh.

Cô dựa vào ngực anh, sau một lúc lâu mới lấy chìa khóa mở cửa, tay cũng run lên.

Bọn họ không bật đèn.

Mặt Nặc Nặc nóng lên, mắc cỡ gần chết.

Tới lúc Cừu Lệ thật sự muốn vào, cô nghĩ đến Cao Trân rồi lại hối hận.

"Không ở phòng ngủ được." Cô gần khóc đến nơi: "Không được thật mà, đi ra ngoài, ra ngoài."

Cừu Lệ đã quá khao khát, căn bản là không nghe.

Nặc Nặc ôm anh làm nũng: "Chúng ta về nhà được không? Lát nữa Cao Trân sẽ về, còn có dì quản lí đi kiểm tra phòng nữa."

"Anh Cừu Lệ, ông xã, về được không?"

Cừu Lệ cắn răng, mặc lại quần áo cho cô rồi ôm cô đi xuống.

Kết quả dì quản lý thật sự đi kiểm tra phòng.

Trong nháy mắt da đầu Nặc Nặc tê dại, bọn họ ở dưới hành lang, dì quản lý đi lên lầu, tiếng bước chân trong đêm tối cũng trở nên đáng sợ.

Nặc Nặc cảm thấy sắp mất hết mặt mũi rồi, cô xấu hổ hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Cừu Lệ ôm cô trốn sau chỗ ngoặt cầu thang.

Dì quản lí không nhìn thấy.

Nặc Nặc nhẹ nhàng thở ra, cô chớp chớp mắt, nói nhỏ: "Hay anh về trước đi? Em nhớ hình như Cao Trân không mang chìa khóa, em..."

Tay đang giữ eo cô bỗng bóp chặt.

Cô còn chưa nói xong đã bị ấn trên tường.

Cừu Lệ cởi quần cô ra.

Mùa đông thật lạnh quá đi mất.

Dì quản lý vừa ngâm nga hát vừa đi xuống lầu.

Cõi lòng anh đầy ác ý, phóng thích bản tính, Nặc Nặc cắn ngón tay, lúc này cô đã gần khóc tới nơi.

Anh ôm chặt lấy cô, động tác không ngừng, tay đặt bên môi cô: "Đừng kêu, cắn anh đi."

Tiếng bước chân cùng tiếng rên khẽ của anh, Nặc Nặc hé miệng cắn tay anh.

Anh nhịn không được cong môi cười.

Nặc Nặc cũng không biết qua bao lâu, trước mắt đã choáng váng, mãi tới khi Cừu Lệ chịu buông tham suýt chút nữa cô đã quỳ luôn xuống đất.

Nhưng thật ra lúc này anh lại biết đau lòng cho cô.

Vội vàng lau nước mắt cho Nặc Nặc: "Ngoan đừng khóc, là anh không tốt.

Em có lạnh không?"

Cừu Lệ lấy áo gió của mình mặc cho cô.

Nặc Nặc muốn đánh chết anh.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, một đấm vào ngực anh, nhưng anh chỉ tùy ý cười, để cô muốn làm gì thì làm.

Anh ôm cô về phòng, cũng không bật đèn.

Cô kéo chăn che mình lại.

Mặt nóng ran,

Tên Cừu Lệ đáng chết này!

Cái này đúng thật là không làm trong ký túc xá...mà chính là làm ở ngoài!!!

Lúc này Cừu Lệ mới nhận thấy mình quá mức, có dỗ thế nào cũng không được.

Giọng nói của cô nức nở xen lẫn ngượng ngùng: "Anh đáng giận!"

Anh cười nhận: "Ừ."

Nặc Nặc xấu hổ gần chết nhưng cũng biết Cao Trân sắp về.

Liên hoan nhiều lắm cũng chỉ 2 giờ.

Cô nấc lên: "Anh còn không đi?" Ngữ điệu mềm mại đáng yêu khiến anh mềm lòng.

Anh nhịn không được vuốt tóc cô: "Là anh sai, em nhìn anh một cái đi."

Cô rầu rĩ nói: "Không nhìn."

Cừu Lệ biết thường ngày cô hào phóng không dễ giận, nhưng ở phương diện này lại rất ngại ngùng.

Anh sợ mấy nữ sinh về làm cô càng xấu hổ hơn nên nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi thay cô đóng kĩ cửa sổ, xong xuôi mới rời đi.

Lúc Cao Trân về đã là 2h sáng.

Hiếm khi nữ sinh ham học tính cách lại quái gở đi chơi tận hứng, có thể thấy lần họp thường niên này thành công cỡ nào.

Lúc Cao Trân bật đèn lên, Nặc Nặc cũng vừa tắm xong.

Tật xấu của Cao Trân lại tái phát, nhịn không được liếc Nặc Nặc một cái.

Cả người cô bọc kín mít, lúc này cũng không có dũng khí trừng mắt nhìn lại.

Cao Trân hỏi: "Cổ cậu sao thế? Bị hồng một chỗ đấy."

Nặc Nặc muốn chết.

Cũng may cô ấy chỉ thuận miệng hỏi.

Đây lại là lần đầu tiên trong đời Nặc Nặc làm chuyện "xấu" như vậy.

Kì thi cuối kì rất nhanh đã thu hút sự chú ý của cô.

Nặc Nặc vừa thi xong, thu dọn đồ đạc rồi gọi điện cho ông nội Cừu.

Ông nội Cừu biết được cháu gái của ân nhân muốn tới thăm mình nên vui vẻ vô cùng, phái người đi đón Nặc Nặc.

Vì thế Nặc Nặc trực tiếp về quê.

Cô thấy Cừu Lệ là lại tức giận.

Sau khi Cừu Lệ biết chuyện thì cũng dở khóc dở cười nhưng trong lòng lại mềm không thôi.

Anh xử lí xong công việc, biết Nặc Nặc tạm thời không muốn thấy mình nên kiên nhẫn đi chọn quà cho cô và ông nội Cừu.

Trịnh Văn Văn cũng đứng bên nhìn.

Trong lòng cảm thán muôn vàn, vẻ mặt của người đàn ông trầm tĩnh, khi anh không cười thì chính là Cừu tổng uy nghiêm khiến người khác sợ hãi.

Nhưng lại luôn vì Nặc Nặc mà cõi lòng tràn đầy nhu tình.

Anh chọn quà rất cẩn thận, có vòng tay vòng cổ xinh đẹp, rồi rất nhiều găng tay mũ len và giày màu hồng.

Tuy là thẩm mỹ điển hình của thẳng nam nhưng tất cả đều vô cùng đắt và giữ ấm tốt.

Trịnh Văn Văn thầm nghĩ, thật đúng là tinh tế chăm sóc bảo bối nhỏ.

Lúc Cừu Lệ đến nơi.

Nặc Nặc đang đắp người tuyết trong sân.

Trước kia cô muốn chơi, nhưng khi ấy Cừu Lệ có ý tưởng cầm tù cô.

Ánh mắt anh buồn bã, không muốn nhớ tới những chuyện ấy nữa.

Cô vẫn còn ở đây đã là rất tốt rồi.

Một già một trẻ vui tươi hớn hở, Nặc Nặc đội mũ đỏ, gương mặt vừa trắng vừa mềm, nhìn vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Người tuyết của cô còn thiếu một cái mũi bằng củ cải.

Tìm khắp sân đều không có.

Ông nội Cừu làm bộ không thấy Cừu Lệ: "Tiểu Nặc Nặc, không tìm thấy củ cải đẹp thì không bằng dùng củ cải xấu thay thế đi."

Tuyết rơi trên lông mi của cô gái nhỏ, cô ngốc ngốc quay đầu lại nhìn: "Củ cải xấu ở đâu ạ?"

Cừu Lệ đối diện với đôi mắt hắc bạch phân minh của cô, nhịn không được mỉm cười.

Anh hoàn toàn không giận khi bị mắng.

Đi tới sờ bàn tay nhỏ đã lạnh băng của cô.

Anh lập tức lạnh mặt liếc Tiết Tán.

Tiết Tán cúi đầu, trong lòng khổ mà không nói lên lời.

Lúc đầu Nặc Nặc thấy anh thì rất vui, nhưng nhớ ra mình vẫn còn đang giận anh vì thế hừ một tiếng, rút tay lại tiếp tục tìm mũi cho người tuyết.

Anh đi theo sau cô, lúc cô ngồi xổm xuống tìm kiếm, anh liền nhẹ nhàng lau vệt nước trên mặt cô: "Lạnh lắm, em lại dễ cảm, ngoan, đi vào trước nhé, anh tìm cho em."

Thật là đang dỗ dành bảo bối nhỏ.

Trong lòng cô nổi lên ngọt ngào như đường mật.

Nhưng lúc anh hư thì cũng rất xấu, Nặc Nặc thấy mình phải cứng rắn một chút.

Cô kéo mũ, dáng vẻ cực kì đáng yêu, ngữ khí cao ngạo: "Vậy anh tìm đi, không tìm thấy không được vào nhà, không được sai người đi mua, phải tự tìm."

Trái tim anh nhẹ nhàng bị chọc một cái, quả thật rất muốn hôn cô.

Rũ mắt cười nói "Được."

Anh phất tay, Đỗ Nhất mang mấy thứ mà anh mua tới.

Nặc Nặc ngồi trên băng ghế nhỏ, ông nội Cừu ngồi trên ghế bập bênh rình coi.

Lại thấy thằng cháu trai kiêu ngạo ương ngạnh ngồi xổm xuống trước mặt cô gái nhỏ, thay giày cho cô.

Anh sợ chân cô bị lạnh, còn cẩn thận che vào trong lòng.

Sau đó đi vớ xong mới bắt đầu xỏ giày mới.

Ông nội Cừu chuyển ánh mắt sang chỗ khác, không nhìn thấy gì hết!

Đàn ông nhà họ Cừu sao lại có một thằng như thằng này nhỉ?

Trong lòng Nặc Nặc vừa ngọt vừa thẹn, cô miễn cưỡng nhớ rằng mình đang giận, che mặt lại: "Không được nhìn em, anh còn chưa tìm được củ cải đâu đấy."

Anh cười cười: "Ừ."

"Còn nhìn!" Đôi mắt cô tròn xoe, linh động xinh đẹp, lại nói nữa thì cô cũng muốn cười.

Ông nội Cừu thở dài, aizz, cay mắt quá, hết thuốc chữa rồi.

Tất cả mọi người không ngờ rằng anh thật sự tìm được.

Khi ấy anh chỉ nghĩ chỉ cần là Nặc Nặc muốn, chẳng sợ chỉ là trò đùa anh cũng không ngại thành trò đùa của cô.

Một câu nói đùa của cô ở trong lòng anh cũng quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Thẩm Tuý cho rằng Nặc Nặc là người mà Cừu Lệ trải qua rất nhiều đau khổ mới tìm được nên anh mới đối xử tốt với cô.

Nhưng sau này mới biết không phải.

Chỉ là một người đàn ông quá mức yêu một ai đó, có thể vì cô mà trả giá tất cả, muốn cho cô một mái nhà.

Vì thế chuyện gì Cừu Lệ cũng nguyện ý làm.

Đầu xuân, Nặc Nặc theo Cừu Lệ về nhà.

Tháng 3, vạn vật dần dần sống lại.

Nhưng thời tiết vẫn chưa ấm lên, Nặc Nặc vẫn bọc cả người tròn vo.

Dì Trần nhìn thấy cô thì vui vẻ: "Ở quê chơi vui không?"

Nặc Nặc cười gật đầu.

Dì Trần xụ mặt, một lúc sau mới bình luận: "Lần này đi chơi về nhìn tiểu thư mượt mà hơn chút."

Trong mắt Nặc Nặc toát ra ánh nhìn không thể tin nổi cùng uất ức, quay lại nhìn Cừu Lệ.

Anh sờ má cô: "Không phải đâu, dì ấy trêu em đó."

Cô lại vô cùng vui vẻ mà sửa sang lại đồ đạc.

Cừu Lệ nhịn không được thấp giọng cười.

Nhưng đến khi ăn cơm tối, sắc mặt Nặc Nặc không tốt, cô nói: "Không muốn ăn."

Cừu Lệ nhíu mày, cho rằng cô nghĩ mình mập ra nên muốn giảm cân.

Nhưng Nặc Nặc che lại miệng: "Em có hơi buồn nôn."

Dì Trần giương mắt, ngữ điệu không hề phập phồng: "Buồn nôn, thèm ngủ?"

Nặc Nặc cũng không ngốc, nháy mắt đã hiểu.

Sắc mặt cô cứng đờ, nhớ ra tháng này mình còn chưa thấy.

Nặc Nặc cứng ngắc ngồi tại chỗ, tim Cừu Lệ cũng đập nhanh hơn.

Rất nhanh bác sĩ đã đến kiểm tra: "Chúc mừng Cừu thiếu."

Bốn chữ cực kì rõ ràng.

Nặc Nặc cúi đầu nhìn bụng nhỏ vẫn chưa thành hình của mình, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ vậy.

Như vậy...là có???

Lúc trước rõ ràng cô có chú ý...từ từ, ngày đó ở kí túc xá.

Mặt cô lập tức trắng bệch.

Bác sĩ vừa đi, dì Trần cũng ra ngoài.

Lúc này cô mới oà khóc.

Cừu Lệ vội vàng ôm lấy cô: "Em sao vậy?"

"Em sợ, tại anh, đều tại anh đó." Cảm giác đầu tiên của cô chính là sợ hãi, mẹ cô nói không thể mang thai trước khi kết hôn, cũng không được có thai lúc đang đi học.

Phản ứng của mỗi người khi biết mình mang thai không giống nhau, cô còn chưa lên năm hai, Nặc Nặc vừa sợ vừa uất ức.

"Trách anh." Anh ôm cô vào lòng: "Là anh không tốt, Nặc Nặc đừng sợ."

Cảm xúc mừng như điên trong nháy mắt qua đi, anh khẽ thở dài trong lòng, sờ sờ đầu nhỏ của cô: "Sọ thì không sinh nữa."

Đối với cô mà nói, đời này chỉ là kiếp phù du chớp mắt là qua, là một thế giới giả dối không có thật.

Sau này cô sẽ có con, có lẽ là với người khác...

Anh nắm chặt tay, trái tim như bị ai c ầm dao khoét sâu một lỗ.

Anh bình tĩnh nhắm mắt lại, nhẹ giọng dỗ dành: "Không sao, chúng ta không sinh.

Em vẫn có thể đi học, không sợ, ngoan."

Sự bình tĩnh quá mức của anh cũng lây nhiễm qua Nặc Nặc, trên lông mi còn treo nước mắt, nỗi kinh sợ trong mắt còn chưa tan.

Cuối cùng do dự xoa xoa bụng mình.

Nơi đó rất an tĩnh, nhưng bác sĩ nói có một sinh mạng nhỏ đang được dưỡng dục ở bên trong.

Cô nức nở một tiếng: "Cừu Lệ."

"Hửm?"

"Anh ôm em một cái đi."

"Được."

Nặc Nặc hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cười nói: "Em muốn sinh nó ra."

Cả người anh cứng đờ: "Không phải em sợ sao?"

Cô dắt tay anh để lên bụng mình: "Nhưng em nghĩ tới anh thì không sợ nữa."

Anh đã từng đau đớn như vậy, đau đến nỗi linh h ồn bị xé rách ra.

Anh có thể chờ đợi nhiều năm, anh yêu em như vậy, chắc chắn có thể bảo vệ em thật tốt, cho nên chỉ cần nghĩ về anh, em sẽ không sợ nữa.

Sợ hãi lúc ban đầu qua đi, trong lòng cô sinh ra một chút kiên cường và vui vẻ khi làm mẹ: "Anh Cừu này, bảo bối của anh."

Anh rũ mắt nhìn cô, nhẹ nhàng đáp lại: "Ừ, bảo bối của anh."

Trân bảo đáng quý nhất suốt cả đời.

5123 words

24/05/2022.

Chương 95: 95: Ngoại Truyện 3 Cục Cưng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

Bởi vì mang thai nên Nặc Nặc tạm thời nghỉ học.

Không hiểu sao trong lòng cô lại có chút thương cảm, cô "học" năm nhất rất nhiều năm, kết quả vẫn chưa lên nổi năm hai, thật là khiến người ta phải tấm tắc

Cũng bởi vì mang thai nên hôn lễ của hai người được tổ chức sớm, thừa dịp còn chưa hiện bụng, mặc vây cưới vẫn còn đẹp.

Khi đó đã là tháng 5, Nặc Nặc mang thai hơn ba tháng, cũng do eo cô nhỏ sẵn nên cũng không hề lộ bụng.

Nhưng Nặc Nặc vẫn rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của mình không ổn định, nửa đêm gặp ác mộng bừng tỉnh, Cừu Lệ cũng rất nhanh tỉnh lại, cô khóc thút thít: "Em mơ thấy mẹ, mẹ nói nhớ em."

Cừu Lệ mím môi, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Nhưng anh cũng không có cách nào nói ra mấy lời như "nếu em thích có thể về nhà".

Cuối cùng chỉ thầm lặng lau khô nước mắt cho cô.

Cô khóc trong chốc lát rồi ôm lấy cổ anh: "Khóc xong đói quá."

Anh cong môi: "Em muốn ăn gì?"

"Mì chua cay, ở quán Liêu Ký bên ngoài trường học."

3 giờ sáng, đèn đường vẫn còn tối tăm, Cừu Lệ mặc quần áo rời khỏi giường, lái xe đi mua mì chua cay cho cô.

Gọi điện thoại kêu ông chủ dậy làm, chờ tới khi anh trở về thì cô đã ngủ rồi, khoé mắt vẫn còn vương nước, thật sự khiến anh đau lòng.

Anh buông đồ trong tay xuống, nhẹ nhàng cẩn thận cởi quần áo rồi lên giường.

Anh khó tránh khỏi đau lòng.

Nặc Nặc còn nhỏ, ở trong mắt anh, cô vĩnh viễn là cô gái trong sáng cần sự yêu thương, sao có thể dựng dục nuôi dưỡng 1 đứa nhỏ.

Ba mẹ cô không ở bên, anh lại lớn tuổi hơn cô rất nhiều, quả thật hận không thể moi tim móc phổi cho cô, không biết phải chiều chuộng cô như nào mới tốt.

Đầu tháng 5, bọn họ cử hành hôn lễ.

Thời điểm Nặc Nặc cầm hoa cưới đi đến trước mặt anh, cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân đã có được cả thế giới.

Rất nhiều nhà báo ở bên ngoài điên cuồng chụp ảnh.

Nhưng Cừu Lệ không cho bọn họ đi vào, anh không muốn Nặc Nặc bị bất cứ kẻ nào nghị luận, cho dù bọn họ cũng không dám.

Từ trước đến nay anh đều bảo vệ cô rất tốt, cô chính là người duy nhất mà cả đời này anh không thể đánh mất.

Nhưng thật ra bữa tiệc cũng mời tới rất nhiều nhân vật nổi tiếng trên thương trường, ngày hôm ấy Nặc Nặc cũng vô cùng vui vẻ.

Chờ sắc trời tối đi, cô dụi dụi mắt, có chút mệt nhọc vươn tay về phía anh.

Cô vẫn còn mặc váy cưới trắng tinh, Cừu Lệ mỉm cười rồi bế cô lên.

Gió đêm hơi lạnh, từ trên nhà cao tầng có thể thấy toàn bộ thành phố rực rỡ lộng lẫy.

Anh bế theo cô đạp tinh quang dưới chân, gió mát thổi qua dịu dàng khiến cô mơ màng sắp ngủ.

Nặc Nặc nhỏ giọng nói: "Cừu Lệ."

"Hửm?" Anh rũ mắt, anh mắt nhu hoà.

Khi đó Nặc Nặc đã mệt không chịu được, nhưng vẫn cố gắng nói xong: "Em quên không nói với anh."

Gió tháng 5 mát mẻ còn mang theo hương hoa nhè nhẹ, anh nghe thấy giọng nói mềm mại của cô: "Quên không nói với anh là, gả cho anh thực sự rất hạnh phúc."

Một lúc sau, cô ngủ thiếp đi trong lòng ngực Cừu Lệ.

Cho nên không nhìn thấy mắt anh rơm rớm nước.

Cả đời này anh chỉ yếu ớt 2 lần.

Lần đầu là khi mất đi cô, lần thứ hai chính là khi chân chính có được cô.

Anh ôm ấp thiên sức mà chính tay anh đã bẻ gãy cánh, thần linh bị ác ma như anh làm bẩn.

Thật lâu sau mới nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Nặc Nặc đến ngày khám thai, cô hỏi Cừu Lệ: "Anh thích con trai hay con gái?"

Đây là vấn đề mà phần lớn những người vợ sẽ hỏi, mỗi lần hỏi như vậy thường hy vọng nhận được câu trả lời là: "Chỉ cần là do em sinh, con trai hay con gái đều được."

Cừu Lệ sờ sờ đầu cô: "Muốn con gái."

Nặc Nặc tò mò nhìn anh: "Vì sao?"

Anh cười cười rồi hôn cô, kéo tay cô đi vào bệnh viện, nhưng lại không cho cô đáp án.

Nặc Nặc tò mò muốn chết, Cừu Lệ khẳng định chắc nịch như vậy, chẳng lẽ anh thích con gái ngoan ngoãn đáng yêu sao?

Cừu Lệ lại không có ý định nói cho cô nghe.

Nếu anh sống được lâu, anh sẽ hy vọng là con trai.

Bởi vì con trai trưởng thành có thể trở thành bả vai vững chắc cho mẹ.

Cừu thị quá khổng lồ, mà cô thì cần người bảo vệ.

Nhưng giây phút mà anh chết đi thì cô cũng sẽ rời khỏi ghế giới này.

Trước kia anh đã làm rất nhiều chuyện không tốt, sinh ra lại kiêm cường, rất ít khi khiến Nặc Nặc mềm lòng.

Sinh một đứa con gái, có lẽ cô sẽ nhớ đến anh và con nhiều hơn một chút.

Anh chưa bao giờ yêu con gái hay con trai, anh chỉ yêu Nặc Nặc.

Công bố giới tính thai nhi là không hợp pháp, nhưng Cừu Lệ quyền cao chức trọng lại không nằm trong quy tắc đó.

Anh có bệnh viện của chính mình, có sản nghiệp khổng lồ, kiểm tra giới tính thai nhi để tiện cho việc chuẩn bị đồ dùng và phòng sơ sinh cho con.

Anh nói trước với Nặc Nặc rằng là con trai.

Nhưng thật ra Cừu Lệ cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Nặc Nặc lại phồng má: "Không phải con gái rồi."

Anh cười xoa xoa đầu nhỏ của cô: "Đây không phải sao?"

Nặc Nặc đánh vào tay anh, trừng mắt một cái.

Ngay sau đó mềm giọng nói bên tai anh: "Chú Cừu, chú thật sự muốn em làm con gái chú sao? Hay em gọi chú là ba nuôi nhé?"

Cừu Lệ cười cười không nói chuyện.

Cô gọi ở trên giường còn được, chứ ngày bình thường thì thôi đi

Nặc Nặc nghĩ lại cảm thấy không đúng, con của anh vẫn còn trong bụng cô cơ mà.

Sau đó hứng thú của cô lại biến thành việc trang trí phòng cho trẻ con, lúc cô trang trí phòng cũng rất muốn con mình là con gái.

Váy công chúa quá xinh đẹp, cô cứ ôm mãi không muốn buông tay.

Cừu Lệ nói: "Vậy cứ giữ lại đi."

Nặc Nặc lắc đầu: "Không cần."

Anh nhướng mày.

Cô nghiêm túc trả lời anh: "Con trai phải ra dáng con trai, đầu đội trời chân đạp đất, không thể thuỳ mị như con gái được."

Cừu Lệ bị sự đáng yêu của cô làm cho mềm nhũn, không nhịn được trêu: "Vậy ở trong lòng Nặc Nặc, anh đã đủ đàn ông chưa?"

Nặc Nặc đấm anh một cái.

Sau một lúc lâu cô nhìn quanh bốn phía, thấy người hầu đã đi xuống dưới hết, cô ôm lấy cổ anh, gương mặt đỏ bừng, ở bên tai anh nũng nịu: "Chú Cừu rất man..."

Anh áp cô trên giường mạnh mẽ hôn một trận.

Nặc Nặc cười khanh khách không ngừng, hai má hồng nhạt.

Lúc cô dỗ dành người khác miệng là ngọt nhất, trái tim Cừu Lệ cũng như muốn nhũn ra.

Buổi tối ngày 7 tháng 11, Nặc Nặc đau đến hơn nửa đêm, rốt cuộc sinh ra một cục cưng nhăn dúm dó.

Cô đặt tên cho cục cưng là Cừu Mộ.

Rốt cuộc là thẩm mỹ thiếu nữ, cô nhìn gương mặt đỏ rực của cu cậu, có chút ghét bỏ: "Xấu quá đi mất."

Cục cưng oa oa khóc lớn, cô lại luống cuống tay chân đi dỗ.

Cừu Lệ vừa buồn cười vừa mềm lòng, đưa con trai cho bảo mẫu rồi múc canh cho cô ăn.

Nặc Nặc bắt đầu lo lắng cho vẻ ngoài của Tiểu Cừu Mộ, ác ý phỏng đoán: "Thằng bé xấu quá, không giống anh cũng chẳng giống em, có phải do biến dị gen không?"

Cừu Lệ chiều theo cô vô điều kiện: "Ừm."

Mẹ Trần xụ mặt, nhịn không nổi: "Đứa bé nào mới sinh cũng đều như vậy, mặt mày cậu chủ nhỏ tuấn tiếu, sau này nhất định sẽ rất đẹp trai."

Lời của người già bao giờ cũng đúng.

Không quá mất ngày, Tiểu Cừu Mộ đã trở nên trắng nõn, mắt to tròn đen nhánh, xinh đẹp vô cùng.

Quả thật chính là tổng hợp lại hết những nét đẹp của ba mẹ.

Nặc Nặc cảm thấy cục cưng rất đẹp, kéo Cừu Lệ cùng thưởng thức: "Con trai anh đáng yêu thật đó."

Anh cũng không nhắc tới lúc trước cô nói con trai phải đ`âu đội trời chân đạp đất, nói hùa theo: "Ừm, đáng yêu."

Nặc Nặc ở cữ xong, coi như khoảng thời gian khó khăn nhất đã trôi qua.

Trong thời gian ấy cô rất mệt, nửa đêm tiểu Cừu Mộ tỉnh dậy khóc vì đói, Cừu Lệ luôn là người thức dậy đ`âu tiên.

Trước tiên anh dỗ cô vào giấc ngủ, nhẹ nhàng vỗ v`ê lưng cô.

Chờ cô ngủ say r`ôi mới đứng dậy ôm con trai.

Cục cưng nho nhỏ nằm gọn trong lòng, năm ấy anh 32 tuổi, là một người đàn ông thành thục có trách nhiệm, cũng là một người ch`ông, một người cha tốt.

Sau đó Nặc Nặc thường hay khen Tiểu Cừu Mộ rất dễ nuôi.

Mẹ Tr`ân yên lặng nhìn Cừu thiếu, không khỏi muốn bật cười.

Ngày cô quay lại trường học, Tiểu Cừu Mộ mới chỉ biết ê ê a a, cô cùng cậu bé ông nói gà bà nói vịt cũng có thể nói chuyện nửa ngày.

Rốt cuộc đã làm mẹ, Nặc Nặc không nỡ rời khỏi con, nên cũng không quá muốn đến trường học.

Cừu Lệ chưa nói cái gì, bảo cô trực tiếp đi học năm hai.

Nặc Nặc nghĩ một lát r`ôi cũng không từ chối.

Bởi vì con trai, cô không ở ký túc nữa, mỗi ngày đ`âu v`ênhà.

Tuy Cừu Lệ không tỏ thái độ gì, nhưng tâm trạng lại sung sướng rất nhi`âu.

Xem thằng nhóc ê a trong nôi lại càng thuận mắt hơn.

Năm ấy Nặc Nặc tốt nghiệp, Tiểu Cừu Mộ vừa tròn 3 tuổi

Cừu Lệ lái xe mang theo con trai đến đón Nặc Nặc.

Anh mặc tây tráng, Tiểu Cừu Mộ mặc yếm jean, dọc đường đi hai cha con hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Ba đẹp trai, con đáng yêu đến không chịu được.

Nặc Nặc còn đang mặc đồ cử nhân cùng các bạn chụp ảnh, bởi vì giá trị nhan sắc siêu cao nên có rất nhiều người muốn chụp với cô một tấm làm kỷ niệm, Nặc Nặc phần lớn không từ chối ai.

Tiểu Cừu Mộ chạy tới ôm chân cô, ngọng ngọng gọi mẹ.

Cao Trân sợ ngây người, sau một lúc lâu mới nói: "Đứa bé này tuy rất đáng yêu nhưng nó là con ai vậy? Sao lại gọi cậu là mẹ?"

Nặc Nặc bế Tiểu Cừu Mộ lên: "Nhà mình."

Tiểu Cừu Mộ tò mò sờ mũ học sĩ của Nặc Nặc.

Tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người.

Tuy rằng ai cũng biết Nặc Nặc tạm nghỉ học 1 năm, ai cũng nghĩ trong nhà cô có chuyện gì hoặc bên Cừu Lệ xảy ra biến cố, không ngờ rằng con trai người ta cũng đã 3 tuổi rồi.

Đm, chẳng lẽ thật sự là con của Cừu tổng???

Tiểu Cừu Mộ giơ tay chỉ về phía bên kia.

Nặc Nặc nhìn theo cánh tay nhỏ của cậu bé, thấy Cừu Lệ đang đứng ở đó chờ hai mẹ con.

Cô gật đầu với mấy bạn học khác: "Ngại quá, chồng và con mình tới rồi nên mình về đây, chúc mọi người tốt nghiệp vui vẻ, tiền đồ như gấm."

Dưới tình cảnh mọi người trợn mắt há mồm, cô nắm tay con trai đi về phía Cừu Lệ.

Tháng 6 là tháng tốt nghiệp.

Mộc lan hương hồng nhạt nở rộ; vườn trường tràn đầy sức sống.

Thiếu nữ xinh đẹp nhào vào lòng người đàn ông, anh cũng nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chờ bọn họ đi rồi mới có người lắp bắp nói: "Đó là...là Cừu thiếu thật sao?"

"Đúng rồi, tôi có nhìn thấy trên tạp chí một lần."

Mấy người lúc trước nói Nặc Nặc chỉ là tình nhân của Cừu Lệ, chơi hai năm chán rồi sẽ bỏ, bây giờ đúng là chê cười, bị vả mặt quá đau đớn.

Con trai người ta cũng lớn bằng chừng đó rồi.

Ông xã hào môn giàu có, con trai phấn điêu ngọc trác.

Mọi người còn đang cố gắng hết mình vì những thứ ấy, mà Nặc Nặc đã có tất cả.

Thật khiến người ta phải hâm mộ đến đỏ mắt.

Tiểu Cừu Môi 3 tuổi được đưa đi nhà trẻ, Nặc Nặc cũng đi làm ở một đài truyền hình.

Giọng nói của cô ngọt ngào, chống lưng lại đủ lớn, bởi vậy cô không hề gặp áp lực công việc như những người khác.

Nhưng thật ra cô lại phát hiện 1 điều thú vị.

Trước khi Tiểu Cừu Mộ 3 tuổi thì hầu như đều là Cừu Lệ trông, lúc anh tới công ty, bảo mẫu cũng sẽ ôm cậu bé đến văn phòng của anh.

Cừu Lệ không yên tâm người ngoài, Tiểu Cừu Mộ là mạng của Nặc Nặc nên anh vô cùng để bụng.

Nặc Nặc không biết hai ba con ở chung với nhau như thế nào, nhưng ở trong mắt cô, lúc nào cô cũng cảm thấy con trai mình quá đáng yêu, quả thật chính là tiểu soái ca

Nhưng mỗi khi cô được nghỉ, thời gian ở chung với Tiểu Cừu Mộ cũng nhiều hơn, cô mới phát hiện ông giời con này quá thông minh.

Cô lấy đề toán năm nhất cho cậu bé làm, không ngờ cậu làm được điểm tối đa.

Nhìn cậu nhóc rồi lại nhìn bài thi, cô hưng phấn lôi kéo Cừu Lệ đi kiểm tra chỉ số IQ cho Tiểu Cừu Mộ.

Kết quả kiểm tra khiến Nặc Nặc sợ ngây người.

Cô nhìn chằm chằm vào ba chữ số, 150!!!

140 đã là thiên tài, vậy mà con trai cô còn là 150.

Tâm trạng Nặc Nặc phức tạp, đột nhiên cô nhớ tới giả thiết trong bá tổng văn, lúc nào cũng có một đứa con là thiên tài.

Nhưng trong hiện thực thiên tài lại quá ít, Nặc Nặc gặp qua người thông minh nhất, có thiên phú mảng học hành nhất chính là Hàng Duệ, nhưng mặc dù là cậu ấy cũng chưa thể gọi là thiên tài.

Ngày đầu tiên Tiểu Cừu Mộ đi nhà trẻ, lúc về còn nghiêm túc nói với Nặc Nặc: "Con không muốn đi nhà trẻ."

Nặc Nặc hỏi cậu bé: "Sao thế? Ở đó có rất nhiều bạn nhỏ, con không thích các bạn sao?"

"Mấy bạn ấy vừa ngốc vừa dơ lại còn thích khóc nữa."

Nặc Nặc nghệt ra, không phải mấy nhóc 3 tuổi đều như vậy sao? Cô xoa bóp gương mặt nhỏ của cậu bé: "Các bạn còn nhỏ, Tiểu Mộ thông minh như vậy, thông cảm cho các bạn chút nha."

Nhưng qua một tuần, Tiểu Cửu Mộ lại lần nữa nói không muốn đi nhà trẻ.

Cậu nhóc nói: "Mẹ ơi, mấy bạn nữ cứ nói sau này lớn lên sẽ gả cho con."

Lúc cậu bé nói lời này, gương mặt có vài phần lạnh nhạt giống Cửu Lệ.

Nặc Nặc thiếu chút nữa phun luôn ngụm nước trái cây trong miệng ra, cô cười một hồi lâu rồi mới hỏi con: "Mấy bạn nữ đó là ai? Sao lại nói với con như vậy?"

Tiểu Cửu Mộ có chỉ số thông minh siêu phàm, năng lực diễn đạt rất mạnh, rất nhanh đã giải thích mọi chuyện rõ ràng.

Hoá ra nhà trẻ đó phần lớn đều là con nhà có tiền, nhưng đứa lớn nhất cũng chưa đến 4 tuổi, là đám củ cải nhỏ bị cảm là sẽ chảy nước mũi

Cửu Mộ lại không giống như vậy, bảo mẫu và vệ sĩ đi theo sau cậu bé, áo sơmi nhỏ sạch sẽ ngăn nắp, gương mặt cũng cực kì đẹp.

Giáo viên thấy cậu bé quá đáng yêu nhưng lại không dám ôm cậu.

Nhưng đám nhóc tì lại chưa nghĩ được nhiều như vậy.

Mấy đứa nhóc đều thấy Cửu Mộ rất ngầu.

Vì thế lúc tan học cuối tuần, bé gái tết hai bím tóc nho nhỏ đưa cho cậu bé một miếng bánh kem: "Lớn lên mình muốn gả cho cậu."

Tiểu Cửu Mộ cau mày: "Tôi không thích cái này, cũng không thích cậu."

Mấy cô bé đều đứng bên quan sát, tức khắc òạt như ong vỡ tổ đi lên tặng quà.

Nào là búp bê barbie, kẹo sô cô la, cuối cùng còn tranh luận xem quà của ai tốt nhất, sau này ai xứng đáng được gả cho Cừu Mộ.

Cừu Mộ tức giận: "Tôi không thích cái gì hết, các cậu còn chẳng đẹp bằng mẹ tôi.0

Mấy cô bé oà lên khóc lớn.

"Cừu Mộ đáng ghét, mình không thích cậu nữa đâu."

"Không phải đâu, mẹ nói Đoá Đoá xinh đẹp nhất."

Tiểu Cừu Mộ cơ h ồchọc khóc tất cả các cô bé trong nhà trẻ.

Cậu bé v ềnhà cũng có chút ấm ức, rõ ràng cậu bé nói đ ều là sự thật.

Nặc Nặc cười nghiêng ngả, cô cảm thấy đám củ cải nhỏ này tranh sủng quá đáng yêu.

Nặc Nặc đem chuyện thú vị này kể cho Cừu Lệ nghe, sau đó tỉ mỉ nghĩ lại: "Bây giờ trẻ con trưởng thành sớm thật, mới mấy tuổi đã nghĩ đến chuyện gả đi.

H ồi em học cấp ba vẫn còn ngây thơ mờ mịt chán."

Cừu Lệ cười nhẹ: "Kệ chúng nó đi, Cừu Mộ sẽ tự mình xử lý.

Em cùng anh là được r ồi..."

Nặc Nặc cọ cọ anh: "Vâng."

Lúc lâu sau, cô khóc lóc được Cừu Lệ ôm từ bàn trang điểm xuống, vẫn còn nức nở đến mức không thở nổi.

Cô thà đi đọc sách với con trai còn hơn.

Cừu Lệ cũng biết Tiểu Cừu Mộ thông minh, nghiêm túc b ồi dưỡng, tương lai ở lĩnh vực nào cũng sẽ là nhân tài.

Trước nay anh chưa từng có yêu cầu khắc nghiệt gì với con, chỉ là trước khi cậu bé đi học, anh khom lưng vỗ vỗ bờ vai nhỏ của cậu bé: "Ba chỉ có một yêu cầu, con nghe cho kỹ"

Tiểu Cừu Môi ngẩng đầu lên nhìn.

"Ba biết con nghe hiểu được cũng sẽ nhớ được.

Cho nên nhớ kỹ cho ba, vĩnh viễn phải đặt mẹ con ở vị trí quan trọng hàng đầu, gần gũi với mẹ, khiến mẹ con vui vẻ.

Còn nữa, phải kiên cường một chút, con trai phải ra dáng con trai."

Đến nay anh vẫn còn nhớ rõ ngày Nặc Nặc mang thai Tiểu Cừu Mộ, cô nói thích con trai mình đầu đội trời chân đạp đất.

Tiểu Cừu Mộ nghiêm túc gật đầu.

Nặc Nặc cho rằng con trai mình sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt, kết quả sang tuần thứ hai cô đã bị giáo viên "mời lên" vì con cô đánh nhau với mấy đứa nhóc khác.

Chuyện này lại bắt nguồn từ con trai cô.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Sau khi mấy cô bé khóc thì đã mách với mấy cậu nhóc.

Đám nhóc con không có khái niệm không thể đánh con trai của nhà giàu số 1, nên thật sự rất muốn đánh cho gương mặt đẹp trai đáng yêu kia một trận.

Mấy đứa nhóc này đã nhịn Cừu Mộ lâu lắm rồi.

Cậu bé đẹp trai lạnh lùng, các bạn nữ thích cậu, giáo viên cũng thích cậu.

Còn biết làm cả số học, biết ngâm thơ ca hát, quả thật khiến người ta hận ngứa răng.

Đám nhóc hẹn nhau cùng đánh.

Kết quả không biết Tiểu Cừu Mộ làm cái gì, cuối cùng lũ nhóc đó lại đánh đấm lẫn nhau.

Rốt cuộc đều là công tử con nhà giàu, các giáo viên đau đầu không thôi, vội vàng mời phụ huynh.

Nặc Nặc coi trọng việc giáo dục con cái, vệ sĩ vừa thông báo cô đã lập tức đi ngay.

Khi đó Nặc Nặc mới hơn 20 tuổi, xinh đẹp lại ngây thơ.

Khác với những bậc cha mẹ xung quanh, cô vừa xuất hiện thì đám nhóc đac yên tĩnh lại.

Sau một lúc lâu có cô bé nói: "Chị là chị gái xinh đẹp trên TV."

Nặc Nặc mỉm cười, xoa đầu cô bé rồi tặng cho 1 viên kẹo tinh xảo.

Cô nhóc ngại ngùng nhìn cô.

Tiểu Cừu Mộ lắc đầu sửa đúng lại: "Không phải chị, đây là mẹ tôi.

Cậu phải gọi là dì."

Các bạn nhỏ "ồ" một tiếng, hoá ra Cừu Mộ không nói dối, mẹ của cậu bé đúng là rất xinh đẹp.

Nặc Nặc dở khóc dở cười, kéo tay thằng bé thông minh nhà mình.

Các giáo viên đang xem camera theo dõi

Trong video thu lại, mấy cậu bé kia cùng đi tìm Cừu Mộ "tính sổ", kết quả không biết Tiểu Cừu Mộ nói gì đó rồi cả đàm nhào vào nhau

Giáo viên hỏi Tiểu Cừu Mộ nhưng cậu bé không chịu nói gì cả.

Nặc Nặc lặng lẽ kéo con qua một bên: "Tiểu Mộ, con nói gì với các bạn vậy? Nói cho mẹ nghe được không?"

Cậu banh khuôn mặt nhỏ r`ồi mới gật đ`ầu: "Nhưng mẹ không được nói với ba.0

Nặc Nặc cười: "Ừ, mẹ biết r`ồi."

"Hai thằng nhóc dẫn đ`ầu đó, ba của một đứa với mẹ của một đứa ôm nhau."

"..." Nặc Nặc sửng sốt, sau một lúc lâu mới hỏi: "Con lừa bạn sao?"

"Không phải ạ."

Nặc Nặc tò mò xoa gương mặt nhỏ của con mình: "Vậy sao con biết?"

"Ba mẹ của hai đứa đó làm tổng giám và giám đốc ở công ty ba, con nhìn thấy được."

Cừu Lệ, rốt cuộc anh để con trai nhìn thấy gì vậy hả?

Mặt Nặc Nặc hơi tr`ầm xuống, nói với Tiểu Cừu Mộ: "Họ hư quá, con quên chuyện đó đi nhé."

"Vâng ạ, con sẽ quên hết."

Thật ra Tiểu Cừu Mộ cũng không có việc gì, tính cách của cậu bé giống với Cừu Lệ, không thích cười mà chỉ số thông minh lại cao, rất nhạn đã trị một đám nhóc ngang ngược thành dễ bảo.

Nhưng Nặc Nặc vẫn không để cậu bé nhảy lớp.

Theo cách nói của cô, con trai ở cùng với bạn chung lứa tuổi, tuy học tri thức chẳng được bao nhiêu nhưng có thể giữ được ni`ềm vui tuổi thơ.

Sau khi nhảy lớp, đi học đều là bạn lớn tuổi hợ cậu bé, họ sẽ không muốn chơi với thiên tài nhỏ tuổi, lâu dần Tiểu Cừu Mộ sẽ không vũi

Lúc Tiểu Cừu Mộ tròn 10 tuổi, năm ấy Nặc Nặc đã 29z

Gương mặt cô vẫn như thiếu nữ 18-19, bởi vì tình yêu của anh mà cô giống như mãi mãi ở tuổi trẻ xinh đẹp.

Bỗng nhiên vào một buổi sáng, cô thấy trên đầu Cừu Lệ xuất hiện vài sợi tóc bạc.

Thật ra anh còn trẻ, gương mặt vẫn anh tuấn như cũ, cũng là tuổi niên hoa tốt nhất của đàn ông.

Nặc Nặc được anh cưng chiều yêu thương suốt 10 năm, chỉ vì như vậy mà cô khóc tới nỗi Cừu Lệ dỗ dành hết một buổi sáng vẫn không được.

Ngày đó anh không đi làm.

Tháng 7 mùa hạ, hoa nở rợp trời, cô khóc không thành tiếng: "Anh lừa em, Thẩm Tuý cũng lừa em, hồn phách đã nứt thì sao có thể sống lâu được chứ?"

Chút phúc lợi ít ỏi của nguyên chủ, có lẽ chỉ đủ để họ hạnh phúc vui vẻ trong 10 năm.

Cừu Lệ lau nước mắt cho cô, đau lòng không chịu được.

Trong lòng anh lại sinh ra lệ khí cùng với không cam lòng, phóng xuất ra ác ma cắn nuốt lấy tâm can: "Em có thể về nhà, tương lai em sẽ quên anh đi, sẽ có gia đình mới

Nặc Nặc không thể tin nổi mà nhìn anh.

Cô không biết cãi nhau, cũng chẳng có tầm nhìn xa trông rộng như Cừu Lệ.

Sau một lúc lại oà lên khóc nức nở.

Cừu Lệ hoảng hốt: "Là anh không tốt, Nặc Nặc đừng khóc.

Anh nói sai rồi, vừa nãy trêu em thôi, anh còn sống bên em thật lâu, ở bên em cả đời được không?"

Anh ôm lấy cô, đi đi lại lại trong phòng mấy vòng để dỗ cô.

Nặc Nặc đánh thùm thụp vào ngực anh, nhưng lực lại rất nhẹ.

Cô khụt khịt nói không thành lời, dứt khoát không để ý tới anh.

Cừu Lệ sứt đầu mẻ trán, dỗ dành mấy ngày cô vẫn còn giận.

Sau đó vào một đêm hè, trên bầu trời đầy sao, cô đột nhiên tỉnh lại, khóc lóc muốn tìm Cừu Lệ.

Anh vội ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: "Mơ thấy ác mộng sao? Đừng sợ, anh ở đây."

Nặc Nặc nức nở: "Em mơ thấy trong cuộc sống không có anh.0

Cuộc sống không có Cừu Lệ sẽ đáng sợ thế nào?

Không bao giờ có một người đàn ông sẽ ở mùa đông lạnh giá làm ấm chân cho cô, vào lúc cô gặp ác mộng kiên nhẫn dỗ dành cô, sẽ cưng chiều cô như thiếu nữ, sẽ dọn dẹp sẵn từng đường đi nước bước cho cô, vì cô mà bẻ đi bụi gai, vì cô mà gieo mầm hoa tươi.

Sẽ bao dung sự vô tri, tuỳ hứng, bướng bỉnh của cô.

Mười năm như một ngày, cô chưa từng chịu một chút ấm ức nào.

Tình yêu của anh như biển rộng, thâm trầm mà rộng lớn.

Nặc Nặc khóc nấc lên: "Bây giờ em mới hiểu được, anh mới lừ người xấu xa nhất."

Khi đó sao trời lấp lánh, Nặc Nặc nhắm mặt lại dựa vào lồng ngực anh.

Anh không cần nghe câu tiếp theo cũng hiểu cô nói gì.

Đúng, anh vẫn luôn là người xấu

Từng được anh yêu như vậy, không có người phụ nữ nào có thể đi yêu người khác nữa.

Sau khi hừng đông, nắng sớm chiếu vào.

Cô thay chiếc váy xinh đẹp, nhẹ nhàng hôn lên khoé môi anh, nụ cười ngoan ngoãn ngọt ngào:

"Cừu Lệ, chào buổi sáng."

Anh cười cười sờ má cô: "Còn buồn nữa không?"

Nặc Nặc lắc đầu, cùng anh mười ngón tay đan vào nhau: "Chúng ta phải sống tốt, mỗi một giây đều hạnh phúc.

Tuy anh xấu xa như vậy, nhưng Cừu Lệ...."

Bức màn tung bay, Tiểu Cừu Mộ ở bên ngoài đã thay đồng phục chuẩn bị đi học.

Trong phòng hai người lại là một mảnh tĩnh hảo.

Nhưng Cừu Lệ....

Anh nghe thấy cô nhẹ giọng nói, được anh yêu là điều may mắn nhất cuộc đời em.

17/09/2022

4735 words.

Chương 96: 96: Ngoại Truyện 4 Chuyện Xưa Bắt Đầu

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Edit: Giai Kỳ.

— — — — — —

"Tôi muốn gặp lại anh ấy."

"Mặc kệ thời gian nào địa điểm nào, là kiếp sau hay kiếp này, xin anh hãy cho tôi gặp lại anh ấy một lần được không Thẩm Tuý?"

Thẩm Tuý nói lợi dụng lỗ hổng thời gian để xuyên qua, mặc dù gặp được anh nhưng cũng có thể anh ấy khi đó không quen biết cô, sau đó cũng sẽ quên đi cô.

"Không sao hết, tôi nhớ anh ấy."

Mùa hè tháng 7, trường cấp ba quý tộc của thành phố B.

Cái gọi là trường quý tộc chính là ngôi trường tư lập với học phí cao ngất ngưởng, đây là nơi tụ tập của đám phú nhị đại.

Chơi net, trốn học, đánh nhau, yêu sớm, nhìn mãi cũng quen mắt.

Cũng may tố chất tâm lý của giáo viên tốt, biết đám này học không ra gì thì sau này cũng sẽ về kế nghiệp gia đình, cho nên cũng không chờ mong cũng chẳng yêu cầu, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Thiếu niên mặc áo sơmi màu đen vừa chơi bóng rổ xong, trực tiếp cởi luôn áo ra

Trương Thanh Đạc nói: "Mẹ nó hôm nay nóng gần chết, anh Lệ, về lớp không?" Chủ yếu là phòng học ở gần mà lại còn có điều hoà.

Cừu Lệ với thân trên cởi trần liếc cậu ta một cái, sau đó vỗ một cái lên đầu Trương Thanh Đạc: "Thằng ngốc này, đang là tiết của Diệt Tuyệt sư thái, bây giờ mà về là một tuần sau đi học cậu sẽ được tặng kèm thêm ba mẹ theo sau đấy."

Trương Thanh Đạc run lên, vội lắc đầu: "Thôi thôi không về nữa, vậy đi đâu bây giờ?"

Trốn học thì vui thật nhưng trời quá nóng, dù sao cũng phải tìm nơi có điều hoà để ngồi.

Bách Diệp nghĩ nghĩ: "Các cậu có muốn đi quán bar không? Cô tôi mới mở một quán bar tên Ổ Thành." Cậu ta vừa cười vừa nói, giọng điệu có chút mập mờ.

Thiếu niên 17-18 tuổi, khi đó thân thể đã phát dục thành thục, đương nhiên sẽ sinh ra sự hiếu kì với khác phái và phương diện kia.

Cừu Lệ lau mồ hôi, không có nhiều hứng thú: "Không đi."

Trên mặt Trương Thanh Đạc lộ ra vẻ chờ mong: "Anh Lệ đi đi, còn vui hơn chơi bóng rổ nhiều.

Bên ngoài nóng thế này, anh không tìm gái thì thôi, cũng có thể vào đó uống rượu mà.

Cừu Lệ chậc một tiếng nhưng cũng không từ chối nữa.

Năm ấy bọn họ đều học lớp 11, trốn học còn thường xuyên đánh nhau, nhưng ở trường này có rất nhiều người như vậy, cho nên cũng chẳng phải người gì đặc biệt nổi tiếng cá biệt.

Là một thanh xuân bình thường, học sinh bình thường.

Cho dù Cừu Lệ có một gương mặt đẹp trai điên đảo, nhưng trường học quý tộc cũng không có ít soái ca.

Anh năm 18 tuổi kiêu ngạo không kiềm chế được.

Cứ như vậy mang theo cả người toàn mồ hôi cùng Bách Diệp và Trương Thanh Đạc vào quán bar Ổ Thành.

Mùa hè, nhiệt độ thành phố B lên đến 39 độ.

Mấy thiếu niên đi ở trên đường, nữ sinh nào gặp phải cũng đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào cơ bụng của Cừu Lệ.

Dáng người của anh rất đẹp, thiếu niên mười mấy tuổi cao lớn thon chắc, cơ bụng cơ ngực đều có.

Trong đám người là anh nổi bật nhất.

Nhưng Cừu Lệ lại chẳng thèm để ý, bên môi anh vẫn còn ngậm một cây cỏ đuôi chó.

Vài người lảo đảo đi vào quán bar.

Vừa bước vào đã có luồng gió mát mẻ ập vào trước mặt, mấy người đều sảng khoái tới mức hít vào một hơi.

Bách Diệp nhướng mày, nhỏ giọng nói: "Ở đây có cô gái cực kì xinh đẹp, tên là Trà Trà, muốn nhìn thấy không? Tôi cảm thấy còn đẹp hơn cả Tưởng Tân Nguyệt."

Lời này nói ra cũng không phải, khí chất của Tưởng Tân Nguyệt lạnh lùng thanh cao, chưa bao giờ thích đám học sinh kém như bọn họ.

Nhưng thiếu niên lại cố tình thích thiếu nữ có khí chất như vậy, vì thế thường xuyên đi xem trộm người ta luyện đàn.

Xinh hơn cả Tưởng Tân Nguyệt ấy à, Trương Thanh Đạc liếm môi, bắt đầu có chút chờ mong.

Bọn họ vào phòng nhưng vẫn chưa thèm mặc áo.

Đợi một lúc xua tan hơi nóng, lúc Trà Trà bước vào, mắt của mấy thiếu niên sáng lên.

Ánh mắt Trà Trà quét một vòng, cuối cùng ngồi xuống cạnh Cừu Lệ, rót rượu cho anh.

Cô ta nhẹ nhàng cười, đầu ngón tay thiếu chút nữa chạm vào ngực anh.

Cừu Lệ nắm lấy cổ tay cô ta, ánh mắt lạnh lẽo: "Làm gì?"

Anh xuống tay không nhẹ, Trà Trà lập tức đau đến mức kêu lên một tiếng.

Mấy thiếu niên thấy vậy thì vội giải vây.

Trương Thanh Đạc nhẹ giọng nói với Trà Trà: "Anh Lệ không hiểu phong tình, đừng để ý đến anh ấy."

"Không hiểu phong tình" Cừu Lệ ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta liền không thoải mái, anh xoa xoa trán: "Tôi đi toilet, các cậu cứ chơi đi.

Toilet rất an tĩnh, anh không kiên nhẫn tuỳ ý đẩy cánh cửa một buồng vệ sinh, ngay sau đó đứng ngây tại chỗ.

Thời gian như đọng lại, không khí cũng trở nên an tĩnh trong chớp mắt, anh không biết dùng từ gì để hình dung cảnh đẹp thoáng qua ấy, lại nhớ rõ sự choáng váng của trái tim như thể bị mũi tên bắn trúng khi nhìn thấy cô.

Cô ngồi xổm trong góc, hai tay ôm lấy chính mình.

Toàn thân cô trần trụi, gương mặt đỏ bừng, nghe được tiếng động thì kinh hoàng ngước mắt lên.

Thiếu nữ xinh đẹp tinh xảo, chẳng sợ đang trong tình thế éo le nhưng cũng chẳng khác gì tiên nữ không cẩn thận rơi xuống nhân gian.

Anh đối diện với đôi mắt sạch sẽ của cô, trái tim loạn nhịp, sau một lúc lâu mới cuống quít đi ra ngoài, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Cừu Lệ dựa vào ván cửa, thở phì phò, gương mặt cũng chậm rãi đỏ lên.

Anh sống 18 năm, đây là lần đầu tiên đỏ mặt.

Đầu óc Cừu Lệ nóng lên, lao ra khỏi toilet, nhìn thấy biểu tượng wc nam thì lại chạy nhanh vào.

Ngón tay anh còn đang run rẩy, lại không biết có tâm trạng gì, dùng chân đạp vào cánh cửa kia: "Này, cô đi nhầm rồi đấy có biết không? Đây là wc nam."

Ngữ khí táo bạo nhưng cũng chẳng che giấu được sự hoảng hốt.

Bên trong truyền ra một tiếng xin lỗi mềm mại.

Nặc Nặc nói: "Em không biết." Cô đúng là không biết thật, không biết hóa ra lợi dụng lỗ hổng thời gian xuyên đến đây ngay cả một bộ quần áo cũng không có.

Nặc Nặc ôm lấy chính mình, hai tai cũng đỏ lên.

Nhưng nghĩ đến thiếu niên bên ngoài là Cừu Lệ, cô lại chậm rãi cười.

Tuy rằng thiếu niên thoạt nhìn rất hung dữ.

Cừu Lệ cũng không biết mình bị làm sao, đổi lại là bình thường thì anh đã bỏ đi từ sớm, sẽ không dây dưa với cô gái như vậy.

Nhưng nghĩ đến sự khuynh thành tuyệt sắc ấy, anh lại đạp cửa, hung ác nói: "Vậy ông đây đi wc kiểu gì?"

Nặc Nặc có chút cô đơn, xem ra Cừu Lệ này không thích cô, Cừu Lệ thích cô chưa bao giờ hung dữ với cô như vậy.

Nặc Nặc thỉnh cầu: "Có thể tìm giúp em một bộ quần áo được không?"

Anh nghe thấy giọng nói mềm mại ấy, cả trái tim đều muốn run lên.

Cái gì mà Tưởng Tân Nguyệt, cái gì mà Trà Trà, trong nháy mắt thế giới quan của anh như đổ vỡ, cô đẹp quá.

Cừu Lệ mím môi: "Đóng chặt cửa, tôi quay lại ngay."

Nặc Nặc ngoan ngoãn nói: "Vâng, em chờ anh."

Em chờ anh...chờ anh...chờ anh...

Mặt anh lại đỏ lên, lao ra khỏi toilet, giống như mất đi năng lực tự hỏi.

Cừu Lệ cảm thấy tim mình đập nhanh tới nỗi sắp không khống chế được.

Anh còn nhớ rõ đóng cả cửa hên ngoài, vươn tay kéo lấy người phục vụ: "Ở chỗ này canh cho tôi, không được cho ai đi vào, tôi sẽ quay lại ngay." Anh móc từ trong túi ra mấy tờ tiền, cũng chẳng thèm để ý là bao nhiêu, cứ thế nhét hết vào tay phục vụ, sau đó cảnh cáo nhìn cô ta: "Nghe rõ chưa?"

Phục vụ sợ hãi gật đầu: "Vâng...nghe rõ ạ."

Thiếu niên kì quái, lại bảo một cô gái như cô ta đứng canh wc nam.

Cừu Lệ đi vài bước lại lạnh mặt quay đầu lại: "Cô cũng không được vào."

"..." Tên điên này, con gái con đứa vào wc nam làm cái khỉ gì chứ?

Cừu Lệ trở lại phòng, Bách Diệp và cô gái Trà Trà kia còn đang hôn nhau.

Anh lấy áo sơmi màu đen mặc vào trên người, che đi lồng ngực trần trụi.

Không biết tại sao khi đối diện với đôi mắt sạch sẽ kia, từ trước tới nay anh chưa thấy ngại khi cởi trần bao giờ, nay lại thấy trong chớp mắt mình không có chỗ dung thân.

Cô sẽ nghĩ thế nào về anh, lưu manh sao?

Cừu Lệ cài cúc xong, không màng mấy người phía sau giữ lại, cơ hồ là chạy vội đi ra ngoài mua quần áo cho cô.

Đây là lần đầu tiên anh mua quần áo cho nữ sinh.

Nhân viên hướng dẫn cười hỏi: "Mua cho bạn gái sao? Muốn mua kiểu gì?"

Anh định nói không phải bạn gái, nhưng rồi lại thôi.

Chỉ có thể ra vẻ không có kiên nhẫn đáp: "Tuỳ đi, nhanh một chút." Dừng một chút lại nói thêm: "Cho học sinh mặc."

Nhân viên cười cười rồi chọn cho anh một bộ váy thuỷ thủ màu trắng.

Lúc Cừu Lệ trả tiền cũng không dám nhìn nhiều, sau đó lại đội nắng chạy về.

Anh sợ vừa rồi chỉ là nằm mơ, quay lại sẽ không thấy cô đâu nữa.

Nhưng còn may, lúc anh gõ gõ tấm cửa ấy, cô lại mềm mại nói: "Em ở bên trong, anh đưa đồ từ bên trên đi.

Cừu Lệ đưa đồ cho cô xong, đuổi cô phục vụ canh giữ ở ngoài, tự mình đứng trông cho cô mặc đồ.

Không lâu sau cô đi ra.

Nặc Nặc thật sự rất ba chấm, Cừu Lệ đúng là thẳng nam, bảo anh đi mua quần áo nhưng ngay cả nội y cũng không có mà giày cũng không luôn, chỉ có duy nhất một cái váy.

Cô thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh.

Anh quay đầu lại, từ gương mặt xinh đẹp của cô chuyển xuống trước ngực...!Đm!

Anh cũng ý thức được, không có nội y sẽ có hậu quả gì.

Váy có hơi rộng.

Máu nóng xông thẳng lên não, anh thật sự muốn chửi bậy.

Sau một lúc lâu, Cừu Lệ nói: "Quần áo cũng cho cô rồi, cô...cô định làm gì tiếp theo?" Vl thật, rõ ràng anh muốn nói là mau cút xa khỏi ông đây một chút.

Nặc Nặc kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng hỏi: "Em có thể đi theo anh không?"

Đi theo anh...cô muốn đi theo anh...ở cùng với anh....

Rốt cuộc Cừu Lệ không nhịn được nữa, mặt bạo hồng: "Cô có biết xấu hổ không?"

Nặc Nặc uất ức nhìn anh, nhưng anh là Cừu Lệ mà.

Ngay sau đó cô thấy gương mặt hồng hồng của anh, Nặc Nặc nhẹ "xuỳ" một tiếng, ở với nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh đỏ mặt.

Cô cảm thấy mới lạ nên cứ mở to mắt nhìn anh.

Cừu Lệ xấu hổ tới mức dựng lông: "Còn nhìn nữa ông đây đánh chết cô."

Cô sợ tới mức vội vàng cúi đầu, Nặc Nặc không muốn chưa làm ăn được gì cả mà đã phải chết đâu.

Cừu Lệ này hung dữ quá, cô ấm ức nhìn hai bàn chân trần trụi của mình.

Cừu Lệ nói xong thì càng hối hận, trái tim ngứa ngáy khó chịu.

Từ lúc nhìn thấy cô, cả người anh cứ như đạp trên mây, hành động nói năng đều trở nên ngu ngốc.

Cừu Lệ thầm đoán trong lòng, xuất hiện ở quán bar lại còn không mặc quần áo, nửa già là bị cưỡng ép hoặc bị bắt tới.

Trong lòng anh có chút không thoải mái, sau một lúc lâu chẳng hé răng, xé tấm rèm ngoài hành lang rồi bọc quanh người cho cô, sau đó ôm cô ra ngoài.

Nặc Nặc có chút vui vẻ, ngoan ngoãn ngốc trong lòng ngực anh.

"Anh muốn mang em về nhà sao?"

"Im miệng."

"Ừm."

Cô gái quá ngoan, anh hơi tách cô ra một chút, xem nhẹ sự mềm mại của ngực cô, sợ cô nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Cừu Lệ gọi xe, ba anh không cho anh lái xe bởi anh chạy quá điên.

Cũng may Cừu Lệ có chung cư gần trường học, rất nhanh xe đã chạy đến dưới chung cư.

Anh giống như ăn trộm, khoé môi lại không nhịn được nhếch lên, ngay cả mặt cô cũng che lên, cũng quên luôn "huynh đệ" ở quán bar mà ôm cô lên lầu.

Nặc Nặc từ trong ngực anh ló đầu ra, buồn bực nói: "Không đi thang máy được sao?"

Anh ôm không thấy mệt à!

Cừu Lệ cảm thấy không có chỗ dung thân, hung dữ nói với cô: "Ông đây là người ở đây hay cô hả? Thang máy hỏng rồi."

"Đinh" một tiếng, thang máy mở ra, một người phụ nữ trung niên bước ra ngoài.

Thiếu niên thiếu nữ đều ngẩn người, sau đó Nặc Nặc rúc người vào lòng anh cười đến nỗi run nhè nhẹ.

Nụ cười của cô rất ngọt, Cừu Lệ hận không thể rút lại câu nói ngu ngốc kia của mình.

Đôi mắt lại nhịn không được ngắm nhìn lúc cô cười rộ lên giống hệt thiên sứ.

Thôi bỏ đi, da mặt sĩ diện là cái cóc gì chứ?

Dưới ánh mắt quái dị của người phụ nữ trung niên, anh đi vào thang máy, rất nhanh đã lên tầng 7.

Nhà của Cừu Lệ vậy mà rất sạch sẽ, mỗi ngày đều có người lại đây dọn dẹp nấu cơm cho anh ăn.

Anh cẩn thận đặt cô ngồi xuống sofa.

Mở tủ lạnh ra rót một cốc bia lớn mới có thể loại trừ cảm giác khô nóng trong người.

Cừu Lệ xoay người, nhìn "bảo bối" mà mình ngoài ý muốn nhặt về.

Anh ngồi xuống trước mặt cô: "Cô đi làm ở Ổ Thành?"

Ánh mắt Nặc Nặc mờ mịt: "Ổ Thành là cái gì?"

"Là quán bar ban nãy."

Cô lắc đầu.

Cừu Lệ vui vẻ, mà anh cũng chẳng biết bản thân vui vì điều gì.

Anh nhịn xuống không làm khoé môi cong lên: "Người nhà cô đâu?"

Nặc Nặc nhìn anh, là anh đó.

Nhưng cô không thể nói như vậy, tốt nhất cô không nên làm rối loạn cuộc sống của thiếu niên Cừu Lệ.

Nếu không sau này anh sẽ không có khả năng gặp lại cô.

Cô thành thật trả lời: "Em không có người thân ở thế giới này."

Quả thực anh vui muốn phát điên, cô là cô nhi.

Vậy anh...

Ngay sau đó Cừu Lệ cảm thấy mình không có đạo đức.

Anh banh mặt: "Cô muốn ở đây?"

"Vâng, có được không?"

Anh nhịn xuống xúc động muốn nói được ngay lập tức, ra vẻ ghét bỏ: "Cô là ai mà tôi phải nuôi cô chứ?"

Nặc Nặc hổ thẹn cúi đầu, đúng vậy, giờ hai người chẳng có liên quan gì, cô nghiêm túc nói: "Không sao, em ở chỗ khác cũng được.

Hôm nay cảm ơn anh."

Cừu Lệ bỗng nhiên kéo cổ tay cô, vẻ mặt thay đổi: "Không được đi."

Nặc Nặc kinh ngạc nhìn anh.

Lúc này anh mới nhận ra phản ứng quá khích của mình: "Ý tôi là, nhà tôi đang thiếu người quét dọn nấu nướng, cô muốn làm không?" Cừu Lệ thầm tự mắng bản thân, mày đang nói cái gì thế? Rõ ràng anh muốn nói, thiên sứ nhỏ, em có biết vì sao một người đàn ông sẽ nuôi một người phụ nữ không? Ai cần cô quét dọn nấu ăn chứ.

Nặc Nặc chớp mắt, vừa định nói muốn.

Anh lại sợ cô từ chối, cũng sợ lời nói vừa rồi làm cô tự ti, vội sửa miệng: "Không cần quét dọn nấu ăn, cô tưới hoa là được.

Mỗi tháng tôi trả cô 20.000 tệ." (tương đương 677.558.376,00 Đồng)

Nặc Nặc thầm nghĩ, từ lúc còn trẻ Cừu Lệ đã phá của như vậy.

Có nhà nào trả lương cho người tưới hoa 20.000 tệ một tháng không!

Cô gật đầu, mềm mại nói: "Được, em sẽ tưới hoa."

Tưới hoa cái gì chứ, bản thân cô đã là một đoá hoa xinh đẹp rồi.

Anh cầm lòng không nổi, vui vẻ cực kì vì cô đã ở lại.

Đêm đó Cừu Lệ trằn trọc không ngủ.

Anh còn ra vẻ lạnh lùng để Nặc Nặc ngủ phòng cho khách.

Nhưng cả một đêm đều nghĩ về thiếu nữ xinh đẹp ở cách vách, nhớ lại nụ cười ngọt ngào của cô.

Anh thầm mắng vài câu, trùm chăn lại nhưng vẫn chẳng thể ngủ được.

Cách xa cô một chút, bằng không anh sợ mình sẽ phạm tội.

Tuy rằng hơi khó chịu, nhưng anh không muốn vào tù ngồi.

Tối qua anh nhờ giúp việc đi mua vật dụng hàng ngày, quần áo giày dép cho Nặc Nặc.

Cừu Lệ cũng không dám nhìn cô, một đêm không ngủ, cứ lúc thì cười ngây ngô, lúc lại phiền muộn.

Đến rạng sáng 5h anh đã đến lớp học.

Cửa lớp còn chưa mở, anh nhảy cửa sổ đi vào.

Cừu Lệ ngơ ngác ngồi dưới cuối lớp, anh cảm thấy mình điên rồi.

Năm ấy nhà anh còn chưa được giàu có hùng mạnh như Cừu thị sau này, tuy có tiền nhưng chưa phải nhà giàu số 1, một tháng ông già nhà anh cũng chỉ cho anh 20.000 tệ, anh lại mang hết cho cô.

Cừu thiếu biến thành kẻ nghèo bằng cách không ai hiểu nổi.

6h50, cửa lớp mở ra, bạn học nhìn thấy Cừu Lệ ở bên trong thì sợ tới mức suýt hét thành tiếng.

Đm đây là Cừu Lệ thường xuyên trốn học chơi bóng rổ sao?

Thật vất vả chờ đến tiết thứ hai, Cừu Lệ rốt cuộc ngồi không yên, trốn cái gì mà trốn, anh là đàn ông, là chủ nhân của phòng ở đó.

Muốn về thì cứ về, có gì phải sợ chứ?

Cừu Lệ cũng mặc kệ vẫn còn trong thời gian đi học, cứ thế đi từ cửa sau ra ngoài.

Một đám thiếu niên đi sau, bọn họ cứ tưởng anh Lệ hẹn ra ngoài chơi bóng rổ.

Cừu Lệ quay lại nhìn đám ngốc phía sau, tay đút vào túi: "Chơi bóng cái mẹ gì, quay về lớp học đi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Trương Thanh Đạc hỏi: "Vậy đi xem Tưởng Tân Nguyệt chơi đàn?"

Cừu Lệ lạnh mặt, lười nhìn bọn họ, tự mình đi về.

Trong lòng anh có chút đắc ý, Tưởng Tân Nguyệt là cái khỉ gió gì, nhỏ lăng nhăng chân đạp mấy thuyền, làm sao so được với tiểu thiên sứ của anh.

Nhưng anh không muốn để bất luận kẻ nào biết sự tồn tại của cô.

Thậm chí anh còn nghĩ, nếu cô chỉ thuộc về mình anh thì thật là tốt.

Dù sao cô cũng không có người nhà, anh có thể vì cô mà cố gắng học hành, chăm chỉ đi làm kiếm tiền, nhất định sẽ nuôi được cô.

Anh cũng sẽ không đi net hay chơi bida nữa, anh sẽ không để cô xem thường mình.

Mấu chốt là lúc trước cô không quen anh, Cừu Lệ có thể làm bộ mình là thiếu niên tốt.

Nữ sinh ngoan ngoãn xinh đẹp như cô chắc hẳn thích nam sinh có thành tích xuất sắc.

Tuy anh không phải nhưng anh có thể sửa.

Mặc kệ gặp được cô ở thời gian nào, anh cũng đã được chú định sẽ phải thần hồn điên đảo.

Nếu anh là thiếu niên thì sẽ muốn làm một thiếu niên tốt, nếu anh là đàn ông, anh sẽ muốn làm người đàn ông tốt nhất của cô.

Nặc Nặc gấp quần áo cho anh, nhìn đồng phục, áo sơmi, quần đùi của thiếu niên mà lòng cô cũng mềm theo.

Cô gấp rất cẩn thận, lúc nhìn thấy Cừu Lệ về, cô còn cười ngọt ngào: "Không phải anh đang đi học sao?"

Cừu Lệ cướp lấy quần áo của mình, nghĩ đến bàn tay thơm tho mềm mại của cô đã sờ qua chúng, anh vừa hưng phấn vừa e lệ.

"Ai bảo cô làm mấy cái này?"

"Quần áo khô rồi, em sợ trời mưa sẽ ướt nên..."

"Không được chạm vào."

Cô mất mát nói: "Vâng."

Trong lòng Cừu Lệ như bị mèo cào, không biết cô có cảm thấy anh cố ý gây sự hay hung dữ không.

Anh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, làm chính mình nhu hoà một chút: "Trưa muốn ăn cái gì?"

Cô đối mặt với Cừu Lệ, trong giọng nói còn mang theo ý làm nũng: "Cá chua ngọt."

Đến trưa Cừu Lệ dẫn cô ra ngoài ăn cá chua ngọt.

Buổi chiều anh cũng không muốn ra ngoài, cầm lấy điều khiển bắt đầu chơi game.

Cô tò mò nhìn, Cừu Lệ đánh không nổi nữa, nhân vật trong game đã chết mấy lần.

Anh lại lặng lẽ ngửi hương thơm trên người cô.

Nhưng thật ra Nặc Nặc rất tò mò về thời kì thiếu niên của anh, sau này Cừu Lệ tuyệt đối không hề chơi game.

Nhân vật trong game vừa chết, cô còn kích động hơn cả anh, nhẹ nhàng "nha" một tiếng.

Cừu Lệ cảm thấy cô đáng yêu muốn mạng.

Anh đóng lại giao diện chơi game, nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô: "Hay tôi dạy cho cô cái khác nhé?"

Cô ngoan ngoãn gật đầu nói được.

Anh chỉ thuận miệng nói vậy, niên thiếu anh không học vấn không nghề nghiệp.

Trừ việc giỏi đánh nhau với chơi bóng rổ thì cũng chỉ có một thân toàn cơ bắp, anh còn biết cái gì nữa đâu cơ chứ.

Ánh mắt của Cừu Lệ dừng lại trên môi cô.

Anh nuốt nuốt nước miếng, ngay cả anh cũng cảm thấy bản thân mình xấu xa.

Nhưng anh thật sự muốn....

Vô cùng muốn...

Dù sao anh cũng không sợ mất mặt, cùng lắm là bị từ chối.

Tuy rằng đã tự an ủi chính mình, nhưng tim lại cứ đập loạn hết lên.

"Có thể hôn môi không?"

Nặc Nặc kinh ngạc nhìn anh.

Ngay sau đó hai mắt cô bị anh che lại, trên môi bị một mảnh ướt nóng áp xuống.

Đối mặt với thiếu niên Cừu Lệ, trong lòng cô lại thêm mềm mại.

Cô không đẩy anh, hơn nữa còn phối hợp hé miệng ra.

Thiếu niên kinh ngạc, hô hấp cũng rối loạn, cứ thế đè lấy cô mà hôn.

Nặc Nặc ngã nằm xuống đất, chung cư không trải thảm nhưng đã là tháng 7, không hề thấy lạnh.

Thiếu niên trên người si ngốc say mê, điên cuồng sa vào.

Anh thở dốc không thôi, động tác vụng về ngây ngô lại không muốn buông cô ra, cũng không dám nhìn vào đôi mắt sạch sẽ kia.

Chờ đến khi tiếng đập cửa vang lên, anh mới đột nhiên bừng tỉnh, mặt đỏ đến nỗi sắp bốc khói.

Tay run không dám nới lỏng.

Môi cô hồng hồng còn hơi sưng, cổ áo bị anh kéo ra, Cừu Lệ chật vật thở dốc, ra lệnh cho cô: "Không được mở mắt."

Cô dịu dàng đáp: "Vâng."

Trước khi đi mở cửa, anh lại nhịn không được hôn chụt một cái vào môi cô.

Lúc này mới bế cô lên nhét vào phòng mình.

Ngoài cửa là giúp việc theo giờ, Cừu Lệ thẹn quá thành giận: "Đi ra ngoài! Hôm nay...không, trong khoảng thời gian này không cần đến đây."

"Nhưng Cừu thiếu..."

"Tiền lương vẫn được nhận."

Giúp việc đi rồi.

Anh xoay người nản lòng ngồi trên sofa, xong thật rồi.

Anh đúng là không biết xấu hổ.

Nếu ba anh mà biết anh mới thành niên đã có ý định nuôi nữ sinh thì chắc chắn sẽ đánh chết anh.

Không có giúp việc, giặt quần áo và nấu ăn lại trở thành vấn đề.

Cơm có thể ra ngoài ăn, quần áo anh có thể tự giặt.

Toàn bộ ấn vào máy giặt, ấn nút trước hay là cho bột giặt trước nhỉ?

Cô dựa vào cạnh cửa nhịn không được cười, nhặt áo sơmi của anh lên: "Loại vải này không giặt máy được, phải giặt bằng tay."

"Tôi biết rồi." Anh không kiên nhẫn nói rồi lại lặng lẽ nhìn cô: "Quần áo hôm qua của em đâu?"

Nặc Nặc cảm thấy trêu anh quá vui, cô làm bộ cái gì cũng không biết, đưa bộ váy thuỷ thủ chưa giặt cho anh.

Cừu Lệ đóng cửa phòng tắm lại, ôm bộ váy kia, một lúc lâu mới bỏ lên nhìn.

Anh còn nhớ rõ dáng vẻ ngây thơ của cô khi mặc nó, chiếc váy này khá giống đồng phục, cô mặc nhìn rất đáng yêu.

Cừu Lệ cảm thấy chính mình có chút ích kỉ, tuổi này của cô thoạt nhìn cũng ngang tuổi anh, hẳn là cô cũng muốn đi học.

Nhưng nếu để cô đi học, không biết cô có giống như Tưởng Tân Nguyệt, xem thường loại người như anh.

Không học vấn không nghiệp, ỷ vào trong nhà có tí tiền mà ngày nào cũng gây chuyện.

Anh ôm lấy chiếc váy ấy ngửi ngửi, trên đó vẫn còn thoang thoảng mùi hương của cô, anh có chút không nỡ giặt.

Chờ giặt xong anh mới nhìn chiếc váy kia như thể gặp quỷ.

Cái mẹ gì thế này? Từ khi nào mà Cừu Lệ anh phải giặt quần áo cho người ta, quần áo của anh còn ném vào thùng rác, muốn mặc thì mua bộ mới cơ mà.

Nhưng anh cũng luyến tiếc vứt vào thùng rác, chỉ có thể trộm giấu đi.

Chờ đến buổi tối, hai người cơm nước xong tản bộ trở về.

Nặc Nặc nhón chân nhẹ nhàng hôn lên khoé môi anh: "Cừu Lệ, ngủ ngon."

Anh ngây ra tại chỗ, sau một lúc mới sờ khoé môi, nơi đó mềm mại, giống như trái tim của anh cũng nhũn ra một cách kì cục.

Anh nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc không nhịn nổi nữa mà cong môi cười.

Đêm nay anh vẫn không ngủ được, Cừu Lệ cảm thấy chính mình sẽ có khả năng đột ngột chết đi.

Anh đứng dậy, lấy ly trà hất lên giường.

Sau đó đi gõ cửa phòng cô.

"Tôi không cẩn thận làm đổ nước ra giường." Cừu Lệ bình tĩnh bổ sung: "Ướt đẫm rồi, không ngủ được."

Nặc Nặc ngước mắt nhìn ạn, giọng điệu mềm mại: "Còn sofa?"

"Cũng ướt rồi."

Cô cắn môi, nghẹn lại ý cười.

Đồ trứng thối, anh mới 18 tuổi thôi đó, cả ngày chỉ nghĩ mấy chuyện gì đâu.

Chờ Cừu Lệ nằm xuống bên cạnh cô, lúc đầu anh còn bình tĩnh nhắm mắt.

Sau một lúc lâu bỗng nhiên mở mắt ra, xoay người, ôm tay nhìn cô.

Cô cũng mở to mắt, mỉm cười nhìn anh.

Cừu Lệ sờ sờ nốt ruồi lệ nơi khoé mắt của cô, không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí để nói những lời này: "Tôi rất thích em, không, là tôi yêu em.

Tuy hiện tại tôi chưa đủ giỏi giang, nhưng tương lai sẽ cố gắng trở nên tài giỏi."

Lời này cô tin, sau này anh sẽ trở thành tổng tài siêu cấp nhiều tiền, thực lực mạnh mẽ.

Cô dùng giọng điệu nhu hoà đáp: "Vâng."

"Tuy tính tình tôi không tốt, nhưng không phải cố ý hung dữ với em.

Sau này tôi sẽ không vậy nữa, em tin tôi đi."

Cô bu`ôn cười g`ần chết, vươn tay vuốt ve mặt anh: "Em tin."

Anh rất vui vẻ, mím môi lại cũng không giấu được ý cười.

"Từ nay v`êsau tôi sẽ đối xử thật tốt với em, cái gì cũng nhường cho em hết.

Em có thể..." Anh cảm thấy mình điên r`ồi: "Em có thể gả cho tôi không?"

Cõi lòng cô tràn ngập ngọt ngào, rất nhanh thôi anh sẽ quên em, sau đó phải đợi mười mấy năm sau mới có thể gặp lại.

Cô tới nơi này dựa vào lỗ hổng thời gian, chỉ vậy thôi cô đã rất vui vẻ thoả mãn, được như ý nguyện gặp thiếu niên Cừu Lệ tuỳ ý kiêu ngạo.

Nặc Nặc đ`ồng ý với anh: "Được, sau này em gả cho anh.

Anh phải đối xử tối với em đó."

Được, xem như hai ta đã ước định.

Đời này chỉ đối tốt với một mình em.

Đêm đó thiếu niên không làm gì cả, cô nằm trong lòng anh, trái tim anh đã vui sướng tràn tr`ề.

Anh phải vì cô mà trở thành người đàn ông tốt nhất trên ghế gian này.

Sáng sớm hôm sau.

Thiếu nữ trong lòng đã không còn, anh duỗi tay nhưng chỉ chạm vào không khí

Thiếu niên Cừu Lệ bỗng nhiên bừng tỉnh, trong phòng trống rỗng, lòng anh thì buồn bã mất mát.

Nhưng anh lại không nhớ nổi bản thân vì sao lại hoảng hốt khó chịu.

Hồi lâu sau anh mới rời giường đi rửa mặt, bực bội vò vò mái tóc ngắn.

Chờ đến khi ra cửa.

Đám người Trương Thanh Đạc đến đón: "Anh Lệ cứ quay lại nhìn cái gì thế? Hôm nay đi đâu chơi đây?"

Anh nhìn về phía chung cư, thật lâu sau mới tỏ vẻ không sao mà quay lại: "Tuỳ."

Tiếng ve kêu thanh thuý, toàn bộ mùa hè anh đều thích nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người cũng an tĩnh thành thục hơn rất nhiều.

Những năm tháng tiếp theo, anh không yêu nổi một người.

Nhịp tim vĩnh viễn bình ổn.

Mãi cho đến ngày sinh nhật năm 30 tuổi ấy, anh cùng một đám người đi đua xe về.

Trên trán anh là một lớp mồ hôi mỏng, vẻ mặt lại lạnh lùng xa cách.

Vào giây phút anh đẩy cửa ra, ánh mặt trời nhỏ vụn chiếu vào, thiếu nữ mặc váy trắng đứng cạnh cửa cúi thấp đầu.

Cô ôm một hộp quà màu đen, ngón tay trắng nõn dùng sức nắm chặt hộp.

Hình như có chút sợ anh.

Ánh mặt trời chiếu rộ, ngày mùa hè xán lạn.

Anh nghe thấy nhịp tim của chính mình - thình thịch thình thịch vô cùng có lực.

Xin chào em, Nặc Nặc

-

Vậy là đã hoàn toàn văn, gửi lời tạm biệt tới Nặc Nặc và Cừu Lệ.

Cũng cảm ơn mọi người đã đồng hành với mình suốt thời gian qua! Luv all ????

| Sel - 18/09/2022 |

5429 words.